fblondi

Martina COLE

UCIGAȘUL DE FEMEI

EDITURA MIRON

„Un roman cu un succes răsunător... un bestseller captivant!"
DAILY MIRROR

„Incitant, senzual, inteligent, provocator..."
ROMANTIC TIMES

„Toate ingredientele unei mari lovituri..."
PUBLISHERS WEEKLY

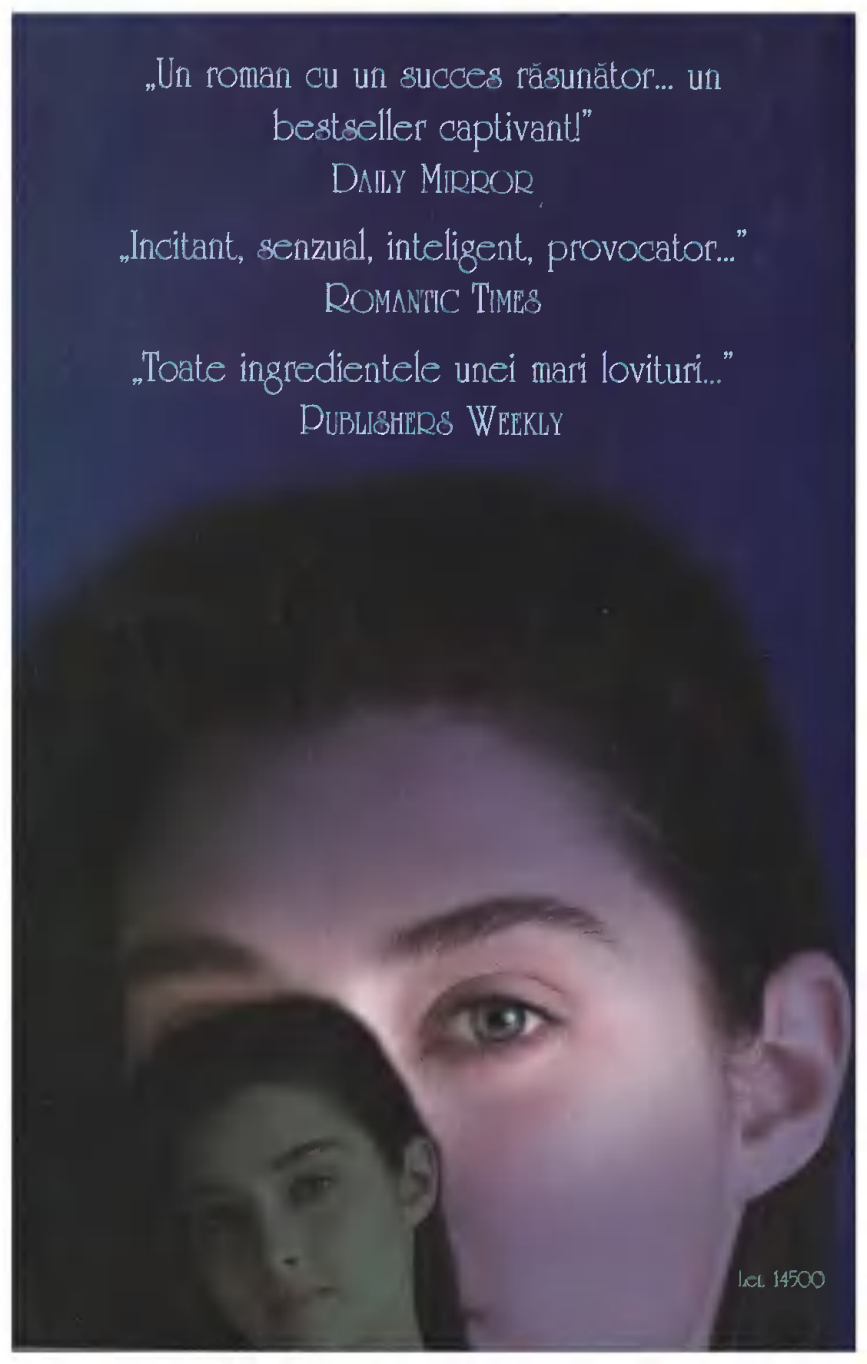

The Ladykiller

by Martina Cole

© copyright 1993
by Martina Cole

© copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

MARTINA COLE

Ucigașul de femei

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95058-7-9

Cartea întîi

Prolog

– Nu ți-am cerut decît să-ți scoți pantofii murdari de noroi. Pentru numele lui Dumnezeu, George, eşti greu de cap sau ce ai? Nu mai poți ține minte nici cele mai simple lucruri?

Elaine Markham privi chipul inexpresiv al soțului ei, înfrînîndu-şi imboldul de a-i trage un pumn. Îşi simți dinții scrîşnind şi făcu un efort conştient să se relaxeze. Ochii i se îndreptară iar spre noroiul umed de pe toată duşumeaua bucătăriei.

Oftînd din greu, luă cîrpa de podele de sub chiuveta din bucătărie, trînti uşa dulăpiorului şi începu să umple cu apă un lighean de plastic. George Markham îşi privi soția în timp ce presăra în apă puțin *Flash*. Aşezîndu-se pe un scaun de bucătărie, începu să-şi scoată pantofii de grădinărit, atent să nu mai scape nici un strop de noroi sau pămînt pe pardoseala lustruită. Elaine se întoarse de la chiuvetă cu ligheanul şi țipă la el:

– Chestia asta nu poți s-o faci pe-un ziar? Eşti atît de tîmpit, încît nici ceva atît de simplu nu-ți trece prin minte?

George îşi privi cîteva secunde soția, muşcîndu-şi buza de jos.

– Iartă-mă, Elaine.

Vorbea cu glas scăzut şi uimit. Sunetul acestuia o făcu pe nevastă-sa să închidă strîns ochii.

Descălțîndu-se, George se duse la uşa bucătăriei şi lăsă pantofii afară, lîngă prag. Închise cu grijă uşa şi reveni spre soția lui.

– Dă-mi cîrpa, Elaine. Spăl eu mizeria, îi zîmbi el trist, făcînd-o să respire cu şi mai multă trudă. Elaine clătină din cap, iritată.

– Nu. N-ai face decît să murdăreşti şi mai rău. Dumnezeule, George, nici nu mă mir că nu faci față la serviciu.

Mare minune că încă te mai primesc acolo în fiecare zi.

Puse jos ligheanul cu apă aburindă şi îngenunche. În timp ce spălă duşumeaua, continuă să se plîngă:

– Cinstit, poţi face omu' să se urce pe pereţi. Nu eşti în stare de nimic... de *nimica*... fără s-o rasoleşti în vreun fel. Uite, săptămîna trecută...

George privi fesele cărnoase ale soţiei sale mişcîndu-se sub capot, în timp ce lucra şi vorbea. Cutele de grăsime de pe şolduri îi tremurau alarmant, pe cînd freca pardoseala. Cu ochiul minţii, se văzu pe sine însuşi ridicîndu-se de pe scaun şi dîndu-i din răsputeri un şut în dos, trimiţînd-o de-a berbeleacul cu lighean cu tot. Fantezia îl făcu să zîmbească în sinea lui.

– La ce te hlizeşti?

Îşi reveni la realitate, cu efort, concentrîndu-se spre faţa Elainei. Îl privea peste umăr, cu machiajul verde strident al ochilor şi cu rujul rubiniu lucind sinistru în lumina tubului de neon.

– Nimic... Nu era nimic, iubito.

Părea nedumerit.

– Ia cară-te de-aici, George. Piei din ochii mei.

Continuă să-şi privească lung soţia. Îi urmări braţele şi mîinile puternice storcînd cîrpa, strîngînd cu degetele pînă nu se mai scurse nici un strop de apă. Îşi dorea s-o fi strîns-o şi el de gît, tot aşa. În schimb, porni spre uşa din spate.

– Acum un'te mai duci? răsună ascuţită şi certăreaţă vocea ei.

George o privi.

– Mai am puţină treabă în hambar.

Elaine îşi dădu ochii peste cap.

– Bine, atunci de ce Dumnezeu ai mai venit aici? Să umpli cu noroi pe jos; uite ce mi-ai făcut, îşi desfăcu ea braţele, într-un gest de nedumerire.

– Voiam doar o ceaşcă cu ceai. Dar eşti ocupată...

Ieşi grăbit din bucătărie, încălţîndu-se din nou în faţa uşii. Elaine privi cîteva secunde uşa închisă. Ca întotdea-

una după ce se „lua" de George, cum spunea ea în sinea ei, se simțea vinovată. Vinovată și dezumflată. Era un om de nimic. De-a lungul anilor, acceptarea placidă din partea lui a modului lor de viață o scosese din minți. Oftînd, continuă să spele duşumeaua.

În hambar, George trase zăvorul uşii şi se rezemă de ea cîteva momente, cu broboane de sudoare rece pe frunte. Lingîndu-şi buzele, închise ochii şi începu să respire adînc.

Nu peste mult timp, pe Elaine o va aştepta o surpriză. Avea să deschidă gura o dată prea mult. Își simțea bătăile inimii în coaste şi puse o mînă deasupra, ca pentru a potoli palpitațiile.

Se îndepărtă de uşă şi se îndreptă spre capătul opus al hambarului. Luînd un teanc de reviste de grădinărit de pe o bancă şcolară veche, deschise capacul pupitrului. În bancă se afla un pantalon de trening uzat – treningul lui de grădinărie. Îl scoase, zîmbind. Dedesubt avea revistele. *Adevăratele* lui reviste, cu femei adevărate înăuntru. Femei care nu-l băteau la cap, nu-l cicăleau şi nu pretindeau nimic. Femei ce zăceau doar supuse, zîmbind. Orice le-ai fi făcut.

Luă prima revistă. Avea pe copertă o fată de vreo douăzeci de ani. Brațele îi erau legate la spate şi purta la gît o zgardă de piele. Părul lung şi blond i se revărsa peste umeri, acoperindu-i parțial sînii. O mînă bărbătească îi trăgea capul înapoi, masculinitatea sa păroasă pîngărind buclele drăgălaşe ale fetei. Tînăra zîmbea.

George privi un timp fotografia. Dinții lui mici şi regulați abia i se arătau printre buze, într-un zîmbet crispat. Lingîndu-şi buzele din nou, se aşeză într-un fotoliu. Deschise revista încet, parcă pentru prima oară, dorind să savureze voluptatea fiecărei imagini.

Privi fata din fața lui, alta, de astă dată. Cu fizionomie orientală, sîni mici, ascuțiți, şi o perdea de păr negru. Stătea în patru labe; cureaua de piele din jurul gîtului îi era legată de picioare. Se vedea clar că, dacă se zbătea, ar fi fost strangulată. În spatele ei stătea un bărbat. Purta o

mască din piele neagră şi se pregătea să-şi înfigă penisul în anusul fetei. Aceasta stătea cu spatele arcuit, privind în obiectiv, cu un zîmbet de plăcere tîmpă lipit pe faţă.

George oftă. Răsfoi încet revista, oprindu-se din cînd în cînd pentru a o depărta, a privi fotografiile dintr-un alt unghi. Simţea excitaţia familiară crescînd treptat într-însul. Îşi strecură mîna în îndoitura scaunului. Pipăi un moment, găsind apoi ceea ce căuta. Dădu la iveală un cuţit milităresc, apoi, punînd cu grijă revista pe genunchi, scoase cuţitul din teacă. Era lung, cu lama de optsprezece centimetri, zimţată. Îl răsuci în lumina soarelui ce năvălea pe fereastră, privindu-i sclipirile. Coborî ochii spre fata de pe foaia centrală a revistei. Îl privea cu un amestec de agonie şi extaz pe chip, în timp ce un bărbat cu cagulă îi ejacula pe faţă, cu sămînţa curgîndu-i peste bărbie, pînă pe sîni.

Atent şi precis, George începu s-o tranşeze. Îi trase cuţitul peste beregată, spintecînd hîrtia. Apoi, începu să-i sfîrtece sînii şi vaginul. Ea îl privea tot timpul. Îi zîmbea. Îl încuraja. George îşi simţea erecţia crescînd, năduşeala rece la subsuori şi pe spate. Începu să ciopîrţească revista, înfigînd cuţitul în hîrtie. În urechi îi răsuna un vîjîit, ca şi cum ar fi înotat pe sub apă, şi imediat îl cutremurară valurile graţioase, aproape euforice, ale orgasmului, ajungînd la apogeu.

George se rezemă de spătarul fotoliului vechi şi confortabil, respirînd în gîfîieli mărunte, cu bătăile inimii revenindu-i treptat la normal. Închise ochii şi, încet, sunetele şi imaginile zilei reveniră.

Auzea maşina de tuns iarbă a vecinului, lîngă hambar. Copiii din curtea alăturată se bălăceau în mica piscină. Rîsetele lor ascuţite i se infiltrau în conştiinţă. Un strop de transpiraţie sărată îi picură în ochi, şi şi-l scutură cu un clipit. Clătină încet din cap şi coborî privirea în poală. Abia atunci văzu sîngele.

Clipi rapid cîteva secunde. Fata era plină de sînge. Trupul pe care-l hăcuise în bucăţi se păta încet cu stacojiu. George holbă ochii.

Îndepărtă revista, cu toți nervii din trup vibrînd în stare de şoc.

Se tăiase! Privi cu ochi mari despicătura din coapsă. Şiroia de sînge peste tot. Sări din fotoliu, în panică. Lama cuțitului îi tăiase blugii, străpungîndu-i carnea!

Trebuia să-i spună Elainei. Să-l ducă la spital. Alergă spre uşa hambarului, orbit de panică.

Apoi, îşi aminti de reviste.

Le strînse şi le îndesă în pupitrul de şcolar, lîngă celelalte. Îngrămădind deasupra pantalonii de trening, închise capacul. Simțea sîngele curgîndu-i pe picior.

Luă teancul de reviste de grădinărie şi le trînti peste tăblie. Acum, totul era plin de sînge.

Trăgînd zăvorul de deasupra uşii, năvăli afară, la soare. Plescăielile şi chiotele ce răsunau peste gardul viu de zadă îi asaltară urechile. George alergă pe cărare, spre uşa din spate, şi o dădu de perete.

Elaine prepara zarzavaturile pentru cină. Se răsuci spre el, scîrbită. George se opri în fața ei, plin de sînge.

– M-am... M-am tăiat, Elaine.

Aproape plîngea.

– O, Doamne, George!

Elaine apucă un prosop şi i-l înfăşură pe picior, legîndu-l strîns.

– Haide. Te duc la spital.

George zăcea într-un compartiment al secției de accidente şi urgențe a spitalului Grangely. Se simțea rău. O soră tînără încerca să-i scoată pantalonii.

– Vă rog, domnule Markham. Trebuie să vi-i scot.

Vocea ei era tinerească şi senzuală.

– Nu. Nu se poate. Tăiați cracul, sau aşa ceva.

George şi sora se priviră. Apoi întoarseră amîndoi capetele spre perdea, auzind-o trasă la o parte. Tînăra soră răsuflă uşurată. Era infirmierul şef, Joey Denellan.

– Ce este, soră? întrebă el, cu falsa voie bună a infirmierilor bărbați.

– Domnul Markham nu mă lasă să-i scot pantalonii.

Omul îi zîmbi lui George:

– Cam sfios, nu-i aşa? Mă rog, nu contează. Vă ajut eu.

Sora plecă şi, înainte ca George să poată protesta, tînărul îi dădu blugii jos. George încercă să-i ţină de betelie, dar celălalt era prea puternic. Rămase fără pantaloni.

Joey Denellan privi cu ochi expert piciorul rănit. Tăietura era adîncă, dar nu afectase nici o arteră principală. Ochii săi se ridicară spre omul din faţa lui şi rămaseră ficşi. Nu era de mirare că amicul se opusese cu atîta străşnicie ca Jenny să-i scoată pantalonii. Petele erau foarte recente şi cleioase încă. Ce făcuse, de se-alesese cu o gaură atît de mare în picior? Ridică din umeri. Nu era treaba lor.

– Ce fel de cuţit a fost? Joey avu grijă să rămînă nepăsător.

– A, un pumnal militar elveţian.

George vorbea cu voce scăzută, iar tînărul simţi că-i părea rău pentru el.

– Mă rog, vor fi necesare cîteva copci, dar nu vă faceţi griji. Nu v-aţi tăiat nimic important. Aţi dori să vă caut nişte pantaloni curaţi?

George auzi inflexiunea „ca între bărbaţi" din glasul infirmierului. Dădu din cap.

– Vă rog. Eu...

– Atunci e-n regulă. Revin imediat. Va sosi curînd şi doctorul, O.K.?

– Vă mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Aţi dori... s-o reţineţi pe soţia mea, vă rog?

Ochii lui George erau rugători, iar Joey dădu afirmativ din cap.

– O.K. Nici o grijă.

Ieşi din compartiment, mergînd spre zona de internări.

– Doamna Markham? Privi în jur, printre oamenii adunaţi, fără a fi deloc surprins cînd o văzu, ridicîndu-se, pe femeia grasă, cu păr vopsit roşcat şi trening de un verde viu. Ştiuse, cumva, că aceea trebuia să fie nevasta bietului nătărău.

– E bine? Doamne, numai George era în stare să se

taie cît şedea într-un hambar nenorocit. Cinstit, domnule doctor...

– Infirmier. Sînt infirmier.

În timp ce Elaine reîncepea să vorbească, o întrerupse:

– Îl vom coase pe soţul dumneavoastră, după ce-l examinează medicul. Dacă vreţi să serviţi o cafea sau ceva, este un automat în capătul coridorului.

Şi arătă spre uşile batante din dreapta.

Elaine ştia cînd i se închidea gura, iar în ochi i se ivi luciul de oţel, rezervat îndeobşte lui George. Răsucindu-se, porni spre uşile batante şi le împinse cu atîta forţă, încît se loviră de pereţi.

Joey Denellan privi în urma ei. Nu era de mirare că sărmanul neghiob arăta atît de oropsit. Căsnicia cu ea trebuia să fie ca un mariaj cu Attila Hunul. Totuşi, Joey era nedumerit. Cum se tăiase nefericitul la picior? Ce spusese nevastă-sa? Într-un hambar de grădină. Atunci, cum se explica sperma de pe chiloţi? Auzi pe cineva strigîndu-l.

– Joey, un R.T.A. pe M25.

– Cîte victime? întrebă el, mergînd spre recepţie.

– Patru. Timp de sosire, circa şapte minute.

– O.K. Anunţă chirurgia.

Joey începu pregătirile pentru a primi răniţii din accidentul rutier. George Markham îi pieri din minte.

– Vii, George? Glasul lui Peter Renshaw păru să ricoşeze din pereţii biroului, izbindu-l pe George în faţă.

– Unde să vin? îl privi el pe Renshaw.

– La bairam, Georgie. Bairamu' dracu' de plecare – al lui Jonesy.

– A, da. Bairamul de plecare al lui Jonesy. Sigur, sigur. Da, voi veni.

– Bravo ţie. I-am aranjat o strippergramă, toată gaşca! Îţi zic eu, Georgie, grozav bairam o să fie. Grozav al dra-cu'!

Peter Renshaw avea obiceiul să accentueze unele cuvinte tăindu-le în două, ca să fie mai convingător. Lui George îi venea să se urce pe pereţi.

Renshaw era comis-voiajor la compania de îmbrăcăminte unde lucra George. Îl domina ca statură şi se vedea clar că-i plăcea. Peter Renshaw abia trecuse de treizeci de ani şi, din cîte deducea toată lumea, cîştiga o grămadă de bani. Era comis-voiajorul numărul unu. Îl simpatiza pe George, din cine ştie ce ciudat motiv, şi întotdeauna se asigura să fie şi el invitat la orice dezmăţuri avea în program.

– Măndelu' i-a pregătit strippergrama, Georgie băiatule. Cea mai mare pereche de Bristoli din partea asta a gîrlei. Abia aştept să-i văd mutra moşului.

George zîmbi.

Bătrînul Jonesy... Howard Jones era mai tînăr decît George. Cam patruzeci şi cinci de ani, atîta avea. George avea cincizeci şi unu. Se cutremură în sinea lui. Cincizeci şi unu. Viaţa lui era aproape încheiată. Glasul lui Peter Renshaw continua să bubuie:

– Totu-i aranjat. Mai întîi, Porcu' şi Fluieru'. Dooj' de lire la colectă, apropo. Pe urmă, la drum spre noul night-club – cum îi zice? „Blonda platinată", aia e. Să vezi toate păsărelele cum îşi poartă ţan-ţo-şe materialu'. Rîsu' lumii!

George continua să zîmbească.

– Ei, acum te las. Am o bucăţică de fofoloancă fierbinte, jos la contabilitate, care mo-are s-o ia. Atunci, ne vedem vineri?

– Da, dădu George din cap. Ne vedem vineri, Peter.

Îl privi ieşind din birou. Bătrînul Jonesy... Bănuia că pe el îl numeau Moş Markham. Se uită la ceas. Era şase fără douăzeci şi cinci. Se ridică şi, punîndu-şi vestonul, porni spre ieşire.

Kortone Separates era o firmă prosperă, chiar şi în perioada de criză. George lucra la departamentul de registre contabile.

Ieşi din micul coridor şi se îndreptă spre scara care ducea la parcare. Nu folosea niciodată lifturile. În timp ce cobora, o văzu pe domnişoara Pearson îngenuncheată pe duşumea, ridicînd nişte hîrtii. Era tînără, de vreo optsprezece ani doar, şi lucra la *Kortone* de un an. George nu

vorbise niciodată cu ea. Avea trei nasturi descheiați și, de pe palierul de deasupra, George îi vedea umflătura pieptului, în timp ce întindea brațele să adune hîrtiile.

O privi lung. Pielea albă era proaspătă și apetisantă. Fata ridică ochii spre el. Văzîndu-i fața machiată gros, George se sili să coboare mai departe. Se aplecă și luă cîteva hîrtii, întinzîndu-i-le în tăcere.

– Vă mulțumesc, domnule Markham.

Îi cunoștea numele! Măruntul fapt îi trezi lui George un enorm val de plăcere.

– N-aveți pentru ce.

Ridicîndu-se, o privi din nou. Apoi ușa de deasupra se deschise și bubui pînă la ei glasul lui Peter Renshaw:

– Aici erai! Te-am căutat peste tot. Vulpoi bătrîn și viclean ce ești, George. Trebuia să știu că ești acolo unde se găsesc fete drăguțe!

Domnișoara Pearson îl privi pe Peter cu un surîs larg. George îi privi atent fața.

– A, Peter, șopti ea sufocată. Te-am așteptat, dar...

George auzea bine pașii lui Peter Renshaw pe trepte, apropiindu-se. Ridică repede restul de hîrtii și i le dădu domnișoarei Pearson.

Îi lăsă singuri, convins că n-avea să fie luat în seamă. Nu se înșela. Nici unul dintre ei nu-i spuse o vorbă. George ieși din clădire și-și descuie mașina, un Orion A-reg. Se așeză la volan, așteptînd.

Într-un tîrziu, perechea ieși din clădire și porni spre mașina lui Peter, acesta ținînd fata pe după umeri cu un braț, cu mîna strînsă pe sîn. Domnișoara Pearson chicoti și i-o îndepărtă.

Altă boarfă. Altă curvă. Ce spusese Peter? Moare s-o ia? George închise ochii, savurînd imaginea pe care i-o inspirau aceste cuvinte.

O vizualiză pe domnișoara Pearson, cu trupul deschis în fața lui, cu picioarele depărtate și fața machiată, zîmbindu-i în timp ce se apropia de ea. I-o cerșea. Cerșea, se ruga...

– Domnule Markham?

Ochii lui George se deschiseră brusc.

– Vă simțiți bine? Sînteți foarte palid.

Îl privi pe bărbatul aplecat lîngă fereastra mașinii. Era îngrijitorul parking-ului.

– Da, vă mulțumesc, zîmbi el timid. Sînt doar puțin obosit, atîta tot.

Omul îl salută și se ridică.

George îl privi îndepărtîndu-se, cu inima bubuindu-i în urechi. Încercă să-și readucă în minte imaginea, dar nu mai reuși. Tremurînd, porni mașina și se îndreptă spre centrul municipal Grantley. Revistele pe care le comandase urmau să sosească în aceeași zi. Zîmbi, bucurîndu-se de soarele verii tîrzii și senzația delicioasă de nerăbdare.

Un moment, îi trecu prin minte că „hobby"-ul său începea să devină o obsesie, dar izgoni gîndul. Piciorul continua să-l doară și și-l frecă absent, în timp ce conducea.

Era sfîrșitul lunii septembrie, 1989.

Capitolul 1

Elaine Markham își privi soțul în timp ce se uita la televizor. Chelia sa lucitoare se bîțîia ca și cum ar fi aprobat tot ce spunea prezentatorul.

– Of, pentru Dumnezeu, George! Nu mai tot fi de acord cu televizorul.

George se răsuci în fotoliu spre ea, cu o expresie lezată pe chip. Elaine închise ochii. Își simți pumnii încleștîndu-se și făcu un efort să se relaxeze.

– Să-ți fac o ceașcă de *Ovaltine*, dragă? o întrebă George, cu glasul său blînd.

– Da, așa să faci.

George trecu în bucătăria nefiresc de curată și începu să pregătească băuturile dinainte de culcare. Puse pe aragaz cratița de lapte și, deschizînd unul dintre dulăpioarele

bucătăriei, scoase somniferul Elainei. Măcinînd atent o pastilă între două linguriţe, presără praful în ceaşcă, peste zahăr. Zîmbind, turnă lapte fierbinte şi îl amestecă viguros. Apoi, scoţînd încă două comprimate, îi duse soţiei sale ceaşca şi pilulele.

– Poftim, dragă. Ţi-am adus şi somniferele tale.

Elaine luă laptele şi pastilele.

– Mulţumesc, George. Uite, ştiu că mă iau de tine uneori...

Lăsă fraza în aer.

– Nici nu observ, Elaine. Ştiu că... în fine, că te irit, cred că ăsta-i cuvîntul?

Îi surîse, cu zîmbetul acela al lui care-i dădea întotdeauna ghies să-l sfîşie-n bucăţi.

Elaine băgă pilulele în gură şi le înghiţi cu *Ovaltine*, frigîndu-şi buzele.

George continua să zîmbească.

– E amar laptele ăsta.

Înălţînd sprîncenele, George sorbi din propria lui ceaşcă.

– Păi, al meu e bun, dragă. Ţi-o fi rămas gustul de la pilule?

– Poate. Cred că-l iau cu mine.

Se ridică din fotoliu cu greutate.

– 'te bună, Elaine. Somn uşor.

Elaine îşi privi lung soţul.

– Dac-aş dormi uşor, George, n-aş mai lua somnifere.

– Aşa vine vorba, dragă. Atîta tot.

I se părea ei sau în ultima vreme George se schimbase? Deşi nu putea indica precis în ce consta schimbarea, avea sentimentul clar că echilibrul dintre ei se modifica vag. Acum, privindu-şi soţul, era gata să jure pe-un teanc de *Biblii* că rîdea de ea.

– Atunci, noapte bună, dragă, repetă el.

Elaine încercă să-i zîmbească.

– Da. Noapte bună, George.

Ieşi din cameră, urmărită de privirea lui. În timp ce urca scara spre dormitor, senzaţia de nelinişte o cuprinse din

nou. Era începutul lui decembrie, iar cu George se întîmpla „ceva" de vreo două luni. Nimic limpede de precizat, ci doar mici diferențe subtile. De pildă, luase obiceiul de a ieși seara la plimbare. Lipsea doar cîte o oră, dar...

Elaine își scoase capotul brodat și se așeză pe marginea patului. Niciodată, în douăzeci și șapte de ani de căsnicie, George nu ieșise la plimbare. Ba chiar era lucrul pe care-l detesta cel mai mult.

Se descălță de papucii căptușiți cu lînă de oaie și-și frecă tălpile scorțoase. Picioarele-i erau plate, ca tot restul făpturii ei, și brăzdate de varice. Le privi lung și ridică din umeri.

Elaine se rezemă de perne, își luă cel mai recent *Mills și Boon*, și citi, în timp ce-și termina laptele, iar somniferele își făceau efectul.

Cuvintele se încețoșau. Clipi din ochi, încercînd să vadă clar. În ultima vreme pilulele acționau tot mai repede.

În cele din urmă renunță la citit. Stingînd veioza, se culcă.

Peste zece minute, George băgă capul pe ușa dormitorului și mormăi satisfăcut auzind sforăielile groase ale soției sale.

George se furișă afară din casă. Îmbrăcase cel mai gros palton, noaptea fiind rece și umedă. În lumina felinarelor, nu arăta altfel decît oricine se plimba pe străzi noaptea tîrziu. Își puse pălăria de *cheesecutter*, recent cumpărată, și începu vînătoarea.

Noul său obicei îi aducea o senzație de libertate cum nu mai cunoscuse de douăzeci de ani. Se plimba în lungul și-n latul Grantley-ului. Tăcut, sîrguincios, se plimba. În seara asta se hotărîse să treacă pe lîngă mahalalele orașului. Inspirînd adînc, își începu căutarea singuratică.

Din mers, se uita atent după perdele date la o parte și mișcări. Ajunse în capătul Terasei Bychester și coti la dreapta. Strada Peabody îl scoase pe un drum desfundat care ocolea perimetrul Grantley-ului. Necirculat, doar cu

cîte o maşină singuratică, avînd înăuntru perechi îndrăgostite, ici şi colo. Într-un sfert de oră, George ieşi din mahalaua Beacham Rise.

Oprindu-se sub un cireş bătrîn, în faţa micului bloc, aşteptă. Abia pe la unsprezece şi un sfert văzu ceva – ca de obicei, femeia care locuia la etajul întîi. Casele erau de „înălţime joasă", nu mai mari de două etaje.

În ultimele opt săptămîni, George fusese acolo de multe ori şi întotdeauna femeia de la etajul întîi îi oferea spectacolul. În locul unde stătea el, sub cireş, se afla o moviliţă, parte din planul de reamenajări edilitare al primăriei, care-i oferea un punct de observaţie perfect spre apartamentul femeii. Îşi scoase din buzunar micul binoclu de operă şi începu s-o privească.

Leonora Davidson căscă de-i trosniră fălcile. Întinse mîinile deasupra capului, trăgîndu-şi în sus părul negru şi des. Era obosită moartă. Trebuia să înceteze cu orele suplimentare, o doborau.

Îşi descheie încet bluza, lăsînd-o să-i cadă de pe umerii rotunjiţi, pe covor. Descheindu-şi sutienul, îşi eliberă sînii, scărpinîndu-şi-i cu furie cînd începură mîncărimile. Ridicînd un sîn cu mîna, se privi în oglinda măsuţei de toaletă. În pielea fragedă se întipărise o dîră roşie şi groasă. Oftă. Trebuia să-şi cumpere nişte sutiene omeneşti.

Îşi cuprinse sînii în palme, ridicîndu-i, ca pentru a-i cîntări. Categoric, se îngrăşase. Apoi îşi desfăcu fermoarul fustei şi o lăsă să cadă pe jos. Ieşind din ea, o aruncă în lături cu piciorul.

Leonora îşi privi trupul în oglindă. Nu arăta rău, pentru vîrsta ei. Niţel cam fleşcăită, în ultima vreme, dar toată lumea pierdea în cele din urmă războiul cu gravitaţia. Îşi supse instinctiv stomacul, apoi îi dădu drumul. Băga-mi-aş! Oricum nu mai exista nimeni care s-o admire. De ce atîta bătaie de cap?

Căscînd din nou, şi mai straşnic, se duse la taburetul mesei de toaletă şi-şi luă cămaşa de noapte, o chestie de

lînă şi bumbac care măcar îi ţinea cald. După ce se mai întinse o ultimă oară, stinse lumina şi se vîrî în pat.

George stătea sub cireş, vrăjit. Cînd lumina din dormitor se stinse, bombăni o înjurătură printre dinţi şi băgă micul binoclu la loc în buzunarul paltonului. Transpirase. Scoţînd o batistă din buzunarul pantalonilor, îşi tamponă fruntea.

Curvă proastă! Ce n-ar fi dat să fie el înăuntru! Să-i arate cum stătea treaba, pe toţi sfinţii! Umbla aşa goală. Poftea oamenii să se zgîiască la ea. Boarfa! Înfierbîntat de excitaţie, George nu-şi dăduse seama de prezenţa celor doi tineri care-l priveau cum o studia.

– Ce faci dom'le?

Glasul îl făcu să se răsucească pe călcîie.

– Mă... Mă scuzaţi? chiţăi el de surpriză.

Alături stăteau doi tineri, dintre care unul cu manta lungă de piele şi păr brunet, lăţos. Celălalt avea un cojoc larg şi tunsoarea despre care George ştia că se numea *skinhead*.

– Ai auzit ce-am spus, băi peşte bătrîn. Ce căutai să te uiţi la doamna Davidson cînd se dezbrăca? Eşti obsedat?

Băiatul în haină de piele păşi spre el, cu o expresie ameninţătoare.

– Ai bani la tine?

Ăsta era *skinhead*-ul. George simţi un miros clar de clei şi vomă.

Holbă ochii la ei, buimăcit.

Tînărul în manta de piele se repezi spre el, iar George făcu un pas înapoi, agil.

– Dacă nu plecaţi de-aici, strig după ajutor.

– „Dacă nu plecaţi de-aici, strig după ajutor," îl îngînă băiatul. Păi, s-ar putea să chemăm noi curcanii, se arătă el pe sine şi pe prietenul său. Eşti un împuţit d-ăla de trage cu ochiu', nu-aşa? Deci, ia dă-ne tu mălaiu' şi cară-te. Cuminte.

Skinhead-ul icni, iar George privi cu repulsie cum gura băiatului aruncă un şuvoi de vomă. Ateriză chiar lîngă pantofii lui, stropindu-i. Duhoarea îi pluti pînă în nări, odată cu

aburii ce se înălțau în aerul rece al nopții.

Cel cu haina de piele hohoti de rîs la adresa prietenului său, care se sprijinea cu o mînă de trunchiul cireşului.

Scotocind prin buzunare, George scoase două hîrtii de cinci lire şi le întinse tînărului. Haină-de-piele le luă şi le îndesă în buzunarul blugilor.

– Haide, Trev. Să-l trosnim pe ticălos.

Trevor nu era în stare să se desprindă de cireş, aşa că haină-de-piele se aruncă singur asupra lui George. Acesta ridică brațele să se apere, în timp ce primea primele lovituri în față şi în cap. Simți că era împins la pămînt şi numai faptul că avea să sfîrşească tăvălit prin voma *skinhead*-ului îl ajută să se țină pe picioare. Pumnul băiatului îl pocni în față, explodînd în înțepături reci. În clipa următoare, se rostogolea de pe movilă, în şuturile lui haină-de-piele.

– Oi! Ce-i gălăgia aia acolo? răsună glasul gros al unui bărbat de peste drum, făcîndu-l pe tînăr să ridice privirea în direcția aceea. La etajul trei se aprinsese o lumină, iar pe fereastră se apleca un om masiv, în vestă tricotată, agitînd pumnul. În toate apartamentele se aprindeau lumini. George îi auzi pe cei doi băieți luînd-o la fugă, în timp ce zăcea pe pămîntul rece, gîfîind sufocat.

Leonora Davidson auzi strigătele şi sări din pat. Îşi puse capotul şi papucii, şi privi pe fereastra dormitorului. Văzu trupul unui bărbat zăcînd la poala micii pante, sub stîlpul cu felinar. Îi zări pe cei doi tineri fugind. Unul dintre ei, în manta de piele, îl trăgea pe celălalt după el. Scrîşni din dinți. În ultima vreme, nimeni nu mai era în siguranță. Era clar că bietul om fusese jefuit. Ieşi din apartament, luînd din mers cheile uşii, şi fugi afară, unde în jurul celui bătut se adunase un mic grup.

– Ce s-a-ntîmplat, Fred? întrebă ea tremurînd, cu respirația aburind în noaptea rece.

– Căcănarilor ălora mici le arde de măcel. L-au pungăşit pe nenorocitul ăsta care trecea pe stradă!

George continua să zacă la pămînt, bucurîndu-se de toată atenția celorlalți.

– O, sărmanul de dumneata, răsună vocea Leonorei, plină de milă. Am chemat poliția. Vor fi aici într-un minut.

La auzul cuvîntului „poliție", George ciuli urechile. Sări în picioare, scuturîndu-se de praf, în timp record.

– Zău așa, nu e nevoie de poliție. Oricum n-o să-i mai prindă. Iar eu mă grăbesc.

Dădu să iasă din micul grup.

– Dar dacă i-ați văzut, ați putea să-i descrieți, se auzi glasul lui Fred, încercînd să-l convingă.

George clătină din capul chel. Își dădea seama că-și pierduse la un moment dat pălăria. Privi în jur după ea, înnebunit.

Leonora se apropie de el.

– Ați suferit un șoc îngrozitor. Vreți să vă fac o ceașcă bună cu ceai?

Lui George nu-i veni să-și creadă urechilor. Îl invita la ea în casă. Dacă nu era ea, n-ar fi ajuns nici el în situația asta. Tîrfă tîmpită!

– Mă simt perfect. Vreau doar să ajung acasă.

Glasul îi era blajin, ca de obicei, și o văzu zîmbindu-i cu milă.

De după colț apăru în viteză o mașină a poliției, pentru a frîna scrîșnind lîngă mica mulțime. George își duse mîna la față, deznădăjduit. Numai asta-i mai trebuia.

– În regulă, în regulă. Calmați-vă. Ce s-a întîmplat?

Toți începură să vorbească în același timp.

Glasul sergentului Harris bubui, George bănuind că-i trezea pe toți locatarii care încă nu erau sculați.

– Ce s-a-ntîmplat, iubito? o privi sergentul Harris pe Leonora.

– Bietul om a fost atacat. Chiar aici, arătă ea spre George, care încerca s-o șteargă.

Sergentul se întoarse spre el, uimit.

– Unde plecați?

– Eu... Trebuie neapărat să ajung acasă. Soția mea o să se îngrijoreze...

Harris îi zîmbi. Șocat, își spuse George.

– Veniți, domnule. Haideți la secție şi facem lumină cît ai bate din palme.

– NU! exclamă George, uimit de sunetul propriului său glas. Eu... Ăă... Of, lăsați-mă-n pace!

Harris îl privi rece.

– Încercam doar să vă ajutăm, domnule.

– Ştiți bine că n-o să-i prindeți. Nu vreau decît să mă duc acasă şi să uit.

Şi o luă din loc cît putea de repede.

Micul grup îl privi în timp ce se îndepărta. Sergentul Harris dădu din cap spre P.C.-ul Downes şi, urcînd în mașină, îl ajunseră din urmă.

– Urcați, domnule. Cel puțin, vă putem duce pînă acasă.

– E de nemaipomenit, Fred! Bietul om era şocat, cred.

– Aici ai dreptate, Leonora iubito. Biet nenorocit. În zilele noastre, nici nu mai poți merge liniştit pe-mpuțitele astea de străzi.

– Aşa e, Fred. Eu pînă şi la mine-n apartament mă tem, cu toate uşile-ncuiate. Se-aud atîtea despre violuri şi violențe, că-ți îngheață sîngele-n vene. Şi-apoi, să-l văd pe bietul bătrîn bătut în halul ăla...

Lăsă fraza neterminată.

Sergentul Harris sporovăi încontinuu tot drumul pînă acasă la George.

– Ascultați, domnule. Dacă vă răzgîndiți, faceți-ne o vizită la secție.

– Voi trece, domnule ofițer. Pe moment, tot ce vreau e să ajung acasă. Aici stau.

Maşina opri în fața casei lui George, care se retrase în grabă. Odată ajuns înăuntru, îşi scoase paltonul şi îl agăță pe balustradă, apoi intră în baie. Avea fața cam umflată, dar nu prea mult. Scoase un oftat de uşurare.

Reveni la parter şi-şi cercetă paltonul. Era plin de vomă. Înjură în tăcere şi se apucă să-l curețe.

Peste un sfert de oră nu mai exista nici o urmă a esca-

padei. Îşi făcu o ceaşcă de ceai şi, aducînd-o în camera din faţă, se duse la dulăpiorul zincat unde ţinea băuturile şi-şi turnă o porţie generoasă de brandy în ceai. Aşezîndu-se pe canapea, bău mulţumit.

Cînd termină, se simţea ceva mai bine şi, ridicîndu-se de pe sofa, urcă spre camera soţiei şi băgă capul pe uşă. Sforăia din greu, sonor. Zîmbi în sine. Trei pastile de mogadon ca s-o doboare pe hoaşca bătrînă, dar merita.

Furişîndu-se la parter, se îndreptă către dulapul din hol. Îl deschise, apoi trase covorul şi îl împături. După aceea, cu şurubelniţa, lăsată anume acolo, desprinse una dintre podele. Dedesubt, privindu-l, era Mandy a lui!

Ridică video-ul, aproape drăgăstos, punînd apoi la loc scîndura şi covorul. Duse aparatul în salon. Turnîndu-şi încă o măsură de brandy „Three Barrels" în ceaşca murdară, începu să se uite la film. În timpul vizionării, simţi tensiunea şi durerea din ultimele ore părăsindu-i trupul. Pe cînd Mandy era asaltată iar şi iar de o gaşcă pestriţă de degeneraţi, George Markham în sfîrşit se relaxă.

Îi tot reveneau în minte viziuni cu doamna Davidson cuprinzîndu-şi sînii în mîini. Furia cu care şi-i frecase. O privi pe Mandy luînd penisul unui bărbat în gura mînjită cu sperma şi deodată chipul ei deveni al doamnei Davidson, iar în locul bărbatului era el. Îşi simţi respiraţia îngreunîndu-se.

Din toată aventura se alesese şi cu un cîştig: cel puţin, acum îi ştia numele.

•

A doua zi, George nu se duse la lucru. Avea faţa umflată şi-i spuse Elainei că îi apăruse un abces la un dinte. Îndatoritoare, femeia telefonă la serviciul lui, apoi plecă la muncă.

Lucra într-un supermarket mare din Grantley. Era „controloare", slujbă pe care n-o putea suferi.

Rămas singur, lui George îi veni o idee.

Îmbrăcîndu-se meticulos, se urcă în maşină şi plecă la Londra. În timp ce admira peisajul din Essex (chiar şi pe frig şi umezeală, arăta magnific), George îşi puse planul la

punct. După eşecul din noaptea trecută, hotărîse că trebuia să aibă mai multă grijă.

Deschise pe Essex Radio şi începu să cînte la unison cu Carpenters. Vesel şi cu inima uşoară, ajunse în cartierul londonez West End.

George intră nervos în magazinul din Soho. Era pentru prima oară cînd vizita un *sex shop;* întotdeauna îşi comandase prin poştă revistele şi casetele video. Dar, odată ajuns înăuntru, se simţi straniu de firesc.

Dincolo de tejghea stătea un bărbat cam de aceeaşi vîrstă cu el, care-i zîmbi în timp ce se uita prin magazin. Singura dezamăgire fu aceea că revistele şi casetele erau blînde. Blînde şi plicticoase. Luă o mască de piele şi o aduse la tejghea.

– Obzeşcinci de lire, vă rog.

George numără atent banii. Avea să fie darul său de Crăciun de la sine însuşi. Se simţea aproape jovial.

– Faceţi parte din iobăgie?

George dădu din cap, sfios.

– Da, îşi afişă el surîsul acela tainic care abia îi dezvelea dinţii. Da, aşa este.

– Vă uitaţi după porno dur cum ar veni? Numai dacă vă uitaţi, cred că vă pot ajuta...

George luă punga de hîrtie cu masca şi zîmbi din nou. Mai larg, de astă dată.

– Am aici filme muc şi sfîrc, la două sute bucata.

George rămase perplex.

– Filme muc?

Omul văzu că era nedumerit şi-l trase deoparte să-i explice:

– Uitaţi, sînt filme cu păsărele în... cărora li se face treaba. Da' nu se fac că fac, înţelegeţi? Se întîmplă de-adevăratelea. De-asta li se zice filme „muc" şi „sfîrc".

Se vedea bine că George încă era nesigur. Vînzătorul oftă. Era în meserie de treizeci de ani, din adolescenţă. Cunoştea un obsedat cînd îl vedea şi era gata să jure pe capul nepoată-sii că tăntălăul ăsta era unul. Un obsedat

clasa întîi.

– Ascultați, yankeii au venit cu ideea. Răpesc cîte-o păsărică. O leagă. O violează, una, alta, știi mata... Și ea zbiară și geme pe bune, pricepeți? Pe bune. E de-adevăratelea. Am primit o serie nouă și-s nasoale rău, vă zic eu. E unul unde păsărica-i moartă de-a binelea și äia încă o mai regulează de să-i iasă ochii. Ca niște bivoli în călduri, zău că da.

Lui George îi sticleau ochii.

– Cît zici că face?

– Doi sutari, colega. Și-i un chilipir, pot să-ț' spui.

– Pot plăti prin *Barclaycard?* Știi, nu mai am numerar la mine.

– Sigur că poți, șefu'. Aicea primim de toate. Pînă și American Express. Cîtă vreme mai ai și alt act de identitate, e în regulă.

Omul zîmbi, iar George îi zîmbi la rîndu-i. Avea senzația că-și găsise un adevărat prieten.

– Dac-ar fi să-ți dau un telefon cînd și cînd și-apoi să văd ce-a mai băgat...

Vînzătorul îl bătu pe umăr.

– Sigur că se poate, bulangiu bătrîn. Îți pun deoparte tot ce-i pe-aproape de vîrf. Ce zici?

Individul mirosea un polițist de la o poștă, și mergea la sigur. Bietul nerod era veritabil.

– O, ce mult îți mulțumesc. Acolo unde locuiesc eu... George desfăcu mîinile, neputincios.

– Știu ce vrei să zici. Oamenii nu ne-nțeleg, pe noi äștia adevărații, este?

Se grăbi să-i ia cartea de credit înainte ca George să se răzgîndească.

– Nu, așa e.

Plecă peste zece minute, cu masca și noul film, ambele într-o pungă cafenie pe care o strîngea în mîna transpirată.

Cînd Elaine deschise ușa din față, întorcîndu-se după o zi de muncă, George o aștepta cu cina pe masă și un

ceainic plin.

– Stai jos, iubito, probabil că eşti obosită. Am făcut o fripturică bună cu cartofi prăjiţi.

Elaine îşi privi soţul de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară în viaţa ei. Părea aproape fericit.

– Îţi mulţumesc, George. Trebuie să spun că mă bucur că te-ai deranjat să găteşti. Nu mă simt deloc în stare.

O apucă de sub bărbie, în timp ce-i punea în faţă o cană cu ceai aburind.

– Orice pentru tine, comoara mea!

Îi rînji, iar Elaine îi răspunse zîmbind.

Neîndoielnic, era ceva ciudat. George o ciupise ultima oară de sub bărbie acum douăzeci de ani, cînd încă erau fericiţi. Sorbi din ceai şi încercă să-şi alunge suspiciunile. Aia se întîmplase înainte de a fi trebuit să se mute. Înainte ca totul să fi început s-o ia razna.

Elaine îşi bău ceaiul, privindu-l pe George cum trebăluia.

Clătină din cap. Nu încăpea nici o îndoială: era fericit.

Dar de ce?

Capitolul 2

George stătea la birou, fără să vadă registrele din faţa lui. Nu putea vedea decît filmul pe care-l cumpărase de la *sex shop*-ul din Soho. De cînd îl văzuse, avea o senzaţie de irealitate. Uneori îl înspăimînta, ca în seara trecută, cînd se uitase împreună cu Elaine la o emisiune despre urşii panda uriaşi. George privise filmul, sorbind din ceai – după care plecase pur şi simplu. Plecase în lumea fanteziei, la celălalt film. Se afla *în* celălalt film. Era vedeta. Complet stăpîn.

Îl readusese la realitate vocea Elainei. Putea crăpa sticla şi acri laptele, dintr-o lovitură. Dar aberaţia îl speriase. Fiindcă, în ultima vreme, nu-şi mai putea controla deloc gîndurile. Îl luau cu ele la fugă, în orice moment din zi şi din noapte.

Se scutură în sinea lui şi-şi spuse să se apuce de treabă. Privi din nou repertoarul din faţa lui.

– Domnule Markham, ai cinci minute?

Vocea Josephinei Denham îi frînse şirul gîndurilor. Se răsuci în scaun, spre uşa de unde femeia îi surîdea.

– Fireşte, doamnă Denham, răspunse el, cu un glas blînd şi politicos.

Josephine Denham se întoarse în biroul ei. George Markham îi dădea fiori şi nu ştia de ce. Întotdeauna era politicos. De o politeţe îngheţată. Niciodată nu-şi lua zile libere fără motiv, întotdeauna stătea închis în sine, niciodată n-o lungea cu masa, nici nu căuta să angajeze şuete, ca restul bărbaţilor din firmă. Una peste alta, era un salariat model. Şi totuşi, trebuia să recunoască în sinea ei că trupul lui moale şi puhav şi ochii cenuşii, apoşi, o făceau s-o apuce pandaliile. Se aşeză la birou, privindu-l pe omuleţul din faţa ei.

– la loc, te rog.

Îl văzu pe George apucîndu-şi materialul pantalonilor între degete şi trăgîndu-şi-i în sus înainte de a se aşeza. Pînă şi acest fapt o enerva. Îi văzu micul zîmbet ciudat, care nu făcea decît să-i dezvelească parţial dinţii, şi se simţi şi mai iritată. Pe de altă parte, George privea pe furiş enormii sîni ai Josephinei. Îi vedea ridicîndu-se şi coborîndu-se cu fiecare respiraţie.

În ceea ce-l privea pe el, Josephine Denham avea un piept de standard olimpian.

Josephine îi văzu zîmbetul lăţindu-se şi se sili să rînjească la rîndul ei.

– Regret că a trebuit să te chem, George. Întotdeauna ai lucrat bine...

Acum era mai atent. Zîmbetul dispăruse.

– Mă tem că, în vremurile astea grele... cu recesiunea... ei bine, va trebui să dăm drumul unei părţi din personal. Vei primi o despăgubire, desigur.

George avea senzaţia că cineva îi spărsese balonul personal de fericire.

– Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Nu înțelegea deloc. Lucra în firma aceea de cincisprezece ani.

– Cîți vor pleca?

Josephine Denham trase adînc aer în piept. Putea la fel de bine să știe de acum.

– Cinci. Johnson, Mather, Davids și Pelham. Fără să te uităm pe dumneata, desigur.

George o privi cu ochi mari. Chipul său lipsit de expresie păru deodată s-o absoarbă într-însul. Femeia se cutremură.

– Înțeleg.

Deci, toți cei în vîrstă trebuiau să plece. Așa-zișii tineri dinamici rămîneau cu toții. Lui George îi venea să sară de pe scaun și s-o cîrpească pe scroafa aia încrezută peste mutra ei boită, peste părul vopsit blond și sînii grași, tremurători. Tîrfă împuțită și spurcată! Curvă murdară! Spera s-o audă urlînd, murind de cancer. Spera să-i taie felcerii sînii, felie cu felie. Spera...

– Te simți bine, domnule Markham?

Josephine Denham era nervoasă. O privise fix timp de peste cinci minute. Fără nici o expresie pe față, nimic. Știau și el, și ea, că era terminat. Nici o altă firmă n-avea să-l mai angajeze la cincizeci și unu de ani. Pur și simplu nu avea calitățile necesare. N-avea charismă, nici personalitate. George Markham nu avea absolut nimic care să acționeze în favoarea lui.

– Zău că-mi pare îngrozitor de rău, George, îi rosti ea numele timidă. Nesigură pe sine.

Înainte de a se răsuci spre ușă, o privi un moment.

– O să-ți pară.

Vorbise înfundat, iar Josephine nu-l auzi prea bine.

– Scuză-mă, n-am...

George se întoarse cu fața spre ea și zîmbi din nou.

– Am spus, o să-ți pară.

Era sarcastic? Îl privi cum ieșea cu pași tîrșîiți, avînd umerii mai aduși și o înfățișare și mai prăbușită decît

cînd intrase.

Josephine scoase un oftat de uşurare. Cel puţin de problema asta scăpase.

Luă pachetul de ţigări şi-şi aprinse una. Din cine ştie ce motiv obscur, tremura. Rînji în sinea ei. Cică s-o neliniştească un piticot ca George Markham!

Dar nervozitatea o urmări toată ziua.

George reveni la biroul lui, rămînînd nemişcat şi tăcut pînă la ora mesei. Sub aparenţa de calm, gîndurile i se învolburau. La ora douăsprezece şi cinci intră în cîrciumioară, „Vulpea reînviată", şi comandă un brandy mare.

Barmanita avea vreo patruzeci şi cinci de ani, păr lung, blond, decolorat, şi nişte gene false, enorme. Sînii ei mici şi goi se întrezăreau prin bluza transparentă. George o privi dezgustat.

Altă şteoarfă. Toate erau nişte boarfe nefutute. Duse mîna la gură, şocat că rostise măcar în gînd o asemenea vorbă.

– Face o liră nouăzeci, vă rog.

Vocea barmaniţei avea un accent nazal, încercînd să vorbească într-o manieră rafinată.

– Mulţumesc foarte mult, dragă. Te rog, ia şi dumneata unul.

Îi răspunse la micul zîmbet cu unul larg, arătîndu-şi dinţii pătaţi de tutun.

George îi dădu hîrtia de cinci lire şi aşteptă restul. Apoi, luîndu-şi paharul, se duse la o măsuţă din colţ şi bău o înghiţitură de brandy.

Elaine avea să-şi iasă din minţi de-a binelea cînd îi va spune. Alt motiv de rîcă împotriva lui. A, Elaine avea mare talent la adunat ranchiuna. Făcea colecţie de reproşuri cum adunau altele pălării sau pantofi. Încă nu-l iertase pentru treaba cealaltă. N-o pomenea niciodată, o, nu, dar George ştia că plutea suspendată între ei, ca o fantomă tăcută. Trase o duşcă din pahar, tăria brandy-ului ieftin arzîndu-l pe beregată.

Nu era vina lui. Abia dacă ştiuse ce se întîmpla. Zîmbeau şi rîdeau, iar în clipa următoare fata urla. Mamă, şi ce urlet! Îi sfredelise ţeasta pînă-n creier. Cățea mică şi proastă. Cu siguranță, ştiuse ce avea să se întîmple.

– Hai salut, Georgie băiatule!

Peter Renshaw stătea în fața lui, efectiv radiind de voie bună şi camaraderie. George îşi simți inima căzînd în ghete. Asta-i mai trebuia, sporovăiala capsomanului ăstuia împuțit de Renshaw.

– Salut, Peter. Îți fac cinste cu ceva?

– Nu. E rîndul meu, Georgie. Nu te văd în fiecare zi-n cuibuşorul meu de nebunii!

George îl privi pocnind din degete spre monstruozitatea blondă de la bar şi făcîndu-i cu ochiul.

– Vivienne, heruvimul meu. Adu-mi un *G and T* cu gheață şi o felie de lămîie, şi ce-o fi bînd bunul meu prieten aci de față. A, şi nu uita un rînd pentru dulcea-ți persoană.

George o privi pe femeie zîmbind țanțoşă a încuviințare. Peter se aşează lîngă el, şoptindu-i:

– A dat cîteva ture de teren, da' ştie să-ncălzească zgaibaracele omului cînd îi vine cheful.

George strîmbă din nas scîrbit, iar Peter rîse.

– Ascultă, Georgie băiatule, un mic sfat, ca-ntre bărbați, îl înghionti el în coaste. Nu te uita la cuier în timp ce ațîți focu'. Înțelegi ce vreau să zic?

George zîmbi, în lipsă de altceva. Îşi dorea ca Renshaw să facă un atac de inimă puternic şi să crape, dacă de-asta era nevoie ca să tacă.

– Dacă zici tu, Peter.

– Pete! Pete, pentru numele lui Dumnezeu, Georgie băiatule. Nimeni nu-mi zice Peter, nici măcar bătrîna mea mumă, Dumnezeu s-o binecuvînteze.

Vivienne le aduse băuturile la masă, iar George o văzu gîdilînd ceafa lui Peter la plecare. Scîrbă de matracucă împuțită!

– La ce caşti ochii, Georgie? Ți-ar plăcea un clei scurt cu ea, este?

Rezemîndu-se de spătar, Peter dădu s-o cheme înapoi.

George, mortificat de ceea ce se pregătea Peter să facă, îi răsuci capul înapoi, apucîndu-l de gulerul cojocului din piele de oaie.

– NU! Peter... adică, Pete.

Făcu un efort să se calmeze.

– Mă gîndeam la ceva, atîta tot. Azi am primit o veste proastă.

– Deci ți-au spus?

George îl privi perplex.

– Ce să-mi spună?

Peter nu-i percepu accentul tăios din glas.

– Că te „zboară". Ştie toată lumea, de luni de zile.

George rămase năucit. Vasăzică, ştiau cu toții? Toți, în afară de el. Toți îl priviseră şi rîseseră de el. O, da, ce mai rîseseră. Rîseseră de se căcau pe ei, pe seama lui!

Peter îi văzu expresia uimită transformîndu-se în cumplită furie. Pînă şi pe el îl şocă. Presupusese că George ştia. Toți ceilalți ştiuseră. Cu regret, îi puse mîna pe braț.

– Ascultă, îmi pare rău, bătrîne. Christoase, credeam că ştiai. Zău că aşa credeam.

George trase adînc aer în piept.

– Nu, Pete. N-am ştiut. Serios că nu.

Glasul lui George revenise la normal. Calm şi politicos.

– Nici măcar n-am bănuit.

– Haide, Georgie băiatule. Mai bine nici că se putea, zău. Vreau să zic, cît ai – cinzeşopt? Cinzeşnouă?

– Am cinzeşunu de ani, Peter. Cincizeci şi unu.

– Aha. Mă rog, oricum nu contează. Iei pensia mai devreme. Trăieşti nițel şi tu. Îți vizitezi copiii.

– N-am copii, Peter. Elaine şi cu mine n-am...

– Aha.

Lui Peter îi venea tot mai greu să găsească ceva de spus. El, unul, avea soție, patru copii şi un şir întreg de amante şi aventuri de-o noapte, în lungul şi-n latul țării. Oamenii ca George îl uimeau şi-l intrigau. Cum puteai trăi cincizeci şi unu de ani şi să nu mai ai nimic de aşteptat de

la viață? Se vedea pe sine însuşi în anii viitori, cînd avea să fie cam prea babalîc pentru legături şi zbenguieli, locuind cu nevasta şi privindu-şi nepoții cum creşteau. Cu sute de amintiri fericite care să-l viziteze în anii de la apusul vieții.

– Haide, Georgie băiatule, să bem. Să ne gîndim la marele bairam de plecare pe care ți-l vom organiza! Aşa, asta o să te-nveselească.

Pocni iarăşi din degete spre barmaniță.

– Încă un rînd aici, Viv, dacă eşti bună.

Cîrciuma începea să se umple, iar George îl vedea pe Peter salutînd prieteni şi cunoştințe. Dădea din cap cînd se făceau diverse prezentări şi tot timpul mintea îi era cuprinsă într-o vîltoare.

Ce naiba avea să spună Elaine?

În cantina de la serviciu, Elaine îşi amesteca neliniştită cafeaua cu linguriță.

Ceva nu era în ordine cu George, dar trebuia să admită că, în ultimele cîteva săptămîni, viața cu el devenise mult mai agreabilă. Avea din nou inima uşoară. Ca înainte de a fi început toate necazurile.

Îşi alungă din minte gîndurile neplăcute. George îşi achitase datoria față de societate. Putea începe o viață nouă. Trebuia să-şi clădească împreună o viață nouă, într-un fel. După douăzeci de ani, poate că era timpul să se desprindă de trecut.

– Of, Elaine, nesuferite mai sînt zilele de vineri, nu-i aşa?

Margaret Forrester se aşeză la masa Elainei şi-şi scoase pantofii.

– Zilele-astea, picioarele mele or s-ajungă în „Cartea Guinness a recordurilor". Cele mai umflate picioare din lume.

Elaine rîse.

– De ce insişti să porți tocurile astea? Ia-ți o pereche de pantofi comozi, cu talpă plată.

– Nu. Picioarele sînt singura mea avere. Nu renunț pînă nu voi fi obligată.

Elaine clătină din cap.

– Să-ți ofer o cafea?

– O, da, te rog, Elaine. Şi un lighean cu apă rece, dacă au aici.

Îi aduse prietenei sale o cafea şi se aşezară la şuetă.

– Şi unde te duci în vacanță?

Elaine ridică din umeri.

– Probabil iarăşi în Boumemouth.

– Of, mai scuteşte-mă, Elaine. În vremurile noastre, numai ăia-n fotolii pe roți se mai duc la Bournemouth. De ce nu vii în Spania, cu mine şi fetele? Soare, nisip, mare, sex...

Şi țopăi puțin în scaun.

– Abia aştept s-ajung acolo! Anul trecut eram în hotelul ăla, chiar pe faleză, iar lîngă noi nu era altceva decît o crescătorie de papagali. Cît era noaptea de lungă chirăiau blestemățiile alea. O ştii pe Caroline, de la alimente congelate? Într-o noapte, le-a aruncat în cap cu toți pantofii ei. Şucăr mare. Dimineață, a trebuit să mergem să-i cerem înapoi. A fost ceva de comă!

Elaine zîmbi.

– Nu ştiu, Margaret. George...

– Of, mă piş pe el de George! Nu face decît o sută douăzeci de lire pe două săptămîni, casă şi masă. Ştiu că-i în martie, cînd nu e chiar atît de cald. Dar, Doamne sfinte, bine ne mai distrăm! Te rog, vino.

Pentru prima oară în viața ei, Elaine simți valul plăcerii de a face ceva neaşteptat. George era absolut capabil să-şi poarte singur de grijă.

Margaret îi puse mîna pe braț.

– Haide, fetițo. Fă-ți damblaua, pînă nu e prea tîrziu.

Elaine îşi trecu încet limba peste dinți, apoi îşi muşcă buza. Margaret putea distinge nehotărîrea pe fața prietenei sale.

– Bine, atunci... Vin!

Şi începu să rîdă surescitată.

– Mergem şi ne înscriem după program. Aşa n-ai să te

mai poți răzgîndi.

– George va face o criză cînd am să-i spun.

– N-are decît! Şi bătrînul meu a făcut-o prima oară, da' i-am zis: „O viață are omul."

– Ăsta-i adevărul.

Elaine își muşcă din nou buzele. De astă dată, de emoție. Două săptămîni de zile fără George! Dulce binecuvîntare...

Auzi uşa din față închizîndu-se şi-şi îndreptă umerii, parcă aşteptînd să înceapă o luptă. Dar George n-avea să se certe. George nu se certa pentru nimic.

Avea să-i arunce privirea lui de soldat rănit, expresia aia şcolăresc-nedumerită, care parcă întreba „Ce-am făcut ca să merit asta?" Continuă să paseze cartofii. George intră în bucătărie. Adunîndu-şi toate puterile de care era în stare, Elaine arboră un surîs şi-şi privi soțul.

– Bună, George. la loc, masa e aproape gata.

Văzu sprînceana dreaptă a lui George ridicîndu-se şi se sili să continue cu terciuitul.

Se aşeză pe scaunul lui obişnuit de la masă. Masa *Formica* albă, pe care o cumpăraseră de la M.F.I. cu veacuri în urmă. Cînd mesele *Formica* albe erau importante pentru ei.

– Ai avut o zi bună?

Era hotărîtă să fie prietenoasă.

„O, da, Elaine," răspunse George în sinea sa, „am avut o zi nemaipomenită. Doamna Denham m-a chemat în birou şi mai că nu m-a zburat din firmă c-un şut în cur." Duse dosul mîinii la gură. Trebuie să se dezvețe de a mai înjura în sinea lui. Într-o bună zi, avea să uite şi să înjure în fața Elainei.

– N-a fost rea, iubito. Tu?

Glasul îi era scăzut şi plat.

Elaine puse piureul de cartofi în farfurii, lîngă tocătura de porc. George o privi cum o modela cu degetele. Apoi începu să presare boabele de mazăre.

– Eu am avut chiar o zi bună, George.

Îşi îngădui încă o înălţare a sprîncenei. Măi, măi, măi. O adevărată lovitură de teatru. Elaine să se simtă bine la slujbă... Dacă era s-o crezi pe ea, singură conducea tot magazinul, de la casa ei de marcat.

– Mă bucur, dragă.

Elaine, care tocmai turna sosul, fu nevoită să-şi reţină pornirea de a i-l turna lui George peste chelie.

– Ce drăguţ, dragă. Mă bucur, dragă. Ce mama naibii, George! Sînt nevastă-ta. Nu-i nevoie să fii politicos cu propria-ţi nevastă.

În timp ce-l privea, George îi distinse nedumerirea de pe faţă. Elaine era o femeie atît de dificilă! Îşi putea imagina prea bine reacţia ei dacă i-ar fi spus că-l plictisea ca toţi dracii. Că vocea ei îi sfredelea creierii ca o migrenă rebelă. Că-şi dorea s-o vadă moartă ca să poată revendica banii de asigurare.

Elaine îi puse cina în faţă.

Continua să vorbească, dar George se cuplase pe pilotul automat special pe care şi-l rezerva pentru trăncănelile Elainei despre muncă.

– Oricum, cînd m-au întrebat... Adică, înţelegi, i-a scăpat uneia dintre fete... Mi-am zis: de ce nu? Mi-ar plăcea să merg în Spania.

George tocmai mesteca o bucată tare de carne din tocăniţă, cînd îşi dădu seama ce-i spusese.

– Spania? În Spania, ai spus?

Elaine sesiză incredulitatea din glas, lucru care o nemulţumi. Ce credea el? Că n-avea faţă să meargă în Spania?

– Da, am spus Spania, George. Ştii, unde trăiesc spaniolii.

– Şi te duci? Tu... în Spania?

Elaine puse jos furculiţa şi cuţitul, în echilibru pe marginea farfuriei.

– Asta ce-ar vrea să-nsemne?

George deschise gura să răspundă, dar Elaine era deja în plin avînt.

– Bănuiesc că tu crezi Spania plină de fete de pagina întîi şi Adonişi blonzi? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun, George, că fetele de la mine de la serviciu se distrează al dracului de bine acolo, colega. Al dracului de bine. Şi măcar o dată în viaţă – îşi împunse ea pieptul cu degetul – voi intra şi eu în lumea reală. Am să mă distrez. Să trag un chef. Nu-s prea bătrînă ca să mă simt bine... Şi hai să recunoaştem, dacă aştept să-mi oferi tu distracţii, ajung la doi metri sub pămînt.

George o privea în timp ce-i vorbea. Trăsăturile i se schimonosiseră ca o batistă strînsă boţ şi, preţ de-un oribil moment, şi-o imagină pe plajă fără sutien.

Apoi, izbucni în rîs. Rîse pînă ce din ochi îi şiroiră lacrimi şi îl apucă o criză de tuse. Rîse în timp ce Elaine îl lovea peste spinare ca să nu se înece. Într-un tîrziu, prea vlăguit ca să mai rîdă, respiraţia sa reveni treptat la normal.

Îl privea cu ochi mari, uimită.

– Iartă-mă, Elaine. Iartă-mă c-am rîs. Doar că mi-ai cauzat un şoc. Vreau să zic, pîn-acum n-ai mai vrut niciodată să pleci, nu-i aşa? Şi acum, din senin... Du-te, Elaine. Du-te şi te distrează. De pe-acum te văd bronzată fermecător. Îţi va face un pustiu de bine.

Era descumpănită. Avea sentimentul insinuant că George îşi bătea joc de ea.

Parcă citindu-i gîndurile, George vorbi din nou:

– Rîdeam fiindcă, după atîţia ani, încă mă mai poţi surprinde.

Elaine se relaxă.

– Deschid o sticlă de vin, dragă? Ca să sărbătorim?

– Da, George. Aşa să faci. Ad-o.

Aşezîndu-se la masă, Elaine continuă să mănînce. Era prea aspră cu George, aici era buba. El se bucura că pleca să se distreze. Nu-i purta pică pentru scurtul răstimp petrecut fără el. Se hotărî să fie mai prietenoasă, să încerce să-l înţeleagă puţin mai bine. Nu peste mult, ciocniră paharele.

– Pentru Spania, draga mea.

– Pentru Spania.

Îşi terminară masa în linişte, iar George o lăsă pe Elaine să termine sticla de vin în timp ce el ieşea la o plimbare.

George umblă pe străzi douăzeci de minute, cu mîinile înfundate adînc în buzunare şi capul îngropat în gulerul paltonului. Îi plăceau lunile de iarnă, anonimatul pe care-l creau serile întunecoase. Îşi croi drum spre Motherwell Street şi porni încet de-a lungul şirurilor de case.

Cum naiba avea să-i dea Elainei vestea că-l aruncau afară? După cîte dedusese din spusele lui Renshaw, urma să fie pus pe liber în februarie. Se înfioră. În seara asta o calmase, dar n-avea să dureze mult. Închise un moment ochii, cumpănind problema. Pensionarea n-avea decît s-o convingă şi mai mult că era un păgubos pe toată linia.

Geraldine O'Leary îşi zîmbi în oglindă. Încă nemulţumită de machiaj, îşi mai aplică puţin ruj roz-cerceluş. Deschizînd larg gura, şi-o rujă abundent, apoi strînse apăsat buzele. Îşi surîse din nou, satisfăcută. Luîndu-şi peria de cap, începu să şi-o treacă prin părul lung şi negru.

Mick O'Leary îşi privea din pat soţia. Chiar şi după doisprezece ani, încă mai reuşea să-l excite. La treizeci şi patru de ani, era mamă a trei copii şi nu arăta mult mai bătrînă decît în ziua cînd se însurase cu ea. O privi în timp ce-şi punea sutienul şi chiloţii. Ochii li se întîlniră şi-şi surîseră, intim.

– Aş vrea ca în seara asta să nu mergi, Gerry.

– Nu vreau să mă duc, Mick. Dar dacă stau acasă, am să regret săptămîna viitoare, ştii bine. Cinşpe' lire este o sumă. Şi în curînd va veni Crăciunul...

Lăsă fraza neterminată.

Mick oftă. Dîndu-se jos din pat, îşi trase pantalonii.

– Cred că ai dreptate. Nu-ţi pui iar bluza aia, nu?

Geraldine privi bluza pe care şi-o încheia.

– De ce? Ce nu-i în regulă?

– Ţi se vede sutienul prin ea.

– Of, Mick! Eşti nebun...

– Mă rog, nu-mi convine cînd mă gîndesc că bărbaţii se uită la nevastă-mea.

– La bar vin şi femei, ştii foarte bine, îl privi ea ţuguind buzele, iar Mike rîse.

– Nu la fel de arătoase ca tine, fetiţo.

Geraldine zîmbi şi îmbrăcă o fustă neagră. Apoi, îşi puse pantofii cu tocuri cui şi se parfumă din belşug.

Verificîndu-şi încă o dată machiajul, ieşi din dormitor împreună cu soţul ei, coborînd amîndoi la parter.

Sophie, Donald şi Grania, în vîrstă de, trei, cinci şi zece ani, ridicară privirile cînd părinţii lor intrară în salon.

– Ne vedem mai tîrziu, şi să ascultaţi de tăticu.

Sophie, în pijamaua ei roz, ridică braţele să se giugiulească, iar Geraldine o ridică, simţindu-i mirosul de copil mic, şi o legănă la piept.

– Să fii cuminte, madam.

Îşi privi soţul, care se aşezase, luînd foaia din ziar cu programul t.v.

– N-o lăsaţi să vă ia cu joaca. La ora opt, toţi trei sînteţi în pat.

Grania şi Donald gemură.

– Vorbesc serios. Altfel, mîine ioc dulciuri.

O puse pe Sophie pe canapea, lîngă fratele şi sora ei, şi-şi luă paltonul. În timp ce se încheia, dădu ultimele ordine:

– A mai rămas nişte pui în frigider, Mick, dacă ţi se face poftă de-un sandviş, şi-am să-ţi aduc şi eu nişte beri. A, şi pînă nu uit, am lăsat comanda Avon lîngă telefon. Fata o să treacă în seara asta.

– Tu vezi-ţi de-ale tale, Gerry. Aici, mă descurc eu. Pe curînd, iubito.

Geraldine îl sărută pe gură.

– Să ai grijă, Gerry, şi vezi să nu iei vreo guriţă. Corect?

Îşi privi soţul în faţă şi rînji.

– Corect. Pa, copii.

Îi sărută pe toţi pe rînd şi ieşi din casă. Vîntul rece o lovi în faţă, în timp ce închidea uşa, şi porni spre barul unde

lucra, la vreo opt sute de metri distanță. Mergînd, începu să stabilească în minte listele pentru Crăciun. Pentru cei doi mai mari cumpărase deja majoritatea lucrurilor. Grania avea să primească o bicicletă, în acel moment ascunsă în hambarul soacrei lui Geraldine, iar pentru Donald luase un joc Atari. În timp ce se întreba dacă Sophiei să-i cumpere un set de bucătărie pentru joacă sau un cărucior de păpuşi, coti pe Vauxhall Drive.

Instinctiv, îşi trase paltonul mai strîns pe trup. Nu putea suferi bucata aceea de drum. Era largă, plină de gropi şi cu marginile împădurite. În copilărie, se jucase de multe ori în pădure şi o cunoştea ca-n palmă. Şi totuşi, îi dădea fiori. Era atît de întunecoasă, iar acum nu mai erau locuite decît vreo două case. Celelalte fuseseră demolate, pentru a face loc unei noi construcții care nu se mai clădise niciodată. Cu mulți ani în urmă, acela fusese capătul „cel bun" al oraşului. Acum, într-o parte era pădurea, în cealaltă terenul municipalității, iar marile locuințe victoriene erau făcute treptat una cu pămîntul.

Mergînd, tocurile îi bocăneau pe asfaltul denivelat, iar sunetul lor o încuraja. Văzu în față capătul drumului şi se destinse.

„Vacă proastă!" se dojeni ea. „Te sperii de umbre!"

Grăbi pasul, luminile din capătul drumului atrăgînd-o spre ele ca nişte faruri pe malul mării.

George stătea la marginea pădurii de vreo cincisprezece minute. Privi cadranul luminos al ceasului. Iat-o că venea. Exact la timp. Era şapte şi un sfert.

Înghiți în sec şi-şi flexă degetele, învelite acum în mănuşile albe, de bumbac.

În momentul cînd Geraldine trecu prin fața lui, ieşi din ascunzătoare şi o apucă de păr. Părul cel lung şi negru care era cea mai mare calitate a ei.

Pe cînd femeia deschidea gura să țipe, George o înşfăcă de sub bărbie şi începu s-o tîrască în pădure. Zbătîndu-se să scape, rămase fără un pantof. Era îngrozită.

George gîfîia şi pufnea; era mai voinică decît crezuse. O trase cu greutate, enervat de zbieretele ei înfundate. Continua s-o țină bine de păr şi fălci. Smucind-o într-o parte cu toată puterea, o aruncă la pămînt.

Geraldine lovi solul cu atîta forță, încît i se tăie respirația. Rămase trîntită în noroi, buimăcită pentru moment. Dar numai un moment. George o văzu săltîndu-se în patru labe şi, în timp ce încerca să se ridice, îi dădu din răsputeri un şut în stomac, expediind-o de-a rostogolul pe jos.

Se ținea de burtă cu ambele mîini cînd îl văzu îngenunchind alături. Adunîndu-şi toate puterile ce-i mai rămăseseră, se rostogoli din calea lui, încercînd să sară în picioare.

George o privi rostogolindu-se din nou şi țistui din limbă. Începea să-l calce pe nervi. Luînd un lemn care zăcea pe-aproape, îl ridică deasupra capului şi i-l trînti în țeastă. O privi cum se prăbuşea moale şi oftă uşurat. Calm, se aşeză lîngă ea, aşteptînd cîteva momente să-şi recapete răsuflarea şi să-i înceteze bubuitul inimii în urechi. Apoi, scoțînd batista, se şterse pe frunte de sudoare.

Mai liniştit, privi femeia. Zăcea pe spate, cu capul întors în partea cealaltă, iar George zîmbi în sinea lui. Perfect! Nu voia să-l privească. Apropiindu-se de ea, începu să-i descheie paltonul. Trase concluzia că era un palton frumos, aşa că i-l deschise cu grijă. După care, fredonînd, se apucă să-i scoată fusta. N-avea dres, şi-ncă pe vremea aia! Iarăşi țistui în sinea lui. Cînd îi descheie bluza şi o desfăcu atent, peste faldurile paltonului, simți membrele îngreunate. Continuînd să fredoneze, îi privi sutienul. În penumbră, nu distingea decît o fişie de plastic. Bîjbîi o secundă şi deodată sînii femeii părură să-i explodeze în mîini. Purta sutien cu încheietoarea în față – precis ştiuse ce avea să se întîmple! George îi mîngîie sînii. Acum simțea față de ea o profundă tandrețe. După aceea, îi tăie chiloții cu cuțitul.

În timp ce făcea pregătirile, simți excitația crescînd într-însul. Iar cînd îi desfăcu picioarele, atinsese o asemenea fericire extatică, încît trebui să-şi înăbuşe strigătul ce-i umplea gîtlejul.

Asta voia. Asta voiau toate.

Abia cînd se lăsă să cadă peste ea, secătuit şi sătul, descoperi de ce nu făcuse absolut nici o mişcare în timpul micului său „joc"

Bucata de lemn, găsită atît de la îndemînă, avea în ea un cui de cincisprezece centimetri. I se înfipsese în craniu pînă-n creier.

George o privi şi mai ţistui o dată.

Era vina ei. Numai vina ei. Femeile cauzau întotdeauna probleme. Erau atît de-al dracului de proaste... Curve proaste şi nefutute! Luîndu-şi avînt, o lovi din răsputeri cu pumnul în faţă.

Kevin O'Leary privi neîncrezător chipul poliţistei. Stătuse treaz toată noaptea şi credea că poate îi juca mintea vreo farsă.

– Ce-aţi spus?

Femeia W.P.C. nu se simţise în viaţa ei atît de prost. Îi vedea pe cei trei copiii înghesuiţi pe canapea. Frica tatălui lor li se transmisese. Îi venea şi ei să plîngă.

– Soţia dumneavoastră a fost găsită acum o oră, domnule O'Leary. Asasinată.

Văzu chipul bărbatului descompunîndu-se sub ochii ei, şi-l cuprinse de umeri cu braţul.

– Nu Gerry... Nu frumoasa mea Gerry. Vă rog, spuneţi-mi că nu-i adevărat. Vă rog.

Pe ultimul cuvînt, glasul lui Kevin O'Leary se frînse şi-şi duse mîinile la faţă, cu lacrimile curgîndu-i printre degete ca apa unui stăvilar.

– Tati! Nu plînge, tăticule!

Grania, cea în vîrstă de zece ani, îşi strînse în braţe fratele şi sora mai mică. Niciodată nu-şi mai văzuse tăticul plîngînd.

– O vreau pe mami. Cînd vine acasă mămica mea?

În acelaşi moment în care lui Kevin O'Leary i se spunea că lumea lui fusese spulberată, George Markham îi prepara

nevesti-sii un mic dejun gustos.

Elaine intră în bucătărie, mirosul de ochiuri cu şuncă făcînd să-i lase gura apă.

– O, George, puteam să le fac şi eu.

George rîse de-a binelea.

– Am vrut să ţi le fac eu, iubito. Te iubesc mult, Elaine, să ştii.

– Serios, George?

Din cine ştie ce motiv, faptul că-i spusese c-o iubea o deprima mai mult decît orice altceva ar fi făcut.

George îi trase scaunul, iar Elaine se aşeză la masă.

– Mănîncă, draga mea.

Elaine privi ouăle, şunca şi roşiile, şi-i reveni pofta de mîncare.

George o privi cum mînca.

„De-asta te-ngraşi aşa, Elaine," îşi spuse în sinea lui, „fiindcă eşti o cătea lacomă."

– Ei şi-acum, draga mea, ce să fie? Ceai sau cafea?

Glasul îi era politicos ca de obicei.

Dar George avea un secret. Un secret foarte important şi emoţionant, pe care n-avea să-l dezvăluie nici unui suflet de om.

Mîncă şi el micul dejun. Dintr-un motiv nedesluşit, în dimineaţa aceea era flămînd ca un lup.

Capitolul 3

Elaine stătea la casă, în supermarket. În ziua aceea, fiecărui client care intra pe uşile mari de sticlă nu-i stătea mintea decît la un singur lucru: violul şi asasinarea Geraldinei O'Leary. De cînd fusese găsit cadavrul, Grantley forfotea de veşti, păreri şi presupuneri. În timp ce maşinile de marcat ţăcăneau în jur şi oamenii îşi împachetau cumpărăturile, Elaine conversa cu o clientă, o femeie care cunoscuse victima.

– Mi-e nu ştiu cum numai cînd mă gîndesc.

Femeia se întrerupse, pentru a-şi îndesa în sacoşă o pungă mare cu fulgi de porumb.

– Vreau să zic, săraca Gerry, avea trei dintre cei mai fermecători copii pe care poți să-i vezi vreodată. Şi o căsnicie fericită.

Dădu din cap, înțelept.

– Şi cîte mai pot spune la fel, în vremurile astea?

– Aici aveți dreptate. Şi deci cine-a găsit-o?

Femeia îşi aranjă baticul de mătase.

– Un puşti. Mergea să ducă ziarele. Ei, şi obişnuia s-o ia pe scurtătura din Vauxhall Drive şi a văzut-o... moartă de-a binelea! clătină ea iarăşi din cap. Pui prinsoare că ăsta nu-i decît începutul. Țineți minte ce vă spun. Ăsta-i numai începutul.

Elaine se strîmbă şi făcu totalul.

– Şaptesprezece lire şi optzeci şi cinci de pence, vă rog.

Femeia deschise poşeta şi scoase o bancnotă de douăzeci de lire sterline.

– Jaf la lumina zilei, dacă mă-ntrebați. N-am aici nici din ce să fac o cină.

Elaine zîmbi înțelegătoare, dar cu gîndul încă la Geraldine O'Leary. Biata femeie, să moară aşa. Se cutremură.

Îi dădu femeii restul şi trecu la clienta următoare.

Întregul Grantley era copleşit şi şocat de violul cu omor. Toate femeile ştiau că ar fi putut cu uşurință să fie ele, şi erau speriate.

Speriate şi surescitate. Fiindcă în Grantley nu se mai întîmplase niciodată aşa ceva.

Detectivul inspector Kate Burrows privi cadavrul şi tresări.

Detectivul sergent Willis o privi pe furiş, zîmbind uşor cînd o văzu albindu-se la față.

Cine, se întrebă el, era în stare să-i dea unui copoi-femeie un caz de viol şi crimă? Femeile erau prea emotive pentru chestiile astea.

Discret, o măsură pe Kate din cap pînă-n picioare. Nu arăta rău gagicuța la vîrsta ei. Un piept cam lat pentru gusturile lui, dar avea picioare arătoase şi ochi frumoşi. Ochi căprui, adînci, exact de aceeaşi culoare cu părul.

Willis îşi forță gîndurile să revină în prezent, cînd medicul legist vorbi din nou.

– Cuiul a pătruns în cap pe aici, arătă el tîmpla Geraldinei. Pe partea stîngă, unde a străpuns creierul. Aş zice că moartea a fost instantanee. Am găsit urme de spermă pe coapse şi sîni, lucru neobişnuit în asemenea cazuri. În vagin nu exista decît o cantitate mică.

Omul îşi frecă ochii cu degetul mare şi arătătorul mîinii drepte.

– Lovitura în față i-a fost dată după ce murise. După cum vedeți, i-a zdrobit nasul. Are şi cîteva coaste rupte. Aş îndrăzni să presupun că a fost lovită cu picioarele. Lovitură foarte tare, una dintre coastele fracturate străpungînd un plămîn.

Clătină din cap:

– Un atac foarte brutal. Foarte calculat. Pe genunchi, are zgîrieturi şi particule de pămînt. Bănuiesc că s-a luptat cu destulă putere.

– Piele pe sub unghii? Alte indicii?

Vocea lui Kate era joasă şi înfundată.

Medicul clătină din cap:

– Nimic, teamă mi-e. Sigur, putem obține o mostră de A.D.N. din spermă...

Lăsă fraza neterminată. Ridică din umeri.

– Poate se vor găsi pe haine fire de păr sau textile. O să v-anunț.

Legistul începu să pieptene încet, cu grijă, părul pubian al Geraldinei, cu gîndurile din nou la treabă. Kate întoarse privirea dinspre trupul femeii, ce devenea rapid cenuşiu.

– Mulțumesc.

Ieşi din morgă, urmată de Willis. Nu vorbiră nici unul, pînă nu se întoarseră în bufetul secției de poliție Grantley, la o ceaşcă de cafea.

– Ascultă, nu te lăsa descurajată, iubito. Se mai întîmplă şi de-astea.

Kate îl privi lung pe bărbatul mai tînăr, încruntîndu-se concentrată. Trase adînc aer în piept.

– Cum îndrăzneşti?

Vocea ei scăzută era plină de mînie. Willis fu şocat.

– Cum îndrăzneşti să mă iei aşa, de sus? Cine naiba te crezi? „Se mai întîmplă şi de-astea"! Chiar crezi sincer aşa ceva?

În ton i se simţea incredulitatea.

– Crezi că doamna Geraldine O'Leary, în cer, îşi spune: „Se mai întîmplă şi de-astea"? Crezi că soţul şi copiii ei ridică din umeri şi-şi zic: „Se mai întîmplă şi de-astea"?

Începea să ridice vocea, iar Willis privi în jur stingherit.

– Chestiile-astea nu se întîmplă aşa, hodoronc-tronc, băiete, sublinie ea ultimul cuvînt. Pe-aici, pe undeva, umblă un violator asasin. Înţelegi enormitatea faptei? Înţelegi? Zi, ÎNŢELEGI?

Willis rămase ţeapăn în scaun, roşu la faţă de ruşine. Toţi cei prezenţi tăcuseră, privindu-i.

– Înseamnă că, pentru majoritatea femeilor, viaţa normală va fi acum consemnată la patru jumate, cînd se întunecă. Înseamnă că femeile care locuiesc singure sau ai căror soţi lucrează noaptea vor sta neliniştite în casă. Înseamnă că nici măcar în maşină, cu portierele încuiate, nu se vor simţi în siguranţă. Înseamnă că părinţii cu fete tinere se vor îmbolnăvi de spaimă pînă vin ele de la şcoală, muncă, unde-or fi fost. Şi lista-i a dracu' de lungă! Cum îndrăzneşti să şezi aici şi să-mi spui că se mai întîmplă şi de-astea?

Şi încă ceva, ca să ne lămurim. Sînt detectiv inspector. Sînt şefa ta. Aşa că, în viitor, adresează-mi-te ca atare. În cele şase luni de cînd sînt aici, am constatat o lipsă de respect generală, iar de azi înainte, ai terminat cu atitudinile astea de şmecher.

Ridicîndu-se de pe scaun, Kate ieşi furtunos din bufet, lăsînd în urmă-i o adîncă tăcere.

Willis oftă greu, iar un prieten de-al său, D.S. Spencer,

veni la masă.

– Deci vulpişoara are gheare, este? Curva dracu'! Mie să-mi fi vorbit aşa, îi cîrpeam una peste bot.

O voce feminină de la o masă din apropiere spuse:

– Foarte macho, Spencer. Sigur nu eşti tu violatorul? Am auzit că victima avea nasul zdrobit.

– Muşc-o!

Spencer reveni la amicii săi şi se aşeză.

– Muieri împuţite. Ăl de-a venit cu ideea să le bage-n uniformă, tre' să-l vadă un psihiatru. Cît despre Burrows aia... O vacă încrezută!

– Au însărcinat-o cu violul şi crima, aşa că fă bine şi te obişnuieşte.

Spencer îl privi pe cel ce vorbise:

– Ei, să vedem cît de bine se descurcă, de acord? Personal, n-are decît să mi-o sugă.

– Poate că asta-i beleaua cu tine, Spencer. Că *n-o* să ţi-o sugă.

Rîseră toţi.

Spencer luă ceaşca de ceai şi înfipse sub nasul celuilalt degetul mijlociu al mîinii libere:

– la de-aici, Fisher.

Fisher rînji.

– Numai dacă mă rogi frumos! fîlfîi el din gene, sugestiv.

Spencer îşi bău ceaiul. Muieri nenorocite. Era nevoie de un viol ca să-şi dea arama pe faţă. Nu că l-ar fi deranjat, dar probabil că boarfa aia tîmpită de O'Leary o căutase cu lumînarea.

Kate Burrows se aşeză în biroul ei, încercînd să se calmeze. Recunoştea că fusese dură cu Willis, dar o călca pe nervi. Majoritatea agenţilor în civil de la Grantley C.I.D. o călcau pe nervi. Îşi frecă faţa cu mîna. De cînd îşi începuse serviciul, era victima discriminărilor – era un risc al meseriei. Dar gaşca de-aici...

Îşi îndreptă atenţia asupra dosarului din faţa ei. Voia să i se întipărească în creier toate informaţiile. La fel ca în

majoritatea cazurilor la care lucrase, dorea să fie mai informată decît colegii ei de sex masculin. Începu să citească.

Nu peste mult, se auzi o bătaie în uşă.

– Intră.

Uşa se deschise şi apăru Willis.

– Da? întrebă ea, cu voce seacă.

Willis dădu din cap:

– Doamnă, vă cheamă superintendentul Ratchette, dacă nu sînteţi prea ocupată.

– Mulţumesc, Willis.

Îl privi cum se răsucea şi ieşea spăşit din încăpere. În sinea ei, Kate îşi linse degetul şi trecu o linie pe răboj.

– Doreaţi să-mi vorbiţi, domnule?

Superintendentul Ratchette îi zîmbi, cînd Kate intră în biroul lui.

– Stai jos, Kate. Presupun că ştii că deja ne-au venit naţionalii pe cap.

Kate se strîmbă:

– N-am ştiut, dar bănuiam eu că n-o să dureze prea mult.

– Mă rog, ca de obicei, sînt o pacoste. Trebuie să-ncercăm să restrîngem chestiunea cît mai mult posibil. Sper să se termine repede. Asta ne mai lipsea, mai ales acum, cu două săptămîni înainte de Crăciun.

Glasul şefului Ratchette era obosit, iar lui Kate îi păru rău pentru el.

– Ei, domnule, pentru moment, nu avem prea multe. Sperăm ca ancheta criminalistică să scoată la iveală cîte ceva. Am aranjat deja cercetările la domiciliu, pe o rază de-o milă. Obişnuitele. Toţi cetăţenii de sex masculin, între patrusprezece şi şaizeci şi cinci de ani, vor fi chestionaţi – verificăm maşinile, unde lucrează, unde s-au aflat între şase treizeci şi şapte seara. A, şi, să nu uit, am pus-o pe D.S. Dawkins şef de birou. E foarte pricepută.

Ratchette înălţă o sprînceană, stufoasă şi sură.

– Pariez că s-a legat bine, nu?

– Nu tocmai, rîse Kate cu amărăciune. Două femei la un caz greu. C.I.D.-ilor bărbați li se înroşesc ochii numai cînd se gîndesc!

Ratchette rîse zgomotos. O plăcea pe Kate Burrows.

– Ei, Kate, indiferent ce părere ai, 'e cazul tău. M-ai putea ține la curent cu toate noutățile, pe măsură ce apar?

– Desigur, domnule. Dar nu-mi place cum miroase. Geraldine O'Leary lucra la barul Rudys, dar din cîte deduc, nu era o femeie care să încurajeze bărbații, deşi arăta bine şi se vede clar că-i atrăgea. Oricum, îi verificăm pe toți clienții. Majoritatea sînt localnici. Aseară, soțul ei îngrijea copiii, iar o femeie pe nume Conroy a trecut pe la şapte şi jumătate să încaseze o comandă Avon şi a stat de vorbă pînă după opt, cînd a venit mama Geraldinei O'Leary să aducă nişte cadouri pentru Crăciun. Nu există nici o posibilitate ca soțul să fie autorul. Are un alibi beton-armat.

Ratchette dădu din cap.

– Se pare că munca asta îți vine mănuşă.

Kate îşi înăbuşi un căscat. Fusese o zi lungă şi încă nu se terminase.

– Am sentimentul că va fi greu, domnule, foarte greu.

George intră în casă, recunoscător pentru sistemul de încălzire centrală. Era înghețat. Avea sub braț ziarul local. O auzea pe Elaine trebăluind pe la bucătărie. Scoțîndu-şi paltonul, îl agăță în dulapul din antreu şi intră tăcut în bucătărie.

Elaine se răsuci de la chiuvetă, cu o tresărire.

– Oh, George! M-ai speriat. Nu te-am auzit intrînd!

Şi-şi fîlfîi mîna prin fața obrajilor ca pentru a-şi face vînt.

George zîmbi.

– Iartă-mă, dragă.

Se aşeză la masă şi privi în ziar. Zîmbetul i se lăți. Pe toată lățimea primei pagini, cu litere mari şi negre, era scris un singur cuvînt: CRIMĂ.

Instalîndu-se în scaun, George începu să citească. *De dimineață, în pădurea Grantley fusese găsit cadavrul unei*

femei. Fusese violată şi asasinată... Simţi emoţia familiară curgîndu-i prin vene. Victima era o anume doamnă Geraldine O'Leary, în vîrstă de treizeci şi doi de ani, mamă a trei copii.

Bieţii copii! Bieţii, bieţii copilaşi. Clătinînd din cap, reîncepu să citească.

Elaine îi puse lîngă mînă o ceaşcă cu ceai, iar George o privi.

– Nu-i aşa că-i îngrozitor, George? Sărmana femeie. Sărăcuţii copilaşi, să-şi piardă aşa mama şi chiar înainte de Crăciun.

George era surprins de emoţia din vocea Elainei.

– Numai despre asta am vorbit la serviciu. Vreau să zic, nici o femeie nu mai e în siguranţă, nu-i aşa?

George ţistui din limbă şi clătină capul.

– Să ai grijă, Elaine, îndreptă el spre ea un deget. Îmi promiţi că vei veni acasă de la lucru cu taxiul? Nu vreau să stai prin staţii de autobuz pe întuneric.

Elaine îşi privi soţul, apoi zîmbi.

– Oh, George! Prostuţ bătrîn!

Împotriva propriei voinţe, Elaine simţi un enorm val de plăcere datorită grijii lui. Să vină cu taxiul de la serviciu! Ei bine, aşa avea să facă, fiindcă, precum spusese George, nu era prudent să stea seara prin staţii de maşină.

Începu să pună masa.

Mai tîrziu, în cursul serii, crima sexuală a fost relatată la „Thames News" Elaine clătină din cap cu tristeţe. George însă zîmbi. Zîmbetul său secret, care abia îi dezvelea dinţii.

Kate ajunse în sfîrşit acasă la unsprezece şi un sfert. Trase maşina pe alee, simţind că nu-şi putea da osteneala s-o parcheze în garaj. Era prea obosită. Coborî din maşină şi o încuie, stăpînindu-şi un căscat.

Uşa din faţă era deschisă şi, în timp ce Kate se apropia de ea, o femeie de vîrstă nedeterminată o trase în hol.

– Intră-n casă, iubito, cred că ai îngheţat. Ţi-am ţinut mîncarea caldă în cuptor.

Kate zîmbi în sinea ei. Maică-sa încă o mai credea o fetişcană de optsprezece ani.

– Unde-i Lizzy?

– A, e în baie, coboară imediat. Am auzit ce grozăvii s-au întîmplat azi. Scandalos, scandalos al dracului! Bărbatu-său a fost?

Kate îşi urmă mama prin salon, pînă în bucătărie, unde cuțitul şi furculița o aşteptau pe un mic bar pentru micul dejun. Se aşeză recunoscătoare pe taburet, primind o ceaşcă de cafea aburindă.

– N-a fost soțul, mami.

Evelyn O'Dowd nu asculta, lucru care n-o deranjă pe Kate. Mama ei nu asculta niciodată, pe nimeni şi nimic.

– De obicei e soțul, sau vreo altă rudă...

Evelyn deschise cuptorul, iar Kate simți că-i lăsa gura apă, cînd aroma ispititoare a musacalei de vită pluti spre ea.

– Ai grijă cu farfuria, frige.

– Mersi, mami, exact de-aşa ceva aveam nevoie.

– Ți-am făcut alături şi pîine cu bicarbonat.

Evelyn O'Dowd era scundă şi slabă ca o păsărică. Avea ochi negri, care săgetau încontinuu, fără să se oprească un moment. Umbla tot timpul îmbrăcată în negru, culoare care-i accentua silueta slabă. Continua să-şi îngrijească fiica în vîrstă de patruzeci de ani ca şi cum ar fi avut tot zece. Kate o iubea nespus.

În timp ce rupea o bucată de pîine, maică-se se aşeză în fața ei, cu o cafea şi eterna țigară. Trăgînd un fum prelung, îl suflă, zîmbind.

– Ce mai pană la pălărie o să-ți mai fie şi cazul ăsta – cînd îl vei rezolva, desigur. Cum ai să şi faci, nu mă îndoiesc, preciză ea, cu deplină certitudine.

– Ei, ne dăm toată silința, abia am început, mami.

Kate începu să mănînce, cu un entuziasm care pe mama ei o încînta nemărginit.

– Numai de-ar fi trăit taică-tău să te vadă, ar fi murit de fericire!

Kate rînji în sinea ei. De cele mai multe ori, zicătorile irlandeze ale mamei sale nu erau neinteligibile, în majoritatea cazurilor fiind chiar extrem de amuzante – deşi Evelyn nu era întotdeauna de această părere.

Declan O'Dowd fusese docher în Londra şi luase toate măsurile ca progeniturile sale să primească o educaţie aleasă. Fratele mai mare al lui Kate trăia acum în Australia, unde emigrase cu douăzeci de ani în urmă. Era inginer civil şi avea o soţie şi cinci copii, pe care Kate şi mama ei nu-i văzuseră niciodată în carne şi oase. Kate îşi făcuse o carieră în poliţie. Declan O'Dowd murise fericit, la scurt timp după absolvirea ei la Hendon.

Mama lui Kate venise să locuiască la ea nu mult după ce se născuse fetiţa ei, Lizzy. Danny Burrows, soţul lui Kate, plecase cînd Lizzy avea trei luni. Apărea în răstimpuri de-a lungul anilor, îi întorcea pe toţi cu susul în jos şi dispărea iarăşi. Kate se temea în taină de acel Crăciun, fiindcă se apropia una dintre vizitele lui fugare. Lizzy îşi adora tatăl, ceea ce-i îngreuna lui Kate sarcina de a ţine totul în ordine.

Îşi auzi fiica lipăind cu papucii în bucătărie.

– Bună, mami. Am auzit despre crimă. Buni şi cu mine ne-am uitat la actualităţi.

– Bună, puiule, hai să ne dai un pupic.

Lizzy se apropie de mama ei şi o cuprinse cu braţele. La şaisprezece ani, era o fată superbă. Uneori, frumuseţea propriei sale fiice o speria pe Kate. Lizzy avea întunecimea neamului O'Dowd, moştenită de la bunica şi străbunica ei, dar şi o piele albă ca porţelanul şi nişte uluitori ochi violeţi. Arăta de şaisprezece ani mergînd pe douăzeci şi cinci. Spre deosebire de mama ei, avea pieptul mare, deja la măsura treizeci şi şase B şi încă în creştere, după cum arăta. Era la fel de înaltă ca mama sa, dar mult mai graţioasă. Un lucru pe care nu-l moştenise de la Kate era creierul. Deşi destul de şireată în felul ei, nu era o savantă, neinteresînd-o nici un subiect intelectual. Acum lucra la magazinul Boots local, aranjînd rafturile şi aşteptînd ziua vrăjită

cînd avea să se califice pentru casa de marcat. Aceasta era culmea ambițiilor ei, pe care Kate o accepta.

– Cum a fost azi, iubito?

– Nu rău, mami, ca de obicei. Cu iureşul dinainte de Crăciun, pur şi simplu nu ne mai oprim o clipă. Nici pauza de cafea nu mi-am luat-o azi. Domnul Williams, administratorul, a spus totuşi că mă descurc foarte bine.

Pe ultimele cuvinte, adoptase o voce cochetă, iar Kate şi Evelyn rîseră. Kate mai rupse o bucățică de pîine cu bicarbonat şi şterse de sos farfuria.

– Să-ți pregătesc o baie bună, mami? Săptămîna trecută, am luat de la Body Shop nişte săruri de baie. Sînt din gama de aromaterapie. De lavandă, ca să te relaxeze.

– Ar fi nemaipomenit. Ziua de azi a fost destul de agitată.

Lizzy ieşi din bucătărie, iar Kate şi mama ei îşi zîmbiră.

– Sigur, e o fată bună, Katie. Băiatul ăla iar a sunat-o. Cred că se iubesc.

Kate îşi aprinse o țigară din pachetul maică-sii şi împinse farfuria mai încolo.

– Mă rog, e tînără, băieții au toate motivele să se țină după ea.

– Adevărat, Katie, dar eu îmi fac griji. Ştii, nu cred că-şi dă seama ce efect are asupra lor.

– Face parte din şarmul ei, cred. Vom sta cu ochii pe ea.

– Ba bine că nu. Acum, fumează-ți cuiul de sicriu pînă strîng eu aici. Ai nevoie să dormi buştean, cred.

Kate rînji din nou. Mama ei nu era fericită dacă nu avea grijă de cineva. Nu ştia ce s-ar fi făcut, în ultimii şaisprezece ani, fără ea.

Peste cîtva timp, urcînd la baie, se cufundă în apa fierbinte şi înmiresmată. Lucrase non-stop şaisprezece ore. Văzuse o femeie practic dezmembrată, pe o lespede la morgă, pregătise un birou de incidente, organizase peste treizeci de polițişti şi polițiste pentru ancheta la domicilii. Avea în mînă informații despre toată lumea.

Şi totuşi, mama ei încă o mai făcea să se simtă ca o fetiţă. Iar după o asemenea zi, era o senzaţie plăcută.

George zăcea în pat, lîngă Elaine. Îi asculta sforăielile adînci şi, în întuneric, zîmbi. De fiecare dată cînd se gîndea la Geraldine O'Leary se simţea grozav.

Reluă încă o dată în minte tot ce făcuse. Retrăi actul pas cu pas, felicitîndu-se pentru propria-i deşteptăciune.

Apoi, se încruntă.

În ochiul minţii i se iviră imagini ale mamei sale. Îşi şterse faţa cu mîna, ca pentru a le şterge. Îşi văzu mama aşa cum era în copilăria lui. Părul ei roşu-viu, roşcat natural, nu vopsit ca al Elainei, strălucea în lumina soarelui. Ochii verzi ca marea îi scînteiau răutăcios, iar George se văzu pe sine însuşi zîmbindu-i. Vedea bine odaia: şemineul din fier turnat cu flori uscate în vatră, desenele victoriene ale tapetului de bumbac şi Chesterfield-ul din piele neagră. Mai vedea şi ţeava, sacul şi vasul de porţelan.

George încercă să alunge imaginile, dar erau prea puternice. Zăcea în pat, privind.

– Hai la mămica, Georgie băieţaş.

Vocea ei era o mîngîiere. Întinse braţele spre băieţelul din faţa sa. În depărtare, Georgie auzea bubuiturile artileriei antiaeriene. Stătea tăcut în faţa mamei lui.

Femeia vorbi din nou, mai aspră de astă dată.

– Am spus, vino la mămica, Georgie.

Băieţaşul privi spre uşă, iar mama sa rîse.

– Intraţi, copii! răsună puternic glasul ei.

George privi spre uşă, cu ochi speriaţi. Îşi văzu sora şi fratele mai mare intrînd în cameră.

– Culcă-te pe podea, Georgie băieţaş.

Copilul scuturâ din cap şi începu să se retragă de-a-ndaratelea. Văzu buzele rujate ale mamei schimonosindu-se urît.

– N-o supăra pe mămica, Georgie. Culcă-te jos.

Copilul îi privi pe ceilalţi formînd un semicerc în jurul lui. Fratele său mai mare, Joseph, era atît de aproape, încît îi

simțea mirosul de ochiul-boului.

Închise ochii în fața inevitabilului. Le dăduse deja dulciurile. Voia să se termine cît mai repede posibil. Simți senzația familiară a apei reci în intestine, în timp ce copiii ceilalți îl culcau la podea. În momentul cînd pantalonii scurți și chiloții îi fură trași jos, îl încercă un val de ură față de mama lui. Simțea violența stăpînită a celorlalți, ținîndu-l cu fața în jos.

Izbucni în plîns. La început încet, apoi violent, dureros, pe cînd mama sa începea să-i împingă furtunul de cauciuc în rect. Încercă să se împotrivească, dar era zadarnic. Căldura apei cu săpun îi izbi intestinele, după care urmă senzația grețoasă și sfîșietoare a golirii. Se strîmbă, cînd maică-sa îi smulse furtunul din trup. Apoi, totul se sfîrși.

Zăcea pe podea, privind în sus spre fața zîmbitoare a mamei. Fruntea i se îmbrobonase de sudoare și se simți străbătut de valuri de greață. Apoi văzu chipul machiat strident al maică-sii apropiindu-se de al lui, îi simți răceala buzelor în timp ce-i sugea gura.

– E mult mai bine așa, nu, Georgie băiețaș?

Culcat pe podeaua salonului, slăbit și îngrețoșat, dădu din cap. Înghițindu-și cuvintele.

Apoi, maică-sa îl luă în brațe cu tandrețe și îl duse în pat. Simți răcoarea cearceafurilor cu miros de săpun Lux fulgi, apoi durerea fierbinte din dos. O văzu surîzîndu-i iar.

– Tu ești soldățelul lui mămica. Ce ești tu?

Copilul o privi printre genele pline de lacrimi și oftă, cu tot trupul său mic străbătut de un fior.

– Sînt soldățelul lui mămica.

Apoi fu ridicat din pat, strîns la pieptul ei imens, în timp ce-i potopea toată fața și gîtul cu sărutări.

George privea totul ca și cum ar fi fost un film. Închise ochii pentru a alunga imaginea. Dar maică-sa nu voia să dispară. Niciodată nu dispărea.

Era sîmbătă, iar George rămăsese singur acasă. După ce spălă cu grijă vasele de la micul dejun și le așeză la loc, își

puse de-un ceai. Apoi George se duse în grădină, la hambar, şi-şi aduse caietele de suveniruri.

Aşezat la masa din bucătărie, deschise primul caiet. Simţi nerăbdarea gonindu-i prin vene cînd privi fotografiile familiare şi zîmbi.

Curînd, urma să aibă propriul său album al morţii, cu fotografii ale victimelor lui, nu ale lui Peter Sutcliffe. Începuse deja.

George sorbi o înghiţitură de ceai şi începu să citească, deşi cunoştea textul pe de rost. După o vreme, se uită la ceas. Era aproape ora prînzului. Mai avea cîteva ore pînă revenea Elaine acasă de la lucru. Se hotărî să se uite la video. Strînse puternic pumnii, înviorat nespus de marele său noroc.

Fără Elaine. Fără zgomot. Fără companie.

Ducînd caietele înapoi în hambar, încuie uşa casei, trase perdelele camerei din faţă, scoase telefonul din priză şi-şi puse noul film.

În timp ce prin faţa lui se succedau imaginile, George în sfîrşit se relaxă.

Fata de la video arăta exact ca Geraldine O'Leary, iar cel mai violent dintre bărbaţi semăna aidoma cu el.

Agitat, George începu să clipească rapid din ochi.

Văzuse filme cu eleve de şcoală. Şi cele din realitate erau la fel de rele. Învăţau să fie tîrfe, pînă la ultima. O, le privise în drum spre şcoală. Începu să dea din cap. Cu picioarele goale, unele dintre ele. Cu sîni săltăreţi, scoşi în evidenţă de uniformele şcolare. A, ştia el totul despre femei. Mureau după treaba aia, majoritatea. Mureau pur şi simplu s-o facă. Ei bine, avea să le-arate el cîtorva, înainte de a îmbătrîni şi mai mult. O, da. Avea să le-arate el lor.

Fata de pe ecranul televizorului murise. Mintea lui George se limpezi. Asta era partea cea mai bună. Zîmbi.

Detectivul sergent Amanda Dawkins îi aduse lui Kate o ceaşcă de cafea.

– Mulţumesc. O să-mi prindă bine.

Cealaltă femeie surîse.

– Arătați frîntă.

Kate dădu din cap.

– Mă simt groaznic. N-am dormit prea bine astă-noapte şi nici ziua de azi nu-i prea grozavă.

Amanda se aşează în fața ei.

– Mă rog, sintetizăm treptat toate informațiile de la locatari. În genul ăsta de anchetă, problema e că toți cei ce au pică pe vecini încearcă să-i implice.

– Ştiu. Adevărul este că din cinci sute de acuzații născocite, în mod normal una, două, merită studiate.

– Beți-vă cafeaua, doamnă. Pînă nu se răceşte.

Kate rînji.

– Zi-mi Kate. Ieri mi-am arătat muşchii, fiindcă mi-e pînă-n gît de gaşca asta.

Şi-şi agită brațul în direcția personalului C.I.D. de sex masculin.

– Mari scule de atoateştiutori. Ei bine, de-acum încolo mă voi face auzită şi simțită. Am încercat calea prieteniei şi a tactului, şi n-a mers.

Amanda rînji, arătîndu-şi dinții albi şi strîmbi.

– Şleahta asta n-a mai avut niciodată o femeie la conducere. Îi roade, ca să mă exprim elegant.

Kate sorbi din cafea.

– Să-ți spun ceva, Amanda?

Fata dădu din cap, uşor încruntată auzind tonul celeilalte.

– Nu dau o ceapă degerată pe ce cred ei. Dacă-mi mai dau de furcă, au zburat din cazul ăsta. Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai da sfoară în țară. Înțelegi ce vreau să zic?

Amanda chicoti.

– Vă înțeleg perfect, doamnă.

– Kate.

– Scuze, Kate.

– Aşa-i mai bine. Deci, hai să-i dăm bice, fiindcă am senzația că omorul ăsta nu-i decît un început. Cel care l-a comis se pregăteşte pentru următoarea performanță şi

vreau să-l găsesc înainte de-a apuca să mai facă rău cuiva.

Seriozitatea intenției lui Kate i se transmise tinerei. Amanda dădu din cap spre șefa ei, bucuroasă că avea să lucreze cu ea și nu cu unul dintre ofițerii bărbați.

D.S. Spencer le privea pe cele două femei. Oftă. Înghiontindu-l pe prietenul său, D.S. Willis, arătă cu capul în direcția lor, cu chipul său rumen încruntat.

– Se pare că Surorile Păpușel se cunosc mai îndeaproape, murmură, cu dezgust.

Willis clătină din cap, exasperat.

– Of, mai scuteşte-mă, pentru numele lui Dumnezeu. E şefa şi cu asta, basta. Hai să ne putem capul la bătaie şi să-l găsim pe sonatul ăla care umblă brambura.

Chipul lui Spencer se mohorî.

– A, mda, normal. Cred că experiența ta cu hoți din magazine şi vandali va fi neprețuită, nu?

Willis roşi vag. Nu era D.S. de multă vreme şi acesta era primul lui mare caz. Nimeni nu mai menționase situația, în afară de Spencer. Dar la ce altceva se putea aştepta din partea lui? Era cel mai ignorant, mai mărginit şi mai vanitos ofițer din toată divizia.

– Ei, mulțumesc că mi-ai amintit, Spencer. Tot sistemul ăsta nou cu empatia îți vine ca o mănuşă, observ. Din moment ce e clar că urmărim un cretin absolut, putem cu toții să urmărim sistemul tău de gîndire, nu?

Spencer făcu o mutră de parcă ar fi fost pălmuit.

– Băi pici neobrăzat ce eşti!

– Iar tu eşti un babalîc neobrăzat. Ştii care-i necazu' cu tine, Spencer? N-ai ajuns niciodată mai mult de D.S., este? Ei bine, dacă ți-ai asculta gura uneori, poate-ai afla de ce.

Willis se îndepărtă, lăsîndu-l pe Spencer cu gura căscată de uimire. Dar, împotriva voinței lui, în minte i se ivi o frază pe care n-o putea ignora: adevărul doare.

De cîte ori le-o spusese altora?

De prea multe ori.

Se sili să revină cu gîndul la caz, privind fotografia mărită a Geraldinei O'Leary, pe perete.

Era una dintre imaginile luate la morgă. Fața cenușie, cu nasul rupt, era prinsă lîngă o altă fotografie, mai mică, făcută cu cîteva luni în urmă de soțul ei. În imagine, Geraldine rîdea, cu ochii încrețiți la colțuri. Arăta exact a ceea ce era: o soție tînără și frumoasă.

Spencer ridică din umeri. Într-o singură privință, Willis avea dreptate. Individul care o omorîse trebuia prins, și repede. Înainte de a lovi din nou.

Capitolul 4

1948

Cei doi băieței mergeau repede. Ploaia torențială le biciuia fețele. Cel mai mic dintre ei avea ochii roșii, fiind clar că plînsese. Un tunet puternic bubui deasupra, urmat de un fulger care lumină tot cerul.

– Haide, George, pentru Dumnezeu, începu băiatul cel mare să-și tragă fratele de mînecă. Cînd cotiră într-o fundătură, George încercă să se smulgă.

– Nu merg acolo. Serios.

Joseph oftă sonor și se întoarse cu fața spre el. Nu-i plăcea treaba care i se dăduse de făcut. În adîncul inimii, nu-l putea învinui pe George că fugise, dar cuvîntul mamei lor era literă de lege. Privi chipul mic și înfricoșat din fața lui.

– Ascultă, Georgie, cu cît ajungi mai repede, cu atît se va termina mai curînd. Acum, haide.

Reîncepu să-l tragă pe caldarîm pînă ajunseră la casa în care locuiau amîndoi. În lumina scăzută a furtunii, avea o înfățișare sinistră. Cărămizile erau pătate cu negru, iar ușa din față avea un aspect dărăpănat. Joseph își trase fratele pe cărarea din grădină și bătu putemic cu inelul. Ușa se deschise aproape imediat, apărînd o fată de cincisprezece ani, cu părul tuns perie. Își privi cu tandrețe fratele mai mic.

– Acum s-a mai calmat, George. Dezbracă repede hainele astea ude.

Intrară în hol, iar băiatul îşi scoase încet haina. Inima îi bubuia în piept. Casa părea să miroasă permanent a varză; mirosul plutea în aer, îngreţoşîndu-l.

– A plecat ăla? întrebă Joseph în şoaptă.

Fata clătină din cap:

– Mergi sus, îl duc eu pe Georgie.

Fratele şi sora se priviră în ochi. Joseph întoarse capul, incapabil să mai susţină privirea surorii sale. Se sili să-i zîmbească băieţelului de lîngă el.

– Te-aştept sus. Micky Finnigan mi-a dat ieri nişte comicsuri. Poţi să le citeşti după mine, dacă vrei.

Georgie dădu din cap, înghiţind un nod. Ochii săi verzi păreau să-i fi cuprins întreaga faţă.

– Trage-ţi ciorapii sus, George.

Se supuse. Stîngaci, îşi trase şosetele groase, de lînă, pe gambe. Rămaseră toţi trei stană de piatră, auzind o mişcare din camera de la stradă. Apoi Joseph urcă scara ca din puşcă, de parcă l-ar fi mînat dracul din urmă. George îşi simţi mîinile începînd să tremure, cînd uşa camerei din faţă de deschise, scăldîndu-l într-o lumină crudă.

– Deci te-ai întors acasă, aşa e?

Vocea mamei sale era joasă şi dură. Îi deschise uşa să intre şi, împins uşor de sora lui, băiatul trecu pragul. Pumnul mamei îl lovi în ceafă, trimiţîndu-l de-a berbeleacul în cameră.

– Mami... Mami! Nu da-n el, mami!

Nancy Markham se răsuci spre fiica ei:

– Urcă sus imediat, pînă n-o-ncasezi şi tu.

George rămase căzut pe linoleumul rece, înfricoşat. O privi pe maică-sa în timp ce îngenunchea alături, aplecîndu-se cu faţa aproape de a lui.

– Fugi de mămica ta, aşa, Georgie băieţaş? Îşi încleştă degetele în părul lui şi-i trase capul spre ea. De data asta, unde-ai mai fugit?

Tremurul copilului i se transmise. Buzele rujate i se răsfrînseră peste dinţi şi imediat, închizînd ochii, începu să-l lovească. Trupul mic şi slab nu putea amortiza pumnii

sălbatici, iar băiatul rămase culcat, acoperindu-şi capul cu mîinile.

La etaj, Joseph zăcea ascultînd sunetele înfundate ale bătăii fratelui său. Strigătele spurcate ale mamei creşteau.

Nancy se ridică, respirînd cu greutate.

– Acum te duci şi-ţi ceri iertare, Georgie băieţaş.

Copilul suspina, inspirînd iar şi iar cîte-o gură hulpavă de aer în plămînii chinuiţi. Din nas îi curgea un fir subţire de sînge. Se ridică nesigur, ţinîndu-se de masă ca să nu cadă.

– Ai auzit ce-am spus, băiete!

Îl plesni cu putere peste faţă. George ieşi împleticit din cameră, prin uşa de legătură, în bucătărie.

Îşi simţi mama urmîndu-l îndeaproape şi privi chipul bărbatului cel voinic.

– Nici o grijă, Bert, i-am tras o săpuneală de n-o să mai fie aşa iute de picior pe viitor.

Omul îl privea pe George cu ochi mici şi negri. Băiatul îi simţea mirosul rînced de sudoare stătută şi înghiţi în sec, stăpînindu-şi impulsul de a voma. Burta bărbatului tremură, în timp ce se mişca, aşezîndu-se mai comod în scaun. Vesta tricotată îi era pătată cu ceai şi mîncare. George încercă să se concentreze asupra chipului său buhăit, cu vinişoare roşii.

– Nu prea vorbeşte, Nance. Ce-i cu tine, javră mică? Ţi-a mîncat pisica limba?

Un moment, George îşi muşcă buzele.

– Îmi pare foarte rău... Îmi pare rău.

Nancy Markham îşi apropie faţa atît de mult de a fiului ei, încît acesta îi simţi mirosul respiraţiei.

– Ştii ce mai trebuie să zici, Georgie băieţaş.

Înghiţind un nod, copilul mai trase o dată aer în piept.

– Îmi pare rău... tată.

Ultimul cuvînt fu abia auzit.

– Mai tare, puştiu'.

– Îmi... pare rău, tată.

Bărbatul distinse ura din ochii copilului. Era inconfundabilă. O secundă, se simţi înspăimîntat, apoi, revenindu-şi,

rînji, dezvelindu-şi dinţii pătaţi de tutun. Ţîncul ăla n-avea mai mult de treizeci de kile! Strînse pleoapele, străduindu-se să arate cît mai feroce posibil, pentru a-l intimida.

– Ţine minte să mă numeşti aşa, băiete, îşi repezi el degetul arătător spre George; apoi o privi pe Nancy şi mugi. Unde mi-i ceaiu' ăla-n pizda mă-sii, femeie? Ia-l pe căcăţelul ăsta din ochii mei şi adună-te!

Nancy îl împinse pe George la o parte din drum, protăpindu-se în faţa bărbatului.

– Să nu-mi vorbeşti aşa, Bert Higgins...

Omul îşi săltă din scaun făptura mătăhăloasă şi-şi luă elan cu pumnul.

– Ai chef de-o dreaptă, Nancy, sau ce? Oi fi putînd tu să bubui plozii, da' pe mine să nu crezi că poţi să mă-nvîrţi!

George privi faţa mamei sale, în conflict cu ea însăşi, întrebîndu-se dacă să continue cearta sau să bată în retragere. Ca de obicei, temperamentul ei agresiv avu cîştig de cauză, iar George o zbughi din bucătărie, în timp ce mîna femeii se repezea spre ceainicul de pe masă şi-l arunca spre Bert.

George urcă treptele cîte două, uitînd de lovituri, în panica de a fugi cît mai departe de ei. Se năpusti în dormitorul pe care-l împărţea cu Joseph, drept spre braţele surorii sale. Începu să suspine din nou, în timp ce auzea trosnetele de jos. Edith îi mîngîie capul tuns scurt, strîmbîndu-se de fiecare dată cînd de jos răsuna încă un bubuit. Îl văzu pe Joseph întins pe pat, cu privirea în tavan, şi avu o senzaţie de zădărnicie.

– O, rogu-te Doamne, fă-i să se omoare între ei. Te rog, fă să moară amîndoi.

Vocea ei chinuită era sufocată de lacrimi. De cînd se mutase Bert Higgins la ei în casă, cu un an şi jumătate în urmă, viaţa le devenise şi mai dezorganizată decît de obicei. Nancy găsise în el un bătăuş şi mai violent chiar şi decît ea însăşi. De cînd se ştiau, copiii altemau între accese de dragoste pătimaşă din partea ei şi bătăi pînă la un pas de moarte. Dar, de la sosirea lui Bert, situaţia se

înrăutățise treptat. Mama lor nu fusese niciodată stabilă; acum, era bolnavă la cap de-a binelea. Principala descărcare a frustrărilor ei era George. Edith îşi dădea toată silința să-l apere de crizele furibunde ale mamei, dar, în ultima vreme, devenise din ce în ce mai greu. Bert bea, mama lor bea, iar copiii, şi în primul rînd George, suportau consecințele. Edith primise sarcina de a ține casa curată. Nancy Markham avea pretenții de respectabilitate, fie şi beată moartă.

Rămaseră toți trei țintuiți locului, auzindu-şi mama cum fugea prin camera din față, pînă în hol. Paşii ei grei, pe scări, fură urmați de ai lui Bert.

– Aşa vorbeşti cu mine, hai, fă curvo? Futu-te-n cur de curvă ordinară şi grăsană!

– Ia-ți labele de pe mine, Bert Higgins, te previn.

Ascultară îmbrîncelile de pe scară, apoi o bufnitură, după care se lăsă liniştea. Cei trei copii se priviră consternați.

– Nancy? Nance?

Glasul lui Bert era scăzut, tremurînd de spaimă.

Edith îl împinse pe George de lîngă ea şi fugi afară din cameră.

– O, Doamne!

Coborî scara în goană şi-l dădu brutal pe Bert la o parte. Maică-sa zăcea răşchirată pe trepte, cu tîmpla sîngerîndu-i abundent.

– N-am vrut, a căzut şi s-a lovit la cap.

Edith nu-l luă în seamă, examinîndu-şi mama. Era o rană superficială. În timp ce fata o examina, Nancy deschise ochii şi o împinse deoparte.

– Pleacă de-aici, fă.

Femeia îşi duse mîna la cap şi-şi retrase degetele mînjite de sînge.

– Ticălosule! Îmi curge sînge.

– Uite, Nancy, îmi pare rău. Cinstit, iubito, nu ți-aş face rău pentru nimic în lume, ştii bine. Mai curînd mi-aş tăia mîinile.

Edith urcă încet scara. Ştia că nu mai era nevoie de ea.

Mereu şi mereu, acelaşi lucru. Nici o îngrijorare pentru Georgie, care urma să aibă vînătăi o săptămînă sau zece zile, între timp fugind iarăşi să se ascundă. Nici o preocupare faţă de Joseph, care cu fiecare săptămînă se îmbolnăvea tot mai rău de nervi. Nici un gînd pentru Edith, care trebuia să ţină familia la un loc. Să ne-ocupăm doar de mămica şi capul ei însîngerat. O căutase cu lumînarea, negreşit.

– Haideţi şi voi.

Împinse băieţii în dormitor şi închise uşa.

Nu peste mult, toţi trei îi auziră pe Bert şi mama lor intrînd în propriul dormitor, pentru ca imediat să înceapă scîrţîitul arcurilor patului şi gemetele zgomotoase care anunţau împăcarea.

Capitolul 5

23 decembrie 1989

Mandy Kelly îşi trase mai strîns cojocul pe sîni. Era ger. În ghetele cu tălpi plate, degetele de la picioare îi îngheţaseră deja. Avea să-l omoare pe Kevin cînd, spera ea, urma să sosească. Se uită din nou la ceas. Era opt şi cincisprezece minute, întîrziase un sfert de oră. Stînd în lumina cabinei telefonice, începu să tropăie din picioare. N-ar fi deranjat-o, dar maşina ei era la el şi, dacă lua un taxi, tatăl său ar fi ghicit imediat ce se întîmplase, după care se dezlănţuia iadul pe pămînt. Plus că era sîmbătă seară şi trebuia să meargă la cină cu tatăl ei şi noua lui prietenă. Ei bine, ca s-o spună pe-a dreaptă, nu-i părea prea rău că pierdea ocazia asta, dar tatăl ei avea să se supere. Dracu' să-l ia pe Kevin! Mereu făcea la fel.

Îşi înfundă mîinile şi mai adînc în buzunarele cojocului. Aerul geros al serii îi ardea plămînii cu fiecare respiraţie. Strada era pustie, cu excepţia cîte unei maşini în trecere. Toţi îşi terminau de împodobit brazii după cîte o zi de cum-

părături febrilă, sau se cuibăreau undeva la căldurică, bînd ori mîncînd. Lumea se afla în acel moment calm ce părea să suspende legile timpului pînă sosea ziua de Crăciun. Îşi scoase părul lung şi blond de sub guler. Aerul era umed, iar părul i se lipi în jurul feţei.

Of, Doamne, ce frig era.

Privi un *Orion* albastru-închis trecînd încet pe lîngă ea şi, neliniştită, se uită în urma lui. Era sigură că mai trecuse o dată. Ridică din umeri. N-avea nici un motiv de îngrijorare, Kevin urma să sosească în curînd. Zîmbi în sinea ei. Rujul portocaliu i se întinsese de prea mult strîns al buzelor. Tatăl ei îi aştepta, era vorba să plece la nouă. Dacă Kevin nu se grăbea, nu-i mai rămînea timp nici măcar să se schimbe.

Continuă să scruteze strada, sperînd deznădăjduită că *Mercedes*-ul ei sport avea să apară, cu Kevin la volan, şi s-o ducă acasă.

Uneori, se întreba ce anume, exact, îi plăcea lui Kevin la ea. Faptul că tatăl său era Patrick Kelly, sau poate maşina, ori o plăcea într-adevăr pe ea. Încerca să nu stăruie asupra unor asemenea gînduri, căci o tulburau. La fel ca prietenele tatălui ei, cu fiecare lună tot mai tinere. Îşi consultă din nou ceasul. Opt şi douăzeci şi cinci. Of, fir-ar al dracului de Kevin! Doar n-avea să stea acolo toată noaptea.

Intră în cabina telefonică şi ridică receptorul. Telefonul era mort.

Asta-i mai trebuia. Trăgînd şi mai strîns haina pe ea, porni pe marginea străzii, continuînd să se uite după maşina ei şi după Kevin. Maşina pe care n-avea s-o mai conducă niciodată.

Văzu o pereche de faruri apropiindu-se şi inima îi sări din piept. Te rog, să fie Kevin!

Era *Orion*-ul albastru-închis şi opri lîngă ea.

– Haide, Kevin. Mai bea un pahar.

– Nnţ. E timpul să plec. Mandy o să-mi facă gît.

Jonny Barker rîse zgomotos, privind mulţimea de băr-

bați din jur.

– L-a pocnit de-a binelea fofoloanca, nu-așa, băieți?

Toți rîseră, dar nici unul mai tare decît Kevin Cosgrove însuși.

– N-n, trebuie, fraților. Și-așa am întîrziat o juma' de oră.

Garry Aldridge îl bătu pe Kevin pe spinare. Era beat cui.

– Să-ț' zic eu ceva, colega, de cînd cu crima ala, eu n-o las pe păsăreaua mea să meargă nicăirea dacă nu-i într-un taxi sau într-un loc aglomerat.

Kevin privi chipul deschis al prietenului său și, pentru prima oară, se simți îngrijorat pentru Mandy. Era o pacoste pe capul lui, în multe privințe, dar nu i-ar fi plăcut să i se întîmple ceva. Nu numai fiindcă ținea la ea, deși conta și asta, ci pentru că tatăl ei era cunoscut ca Ăla Răul. Un Ăla foarte Rău într-adevăr.

Punînd pe tejghea halba de bere blondă, își luă rămas-bun și porni repede spre mașină.

Deschise portiera, intră în mirosul luxos de piele și parfum de mosc. Parfumul lui Mandy.

Murea după mașina aia. O invidia pe Mandy pentru banii tatălui ei, dar mai mult o admira, deoarece totuși lucra. Era cosmeticiană. În cîteva luni, bătrînul avea să-i cumpere salonul ei propriu.

Conduse pînă pe Portaby Road și scrută trotuarul în căutarea lui Mandy. Nu se vedea nicăieri. Stabilise să se întîlnească acolo fiindcă era un loc liniștit, și nu exista riscul ca vreun cunoscut de-al tatălui ei s-o vadă așteptînd. Dacă Patrick Kelly afla că fiica lui nu folosea cu adevărat mașina, și-ar fi ieșit din minți. Îi cumpărase cîte o mașină nouă în fiecare an, de la șaptesprezece ani, cînd își luase permisul. Mereu o mașină nou-nouță și fiecare foarte scumpă. Kevin știa cu certitudine că acest *Mercedes* costase mult peste patruzeci de mii de sterline. De-asta îi plăcea să-l conducă. Adora senzația de a se afla într-un autovehicul de clasă. În capătul drumului Portaby întoarse și porni înapoi, încet. Categoric, Mandy nu era pe-acolo.

Kevin strînse cu putere volanul în mîini. Nu putea însemna decît un singur lucru: plecase acasă fără el şi fără maşină. Îşi simţi inima înmuindu-se, pe cînd pornea spre marginea oraşului Georgetown, unde locuiau Patrick Kelly şi Mandy, într-o casă mare cît o hardughie.

Kelly avea să se înfurie. Deşi Kevin n-ar fi recunoscut-o niciodată de-a dreptul, nici faţă de ea, nici de altcineva, la o adică, în sinea lui o recunoştea: Patrick Kelly îl speria de mama focului. Speria pe oricine avea măcar jumătate de creier.

Kevin conducea încet. Acum, toată emoţia pe care o afla de obicei la volanul acelei maşini se risipise. O înlocuise spaima.

Nenorocita de Mandy! De ce nu-l aşteptase, aşa cum îi spusese el?

Patrick Kelly îşi turnă un brandy într-o carafă mare şi se rezemă de spătar. Privind-o pe noua sa prietenă, Tiffany, îşi ascunse umbra de nemulţumire ce-i străbătea trăsăturile cînd o vedea studiindu-se în oglinda mare din faţa scaunului.

Tiffany avea nouăsprezece ani, cu trei mai puţin decît fiica lui, şi o constituţie ca a lui Jayne Mansfield. Lui Kelly îi plăceau femeile voluptuoase. Tiffany nu va fi ştiut nici măcar cine era Jayne Mansfield. După cum se exprima el în mod curent, era grasă cît două scînduri scurte. Dar nu-l deranja, fiindcă nu ţinea în mod deosebit să discute cu ea. Doar s-o ia în pat.

Marele pom de Crăciun din colţ licărea plin de luminiţe, iar Kelly îl privi cîteva secunde, după care ochii i se abătură încă o dată spre fotografia răposatei sale soţii, Rene, de pe consolă. Deodată, îl cuprinse tristeţea. Ridică din umeri, tăcut, în costumul său *Armani*. Îi veni în minte amintirea altui Crăciun, cu Rene ţinînd-o pe Mandy în braţe, în mica lor garsonieră, baia fiind plină de aburi şi miros de camfor. Mandy, care abia împlinise un an, avea laringită diftерică, şi amîndoi stătuseră cu ea toată noaptea, în mica baie umedă.

Îi era dor de Rene, îi era dor în fiecare zi a vieții lui. Munciseră împreună să-şi pună afacerile la punct, ea era adevăratul creier de la baza afacerilor lor, nu el. El fusese întotdeauna durul, omul cu muşchii. Colectase datorii fabuloase de la bandiți, oameni care comiseseră cîte un jaf şi apoi încercau să-i tragă şi pe alții după ei.

Kelly avea un şpil anume de a găsi oamenii, de a-i face să vorbească despre problemele lor – continuase s-o facă pînă în prezent, în pofida casei lui mari, a costumelor de comandă şi a aurei de semirespectabilitate. În adîncul sufletului, ştia că încă mai era o puşlama din East End, încă îl mai atîțau tranzacțiile lui ilegale. Chiar dacă în momentul de față se amesteca printre cei mai sus-puşi din regiune, pentru cîte un motiv sau altul, ştia că, înlăuntrul lui, avea să rămînă întotdeauna Patrick Kelly cel din East End. Anii de trai în garsoniere cu apă rece, în case infestate de şobolani, anii cînd îşi privise mama trudind pe brînci, n-aveau să-i piară niciodată din gînduri şi, în ce-l privea, aşa şi era cazul. Era destul de cinstit ca să recunoască în sinea lui că agerimii în afaceri a regretatei sale soții îi datora respectabilul mod de viață de azi. Rene fusese aceea care reuşise, cumva, să facă rost de primul client onorabil. Fără ea, tot binişor ar fi fost aranjat, dar existau toate şansele să-l fi dat jos vreun judecător, cu ani în urmă. Învățase de la ea, iar acum îi ducea lipsa. O respectase, o iubise şi clădise împreună cu ea o viață pentru singurul lor copil.

Deodată, simți că Tiffany îl irita mai mult ca oricînd. N-o voia acolo, şezînd cu rochia ei mulată pe trup şi picioarele bronzate profesional – o voia pe Rene. Cu părul blond pieptănat în sus, ca întotdeauna, şi făptura ei scundă cuprinsă într-o rochie neagră, frumoasă, din care urla distincția, cel puțin pentru el. Obişnuia să se îmbrace discret, avea un stil calm, pe care-l iubise. Privi din nou spre brad, simțind înțepătura lacrimilor. Crăciunul era întotdeauna un moment emoționant. Era momentul de a se gîndi la dragii dispăruți, momentul amintirilor dulci-amărui. Zece ani ținuse doliu după ea, asumîndu-şi răspunderea creşterii fiicei lor,

o fiică moştenind toată pofta de viaţă a mamei sale, chiar dacă se înhăitase cu jigodia aia de băiat. Arăta cam ca un pic de Stoke sau Trent, dar Mandy îl asigurase că era cinstit ca un zar. Patrick continua să aibă îndoielile lui.

Tăcerea începea să-l calce pe nervi: Tiffany era o fată ce vorbea puţin. Pînă şi în pat, zăcea cu o expresie serioasă în timp ce el făcea treaba-ceea, după care se scula tăcută şi se spăla la bideu înainte de a reveni în aşternut, adormind imediat. Parc-ar fi smotocit o păpuşă gonflabilă. Singurele ocazii de a vădi o oarecare emoţie erau acelea cînd se admira în oglindă. Telefonul zbîrnîi în nemişcarea întăperii, iar Kelly tresări în fotoliu. Se duse la masă şi luă receptorul, gîndindu-se că poate era Mandy.

Era Bill Doon.

– Pat, am fost să-l văd pe tălîmb şi-i falit. A făcut naibii praf toată marfa pe cai. Nevastă-sa n-a reuşit să-i smulgă nici un chior pentru Crăciun, peştele.

– Şi ce-ai făcut, Bill?

– De-asta te sun, să-i dau un termen sau ce?

Patrick închise un moment ochii, apoi scrîşni din dinţi.

– Bine, dar lucrezi pentru mine, nu-i aşa, Bill?

Avea glasul scăzut şi răbdător, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil.

– Mda, răspunse Bill, nedumerit.

– Şi-ţi plătesc o felie grasă ca să recuperezi pentru mine datorii buimăcitoare, nu?

– Mda.

– Atunci du-te şi rupe-i nenorocitului braţele. Maică Precistă, puteam să merg şi să fac singur împuţita asta de treabă.

– În regulă, Pat, nu-ţi ieşi din pepeni. Are şase copii care stau în apartament cu el.

– Atunci dă-l afară din apartament, cretinule, şi cum tot e Crăciunul, poţi să-i dai un bîrlog pe lîngă departamentul de accidente, asta cum îţi sună?

Trînti receptorul. După cîteva secunde, îl ridică din nou şi formă 4. Răspunse mîna dreaptă a lui Kelly, Willy Gabney.

– Ce doreşti, Pat?

– Vreau să faci un pachet cu bunătăţuri, Willy, şi să-l laşi acasă la Bob Mason. Vezi că n-o să fie-acolo de Crăciun.

– O.K., băiatu'. Mandy s-a-ntors?

– Nici urmă-mputită de ea. Peştele ăla de Kevin probabil că încă i-o mai trage!

Închise telefonul şi-şi mai turnă un brandy mare. Ceasul de bronz aurit de pe poliţă arăta nouă fără zece. Unde naiba era Mandy? Rezervase masa pentru ora nouă jumate.

Kelly se aşeză înapoi în fotoliu, atingînd cu degetul o hîrtie din buzunarul de la piept. Era titlul de proprietate asupra unui mic salon de cosmetică şi coafură, cadoul său de Crăciun pentru fiica lui. Îşi îngădui un mic surîs.

Mandy avea să fie într-al nouălea cer.

Sorbi din brandy în tăcerea din nou instalată. Tiffany, observă el, continua să se studieze în oglindă.

George Markham îi zîmbea fetei din maşină. Ochiul în care o lovise începea deja să i se umfle. Era vina ei, încercase să se opună. Iată, el îşi dădea toată silinţa să fie prietenos şi drăguţ, iar ea nu ştia decît să stea îmbufnată! Condusese maşina pînă într-un loc viran, iar acum se priveau unul pe altul, prudenţi.

Mandy era îngrozită. Din momentul cînd individul oprise şi îi ceruse îndrumări, totul ieşise prost. Se apropiase de maşină şi, în clipa următoare, o tîra cu totul înăuntru. Dăduse din picioare, urlase, dar nu-i venise nimeni în ajutor. Simţea pulsaţii deasupra ochiului drept şi, la fiecare respiraţie, o dureau coastele. În timp ce individul o trăgea de păr, peste genunchii lui, îşi zgîriase genunchii şi coapsele de metalul maşinii. Demaraseră rapid, iar Mandy încercase să deschidă portiera şi să sară afară, dar o ţinea de păr, împiedicînd-o. Ar fi nimerit sub roţile maşinii.

O, Doamne, Doamne! Cineva, oricine, s-o scape!

George conchise că îi plăcea cum arăta. Singurul lucru

care nu-l încînta era rujul portocaliu. Detesta rujurile portocalii. Mandy îl văzu încruntîndu-se şi simţi că-i sărea inima în piept. Se răsuci pe furiş în loc, cu o mînă la spate. Avea să deschidă portiera maşinii şi să fugă. Să fugă din răsputeri.

George îi citi gîndul.

Scoţînd din compartimentul de bord o frînghie, o apucă de mîini.

Mandy începu să se zbată, unghiile ei false, lungi, zburînd primejdios de aproape de faţa lui. Oftînd greu, George îi dădu un pumn cu toată puterea. O lovi în obraz şi auzi trosnetul ascuţit al osului ce se sfărîmă sub nodurile mîinii.

Fata căzu moale pe scaun, ameţită, durerea fierbinte din obraz făcînd-o să tacă supusă. Omul era nebun. Deodată, Mandy o ştiu cu orbitoare claritate. Dacă nu-i făcea jocul, avea s-o omoare. Poate că avea s-o ucidă oricum. Rămase rezemată de spătar, plîngînd în tăcere. Cît îşi mai dorea să fie acolo tăticul ei. George îi legă mîinile, împreunate ca pentru rugăciune.

– Te rog, dă-mi drumul.

Vocea îi era scăzută, surprinzător de blîndă şi copilărească.

George se simţi generos, chiar fericit de umilinţa cererii. Învăţa repede, trebuia s-o laude pentru asta. Frecîndu-şi palmele, se aplecă peste ea şi luă de pe bancheta din spate o geantă. Scoase masca de piele neagră pe care o cumpărase din *sex shop*.

Mandy era cuprinsă de o spaimă atît de acută, încît stătea ţintuită de scaun. Ochii i se măriră cînd îl văzu pe necunoscut punîndu-şi masca. Acesta aprinse chiar şi plafoniera maşinii şi întoarse spre el oglinda de deasupra parbrizului pentru a-şi potrivi cît mai bine masca.

Lui George îi trecu prin minte că fata îi văzuse deja clar chipul, iar prin Grantley nu prea putea şofa cu masca pe faţă, nu? Simţea frica emanînd dinspre fată şi era mulţumit. Totul mergea chiar mai bine decît se aşteptase.

Coborînd din maşină, îşi scoase paltonul „cel bun", cum

numea Elaine Burberry-ul. Împăturindu-l cu grijă, îl depuse pe bancheta din spate. Domnea un ger amarnic, iar George se înfioră. Apoi ocoli pînă la portiera din stînga şi, deschizînd-o, o trase pe Mandy afară. Tîrînd-o de cojoc, o conduse spre un hambar vechi care stătea gol de ani de zile. Deschise uşa şi o îmbrînci înăuntru.

Mandy căzu pe podeaua murdară, lovindu-se prea dureros ca să-i mai pese. Îl privi pe bărbat scoţînd din buzunar două lumînări şi aprinzîndu-le.

George zîmbi. Aşa era mai bine. Apropiindu-se de Mandy, îi dezlegă mîinile.

– Scoate-ţi haina.

Fata rămase culcată pe jos, privindu-l cu ochi mari. Un fir subţire de sînge îi curgea din nas, prelingîndu-se pe o latură a feţei.

– Am zis să-ţi scoţi haina aia-n pizda mă-tii!

George duse mîna la gură. Înjurătura însă părea să-şi fi făcut efectul, căci fata se ridică încet.

Simţind freamătul excitaţiei, o înşfăcă de piepţii cojocului şi i-l smulse de pe trup. În timp ce îl trăgea în lungul braţelor, fata se răsuci şi căzu pe spate, cu o bufnitură înfundată.

George clătină din cap. Alta! Pe vremea asta, în bluziţă şi fustă. Totuşi, avusese cel puţin atîta minte să-şi pună ciorapi cu chilot. Groşi.

Îi văzu teama din ochi şi rînji.

Mandy îl privi întinzîndu-i cojocul pe podelele murdare. Încercă să-şi vină în fire şi privi prin hambar. Nu avea ferestre, numai o uşă, sub care individul proptea o bucată de lemn. Pe jos zăceau numeroase lemne şi fiare. În dreapta ei se afla o rangă. Avea să pîndească ocazia şi s-o apuce. Reveni cu ochii spre necunoscut. O durea atît de rău faţa, încît înghiţea cu greutate. Îl privi în timp ce revenea spre ea.

– Culcă-te pe cojoc, dragă, să nu-ţi fie frig.

Glasul răsuna înfundat în mască, iar Georgé îşi simţi căldura respiraţiei pe piele.

Îi plăcea să poarte masca, îl făcea să se simtă altfel. Dorise o asemenea mască de cînd citise că şi Donald Neilson purtase una, cînd o asasinase pe Lesley Whittle.

Mandy se tîrî pe cojocul din piele de oaie. Acum o durea tot trupul. Mai ales faţa şi genunchii. Îşi privi picioarele şi văzu sîngele infiltrîndu-se prin găurile dresului. Panica îi creştea înlăuntru-i şi şi-o înfrînă. Trebuia să rămînă cu mintea limpede. Să apuce ranga aia. Îşi dădu părul la o parte din faţă, în timp ce George o privea prin ochii măştii. Era un gest foarte feminin, un gest graţios, care îl făcu pe George să simtă în gît un nod cît pumnul, privind-o.

Mama lui avusese o graţie a mişcărilor întocmai la fel, o calitate felină care o deosebea de alte femei. Zîmbi în mască, tandru.

– Cum te cheamă, dragă?

Mandy nu răspunse. Stătea holbîndu-se spre mască.

George ţistui în sinea lui. Iarăşi devenea dificilă. Femeile erau toate la fel. Încercai să fii drăguţ cu ele, să le ajuţi chiar, şi erau cumva recunoscătoare? Erau?

Respira cu tot mai mare greutate, masca înfierbîntîndu-se şi mai mult. Acum începea să transpire şi totul numai din vina ei. Îi dădu un şut în picior, sălbatic, readucîndu-i lacrimile în ochi.

– Te-am întrebat cum te cheamă, curvă mică!

– Mandy... Mandy Kelly.

O chema Mandy! Numele lui favorit! Numele fetei de la video... Mandy.

Îi privi vîrfurile ascuţite ai sînilor mici ce împungeau bluza şi simţi că-l durea pîntecele.

Îngenunche în faţa ei.

Îşi dorea să nu fi trebuit să poarte mănuşi. Mîinile i se încleştau şi se descleştau nerăbdătoare.

În clipa următoare, fata îl lovi. Simţi lovitura ghetei în plin piept. Într-o fracţiune de secundă, se rostogolise din faţa lui, peste podeaua murdară, ochind o bară de metal!

Tîrfa aia puturoasă încerca să înhaţe o armă! Dar George i-o luă înainte. Sări în picioare şi se repezi la ea. În

timp ce mîna fetei apuca ranga, i-o strivi sub călcîi. Fata zbieră puternic, ascuțit.

George înşfăcă ranga şi, înainte de-a şti ce făcea, îi crăpă țeasta. Aruncă bara la pămînt. Căzu cu un sunet înfundat, a gol, lovind podelele.

Uite ce m-ai pus să fac, spuse în sinea lui.

Numai ea era de vină. Toate erau la fel, nenorocitele. Nişte belele, toată liota.

Tîrînd trupul fetei înapoi pe cojoc, o trînti deasupra şi-şi aranjă membrele pentru a-i oferi un acces uşor. Acum transpira ca un porc, cu tot gerul. Din cauza măştii.

George se aşeză pe călcîie şi o privi un lung răstimp.

Apoi începu să-i scoată hainele.

– Ei bine, eu mor de foame.

Vocea lui Tiffany era ca a unui copil răsfățat.

Patrick Kelly se întoarse de la telefon şi mugi:

– Atunci, ieşi de-aci, iubito. Haide. CARĂ-TE!

Trîntind telefonul în furcă, Patrick Kelly porni furtunos spre locul unde stătea Tiffany. Kevin o văzu tresărind. Kelly o apucă şi parte o tîrî, parte o împinse afară din cameră. Ajungînd în holul mare, o îmbrînci de lîngă el.

– Ia-ți haina. Ia un taxi. Piei din ochii mei, Tiffany, sau îți pisez în pumni mutra aia tîmpă.

Fata îşi frecă brațul.

– Of, haide, Pat. Doar ştii că n-am vorbit serios.

Vocea îi era coborîtă şi rugătoare, iar lui Kelly îi fu un moment milă de ea.

Respira greu, simțindu-se dintr-o dată dezumflat. Unde naiba era Mandy? Trecuse de unsprezece. Luă receptorul telefonului din hol şi formă un număr.

– Jimmy? Scoate maşina în față. Tiffany pleacă acasă.

Îi văzu buzele subțiindu-se. Închise telefonul.

– Deci, cînd te mai văd?

Tiffany se mai înmuiase, auzind că o trimitea acasă cu o maşină de-a lui, nu cu un taxi.

– Nu mă mai vezi, iubito. Nici acum. Nici altă dată.

Glasul lui era scăzut şi dur.

– Pardon?

– Ai auzit. Uite-l pe Jimmy, cu maşina. Ia-ţi haina şi du-te.

Tiffany îl privi revenind în salon şi închizînd uşa. Obraznicu' dracu'! Nimeni, dar absolut nimeni n-o expedia fără un bacşiş de rămas bun. Era hotărîtă să-i spună ce-avea în minte.

Din fericire pentru Tiffany, nu prea avea minte.

Kevin stătea în fotoliu. Nici unul nu scoase o vorbă, în timp ce auzeau scrîşnetul roţilor pe pietrişul aleii. Kelly îşi mai turnă un pahar. Nu se deranjă să-i ofere unul şi lui Kevin.

– Aşa, şi am întrebat pe toate colegele ei. La toate rudele. Peste tot. Eşti sigur că n-are vreun alt bou cu care să umble?

În pofida propriei voinţe, Kevin se burzului:

– Sigur că da. Nu-i o fată de teapa aia.

Kelly dădu din cap, parcă încuviinţînd.

– Un lucru vreau să mi-l stabilesc clar. De ce erai cu maşina ei? Şi dacă maşina era la tine, cum avea să vină acasă?

Inima lui Kevin bătea în piept ca un tam-tam. Toată seara aşteptase întrebările astea.

Îşi linse nervos buzele.

– Păi, îşi drese el glasul. Mi-a zis să iau azi maşina ca să umblu după nişte chestii care ziceam eu că...

Lăsă fraza neterminată.

– Mhm? Continuă.

– Ne înţeleseserăm s-o iau de lîngă cabina telefonică de pe Portaby Road. Numai că, atunci cînd am ajuns eu acolo – cu oarecare întîrziere – n-am găsit-o.

Kevin văzu ochii cenuşi ca ardezia ai lui Kelly înăsprindu-se cu fiecare clipă.

– Aşa că am venit aici, crezînd că luase un taxi sau ceva.

– La ce oră trebuia s-o iei?

– La opt.

– Şi cînd ai ajuns acolo?

– Pe la vreo nouă fără douăzeci.

Glasul lui Kevin era atît de scăzut, încît Kelly nici nu-l putu auzi.

– La cît? Vorbeşte, puştiule, pentru Dumnezeu.

– Pe la nouă fără douăzeci.

Chipul lui Kelly se schimonosi, desfigurat de neîncredere.

– Ce vrei de Crăciun, fiule? Un Rolex, sau să-ţi atîrn Big Benu-n pizda mă-sii de gît? Îmi laşi fetiţa să aştepte lîngă o cabină de telefon patruzeci de minute pe vremea asta?!

Trîntind pe jos paharul cu brandy, Patrick Kelly aplică în urechea tînărului o lovitură năucitoare, doborîndu-l din fotoliu.

– Băi, peşte! Peşte mic ce eşti! Mandy a mea ar putea să fie moartă-n pizda mă-sii din cauza ta! Începe să-ţi faci rugăciunile, fiindcă dacă nu dau curînd de urma fetiţei, eşti mort. Auzi ce-ţi spun?!

Kevin îşi şterse cu dosul mîinii nasul care-i curgea. Era absolut îngrozit.

– D-d-da. Îmi pare rău...

– Îţi pare rău, zici? Umbli cu maşina lui Mandy de săptămîni întregi. A, ştiu eu totul, băieţică. Am pus să te urmărească. Acuma, nu mă-ndoiesc că ai auzit unele poveşti despre mine. Despre afacerile mele în West şi greii care lucrează pentru mine. Ei bine, ia ce-ai auzit şi înmulţeşte cu zece şi-o să ai idee cu cine eşti atît de disperat să te încurci. Pe lîngă mine, Naşul e Scufiţa Roşie. Să ţii minte asta, băiete, fiindcă, dacă i s-a întîmplat ceva, ceva cît de mic, fetiţei mele, o să fii o mortăciune mai rece decît o mumie egipteană!

Chipul lui Kelly era deformat de furie. Avea în suflet aceeaşi senzaţie greţoasă ca în ziua cînd murise Rene. Ca o istorie care se repeta.

Murise în drum spre casă, venind de la mama ei din

West Ham. Întîrziase peste două ore, iar Kelly ştiuse, în adîncul inimii, că i se întîmplase ceva. *Mini*-ul ei, pe care-l iubise atît de mult, încît îl botezase Jason, fusese lovit de un camion pe A13, în dreptul casei publice Henry Ford. Dar Mandy a lui nu avea cum să fi suferit un accident de maşină, fiindcă maşina ei era la cretinul din faţa lui!

Se duse la telefon şi ridică receptorul. Formă un număr şi se întoarse cu faţa spre Kevin, care se ridicase de jos şi se aşezase iarăşi în fotoliu, plîngînd.

– Pe bune-al dracu', este? Patrick Kelly, cel mai temut om din Londra, telefonîndu-i lui moş Bill!

Kate era acasă, cu Lizzy, terminînd de împodobit pomul de Crăciun. În timp ce fiica ei o punea în vîrf pe zîna cea bătrînă, îşi aminti cînd o confecţionase Lizzy. Pe-atunci, avea doar cinci ani şi, în toţi anii, bucăţile de carton şi dantelă zdrenţuită decoraseră vîrful pomului.

– E minunat.

Lizzy făcu un pas înapoi, să-şi admire opera.

– Nu-i rău. Zău că anul ăsta abia aştept Crăciunul, mami.

– Şi eu, iubito.

În timp ce vorbeau, se auzi un bubuit puternic la uşa din faţă. Lizzy fugi din cameră şi, peste cîteva clipe, răsună un chirăit sonor. Kate închise un moment ochii. Eroul rătăcitor revenise, ca de obicei. Mama ei ieşi din bucătărie, privind-o cu sprîncenele înălţate.

– El însuşi?

– În carne şi oase.

– Mă rog, cel puţin o face fericită.

Kate îşi lipi pe buze un zîmbet, în timp ce fiica ei îşi trăgea tatăl în cameră. Era conştientă de haosul din casă şi rînji, de astă dată sincer. Trecute erau zilele cînd îşi dăduse osteneală pentru Danny.

– Bună, Dan, de mult nu ne-am văzut.

Arăta grozav, ca de obicei. Era înalt, blond şi foarte bronzat. Kate se întrebă, nu pentru prima oară, de ce

bărbații arătau tot mai bine, pe măsură ce îmbătrîneau. Își strîngea fiica la piept cu reală afecțiune.

– Bună, Kate, bătrîno.

– Nu chiar atît de bătrînă, Dan, dacă nu ți-e cu supărare.

Se priviră peste creștetul fiicei lor.

– Of, mami, tati e încărcat de lucruri. Cadouri pentru toată lumea.

Kate citi întrebarea din ochii lui Dan și oftă în sinea ei. Avea cu el valiza, ceea ce însemna că voia să stea „o vreme". De-a lungul anilor, i-o făcuse de cîteva ori. Însemna că actuala beneficiară a sentimentelor lui fie îl prinsese cu cea mai bună prietenă a ei, fie doar îl prinsese în general.

Evelyn intră în cameră, iar Dan o îmbrățișă imediat, ridicînd-o de la podea, în timp ce o săruta.

– Evelyn, nu te schimbi niciodată!

O dată în viață, spunea adevărul. La șaptezeci de ani, arăta la fel cum arătase la șaizeci.

Evelyn așteptă s-o lase jos, apoi spuse:

– Nici tu, Dan.

Se priviră, animozitatea dintre ei fiind aproape tangibilă.

– Văd că de data asta ți-ai adus și geamantanul cu tine...?

Era o întrebare, iar Dan îi evită ochii, răsucindu-se în schimb spre fiica lui.

– Mă gîndeam să petrec un timp cu fata mea. Ei, acum ce-ați zice de-o ceașcă de ceai pentru un călător înfrigurat?

Lizzy o zbughi la bucătărie, urmată de bunica ei. Dan o privi pe Kate. Ochii lui albaștri, adînci, scînteiau.

– Arăți grozav.

– Și tu. Cum merge?

Kate luă două podoabe de Crăciun și începu să le agațe ușor pe crengi.

– În regulă, cred. Ascultă, Kate, pot să rămîn, doar pe timpul sărbătorilor?

Vorbea pe un ton nostalgic, iar Kate, cu spatele spre el,

îşi îngădui un mic surîs.

– Sigur că poţi, Dan, cu condiţia să nu te deranjeze canapeaua.

– M-am obişnuit perfect cu ea, Kate.

– Sînt convinsă.

Tăcerea dintre ei era apăsătoare. Se împăcase cu năvălirile lui Dan, de hatîrul lui Lizzy, ştiind că pe fată o bucurau. Dan era un risipitor, un leneş, bun de nimic – iar fiica lui îi adora fiecare os din trup.

Kate nu încercase niciodată să-i schimbe fetei părerea despre tatăl ei. În schimb, îi îngăduia să intre în viaţa lor cînd îi convenea, după care zîmbea scrîşnind din dinţi pînă dispărea din nou. Kate putea chiar s-o înţeleagă pe Lizzy; din cînd în cînd, avea şi asupra ei acelaşi efect. Trăia pentru ziua cînd Lizzy avea să afle pe propria-i piele adevărul despre tatăl său. Atunci, urma să adune cioburile şi să ofteze uşurată.

Lizzy reveni în cameră cu o cană de ceai aburind. Dan se cufundase în sofa, iar Kate privi din fotoliu cum Lizzy îi dădu cana, atentă să nu cadă nici un strop pe costumul spilcuit al tatălui ei. Putea paria pe ultimul gologan că-şi cheltuise toţi banii. Cadourile erau mari şi cît mai scump posibil. Acum, dorea un loc unde să se restabilească şi să se relaxeze, fără a-l costa nimic. Kate ştia cînd profita de ea, şi o nemulţumea.

– Şi, ce mai face Anthea?

– A, face bine, bine. Şi-a adus acasă băieţii de Crăciun, aşa că mi-am zis să vin s-o văd pe păpuşeaua mea.

Vorbind, ciufuli părul lui Lizzy, iar fata îi surîse.

Lui Kate îi veni să verse, dar se stăpîni vitejeşte.

– Cînd te-aşteaptă înapoi?

O rostise delicat, dar Dan şi Evelyn, care intrase în cameră, ştiau amîndoi că era o întrebare cu subînţeles. Lizzy îl scuti de răspuns:

– Of, mami! Abia a venit, şi tu vrei deja să ştii cînd pleacă?

Telefonul sună, iar Kate ieşi în hol să răspundă, bu-

curoasă de întrerupere.

– Alo, D.I. Burrows la telefon.

– Kate? Aici Ratchette. Te cam deranjez, teamă mi-e. Poți să-mi rezolvi o problemă, te rog?

– Ce s-a întîmplat, domnule?

– Se pare că unul dintre cetățenii de frunte ai orașului şi-a rătăcit fiica.

– Cine?

– Patrick Kelly.

Glasul lui Ratchette era lipsit de intonație.

– Mă bate la cap şeful Poliției. S-ar zice că fata a dispărut astă-seară la ora opt. Prietenul ei trebuia s-o ia de pe Portaby Road şi, cînd a ajuns acolo, n-a văzut-o nicăieri. Nu e genul care să plece fără a spune nimănui, pare-se, aşa că şeful Poliției personal vrea ca problema să fie anchetată în detaliu.

Kate distinse nemulțumirea din glasul lui Ratchette.

– Merg să discut cu el, nici o grijă. Probabil că nu e nimic. Apropo, cîți ani are fata?

– Douăzeci şi doi. Cred că s-o fi certat cu băiatul şi s-a aciuit la vreo prietenă, dar tînărul e prea speriat ca să-i spună tatălui.

Kate rîse încetişor.

– Ei, pentru asta nu-l poți chiar învinui, nu-i aşa? Patrick Kelly nu-i tocmai un individ calm şi iubitor.

– Nu, Kate, nu este. Dar e foarte bun prieten cu şeful Poliției. Cel puțin, aşa mi se pare mie, oricum.

– Nici o grijă, o rezolv eu.

– Mulțumesc, Kate. Transmite-le fetelor salutările mele, da?

– Desigur. Vă țin la curent, domnule.

Receptorul rămase tăcut în mîna ei.

Intră în *living-room*, afişînd cel mai radios zîmbet pe care-l avea.

– Mă tem că trebuie să plec. A dispărut o fată.

– O, nu... Cine? întrebă Lizzy, îngrijorată.

– N-o ştii tu. Uite, mă întorc cît pot de repede, bine?

– Mami e cu crima şi violul, tati, ea e şefa.

– Chiar aşa, Kate?

– Da. Ascultaţi, gaşcă, deşertaţi-vă sacii şi vin şi eu curînd.

Ieşi din cameră şi-şi puse repede mantoul. Evelyn o urmă, împreună cu Lizzy.

– Sper ca fata să apară, mami.

– Cred că da, iubito, nu-ţi face griji.

– Neapărat să mă suni înainte de-a te întoarce acasă, ca să te aştept cu ceva cald cînd vii. Înfăşoară-te bine, afară e un ger de crapă pietrele.

– Ştii, mami, am patruzeci de ani, replică ea în joacă.

– Nu pari atît de bătrînă, mami. N-arăţi decît de treizeci şi opt.

– Un milion de mulţumiri, Lizzy, acum mă simt mult mai bine!

– Nu te deranjează cu-adevărat că tati rămîne la noi, nu-i aşa?

Kate privi chipul fermecător al fetei şi simţi un junghi de vinovăţie.

– Nu, sigur că nu.

Lizzy o sărută şi reveni în living. Kate şi mama ei se priviră cîteva secunde.

– În sfîrşit creşte şi ea, Kate.

– Aşa se pare. Pe curînd, mami, o sărută ea pe femeia cea scundă din faţa ei.

Evelyn îşi prinse fiica de braţ.

– Să ai grijă, cu maniacul ăla care bîntuie. Pe domnia sa îl potolesc eu, dacă-ncepe cu comicăriile.

– Pa, mami.

Luînd cheile maşinii, Kate ieşi în noaptea geroasă. Ajungînd în maşină, avu o stranie senzaţie de uşurare. În timp ce demara, mintea i se umplu din nou de problemele anchetei. Nu se apropiaseră nici cu un pas de a rezolva cazul. Fapta nu fusese premeditată, ci spontană. Geraldine O'Leary fusese asasinată la întîmplare. Acestea erau cele mai rele cazuri. Aproape în optzeci şi cinci la sută dintre

omoruri, ucigaşul şi victima se cunoşteau, iar în cazurile de viol procentajul era şi mai mare. Credea cu sinceritate că acela care o ucisese pe Geraldine O'Leary nu ştiuse cine avea să-i cadă victimă. Dar, nici chiar ştiind acest lucru, nu se apropia de rezolvarea crimei; ba dimpotrivă, totul devenea mult mai greu, mult mai încîlcit. Ancheta la domicilii nu fusese de prea mare folos, deşi aveau cîteva indicii pe care să le urmeze. Observarea unei maşini de culoare închisă pe Vauxhall Drive, cam la şapte fără cinci. Nu cunoşteau marca, ci doar că era format break. Parc-ar fi căutat proverbialul ac în carul cu fîn. Coti spre dreapta, la răspîntia care ducea spre periferia oraşului Grantley şi la casa lui Patrick Kelly. N-avea nevoie să-i caute adresa. Toată lumea din Grantley ştia unde locuia Patrick Kelly. Mai ales poliţia.

Kate simţi un fior de nemulţumire, deşi acest apel o scosese din casă, scăpînd-o de Dan. Dacă Frederick Flowers era atît de îngrijorat de problemele lui Patrick Kelly, de ce naiba nu ieşise personal să investigheze situaţia? În mod normal, trebuia ca persoana să lipsească timp de peste douăzeci şi patru de ore înainte de a se implica poliţia, mai ales cînd era vorba de o femeie în toată firea. Altfel stăteau lucrurile cu copiii, dar această Mandy Kelly avea douăzeci şi doi de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Înscrise maşina pe aleea cu pietriş arcuită şi opri în faţa marii vile georgiene, construită pe trei acri de parc. Era luminată precum centrala energetică Battersea. Se părea că saloanele de masaj şi repunerile în posesie rentau, aducînd şi prieteni sus-puşi. După cum arătau lucrurile, factura de curent electric a lui Kelly depăşea cu mult ipoteca ei.

Toată casa era luminată de reflectoare, pînă şi în copaci existînd beculeţe. N-aveai nici o şansă să te furişezi spre uşa lui Patrick Kelly fără a fi văzut. Stăpînindu-şi duşmănia, Kate se apropie de intrare şi sună.

Unul dintre primele lucruri pe care le observă fu acela că decoraţiunile erau de un gust superb. Nu s-ar fi aşteptat. Privi în jur, impresionată, în ciuda propriei voinţe. Se vedea clar că banii lui Kelly intrau în buzunarele decoratorilor de

interior. Îl urmă în salon şi se aşeză pe divanul Chesterfield. Era o încăpere frumoasă, cu trandafirii şi cornişele originale ale tavanului; pe pereţi se înşirau cărţi diverse, de la volume legate în piele pînă la ediţii de buzunar, colorate ţipător. Predomina gri-argintiul, cu covoare şi draperii de un roz discret. Kate nu se îndoia că odaia fusese decorată de o femeie. Avea percepţia feminină asupra culorii şi spaţiului. Bărbaţii tindeau să pună lucrurile în primul loc la îndemînă şi să le lase acolo. Femeile gîndeau în ansamblu, ştiind cum putea arăta încăperea cel mai bine. Femeile, remarcase Kate, nu-şi cruţau timpul cu detaliile. Detalii mici care puteau alcătui o asemenea cameră.

În pofida proporţiilor imense, era confortabilă şi vizibil folosită. O pisică neagră, cu blana lucioasă, dormea în faţa focului. Ochii îi rămaseră îndreptaţi spre Kevin Cosgrove, care şedea într-un fotoliu, alb la faţă şi pleoştit. Kate deduse, pe bună dreptate, că el era prietenul şi că Patrick Kelly îi făcuse zile fripte.

Luă scotch-ul pe care i-l oferi Kelly şi sorbi cu recunoştinţă. Numai aşa ceva îi mai lipsea în seara aceea. Chiar cu întoarcerea lui Dan, tatăl cel de mult pierdut, tot nu era ceea ce-i trebuia. Scotch-ul era bun şi îl savură o secundă, înainte de a-l privi pe Kelly drept în ochi.

– Ce vă face să credeţi că fiica dumneavoastră a dispărut? Ar putea fi la o prietenă, oriunde.

Patrick o privi de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Cum aţi spus că vă numiţi?

– Detectiv inspector Burrows.

Kelly scoase vîrful limbii printre buze, privind-o cîteva momente, ca pentru a-şi întipări în memorie chipul ei. Atitudinea şi tonul său nu-i scăpară lui Kate, care simţi că se enerva. Încerca să-i spună că se afla acolo la ordinul expres al lui Flowers şi ar fi făcut bine să ia problema în serios. Kate îşi înfruntă imboldul de a-l sfida. În schimb, întrerupse nemişcarea punînd paharul pe măsuţa de lîngă ea şi căutîndu-şi în geantă carnetul şi ţigările. Avea să fie o

seară lungă.

În timp ce Kate îşi punea o ţigară între buze, Kevin Cosgrove îi dădu un foc, cu mîini tremurătoare. Kate îi acoperi mîna cu a ei, ţinînd vîrful ţigării în flacără. În ochii tînărului se citea un avertisment şi clătină imperceptibil din cap.

Kate inspiră fumul de ţigară şi se rezemă de spătar, punînd picior peste picior.

Kelly o privea din fotoliul său, aprobator. Fata avea snagă, lucru care-i plăcea. Cu condiţia să nu se „dea mare" cu el, era o femeie pe care ar fi avut-o în vedere, la momentul potrivit. În timp ce Kate îi vorbea, o privi în ochi.

– De ce sînteţi atît de îngrijorat pentru fiica dumneavoastră, domnule Kelly?

Vorbind, Kate îşi dădu seama că omul era într-adevăr alarmat. Nu avea de-a face cu un tată exagerat de grijuliu care făcea valuri, ci cu un om sincer îngrijorat.

– Cretinul ăsta trebuia s-o ia la ora opt, arătă el din cap spre Kevin, care ţinea ochii ţintă spre covor. Avea motorul ei, maşina ei. S-a dus la întîlnire, iar ea nu era acolo. Am telefonat colegelor, mătuşii, boarfei de administratoră a magazinului unde lucrează, am sunat pe toată lumea din Grantley şi n-o pot găsi. Asta nu-i o farsă de fetişcană, domnişoară Burrows. Fetiţa mea se înscrie clar pe lista dispăruţilor. Ei, şi-acum, ce-aveţi de gînd să faceţi?

Kate mai trase un fum din ţigară şi-l privi drept în ochii lui albaştri.

– Mandy a mai dispărut vreodată astfel?

Kelly clătină din cap:

– Nnţ. Niciodată. Eu şi Mandy sîntem uite-aşa, îşi încîrligă el două degete laolaltă. Lingîndu-şi buzele, luă o înghiţitură mare de brandy.

Kate îşi dădu părul la o parte din faţă, privindu-l pe Kelly. Era chipeş, nici vorbă. În alte împrejurări, l-ar fi învrednicit cu mai mult de-o privire. I se întîmpla pentru prima oară să-l vadă personal. A, îl văzuse în fotografii, ca toată lumea. Dar, în carne şi oase, omul avea prestanţă. Era

prezent, viu. Trosnea de energie şi vitalitate. Acum, observîndu-i grija pentru fiica lui, Kate simţi un freamăt de milă.

– Te-ai certat cu Mandy, Kevin? îl privi ea pe băiat; umărul său era pămîntiu şi continua să privească spre covor, clătinînd din cap deznădăjduit. Dintr-o săritură, Kelly îşi părăsi locul, smulgîndu-l pe nefericitul tînăr din fotoliu. Ţinîndu-l de păr, îl împinse spre Kate şi strigă:

– Spune-i tot ce vrea să ştie, băiete, te previn. Dacă Mandy apare aici şi povestea ei diferă de a ta, îţi frîng gîtul ăsta nenorocit.

Sărind în picioare, Kate îi despărţi:

– Domnule Kelly, vă rog! Aşa ceva nu foloseşte la nimic. Acum calmaţi-vă, bine? Nu vedeţi că l-aţi speriat de moarte? Cum vă puteţi aştepta să vă spună adevărul cînd e atît de vizibil îngrozit de dumneavoastră?

Cuvintele ei răzbătură pînă în creierul lui Patrick. Era trecut de unsprezece, iar Mandy încă nu dăduse nici un semn. Simţea într-însul o panică precum cea din ziua morţii lui Rene. Cînd soţia sa nu ajunsese acasă, la cinci şi jumătate, ştiuse, în adîncul făpturii lui, că niciodată n-avea s-o mai vadă intrînd. La fel simţea şi acum. Învingîndu-şi panica, se întoarse la fotoliu. Expresia lui hăituită îi sfîşie lui Kate inima. Dacă ar fi fost Lizzy a ei, atît de curînd după moartea Geraldinei O'Leary... Se cutremură.

Kevin Cosgrove plîngea în tăcere. Kate îl conduse înapoi la locul lui şi, fără a întreba, turnă încă un rînd pentru toată lumea. Patrick luă paharul din mîna ei şi-l dădu pe gît, cu faţa sa chipeşă bîntuită de spaimă.

– N-o cunoaşteţi pe Mandy a mea, n-ar întîrzia atît de mult fără să mă anunţe. Nici gînd.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite pe tonul categoric al unui tată care-şi cunoaşte copilul.

Kate se uită spre ceasul de pe consolă; era aproape unsprezece şi jumătate.

Văzîndu-i privirea, Patrick explodă din nou:

– Vrei să mergi acasă, aşa-i? Te plictisesc, sau ce?

În momentul cînd deschise gura să continue, Kate îl

întrerupse, ridicînd mîna:

– Nu, domnule Kelly, nu mă plictisiți, mă nemulțumiți. Pînă nu vă calmați și nu vorbiți rațional, nu ajungem nicăieri. Acum, nu vă fie cu supărare, vă voi pune cîteva întrebări simple. Dacă ați reuși să-mi răspundeți, poate începem să rezolvăm cîte ceva.

Ochii lui Kelly păreau două fante înguste. Iapa aia obraznică îi vorbea de parcă ar fi fost un puștan neascultător. Simți un val de enervare, precum și altceva. Admirație. N-o intimida, ceea ce-l bucura. Dacă Mandy a lui dispăruse, atunci femeia asta avea s-o găsească. Frica înghețată care-i cuprinsese trupul în ultimele două ore începu să se risipească treptat.

– Îmi cer scuze, domnișoară Burrows, sublinie el cuvîntul „domnișoară"

Kate îl privi cu un ușor zîmbet.

– Nu face nimic, domnule Kelly. Și eu am o fiică. Îmi pot imagina prin ce treceți.

– Oare?

Era o întrebare la care știau amîndoi că nu putea răspunde.

– Deci, Kevin, cum te înțeleseseși, exact, cu Mandy?

În timp ce Kate îl interoga pe băiat, Kelly o urmărea din fotoliu. Chiar în starea sa de agitație, putea să vadă că era o femeie atrăgătoare. Totuși, ceea ce-i plăcea la ea era tupeul. Îi plăceau femeile cu vînă-n ele. Și mama lui Mandy fusese la fel. Era tăcută ca un șoarece de biserică pînă o călcai pe bătătură, după care, făceai bine să te păzești. Această domnișoară Burrows era interesantă. Preț de cîteva minute, îi luase gîndul de la fetița lui, lucru pentru care-i era recunoscător.

Kate simți că-i dădea atenție, dar nu-l luă în seamă. Voia să-și termine treaba și să se întoarcă acasă. Acest loc era prea rece ca să fie pe placul ei.

– Ascultă, băi.

În vocea Carolinei se simțea o undă de zîmbet.

– N-am de gînd să mi-o trag într-un hambar dărăpănat.

Barry rîse odată cu ea.

– Ei, un lucru-i sigur, fato. Nevastă-mea şi bărbatu-tu nu ne lasă s-o facem în paturile lor, aşa că sau mergem pe bancheta din spate, sau în magazie. Am un sac de dormit în portbagaj. O să ne cuibărim ca doi porumbei la căldurică!

Caroline chiţăi iarăşi de rîs.

– Cît e ora?

Cu ochi cîrpiţi, Barry se uită la ceas.

– Douăşpe jumate.

– Babacu' meu nu m-aşteaptă pînă după două. Crede că lucrez un schimb în plus.

– Deci, cum facem? Aici în rablă sau în magazie?

– Ai mai făcut treaba asta, nu-aşa?

Barry dădu din cap.

– Mda. Am sacu' de dormit, o sticlă de vin şi două pahare de plastic. Toate te-aşteaptă pe tine, iubito.

– Aha... atuncea, zi-i. Da' eşti sigur că nu trece nimeni pe-aci noaptea, ce zici?

– Da! Acuma ajută-mă să car materialu-năuntru.

Coborîră din maşină. Caroline luă vinul şi paharele. Barry duse sacul mare de dormit. Femeia deschise uşa hambarului. Intrînd, se împiedică de ceva şi ţipă speriată.

– Ia, stai aşa, fato. Dacă n-ai grijă, ne trezim cu moş Bill pe cap.

Trîntind pe jos sacul de dormit, Barry aprinse bricheta.

Auzi zbieretul adevărat pe care-l scoase de astă dată Caroline şi trebui să facă un efort serios pentru a nu-l acompania cu unul propriu.

Pe jos zăcea o tînără fată, într-o băltoacă de sînge. Era aproape goală.

Bricheta îi fripse degetele, făcîndu-l să elibereze butonul de alimentare. În întuneric, pe Caroline o cuprinse panica, iar Barry o scoase din hambar. O strînse la piept cu putere.

– Calmează-te... Calmează-te!

Îi auzea dinţii clănţănind şi bănui că era şocată.

O duse înapoi la maşină, porni motorul şi dădu drumul la încălzire. Apoi, scoţînd lanterna din compartimentul de bord, reveni la hambar. I se învîrtea capul. Intră atent şi îndreptă lanterna spre trupul fetei. Avea capul lipit de podea, în locul unde sîngele i se uscase pe păr şi scînduri. Îngenunchind lîngă trup, îi puse degetele pe artera de la gît. Trăia! Cu siguranţă, nu...?

O pipăi din nou, cu degete tremurătoare. Se convinse că se simţea o bătaie slabă de inimă. Sări repede în picioare şi, deschizînd sacul de dormit, o acoperi cu el. Trebuia să-i ţină cald. Trebuia să-i ţină cald. Să n-o mişte. Binecuvîntată fie-i inimioara. Doamne, n-o lăsa să moară. O, dă să trăiască!

Ieşind în fugă, sări în maşină şi porni cu toată viteza spre o cabină telefonică.

Peste cincisprezece minute, Mandy Kelly se afla în drum către spitalul Grantley, iar Caroline şi Barry le explicau jenanta situaţie poliţiştilor, care promiseră că nici unul dintre soţii lor nu avea să fie informat despre circumstanţele care duseseră la găsirea fetei.

În buzunarul cojocului, poliţiştii găsiră un portofel. Conţinea cărţile de credit ale lui Mandy Kelly.

Se stabilise o identitate certă.

Kate îl asculta pe Kelly vorbindu-i despre soţia şi fiica lui. Kevin urcase la etaj să se întindă şi, în absenţa lui, Kelly părea să se fi relaxat cît de cît. Kate ştia că-l învinuia pe băiat pentru ceea ce i se întîmplase lui Mandy. Încă mai spera să existe şanse ca fata să apară dintr-un moment în altul. Probabil se certase cu Kevin şi plecase intempestiv, eventual fiindcă tînărul îi luase iarăşi maşina. Kate nu putea înţelege nici pe departe bogăţia care-i dădea unui om posibilitatea de a-i dărui fiicei sale o maşină de cincizeci de mii de lire sterline, la împlinirea vîrstei de douăzeci şi doi de ani. Se gîndi la cerceii de lux pe care i-i cumpărase ea lui Lizzy de Crăciun, la efortul de a fi găsit banii pentru ei, şi clătină din cap. Ciudat era că Patrick Kelly, redevenit acum

el însuşi, era un om interesant şi cultivat. Vorbea despre soţia şi fiica lui cu o dragoste aproape tangibilă. Acum îi spunea o poveste din primele sale luni ca părinte.

– Oricum, m-am pomenit de unul singur cu Mandy, bebeluş mic.

Zîmbi.

– Ei, şi voia să mănînce. Plîngea de-i ieşeau ochii. Mai ştii biberoanele alea mari de sticlă din anii şaizeci? Am luat unul din apa caldă ca să-l controlez pe braţ şi l-am scăpat. S-a făcut praf pe duşumeaua bucătăriei. Ei, şi asta era. N-aveam decît un biberon, începusem să intru în panică şi am văzut sticla de sos pe masă. Am băgat-o pe Mandy în cărucior, pe-atunci dormea în cărucior, fiindcă nu ne puteam permite să-i cumpărăm pătuţ, înţelegi. Şi am spălat sticla de sos, am sterilizat-o cu apă fiartă, i-am făcut o porţie, am pus suzeta şi i-am dat să mănînce.

Kate rîse împreună cu el, imaginîndu-şi scena.

– Ei, şi cînd a venit Rene acasă, doldora de tîrguieli, a aruncat o privire şi-a zburat drept prin tavan.

Era genul de lucru pe care şi-l putea închipui făcîndu-l. Un om plin de resurse. Fusese pe punctul să plece, cînd Patrick o convinsese să mai bea un pahar. Bănuise că se temea să stea singur în casă în acele momente, că avea nevoie de prezenţa unei fiinţe omeneşti. Rămăsese, din milă, iar acum se bucura. Avea o conversaţie plăcută, era un bun povestitor şi, cu toate că ştia de ce fapte era capabil, îl plăcea. Avea şi încredere în el, deşi de ce anume, după scena dinainte, nu putea pricepe. Kelly era un om dur, dar avea un tendon al lui Ahille. Mandy Kelly.

Deja, Kate avea senzaţia că o cunoştea pe fată. Iar dacă tot ceea ce spusese tatăl ei era adevărat, atunci, categoric, nu era genul care să plece fără a-l anunţa. Kelly era acel soi de părinte care pretindea să cunoască toate activităţile fiicei sale. Îl caracteriza la fel de mult ca şi înjurăturile.

– Îmi pare rău că mi-am dat drumul adineaori, dar îmi ieşisem din minţi.

Vorbea cu glas coborît. Kelly ştia că făcuse un mare sacrificiu ca să-şi ceară scuze.

– Înțeleg, domnule Kelly.

Ca trași de aceeași sfoară, se uitară amîndoi la ceas; tocmai trecuse de douăsprezece şi jumătate.

– Unde naiba poate fi? Cînd va intra, o plesnesc de-o să zboare cît colo, jur pe sfînta cruce. Niciodată n-am ridicat mîna asupra ei, da-n noaptea asta o fac, pe toți sfinții.

Kate puse mîna peste a lui:

– Liniştiți-vă, lovind-o nu veți rezolva nimic.

– Nu, dar poate-am să mă simt mai bine.

Telefonul sună, iar Kelly alergă să răspundă.

– Mandy?

Kate îi văzu chipul descompunîndu-se, de la speranță la teamă, în cîteva secunde. Îi întinse receptorul, spunînd:

– E pentru dumneata.

– Burrows la telefon.

Patrick Kelly o privi albindu-se şi, în acel moment, ştiu că unicului său copil i se întîmplase ceva. Strînse pumnii atît de tare încît unghiile i se înfipseră în pielea palmelor pînă la sînge.

Kate lăsă receptorul jos, privindu-l drept în ochi.

– Au găsit-o pe fiica dumneavoastră, domnule Kelly. Se pare că a fost atacată.

Kelly se holbă la femeia din fața lui, cu nedumerirea şi durerea fulgerîndu-i pe față.

– Atacată? Mandy a mea?

Glasul îi suna ca al unui băiețel, plin de suferință şi neîncredere.

Kate dădu din cap.

– Este la Grantley Hospital, şi o operează. E în stare gravă.

Patrick Kelly îşi simți ochii umezindu-se, dar nu-i păsă. Avea senzația că se sfîrşise lumea. Înghiți un nod. Cînd vorbi, se auzi un horcăit gros:

– O să moară?

Kate îi puse cu blîndețe mîna pe braț.

– Cred că ar fi mai bine să mergem la spital, nu?

Pe drum, aşezată lîngă el, Kate simţi că-l înţelesese mai bine pe Patrick Kelly. Avea tendonul său al lui Ahille, la fel ca toată lumea.

Toate problemele ei i se păreau neînsemnate pe lîngă situaţia prin care trecea omul de alături.

Parcurseră drumul în tăcere.

George încă mai stătea aşezat în salon. Era ora unu şi cîteva minute. Auzea bufniturile regulate ale muzicii de la o petrecere ce se ţinea cu cîteva case mai încolo. Luă o înghiţitură prelungă de *Ovaltine*. Era rece ca gheaţa, iar George se strîmbă.

Elaine se culcase mai devreme, iar el îi spusese că se simţea peste măsură de obosit. Femeia ştia că atunci cînd se afla în starea asta, soţul ei nu putea dormi. Fusese bucuroasă să-l lase la parter.

Zîmbi în sinea lui cu jale, rezemîndu-şi capul de spătarul fotoliului, pentru a savura încă o dată evenimentele din timpul serii.

Fusese o fată foarte proastă. Ei bine, îi arătase el. O, da, îi arătase, ba bine că nu! Tîrfă mică! Să umble creanga noaptea, pe străzii pustii. O, da. Era posibil ca vreo cîteva femei din Grantley să-şi îndrepte spinarea şi să-l bage în seamă.

Mîine, iarăşi avea să vorbească toată lumea despre el. A, ştia ce-aveau să spună. Hipopotama aia flămîndă de Elaine urma să-l pună la curent cu toate bîrfele locale. Comparaţia îl făcu să zîmbească în sinea lui.

Cu ochiul minţii, văzu fata aşa cum era cînd o părăsise. Cu picioarele desfăcute. Rînji. Acum îi cunoştea toate locurile secrete. Dar şi ea îi văzuse chipul. Îşi dădea seama că făcuse o greşeală. Ar fi trebuit să-şi pună mai întîi masca.

Se întrebă vag dacă fata fusese găsită. Mandy... Îi plăcea foarte mult numele.

Acum petrecerea era în plin avînt, iar George auzea urletele de pe un disc.

Îi plăcea ca oamenii să se distreze.

În acordurile melodiei „Blue Velvet" ce pluteau spre el, zîmbi din nou. Şi le imagina pe toate tinerele fete dansînd cu băieţii. Văzu în minte rochii strîmte şi busturi întinzînd mătasea albă.

A, toate erau la fel. Pînă la ultima.

Curînd avea să vină Crăciunul. Se bucura, căci avea nevoie de o vacanţă. Fuseseră cîteva luni febrile.

Cînd ajunseră la spital, Kelly îi ceru lui Kate să-i spună ce ştia. Îi răspunse că Mandy fusese găsită cu răni îngrozitoare la cap şi era operată. Nu intră în amănunte. Nu era momentul potrivit.

Împreună, intrară în secţia de accidente a spitalului Grantley, iar Kate îi explică recepţionerei cine erau. La fel ca majoritatea funcţionarilor de spital, şi aceasta făcea parte dintr-o specie deosebită. Îşi coborî ochelarii pe nasul aproape inexistent, privindu-i pe deasupra lor. Părul rar îi era pieptănat înapoi, într-un coc atît de strîns încît ochii îi deveniseră oblici ca de chinez. Kate şi-o putu imagina în caftan şi saboţi şi trebui să-şi înăbuşe un hohot de rîs.

– Repetaţi numele pacientei, vă rog.

– Mandy Kelly. Sînt detectiv insp...

Femeia ridică un deget dolofan, dojenitoare:

– Pe rînd, vă rog.

Patrick urmărea procedurile cu o expresie tot mai întunecată. Femeia tastă cu mare chin numele lui Mandy pe computer.

– Şi cum a fost adusă aici?

– Mă scuzaţi?

Acum începea şi Kate să-şi piardă răbdarea.

– Cum a fost adusă aici? Cu ambulanţa, cu o maşină...

Kelly o împinse pe Kate la o parte din drum. Sfredeli cu privirea ochelarii ce-l despărţeau de recepţioneră.

– Cu autobuzu-n pizda mă-tii. Ea era aia, cu capul zdrobit. Doi infirmieri şi-o targă-mputită cît toate zilele. Nici chiar mata n-aveai cum să nu-i observi trecînd. Acum închide

clanța și zi-mi unde-i fiică-mea că de nu, te vede și pe mata doctoru'!

Gura femeii se boți într-un mic O, iar o soră, auzind schimbul de replici, ieși grăbită din zona boxelor.

– Domnul Kelly?

Patrick dădu din cap. Kate îi distingea încordarea umerilor și a spinării. Parcă i-ar fi înfipt cineva o bară metalică sub haină, ca să-l țină drept.

– Unde-i fata mea? Vreau să-mi văd fiica.

– E încă în sala de operație. Dacă doriți să mă urmați, vă conduc în sala de așteptare.

Kelly și Kate o urmară pe tînăra soră.

– Cum se simte?

– Regret, domnule Kelly, zău că nu știu, va vorbi curînd cu dumneavoastră un medic.

Kate îl urmă pe Kelly de-a lungul a două scări, pînă într-o mică sală de așteptare, lîngă blocul operator. Îi mulțumi surorii, care se oferi să le aducă niște cafea.

– Știam eu că asta s-a întîmplat, știam eu. Aveam o senzație în oase.

Kate nu răspunse. Amanda Dawkins intră în cămăruță, iar Kate îi făcu semn să iasă amîndouă, închizînd ușa încet pentru a-l lăsa pe Kelly singur.

– Cum e?

– Prost, Kate. Grav de tot. Jumătate de cap i s-a dus. E evident că-i același individ care a atacat-o pe Geraldine O'Leary. A fost violată. Cred că și sodomizată. E într-o stare groaznică. Pînă și medicii au fost uimiți cum se mai agață de viață.

Kate țuguie buzele. Kelly avea s-o ia razna, dacă i se întîmpla ceva fiicei lui. Era încordat ca un arc de ceas. Dădu din cap spre Amanda:

– Ascultă, fă-mi o favoare. O vreme să nu se apropie nimeni de Kelly. Stau eu cu el. Trimite pe cineva să-l interogheze pe Kevin Cosgrove. E acasă la Kelly. O.K.?

– Se face. Altceva?

– Nu înainte de a ști mai mult.

În timp ce Amanda se îndepărta, Kate strigă în urma ei:

– Mai e un lucru: telefonează la mine şi lasă un mesaj pe robot. Spune-le că ajung acasă cît de curînd posibil, O.K.?

Amanda dădu din cap, iar Kate reveni la Kelly.

– Ce se întîmplă?

Glasul lui era inexpresiv, mort.

– Pe moment, nimic.

– Flowers e-aici?

Kate fu surprinsă:

– Fireşte că nu.

Ridicîndu-se, Kelly începu să se învîrtă prin cameră.

– Atunci, adu-l aici, spune-i că solicit personal prezenţa lui. Mai poţi să afli şi cine-i felcerul cu cazul fiicei mele şi apoi află care-i cel mai bun felcer pentru ce are ea. Nu-mi pasă cine e şi cît costă, doar să mi-l aducă.

Kate simţi că-i sărea din nou muştarul. Toată simpatia pentru Kelly se evaporă şi se ridică în picioare cît era de înaltă.

– Cu respect, domnule Kelly, nu sînt secretară. Dacă-l doriţi pe Frederick Flowers, sau să vină un alt medic, propun să-i chemaţi singur.

Kelly o privi cu o expresie năucită pe chip. Era obişnuit ca oamenii să sară atunci cînd le spunea el să sară. Era deprins cu acceptarea promptă şi fără discuţie a tot ceea ce spunea şi făcea. În timp ce-o privea în faţă, Kate distinse lupta ce-l pustiia pe dinăuntru. Mîna i se strînse pumn, iar Kate ştiu că avea nevoie de întreaga sa voinţă ca să nu-i aplice o lovitură doborîtoare.

Replica ei fusese vecină cu o răzmeriţă.

Patrick îşi muşcă buza, cu pieptul palpitîndu-i greu. Îndreptă un deget spre ea, agitîndu-i-l prin faţă în sus şi-n jos:

– Dacă nu fac ceva, explodez, iar dacă explodez aici n-ai să mai vezi aşa ceva cîte zile-oi avea. Pur şi simplu nu *pot* să stau şi s-aştept. Trebuie să fac *ceva*.

O spusese simplu şi sincer, iar în acel moment Kate îi

simți puterea, cunoscu adîncimile spaimei dintr-însul şi se simți nevolnică. Meschină, rea şi copilăroasă. Omul încerca să-şi înfrunte durerea atît cît putea. Avea nevoie să se mişte, să acționeze, ca şi cum faptul de a se mişca i-ar fi alungat temerile. I le-ar fi amînat cel puțin. Dacă făcea ceva, n-avea să se mai simtă atît de inutil. Kate înghiți în sec.

– Aranjez să puteți da un telefon.

În timp ce trecea pe lîngă el, o apucă de braț. Îi privi mai întîi mîna, degetele ce i se adînceau în carne, apoi înălță capul spre chipul lui. Văzu cumplita înțelegere din ochii lui, după care Kelly se prăbuşi. Parcă l-ar fi înțepat cineva – se dezumflă înaintea ochilor ei, iar Kate, instinctiv, îl cuprinse cu brațul. Patrick se agăță de ea.

– Dacă moare, nu-mi mai rămîne nimic, nimic.

Îl conduse înapoi la scaun, iar Kelly îşi rezemă capul în mîini. Din piept îi izbucniră suspine răguşite, sfîşietoare, explodînd în contact cu aerul.

Sora intră cu cafeaua, iar Kate îi luă tava din mîini şi o zori să iasă.

Îi dădu lui Kelly ceaşca şi-i aprinse o țigară, punîndu-i-o între buze.

– Este acelaşi ticălos care-a omorît-o pe barmaniță, nu?

Kate ştiu că făcuse un mare efort ca să-şi recunoască adevăratele temeri.

Dădu din cap:

– Aşa credem.

– A fost violată?

Kate încuviință din nou.

Patrick sorbi din cafea şi calmul se pogorî asupra lui. Acum ştia tot ce era mai rău. Nimic nu putea fi mai groaznic de-atît.

– Îți dai seama că-i un om mort, nu-i aşa? Chiar dacă fata supraviețuieşte. E mort.

Kate sorbi din cafeaua ei.

Nu mai era nimic de spus.

Capitolul 6

Patrick Kelly ajunse acasă de la spital la ora opt dimineața. Arăta groaznic și o știa. Avea în gură un gust amar de la țigările ieftine și de la ness. Și fierbea.

Fiica lui zăcea între viață și moarte, violată și aproape ucisă în bătaie. Simțea o apăsare pe inimă și, preț de un crunt moment, crezu că-l păștea un infarct. Încercă să-și controleze respirația.

Cînd o văzuse, copila lui, zăcînd la reanimare, plină de tuburi, ace și bandaje, simțise înapoia ochilor o turbare roșie cum nu mai cunoscuse niciodată. O scîrnăvie îi luase fetița – fetița lui! – și profitase de ea cu forța.

Fusese sodomizată, asta era cel mai rău. Mandy a lui fusese sodomizată de o canalie.

Ei bine, canalia aia ar fi făcut bine să-și spună rugăciunile, căci Kelly avea de gînd să-i dea de urmă – să-l găsească și să-l sfîșie-n bucăți.

Frînă scrîșnind pe alee și, în timp ce alerga spre ușa din față, i-o deschise Willy Gabney. Fără a-i adresa o vorbă, Patrick străbătu în goană antreul, holul mare cu dale pe jos și scara curbată, sărind treptele cîte trei. Cînd ajunse în camera unde dormea Kevin Cosgrove, pieptul și plămînii îi ardeau la fiecare respirație.

Deschise furtunos ușa dormitorului, care se lovi de un birou, doborînd la podea un ulcior antic și o vază care se făcură țăndări. Înainte ca tînărul să fi deschis complet ochii, Patrick Kelly se și repezise asupra lui. Tîrîndu-l de păr, îl smulse din pat, zgîlțîindu-l, cum ar fi făcut un terrier cu un os. Începu să potopească trupul lui Kevin sub pumni, dîndu-i șuturi și urlînd din răsputeri.

Kevin se ghemui strîns, încasînd tot ce-i administra Patrick Kelly. Speriat de moarte, simțea sălbăticia atacului, dar nu avea nici o putere să-l oprească. Săltîndu-l de umeri,

Patrick Kelly îşi luă avînt şi-i trînti lui Kevin un cap în gură. Forţa loviturii îi ameţi pe amîndoi. Kelly îl lăsă pe Kevin să cadă la pămînt, scîncetele băiatului abia răzbătîndu-i prin valurile mîniei.

Gabney, care-şi urmase şeful pe scară, rămase în uşă, cu o expresie neutră. Violenţa atacului nu-l afecta nici cu-o cîtime. Se mira numai că Patrick o făcea cu mîna lui. Pentru aşa ceva era plătit el.

Kelly privi făptura prăvălită pe podea. Îndreptă spre Kevin un deget tremurător.

– Aseară, Mandy a mea a fost violată şi aproape omorîtă, futu-te-n cur de peşte! O scîrnăvie mi-a sodomizat fetiţa! Auzi ce-ţi spun, labagiule?

Kevin se holbă la el, aiurit. Mandy, violată?

Kelly îşi trase piciorul şi-i dădu una în genunchi.

– E-n comă. Ar putea să rămînă toată viaţa o legumă, din cauza ta. Dar îţi dau cuvîntul meu, cap-sec, ce-o să i se-ntîmple fetiţei mele, o să ţi se-ntîmple şi ţie! Să ţii minte. Întipăreşte-ţi-o cu fierul roşu.

Era atît de epuizat de efort, încît abia mai putea vorbi, gîfîind la fiecare clipă să-şi tragă răsuflarea.

– Eşti mort, băiete. Mort şi-ngropat.

Se rezemă de masa de toaletă pînă cînd respiraţia îi reveni la normal. Atunci, dădu din cap spre Williamson.

– Adu aici băieţii, *acum*. Puţin îmi pasă că-i Ajunul Crăciunului, c-or fi la patu' de moarte al mă-sii, adu-i aici, *pronto!*

Gabney se grăbi să iasă. Cînd Patrick Kelly avea draci, cel mai bine era să faci exact ce-ţi spunea.

Kelly privi maldărul boţit de pe jos. Pe covor apăreau ca prin farmec pete purpurii. Adunîndu-şi flegma în gură, se aplecă peste tînărul prăbuşit şi-l scuipă în faţă.

– Scoală, Cosgrove, şi cară-te din casa mea. Poţi să iei un taxi, fiindcă maşina lui Mandy a mea rămîne aici. Priceput?

Kate fusese ocupată toată ziua cu noile evenimente. Nimeni n-avea nici o îndoială că era acelaşi făptaş care o

asasinase pe Geraldine O'Leary. Fusese şocată să vadă gravitatea bătăii pe care o primise fata. Toate degetele unei mîini îi erau rupte, parcă strivite sub talpă, iar de pe craniu avea smulsă, literalmente, o fîşie întreagă de piele. Pînă şi doctorii conveniseră că fata ar fi avut toate temeiurile să moară. Dar era o luptătoare, la fel ca tatăl ei.

În ciuda a tot ceea ce ştia despre Patrick Kelly, Kate nu putea să nu-l agreeze. Era arogant, plin de sine şi cam misogin. Atîta lucru se vedea clar, chiar şi pentru un observator lipsit de experienţă. Era evident că fusese stăpîn pe viaţa fiicei sale. O viaţă care acum mai atîrna doar de-un fir de păr. Dar, după ce se calmase, îşi dezvăluise şi o altă latură. În spital, Kate fusese martora profundei lui dureri. Oricît era de bombastic şi violent din fire, Kate simţise o anume afinitate faţă de el. Oricine asista la distrugerea unui copil ar fi simţit acelaşi lucru.

Îşi aminti cînd, cu ani în urmă, Lizzy lipsise o după-amiază întreagă. Toţi îi spuseseră să nu-şi facă griji, probabil se juca şi uitase de ea, iar Kate simţise aceeaşi furie. Fiind poliţistă, ştia exact ce i s-ar fi putut întîmpla fiicei sale. O văzuse de multe ori. Îi venea să cîrpească zîmbetele înfumurate de pe chipurile celor din jur. Lizzy a fost găsită în pădurea din apropiere, unde-şi făcuse o tabără împreună cu un băiat ce locuia cu două străzi mai încolo. Kate i-a tras singura adevărată mamă de bătaie din viaţa ei. Nu atît fiindcă întîrziase, ci pentru spaima pe care i-o pricinuise mamei ei. În această noapte, Kate intuise acelaşi sentiment în sufletul lui Kelly.

Stătuse cu el pînă cînd Mandy fusese scoasă din sala de operaţie. În timpul priveghiului îndelungat, Patrick vorbise iarăşi despre fiica şi răposata lui soţie. Ca şi cum însuşi faptul de a vorbi despre ea ar fi ţinut-o oarecum pe Mandy în viaţă. Această gingăşie o atrăsese pe Kate spre el. Sinistra sa reputaţie era umbrită de durerea pentru copilul lui.

Kelly urcase pe căi dure, iar Kate se întreba dacă nu cumva evenimentele din copilăria lui îl făcuse să devină ceea ce era. Socializare, după cum o numeau lucrătorii

sociali. Kate avea o părere proprie. Îl considera pe Kelly un om care ar fi ajuns cineva în viață indiferent de clasa socială din care provenea: avea o viclenie înnăscută, o nevoie de a izbîndi prin orice mijloace. Şi simțea că-şi dorea aceste împliniri nu atît pentru el, cît pentru soția şi fata lui. Se străduise să-i dăruiască lui Mandy totul, o maşină de cincizeci de mii de lire sterline şi un salon de coafură şi cosmetică. Kate murea de dorința de-a i le fi putut oferi şi ea lui Lizzy pe o tavă de argint. Nu era valabil pentru toți părinții? Reputația de om dur a lui Patrick Kelly era adevărată numai într-o anume măsură. În adîncul lui, nu era altfel decît ceilalți; doar că îşi cîştiga banii pe căi neconvenționale.

Cînd reuşise în sfîrşit să-şi vadă fata, Kate îi simțise chinul. Era evident că Mandy n-avea să supraviețuiască; avea creierul atît de grav vătămat, încît ar fi fost mai generos s-o lase să moară. Dar se agăța de un fir, iar Kate ştia că lui Kelly avea să-i fie foarte greu să-i accepte iminența morții. Omul simțea că simpla lui voință o putea ajuta să răzbească.

Kate oftă. Cînd se despărțise în sfîrşit de el, pentru a merge acasă să facă repede un duş şi să-şi schimbe hainele înainte de a veni la lucru, avusese senzația că îl abandona. Ieşind din blocul operator, îi simțise ochii sfredelindu-i spatele. Acum, aşezată la birou, recunoştea în sinea ei că-l găsea pe Patrick Kelly atractiv. Era un bărbat al dracului de arătos. Se mustră în sinea ei. „Problema ta, Kate Burrows, e că de prea mult timp n-ai mai avut un bărbat. Ar trebui să te culci cu unul. Să-ți faci un pustiu de bine."

Zîmbi.

Avusese un singur bărbat în viața ei şi divorțase de el. „Iată cît de mult m-a afectat Kelly," îşi spuse. „De ani de zile nu m-am mai gîndit la sex."

Nu, mințea. Se gîndise, doar că nu făcuse nimic.

Se bucură cînd D.S. Spencer îi întrerupse şirul gîndurilor.

– Deci, doamnă, care-i pasul următor?

Kate oftă.

– Ei, din cîte văd eu, continuăm cu interogatoriile. Vreau să aflați dacă vreunul dintre locatari are un *Orion* de culoare închisă. S-a raportat prezența unuia pe terenul viran, aseară.

Spencer privi spre tavan.

– Ascultați, doamnă, omul care l-a raportat nu era tocmai un martor de nădejde... ştiți ce vreau să spun...

Kate îşi roase interiorul obrazului cîteva secunde înainte de a răspunde:

– Sînt pe deplin conştientă că omul e un cîrpaci, un țigan, o haimana, cum vrei să-i zici, Spencer. Şi mai sînt conştientă şi că au şatra la nici cinci sute de iarzi de locul viran. Aici nu ne interesează că era drogat, beat sau amîndouă, Spencer. Vreau să se dea curs fiecărui indiciu. Şi-i poți spune lui Willis că voi coborî personal să-l interoghez pe Fred Barkis peste... – se uită la ceas – un sfert de oră, O.K.?

– Am înțeles.

Spencer nu reuşi să-şi ascundă iritarea din glas.

Kate studie dosarul din fața ei. Fred Barkis era un exhibiționist cunoscut. Îşi mai făcuse rost şi de un *Mark One Cortina* verde-închis, iar în seara morții lui Geraldine O'Leary, trei persoane diferite în trecere pe Vauxhall Drive consemnaseră prezența unei maşini închise la culoare.

Kate privi peretele din față, bătîndu-se cu pixul în bărbie. Fred Barkis era inofensiv, îşi putea pune capul pentru asta. Din capul locului, nu avea o fire violentă. Toți anii ei de muncă în poliție îi dovediseră că oamenii cei mai blînzi din fire puteau fi înlăuntrul lor nişte fiare, dar pe acelaşi principiu aflase şi că nouăzeci şi cinci la sută din activitatea de anchetă se baza pe fler. Şi simțea că Fred Barkis nu era cel pe care-l căutau. Totuşi, trebuia să fie interogat.

Asta era problema cu Spencer şi cei de-alde el, o văzuse de atîtea ori: găseau un suspect şi aranjau probele ca să se potrivească. Ei bine, ea nu lucrase niciodată aşa şi n-avea de gînd să înceapă acum. De cîte ori văzuse declarații de martori care fuseseră măsluite? De prea multe

ori. Putea înțelege că uneori munca devenea iritantă – ca acum, cînd aveau o femeie ucisă, încă una între viață și moarte și, literalmente, nimic ca bază să continue – dar asta nu însemna o scuză de a folosi „unul viu", cum se numeau suspecții sub presiune. Barkis corespundea modelului, dar în realitate nu-l puteau integra în ambele cazuri și știau, din mostrele de A.D.N., că făptașul fusese unul și același. Oricum, Barkis dăduse probe de sînge, urină și spermă, fără să crîcnească. Nu, nu era omul lor, era doar o pacoste de pervers al parcurilor, departe de a fi un asasin sexual feroce.

Cel mai nemulțumitor lucru era că ziarul local îl poreclise pe violator „Spintecătorul din Grantley". Oricine-ar fi fost, era localnic, Kate n-avea nici o îndoială, absolut nici una; și era la fel de sigură că, citindu-și „porecla", avea să fie încîntat. Psihologul criminalist începuse să-i facă portretul robot și ieșeau clar la iveală cîteva trăsături. Era misogin. Avea o slujbă și o viață familială care-i lăsau timp liber să umble pe străzi.

Kate dedusese și singură latura misoginiei; ferocitatea atacurilor o indica limpede. Nu părea să existe absolut nici un fel de motiv; în asemenea cazuri, rareori se găseau motive. Era un om bolnav.

Acum încercau să găsească un lucru care să lege într-un fel cele două atacuri unul de altul. Kate se încruntă. Putea să aibă o slujbă care-l pusese cumva în legătură cu cele două femei? Dar una lucrase într-un bar, iar cealaltă într-un salon de cosmetică. Indiferent cît de tare se străduia, nu putea face legătura.

Chiar după colaționarea tuturor dovezilor, nu ieșea la iveală nimic. Nici măcar un singur detaliu care să indice cine sau ce era ucigașul. Cu ambele ocazii purtase mănuși. Fibrele textile culese de pe trupul Geraldinei O'Leary aparțineau unui fel de lînă folosit în sute de pulovere, vestoane și alte articole vestimentare, obișnuite.

Kate simți cercul de fier al unei migrene strîngîndu-i-se peste ochi și și-i frecă sub degetul mare și arătător, apă-

sînd pleoapele închise, ca şi cum acest gest ar fi trezit o idee care ei şi celorlalţi ofiţeri le scăpase.

Într-un tîrziu, se ridică şi porni spre camera de interogatoriu. Lîngă fotografiile Geraldinei O'Leary apăruseră acum încă două. Într-una din ele, Mandy Kelly zîmbea, cu părul lung şi blond încadrîndu-i faţa mică, în formă de inimă. În cealaltă, zăcea pe un pat de spital, cu frumosul păr ras de pe cap. Locurile lovite ale ţestei prezentau denivelări adînci, vinete şi negre. Avea ambii ochi umflaţi şi nasul zdrobit, de nerecunoscut. Kate oftă. În jurul ei, biroul de incidente forfotea de activitate. Amanda Dawkins se cuplase la computerul D.V.L.C. şi afla numele şi adresa tuturor persoanelor din Grantley şi împrejurimi, care aveau fie un break verde-închis, fie un *Orion* albastru-închis.

Nu ţăcănitul maşinilor de scris şi murmurul continuu de voci din camera plină de fum îi dădeau lui Kate dureri de cap, ci tensiunea proprie cazului.

Luînd un dosar de pe biroul Amandei, ieşi din încăpere.

Patrick Kelly îşi aprinse cu bricheta sa de aur o ţigară Dunhill şi expiră zgomotos. Pînă terminase să facă duş şi să se schimbe, în casa lui sosiseră şase oameni. Acum stăteau în living, neliniştiţi, aşteptînd ordinele.

Kelly privi un lung răstimp bricheta. Mandy i-o dăruise în ziua cînd împlinise patruzeci şi doi de ani. De fiecare dată cînd se gîndea la Mandy, simţea panica înteţindu-i-se în piept. Dacă murea... O, Dumnezeule din ceruri! Dacă murea, nu mai avea nimic. Nimic pe lume.

Pentru prima oară, setea sa de bani trecuse pe locul doi. Îşi dădea seama că ar fi renunţat cu bucurie la tot ce avea, numai să-şi aibă din nou fiica la fel cum arăta cînd o văzuse ultima oară.

Fericită, zîmbitoare şi vie. Explodînd de tinereţe şi vitalitate...

Auzi o tuse discretă şi-şi smulse ochii dinspre bricheta din mîini, către oamenii adunaţi.

– Cred că ştiţi cu toţii ce s-a întîmplat?

La cuvintele lui, începură să murmure formule de compătimire.

– Vreau ca ticălosul ăsta să fie prins, şi prins cît mai repede posibil. Nici celui mai rău duşman nu i-aş dori ceea ce mi s-a întîmplat mie şi familiei mele.

Tăcu, adunîndu-şi gîndurile.

– Cum ştiţi cu toţii, şeful Poliţiei îmi este un prieten drag şi nepreţuit. M-a asigurat azi la telefon că am acces la orice informaţie doresc. N-am multă încredere în metodele lui moş Bill de a-i prinde pe delincvenţi. La urma urmei, pe mine nu m-au prins niciodată, nu-i aşa? Vreau să întrerupeţi tot ce făceaţi şi să-l găsiţi pe cretinul ăla. Şi să-l găsiţi repede! Îl vreau mort. Cît de curînd posibil, îl vreau mort.

Acum, în cursul zilei de azi, îmi vor fi aduse aici cîteva dosare. Vor conţine numele tuturor obsedaţilor sexuali din sud-estul Angliei. Vreau ca voi – gesticulă Kelly spre cei şase cu o mişcare amplă a mîinii – să vă formaţi armate individuale. Nu-mi pasă cît costă sau cine sînt oamenii, cîtă vreme-s de nădejde. Vreau ca fiecare săltător-de-poale şi altfel de pervers să fie ridicat şi bubuit cît mai curînd posibil.

...Privi în jur, pe cînd cuvintele lui îşi făceau efectul.

– Pe moment, de caz se ocupă o fustă, o anume D.I. Burrows – femeie foarte drăguţă, că tot veni vorba. *Să nu*-i daţi bătăi de cap, ne-am înţeles? Dar daţi-le cîte bătăi de cap vreţi celorlalţi poliţişti! Vreau să-i luaţi la întrebări pe rînd, aflaţi tot ce cred ei măcar că pute un pic şi începeţi de-acolo. Pentru cine-l găseşte pe labagiu, plata-i de două sute cincizeci de mii de lire, neimpozabile. Acuma, cine are întrebări?

Cei şase îl priveau pe Kelly cu un amestec de regret faţă de ceea ce i se întîmplase fiicei lui şi bucurie la gîndul sfertului de milion de lire sterline.

Nici unul nu vorbi, iar Patrick dădu din cap.

– O.K., băieţi. Raportaţi aici orice aflaţi. Dacă-l găsiţi, atunci vreau să ajungă la mine mai întîi, clar? Şi-acum, să

bem ceva cît să ne limpezim mințile.

Kelly porni spre bar, iar în minte i se ivi o imagine fugară a lui Kate Burrows. Era o luptătoare; îi plăceau oamenii care-l înfruntau. Își îngădui un scurt surîs. N-avea să-i dea bătăi de cap. Socotea că existau mari șanse ca ea să-l găsească pe boul ăla înaintea lui. Și mai era și o bucățică arătoasă, cu tot necazul lui, observase asta. Nu, n-avea să-i facă nici un rău lui Kate Burrows. Avea senzația că se vor mai vedea. Îi stătuse alături în cele mai negre ceasuri din viața lui. Pentru asta, cel puțin, simțea că-i datora ceva.

Odată ce Mandy a lui avea să se întoarcă de la spital, și se putea concentra mai bine, era hotărît s-o întîlnească pe Kate, să-i mulțumească.

Nu-și permitea să admită că era posibil ca Mandy să nu se mai întoarcă acasă.

Parcă ar fi ispitit soarta.

Șezînd lîngă soacră-sa, Dan zîmbi în sinea lui. Deși știa că Evelyn nu-l putea suferi, încă mai nutrea un respect ranchiunos pentru ea. Privind în jur, prin bucătăria caldă, simți, nu pentru prima oară, că fusese un nătîng s-o părăsească pe Kate. Faptul că o abandonase, cu un copil mic, îi trezea uneori mustrări de conștiință păcătoase rău. Deatunci, își făcuse plinul de femei. Îl plăceau. O știa și conta pe asta ca să aibă un acoperiș deasupra capului și un nivel de trai decent. La patruzeci și șase de ani însă începea să-și piardă farmecul. La ultima despărțire, Anthea nu fusese foarte drăguță cu el. Ba chiar îi accentuase vîrsta într-un mod destul de disprețuitor. Avea obraz să vorbească, tîrfa! Era de partea nasoală a cincizeciului, deși n-ar fi recunoscut-o. Totuși, împunsătura îl duruse.

Ceea ce-l chinuia cu-adevărat însă era faptul că plecase de Crăciun în Canare și ar fi trebuit ca el s-o însoțească. În schimb, trebuise să apeleze la bunătatea lui Kate. Buna și bătrîna Kate. Știa că în privința ei totul era în regulă, datorită lui Lizzy. Ar fi fost în stare de orice pentru

fiica lor. Zîmbi cu amărăciune. Chiar şi să se împace cu el. Dar ceea ce-l îngrijora era ce avea să facă după sărbători. Pentru prima oară, nu se mai muta dintr-o casă în alta.

Evelyn scoase curcanul din cuptor şi-l stropi cu untură. Aroma era absolut delicioasă. Deodată, Dan ştiu fără umbră de tăgadă că nu mai avea altă soluţie decît să rămînă în casa aceea. Într-un fel, trebuia s-o atragă pe Kate înapoi de partea lui. Îl dorise ani de zile după ce o părăsise. Cînd apăruse, în mod ostentativ pentru a-şi vizita fiica, îi văzuse pe faţă dorul dezgolit. Se strecurase înapoi în patul ei şi, la momentul potrivit, se furişase iarăşi afară din el. Ştia că, în acele zile, Kate n-ar fi putut să se împace cu aşa ceva. Îi spusese odată că el era tendonul ei al lui Ahille, dar nu mai era cazul. Astfel, vînătoarea urma să fie cu atît mai plăcută. Pînă să ştie, avea să-i mănînce din palmă. Cel puţin, aşa spera Dan.

De-a lungul anilor, Kate se schimbase. Îşi făcuse un rost, avea o carieră reuşită în poliţie. Nu-l mai aştepta cu braţele deschise, dar tot s-ar fi împăcat cu el de dragul lui Lizzy, ceea ce putea fi punctul lui de pornire. O privi pe Evelyn şi închise ochii. Trebuia s-o ocolească şi pe ea.

Soacră-sa puse ibricul pe foc, pentru una dintre nesfîrşitele ei cafele.

– Eşti cam tăcut, Dan.

– Mă gîndeam, Eve, atîta tot.

– Ei, nu te forţa, fiule.

Dan rînji.

– Mă gîndeam la Lizzy, de fapt.

Văzu faţa Evelynei luminîndu-se cu interes. Nepoată-sa era rostul ei de a fi.

– Ce-i cu ea?

Îi captase interesul şi încrucişă degetele.

– Ştii, Eve, mă simt prost că n-am văzut-o niciodată cu adevărat crescînd.

Elaine pufni.

– Păi, nici n-aveai cum, nu-i aşa? Mereu îţi făceai mendrele pe undeva. Ai fost un prost, Dan, să ştii. Kate a mea

a fost o soție și o mamă bună. Am văzut-o murind pe dinăuntru cînd ai părăsit-o.

Desprinse două căni din cîrligele de pe perete și le trînti pe tăblia mesei.

– A muncit ca o sclavă troiană ca să-și crească fiica civilizat. Niciodată n-ai dat cîteva lire, pe ici pe colo, ca s-o ajuți.

Chipul lui Danny era o mască a regretelor. Nu așa dorise să decurgă conversația. Își dorea o aliată, nu reproșuri.

– Cînd am venit aici, era într-un hal fără de hal, dar a revenit la lucru și s-a descurcat foarte bine, așa că las-o-n pace, Daniel Burrows. Citesc în tine ca într-o carte, băiete, întotdeauna am putut-o face. Și acum, hai să bem o cafea pînă nu vine fata. E un frig de-ți taie picioarele.

Danny avu bunul-simț să roșească. Evelyn îl cunoștea atît de bine. Dar, mereu optimist, se hotărî să aștepte un timp, apoi să încerce din nou. Nu exista o singură femeie în viață pe care să n-o poată vrăji, dacă-și punea mintea. De-asta era absolut convins.

– Sărbători fericite, George!

Elaine îi surîse. De cînd își rezervase biletul de vacanță și ieșea în oraș cu fetele de două ori pe săptămînă, după lucru, pînă și viața cu el devenise suportabilă.

– Sărbători fericite, dragă.

Îndatoritor, își sărută soția pe obraz.

George așteptă ca Elaine să revină la gătit, și-și răsfrînse disprețuitor buza. Casa duhnea a Crăciun. A curcan și plăcinte cu carne.

– Joseph și Lily vor veni curînd. Lily aduce și o tartă cu cireșe. Sper că anul ăsta maică-ta n-o să ne bată la cap...

George își simți inima bubuindu-i în piept. În fiecare an se întîmpla la fel. Fratele său mai mare, Joseph, venea cu nevastă-sa la cină. Frații își telefonau de Anul Nou și de Paști, iar la fiecare Crăciun, Joseph și Lily veneau la masă. În rest, nu mai aveau nimic de împărțit. George își dorea să fi avut curajul de a pune mîna pe telefon pentru a le spune

să se ducă dracului. Totuşi, n-avea s-o facă. N-o făcea niciodată.

Începu să se joace cu cuțitul şi furculița. Nu mai avea poftă de micul dejun. Gîndul de a-şi vedea mama îl făcea să-i vină rău. O vedea o dată pe an, de Crăciun. Locuia cu Joseph şi Lily. Sau, mai exact, ei locuiau la ea. Putea Joseph să fi muncit o viață-ntreagă ca să-şi rînduiască propria casă, dar din ziua cînd maică-sa se mutase la dînşii, devenise a ei. Ea tăia şi spînzura.

Singura parte bună la Elaine consta în faptul că o ținea din scurt pe mama lui. Cînd i se spusese că mama voia să stea la ei, pusese ferm piciorul în prag. Refuzase pînă şi să discute. Fusese singura oară în viața lui, cînd George se bucurase că era căsătorit cu ea. Elaine îi aduse omleta, iar George zîmbi a mulțumire. Observă că nevastă-sa arăta frumos. O privi un lung răstimp, iar Elaine, remarcîndu-i expresia, rîse. Îşi luă mîncarea şi o puse pe masă, aşezîndu-se.

– Deci, în sfîrşit ai observat!

George făcu ochii mari, mai nedumerit ca oricînd.

– Am dat jos şase kile, George. Acum am şaptezeci. Dacă o mai țin aşa, în vacanță voi ajunge la şaizeci!

Şi rîse voioasă.

– Mă rog, arăți cu siguranță mult mai bine, dragă.

– Mersi. N-ai observat deloc că țin regim?

Vocea ei era şi veselă, şi tristă. George îşi dădu seama că aşteptase ca el să observe înainte de-a o menționa ea.

– Mă rog, bănuiam eu, dar n-am vrut să te-ntreb de-a dreptul...

Bîjbîia în căutarea cuvintelor, iar Elaine plecă ochii.

După atîția ani de căsnicie, nu mai rămăsese între ei nici un dram de apropiere. Din prima seară petrecută cu fetele în oraş, Elaine descoperise o lume cu totul nouă. O lume unde George nu exista pentru ea. O lume unde putea uita de el, fie şi numai pentru un timp.

Joseph Markham era gata să urle. Lily se cufundase într-una din tăcerile ei chinuitor de lungi, întrepătrunse cu

priviri neguroase pe care i le arunca prin maşină la fiecare stop. În spate, Nancy Markham le privea cefele. Gura ei rujată grost stătea strînsă subţire, amarnic.

Nancy Markham era grasă. Trupul ei, care în tinereţe putuse îngenunchea un bărbat la prima vedere, se revărsa peste canapeaua din spate a maşinii. Părul vopsit, acum de un roşu-burgund viu, era şamponat şi tapat ca un halou sîngeriu în jurul feţei ce arbora numeroase bărbii. Singura ei trăsătură încă tinerească şi vioaie erau ochii.

Continuau să aibă o surprinzătoare culoare verde, numai că albul, cîndva strălucitor, era acum injectat şi îngălbenit. Îşi ţinea poşeta mare peste piept ca pe-o armă, mîinile ei grăsulii strîngînd atît de tare toartele, încît degetele i se albiseră, livide.

– Atenţie la camion!

Vocea lui Nancy, sonoră de la natură, dobîndise acum nişte profunzimi care puteau dizolva betonul.

– Mamă, camionul e pe cealaltă parte a străzii. Te rog, lasă-mă să conduc. O fac de peste patruzeci de ani...

Nancy Markham îl întrerupse de parcă nici n-ar fi scos o vorbă.

– Eşti la fel ca taică-tău, Dumnezeu să-l odihnească. Mereu grăbit, niciodată pe-ndelete. O să faci un atac de inimă şi-o să mori, ţine minte ce-ţi spun. Fii atent la motocicletă!

Pe ultime cuvinte, ridică vocea. Joseph trase adînc aer în piept să-şi potolească bătăile inimii. Dacă era să facă un infarct, avea să i se datoreze femeii de pe bancheta din spate! Ea îl împinsese pe tatăl lui spre moarte şi avea să i-o facă şi lui Joseph. O ştia la fel de sigur pe cît ştia şi că avea să le supravieţuiască amîndurora. Ia uite la ea! Optzeci şi unu de ani, şi încă în putere. Conducînd, clătină din cap. Dă Doamne ca azi să se descarce pe George, ca el şi Lily să aibă cîteva ceasuri de linişte. Cei doi copii ai lor nu se apropiau de casă dacă nu era absolută nevoie, graţie prezenţei bunicii lor.

Vocea lui Nancy îi frînse din nou firul gîndurilor.

– L-ai văzut pe dementul ăla? Doamne fereşte! desfăcu ea braţele într-un gest de neputinţă, răsturnîndu-i lui Lily pălăria *Lady Diana* peste ochi. Precis mergea cu două sute de mile la oră.

Lily îşi îndreptă pălăria şi se întoarse spre soacră-sa.

– Maşinile nu pot atinge viteza asta, Nancy. Noi mergem doar cu patruzeci şi cinci, aşa că ni se pare că toţi ceilalţi circulă mult mai repede.

Joseph îşi dădu seama că soţia sa vorbea printre dinţii strînşi.

– Joseph! Încetineşte. Patruzeci şi cinci de mile pe oră! Oy! Dacă Dumnezeu ar fi vrut să călătorim atît de repede, ne făcea cu picioare de struţ!

Joseph continuă la fel. Ştia că maică-sa îşi scotea pe tarabă ascendenţa evreiască pentru a o enerva pe Lily. Uneori, numărul ei de mămică evreică era atît de reuşit, încît îi venea s-o tragă pe video şi s-o trimită la B.T. pentru reclame. Trecuse mult de pe vremea cînd, în copilăria lui, originea ebraică nu putea fi pomenită nici măcar în treacăt. Numele lor de familie fusese Markowitz, dar tatăl lor îl anglicizase la scurt timp după căsătorie. Pe-atunci, în cartierul East End din Londra, evreii se situau mai prejos chiar şi decît irlandezii. Cel puţin, irlandezii erau catolici. Acum, însă, maică-sa îşi dezvăluia originea evreiască, nu din dragoste pentru religia ei, ci fiindcă ştia că o irita pe Lily, care era creştină.

Văzu indicatoarele oraşului Grantley şi oftă uşurat. Curînd, aveau să ajungă la George.

Kate ajunse tocmai la timp ca să prindă cina de Crăciun. Îşi scoase haina în antreu, ascultînd rîsetele ce răsunau din bucătărie. Pesemne că Dan era în plină formă. Avea talent de povestitor. Kate îl vedea cu ochiul minţii, aşezat la bar, cu Lizzy sorbindu-i fiecare cuvînt, arătînd în ochii tuturor ca şi cum s-ar fi aflat într-un restaurant scump.

Se scutură. Cu toate defectele lui, Dan îşi iubea fiica, de-atîta lucru era sigură. Uneori, însă, văzîndu-l, îşi reamin-

tea totul. Toată suferința și durerea pe care i-o pricinuise. Mai cu seamă azi, cînd se simțea doborîtă, cînd se întîmplaseră atîtea cu anchetarea crimei și trebuia să fie veselă și cu inima ușoară fiindcă era seara de Crăciun.

Intră în salonul cald și trecu la bucătărie. Dan stătea întors cu spatele, dar Lizzy și Evelyn o văzură. Ambele rîdeau zgomotos. Văzîndu-și fiica, în cea mai bună rochie a ei, cu părul negru periat și lucios și ochii luminați de fericire, lui Kate i se puse un nod în gît. Dacă trebuia vreodată să treacă prin ceea ce i se întîmplase lui Patrick Kelly, își spuse ea, ar fi murit.

– Intră, Katie, ți-am ținut mîncarea caldă, se ridică Evelyn din scaun, pornind spre cuptor.

– O iau eu, mami, stai jos.

Evelyn dădu din mînă:

– Stai tu jos, tînără doamnă, și ia un pahar din excelentul vin pe care l-a adus Dan. Eu oricum aproape am terminat de mîncat.

Kate se așeză lîngă Dan, care îi surîse:

– Sărbători fericite, Kate.

Glasul îi era scăzut și, în timp ce Evelyn scotea cina din cuptor, Dan atinse buzele lui Kate cu ale lui. Lizzy chicoti. Kate rămase buimăcită. Se așteptă la multe din partea lui Dan, și la nimic bun, dar numai așa ceva nu prevăzuse. Iar cel mai rău era că în momentul respectiv se simțise străbătută de un fior. Cu un zîmbet forțat, îi zîmbi fiicei sale:

– Sărbători fericite, iubito.

– Sărbători fericite, mami. Cum a fost azi?

Pe față i se citea preocuparea.

– A, nu prea rău, ne apropiem.

Își menținea intenționat vocea nepăsătoare. Dan o enervase și avea bănuiala sîcîitoare că observase și el. O privea cu un surîs jucîndu-i pe buze.

Evelyn îi puse în față o porție mare, iar Kate simți că-i revenea pofta de mîncare.

– O, mami, arată grozav. Mor de foame.

– Tati tocmai ne povestea cum a fost în Egipt.

Kate luă o îmbucătură de curcan, dînd din cap.

Aşezîndu-se din nou la masă, Evelyn îi făcu cu ochiul. Kate îi observă obrajii înroşiţi şi bănui c-o dăduse pe whisky, sau „Apă sfinţită", cum îl numea mama ei. Dan îi turnă un pahar de vin, iar Kate luă o înghiţitură.

– Tati, povesteşte-i lui mami despre Valea Regilor.

– Pe mama ta n-o interesează toate astea.

– O, cum să nu, Dan. Continuă-ţi povestirea.

Dan ajunsese acolo unde-şi dorea. Avea un auditoriu atent şi-i plăcea nespus. Urma să încerce s-o impresioneze pe Kate cu cunoştinţele lui despre lume. O fi avut ea de-a face cu violatori şi drojdiile societăţii, dar el era un aventurier, un călător, pe lîngă care poliţia nu făcea două parale!

– Ei, şi am ajuns la Luxor. Era altceva, ştii, pe Nil. Vreau să zic, simplul fior de a te afla acolo. De a te plimba pe maluri. Deci, iei o barcă şi traversezi pînă-n Valea Regilor...

– Şi a Reginelor, completă Kate cu gura plină.

– Mă rog, da, şi Valea Reginelor. Am intrat în camera funerară a lui Tutankhamon. Ce ţi-ar mai fi plăcut, Lizzy. Picturile de pe tavane...

Kate îl lăsă să continue. Îi venea să-l întrebe de ce n-o luase cu el; lui Lizzy i-ar fi plăcut, iar băieţii lui Anthea fuseseră, ştia sigur. În timp ce Dan descria minunile Egiptului, Kate îşi bău vinul şi continuă să mănînce. Mai auzise totul şi-nainte. A, nu despre Egipt, ci despre alte locuri – toate descrise amănunţit, cu acelaşi glas incantator. Kate închise ochii, dojenindu-se pe sine însăşi.

Sărutarea lui Dan o afectase mai mult decît îi convenea să recunoască. Stătuse prea mult timp fără nici un bărbat, aici era problema. Mulţi o invitaseră în oraş de-a lungul anilor, la slujbă, dar aproape toţi erau căsătoriţi. Cei cîţiva divorţaţi nu voiau decît să discute despre cazuri, cu un strop de sex aruncat la mijloc, ceea ce pe Kate n-o tentase niciodată. Un singur lucru aflase cert despre poliţie: ofiţerii de sex bărbătesc puteau fi cei mai mari curvari, dar o poliţistă, mai ales de grad superior, trebuia să fie mai presus de orice reproş.

– Ce este, mami? se auzi vocea lui Lizzy, îngrijorată.

– A, mă gîndeam doar, păpuşică. Atîta tot.

Dan o cuprinse de umeri cu un braţ şi o strînse la piept.

– Acuma mai lasă şi tu munca în urma ta, Kate. Eşti în sînul familiei.

Îi împinse braţul la o parte, privindu-l drept în ochi:

– Am fost întotdeauna în sînul familiei, Dan, mulţumesc foarte mult.

Atmosfera din jurul mesei deveni îngheţată. Kate continuă să mănînce.

– Întotdeauna e aşa, tati, cu cazurile grele.

Vocea lui Lizzy era categorică, iar Kate simţi că procedase cu meschinărie.

– Cred că se descurcă grozav. Ce mai face fata care a fost atacată? întrebă Evelyn.

– E foarte grav, mami. A fost bătută îngrozitor.

– Am văzut-o şi eu pe Mandy Kelly. Extrem de drăgălaşă, cu păr lung şi blond. Taică-său e unu' al dracu', mereu are probleme cu poliţia.

– Ba n-are! răsună vocea lui Kate mai tare decît intenţionase şi îşi muşcă buzele. A fost bănuit, dar niciodată nu l-au inculpat efectiv pentru nimic. Nici măcar o amendă de parcare n-a plătit, domnişoară, ca să-ţi fie clar!

Acum vorbea pe un ton mai glumeţ, iar Lizzy se destinse.

– Mă rog, mămica lui Joanie spunea că are saloane de masaj şi chestii din-astea.

– Iar saloanele de masaj şi chestiile-astea sînt perfect legale, iubito.

– Şi cu atît mai rău, replică Evelyn, dezgustată.

– Ei bine, aşa spune legea. N-a încălcat-o cu nimic!

– Eu zic că oamenii care trăiesc aşa de pe spinarea femeilor ar trebui împuşcaţi, interveni Dan cu glas dur.

Lui Kate îi veni să rîdă.

– Există şi alte moduri ca bărbaţii să trăiască de pe urma femeilor, fără a le scoate la mezat, ar fi cazul s-o ştii, Dan.

Sorbi din vin pentru a nu fi nevoită să-l privească în faţă.

Dan îşi împinse scaunul de la masă şi ieşi în salon.

Kate o văzu pe Lizzy muşcîndu-şi buza, cu chipul plin de nedumerire. Dar Dan reveni aproape imediat, cu un pachet de ţigări.

– Să desfacem cadourile, da?

– A, da, hai. Te-am aşteptat, mami.

Kate puse furculiţa şi cuţitul pe farfurie şi-i urmă pe ceilalţi în salon.

Dan îi dădu lui Lizzy un pachet mare, pe care fata îl deschise încet, scoţînd cu grijă hîrtia. În casa lor, toate se economiseau. Kate ştia că acest obicei îl enerva pe Dan, care-ar fi rupt nepăsător ambalajul, şi-şi îngădui un mic zîmbet, în fotoliul ei de lîngă foc. O auzi pe Lizzy trăgînd aer în piept cînd scoase o geacă din piele de oaie. Era ultima modă şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru o irită pe Kate şi mai mult. Puteai avea încredere că Dan ştia exact ce-şi dorea cel mai mult de Crăciun o fată de şaisprezece ani! Lizzy se aruncă la pieptul tatălui ei şi-l îmbrăţişă.

– O, tati, e senzaţională, exact ce mi-am dorit! Stai numai pîn-o vede Joanie!

Evelyn îi dădu fetei cadoul de la Kate, iar ritualul lent al despachetatului reîncepu. Kate rămase rezemată de spătar, privindu-şi cu încîntare fiica. În timp ce Lizzy scotea cutiuţa, Kate îi surprinse privirea.

– E ceea ce cred eu, mami?

– Deschide şi vezi.

Lizzy deschise cu respect cutia şi scoase un ţipăt de încîntare. Îşi aruncă braţele pe după gîtul mamei ei.

– O, îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc! Crezusem că erau prea scumpi!

Şi ridică cerceii să-i vadă toată lumea.

– Haide, iubito, acum deschide-l şi pe-al meu.

Evelyn îi îndesă în mîini un pachet, pe care Lizzy îl desfăcu emoţionată.

– O, Buni!

Bătrîna rîse, în timp ce Lizzy scotea o pereche de bumperi *Reebok*.

– Ştiam că-i voiai aşa că m-am gîndit să ţi-i cumpăr.

– O, mami! exclamă Kate; ştia că valoraseră peste optzeci de lire şi clătină din cap spre mama ei. Nu trebuia să cheltuieşti atît de mult!

– O viaţă are omul, iar banii sînt făcuţi pentru a-i cheltui.

– Auzi, auzi, interveni Dan, nostalgic. Ei şi-acum, voi două, iată-vă cadourile.

Le dădu lui Kate şi Evelyn cîte un pachetel.

– O, nu trebuia, Dan, eu nu ţi-am luat nimic.

Kate deschise cadoul, găsind o sticluţă de Joy, parfumul ei favorit. Evelyn primi o sticlă de Chanel 5.

– Nu-i aşa că-i formidabil. În viaţa mea n-am mai avut un parfum franţuzesc veritabil. Îţi mulţumesc, Dan.

– N-ai pentru ce. Toate femeile trebuie să fie răsfăţate la un moment dat, Eve, ăsta-i motoul meu.

Lui Kate îi veni să-l întrebe pe cîte le răsfăţase de-a lungul anilor, dar îşi înghiţi cuvintele şi se mulţumi să-i zîmbească.

– Mulţumesc, Dan, e minunat.

– Tot favoritul tău, sper?

– Da, încă mai e favoritul meu.

Kate o privi pe Lizzy vîrînd un dar în mîinile tatălui ei. Apoi se duse în bucătărie şi-şi turnă un pahar de vin.

Privind parfumul pe care-l ţinea în mîini, oftă.

„Of, Dan," spuse ea în sinea ei, „de ce-a trebuit să faci asta?"

Îi deştepta prea multe amintiri şi în ziua aceea nu se simţea în stare să le facă faţă. Avea prea multe pe cap. N-avea nevoie să i se aducă aminte cît de singură era.

Nu în ziua aceea.

George îşi privi mama demolînd o cină destul de mare pentru doi oameni. Zîmbi în sinea lui. Putea, categoric, să se îndoape. Duse erau vremurile cînd silueta fusese cel mai important lucru din viaţa ei.

– Daţi-mi sarea careva.

Nancy întinse mîna, iar Joseph îi îndesă în ea solniţa. Bătrîna rîgîi zgomotos, apăsîndu-şi pieptul ca pentru a îm-

pinge aerul afară. Lily şi Elaine îşi ţuguiară buzele, dezgustate.

– Mai bine-afară decît înăuntru, ai, Georgie băieţaş?

– Da, mamă, îi zîmbi el.

Nancy îndreptă un deget spre el, cu o luminiţă răutăcioasă în ochi.

– Acuma să nu bagi prea mult în tine, ştii că te constipă.

George se albi.

– Zău aşa, Nancy! N-avem chef să discutăm la masă despre digestia lui George!

Vocea Elainei era ascuţită. Nu putuse înţelege niciodată preocuparea soacră-sii pentru intestinele lui George.

Nancy îşi răsuci în scaun trupul mătăhălos ca s-o vadă mai bine.

– George e un martir al constipaţiei. Cînd era mic, îl sîcîia încontinuu. Ei, şi cei de la spital mi-au arătat cum să-i fac clisme. Înainte, făcusem ceea ce pe vremea aia se numea „manual" Trebuia să-mi bag degetele...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Mîncăm!

Lilian împinse brutal farfuria din faţa ei.

– N-am putea măcar o dată... o dată pe an cel puţin... să lăsăm în pace maţele-astea nenorocite ale lui George!

Nancy pufni sonor şi reveni la mîncarea ei.

– Ştii care-i necazul cu tine, Lilian? spuse ea, umplîndu-şi gura cu o furculiţă întreagă de legume. Eşti prea înţepată pentru ca să-ţi fie bine. Optzeci şi unu de ani am trăit, fiindcă-ntotdeauna am ştiut să-mi îngrijesc intestinele. Ele-s cea mai importantă parte a trupului. Te descotorosesc de toate porcăriile care...

– Te rog, mamă, o întrerupse Joseph, crispat. Cum spunea şi Lily, să lăsăm discuţia despre intestine pe mai tîrziu, bine? Ei, George, şi cum merge cu munca? îşi întrebă Joseph radios fratele, peste masă.

– Minunat.

„A, da, Joseph, munca mea merge atît de bine, încît curînd mă vor da afară. Eu nu-mi pot permite să am un

Daimles Sovereign frumos, ca tine. Dar o ştii, nu-i aşa? De-asta-mi pui aceeaşi întrebare de fiecare dată cînd ne vedem. De-asta tot îndrugă Lily verzi şi uscate despre casa voastră mare şi spaţioasă. Ei, dar tocmai casa aia mare şi spaţioasă v-a încotoşmănat cu mama pe cap, nu-i aşa?"

– George? Lily vorbeşte cu tine, îi întrerupse vocea Elainei gîndurile.

– Mereu e la fel, Elaine, ca pe vremea cînd era mic. Mereu în lumea lui ascunsă. Mereu visător, aşa era Georgie al meu. De-asta nu s-a aranjat niciodată, ca ăilalţii. Uită-te la Edith, tocmai în America. Joss al ei e chirurg. Trăiesc ca-n sînul lui Avraam, ăia doi. La fiecare cîteva luni, dau o fugă pînă-n Bahamas. Mare bucurie pe sufletul unei mame să ştie că măcar unii dintre copiii ei o duc bine.

Tonul ei îl mustra pe George cu fiecare cuvînt rostit.

– Lui Edith i-a plăcut întotdeauna să călătorească, mamă. Mai ţii minte cînd a fugit la Brighton cu comisul ăla voiajor?

Elaine simţi tensiunea pe care o iscase şi se bucură nespus. Despre escapada lui Edith la Brighton nu se pomenea niciodată. Nici despre copilul pe care, un an mai tîrziu, îl dăduse la adopţii.

Nancy împinse farfuria din faţa ei, cu faţa pudrată gros arătînd mai zbîrcită ca oricînd de tare ce se încruntase.

– Numai tu, Elaine, eşti în stare să aduci vorba de ceva care-mi frînge inima. Joseph, George, ajutaţi-mă să merg în salon. Vreau să rămîn singură.

– Sînt sigur că Elaine n-a spus-o cu gînd rău, mamă.

– Taci, George, şi-ajută o bătrînă să se-aşeze într-un fotoliu confortabil.

George şi Joseph se repeziră amîndoi la mama lor, ajutînd-o să-şi salte trupul de namilă de pe scaun. Li se rezemă pe braţe, în timp ce se tîra încet din bucătărie în salon. Elaine şi Lilian îi priviră pe toţi trei ieşind. De îndată ce uşa se închise în urma lor, Lilian şopti:

– Femeia asta parcă-i un coşmar ambulant.

– Te-am auzit, Lily! Oi fi eu bătrînă, da' surdă nu-s!

Vocea lui Nancy părea să sfredelească uşa de lemn.

Elaine îşi duse mîna la gură să-şi înăbuşe un hohot de rîs ascuţit.

– Are nişte urechi de elefant, Elaine, habar n-ai tu cum e.

– Îmi dau seama, mulţumesc foarte mult, şi înainte să mă-ntrebi, află că răspunsul este nu. George şi cu mine lucrăm amîndoi şi nu poate fi lăsată de capul ei toată ziua.

Lily oftă.

Merita o-ncercare, chiar dacă ştiai dinainte răspunsul.

În salon, George şi Joseph îşi instalară mama pe canapea, îngrămădind perne în jurul ei.

– Joseph, du-te-napoi să-ţi termini mîncarea. Vreau să vorbesc cu George între patru ochi.

Joseph ieşi din cameră cît putu de repede. Avea aproape şaizeci de ani. Îşi conducea propria lui firmă prosperă. Şi totuşi, maică-sa îl putea reduce la un puştan de opt ani din numai cîteva propoziţii. După ce Joseph plecă, Nancy bătu cu palma într-un locşor al canapelei, lîngă ea.

– Şezi cu mămica, Georgie băieţaş.

Se aşeză lîngă ea, istovit.

Cîteva momente, Nancy îşi privi fiul în faţă.

– Anii n-au fost prea blînzi cu tine, băiatul meu, nu-i aşa? Nu. O ştii şi tu.

George îi simţea mirosul parfumului. Era de lăcrămioare. Mireasma îi readucea în minte anii copilăriei. Casa cu terasă din Bow, războiul, moartea tatălui lor, nesfîrşitul şir de amanţi ai mamei. „Unchii", cum era obligat să-i numească. George nu-şi amintea de tatăl lui şi ştia că era ceva în neregulă cu moartea acestuia.

După război, Nancy împachetase ce mai rămăsese din casă şi se mutaseră cu toţii în East Ham, unde-şi aranjase un cotlon.

Nancy Markham fusese toată viaţa o persoană formidabilă. Îşi domina copiii. Cînd ea spunea să faci ceva, te supuneai sau suportai consecinţele. Ca în cazul copilului lui Edith. Ea dorise să ţină copilul. I se frînsese inima cînd trebuise să-l dea. Mama ştia cum era mai bine.

Nancy continua să vorbească, încet şi mîngîietor, enu-

merînd toate eşecurile vieţii lui.

George ştia că mama lui nu-l plăcea, deşi jura că-l iubea. În timp ce-i privea buzele rubinii deschizîndu-se şi închizîndu-se, se văzu pe sine însuşi ridicîndu-se de pe canapea, ieşind în hol şi scoţînd cuţitul militar elveţian de sub podelele debaralei. Putea să vadă spaima de pe faţa maică-sii cînd îşi dădea seama că avea de gînd să i-l înfigă în trupul ei mare şi gras. Spintecînd şi sfîşiindu-i sînii umflaţi şi burdihanul atîrnînd...

– Georgie băieţaş, transpiri! Te simţi bine?

Îi zîmbi. Zîmbetul lui secret.

– Da, mamă, mi-e bine. Minunat. Niciodată nu m-am simţit mai bine ca acum, de fapt.

Pentru prima oară în viaţă, Nancy Markham avu senzaţia că fiul ei o domina. Şi, la fel ca şi Elainei înaintea ei, nu-i plăcea deloc.

Patrick Kelly şedea lîngă patul fiicei sale, în spitalul Grantley. Vînătăile de pe faţă începeau să dispară, dar continua să zacă în comă profundă. Medicii îi făcuseră o mică trepanaţie în craniu, căci creierul i se umflase atît de tare încît trebuiseră să slăbească presiunea cumva.

O ţinea de mînă. Acum Crăciunul nu mai avea nici un sens pentru el. Marele dineu pe care-l plănuise, împărţitul darurilor, toate îi zburaseră din minte.

Mai devreme, în cursul zilei, participase la slujbă, în capela spitalului. O făcea pentru prima oară, de peste douăzeci de ani. Se rugase lui Dumnezeu să-i salveze fiica. S-o facă să fie din nou la fel ca înainte de-a fi fost atacată. Chiar în timp ce se ruga, ştia că era un ipocrit.

Pe cînd el stătea în capelă, musculoşi plătiţi îl căutau pe autorul cumplitei fapte. Scrîşni din dinţi.

De l-ar costa tot restul vieţii lui şi întreaga sa avere fabuloasă, pînă la ultimul bănuţ, avea să-l găsească pe ticălos. Iar cînd îl va găsi, cînd îl va avea în faţă, urma să i-o plătească cu moartea. O moarte lungă şi înceată.

Ducînd mîna lui Mandy la gură, o sărută încet.

Capitolul 7

Crăciunul anului 1948

George zăcea în pat, cu privirea spre plafon. Îşi trase pătura peste umeri şi-şi frecă urechile înghețate cu mîinile, suflînd din cînd în cînd în palme ca să şi le încălzească. Tot trupul îi era amorțit de frig. Ferestrele înghețaseră pe dinăuntru, proiectînd în lumina zorilor fresce stranii pe pereți. Băiatul scoase încă o dată capul de sub pătură, auzind un zgomot din camera maică-sii. Expiră încet, atent, privind aburii ce se răsuceau ca fumul de țigară în penumbra rece. Ciuli urechile, ascultînd. Nimic. Treptat, se destinse. Apoi auzi bufniturile înfundate ale paşilor pe linoleum. Închise ochii strîns, cît putea de tare. O fi mama, mergînd la toaletă? Sau Edith? Dar paşii se opriră în dreptul uşii lui.

Se ghemui şi mai tare în pat. Cu ochii închişi, încercă să se prefacă adormit, gura tremurîndu-i de teamă. Ascultă uşa care se deschise scîrțîind încet, iar în cameră intră cineva. Nasul lui George tresări, simțind mirosul greu de bărbat. Era un amestec de transpirație şi bere. Îl cuprinse spaima. Omul veni hotărît spre pat, călcînd numai pe podelele despre care ştia că nu scîrțîiau.

– Georgie? Eşti treaz?

Copilul rămase nemişcat. Inima îi bătea atît de tare şi repede, încît era cu neputință ca omul să n-o audă.

Strînse ochii şi mai tare, şi imediat simți răsuflarea caldă în ceafă. Avea capul vîrît sub pătură şi palton, şi ridică instinctiv genunchii la piept, pînă ajunse în poziție foetală.

O mînă mare şi fierbinte pătrunse în pat, iar George îi simți pielea aspră începînd să-l mîngîie încet pe fese. Apoi patul se lăsă sub greutatea bărbatului şi, împotriva propriei voințe, copilul se rostogoli spre burta umflată a acestuia.

Cel puțin îi era cald.

După aceea, pătura le acoperi capetele amîndurora, iar

George se simți tîrît în jos, tot mai jos, în lumea fantasmelor care erau singura lui scăpare din această viață.

Mai tîrziu, omul se furişă din pat, iar George a putut în sfîrşit să doarmă, pradă unui somn extenuat. Cu genele încă sclipindu-i de lacrimi tăcute, rămase în spațiul cald pe care-l eliberase bărbatul.

Şi adormi.

Bert Higgins se strecură înapoi în pat, lîngă Nancy Markham, şi tocmai se instala, cînd femeia vorbi:

– Ce mai făcea George-n noaptea asta, Bert?

Încremeni lîngă ea.

– A, ştiu totul despre micile vizite pe care i le faci în toiul nopții.

Nancy se distra cu spaima pe care i-o stîrnea. În sfîrşit îl avea cu ceva la mînă şi-i plăcea. Îi plăcea foarte mult.

Rîse disprețuitoare.

– Mă şi gîndesc ce-ar zice prietenii tăi, dacă ar şti că-ți plac băieţaşii, Bert.

Bărbatul se răsuci în pat şi o înşfăcă de gît cu o mînă ca oțelul.

– Ce-ai de gînd să faci, Nance?

Ea rîse din nou, fără urmă de teamă în glas.

– Cine, eu? N-am să fac nimic, Bert. Mă ştii doar – fiecare cu-ale lui. Tot ce vreau e să-mi dai mai mulți bani.

Bert îi dădu drumul şi aprinse lumînarea de lîngă pat. Rămase culcat pe spate, cu ochii în tavan.

– Adică... n-ai să mă opreşti?

Glasul-îi era neîncrezător.

– De ce te-aş opri? Dacă ajungem la o înțelegere financiară, nu mă deranjează.

Bert zîmbi în lumina lumînării.

– Eşti în stare de orice pentru bani, nu-i aşa?

Nancy îşi prinse o țigară, apoi se întoarse spre el:

– Într-un cuvînt, da, cam asta ar fi.

– Atunci e destul de cinstit, Nance. Cît?

– Una de cinci în plus pe săptămînă ar ajunge.

Bert cugetă cîteva minute.
– Pot da trei lire.
– Cinci şi batem palma.
– Bine, atunci. Dar noi?
Nancy stinse ţigara, apoi suflă în lumînare.
– Noi? Continuăm ca şi pîn-acum. Noapte bună.
– Noapte bună, Nancy.
Femeia adormi în cîteva minute. Bert, însă, rămase treaz o vreme, analizînd situaţia. Nancy Markham i-l vînduse pe fiul ei pentru cinci lire nenorocite pe săptămînă.

Venind acasă, George îl găsi pe Bert prăvălit pe canapea, sforăind zgomotos. Cînd Bert se răsuci să-i fie mai comod, George zîmbi pentru sine. Un zîmbet mic, care abia îi dezvelea dinţii.

Simţea aburii de alcool din fiecare respiraţie a lui Bert şi deduse, pe bună dreptate, că se prăbuşise în timpul serii. De-asta-l lăsase maică-sa acolo.

George se apropie şi îl privi. Individul vărsase pe el un pahar de whisky. Mirosul era puternic, iar paharul rămăsese alături. Era prins între trup şi spătarul canapelei.

George luă sticla de wkisky *Black and White* şi turnă uşurel restul de băutură peste spătar. Simţea o emoţie acută.

Puse sticla la loc pe masă, apoi luă o cutie de chibrituri. Cu mîini tremurătoare, aprinse unul. Stătu privind fascinat flacăra pînă îi ajunse la vîrfurile degetelor. Atunci, arsura îl făcu să-i dea drumul. Privi, sugîndu-şi degetul, cînd whisky-ul se aprinse. În semiîntuneric, o flăcăruie albastră îşi linse încet drum pe speteaza sofalei, cîştigînd treptat în intensitate. Răspîndea un miros cleios de ars. George privi cum Bert, continuînd să sforăie adînc, începu să inhaleze fumul.

Abia cînd hainele lui Bert luară foc, simţi George un fior de teamă. Privi materialul pantalonilor începînd să se adune şi să se topească, surescitarea crescîndu-i cînd Bert nu făcu nimic ca să se apere.

Apoi, dintr-o dată, canapeaua deveni un glob de foc. Păruse pur şi simplu să izbucnească în flăcări mari, roşii şi

galbene, ce şerpuiau peste braţe, pînă pe podea.

George păşi de-a-ndaratelea spre uşă, dogoarea atingîndu-i faţa îndurerată.

Apoi auzi un vuiet tunător. Flăcările se ridicau, venind spre el.

Se retrase repede în hol, ciorapii de lînă făcîndu-l să alunece, în grabă, şi să se dezechilibreze. Mugetul cumplit, chinuitor, răsună iarăşi dinspre foc. Omul se împleticea prin încăpere, în panică. George îl văzu pe Bert înhăţînd draperiile de brocart şi privi fascinat cum flăcările începeau să se cţere şi pe acestea. Deodată, pretutindeni se dezlănţui iadul. Edith apăruse în spatele lui, iar ţipetele ei îl readuseră pe George la realitate. O privi cînd smulse faţa de masă din bucătărie şi alergă în camera din faţă, încercînd să-l stingă cu ea pe Bert. Acesta zăcea pe jos, iar Edith bătea flăcările.

– Du-te şi cheamă-n ajutor, George, pentru Dumnezeu. Mai REPEDE!

Băiatul se însufleţi, ciocnindu-se cu Joseph, care năvălea în jos pe scări auzind zgomotul.

– Mama dracului! răsună incredul glasul lui Joseph.

În clipa următoare, ieşi pe uşă, fugind în pijama pe cărarea din grădină. George se întoarse înapoi spre scena din cameră.

Cămaşa de noapte a lui Edith ardea, tivul începea să lucească albăstrui, iar băiatul alergă înăuntru şi-şi luă sora de braţ.

– Cămaşa! Edie, cămaşa de noapte!

Fata îl lăsă să i-o calce în picioarele încălţate cu ciorapii de lînă.

– Ce naiba se-ntîmplă aici?

Vocea lui Nancy era tunătoare. Stătea în uşă, clipind din ochi cu repeziciune. Toată odaia ardea, iar Edith îl împinse pe George spre uşă.

– Mami... ajută-mă să-l trag afară... Pentru numele lui Dumnezeu, ia foc toată coşmelia.

Nancy îl îmbrînci pe George afară pe uşa din faţă.

Băiatul se opri în ploaie, cu picioarele începînd să-i înghețe, în timp ce Nancy şi Edith tîrau din casă trupul mătălos al lui Bert. Pe uşă ieşea fum negru şi gros, iar mirosul de ars plutea peste tot. Mici scame de cenuşă gri încercau să se înalțe odată cu fumul, dar ploaia le împingea spre pămînt, pînă în rigolă.

În toată fundătura se aprinseseră luminile, iar oamenii ieşeau din case, speriați şi agitați. George o simți pe doamna Marshall punîndu-i o haină peste umeri şi trăgîndu-l afară din grădină. Brațele sale svelte şi blînde îl împinseră spre casa ei. Urmări continuarea din frumoasa odaie caldă, de la stradă, a doamnei Marshall. Privea pe fereastra mare, peste drum, cu un sentiment de irealitate.

Hărmălaia maşinilor de pompieri îl făcu să tresară. Militarii îi dădeau pe toți la o parte din apropierea casei în flăcări. Bert fu scos din grădină pe o targă, cu o pătură acoperindu-i fața.

George era entuziasmat. Bert murise. Era mort. Bert Higgins era mort. Se întoarse spre doamna Marshall, care îi confundă strălucirea ochilor cu un licăr de lacrimi stăpînite. Îl strînse la pieptul ei cu miros dulce şi-i sărută blînd creştetul capului.

– Biet prichindel, ce-i cu tine?

Niciodată în viața lui nu se mai simțise atît de puternic. Scăpase lumea de Bert Higgins.

Doamna Marshall îl îndepărtă de ea, privindu-l în ochi.

– Să-ți fac un ceai bun şi dulce?

Îl aşeză uşurel pe sofa şi ieşi în bucătărie.

Joseph intră în cameră, aşezîndu-se lîngă George. Avea chipul pămîntiu.

– Mami s-a dus la spital cu Bert. A plecat şi Edith cu ea. Noi stăm aici pînă se-ntorc.

George îşi strecură mîna într-a fratelui său, iar Joseph i-o strînse cu putere.

– Doamna Marshall face ceai, Joseph, vrei şi tu?

A doua zi, George şi Joseph cotrobăiră prin ruinele casei. Reuşiră să salveze destule lucruri şi le îngrămădiră

cu grijă în grădina din față. Edith şi Nancy reveniră de la spital după-amiază. Nancy intră direct la doamna Marshall, iar Edith veni după băieți.

– Bert a murit. Mami a primit un sedativ şi a trebuit să stau cu ea. Voi doi sînteți bine?

– Unde-o să mergem?

Fata ridică din umeri.

– Nu ştiu. Dar nu vă faceți griji, o să iasă bine, întotdeauna se rezolvă cumva.

Vocea îi era obosită, iar George se simți nespus de întristat pentru ea.

– Doamna Marshall ne-a făcut de dimineață ouă cu şuncă. Poate îți face şi ție, dacă o rogi frumos.

Edith îi adresă un surîs gol:

– Nu prea mi-e foame.

George ridică din umeri şi-şi reluă căutările.

– Au aflat cum a luat foc, Edie?

– Păi, din cîte deduc eu, se crede că Bert a adormit cu țigara aprinsă. Ştiu că era un porc, dar să moară aşa... Avea fața schimonosită de chinuri, îngrozitor arăta. Pe alocuri, i-a ars pielea de pe oase. A murit în chinuri, Joey, în chinuri de moarte.

Joseph îşi cuprinse sora cu un braț. George auzise totul şi zîmbi în sinea lui. Apoi, începu să chicotească zgomotos. Fugi în drum şi, întinzînd brațele, începu să se rotească, iar şi iar, ca un derviş învîrtitor, pînă căzu, amețit şi înviorat, pe caldarîm. Rămase acolo în ploaie, cu mințile învolburate. Avea un secret. Edith îngenunche lîngă el, iar băiatul îi zîmbi. Zîmbetul lui tainic, care abia îi dezvelea dinții.

Capitolul 8

La şapte şi jumătate, Kate se duse să facă o baie. Turnă în cadă spumant cu ghiotura şi se cufundă, lăsînd fierbințeala apei să i se infiltreze în oase. Părul ei lung era adunat în creştetul capului şi se demachiase. Închise ochii

strîns. Dificultatea cazului îşi spunea cuvîntul.

Mai-nainte, Lizzy îşi probase toate cadourile, iar Kate o privise făcînd piruete prin salonaş, dintr-o dată avînd senzaţia că o mînă de gheaţă îi strîngea inima. Dacă individul acela, asasinul, îi răpea fiica şi-i făcea ceea ce le făcuse lui Mandy Kelly şi Geraldine O'Leary? Izgoni gîndul. Lui Lizzy n-avea să i se întîmple nimic. Kate intenţiona să ia toate măsurile. Cu un dram de noroc, Mandy Kelly urma să se vindece. Era o luptătoare, atîta lucru se vedea clar.

Kate îşi scufundă umerii sub apă. I se făcuse piele de găină, şi nu datorită frigului. Închise din nou ochii. Se luptase cu ghearele şi cu dinţii ca să fie liberă în ziua de Crăciun, iar Lizzy nu avea timp decît pentru tatăl ei.

Totuşi, Dan arăta bine. După cină, venise în vizită una dintre prietenele lui Lizzy. Joanie, cea cu acnee şi rîs de măgar. Kate se dojeni. Ce naiba era cu ea? Biata Janie era o fată bună. Dar privirea adoratoare pe care i-o aruncase lui Dan o irita. Nu era drept, să afecteze aşa femeile...

Auzi uşa băii deschizîndu-se şi zîmbi. Lizzy, cu un pahar de vin bun sau, mai bine, o ceaşcă de cafea. Deschise un ochi şi deodată se îndreptă de spinare, şocată, făcînd apă peste tot.

– Ce vrei?

Vocea-i devenise o şoaptă sonoră. Îşi încrucişă braţele peste sîni.

– Ţi-am adus un pahar de vin şi o ţigară, atîta tot, Kate. Nici o grijă, n-am să te violez.

Glasul lui Dan era normal şi se simţi ca o proastă. Îi puse în mînă un pahar cu vin şi, ştergîndu-i mîna cealaltă cu un prosop, ca unei fetiţe, îi dădu ţigara aprinsă.

– Arătai doborîtă, aşa că m-am gîndit să te-ajut să te elaxezi.

Kate se rezemă la loc în apă, bucuroasă că spuma îi ascundea trupul. Aşezîndu-se pe capacul toaletei, Dan rîse.

– Nu-nţeleg de ce ai devenit dintr-o dată pudică. Ştiu cum arăţi dezbrăcată, aminteşte-ţi.

– Ce fac fetele?

Îi era greu să-şi menţină vocea nepăsătoare.

– Se uită la James Bond, draga mea. L-am imprimat pe video azi-noapte. Cum merge cazul?

Vorbea pe un ton prietenos, de conversaţie. Kate păru să revină în trecut, peste ani, pe vremea cînd făceau baie împreună. Cînd relaţiile lor fuseseră bune, înainte de a se fi născut Lizzy.

– Nu prea bine, de fapt. Nici măcar un suspect nu avem.

– Te admir, Kate, să ştii. Pentru felul cum ţi-ai făcut o carieră.

– Se numeşte muncă, Dan, ar trebui să-ncerci şi tu odată.

Dan surîse, arătîndu-şi dantura impecabilă.

– Bagă ghearele la loc, Kate. Ştiu ce părere ai despre mine, dar află că m-am schimbat. Mi-am dat seama demult că aveam nevoie să mă maturizez, şi crede-mă cînd îţi spun că-mi dau toată silinţa.

Kate luă o înghiţitură de vin şi trase prelung din ţigară. Atît de aproape, Dan o făcea să se simtă stînjenită. Bărbatul se lăsă să alunece pe duşumea, îngenunchind lîngă cadă.

– Ce faci? întrebă Kate, bănuitoare. Avea mîinile ocupate şi nu se încredea nici un pic în Danny Burrows.

– Nu fac nimic. Voiam doar să te spăl pe spate, atîta tot.

– Nu vreau să fiu spălată pe spate, mulţumesc foarte mult. Acum, dacă nu te superi, Dan, aş dori să ies.

Se ridică din nou în apă, căutînd în jur un loc unde să pună ţigara şi vinul. Dan i le luă.

– Ascultă, Kate, nu încerc decît să mă fac folositor, nimic mai mult. Cîtă vreme tot sînt aici...

Nu-l lăsă să termine.

– Cîtă vreme eşti aici, Dan, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa în pace. În casa asta nu încuiem uşile şi n-aş putea suferi să începem acum.

– Nu poţi nici măcar încerca să fii mai prietenoasă?

Ochii lui albaştri erau nedumeriţi şi, cîteva secunde, lui

Kate îi păru rău pentru el. Dan, sincer, nu ştia ce se întîmpla. Pentru el, dacă doreai un lucru, îl luai. Niciodată nu-şi dăduse seama cît de mult o rănise în trecut. De cîte ori, de-a lungul anilor, nu-l primise înapoi, numai pentru ca, întorcîndu-se de la lucru, să descopere că plecase iar? Fără nici un bilet, nimic. Doar chipul plin de milă al mamei ei. De prea multe ori trebuise să-i spună lui Lizzy că tăticul plecase iarăşi. Că lucra în alt oraş, departe, foarte departe, şi de-asta nu scria şi nu telefona mai des.

În timp ce Dan îi trecea peste braţ degetele, simţi într-însa un răspuns. Încă îl mai dorea sexual, recunoştea acest lucru, dar prefera să-şi interzică această satisfacţie pentru a nu-l lăsa să-i zăpăcească din nou minţile.

– Eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat, Kate, să ştii. Indiferent ce crezi despre mine, cel puţin cu asta nu te mint.

Kate se ridică şi luă un prosop de pe suport, înfăşurîndu-se cu el. Curios lucru, ştia că era adevărat. Dan alerga după distracţii. Pentru el, o femeie nouă era la fel de necesară ca apa şi aerul pentru toţi ceilalţi. Dacă ar fi reuşit să accepte situaţia, atunci nu s-ar fi despărţit niciodată. Dar Kate dorea un om pe care să-l aibă sută la sută. Iar un asemenea angajament îl depăşea pe Danny Burrows.

– Lasă-mă-n pace, Dan. Vorbesc serios. Ai avut o şansă şi i-ai dat cu piciorul. Nu am intenţia să trec din nou prin toată şarada. Am încetat demult să te mai doresc. Acum, dacă nu te superi, vreau să mă şterg.

El îi adresă unul dintre surîsurile lui învingătoare.

– Mă rog, nu mă poţi condamna pentru că încerc, Katie, încă mai eşti o femeie foarte atrăgătoare.

„E şi cazul să te pricepi la femei atrăgătoare, Dan. Dumnezeu e martor că ai avut destule."

După ieşirea lui, se simţi dezumflată şi înşelată, căci de cînd o părăsise Dan ultima oară, cu cinci ani în urmă, nu mai avusese nici un bărbat.

Deşi n-o ştia, era singurul cu care se culcase în toată viaţa ei.

Luă vinul de pe pervazul ferestrei, unde-l pusese el, şi goli paharul. Îi tremurau mîinile, şi nu de teamă.

Uneori, cînd aveau cazuri de violenţă casnică, apărea cîte o femeie învineţită în bătaie. Asupra bărbatului se emitea un ordin de reţinere, femeia era dusă la spital. După care, Kate afla că femeia se întorsese la soţul ei, cerea să se anuleze toate plîngerile, iar ceilalţi comentau cît de proastă era. Kate, însă, o înţelegea. Unii erau asemenea fetiţei cu bucle. Cînd erau buni, erau foarte, foarte buni, dar cînd deveneau răi, erau nişte ticăloşi. Existau şi alte căi de a bate femeile, moduri care nu implicau violenţa fizică, iar Kate îşi spunea uneori că bătăile acelea erau şi mai rele.

În afară, desigur, de cazul cînd aveai de-a face cu violatorul din Grantley. Faţă de un soţ sau amant, măcar ştiai cu cine aveai de-a face.

Cu ăsta, erai singură de tot.

Gîndurile lui Kate stăruiau asupra lui Patrick Kelly, care veghea singuratic la patul de spital al fiicei sale. Ştergîndu-se între picioare, îşi simţi freamătul din acel loc. Kelly îi deştepta senzaţii pe care şi le înăbuşise de-a lungul anilor. Închise ochii, pentru a alunga imaginile care-i năvăleau în minte. Era obosită şi însingurată, iar Patrick Kelly o afectase din toate motivele întemeiate – era un bărbat atractiv. Dan, pe de altă parte, o afecta numai din motive nepotrivite. Concret, fiindcă era prezent, iar Kate ştia cu precizie cum ar fi făcut împreună dragoste.

Spera ca fiica lui Kelly să răzbească, o dorea într-adevăr. Avea o asemenea încredere în el însuşi, o atît de mare credinţă că Mandy urma să deschidă ochii şi să-l privească de parcă n-ar fi făcut decît să tragă un pui de somn. Kate i-o dorea şi ea.

Desigur, Patrick Kelly continua să-i năpădească gîndurile datorită cumplitului calvar al fiicei lui. Îşi impuse acest gînd şi se ţinu de el. Nu era decît milă la mijloc.

Dar ştia că se mintea singură.

Jinduia după Patrick Kelly din toată inima şi sufletul. Era primul bărbat pe care-l dorise, de peste cinci ani.

Auzi glasul lui Dan răsunînd din salon şi rîsul lui Lizzy. În fond, el i-o dăruise pe Lizzy. Numai din acest motiv, era gata să-i ierte o mulțime. Însă zilele de culcat împreună se terminaseră.

Patrick Kelly se uită la ceas. Tocmai trecuse de şapte. Îşi dădu seama că nu mîncase de peste douăzeci şi patru de ore. Depunînd cu blîndețe mîna fiicei sale la loc pe pat, ieşi din rezerva de reanimare. În mica sală de aşteptare, îşi aprinse o țigară şi scoase din buzunarul hainei o sticlă metalică plată. Brandy-ul îi arse stomacul gol. Era neras şi în neorînduială.

Tînărul P.C. care rămăsese la spital, pentru cazul că Mandy se trezea şi spunea ceva, intră în încăpere.

Patrick îl privi aşezîndu-se. Nu era decît un puşti. De cel mult douăzeci de ani.

– Surorile o întorc pe partea cealaltă.

Vorbea pe ton de scuză. Patrick simți un enorm val de simpatie față de acel băiat. În noaptea de Crăciun, el era blocat acolo, aşteptînd ca o fată pe jumătate moartă să pronunțe cîteva cuvinte, cînd ar fi preferat să se afle la o petrecere sau altundeva.

Îi oferi tînărului sticla.

– Haide, fiule, trage o duşcă.

P.C.-ul luă sticlă şi bău cîteva înghițituri, tuşind cînd lichidul îi atinse beregata.

– Sărbători fericite, fiule.

Glasul lui Patrick era trist şi alb.

– O să se vindece, domnule. În vremurile astea, e uimitor ce pot face medicii.

Băiatul vorbea ca să nu tacă. O ştiau amîndoi.

Deodată, auziră piuitul ascuțit, insistent al monitoarelor ataşate de Mandy. Îşi stinseră chiştoacele şi ieşiră în fugă.

Patul fetei era înconjurat de surori şi medici. Sora îl îndepărtă pe Patrick, în timp ce încercau să-i salveze fiica de la moarte.

În cele din urmă, se lăsă tăcerea şi nu se mai auzi decît

zumzetul scăzut al monitorului cardiac. Apoi şi acesta fu scos din priză, rămînînd doar o tăcere de moarte.

– Vreau să mă duc din nou la toaletă. George, Joseph, ajutaţi-mă să merg la toaletă.

Îşi ajutară mama să-şi salte namila de pe canapea. Era a şasea oară cînd o duceau la toaletă de cînd intrase în casă. În timp ce o conduceau afară din cameră, Elaine se uită la ceas. Opt şi jumătate. Aveau să plece curînd.

– Şi, ce mai face Betty în ultima vreme, Lily?

– Bine. E achizitoare la un mare magazin de mode, după cum ştii. Se descurcă foarte bine. Desigur, nu ne vedem atît de mult pe cît am dori...

Lăsă fraza în suspensie, dar chiar fără a auzi cuvintele, Elaine ştiu de ce. Nepoţii lui Nancy îşi urau bunica. Nancy se aşeză pe toaletă. Cei doi fii ai ei rămaseră în faţa uşii, gîfîind din greu. Urcarea lui Nancy Markham pe scară era un eveniment major. Amîndoi erau conştienţi că putea merge singură fără probleme şi totuşi, ca în toate situaţiile din viaţă legate de mama lor, evitau cu sîrguinţă să menţioneze acest lucru. George zări nuanţa albăstrie din jurul gurii lui Joseph. Maică-sa avea să-l bage prematur în mormînt.

– Sînt gata! bubui glasul lui Nancy ca un tunet. Cei doi deschiseră uşa băii. Mirosul de fecale era înăbuşitor.

– Poţi să ştergi, George. Data trecută a şters Joseph şi a făcut o treabă al dracului de proastă.

Îl ameninţă cu degetul:

– Fă-o ca lumea, sau vezi tu pe dracu'!

Se ridică, lăsîndu-şi toată considerabila greutate pe braţele fiilor ei, înainte de a se lăsa anume să cadă în genunchi. Joseph şi George căzură după ea.

– Futu-i! reverberă glasul lui Joseph prin baia strîmtă. George îşi privi fratele, uimit.

Joseph înjurase în faţa mamei lor! Nancy stătea în patru labe pe duşumea. Înainte de a apuca să cugete la ceea ce făcea, se ridică din proprie iniţiativă, privindu-şi fiul cel mare, cu mîinile în şolduri.

– Ce-ai zis?

George se adună de pe jos şi se aşează pe marginea căzii, chicotind nervos. Se distra. Joseph zăcea pe pardoseală. Îl omora braţul, în locul unde greutatea maică-sii aproape i-l smulsese din articulaţie.

– Ce se-ntîmplă aici? Ce-a fost bubuitura asta?

Vocea Elainei, care în zilele bune o putea întrece pe a lui Nancy Markham, răzbătu pe scări, pînă în baie. George îi auzi papucii tropăind spre etaj.

– Te-am întrebat ce-ai zis, Joseph Markowitz? Răspunde-mi!

Elaine privi în baie uimită. Îşi văzu soacra îmboldind cu piciorul coapsa lui Joseph.

– Iartă-mă, mamă. Mi-a scăpat.

Dîndu-şi seama că stătea în picioare nesprijinită, Nancy duse mîinile la piept, dînd ochii peste cap.

– Oh, George, ajută-mă. Leşin...

În timp ce Nancy se mai prăvălea o dată la podea, Joseph execută o rostogolire cu care s-ar fi mîndrit orice paraşutist; cu ochi mari, Elaine privea tot circul.

– Ascult-aici, George Markham, e ultima oară! Auzi?

Vocea femeii crescuse cu cincisprezece decibeli peste nivelul normal.

– La anu', de Crăciun, plecăm. Acum ridic-o pe împuţita de maică-ta şi scoate-o din casa mea. M-am săturat!

Gurile lui Nancy şi Joseph se deschiseră simultan, dar imediat se închiseră la loc, cînd îl văzură pe George. Continua să stea pe marginea căzii, rîzînd cu lacrimi ce-i şiroiau pe faţă, şi ştergîndu-şi-le cu dosul mîinii. Lily, care urcase să vadă ce era cu tot tărăboiul, privi în jur uimită. Maică-sa o prevenise să nu se mărite cu un membru al familiei Markham, şi avusese dreptate. Erau de rîsul lumii. Nu de rîs ha-ha-ha, ci de-un rîs smintit.

Cînd Kate află la telefon că Mandy Kelly murise, porni direct spre spital. Acum avea de rezolvat două asasinate. Văzîndu-l pe Patrick Kelly, fu şocată. Nu era deloc surprin-

zător că suportase greu vestea morții, dar arăta bătrîn de-a binelea. Bătrîn şi hăituit. Se apropie de el. Continua să țină în brațe trupul fiicei sale, iar doctorii şi surorile nu-l puteau convinge să se desprindă de lîngă pat. Trupul neînsuflețit trebuia împachetat în gheață, şi cît mai repede. Kate le făcu semn tuturor să se dea la o parte şi veni la el.

– Zău că-mi pare nespus de rău, domnule Kelly. Vă asigur că facem tot ce putem ca să-l găsim pe vinovat.

Vocea ei blîndă îl atinse. O privi cu ochi înroşiți.

– N-avea decît douăzeci şi doi de ani, abia o fetiță. Doar un copil, nu mai mult. Ştii, îi cumpărasem un magazin.

Glasul i se întretăie şi-şi trase sonor nasul.

– Un magazin mic şi frumos. Ar fi făcut treabă bună, toate cele, că nu era o fată proastă. Avea minte ageră, aşa, Mandy a mea.

Îşi muşcă buza cu putere.

– Ce mă fac acum fără ea?

Tonul plîngăreț din glasul lui o străpunse pe Kate drept în inimă.

– Era tot ce-aveam.

Îl cuprinse de umeri, iar Patrick începu să plîngă cu fața înfundată în jacheta ei. Kate îl mîngîie pe păr. Patrick Kelly era un Repoman[1] Cel mai bun în domeniu, din cîte se spunea. Recuperase de toate, de la maşini pînă la macarale şi iahturi mari. Prietenii şi duşmanii deopotrivă îl botezaseră „Apucătorul" Kate era conştientă de faptul că afacerile lui nu erau perfect legale, deținea *sex shop*-uri, saloane de masaj şi multe altele. Şi totuşi, aşa cum era acum, cu inima frîntă, Kate simțea pentru el o enormă afecțiune. Orice-o fi fost, fusese un tată şi un soț iubitor şi în acel moment Kate îi invidia soția pentru cît o iubise.

---

1. – (Aprox.) „Reposedant", persoană care reintră prin forță în posesia datoriilor (n.tr.)

– Haideți, domnule Kelly, să mergem acasă, bine? Aici nu mai puteți face nimic.

Îl trase de lîngă trupul fiicei lui. Dîndu-i drumul lui Mandy, Kelly îşi petrecu brațul pe după talia lui Kate, care îl strînse cu putere în timp ce plîngea, umerii tresăltîndu-i sub costumul scump şi şifonat. Cînd i se uscară lacrimile, îl conduse afară, făcîndu-i semn cu capul detectivului sergent Willis, care o aşteptase la spital, să termine ce aveau de rezolvat acolo. Ea o să-l ducă pe Patrick Kelly acasă.

Willis o privi plecînd, cu un licăr de respect pentru şefa lui. Patrick Kelly era un bandit şi un dur notoriu, şi totuşi D.I. Kate Burrows îl făcuse să-i mănînce din palmă. Unul dintre avantajele de a fi femeie, bănuia el.

În fața spitalului, şoferul lui Kelly aştepta într-un *Rolls-Royce Corniche*. Kate îl ajută pe Patrick să se aşeze în spate, uşurată că nu era nevoie să-l ducă ea cu maşina acasă. În timp ce se pregătea să închidă portiera, glasul lui o opri pe loc.

– Te rog, vino acasă cu mine... Am nevoie să stau de vorbă cu cineva.

Avea glasul zdrobit, iar Kate nu ezită decît un moment înainte de a urca în maşină lîngă el. Poate avea să-i dea involuntar vreun indiciu. Oamenii o făceau adesea, fără a-şi da măcar seama că spusele lor aveau relevanță pentru cazul în curs.

O apucă de mînă, ținîndu-i-o strîns. În drum spre casă, Kate îi privi profilul. Se uita pe fereastră, la străzile reci şi pustii, cu chipul aspru, hotărît, în pofida suferinței. Părul său negru, deşi în neorînduială, avea un aspect bărbătesc, sugerîndu-i lui Kate forță. La fel ca întreaga făptură a lui Patrick Kelly. O privi; în ochii lui albaştri-violeți se citea o recunoştință atît de profundă, încît Kate ştia că n-ar fi putut-o exprima niciodată în cuvinte. Îi strînse mîna la rîndul ei.

Lizzy stătea cu tatăl şi bunica sa, privind finalul filmului cu James Bond. În timp ce începea genericul final, fata se

îndreptă în scaun.

– A fost extraordinar! Mor după Sean Connery. Pot să beau un pahar de Babycham, Buni?

Evelyn o privi.

– Aha, bine, dar numai unul te rog!

– Mersi, Buni.

Şi o zbughi prin cameră spre dulăpiorul cu băuturi.

Dan o privi, cu un surîs pe faţă. Crescuse într-adevăr mult de cînd o văzuse ultima oară. Avea înfăţişarea aparte, de iepşoară cu picioare lungi, a fetelor de şaisprezece ani. Totuşi, sînii i se împliniseră; în privinţa asta, moştenea familia lui. La faţă, însă, era bucăţică ruptă maică-sa. Arăta exact aidoma lui Kate, cînd o cunoscuse el. De la părul lung, negru şi mătăsos, pînă la dinţii albi, perfecţi. Pînă şi nasul deosebit al lui Kate îl avea.

Reveni la locul ei cu paharul şi sorbi.

– Mmmm, delicios.

– Ce păcat că mama ta a trebuit să plece astă seară.

Lizzy ridică din umeri:

– E meseria ei. Mami trebuie într-adevăr să muncească pe brînci ca să ne ţină pe toţi, nu-i aşa, Buni?

– Aşa este, fetiţo.

– A, ştiu şi eu, dar nu mi se pare drept, să trebuiască s-o-ntindă în noaptea de Crăciun, comentă Dan, cu glasul intenţionat nepăsător.

– De la un timp, te obişnuieşti, tati. Nici nu mai ţin minte cînd a fost acasă, de ziua mea, destul de devreme ca să prindă începutul petrecerii! Totuşi, Buni e aici mereu.

Dan dădu din cap şi luă o înghiţitură de brandy.

Evelyn se ridică:

– Cine are poftă de-un sandviş cu curcan?

Atît Dan cît şi Lizzy dădură din cap a încuviinţare, iar bătrîna se duse la bucătărie. Dan îşi strînse fiica de mînă:

– Ştii, Liz, eşti o fată bună. Multe fete ar detesta să aibă o mamă care nu-i prezentă cînd au nevoie de ea.

Muşcîndu-şi buza, Lizzy cugetă adînc.

– Îmi e alături cînd am cu-adevărat nevoie, tati. Nu-ţi

face griji cu asta. Anthea cînd se-ntoarce?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Ăă... Anthea şi cu mine nu mai sîntem împreună, de fapt.

Lizzy luă o înghiţitură mare de Babycham şi puse paharul pe măsuţa de cafea.

– Mă bucur, tati. Niciodată nu mi-a plăcut prea mult.

– N-ai cunoscut-o cu adevărat, replică el, cu încordare.

– Nu, dar cînd dădeam telefon, mă expedia. Parcă aş fi deranjat, sau mai ştiu eu.

– Aşa era stilul ei. N-o făcea cu intenţie. Tu cum te înţelegi cu... ăă... prietenii mamei tale?

– Cu iubiţii, adică? N-are niciodată vreunul. Ştiu că e invitată la întîlniri, dar nu se duce niciodată. Tatăl prietenului meu a vrut să iasă cu ea şi l-a refuzat.

– Tatăl prietenului tău! exclamă scandalizat Dan.

– A, nici o grijă, mămica lui a murit de-un veac. Ăă, sună îngrozitor, dar înţelegi ce vreau să zic.

– Mda, înţeleg.

Îşi zîmbiră.

– Of, tati, ce bine e că eşti acasă.

– Şi eu mă simt minunat, iubito.

Dacă ieşea după mintea lui, avea să rămînă acolo mult timp. Era convins că şi Katie a lui îi ţinea o lumînare aprinsă, şi ar fi făcut orice ca să-i învioreze din nou flacăra.

Prima parte a planului consta în a o atrage pe soacră-sa de partea lui. De asta avea să se apuce imediat.

Kate şi Patrick stăteau pe canapeaua largă din salonul casei Kelly; amîndoi beau cafea. Patrick vorbea de-o oră încheiată despre viaţa lui, iar Kate nu-l întrerupsese.

Toate poveştile despre el, adevărate sau imaginare, nu reuşiseră s-o pregătească pentru atracţia aproape brutală pe care o avea din belşug. Părul şaten-închis, abia începînd să încărunţească la tîmple, îi dădea un aer distins, îmblînzindu-i trăsăturile aspre. Oacheş şi cu buze pline, avea nişte ochi de un albastru pătrunzător şi, din felul cum

se mişca, se vedea bine că se îngrijise de-a lungul anilor. Numai mica burtă îi trăda vîrsta. Era un bărbat foarte atrăgător. Prea atrăgător, de fapt, pentru binele lui propriu. Iar pe Kate o încerca bănuiala că, în alte împrejurări, ar fi făcut-o intenţionat să fie cît mai conştientă de acest fapt.

Lui Patrick Kelly îi plăceau femeile. Dar nu le iubise decît pe două cu adevărat. Pe soţia sa, Rene, şi pe Mandy, fiica lor. Mandy, care acum zăcea la morgă, aşteptînd să fie disecată de scalpelul legistului.

Kate închise ochii. Glasul lui Patrick îi murmura monoton în urechi. Atîta nefericire şi confuzie, revărsîndu-se dintr-însul ca de după un stăvilar.

Patrick se ridică de pe sofa şi luă o sticlă de brandy. O aduse, împreună cu două pahare de cristal Waterford. La fel ca toate celelalte din casă, erau de cea mai bună calitate, dar, în timp ce turna două porţii generoase, Kate deveni conştientă că banii însemnau foarte puţin cînd nu aveai cu cine să-i împarţi.

– Ştii, bătrîna mea mamă trăia din spălat. Tata o luase la picior cu ani în urmă, lăsînd-o cu mine şi cu cele patru surori ale mele. Mama lucra ca o sclavă, ca să ne asigure o viaţă decentă, dar o împiedica, la fel ca pe noi toţi în vremurile alea, lipsa de educaţie şi de locuri de muncă civilizate.

L-am găsit pe bătrîn acum cîţiva ani. Nu ajunsese mai departe de nordul Londrei. Se aciuise cu o păsărea bătrînă care făcea codoşlîcuri. Îl ţinea în mare stil, şi el se deprinsese repede. La vremea lui, fusese un tip bine. M-am dus să-l văd şi i-am zis că-s fiu-său, aşa. El doar a zîmbit şi m-a întrebat dacă aveam bani. O vorbă n-a scos despre mama sau fete. Nici măcar în treacăt. Dar eu i-am spus. I-am spus că mama murise de congestie, că o potopiseră reumatismele după ce spălase ani de zile rufele murdare ale altora, însă pe el nici nu-l interesa...

Kate îl văzu lăsînd capul în piept.

– Atîţia ani, mama îl aşteptase să vină acasă, iar el nici nu se gîndise la ea.

– Şi ce-ai făcut? întrebă Kate cu voce scăzută.

– I-am dat una. L-am purtat în pumni prin toată camera. Un biet bătrîn, iar eu l-am bătut... propriu-mi tată. Apoi, la plecare, i-am dat cincizeci de lire. I le-am aruncat pe pat. I-am spus că mai mult n-o să primească niciodată de la mine. Şi-acum îl mai văd cum se tîra pe pat. Îi curgea sînge din față, dar a înhățat banii ăia ca un cîine un os. Atunci am simțit că-l urăsc.

Am venit acasă şi m-am uitat la Mandy a mea şi m-am linişit. O, da, mi-am spus, fetița mea nu va cunoaşte niciodată o asemenea durere. Şi uite că a sfîrşit cunoscînd o durere mai mare decît i-aş fi putut eu pricinui vreodată. O durere mult mai mare.

Îşi trase nasul, şi mai sonor.

– Ei, cine-o fi perversul ăla, o să-l prind eu. Am pus deja băieții să adulmece şi cînd l-oi găsi...

Lăsă fraza în aer.

– Ar fi mult mai bine să ne lăsați pe noi să-l găsim, domnule Kelly.

Patrick rîse de cuvintele ei. Un hohot răguşit, amar.

– Tragi în piept, cum zice tineretul. Chiar crezi că i-aş lăsa pe activiştii sociali şi inimile sîngerînde să-şi pună pe el mîinile alea slinoase? Aşa crezi? Crezi că l-aş lăsa să ajungă-n cine ştie ce spital călduț, cu pază, unde poate să umble liber prin curte şi să aibă-n cameră televizor şi video? De unde să poată ieşi în cîțiva ani şi s-ajungă să lucreze într-un orfelinat de copii sau ştiu eu?

Nici vorbă, iubito. Am de gînd să-i plătesc scump pentru moartea fiicei mele şi a celeilalte femei. Avea trei copilaşi, ce futu-i mama mă-sii. Fii sinceră, chiar crezi că are dreptul la viață, în timp ce fetița mea putrezeşte în pămînt? Nici pomeneală.

Kate lăsă capul în piept, căci o parte din ea, fără tragere de inimă, era de acord cu ceea ce spunea Kelly. Era bine să ai principii înalte, să spui că dacă recurgi la violență nu faci decît să te cobori la un nivel animalic. Dar cuvintele lui Patrick Kelly îi atinseseră o coardă sensibilă. Şi ea avea

o fiică. Pe de alte parte, însă, îşi dedicase viaţa ideii că nu se putea face dreptate decît pe căile cuvenite.

Avea să-l găsească pe violatorul din Grantley, iar atunci urma să-l pună sub pază. Aşa cerea legea, şi asta era plătită ea să facă. Îi putea înţelege furia, dorinţa de a-l distruge pe criminal, era firesc să simtă astfel. Însă, deşi putea simpatiza cu el, n-ar fi fost niciodată de acord.

Nu puteai riposta violenţei cu violenţă. Omul acela, oricine ar fi fost, era bolnav. Bolnav la cap. Trebuia să fie scos din sînul societăţii. Iar cînd avea să-l găsească – nu dacă, ci cînd – urma să-l izoleze definitiv.

Orice monedă avea întotdeauna două feţe. Cînd se va calma, Kelly avea să înţeleagă şi singur atîta lucru. Cel puţin, aşa spera. Auzindu-i respiraţia adîncă, oftă, reamintindu-şi că pierduse lucrul ce-i era cel mai de preţ pe lume.

– Cît e ceasul? întrebă Kelly într-un tîrziu.

– Douăsprezece fără un sfert.

O privi trist.

– Iartă-mă. Te-am ţinut departe de familie, tocmai în noaptea asta.

– N-am de ce să vă iert, domnule Kelly.

Chipul lui se apropiase de al ei, iar Kate simţi înlăuntru-i o absurdă palpitaţie. Ca şi cum tocmai ar fi terminat de alergat o cursă, rămînînd cu răsuflarea tăiată.

– Lucrez, ştiţi.

Patrick Kelly îi privi ochii căprui. Tristeţea dintr-înşii le sporea frumuseţea. Avea senzaţia că ascundeau în adîncurile lor tot misterul unei femei.

Kate ajunse la secţia de poliţie Grantley pe la unu şi un sfert. Kelly îi pusese la dispoziţie maşina lui, şi-i ceruse şoferului s-o ducă la spital, de unde-şi luase propria maşină. Cu cît ştiau mai puţini oameni despre ea şi Patrick Kelly, cu atît mai bine. Şi totuşi, reflecta ea, ce era de ştiut? Îl îmbărbătase într-un moment greu, atîta tot. Kate însă ştia că era mai mult decît atît. Din partea ei, cel puţin. Îşi alungă gîndul, nemulţumită de sine însăşi. Era un om frînt, nimic

mai mult.

În camera de incidente, Amanda, Willis şi şeful Ratchette lucrau cu toţii.

– Am fost cu Kelly, e doborît. Niciodată n-am crezut că voi spune asta, dar mi-e milă de el.

– Ei bine, Kate, nu avem nimic nou, decît că maşina, *Orion*-ul albastru-închis, care fusese văzut pe terenul viran, a mai fost văzut şi circulînd pe Portaby Road, în aceeaşi seară. O femeie care-şi plimba cîinele a spus că întorsese lîngă ea, şi de-asta şi-l amintea. Dimineaţă la prima oră, voi discuta cu cei de-acolo.

– Perfect. Mă ocup eu.

Ratchette înălţă o sprînceană.

– Lasă-l pe unul dintre tineri să-şi facă norma. E sărbătoare. Meriţi să te odihneşti.

Kate scutură violent din cap.

– Nu, o fac eu, domnule. Vreau ca labagiul ăla să fie prins.

Willis şi Dawkins o priviră curioşi. Rareori înjura.

– Amanda, îmi aduci o cafea, te rog? Neagră, cu mult zahăr. Willis, poţi începe să mă pui la curent cu ce s-a mai întîmplat azi pe-aici.

Willis luă dosarul la care lucra şi i-l aduse lui Kate. Ratchette o privi atent. Băuse, se vedea clar, dar mai era şi altceva... ceva ce nu putea defini cu precizie. Ei bine, totul avea să iasă la spălat, cum îi plăcea soţiei lui să spună.

Capitolul 9

George şi Elaine şi-au făcut plimbarea de Crăciun în Grantley Woods. Trecînd cu maşina pe lîngă Vauxhall Drive, George zîmbi în sinea lui. Se întrebă fugar ce-ar fi zis Elaine dacă ar afla că el era „Spintecătorul din Grantley".

Pe moment însă n-o interesa decît viitoarea ei vacanţă, cu colegele, şi cele două seri petrecute săptămînal în oraş. George ştia că o cam nedumerea promptitudinea cu care el

îi permisese să aibă o viață socială proprie. Îl găsea un act altruist din partea lui. Nici că s-ar fi putut înșela mai amarnic. În serile cînd Elaine mergea cu prietenele, el ieșea la pradă. Îi plăcea cuvîntul. Pradă, prădător, prădalnic. Semăna cu „bravură", altul dintre cuvintele lui favorite. În vreme ce Elaine umbla haimana, putea să prade în pace și să-și vadă benzile video fără întrerupere. O convinsese să-i telefoneze cînd voia să vină acasă, pentru a o lua el cu mașina, ca să se asigure că n-o pîndea nici un pericol.

Rînji în sinea lui. De fapt, nu voia decît să știe cînd sosea, ca să ascundă lucrurile. Absențele ei făcuseră minuni pentru căsnicia lor. Acum, cînd începuseră, reușeau să respecte un soi de armistițiu. El n-o bătea la cap, iar ea își ținea clanța aia gălăgioasă. Își dorea s-o fi făcut cu ani în urmă. Băga-și-ar scula în Elaine! Rînji din nou. Nici o șansă. Nu l-ar fi lăsat să procedeze nici măcar la ceea ce numea ea relații sexuale normale.

– George, la ce te gîndești?

Elaine îl privea sceptică. Îi detesta tăcerile prelungite. George parcă mașina în fața casei și-i zîmbi.

– Mă gîndeam doar ce norocos sînt că am o soție ca tine.

Elaine se rezemă de spătar, ca să-l vadă mai clar.

– Serios, George?

– Serios. Ești o soție bună, Elaine.

– Aha. Ei bine, îți mulțumesc.

Coborîră din mașină, iar George observă că nu-i înapoiase complimentul.

Elaine străbătu cărarea din grădină, cu George după ea. În timp ce deschidea ușa din față, telefonul începu să sune, iar femeia se repezi să răspundă. George își scoase Burberry-ul și-l agăță în dulapul din antreu.

– E sora ta Edith, din America!

George luă receptorul.

– Alo, Edith!

În glas i se simțea o afecțiune sinceră. Întotdeauna fusese apropiat de ea. Amîndoi suportaseră limba ascuțită

a mamei lor şi împărtăşeau o afinitate înnăscută.

– Bună, Georgie. Trebuia să te sun – sărbători fericite!

– Şi ţie, dragă, şi lui Joss. Ce fac copiii?

Elaine zîmbi la adresa fericirii lui George. Dumnezeu i-era martor că avusese parte de puţină fericire din partea familiei lui, şi o plăcuse şi ea întotdeauna pe Edith. Avea aceleaşi maniere cu ale lui George, un stil trist de a se comporta, atrăgător la o femeie, cîtă vreme din partea unui bărbat ca George era enervant. Elaine trecu în bucătărie şi făcu două cafele irlandeze. Ce naiba? Era Crăciunul. Cînd termină cu telefonul, George veni la ea, radios.

– Îţi trimite toată dragostea ei şi vrea să mergem la ei.

Edith îi invita în fiecare an. Elaine îşi muşcă buza o clipă, cu faţa ei rotundă, îngîndurată.

– Hai să mergem la anul, bine, George? Ne-am putea-o permite cu uşurinţă, iar tu şi Edith v-aţi înţeles întotdeauna bine. Ar fi o vacanţă minunată pentru noi.

George îi percepu emoţia.

– Da, hai. O, Elaine, hai să mergem.

Privindu-i faţa nerăbdătoare, simţi aproape că o iubea.

– Atunci, e-n regulă, George, mă ocup de asta după vacanţă! Acum, mă uit la film. Vii şi tu?

– Imediat, iubito. Îmi voi bea cafeaua aici, cred, să fac nişte planuri.

– O.K., băiete. Ieşi din bucătărie, încîntată.

George se aşeză la masa *Formica* albă, zîmbind. Apoi, îşi aminti de compensaţie. Strînse pumnii. Elaine încă nu ştia că avea să-şi piardă slujba. Banii din compensaţie erau destul de buni, dar nu acelaşi lucru cu o leafă regulată.

Se lumină la faţă. Putea lua compensaţia, depunînd-o într-un cont separat! Apoi, se descurajă din nou. Unde putea umbla toată ziua? Nu, Elaine avea să afle. Întotdeauna afla. Nu-i rămînea decît să-i spună adevărul. Totuşi, aveau să se ducă în Florida, s-o viziteze pe Edith. De acest lucru era hotărît.

Îşi aminti de Edith aşa cum fusese în copilărie. O fată minunată. Nu prea înaltă, dar se dezvoltase prematur. Avea

acelaşi păr negru şi des ca al lui George, numai că pe capul ei arăta normal. Uşor ondulat, îi îmblînzea oarecum înfăţişarea. Prin pielea ca de porţelan, venele i se vedeau perfect, mai ales pe umflătura sînilor. Ochii cenuşii, frumoşi, cu pleoape grele, îi dădeau o expresie senzuală, cu gura mică precum un boboc de trandafir şi obrajii rotunzi, trandafirii. Mama lor o urîse întotdeauna pe Edith.

Apoi, într-o zi, plecase. Numai George ştia că fugise la Brighton cu un comis-voiajor, dar maică-sa ghicise şi-l bătuse cu cureaua pînă scosese de la el totul. Îşi pîrîse sora, pe biata Edith. Scena apariţiei lui Nancy la casa de oaspeţi Shangri-La probabil că a fost cumplită. Ca de obicei, mama lui avusese ultimul cuvînt. Edith era însărcinată şi singură, comisul-voiajor abandonînd-o cînd aflase despre starea ei.

Cum o mai făcuse maică-sa să plătească! Şi-ncă cum! Se delecta făcîndu-i lui Edith reproşuri cu fiecare ocazie. Mama care jura faţă de toată lumea că-şi iubea copiii!

Edith pierduse în greutate, pe cînd alte femei gravide înfloreau. Arăta ca un spectru; treptat, îi fuseseră supte din ea toată vitalitatea şi forţa. Apoi, cînd în sfîrşit începuseră chinurile facerii, Edith fusese lăsată să nască singură în dormitor, numai cu vocea mustrătoare a maică-sii, ca singur ajutor. George stătuse lîngă uşă, ascultînd.

– Toţi copiii vin pe lume cu durere, Edith, dar nici unul atît de dureros ca un bastard.

Strînse din dinţi. Pe-atunci n-avea decît treisprezece ani, dar voise să năvălească în cameră şi s-o bată pe Nancy pînă nu se mai scula de jos. Gemetele şi ţipetele surorii lui îi sfîşiaseră inima. Stătuse treaz toată noaptea şi a doua zi, pînă auzise un mîorlăit slab, ca al unui pisoi, şi ştiuse că micuţul se născuse cu bine, după tot chinul.

Edith îl iubise pe băiat. Îl iubise din toată inima, crezînd, în neştiinţa ei, că maică-sa avea s-o lase să-l păstreze, fiindcă nu se pomenise nimic despre adopţii. Crezînd, în adîncul inimii, că Nancy avea să se îmblînzească faţă de ea odată ce se năştea copilul, găsind şi pentru el un colţişor în inima ei. Dar nu era să fie. Cînd băieţelul avea două

luni, veniseră să i-l ia. O femeie voinică, de la o agenție de adopții, cu ochi albaştri şi duri ca oțelul, şi cireşe la pălărie, şi una mai scundă, mai blîndă, cu ochi apoşi, avînd un dosar mare, gri. Edith zbierase, se rugase şi implorase în genunchi, dar mama ei era neînduplecată. Se bucura.

În cele din urmă, femeia cea voinică şi cu cireşe la pălărie smulsese copilul, care țipa, din brațele mamei lui, tîrînd-o cîțiva paşi după ea şi pe sărmana Edith, pînă căzuse pe linoleum, suspinînd. Cu asta, se sfîrşise totul. Fiul lui Edith plecase din casă şi din viața ei. Şi fusese lăsată singură, cu inima frîntă. A doua zi, George îşi văzuse mama forțînd-o să bea o ceaşcă de ceai rece plin cu săruri de Epsom ca s-o ajute să elimine laptele din sîni. În ziua aceea, ajunsese în sfîrşit s-o urască pe Nancy. Peste cîțiva ani, cînd Edith îl cunoscuse pe Joss Capmbell, se bucurase atît de tare pentru ea, fiindcă Joss era mai bătrîn decît Edith şi mai potrivit pentru Nancy. Cînd maică-sa îi spusese, cum le spunea întotdeauna tuturor bărbaților interesați de Edith, despre copilul din flori, omul se rezumase să zîmbească. Zîmbise şi spusese că o lua indiferent de situație. Numai pentru acea singură frază, George îl iubise pe Joss.

Da, o să se ducă în **vizită** la Edith. Chiar dacă l-ar costa toți banii de pe urma compensației. Acum avea cincizeci şi unu de ani, iar Edith cincizeci şi cinci. Viața mergea înainte şi voia s-o vadă înainte de a fi prea tîrziu.

Îşi bău cafeaua răcită şi fu recunoscător pentru whisky-ul pe care-l turnase Elaine în ea. Undeva, în lume, exista un bărbat, un om de treizeci şi opt de ani, care probabil era căsătorit, cu copiii lui proprii. Care, datorită minții sucite a bunicii sale, n-avea s-o cunoască niciodată pe femeia bună şi blîndă care-i dăduse viață. George îşi spălă ceaşca şi farfurioara şi le puse în uscătorul de plastic. Apoi se duse lîngă Elaine să vadă filmul. Dar gîndurile la Edith îl urmăriră toată seara.

Kate se uită la ceas. Era şase fără un sfert. Interoga oameni de la nouă dimineața şi obosise. Se aşeză la ma-

şină, deschizînd încălzitorul, în timp ce-şi scria comentariile pe o foaie de hîrtie. Omul pe care tocmai îl chestionase, un anume domn Liam Groves, nu fusese prea încîntat să fie luat la întrebări în ziua de Crăciun. Nu-l impresiona deloc explicaţia ei că o făcea numai pentru a-l elimina din cercetări. Ba chiar îi spusese în termeni fără echivoc să-i dea bătaie şi să-şi înmulţească familia. Numai că nu cu cuvinte biblice!

Îşi termină însemnările şi privi lista suspecţilor. Peter Bordez, Geoffrey Carter, John Cranmer... şi încă peste cincizeci de nume. Hotărî să declare ziua încheiată. Punînd dosarul pe scaunul din stînga, porni maşina. Micul Fiat demară repede, iar Kate deschise radioul. Începu să ragă „Am văzut-o pe mămica pupîndu-l pe Moş Crăciun" Încruntîndu-se, îl închise. În anul acela n-avea chef de Crăciun. Poate la anul urma să se poată bucura de sărbători.

Dan le dusese pe Lizzy şi Evelyn la o pantomimă, nici mai mult nici mai puţin. Ceea ce o lăsa liberă, în ziua de Crăciun, să-şi vadă de lucru. Strînse degetele pe volan pînă i se albiră. Scrută casele de pe străzi, privind brazii de Crăciun la ferestrele vesel luminate, decoraţiunile agăţate din tavan. Ştia că, undeva după o uşă asemănătoare, Spintecătorul din Grantley stătea la gura sobei lui, îndopat cu bunătăţi de Crăciun. Poate că la picioare i se jucau copiii. Poate că soţia lui învrednicea chiar cu un gînd familiile femeilor asasinate, fără a ghici o clipă măcar că omul cu care era căsătorită fusese făptaşul.

Kate îşi dorea să fi mers la pantomimă. Îşi dorea să rîdă, să glumească şi să-i strige „în spatele tău" şi „ba s-o crezi tu" comicului de pe scenă. Îşi dorea ca în acel moment să se afle oriunde, numai la Grantley nu.

Dan îşi dădea toată silinţa să-i fie de ajutor, lucru pe care Kate îl aprecia. Cel puţin, de acest Crăciun nu mai trebuia să se simtă vinovată pentru că Lizzy nu avea nici un părinte alături. O, mama ei era minunată, îşi adora nepoata, dar uneori Kate simţea un junghi de vinovăţie faţă de timpul pe care-l petrecea departe de Lizzy. Chiar era o

glumă, fiindcă, dacă ar fi fost bărbat, nici nu s-ar fi gîndit. Însă, femeie fiind, trebuia să-şi jongleze viaţa acasă şi munca la poliţie cu precizie expertă. Se consola cu faptul că fata înţelegea. Iar Lizzy, binecuvîntată să fie, înţelegea într-adevăr. Ştia cît de importantă era munca lui Kate. Cum le asigura un acoperiş deasupra capetelor, ajutînd în acelaşi timp şi societatea. De cîte ori se strecurase Kate în sala de festivităţi a şcolii, sosind cu întîrziere la vreo serbare, şoferul de lîngă ea strîmbîndu-se jenat de comicăriile copilăreşti de pe scenă. Dar ştia că Lizzy îi aprecia prezenţa, că reputaţia ei de D.I. nu avea de suferit fiindcă era mamă. Dimpotrivă, ofiţerii C.I.D. de sex masculin o admirau. Mă rog, ca să fie sinceră cu sine însăşi, numai cei mai vîrstnici.

Pe ziua de azi, însă, terminase. Îi era de-ajuns. Ancheta îşi spunea cuvîntul. Ce n-ar fi dat pentru o poală bună şi caldă în care să-şi culce capul. Nu mergea pînă la a-şi dori un bărbat bun şi cald cu care să se culce, dar nici mult nu mai avea. Sosirea lui Dan îi deşteptase toată sexualitatea adormită. Cu el, sexul fusese întotdeauna reuşit. Ba încă, minunat. Problema era că lui Dan îi plăcea atît de mult, încît tindea să dea şi altora, ceea ce lui Kate nu-i folosea la nimic. Chiar la nimic.

Se opri la intersecţia unde începea drumul spre casă şi, în loc de a o lua la dreapta, cum ar fi făcut în mod normal, coti către stînga, în direcţia periferiei oraşului Grantley. Spre marea casă din secolul al XVIII-lea care-i aparţinea lui Patrick Kelly. Se hotărîse să-i facă o vizită.

Patrick Kelly stătea pe patul fiicei sale. Era prezentă peste tot în jur. Dormitorul mirosea a parfum de mosc; pe podea, lîngă pat, zăcea jumalul ei cotidian. Pe masa de toaletă din dormitorul spaţios stăteau zadarnic toate cosmeticalele şi loţiunile ei, ca şi cum ar fi ştiut că n-aveau să mai fie folosite niciodată. Acolo, singură, era o fotografie mare înrămată, cu el, Rene şi Mandy. Rîdeau toţi trei. Fusese făcută în Marbella, chiar înainte de moartea lui Rene. Acum, le pierduse pe amîndouă. Întoarse capul auzind uşoara bătaie în uşă. Era Willy.

– Păsăreaua-detectiv e jos, am condus-o în salon.

– Mersi, Willy, vin imediat. Zi-i bucătăresei să ne facă nişte cafea, bine?

Omul dădu din cap şi ieşi. Ridicîndu-se încet, Patrick părăsi camera. Coborî scara, cu umerii aduşi ca sub apăsarea unei mari poveri, iar Kate îl văzu îndreptîndu-se. Veni spre ea cu mîinile întinse şi i le cuprinse cu căldură înainte de a se gîndi ce făcea.

– Domnişoară Burrows. Mă bucur mult că te revăd.

Kate zîmbi.

– Eram în trecere şi mi-am zis să intru să văd ce mai faceţi.

Ştiau amîndoi că era o minciună. Nimeni nu era „doar în trecere" prin casa lui Patrick Kelly.

– Foarte drăguţ din partea dumitale. Am pus să aducă o cafea.

Kate îl urmă în camera de zi. În cămin trosnea focul, răspîndind o căldură plăcută. Relaxantă. Parcă s-ar fi întors cu o sută de ani în trecut. Kelly se aşeză pe canapea, lîngă ea, şi zîmbi trist.

– De fapt, mă bucur să am musafiri. Sora mea nu-i de nici un folos în asemenea momente. I-am spus că ne vom vedea la înmormîntare, deşi cred că mai e pînă atunci. Dar am nevoie de compania cuiva. Prietenii mei sau oamenii pe care-i numesc prieteni, nu-mi sînt cu adevărat apropiaţi. Niciodată pînă acum nu mi-am dat seama că de fapt am foarte puţini oameni de încredere. Numai pe fiica mea şi pe soţia mea, cînd erau în viaţă.

Kate îi privi chipul răvăşit, atît de diferit de seninătatea blondă a lui Dan.

– Văd atît de multă nefericire în munca mea, încît uneori e greu să uit pur şi simplu.

Stătură un moment tăcuţi.

– Ce-ţi face familia? Nu se întreabă unde-oi fi fiind în ziua de Crăciun?

– Fiica mea are şaisprezece ani, iar astăzi fostul meu soţ le-a dus, pe ea şi pe mama mea, la o pantomimă.

Îi văzu licărul de durere pe față cînd vorbise despre Lizzy şi bănui că se gîndea la propria lui fiică. Continuă grăbită:

– Deci, am cîteva ore libere.

Patrick Kelly îi distinse singurătatea ascunsă din glas şi ştiu instinctiv că se asemănau. Nişte singuratici care munceau şi iar munceau, iar la sfîrşitul zilei nu aveau nimic, numai familia. Şi cînd familia nu mai era, nimic nu le mai putea răsplăti eforturile.

– Ai mîncat azi?

Kate clătină din cap:

– Nimic, de azi-dimineață.

– Atunci, ce-ar fi să iei masa cu mine? Mi-ar prinde bine compania, iar doamna Manners încă mai are destul curcan ca să hrănească toată Lumea a Treia şi Albania. Doar dacă nu trebuie să te-ntorci, desigur.

– Mi-ar face plăcere. Aş fi bucuroasă să iau masa cu dumneavoastră, domnule Kelly...

– Patrick... Mă numesc Patrick. Bine, atunci mă duc să dau dispoziție.

Kate se simțea neobişnuit de încîntată de oferta lui, cu toate că era destul de perspicace pentru a şti că se datora dorinței de tovărăşie, a oricui, nu neapărat a ei anume. Totuşi, o emoționa gîndul de a se afla acolo.

Jenată, îşi aranjă părul, îşi potrivi hainele. Îşi dorea să fi luat costumul nou, dar se consolă cu gîndul că, pe moment, lui Kelly nu-i păsa cum arăta.

Willy aduse cafeaua şi-i zîmbi. Kate răspunse la fel, dar pe dinăuntru se cutremură. Individul arăta ca unul ieşit dintr-un coşmar rău al dracului. Îi lipsea jumătate dintr-o ureche, iar nasul îi fusese vizibil spart, şi nu de puține ori. Îi rînji cu o gură ştirbă.

– Să-ți torn, iubito?

Kate clătină din cap.

– Îmi pun eu, mulțumesc.

Willy ieşi, cu o expresie de uşurare pe chip.

Patrick Kelly se întoarse. Masa avea să fie gata în

douăzeci de minute. Lăsînd-o pe Kate cu cafeaua, trecu în bibliotecă să dea un telefon.

Dimitrios Brunos, un grec londonez, era unul dintre cei mai buni „hăitaşi" din West End. Precum şi unul dintre cei mai violenţi.

– Domnule Kelly, ce mai faceţi? răsună glasul său plin de solicitudine.

– Ascultă-mă cu atenţie şi transmite mai departe ce-ţi spun, celorlalţi. Mandy a mea a murit şi ridic suma. Juma' de milion pentru cine-l găseşte pe obsedat, clar?

Patrick auzi o inspiraţie precipitată şi zîmbi amar. Cu asta, trebuia să ajungă la unele rezultate.

– De asemenea, îl voi căuta personal pe jegul ăla, aşa că bănuiesc c-ar trebui să-l găsim, toţi la un loc. Cine-mi spune numele lui capătă banii, O.K.?

– Da. Vă rog să primiţi condoleanţele mele. Fiica dumneavoastră a fost...

– Bine, bine. În regulă, Dimitrios. Nici eu n-am ajuns prea departe. Anunţă-i doar pe ceilalţi cum stăm.

Patrick lăsă receptorul jos şi închise strîns ochii. Avea să-l hăituiască pe nenorocit pînă-n gaură de şarpe. Avea să-l găsească şi să-i plătească fie şi de era ultimul lucru din viaţa lui. Ridicîndu-se, îşi îndreptă umerii. A doua zi, la prima oră, urma să-i telefoneze şefului Poliţiei ca să ceară cöpii după tot ce găsea moş Bill. Patrick intenţiona să ajungă primul la suspecţi.

Reveni la Kate şi se aşeză lîngă ea. Chiar dacă era moş Bill o javră, avea oarecum încredere în dînsa. Exprima aceeaşi linişte şi seninătate pe care le avusese Rene.

Patrick o plăcea.

George şi Elaine destupaseră o sticlă de vin. Femeia se cherchelise şi urmăreau la televizor o comedie. Perdelele erau trase, iar lumina lămpii răspîndea o aură plăcută. Cinstit vorbind, îşi spuse George, Elaine era o gospodină exemplară. Niciodată în toţi anii lor de căsnicie nu-i lipsise o cămaşă călcată sau lenjerie curată. Costumele i se du-

ceau la curățătorie întotdeauna la timp, şi avea zilnic mîncare gătită. Recunoscut lucru, gătitul Elainei lăsa adesea ...t de dorit, dar măcar era conştiincioasă. O femeie de ...avă. Mama lui, cu toate greşelile ei – şi erau puzderie – fusese la fel în materie de gospodărie. Iubită sau urîtă, copiii ei erau întotdeauna bine hrăniți. Se asigura să fie cel mai bine îmbrăcați, mai curați, mai mintoşi. Avea casa cea mai bine mobilată şi curată pahar. Se mîndrea cu perdelele dantelate de Nottingham, cu paturile de lemn... George tresări. Elaine îl cuprinsese cu brațul pe după gît. O privi cu coada ochiului. Îşi rezema capul de umărul lui.

O, Doamne!

– Dă-mi un pupic, George.

Vocea îi era joasă şi îngălată.

Se concentră spre ecranul televizorului. Bette Milder şi Danny De Vito se certau. „Oameni nemiloşi" se intitula filmul. Oameni nemiloşi? El era nemilosul. N-o dovedise?

– Haide, George, dă-ne un pupic, îi răsuci Elaine fața şi-şi plantă gura umedă şi lipicioasă peste a lui.

George o sărută. Nu ştia ce altceva să facă. Pentru prima oară în mai mult de şaisprezece ani, Elaine îi arăta un oarecare interes! Se cutremură.

– Am avut o zi minunată, George. O zi minunată. Şi la anu', vom avea în sfîrşit un an bun. Trei sute şaizeci şi cinci de zile de fericire. Voi merge cu tine în vacanță, în Florida, s-o vedem pe Edith a noastră. Iar eu plec în Spania cu fetele.

Acum articula cuvintele cu greutate, iar George bănui că, dacă rămînea tăcut, Elaine avea să adoarmă. Îşi petrecu brațul împrejurul ei, cu dificultate, şi o strînse lîngă el. Femeia se cuibări alături, închizînd ochii.

„Rogu-te, Doamne, fă-o să adoarmă."

Rugăciunea îşi găsi răspunsul. În cîteva momente, vinul, căldura şi emoțiile zilei îşi făcură efectul, iar Elaine începu să sforăie încet în cardiganul lui tricotat gros.

George oftă uşurat.

Era gata de multe pentru a o face fericită, dar sexul nu

se număra printre ele.

Luînd telecomanda, puse televizorul pe video. Pe ecran apăru Mandy. Instalase video-ul mai devreme, în timp ce Elaine pregătea cina. O aşteptase să se culce. Acum, dădu sonorul încet şi privi acţiunea de pe ecran. Elementul de risc sporea excitaţia.

Aşa că Mandy trecu prin tot ritualul ei noctum, Elaine sforăia şi George era fericit, cu degetul pregătit pe butonul t.v. al telecomenzii.

Într-un mod ciudat, îşi dorea ca Elaine să deschidă ochii, dar era beată moartă şi dormea, iar George se mulţumi să stea să se uite la film.

Lui Kate îi plăcuse mult prînzul tardiv cu Patrick Kelly. Se destăinuiseră unul faţă de altul. Acum, stătea cu familia ei, ascultînd relatările despre spectacolul de pantomimă.

– O, mami, a fost foarte nostim. Să-l fi văzut pe comic. Era de tot rîsul. A fost şi Joanie, cu fraţii ei. Au stat lîngă noi şi ne-am distrat grozav.

– Şi cînd te gîndeşti că nu voiai să mergi, spuse pe ton glumeţ Evelyn. „Sînt prea mare pentru pantomime. Sînt adultă." Iar cînd a ajuns acolo, urla mai tare decît toată lumea!

– Îmi pare rău că n-am fost şi eu.

– Tati a fost foarte amuzant, tot timpul a făcut bancuri. Ce-aş mai fi vrut să vii şi tu, mami.

– Şi eu, Lizzy. Se pare că a fost nemaipomenit.

– A, zău c-a fost. Tati a urcat să facă o baie.

Lizzy privi ceasul din bucătărie şi scoase un ţipăt.

– O Doamne, dacă n-o iau din loc am să-ntîrzii.

– Şi unde te duci?

– Păi, merg cu Joanie la o petrecere, îşi răsuci ea părul pe deget. Sînt sigură că ţi-am spus.

– N-ai scos o vorbă.

– Nici mie, adăugă Evelyn, cu voce joasă.

– Păi, s-a stabilit de-un veac, iar Joanie vine să mă ia la şapte jumate. Zău că trebuie să merg, mami.

Kate şi Evelyn schimbară o privire.

– Ei bine, eu nu-mi amintesc să ne fi spus nimic despre petrecerea asta. Unde e?

– Aproape de Joanie, pe strada vecină. Nu ştiu numărul.

– Înţeleg.

– Of, mami, nu vorbi pe tonul ăsta. Trebuie să merg! Vreau să merg.

Vocea lui Lizzy era ascuţită, aproape de lacrimi.

– N-a spus nimeni că nu poţi merge... încă.

Dan intră în bucătărie, cu halatul pe el.

– Ce-i cu tot tămbălăul ăsta?

Alergînd la el, Lizzy îl cuprinse cu un braţ.

– Vreau să mă duc la o petrecere şi mami nu mă lasă. Toată lumea va fi acolo.

– Mama ta n-a spus nici un moment că nu poţi merge, Lizzy. Eşti nedreaptă.

– Of, Buni, vreau aşa de mult să mă duc. Iar voi mă veţi îmbrobodi să stau!

– Ba n-o vom face! Tot ce vrea să ştie mama ta e unde are loc şi cine va veni!

– O duc şi-o aduc eu, ce ziceţi?

Toate privirile se întoarseră spre Dan. Lizzy îl sărută pe obraz.

– Atunci, ne-am înţeles, merg să mă pregătesc. La naiba, mami, uneori chiar că ţi se urcă slujba la cap. Nu-s suspectă, să ştii!

Vocea ei redevenise fericită, iar Kate o privi ieşind în fugă din cameră.

– Mulţumesc, Dan. De mii de ori.

Dan deschise larg braţele:

– Ce-am făcut? N-am spus decît că o duc şi-o aduc. Nu-i nimic rău în asta, Kate.

Începu să numere pe degete:

– Mai întîi, vom şti unde e. Şi, doi, vom putea stabili o oră rezonabilă cînd s-o aduc acasă. Trei, voi arunca rapid o privire să văd cine-i acolo. Nu mi se pare să existe

vreo problemă.

Ieşi din cameră, iar Kate simţi imboldul de a-i sări în spinare să-i smulgă părul din cap. După nici cinci minute de cînd intrase în casă, era la contraordinele lui Dan. Fetei i se putea îngădui să comită moarte de om, cîtă vreme se afla prin preajmă tatăl ei; mereu era aceeaşi situaţie, după care, cînd pleca, îi rămînea lui Kate să adune cioburile şi să refacă un oarecare echilibru. Oftă greu.

– Are dreptate, Kate, să ştii. Nu mai e un copil.

– Of, mami, ia nu te mai repezi şi tu să le ţii isonul. E atît de matură, încît a urlat de-a răguşit cît a fost de lungă pantomima aia idioată, acum nici două ore. Eu am văzut o fată, nu cu mult mai mare decît ea, omorîtă în bătaie, pe un pat de spital; nu-s nici douăzeci şi patru de ore de-atunci. Prin oraş umblă un maniac ucigaş, şi tu îmi spui că fata s-a făcut mare!

Evelyn puse o mînă pe braţul fiicei sale:

– Nu numai asta te deranjează, aşa-i? Spune, aşa e? Faptul că Dan îţi ia hăţurile din mîini a cauzat toată situaţia asta. Ei bine, ascultă-mă, şi ascultă cu atenţie. Nu va dura, niciodată nu ţine mult. Dar nu poţi opri fata să ducă o viaţă normală. Va fi cu Joanie şi alţi prieteni, iar Dan o duce cu maşina. Aşa că înghite-ţi mîndria şi nu-ţi face un duşman din propriul tău copil.

– O să mă bucur cînd o să plece. Şi, primul lucru din anul care vine, ăsta va fi. Îţi dau cuvîntul meu, mami!

– Nu vrea decît ca fata să se distreze cu prietenii.

Kate oftă zgomotos.

– Nu-ncepe să-i ţii partea, mami. Şi-aşa e destul de rău că Lizzy are impresia că-i străluceşte soarele din...

– Kate! îi întrerupse Evelyn torentul cuvintelor. Ar trebui să te asculţi cum vorbeşti, domnişoară.

Kate se aşează la bar şi-şi aprinse o ţigară. Nu era momentul să-i amintească mamei sale că avea patruzeci de ani. Toată acea după-amiaza reuşită îi fusese compromisă. Pînă la urmă avea s-o lase pe Lizzy să plece la petrecere, rareori îi interzicea ceva fetei. Dar ca hăţurile să

i se ia astfel din mîini era iritant şi de-a dreptul necinstit.

Însă Kate ştia cînd depăşea limită, aşa că nu mai spuse nimic.

Dan le lăsă pe Joanie şi Lizzy în faţa unei case cu înfăţişare respectabilă şi, după un scurt sărut pe obraz, plecă, mulţumit de felul cum descurcase situaţia. Avea să-i prindă bine lui Kate dacă-şi dădea seama că putea fi şi el un om responsabil.

Lizzy intră împreună cu Joanie, fiind imediat înconjurată de o liotă de băieţi. Purta o fustă neagră, scurtă, şi o fîşiuţă îngustă în chip de bluză, care-i scotea în evidenţă sînii mari. Joanie stătea alături şi, rîzînd, se aşezară la taifas cu băieţii. Era o cu totul altă fată decît cea pe care o cunoşteau mama şi bunica ei.

– Deci, cum stăm, are careva ceva de pufăit?

Un băiat înalt şi slab, cu păr lăţos, îi dădu un chiştoc, iar Lizzy i-l luă, inhalînd profund amestecul aromat.

– Mmm, miroase a *Sensimelle!*

Trase un fum prelung, ţinîndu-l în plămîni vreo zece secunde înainte de a-l da afară. Sînii îi palpitară, atrăgînd atenţia tuturor masculilor din vecinătate.

– Toată ziua am murit să trag puţin. Unde-s Angela şi Marianne?

– Nu vin decît mai tîrziu. Încearcă să marcheze cîteva E-uri în Grays.

Ochii lui Lizzy se luminară.

– O, excelent. Eu trebuie să fiu acasă pînă la ora unu jumate! Mai avem destul timp să ne distrăm.

Toţi izbucniră în rîs, iar Joanie zîmbi stingherită. De cînd intraseră în gaşca asta, nu se simţea chiar fericită. Erau prea libertini pentru ea, dar lui Lizzy îi plăceau. Se desfăta în toată agitaţia şi atenţia ce i se acorda. Joanie se ţinea de ea, cum făcuse întotdeauna.

Peste o oră, Lizzy era în grădina din dos, rezemată de perete, cu un băiat de optsprezece ani numit Joey Messon. Îi ridicase pînă-n talie banda de material ce trecea drept

fustă şi trăgea de elasticul dresului.

– Nu aici! exclamă ea, scandalizată.

Joey o privi rînjind.

– Zău că trebuie să-nveți să prinzi pulsul acțiunii, Lizzy.

Fata îşi trase fusta la loc, clipind din ochi. Amestecul de cannabis şi vodkă o făcea să i se învîrtă capul.

– E adevărat că maică-ta-i sticlete?

Lizzy chicoti.

– Aşa s-ar zice. E detectiv inspector.

– Zău? Ce chestie.

– De fapt, e o tipă mişto.

– Ce-ar zice dacă ar şti ce facem astă seară? întrebă el, pe un ton sincer interesat.

– Probabil ar ieşi căcarea lumii.

Rîseră amîndoi, iar Joey o sărută din nou. Mai încet, de astă dată.

– Apropo de căcat, ce-ai zice să mai trag o doză? În dormitor, de data asta?

Glasul îi devenise scăzut şi senzual, iar Lizzy se pierdu cu totul. Era cel mai chipeş băiat pe care-l văzuse în viața ei.

– Mi-ar conveni.

– Atunci haide.

O trase de mînă prin bucătăria aglomerată, prin hol şi peste trupurile de pe trepte.

În dormitor, Lizzy află care era concepția lui Joey despre distracții. Iar Joey constată că Lizzy, fiica unei polițiste, nu era atît de inocentă pe cît crezuse el la început.

Capitolul 10

Ajunul Anului Nou

– Eşti sigur că te vei simți bine de unul singur, George?

Vocea Elainei era preocupată, dar, în adîncul sufletului, spera să nu se hotărască să vină şi el la petrecere. În ultimele zile o călcase pe nervi. Chiar şi cînd era sănătos şi

în formă, George te putea doborî, dar cînd era George bolnav totul devenea un coşmar.

– Du-te la petrecere, dragă, şi transmite-le tuturor urările mele. Zău că mă simt prea rău ca să ies în seara asta.

Femeia oftă uşurată.

– Ei, dacă eşti sigur...

– Du-te şi distrează-te, zîmbi George apatic. Eu am o carte bună, o oală de supă şi tabletele mele.

Îl sărută pe obraz.

– Atunci, pe curînd. S-ar putea să întîrzii, chicoti ea.

George dădu din cap. În rochia ei nouă, o chestie verde-smarald, scînteietoare, mulată pe trup, cu enormi umeri vătuiţi, George o găsea o încrucişare între un pom de Crăciun şi un jucător de fotbal american.

– Arăţi fermecător, Elaine. Toţi bărbaţii vor dori să danseze cu tine.

– Of, George! Prostuţ bătrîn! chicoti din nou Elaine, ca o şcolăriţă ieşind la prima întîlnire. Îşi scăpă din mînă geanta, iar George se încruntă cînd Elaine se chinui s-o ridice. Nu un fotbalist american – un luptător de sumo. Doamne, rău mai arăta în rochiile astea strîmte.

Afară claxonă un taxi, iar Elaine năvăli pe uşă, lăsînd în urmă un iz de *Estée Lauder* şi pudră.

– Pa, George.

Îi ascultă tropăitul picioarelor pe scări şi mulţumitorul trosnet al uşii din faţă trîntindu-se în urma ei.

Plecase.

Era singur.

Aleluia!

George rămase respirînd greu pînă auzi taxiul cotind în capătul străzii, după care sări din pat.

– Ascultaţi, domnule Kelly, e seara de Anul Nou. Întotdeauna ne vin o droaie de pontatori în noaptea de Revelion. E o fată bună...

Kelly o privi aspru pe femeia din faţa lui. Violet Mapping conducea acel salon de masaj de cinci ani. Era una dintre

cele mai dure matracuci pe care o întîlnise în viața lui și cunoscuse vreo cîteva, dar avea un singur viciu: era lesbi și-i plăceau fetișcanele. Fata aia însă n-avea să lucreze în salonul lui de masaj pînă nu se califica.

– Ascultă, Vi, fă-i rost fetii de un certificat și poate lucra aici pînă se-ntorc vacile acasă. Altfel, nici o șansă.

– Of, domnule Kelly, știți și dumneavoastră și eu că hîrțoaga aia e un fals ordinar.

– Nu-mi pasă ce știi tu, Violet. Odată ce-a făcut cursul de masaj și are certificatul, poate lucra aici. Pînă atunci, nu.

Violet îi văzu chipul înăsprindu-se și conchise că era mai bine ca de data asta să cedeze. Toată lumea știa despre Mandy; se vorbea pe străzi. Mai bine să nu-l supere. Oftă.

– Dacă așa ziceți, domnule Kelly.

– Bravo ție, Vi, știi că are rost. Ei și-acum, dacă-ți vin vreunii suciți, vreau să notezi numele și adresele, totul. Pe urmă, mi le pasezi mie.

Violet pufni în rîs.

– Toți sînt suciți de futu-i mă-sa, de-aia vin aici!

Kelly clătină din cap, nemulțumit.

– Știi la ce mă refer. Dacă vreunul cere ceva mai aiurea sau devine violent cu fetele, vreau să știu. O.K.? Ești una dintre cele mai „săltărețe" din meserie, Vi. Poți sălta un portofel mai bine decît oricine din cîți am cunoscut. Numai că, după ce l-ai săltat, Violet, îl pui la loc, *comprenez?*

Ochii albaștri și duri ai femeii se îngustară.

– M-am lăsat de săltat cu ani în urmă, domnule Kelly, ar trebui s-o știți.

Cei doi se priviră cîteva secunde.

– Tu doar asigură-te că portofelul se-ntoarce la loc în buzunar, Vi, sau ai să plătești scump. Acum, înapoi la recepție. Apropo, să nu uit, cîți ani are păsărica aia neagră de-acolo?

Colțurile gurii lui Violet se arcuiră în jos și ridică din umerii slăbănogi.

– Nu-ș'.

Patrick Kelly se ridică în picioare.

– Nu ştii? Ei, judecînd după cum arată, i-aş da vreo cinşpe, Vi, aşa că descotoroseşte-te de ea. Ce futu-i mama mă-sii, te plătesc ca să conduci spelunca asta. Aş putea să organizez eu singur blestemăţia!

– Bine, nu-i nevoie să-ţi ieşi din pepeni. O rezolv, O.K.?

– Bun.

– Îmi pare rău pentru Mandy, Pat, din inimă-mi pare. La toţi ne pare rău.

Acum vocea i se îmblînzise. Lucra pentru Patrick Kelly şi se certa cu el de ani de zile. Era un şef bun. Cinstit, dar sever. Fiică-sa fusese viaţa lui. Toată lumea ştia asta.

Patrick închise ochii.

– Mulţumesc, Vi.

– Bine atunci, ciufutule, merg să-i dau micii mele gagicuţe vestea cea proastă.

Vocea îi redevenise sonoră şi agresivă.

– Aşa să faci, fetiţo, şi după ce şi-a scos certificatul, poate pune funduleţul la bătaie.

– O să-i scot unul măsluit de la Vinny Marcenello.

– Ia-l de unde vrei, iubito, dar pînă nu-l are, nu lucrează. Vorbesc serios, Vi.

– Ştiu, mie-mi spui!

Din nou vorbea ascuţit. Ieşi din birou.

Kelly continuă să se uite prin registre, dar nu-i stătea mintea la ele. În cele din urmă, se ridică de la birou şi ieşi în holul salonului de masaj. De jur împrejurul pereţilor se înşirau fotolii tapisate cu pluş. Fete şi femei de toate culorile, religiile, formele şi mărimile stăteau prăvălite pe ele. Toate se îndreptară de spinare cînd Patrick trecu prin cameră. Le salută dînd din cap absent. Apoi, cotind la stînga, intră pe o uşă, spre partea din fund a salonului. Acolo se aflau separeurile. Păşi silenţios pe covorul gros, pînă ajunse la ultima boxă. Ascultă.

De după perdeaua subţire pluti un glas copilăresc:

– Doriţi şi supliment, domnule?

– Cît mă-ncalţă?

– Păi, calmarea manuală face cinşpe lire, bucală douăzeci, şi tot tacîmu' patruşcinci de lire.

Patrick îl auzi pe bărbat rîzînd.

– Pune de-un tacîm, fetiţo.

Clătină din cap şi se întoarse înapoi spre hol. Din cine ştie ce motiv, vocea copilărească îl tulburase. Avea doar şaptesprezece ani şi arăta de doisprezece. Era blondă, la fel ca Mandy a lui, numai că, spre deosebire de Mandy, nu avusese nici o şansă în viaţă. Kelly străbătu micul coridor, trecînd prin hol, pînă la maşină.

„Acuma, nu-ncepe să te moleşeşti, băiete," îşi spuse. „Curvăsăraia-i cea mai veche meserie din lume. Dacă nu lucrează pentru tine, o face pentru altul, dar tot lucrează."

Se aşeză pe canapeaua din spate a *Rolls*-ului şi bătu în geam. Din intercom se auzi glasul lui Willy:

– Încotro, Pat?

– La Forest Gate de data asta. Vreau să văd cum o mai duce Juliet.

Maşina porni cu motorul torcînd, iar Kelly se relaxă în fotoliu.

Şi totuşi, vocea copilărească i se repeta stăruitor în cap.

– Opreşte maşina!

– Ca să ce?

Rolls-ul frînă scrîşnind în mijlocul drumului. Patrick Kelly sări afară şi alergă înapoi în salonul de masaj.

– Hai, Vi. În birou, pas alergător.

Violet îl urmă înăuntru.

– Mda? Ce? redeveni certăreaţă vocea ei.

– Blonda aia mică, cum o cheamă?

– Marlene?

– Mhm, Marlene. Ei, îl serveşte pe pontator cu tot tacîmul.

– Şi ce-are?

– Vreau să înceteze. De-acum încolo, aici s-a terminat cu sexul complet. Moş Bill n-are cum să se-atingă de noi dacă fetele nu-şi dau cracii peste cap.

Violet îl privi pe Patrick de parcă-şi pierduse mințile.

– Nu ți-e bine? Dacă facem una ca asta, o fată n-o să mai lucreze la noi. Godron Bennett, dac-ai avea de ales între o gură de smac şi-o cordeală, ce-ai prefera?

Chipul lui Kelly se schimonosi.

– Eşti dezgustătoare, Vi!

– Nu fac decît să-ți expun realitatea, colega, zise, desfăcînd brațele. Cu alte reguli, picior de pițipoancă n-o să mai avem aici şi-o ştii foarte bine. O să ni se ducă clientela mai repede decît berea gratis la canea!

Kelly simți că i se făcea rău.

– Ce-ar fi să te duci acasă şi să tragi un pui de somn, Pat? Cu cîte griji ai, ți s-au urcat la cap.

Se simțea ca un nătărău.

– Poate că ai dreptate, Vi.

– Ascultă, se îmblînzi Violet. Nu sîntem Armata Salvării, colega, sîntem meseriaşi. Ăle fete colo-şa dau cu fofoloanca d-a azvîrlita orice-ar face restu' lumii. Este singura treabă la care se pricep. Aşa că lasă-le s-o facă.

– Of, nu ştiu, Vi, umblă prin oraş nişte labagii nenorociți. Uită-te ce-a pățit Mandy a mea.

– Auzi, să-ți zic ceva. Perverşii ăia se iau de fetițe cuminți şi nevinovate. Ăia nu vor să curvăsărească. Le place caftu'. La fel ca ăi filfizoni de vin aicea – toți vor scatoalce. Îți zic eu, Pat, ieşim prim spate, în grădină, tăiem o nuia din împuțita aia de tufă de oțetar, venim înapoi şi-i batem pe bulangii la cur de li se-nvinețeşte. Ei şi dacă nu ne plătesc nouă, îi plătesc lui Pakistanezu' de mai încolo.

Kelly dădu din cap. Se simțea foarte obosit.

– Oi fi ştiind tu mai bine, Vi.

Cînd reveni în hol, fetele se ridicară din nou, automat, la trecerea lui. Afară, pe trotuar, o bătrînă cu un cățel gras se uită urît la el. Patrick oftă iarăşi.

În ce-l privea pe Patrick Kelly, asta le punea capac la toate. Baba aia îl credea pe *el* client. *Rolls*-ul revenise în fața salonului şi urcă.

– La Forest Gate, şefu'?

– Nu. Acasă, cred, Willy.

– S-a marcat.

Kelly privi oamenii de pe străzile murdare şi mohorîte. Era seara de Anul Nou şi aranjase s-o petreacă împreună cu Kate.

Se instală din nou pe canapea. Dracu' să le ia de boarfe. Îi era pînă-n gît.

– Of, mămico! De ce trebuie ca tu şi tăticu să-mi săriţi mereu în cîrcă? Toate fetele din clasa mea se duc. Eu voi fi singura care nu merge! Nu m-aş putea împăca niciodată cu asta!

Louise Butler bătu din picior.

Doreen, maică-sa, rînji. Fată hotărîtă, Louise a ei. Îşi privi soţul.

– Ce crezi, Ron, s-o lăsăm să se ducă?

Louise oftă uşurată. Dacă mămica ei îl întreba pe tăticul, atunci avea voie. Mămica spusese, mai mult sau mai puţin, da. Înainte ca tatăl său să fi răspuns, se şi aruncă în braţele mamei.

– Mersi, mămico. O, cît îţi mulţumesc.

– Atunci, grăbeşte-te şi te schimbă. Te duc eu, spuse jovial Ron.

Louise îl privi cu o expresie chipurile severă.

– Sînt gata, dacă nu te superi!

Rîseră cu toţii. În treningul ei la ultima modă, mov-a-prins cu auriu, bumperii *Reebok* şi scurta, gen aviaţie, de piele, arăta exact pe dos faţă de ideea de eleganţă a părinţilor. Dar era o pasionată a acidului hardcore, de la pieptănătura pe spate, stil anii '60, pînă le cerceii din urechi.

– Ei, am citit şi eu despre noul colir.

– E *delir*, tăticule. Delir.

– Colir, delir... ce-o fi. Ai grijă. Să nu iei droguri sau mai ştiu eu ce, bine?

Louise îşi dădu peste cap ochii violeţi.

– De parcă luam. Nu-s tîmpită, să ştii.

– Ţinem la tine, iubito, atîta tot.

– Ştiu, mămico. Hai, tăticule, să nu întîrziem. Nu mă du direct la petrecere, lasă-mă la Sam. Vrem să mergem împreună, O.K?

– Aha, bine.

După ce-şi sărută mama, Louise îl urmă pe tatăl său afară din casă. Peste cinci minute, era în faţa locuinţei Samanthei.

– Şi unde zici că-i delirul ăla?

– Mai încolo de-aici, la Woodham Woods. Vreo şapte mile de mers. Nu-ţi mai face griji, tăticule, nu păţesc nimic.

– Ei, nu uita că vreau să fii acasă cel mai tîrziu la ora unu.

– O.K. Pe curînd, tăticule.

Îşi sărută tatăl şi ieşi din maşină. După ce îl văzu plecînd, străbătu aleea pînă la uşa lui Sam. Sună.

– Bună seara, doamnă Jensen, Sam e acasă?

– Nu, dragă. A plecat acum vreo zece minute. Cu Georgina, Tracey şi Patricia. Cred că erau ele... are atîtea prietene! Au venit s-o ia cu o maşină albastră...

– Aha. Bine. Mă scuzaţi că v-am deranjat.

Louise reveni pe alee, cu inima prăbuşită în noroi. Vaca aia ordinară de Sam plecase, deşi ştia că urma să vină şi Louise. Şteoarfă cu două feţe! Ei bine, nu-i mai rămînea decît să se ducă acasă şi să-l roage pe tatăl ei s-o ducă la bairam. Dar, în cazul ăsta, ar fi văzut că avea loc într-o magazie veche, cîtuşi de puţin civilizată, şi o punea să se-ntoarcă acasă.

Ce putea face?

Zîmbi în sinea ei. Urma să meargă cu autostopul. Poate chiar să tragă cîţiva tipi după ea. Asta avea să le-nveţe minte pe alde Sam şi gaşca, nu?

Îşi scoase pletele lungi şi negre de sub gulerul scurtei şi porni spre marginea oraşului Grantley.

Să le-nveţe minte.

Lizzy era îmbrăcată, gata de plecare. Îşi aruncă o ultimă privire în oglinda dulapului înainte de a trage pe ea

cojocul din piele de oaie pe care i-l cumpărase tatăl ei de Crăciun. Lingîndu-şi buzele ca să le dea lustru, trecu în dormitorul mamei sale.

– O, mami, ce prima-ntîi arăţi!

Kate îşi netezi noua rochie roşu-aprins, de lînă pură, ce-i cuprindea silueta, zîmbindu-i fiicei ei.

– Mulţumesc, iubito.

Se privi în oglindă, ştiind că arăta bine. Îşi spălase părul cu şampon de nucă de cocos şi-i lucea în lumină. În urechi îşi agăţase două cercuri de aur şi avea faţa machiată cu multă artă.

– Deci mîine la ce oră te-ntorci de la Joanie?

– Pe la prînz, cred. Nu-ţi face griji, stai şi distrează-te.

– O să mă străduiesc.

Kate îşi privi fiica în ochi.

– Ştii, Liz, eşti frumoasă. Arată-mi cu ce te-ai îmbrăcat.

– A, am tras pe mine costumul negru şi-atît. De fapt, petrecerea nu e acasă la Joanie.

Îşi bosumflă buzele rujate, iar Kate rîse. Familia lui Joanie era, după părerea lui Lizzy, „bleagă"

– Sper să te simţi bine.

– O, fii sigură, mami. Tu doar vezi-ţi de tine.

Îşi privi mama cu ochi critic.

– Dă-ţi cu rujul cel roşu, vine mai bine cu rochia asta decît coralul. Eşti destul de brunetă ca să te prindă.

Kate rîse:

– Pe bune.

Şi începu să-şi şteargă rujul portocaliu.

– Tati ce face-n noaptea asta?

– Habar n-am, iubito, ridică din umeri Kate. Buni s-a dus la Doris. Bănuiesc că şi tatăl tău iese undeva.

– Păi, nici nu l-ai întrebat?

Kate, care-şi aplica rujul roşu, se opri.

– De ce-aş fi făcut-o? îşi privi ea fata, în oglindă. Sîntem divorţaţi, Lizzy, am viaţa mea, el o are pe-a lui.

Lizzy se întristă.

– Aş vrea ca voi doi să vă împăcaţi.

Întorcîndu-se, Kate îi cuprinse obrajii în mîini.

– Şi eu mi-am dorit-o mult timp, Lizzy, dar tatăl tău vede altfel viaţa.

Îşi căuta cuvintele potrivite. Voia să vorbească despre Dan cît mai frumos posibil şi după unele dintre figurile pe care i le făcuse în trecut era cam greu.

– Tatăl tău e stăpîn pe soarta lui, are propria lui viaţă. Şi eu la fel.

Lizzy îşi privi lung mama, iar Kate văzu că încerca să înţeleagă.

– Ar fi mai bine să plec, altfel întîrzii.

– Mai stai o clipă şi te las eu la Joanie.

– Nu-i nevoie, am chemat un taxi. Du-te la petrecerea ta, mami, şi mai uită de mine măcar o dată! Acum sînt mare.

– Bine, atunci, la mulţi ani.

O sărută.

– La mulţi ani, mami.

Ieşi în fugă din cameră, auzind claxonul taxiului, iar Kate o privi plecînd, cu un junghi de regret. Luîndu-şi poşeta de pe pat, ieşi încet.

– Arăţi extraordinar, Katie.

Evelyn era dichisită foc. Avea un taior de şifon verde-viu şi o pălărie mai închisă. În picioare purta botine tivite cu blană, iar lîngă ea se afla o sacoşă mare, cafenie.

– Mă laşi şi pe mine la Doris?

– Sigur că da. Vine multă lume?

– Cam douăzeci de persoane, cred. Va fi primul Revelion pe care nu-l facem împreună, toate trei.

– Ştiu, dar Lizzy are dreptate, a crescut, chit că ne convine sau nu.

– Şi tu unde petreci?

– A, la un coleg de secţie. Acasă la el.

Kate nu putea suferi minciuna, dar nu era dispusă să-şi destăinuie sentimentele faţă de Patrick.

– Dan unde-i?

– În camera din faţă, du-te să vorbeşti cu el pînă-mi iau

şi eu mantoul.

Kate intră în odaia de la stradă. Dan stătea pe sofa, uitîndu-se la televizor. Cînd intră, ridică privirea spre ea. Cu oarecare satisfacţie, îl văzu făcînd ochii mari. Bărbatul scoase un fluierat scăzut.

– Arăţi fermecător, Kate, zău că da.

Părea sincer.

– Mulţumesc, Dan. Ai văzut-o pe Lizzy înainte de-a pleca?

– Mda.

Îşi trecu mîinile prin părul des, cu un gest familiar.

– De ce nu mă laşi să te scot eu undeva, Kate? întrebă el, cu voce mică. Arăţi mult prea bine pentru o hoardă de poliţai bătrîni.

– Tu nu ţi-ai aranjat nimic? înălţă ea din sprîncene.

– Păi, nu. Voiam să ies cu tine, nu plecai niciodată de Revelion.

În glas îi revenise nota arţăgoasă.

– Ei, anul ăsta mă duc.

Auzi paşii mamei sale pe scară şi zîmbi.

– La mulţi ani.

– La mulţi ani, Kate.

O privi ieşind din cameră şi simţi imboldul de a o reţine. Pentru prima oară, Kate era stăpînă pe situaţie, iar Dan nu ştia cum să reacţioneze. În trecut, ea se apropiase întotdeauna de el. De astă dată însă era un bărbat la mijloc, sau să nu-i mai zică lui Danny Burrows. Kate era îmbrăcată ca pentru o întîlnire, nu de petrecere. Se hotărî să afle despre cine era vorba. După ce uşa din faţă se închise, Dan se ridică de pe canapea şi o privi plecînd cu maşina. Apoi, cînd dădu colţul, ieşi în hol şi merse la telefon. Formă un număr; după cîteva apeluri, răspunse o voce feminină.

Dan avea un moto în viaţă: să ai oricînd un plan de rezervă.

În maşină, Evelyn sporovăia neîntrerupt.

– Zău că arăţi fermecător, să ştii. De mult nu te-am mai

văzut arătînd atît de bine. Dacă nu te cunoşteam, aş fi putut jura că e un bărbat la orizont.

– Of, nu fi naivă, mami. Dacă era un bărbat la orizont, tu aflai prima.

– Mă rog, poate că nici el nu ştie încă.

– Ce Dumnezeu tot vorbeşti?

Elaine zîmbi vag.

– A, nimic, nimic. Opreşte aici, Kate.

Trase la bordură şi opri motorul.

– La mulţi ani, mami.

– La mulţi ani, iubito. Şi, ascultă – dacă din cine ştie ce motiv vrei să rămîi peste noapte la... o prietenă, poate ai poftă să bei şi n-ai să mai poţi conduce... ştii... nu-ţi face griji pentru Lizzy, fiindcă eu mă voi întoarce curînd acasă, în caz că se întîmplă ceva.

Coborî din maşină şi o luă pe cărarea casei lui Doris, cu spinarea dreaptă ca un vătrai.

Kate porni maşina. Mama ei era o femeie şireată. O luă spre periferia oraşului Grantley. Abia aştepta să-l vadă pe Patrick Kelly.

George se înfofolise bine. Deşi nu era atît de bolnav pe cît îi dăduse de înţeles Elainei, încă se mai simţea cam indispus. Lui George îi plăcuse întotdeauna să-şi poarte de grijă. Îl obseda sănătatea. Dăduse drumul la încălzire, iar bîzîitul suflantei de aer cald începea să-l enerveze. Deschise radioul.

Sunetele Concertului pentru Corn de Mozart umplură maşina, făcîndu-l să se destindă. Aşa mai mergea. Ieşi din Grantley pe drumul ce ducea spre satul Woodham. Adeseori o lua pe-acolo mai întîi; exista un mic parcaj lîngă drum, de obicei plin cu maşini de perechi îndrăgostite. Ferestrele lor aburite îl excitau pe George.

Apăsă pe accelerator şi trecu farurile pe faza lungă. Se simţea liber, liber şi fericit. Mai tîrziu, avea să se întoarcă la Grantley şi să meargă să se uite la apartamente. Începu să fredoneze în ritmul muzicii. Ochii săi, de obicei cenuşii,

scînteiau. Sprîncenele negre şi stufoase, înspicate din belşug cu argintiu, săltau în sus şi-n jos pe melodie. Pălăria de *cheesecutter* îi ascundea chelia.

Atunci, o văzu. În faţa lui se mai aflau două maşini, lucru neobişnuit pentru drumul acela. În mod normal, era pustiu. Dar, în noaptea de Revelion, toate drumurile erau circulate. George habar n-avea despre bairamul care tocmai începea în Woodham Woods.

Fata ţinea degetul mare întins. Văzu maşina din faţa lui încetinind şi încetini la rîndu-i. Fata se apropie de maşină, dar şoferul acceleră imediat, lăsînd-o pe marginea drumului, cu mîinile în şolduri. George trecu prin dreptul ei, pînă în primul loc de staţionare. Luînd geanta de pe bancheta din spate, îşi puse masca. Simţi adrenalina începînd să-i alerge prin vene, şi zîmbi. Potrivind găurile pentru a putea vedea bine, întoarse maşina şi porni spre fată. Aproape că i se opri inima în loc. Lîngă ea oprise o maşină. George trecu mai departe, simţind o furie cumplită înlocuindu-i entuziasmul.

Tîrfa! Merse pînă mai încolo şi întoarse din nou.

Louise privi în întunericul din *XR3*. În faţă erau doi băieţi, în spate alţii trei. Se vedea clar că erau beţi.

– Hopa sus, scumpo. Sari în tărăboanţă, ajungem cît ai clipi.

Louise nu era prea convinsă. Unul dintre băieţii din spate coborî geamul şi scuipă pe marginea drumului.

– Ascultă, grăbeşte-te, bine? Îmi îngheaţă naibii zgaibaracele aicea!

Blondul de la volan se aplecă peste fotoliul din stînga.

– Haide, urcă.

Louisei i se făcu teamă.

– Nu... Nu, e-n regulă. Merg pe jos.

– Atunci las-o s-o ia pe jos, tîmpita. Hai mai repede, am chef să beau ceva.

– Vacă idioată!

Maşina demară scrîşnind, iar Louise îi văzu luminile de

poziție dispărînd în depărtare.

Erau beți sau drogați, poate și una și alta. Nu-i plăcea să meargă pe drumul întunecat, dar nici să intre-ntr-o mașină cu cinci trosniți n-avea de gînd! Nici vorbă.

Își trase mai strîns pe trup geaca de piele. Nu, avea să meargă pe jos, pînă la Sam și ceilalți. Grăbi pasul, acum regretînd că nu plecase acasă, fiindcă dintr-o dată gîndul de-a pierde un delir nu i se mai părea atît de rău. Dar, dacă lipsea de la ăsta, avea s-ajungă de rîsul clasei. Își dorea să aibă șaisprezece ani. Își dorea să fie la școala de coafură. Își dorea să fie acasă în pat!

Din spate se apropie o altă mașină și o auzi încetinind. „O, te rog, fă să nu mai fie iarăși una plină de bețivi! Să fie un băiat visător de vreo șaptișpe ani, cu părul tuns perdele/ și un echipament ca lumea, să le-arăt eu lui Sam și ălorlalți!"

Se răsuci, în timp ce mașina oprea.

Portiera din stînga se deschise, iar Louise se apropie cu pași șovăitori. În stînga drumului desfundat pe care mergea se afla un mal abrupt. Taluzul cobora în pantă cam trei metri, pînă la un cîmp arat, întins. Aplecîndu-se, privi în mașină.

La volan se afla un bărbat cu o mască de piele neagră.

Nici chiar în cele mai cumplite coșmaruri ale ei nu-și imaginase vreodată așa ceva! Se împletici înapoi. Prea tîrziu își aminti de malul abrupt din spate și păși în gol. Aterizînd cu o bufnitură înfundată pe panta de pămînt, pantofii *Reebok* nou-nouți răscoliră țărîna de cîteva ori înainte de a reuși în sfîrșit să se salte în picioare.

În fața ei era omul mascat! Îl ocoli și fugi pe drum, în timp ce individul încerca s-o prindă. Văzu ceva lucindu-i în mîini și-și dădu seama că era un cuțit. Simți că i se goleau intestinele, dîndu-și seama clar ce se întîmpla. O pereche de faruri o orbi, în timp ce un *Volkswagen Golf* cotea s-o evite, cu muzica urlînd pe geamurile deschise. Rămase neajutorată în drum, pe cînd mașina se îndepărta rapid. Împreună cu toate speranțele ei.

Necunoscutul stătea în iarba de pe margine, privind-o. De cealaltă parte a drumului se afla o altă cîmpie. Îşi muşcă buza, judecînd ca prin ceaţă încotro să fugă. Era întuneric, atît de întuneric şi pustiu.

Se retrase încet din faţa individului, încercînd disperată să găsească o scăpare. Îl văzu pornind spre ea. În depărtare, auzi o altă maşină şi, ridicînd braţele, o luă la fugă într-acolo, strigînd şi făcînd semne.

Terry Miller înghiţise o tabletă de *Ecstasy*, seara la şase. Vîjîia, vîjîia de-a dreptul. Lîngă el, fratele său Charlie bîţîia din cap. Se învîrteau de peste o oră, încercînd să găsească delirul la care se ducea toată lumea. În maşină, acordurile formaţiei *Technotronic* bubuiau atît de tare, încît cei doi abia-şi mai puteau auzi propriile gînduri. Cînd Terry văzu fata în lumina farurilor, pufni în rîs.

– Ia la aia, Charlie, bine mai e trosnită!

Rînji, încercînd să-şi limpezească minţile.

– Şi uite la gagiu' care-i cu ea. Mişto, dom'le. Fii atent ce-are pe cap.

Trecură pe lîngă cele două siluete, iar Terry sună din claxon, care cîntă primele cîteva măsuri din „Drapelul spuzit cu stele".

– Nasol! L-ai văzut pe tip, dom'le? Nasol de tot.

Louise Butler îşi privi potenţialii salvatori îndepărtîndu-se, cu claxonul urlînd în întunericul nopţii. Începu să plîngă. Privind în jur, ca şi cum de pe cîmpul din spate ar fi putut apărea în fugă cineva s-o salveze, văzu că bărbatul ajunsese mult mai aproape.

Răsucindu-se, o luă la fugă. Nu făcu nici cinci paşi şi se lovi de gardul de sîrmă, invizibil în întuneric. Îl simţi cedînd puţin, după care o catapultă înapoi, drept în braţele omului cu mască.

În timp ce braţele acestuia se strîngeau în jurul ei, o părăsiră toate puterile. Învinsă de spaimă, se înmuie. Umerii i se zguduiau de suspine.

„O, Doamne, Doamne rogu-te, ajută-mă!"

George parțial o cără, parțial o tîrî înapoi la maşină. Zîmbea în mască. Zîmbetul său secret, care abia îi dezvelea dinții.

Kate băuse un pahar de vin la cină, iar acum degusta un armagnac. Patrick îi surîse, amabil. Era pentru a doua oară cînd Kate cina acasă la el şi constata că-i plăcea s-o aibă pe aproape. Îi îndepărta gîndurile de la Mandy, lucru curios, ținînd seamă că ea ancheta cazul fiicei lui.

Nu-şi făcea iluzii în legătură cu poliția. Toată viața avusese de-a face cu ei. Dar Kate era prima polițistă în civil cu care avea legături personale. A, unsese cîteva palme de-ale lui moş Bill de-a lungul anilor, ca pe-a şefului Poliției de pildă, dar amîndoi erau masoni. Kate era prima membră a Forței pe care o cunoştea în societate fiindcă aşa voia el. Fiindcă îi plăcea compania ei.

În seara aceea, arăta bine de-i venea s-o mănînce. Roşul o aranja. Părul negru îi străluca în lumina lumînărilor. Arăta oarecum mai îmblînzită. Mai ispititoare. După toate pițipoancele lui fără creieri, descoperea că-i plăcea să aibă lîngă el o femeie care pretindea un strop de respect.

Ca să fie cinstit cu fetele care veniseră şi plecaseră de-a lungul anilor, alesese intenționat individe bine utilate şi cu minți cețoase, a căror singură pretenție de celebritate consta în faptul că erau bune la pat. Nu dorise să-şi dea bătăi de cap făcînd conversație. Ce Dumnezeu avea un om trecut de patruzeci de ani să-i spună unei puştoaice de optişpe? Nimic, asta era.

Dar Kate era cu totul altă mîncare de peşte. Discutau despre tot ce mişca sub soare. Şi nu era nici o băgăreață din alea care-şi purtau inteligența ca pe-o pereche de mănuşi de box, dornice numai să-şi impună ideile cu pumnul. A, nu. Kate îi asculta opiniile, apoi şi le exprima pe ale ei, calm şi sincer. O plăcea. Ştia că nu se rezolvase prea mult în a-l găsi pe obsedat, dar, la drept vorbind, nici el nu înaintase cine ştie cît. Se vedea clar că individul mergea la

nimereală. Kate îi explicase totul. Niciodată nu lăsa urme. Dar n-avea să renunțe. Într-o bună zi, tipul avea să facă o greşeală şi atunci puneau mîna pe el.

Ceea ce însă Kate nu ştia era faptul că, odată ce se producea această scăpare, Patrick urma să pornească şi el pe urmele obsedatului. Iar cînd termina cu el, nimic n-avea să mai rămînă. Cel puțin nimic recognoscibil.

– Deci, chiar n-ai nici un indiciu pe care să te bazezi? o întrebă el.

Kate clătină din cap, iar Patrick îi privi părul unduindu-se.

– Eliminăm treptat oameni din anchetă, dar e nevoie de timp. Încă-i mai interogăm pe toți proprietarii de maşini *Orion* închise la culoare. Ar trebui să-i terminăm în următoarele zece zile. Eu însămi voi participa mîine la interogatorii, împreună cu Spencer şi Willis.

– Înțeleg, răspunse el, cu glas blînd.

– Am să-l prind, Patrick, pînă la urmă. În mod normal, cînd se comite o crimă sau un viol, persoana ne e cunoscută.

Zîmbi cu amărăciune.

– Cred că ți-am mai spus toate astea!

– Mi le-ai spus. Haide să schimbăm subiectul.

Aproape izbucni în rîs, iar Kate îl privi întrebătoare.

– Aproape era să te-nterb „cum mai merge cu munca"! În ultima vreme, sînt numai cu capu-n nori. Mergem în salon, bine?

Tonul său îl imita pe acela al unui aristocrat, iar Kate rîse. Era un personaj.

În salon, se aşezară pe sofaua lată. Patrick adusese carafa cu brandy şi două pahare.

– Frumoasă casă, secolul optsprezece, nu?

Patrick dădu din cap.

– Mda, am luat-o pe trei lulele, acum doişpe ani. Şaptezeci de bătrîne am dat pe ea şi pot să-ți spun că atîta era datoria națională. O ruină era.

Arătă cu mîna în jur.

– M-a costat înc-odată pe-atîta ca s-o restaurez la frumusețea inițială, dar a meritat. Lui Rene i-a plăcut mult şi lui

Mandy de asemenea. Acum, însă... ei bine, fără ele e goală. Ce e o casă fără o femeie-n ea?

Instinctiv, Kate îl apucă de mînă.

Patrick îi privi adîncimile albastre ale ochilor. Era într-adevăr fermecătoare, cu o calitate matură de care se dezobişnuise la o femeie.

Deodată, simţi că o dorea din toată inima. Dorea să-i simtă braţele cuprinzîndu-l. Dorea să-l iubească. Dorea, avea nevoie de dragostea unei femei. A unei femei, nu a unei fete. Adevărata iubire a unei femei.

Kate îi citi expresia din ochi şi despărţi buzele să vorbească. Atunci, el o sărută, o sărutare prelungă şi înceată, care-o pătrunse cu furnicături pînă-n vîrful degetelor de la picioare. Iar Kate îl sărută la rîndul ei, pradă unor sentimente care n-aveau nici o legătură cu trecutul, cu cariera, cu nimic în afara senzaţiei pure.

O dorea. Îi simţea dorinţa şi nevoia. Îl simţi împingînd-o pe spate, peste canapeaua umflată, şi se lăsă în voia lui. Se lăsă cu bucurie.

Acest moment îl aştepta de prima oară cînd îl întîlnise, deşi niciodată pînă acum n-o recunoscuse, nici faţă de ea însăşi. Dan nici măcar nu mai participa la cursă. Îl dorea pe Patrick Kelly.

Îi simţi mîna mare şi aspră cutreierîndu-i trupul, peste rochia cea nouă. Tremura, cînd îi găsi pielea coapselor. Apoi uită de toate, în afara acelui moment. Patrick o împinse uşurel şi o privi în faţă, cu o expresie blîndă şi gravă în acelaşi timp.

– Rămîi peste noapte, Kate?

Glasul îi era răguşit. Îl iubea pentru a fi avut consideraţia de a se opri în acel moment. Pentru că dorea să se asigure că şi ea ştia ce făcea.

Dădu din cap.

Luînd-o în braţe ca pe o păpuşă, o puse pe picioarele-i nesigure.

Kate îl urmă pe scara largă, arcuită, hotărînd că fie fericită, chiar dacă nu era decît pentru o noapte. Chiar şi

numai o noapte cu Patrick Kelly era mai mult decît nimic.

În dormitor, privi în jur cu uimire, văzînd enormele proporții și opulența încăperii.

Patrick se dezbrăca încet, iar pentru o clipă pe Kate o cuprinse teama. Nu mai era o fetișcană. Avea patruzeci de ani.

Se apropie de ea și-i trase rochia roșie de lînă peste cap, dezvăluindu-i sînii mici, care nu aveau niciodată nevoie de sutien, și partea de jos a trupului, strînsă în dresul negru. În timp ce-și desprindea capul din rochie, Kate îi privi cu teamă chipul.

Patrick zîmbi.

– Ești minunată, Kate. Absolut minunată.

Și, în acel moment, îl crezu.

O trase spre pat. În sfîrșit goi, se priviră în lumina discretă a lămpilor instalate de o parte și de alta a patului.

În toți anii ei alături de Dan niciodată nu trăise sentimentul acela de abandon. Niciodată nu simțise delicioasa emoție din acest moment. Niciodată nu cunoscuse o poftă mai mare decît cea care o devora acum.

Într-un cotlon al minții, știa că situația n-ar fi trebuit să ajungă niciodată atît de departe. Omul era un delincvent. Patrick Kelly era un bandit, un jefuitor, un extorcator violent. Era poreclit „Apucătorul". În acel moment însă lui Kate nu i-ar fi păsat nici dacă era un ucigaș în masă.

Îl dorea! În avea! Îl săruta. Avea să-și facă griji mai tîrziu. Mult mai tîrziu. Patrick Kelly o sărută la rîndul lui, apoi îi mîngîie sînii, muşcînd-o uşurel de sfîrcuri, trăgîndu-i-le cu buzele, pînă ajunseră ca niște mici piramide în gura lui. Umezeala limbii, lunecînd peste ele, o făcu pe Kate să-și arcuiască spatele cu desfătare.

Kelly era un amant cu experiență, iar Kate se bucura. Trecuse atîta timp, încît se simțea asemenea unui stăvilar gata să se spargă. Îi simți mîna mișcîndu-se tandru pe trupul ei, mîngîindu-i coapsele, după care își simți propria fierbințeală și umezeală cînd Patrick își strecură un deget înăuntrul ei. Gemu. Îi simțea erecția apăsînd-o pe picior,

excitația lui tăindu-i răsuflarea cu fiece clipă. Se juca cu micul ei mugur, trecîndu-şi gingaş degetul peste el, pînă cînd Kate încercă să-i îndepărteze mîna. Tremura din tot trupul. Desfăcu şi mai mult picioarele, simțindu-şi sucurile prelingîndu-se peste degetele lui. Apoi Patrick coborî în josul trupului ei, în timp ce-i săruta pielea, cu mici muşcături pe care începea să le iubească nespus.

Cînd gura lui îi cuprinse sexul, i se opri răsuflarea. Avea să juiseze. Simți valurile începînd s-o străbată şi, cu începutul fiecăruia, Patrick o lingea şi o sugea, în acelaşi timp împingînd uşurel un deget într-însa. Kate nu mai cunoscuse în viața ei un asemenea extaz. Cînd, în sfîrşit, spasmele încetară, Kate privi în josul patului, spre chipul lui surîzător, luminos.

– Oh, Patrick...

Îl văzu coborînd din pat pentru a-şi lua halatul. Avea membrul încă erectat şi vinețiu.

– Unde te duci? întrebă ea, cu voce senzuală şi mirată.

– După o asemenea experiență, nu pot face decît un singur lucru.

– Care?

– Cobor în beci şi iau o sticlă de şampanie rece, de soi ales. După două pahare, cred că vei fi gata pentru runda a doua.

O sărută, iar Kate îşi simți propriul gust pe buzele lui. În timp ce Patrick ieşea din cameră, îşi cuprinse trupul cu brațele. Dorea deja să se înapoieze cît mai repede.

Patrick coborî scara, amețit. Era atît de suculentă. Niciodată nu mai trecuse prin aşa ceva. Parcă, într-un fel, o deschisese. Făcuse un mare efort de voință să nu se arunce în ea pe loc.

Instinctiv însă ştia că avea nevoie de dragoste delicată, amorul dur, penetrant, rămînînd pe mai tîrziu. În noaptea aceea, lui Kate îi trebuia să fie iubită prelung şi blînd, iar el era omul potrivit ca s-o facă. Nu-i venea să-şi creadă norocului. Cine s-ar fi gîndit că era atît de sexy? Luă şampania şi două pahare şi urcă din nou scara. Surîse, cînd îşi dădu

seama că efectiv fugea. De mult timp nu se mai simțise astfel.

De prea mult timp.

Louise Butler suspina zgomotos. Îl călca pe nervi de-a binelea.

– Gura!

Glasul lui o înjunghie, iscîndu-i fiori prin trup.

– Vreau... Vreau să mă... mă duc... acasă. Vă rog.

Ultimul cuvînt se prelungi într-un fel de scîncet.

George scrîşni din dinți. Masca se înfierbîntase iarăşi. Mănuşile albe de bumbac stăteau pe volan, vizibile în întuneric ca două faruri. O privi. Plîngînd, îşi răsfrînsese buzele în afară, legănîndu-se înainte şi înapoi în scaun. Din nas îi atîrnau muci prelungi.

George se cutremură.

Încrede-te într-o femeie că face din rahat bici! Cine-i vedea, ar fi crezut că avea s-o omoare. Uitase complet de cuțitul elvețian pe care-l ținea strîns în mînă, lucind în lumina lunii cu fiecare mişcare a volanului şi atrăgînd ca un magnet ochii fetei. Era Spintecătorul din Grantley. Era omul despre care vorbea toată lumea. Avea s-o ucidă. Louise o ştia la fel de sigur, pe cît ştia că n-avea să mai ajungă niciodată la bairamul din Woodham Woods.

Plînse şi mai tare, cuprinsă de un val de greață. George conduse maşina pînă la o carieră mare de lîngă Woodham. Opri pe marginea drumului pustiu şi o smulse pe Louise de pe scaun. Pămîntul era dur sub tălpi, iar fata se împiedică, prăbuşindu-se greoi pe solul înghețat. George o ridică în picioare, de păr.

– Mă enervezi, domnişorico.

O trase printr-o gaură din gard. În depărtare, Louise auzea muzica de la bairam şi, din cînd în cînd, cîte un țipăt ascuțit sfîşiind noaptea. Plîngea disperată, puterile părăsind-o. Nu putea decît să aştepte şi să vadă ce-avea să se întîmple.

George o tîrî spre o groapă largă, mai neagră decît

noaptea din jur. Dîndu-i un ultim brînci, o împinse înăuntru. Louise țipă, simțind cum se rostogolea în beznă. Picioarele îi zburară peste cap şi auzi trosnetul gleznei ce se lovi de un colț de granit. Alunecă prin întuneric, cu treningul şi geaca frecîndu-se de pămînt. În fundul gropii se opri, sufocată şi îndurerată. Îl auzi pe omul cu mască lunecînd încet după ea şi ştiu că trebuia să-ncerce s-o ia la fugă, dar glezna i se umfla deja în gheata *Reebok*. Avea fața şi mîinile julite din cădere, cu țărîna lipită de piele, înțepînd-o.

Rămase nemişcată în bezna de smoală. O durea pieptul nu numai datorită căderii, ci şi de frică. Frică pură, golaşă.

George coborî spre ea. Masca era fierbinte şi-i plăcea. Îi plăcea senzația şi mirosul ei. Şi spaima care emana dinspre fată. Autostop! Doamne sfinte, o căutase cu lumînarea, cu lumînarea o căutase. Ei bine, acum avea s-o încaseze, pe toți sfinții. Avea s-o încaseze cu vîrf şi-ndesat.

George simțea furia vuindu-i prin țeastă. O mînie încinsă, care-i făcea mîinile să tremure. Scoțînd din buzunar o lanternă, trecu fasciculul peste făptura prăbuşită. Se încruntă. Îşi pierduse cunoştința. Oftînd din greu, îşi luă avînt şi-i trînti un şut în piept, cu bocancul greu, făcînd-o să se rostogolească pe pietriş. Nici acum nu se mişcă.

Oftă din nou. Masca îi dădea mîncărimi.

Fata zămînea nemişcată.

George îngenunche pe prundiş şi, strîngînd mai puternic cuțitul în mînă, o înjunghie în stomac. Cînd tăişul o pătrunse, fata păru a încerca să se îndoaie de mijloc, dar nu era decît un act reflex. George rămase nedumerit. Îi trase în sus mîneca groasă şi-i căută pulsul. Nu-l găsi. Era moartă. George fierbea. Cum îndrăznea să moară pe capul lui? Cum îndrăznea să moară aşa, hodoronc-tronc?! Îi împlîntă cuțitul în gambă, prin materialul subțire al pantalonilor mulați pe trup, şi pulpa moale, pînă atinse osul.

George se aşeză pe călcîie, muşcîndu-şi buza sub mască. Şi-o scoase, iar aerul rece îi muşcă pielea înfierbîntată, pe cînd părul rar îi stătea în sus, unduindu-se uşor

în vînt. Scuipă pe jos şi scoase cuțitul din piciorul fetei, după care începu s-o dezbrace.

Îi trase cu grijă pantalonii de trening şi-i tăie chiloții. Îi descheie jacheta şi o împături, apoi desfăcu fermoarul bluzei. Descoperi, surprins, că avea un piept foarte mare. Tăie sutienul *lycra* alb, astfel că sînii i se destinseră, eliberați. Pusese lanterna pe o movilită de pămînt, lumina strălucind pe pielea rece şi fără viață a Louisei Butler. George se înveseli. Îşi privi ceasul. Mai avea cîteva ore pînă trebuia să se întoarcă acasă. Era noaptea de Revelion. Toată lumea aştepta ora douăsprezece, începutul anului 1990.

Toată lumea, cu excepția Louisei Butler.

– La mulți ani, Kate, spuse Patrick cu glas tandru.

– La mulți ani, Patrick. Sper să fie un an bun pentru tine, zău că da.

Zîmbi trist.

– Ei, ca să fiu sincer, fetițo, nu mor de nerăbdare.

Kate simți o mare tristețe pentru omul culcat lîngă ea. În timp ce făcuseră dragoste, ştia că, pentru un scurt răstimp măcar, uitase de evenimentele săptămînii trecute. Se gîndi că o folosea, dar oare nu se folosea şi ea de el acum? Era al doilea bărbat din viața ei. În patruzeci de ani avusese doar doi bărbați. În vremurile astea probabil că era de rîsul lumii! Numai că ea nu rîdea.

Era surprinsă de intensitatea propriului ei răspuns. Nu cunoscuse nici un alt bărbat în afară de Dan, dar după această noapte era mai mult decît conştientă de ceea ce pierduse în toți anii din urmă. Dan făcea dragoste la fel cum făcea orice altceva: cu mintea numai la el însuşi. Patrick Kelly, pe care Dan l-ar fi considerat un mitocan prost-crescut, acordase mult timp satisfacerii ei. A, şi ce satisfacție! Mai mare decît crezuse vreodată cu putință. Orgasmele zdrobitoare despre care citise nu erau o amăgire, nu aşteptau decît să ajungă la ele. Se cuibări lîngă trupul lui tare, bucurîndu-se că-l simțea.

– Pariez că povestea asta ar cădea ca o ghiulea de

plumb dacă s-ar afla în secția de poliție Grantley. D.I.-ul făcînd pilaf un bandit local!

Glasul lui era glumeț, iar Kate se pomeni rîzînd împreună cu el.

– Făcîndu-l pilaf? Mulțumesc foarte mult, domnule Kelly!

Patrick o îmbrățișă strîns.

– Era doar o figură de stil. Eşti o femeie bună, Kate.

Îşi apropie fața de a lui şi îl sărută. Ducă-se restul lumii. În acel moment, numai el o interesa. Dimineață avea să se preocupe de ceea ce era bine şi ce era rău în situația lor. În timp ce-i simțea mîinile cutreierîndu-i trupul, închise ochii şi mintea odată cu ei.

– O, la mulți ani!

Elaine se sărutase pînă începuseră s-o doară buzele, iar din ruj mai rămăsese doar o amintire ştearsă. În toată viața ei de femeie căsătorită nu se distrase atît de bine. De obicei, cînd erau invitați la cîte o petrecere, George nu accepta niciodată să se ducă. Prin urmare, Elaine le refuzase pe toate. Odată cu nou-găsita libertate însă se hotărîse să se bucure de viață pe cît de mult putea. Cu, sau, dacă era posibil, fără George. Iar în seara asta, îşi dăduse drumul. Dansase de n-o mai țineau picioarele şi-i plăcuse fiecare clipă.

Privi în jur, prin încăperea aglomerată, după cea mai bună prietenă a ei, Margaret Forester, şi zîmbi cînd o văzu aşezată pe genunchii soțului ei. Elaine îşi dorea să fi avut şi ea o asemenea căsnicie. Totul să fie simplu şi curat, rîsul şi glumele la ordinea zilei. Se posomorî, cînd se gîndi la viața ei cu George. Totuşi, aveau să plece în Florida, ea urma să meargă în Spania, aşa că în anul acesta avea măcar ce să aştepte cu nerăbdare. Iar petrecerea părea să mai poată continua ore în şir încă!

– Dansezi?

Elaine se întoarse spre omul care vorbise. Era gras, de vreo cincizeci şi cinci de ani, dar cu farmec. Dansaseră deja de trei ori. Cineva pusese un album al lui Roy Orbison,

iar Elaine se lăsase să lunece în brațele lui, pe acordurile melodiei „Crying" Îi plăcea Roy Orbison, şi-i plăcea să i se dea atenție.

– Îmi pare atît de rău, dar ți-am uitat numele.

Omul zîmbi, arătîndu-şi dinții albi, dar încălecați.

– Hector... Hector Henderson. Iar tu eşti frumoasa Elaine.

Simți un fior pe şira spinării, poate romantic, poate doar din pricina băuturii. Indiferent de motiv, îi plăcu.

George îi dispăru din minte, în timp ce ocupau micul spațiu alocat pentru dans din sufrageria lui Margaret Forester.

Joey Meeson o privea pe Lizzy dansînd, cu trupul ondulîndu-i-se în ritmul bubuitor al muzicii acide[1] Cu vreo oră în urmă, luaseră fiecare cîte o tabletă de *Ecstasy*. Acum simțea că „îi venea" Totul în jur dobîndise o nuanță trandafirie şi simțea excitația în abdomen. Părul lui Lizzy se înfoia în jurul capului, dansînd tot mai repede şi mai repede. De cînd începuse să iasă cu ea, se distra de minune. Nimeni n-ar fi crezut că maică-sa era de-a lui moş Bill. Lizzy voia să încerce orice şi o făcea cu stil.

O privea şi Joanie. Îi era frig şi se săturase. Îşi consultă ceasul, oftînd. În noaptea aceea, anunțase că dormea la Lizzy, iar Lizzy că se culca la ea. Însemna că trebuia să petreacă pînă la ziuă, indiferent că-i convenea sau nu. În ultima vreme, Lizzy începuse s-o calce pe nervi. N-o interesa decît să lege şuste şi să.şi-o tragă.

Un băiat negru, cu prelungitoare în păr, se apropie de ea şi o invită la dans. Joanie se ridică. Poate că totuşi, noaptea n-avea să fie chiar un fiasco total, la urma urmei...

Lizzy se apropie de Joey şi-i puse mîna pe braț.

– Te simți bine, Liz?

---

1. Aici, cu referire la L.S.D. (n.tr.)

– O, e excelent. Chiar că-i excelent. Ia uite ce lumini!

Pentru Lizzy, cu simțurile accentuate de drog, luminile erau o baie de halouri albastre şi roşii.

– Ce-ai zice să mergem o vreme în maşină?

Lizzy chicoti.

– O.K.

Era atît de rău pocnită, încît Joey trebui s-o ajute să meargă peste cîmp, spre locul unde parcaseră. În timp ce-şi croiau drum prin mulțimea de oameni, băieți şi fete rîdeau şi glumeau cu ei. Unul, îmbrăcat ca un refugiat de la Woodstock, se învîrtea în cercuri strînse. Avea părul împletit cu flori şi fuma un chiştoc mare. Lizzy şi Joey îi zîmbiră. Cu cît se îndepărtau de centrul petrecerii, cu atîta trebuiau să calce peste mai multe trupuri. Unii făceau amor; alții doar zăceau abulici, pierduți fiecare în lumea lui.

Joey deschise *Sierra*-ul şi se aşezară amîndoi pe canapeaua din spate. O sărută apăsat, vîrîndu-i limba pe gît.

– La mulți ani, Lizzy.

Fata ridică privirea, încercînd să şi-o focalizeze asupra ochilor lui căprui.

– La mulți ani, Joey.

Băiatul îi strecură mîna sub bluză, făcînd-o să chicotească.

– Un moment, te rog. Am pentru tine un cadou de Anul Nou.

– Care-i ăla? zîmbi Joey în întuneric.

Apoi o simți descheindu-i pantalonii şi coborîndu-şi capul în poala lui.

– O, Lizzy. La mulți ani.

Era nebună, ba bine că nu, şi-i plăcea.

George se hotărî să îngroape cadavrul fetei sub pietriş. Las' ca p-asta s-o caute. Să-şi merite şi polițiştii leafa aia împuțită, o dată în viață măcar. O acoperi şi lumină pămîntul cu lanterna, căutînd să nu fi lăsat vreun indiciu compromițător. Apoi porni de-a-ndaratelea, scrîşnind cu partea laterală a bocancului pe pietriş. Categoric, n-avea să le

facă el treaba. În nici un caz.

Urcă malul carierei, pînă la maşină. Bubuitul strident al muzicii acide răsuna parcă de pretutindeni. George se încruntă, punîndu-şi ordonat masca în punga de hîrtie, înainte de a porni spre casă.

Tinerii din ziua de azi erau ca nişte animale. Ce fel de părinţi îi dădeau voie fiicei lor să lipsească la ora aia? Nu mai exista bun-simţ pe lume. Familia ţinea de domeniul trecutului. În această pătrunsă stare de spirit, conduse pînă acasă. Ei bine, avea să-i facă pe toţi să ridice capul şi să ia notă. Anul 1990 avea să fie al lui. Avea să-i sperie pe toţi părinţii şi soţii din Grantley. Atunci, poate deveneau puţin mai atenţi, în loc să le permită fetelor să umble creanga pe străzi ca nişte prostituate ordinare!

Trebuia ca un bărbat să ia problema-n mînă. Era o îndatorire bărbătească. Iar George Markham nu se eschivase niciodată de la datorie.

Ajunse acasă, făcu un duş, se schimbă şi, la douăsprezece fără un sfert, era în pat. Elaine intră tiptil la patru şi jumătate, găsindu-l pe George adormit de-a binelea. Avu un moment de remuşcare, în timp ce-i privea chipul. Apoi se gîndi la Hector şi surîse. Hector Henderson. Rosti în gînd numele de cîteva ori, bucurîndu-se de senzaţia pe care i-o stîrnea. Un nume frumos şi puternic. Hector Henderson. Îi dăduse numărul lui de telefon!

Chicoti în pernă, strîngînd pumnii emoţionată. Avea să-l sune în cursul săptămînii. Într-un tîrziu, Elaine adormi.

Capitolul 11

– De cînd a dispărut?

– De aseară. Maică-sa şi-a ieşit din minţi de îngrijorare şi nu pot spune c-o condamn, nu? Au întrebat pe la toate prietenele. Tatăl ei o lăsase cu maşina acasă la cea mai bună prietenă...

Kate o asculta atentă pe Amanda Dawkins.

– Şi n-a mai rămas niciodată noaptea în oraş? Are vreun iubit?

– Nu, la ambele întrebări, Kate. Fata pare să fie fiica ideală. Mereu dădea telefon dacă urma să întîrzie, mereu îi anunța exact unde era. Prietena asta a ei, Samantha Jewson, mi-a dat impresia că Louise era desconsiderată pentru că proceda aşa. Cred că această Samantha se crede o fată nemaipomenită, înțelegi ce vreau să zic?

– Ei, vom anunța maşinile să se uite după ea, dar am o presimțire cumplită că n-o să se mai întoarcă acasă. Nu vie, cel puțin.

– Ascultă, să dăm şi la ziar, să întrebe dacă vreun cititor îşi aminteşte s-o fi văzut. După ce a trecut pe la Samantha Jewson pe-acasă, pare să fi dispărut. Probabil c-a văzut-o cineva. Ce se mai întîmplă cu anchetele la domiciliu. Nu s-a ivit nimic suspect?

– Nu tocmai, avem în misiune optzeci de uniforme. Fiecare a primit cîte un anumit număr de străzi, dar, ca în oricare altă situație, e nevoie de timp. Am găsit cîteva personaje dubioase, dar au alibiuri beton-armat. A, să nu uit, am primit toate numele obsedaților, perverşilor şi violatorilor calificați. Încercăm să le dăm de urmă tuturor. Majoritatea uniformelor şi C.I.D.-ilor din întreaga țară s-au oferit să ne ajute în timpul liber.

– S-ar putea să ne prindă bine. Atunci, cred că tot ce putem face e să-ncercăm să-i liniştim pe părinții Louisei Butler. Dacă a fost la un delir, cum se face că nu ştim nimic despre asta de la maşinile de patrulare?

Amanda respiră adînc.

– Pe-acolo n-au trecut patrule.

Kate rămase cu gura căscată.

– Glumeşti! La actualitățile de dimineață spuneau că au participat peste opt sute de tineri!

– Ştiu. Azi-dimineață, în divizia mobilă erau mai toți roşii la față, crede-mă. Bătrînul parcă înnebunise, pare-se.

– Şi poți să-l condamni? Dacă n-avem grijă, ne pomenim cu brigada de jandarmi aici, oferindu-se să ne țină de

mînă! Ei, mai bine merg să vorbesc cu Ratchette. Fă-mi o favoare, da? Găseşte-mi o ceaşcă cu cafea.

Amanda dădu din cap.

Kate porni spre biroul şefului, cu minţile învîrtindu-i-se. Nici o unitate mobilă la un delir? Era de rîsul lumii. Hambarul unde se ţinuse era proprietatea unui fermier local, John Ellis, iar dacă nu se tîmpise, ăla ştiuse exact ce se petrecea. Şi-ar fi vîndut-o şi pe maică-sa din groapă pentru un gologan în plus. Bătu la uşa lui Ratchette.

– Bună ziua, domnule.

– A, Kate. Mare pacoste. Ce zici?

– Cu toată sinceritatea, domnule, nu cred că Louise Butler va mai veni acasă. De fapt, e doar un caz de căutare a cadavrului. Odată ce-i reconstituim mişcările, vom şti mai mult. Trebuie s-o fi văzut cineva.

– Adevărat. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Azi au trecut pe la mine băieţii cei mari. Trimit un inspector-şef să lucreze cu tine. Trebuie să subliniez, lucrează *cu* tine, O.K.? E un om de treabă, probabil că ai auzit de el. Caitlin.

Kate gemu. O, Doamne, nu Kenneth Caitlin!

Văzîndu-i expresia, Ratchette se răsti:

– Uite ce e, Kate, că-ţi convine sau nu, omul vine. Eşti detectiv inspector, eu sînt şef. Tu-ţi primeşti ordinele de la mine, iar eu de la şeful Poliţiei. Încearcă să lucrezi cu el. Oricare i-ar fi reputaţia, dă roade.

Kate privi în podea.

– Ne-am înţeles? continuă Ratchette, aspru.

– Da, domnule.

– Bine. Acum, pînă nu soseşte, ai vreo idee despre ce vrei să-mi vorbeşti?

– De fapt, da. În 1984, la Enderby, în Leicester, au fost violate şi asasinate două fete. Nu exista absolut nici o bază de pornire. Poliţia a recoltat probe de sînge cam de la toţi bărbaţii din zonă. Singurul indiciu pe care-l avem aici e A.D.N.-ul asasinului. Cred că, în lipsă de altceva, ar trebui să-ncercăm să eliminăm cît mai mulţi oameni din zonă prin analize de A.D.N.

Chipul ridat al lui Ratchette deveni neîncrezător.

– Glumeşti. Ştii cît de mult ar costa?

– Puţin peste o jumătate de milion. Ştiu că va fi scump, dar, pentru Dumnezeu, avem de-a face cu un maniac.

– Îţi dai seama că unii nu ne vor permite să le recoltăm sînge?

– Atunci, devin imediat suspecţi.

Ratchette clătină din cap.

– Nu ştiu, Kate. E o problemă pe care va trebui s-o discut cu şeful Poliţiei. Apare deja în ediţia din *„Crime-watch"* pe luna asta. Să sperăm că ne va ajuta memoria cuiva. Individul nu e invizibil, trebuie să fi fost văzut.

– Ei, pînă acum, domnule, s-a priceput foarte bine să ne scape printre degete.

– Las-o-n seama mea. Caitlin va fi aici peste vreo oră. Primeşte-l bine, da?

Faptul că şeful n-o putea privi în ochi nu scăpă atenţiei lui Kate.

– Desigur, domnule. Mai e ceva?

Cum Ratchette nu-i răspunse, Kate se ridică de pe scaun şi ieşi din birou, trîntind uşa cu toată puterea. Să-l ia dracu' pe Caitlin. Toţi dracii să-l ia!

Elaine era mahmură, iar ţîrîitul strident al telefonului făcu s-o doară capul şi mai rău. Îl auzi pe George răspunzînd.

Nu primeau multe telefoane şi, cu oricare alt prilej, s-ar fi repezit în hol să vadă cine era. Azi însă nu voia decît să se ghemuiască şi să moară. Îşi simţea gura uscată ca nisipul şi ţinea ochii închişi în lumina brutală. Dorea ca George să-i aducă mai repede ceaiul.

– Alo? răspunse el calm. Cine putea să-i sune? Singurii oameni care le telefonau erau Joseph şi Lily, iar din cînd în cînd cîte o colegă de serviciu de-a Elainei.

– Alo? Domnul Markham?

Glasul era aspru şi răguşit.

– La telefon, spuse mirat George.

– Sînt Anthony Jones de la *Sexplosion*, din Soho. Mi-ați cerut să vă sun la o treabă.

George îşi simți inima începînd să-i bată tam-tam-ul în coaste. Coborî glasul.

– Am spus că vă sun eu. De unde-mi ştiți numărul?

Îl auzi pe celălalt rîzînd.

– Ați plătit prin Barclaycard, mai ştiți? V-am reținut adresa de pe permisul de conducere; v-ați identificat cu ajutorul lui. Numărul îl am de la informații. Ascultă, colega, nu te dau de gol. Dacă răspundea nevastă-ta, îi turnam braşoave. Ziceam că vînd glazură dublă sau ceva. Aşa că stai blînd, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ce vrei?

– Ce crezi? Am nişte filme noi şi-s *tari*.

În pofida spaimei, George simți un mic fior de emoție.

– Astea-s din Thailanda şi ştii cum sînt păsărelele alea crăpate, nu?

Omul chicoti, ceea ce-i iscă un acces de tuse. George îndepărtă receptorul de ureche, în timp ce glasul plin de flegmă continua:

– Pe lîngă filmu' ăsta nou, ultimul pe care ți l-am vîndut parc-ar fi „Stan şi Bran în Țara Jucăriilor!"

– Cît face?

– Trei sute de parai.

Individul îşi dădea seama că George tăcea cam prea mult la celălalt capăt al firului şi continuă grăbit:

– Da' pentru mata, două jumate, cum că eşti ca la un client regulat.

– Păi...

– N-o să rămînă mult timp, colega, genu-ăsta nu ține niciodată.

George era în dilemă. Dorea cu disperare filmul, dar deja trebuia să ascundă o achitare prin Barclaycard. Îşi scobea creierii.

– Ascultă, colega, dacă-i prea mult...

Glasul celuilalt era mîhnit şi categoric. Deodată, George se temu să nu-l creadă zgîrcit.

– Îl iau!

– Cînd poți trece?

– Mîine la prima oară.

– Atunci, pe mîine.

Telefoul amuți. George puse receptorul în furcă şi reveni în bucătărie. Puse din nou pe foc ibricul pentru ceaiul Elainei.

Convorbirea îl speriase. Se simțea demascat. Turnă apa în ceainic. Avea să pună mîna pe film. De data asta, urma să scoată banii din bancă. Elaine putea observa că dispăruseră, dar, la o adică, putea şi să nu-şi dea seama. Avea s-o rezolve el şi pe asta, la momentul potrivit... Chinezoaice... Îi plăceau chinezoaicele. Îşi ştiau bine locul pe lume.

– GEORGE!

Tresări, cînd vocea Elainei îi sfredeli auzul.

– Cine-a fost la telefon?

George turnă ceaiul şi i-l duse.

– Un coleg de la birou. Peter Renshaw. Îți urează numai bine, dragă.

Elaine luă ceaşca.

– Aha. Ce, îl cunosc?

– Nu cred, dragă. Dar îi vorbesc adesea despre tine. Vrei un biscuit la ceai?

– Mi-ar plăcea, dar cu cura mea de slăbire, şi...

Îi zîmbi, cu o expresie copilăroasă.

George zîmbi la rîndul său. Dacă spera să spună că n-avea nevoie să țină dietă, putea s-aştepte mult şi bine.

Elaine simți zîmbetul dispărîndu-i de pe față. Continua s-o doară capul. Sorbi din ceai.

Ca să vezi, bătrînul George primeşte telefoane de la prieteni. Minunile nu mai conteneau.

Patrick Kelly se afla în sediul său de la Barking. În mod normal, de Anul Nou s-ar fi aflat acasă, cu Mandy. Doamna Manners ar fi gătit o cină îmbelşugată, şi s-ar fi aşezat la taifas vorbind despre noul an. Acum, nu mai avea de aşteptat decît înmormîntarea. Şi, într-un mod ciudat, o *aştepta* cu

nerăbdare. Cel puțin, avea să știe că nu mai zăcea la gheață în morga aia. Își aprinse o țigară cu bricheta sa de aur. O strînse puternic în pumn. Pe placă avea inscripția: *Pentru tata, cu drag, Mandy – xxxx.* Era tot ce-i mai rămăsese de la ea.

Un ciocănit sonor în ușă îl readuse la realitate.

– Intră.

Apărură doi bărbați voinici. Erau frați, Marcus și David Tully. Nu aveau decît zece luni diferență de vîrstă și arătau ca doi gemeni. Amîndoi aveau tunsori skinhead și costume gri identice, strînse pe burțile enorme, umflate de bere. Amîndoi purtau bijuterii de aur masiv, voluminoase. Marcus, cel mai mare, vorbi primul:

– Deci încotro, șefu'?

– Vreau să vă duceți pînă-n nord, la Huddersfield. Sînt acolo un *Jag* nou-nouț și niște bucățele de utilaj care trebuiesc recuperate cît mai rapid posibil. Luați cu voi trăgători, cred c-o s-aveți nevoie de ei. Boul nu vrea să le dea-napoi, așa că intrăm noi pe fir. V-așteaptă parale grase de cum predați marfa aici. O.K.?

Cei doi încuviințară.

– Va trebui să luați cu voi și doi șoferi. Luați-i pe tinerii Sonny și Declan, sînt bunișori, și pe ăla noul... Cum îl cheamă? Dodson. Uite adresa, și v-aștept mîine cu marfa.

– Ce utilaje?

– Două buldozere mari. Detaliile sînt afară, pe ordinul de serviciu. Seriile de motor, tot ce trebuie. *Jaguar*-ul are număr particular.

– S-a marcat, șefu'. Atunci, pe mîine.

– Încercați de data asta să nu folosiți pistoalele. Doar speriați-l pe imbecil.

– Tragem doar ca să rănim, șefu'. Știm noi ce facem.

– Aveți grijă, e tot ce vă cer. Acum, la drum.

Cei doi ieșiră din birou. Patrick clătină din cap. Erau doi dintre cei mai mari dementi pe care-i cunoscuse vreodată, și întîlnise cîțiva la viața lui. Totuși, rezolvau treburile dificile și ăsta era principalul.

Apăsă pe butonul intercomului.

– Adu-mi un ceai, Debbie, bine?

– Da, domnule Kelly.

Continuă să lucreze pînă cînd Debbie îi aduse o ceaşcă de ceai. Femeia îi zîmbi, punînd ceaşca pe birou astfel încît să-i întrezărească perechea considerabilă de sîni.

– Mersi, iubito.

– Altceva?

Era o întrebare cu subînțeles, iar Kelly ştia.

– Nu, mulțumesc.

Zîmbi văzîndu-i mutra pleoştită. Înainte de a o fi întîlnit pe Kate Burrows, Debbie figurase pe lista lui cu „treburi de făcut" O notase ca succesoare a lui Tiffany. Acum, nu-şi dorea decît să-l lase în pace.

– Eşti liberă, Debbie.

Femeia ieşi cu pas apăsat. Fiziceşte, avea mult mai multe de oferit decît Kate, dar, din cine ştie ce motiv, chiar se aprinsese după polițistă. Avea ea ceva anume. Cînd era cu ea, îngropat înlăuntrul ei, Mandy, Rene şi orice altceva îi dispărea din minte.

Lucru pentru care îi purta o supremă recunoştință.

Kate îl auzi pe Caitlin înainte să-l vadă. De cînd se răspîndise vestea colaborării lui la anchetă, în toată secția domnea agitația. Gemu în sinea ei. Tipul parcă ieşise dintr-o bandă desenată „Boy's Own". Un adevărat macho. Accentul său irlandez zgomotos bubui peste capetele tuturor:

– Iisuse Doamne, aicea mai poate omu' să respire!

Toți îl salutau. Era o legendă vie. Sărmanii Fabian şi Spilbury nici nu mai intrau în competiție cînd era vorba de Caitlin. Pe lîngă el, Sherlock Holmes părea un amator! Kate îi văzu făptura mătăhăloasă venind spre biroul ei. Mai lucrase cu el odată, pe vremea cînd era detectiv sergent. După ce li se făcuse cunoştință, o trimisese să-i aducă o cafea, dar nu fără s-o bată la fund. Rezolvase cazul cu un D.S. şi un D.C. bărbați. Sau cel puțin aşa arăta pe raportul final. Kate îşi fixă un zîmbet pe față.

– Katie! Ce mai faci?

Părea sincer încîntat s-o vadă. Kate se ridică şi-i întinse mîna.

– Inspectore-şef Caitlin.

Arăta îmbătrînit. Kate fu şocată. Omul arăta efectiv ca un moşneag. Era aproape chel, cu gura senzuală avînd acea moliciune a buzelor specifică bătrînilor, iar ochii de un verde cîndva orbitor îi erau acum apoşi. Pleoapele i se zbîrciseră ca nişte vechi jaluzele veneţiene.

– N-arăţi nici c-o zi mai bătrînă decît ultima oară cînd am lucrat cu tine.

Accentul irlandez îi devenise mai pronunţat decît îşi amintea ea.

– Am auzit lucruri mari despre tine, foarte mari.

Kate surîse.

Caitlin îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

– Deoarece vom lucra împreună, cred c-am putea împărţi un birou. Să-l facem mai personal.

Îşi simţi zîmbetul îngheţînd pe faţă. Mirosul de „Teacher's" şi trabuce ieftine pluti spre ea prin spaţiul strîmt, făcînd-o să se chircească în sinea ei.

Caitlin se instală pe scaun.

– Ei, ce-aud despre nebunul ăla care circulă cu un Ford irlandez?

Sprîncenele dese ale lui Kate se îmbinară.

– Mă scuzaţi? Un *Ford* irlandez?

– Un *O'Ryan... Orion*.

Kate izbucni în rîs, făcînd multe perechi de ochi să se întoarcă spre ea. Caitlin rîse şi el. Se aplecă peste birou, cu un aer confidenţial, scrutînd şiret încăperea. Îşi bătu nasul cu degetul.

– Poţi să-mi zici Kenny, dădu el din cap, iar Kate îşi dădu seama cu deznădejde crescîndă că era beat. Se sili să zîmbească din nou.

– Cum vrei. Acum, să te pun la curent cu tot ce avem?

Caitlin se rezemă de spătar. Descheindu-şi vestonul, scoase batista şi-şi suflă sonor nasul.

– Aşa să faci, Katie. Cu cît îl prindem mai repede pe ticălos, cu-atît mai bine.

În fine, măcar în privinţa asta erau de acord. Trăgînd adînc aer în piept, Kate începu să-i povestească.

Capitolul 12

2 ianuarie

George plecase spre birou la ora lui obişnuită, opt şi un sfert. Pe la unsprezece fără douăzeci şi cinci, intra la „Sexplosion". Anthony Jones se afla după tejghea, iar George îi zîmbi tremurător. Vînzătorul afişă un rînjet larg şi dinţos.

– Salut, bulache! La mulţi ani.

Era plin de camaraderie sinceră.

– La Mulţi Ani! Ăă, am necesarul.

– Bun, bun.

Tony Jones ridică portiţa basculantă şi-l invită pe George în fundul magazinului. Acesta privi în jur ezitant, înainte de a trece. Atît de devreme dimineaţa, în unitate erau destul de puţini clienţi. Tony Jones strigă la un băiat brunet de vreo optsprezece ani:

– Emmanuel, vezi de magazin, am o treabă.

În biroul din spate, îi şopti lui George:

– E la fel de anormal ca o hîrtie de nouă chiori, da' munceşte bine micuţu'. Aşa, ia uite-aici!

Îşi frecă palmele cu nerăbdare şi apăsă butonul play al unui video pus pe o măsuţă. Pe ecranul televizorului de deasupra apăru o fată chinezoaică. Faţa ei era o adevărată mască a spaimei.

– la loc, colega, pun de-o cafeluţă.

George se aşeză şi începu să privească imaginile ce se succedau prin faţa lui. În biroul mic şi murdar, simţi fiorii excitaţiei.

Plecă peste o oră, cu filmul vîrît sub braţ, iar în buzunar un număr de telefon şi o adresă. Se urcă în maşină, pornind

fără țintă prin Londra. Era o zi noroasă şi întunecată; oamenii care forfoteau pe străzi arătau cu toții cenuşii. Cenuşii şi murdari.

Pomenindu-se în Paddington, George zîmbi. Cotrobăi prin buzunarul hainei pînă găsi adresa pe care i-o dăduse Tony Jones. Parcă maşina pe Warwick Avenue şi, după ce o încuie, începu să caute. Parcurse Harrow Road pînă găsi mica intersecție pe care o dorea. O luă pe Chippenham Road, cercetînd numerele caselor. Cînd ajunse la adresa indicată, confruntă atent numărul cu cel de pe hîrtie. Merse la uşa din față şi privi şirul de sonerii.

Toate butoanele aveau deasupra lor mici cartonaşe.

Apartamentul unu: Suzie, model francez.

Apartamentul doi: Sexy Sadie, corecție completă.

Apartamentul trei: Imogen, maseuză suedeză.

Apartamentul patru: Carol, şcolăriță ispititoare.

Apartamentul cinci: Beatrice, pentru băieții strengari.

Căuta apartamentul şase: exista, fără îndoială.

Apartamentul şase: Tippy – supunerea e specialitatea mea.

George sună.

– Da, ce-i?

Fu surprins. Nu prea era o voce supusă. Îşi drese zgomotos glasul.

– Ăă... Tony m-a trimis. Tony Jones.

Deodată, tonul se schimbă:

– O, mă scuzați, domnule. M-ați prins pe nepregătite.

Auzi un rîs gros.

– Cam devreme pentru mine, scumpule, da' urcă totuşi.

Se auzi un zumzet şi uşa țăcăni. George o deschise prudent. Pălăria sa de *cheesecutter* şi paltonul Burberry îi dădeau înfățişarea unui pierde-vară al clasei muncitoare. Ochii săi mici şi verzi se umeziseră de nerăbdare. Scosese de la bancă trei sute de lire sterline. Două sute cincizeci se duseseră pe caseta video ascunsă acum la loc sigur, în maşină. Îi mai rămăseseră cincizeci. Se hotărîse să se destrăbălеze. Dacă tot ceea ce spusese Tony Jones era

adevărat, această Tippy era exact ce-i trebuia lui.

Strîmbă din nas, dezgustat de mirosul acru al casei. Antreul îngust era plin de ziare şi hîrtii vechi. Domneau întunecimea şi umezeala. George apăsă comutatorul de pe perete, lîngă scară, iar deasupra se aprinse un bec chior. Începu să urce treptele goale. Tapetul se jupuise demult şi, pe ici pe colo, se vedeau pete ruginii asemănătoare sîngelui. Grăbi pasul.

În cameră, Tippy, pe adevăratul ei nume Bertha Knott, se grăbea să facă ordine. În noaptea dinainte avusese un program febril, cu şapte pontatori. Unul după altul. Îşi adună hainele împrăştiate şi le aruncă într-un mic birou, zgîriat şi marcat de anii de neîngrijire. Efectiv aruncă scrumiera plină şi sticla goală de vodkă în chicinetă, mucurile de ţigară zburînd peste placă, pînă în chiuvetă. Măciuci! Futu-l în cur pe Tony Jones! Să-i trimită un pontator, la ora asta. Nici o damicelă respectabilă nu se scula înainte de doăşpe jumate! Auzi bătaia timidă în uşă şi oftă. Spera ca dobitocul să nu fie prea dur. Şi-aşa o durea prin destule locuri. Îşi trase neglige-ul jegos pe trupul costeliv şi deschise uşa, cu un zîmbet profesional larg pe faţă.

George o privi, dezamăgit. Era absolut oribilă. Avea un păr negru vopsit care arăta ca vata înmuiată în cremă de ghete lichidă, o faţă îngustă şi veninoasă şi, prin cămaşa transparentă, i se vedea la subsuori destul păr cît să faci o pereche de peruci identice.

– Intră, bulache, îl pofti ea jovială. O cafeluţă sau un păhărel?

George intră în cameră. Privi bucile slăbănoage ale femeii dispărînd după o perdea şi privi în jur, plin de jale. Camera era murdară, patul dublu, lat, ocupînd aproape tot spaţiul. Avea cearceafuri negre, iar George nu fu sigur dacă aceasta era culoarea lor originală sau doar rezultatul anilor îndelungaţi de folosinţă. Covorul de pluş era plin cu chiştoace de ţigări. Prin jurul sobei de fier zăceau cu sutele. Se vedea clar că bărbaţii care folosiseră camera de-a lungul anilor încercaseră să ochească din pat vatra, iar majori-

tatea n-o nimeriseră. Sub fereastră trona un fotoliu mare şi umflat, plin cu articole vestimentare: ciorapi, portjartiere şi alte obiecte de lenjerie.

Tippy reveni cu vodkă şi tonic în două pahare, relativ curate. Din lipsă de altceva, George îl luă pe al lui. Pe al ei, Tippy îl puse pe birou. Luă lenjeria de pe fotoliu şi o aruncă pe jos.

– Ia loc, iubi, cît merg eu să mă pregătesc. Scuză deranjul da' m-ai luat ca din oală. Vin în zece minute.

Şi dispăru printr-o uşă pe care George n-o observase pînă atunci, strigînd peste umăr:

– Scoate-ţi paltonu' şi fă-te comod.

Rămase cu paharul în mînă, întrebîndu-se dacă s-o ia la fugă sau nu. Obiceiurile casnice ale Elainei îl călcau pe nervi, dar le prefera în locul stilului de viaţă al mîţei ăsteia nespălate. Se duse la fotoliu şi privi prin perdeaua de plasă murdară. Strada de jos era circulată. George privi oamenii alergînd la treburile lor şi, preţ de-o secundă, se întrebă ce căuta el acolo. Era o decepţie. George nu-şi cataloga în nici un sens distracţiile ca necurate. Niciodată nu crezuse că prostituatele şi mizeria mergeau mînă-n mînă. Mereu şi le imaginase aşa cum le înfăţişau mass-media – fete frumoase care-şi iubeau meseria şi trăiau ca nişte regine. Realitatea era altfel, iar lui George nu-i plăcea realitatea.

Tocmai se întorsese de la fereastră, cu gîndul să plece, cînd femeia reveni în cameră. Arăta complet schimbată! Îl văzu pe George rămînînd cu gura căscată şi zîmbi. Îşi legase părul în două codiţe. Avea ochii machiaţi abundent cu rimel negru, iar gura-i era ca un boboc de trandafir roşu-sîngeriu. Aruncase ambalajul murdar de pe ea şi-şi pusese ciorapi lungi, de mătase neagră, cu portjartier, un sutien negru cu găuri şi chiloţi fără bandă între picioare. Un parfum îmbătător de frezii plutea în jurul ei ca un nor. Îi rînji lui George.

– Aşa mai vii de-acasă, nu?

Vocea ei dobîndise o notă senzuală, adolescentină, care-l mulţumi. Toate gîndurile dinainte i se risipiră din cap.

Arăta ca femeile din tinerețea lui, care împodobeau pachetele de cărți de joc cu nuduri. Care-l priveau din revistele cu gagici. Pe scurt, arăta ca o tîrfă.

Pantofii cu tocuri înalte îi avantajau şi mai mult picioarele lungi şi subțiri. Avea sînii mici şi obraznici, cu aureolele roz întărindu-se în aerul rece al camerei.

– Nu ți-ai scos paltonaşu'. Să ți-l scoată Tippy?

I-l desprinse de pe umeri, împăturindu-l şi punîndu-l cu grijă pe fotoliu. George o privi în față, cu ochii strălucindu-i din nou.

Tippy se îmbufnă.

– Tippy vrea banii la început. Un pol treaba, sexu' anal încă zece.

George dădu din cap şi-i întinse bancnotele.

– Bun. Ei, sînt gata cînd eşti şi tu, iubărețule.

Îl privi scoțîndu-şi hainele şi rînji din nou. Toți erau la fel. Nişte curişti idioți. O, rogu-te, să termine cît mai repede. N-avea stare să se reguleze toată ziua.

Se culcă pe patul murdar. Cu tot parfumul, încă se mai simțea mirosul acrit al aşternutului. În timp ce George se apleca deasupra ei, Tippy făcu planuri cînd să ducă cearceafurile la spălătorie şi dacă să plătească sau nu pentru un spălat de serviciu. Spera să observe Durex-ul pe care şi-l plasase strategic în capătul unuia dintre ciorapi. Tipul arăta mai verde decît proverbiala iarbă. Poate-ar fi trebuit să-i ceară cincizeci. Părea să şi-o poată permite.

Ei bine, se consolă ea, cei ca el de obicei reveneau, chestie care-i plăcea. Dacă făcea rost de încă un client regulat, putea să mai lase o vreme străzile. King's Cross nu mai era ce fusese odată. Cu fugiții de-acasă şi tinerii drogați...

Tippy îl simți pe George muşcîndu-i dureros sfîrcul şi-şi înăbuşi un țipăt. Încă un nenorocit din-ăla nasolu'. Oftă adînc. Iar o luăm de la-nceput. Se ridică pe pat şi, îngenunchind astfel ca George să-i vadă sînii cît mai în avantajul lor propriu, îi luă falusul în gură.

După cîteva minute, îi veni o idee. Înălță capul şi-l privi.

– Pentru încă zece, poți să mă legi dacă vrei.

Coborî din pat şi, deschizînd biroul, scoase o pereche de cătuşe şi nişte corzi asemănătoare cu pielea.

George dădu din cap, iar ea le aduse pe pat şi i le întinse. În timp ce o lega, Tippy îşi spuse: Ei, iată-mă, m-am băgat în gura lupului.

Pînă şi ea fu uimită să-l audă pe George fredonînd fericit în timp ce lucra. La sfîrşit, cînd prostituata fu răstignită pe pat, cu braţele şi picioarele larg desfăcute, se simţi satisfăcut. Asta însemna supunerea. N-avea să se opună, doar să zacă acolo, acceptînd tot ce-i făcea.

Coborînd din pat, George se duse la palton. Scoase din buzunar mănuşile albe de bumbac, punîndu-şi-le pe mîini. Tippy îl privea, deja pe jumătate plictisită. Cînd însă văzu ce scotea din buzunarul interior al paltonului, simţi că-i venea să leşine de frică. Era un cuţit mare, în teacă de piele. În timp ce îl scotea încet, tăişul reflectă razele slabe ale soarelui de ianuarie, iar Tippy se încordă în legăturile ce o ţineau imobilizată.

– Auzi, cu ăla ce faci?

George se apropie de pat, zîmbind.

– Nu te teme, nu-ţi fac nici un rău, draga mea.

Îngenunchind peste partea de jos a trupului ei, cu burta atîrnîndu-i pînă pe genunchii femeii, începu să-i taie uşurel chiloţii. Tippy respira mai greu, cu faţa albită sub rimelul negru şi fondul de ten gros.

Mintea i-o luase razna. Dobitocul era sonat de futu-i mă-sa, iar ea îl lăsase s-o lege!

– Ascultă, nu-mi faci nimic rău? Promite-mi.

– Promit. Acum, gura!

Glasul lui George căpătase inflexiuni dure. Tippy tăcu.

Deodată, omuleţul cu mişcări molatice nu mai părea deloc verde – arăta periculos de-a binelea. Mai ales cu zîmbetul ăla al lui, zîmbetul ăla care abia-i dezvelea dinţii. Tippy închise strîns ochii.

Stai numai pînă-l vedea pe Tony Jones ăla. Peştele! Să-i trimită un candidat la Broadmoor. Tippy rămase

culcată pe spate, pregătindu-se pentru cea mai groaznică după-amiază din viața ei.

– Deci, domnule, ce părere aveți?

Kenneth Caitlin își aprinse o havană, suflînd fumul în rotocoale mari ce i se învîrteau în jurul capului chel.

– Din cîte văd eu, Katie, omul ăsta e fie foarte atent, fie foarte norocos. Foarte norocos într-adevăr. Nu există nimic la locul faptei. Nimic pe cadavre, decît desigur, cum ai subliniat, amprenta genetică. Nu există absolut nici un alt punct de reper.

– Ăsta intră exact în domeniul meu, pe toți sfinții. Totuși, am să-l găsesc pe ticălos, împunse el cu degetul prin aer, spre ea. Stai numai să vezi.

Vocea lui Kate răsună sarcastică:

– Deci, ce propui să facem?

– Mă rog, uniformele au ieșit în forță s-o caute pe tînăra Butler. Cred totuși că e moartă. Pîn-acum, omul ăsta n-a mai ascuns niciodată cadavrele, nu-i așa? Atunci, e evident că de data asta l-a ascuns, joacă un cu totul alt joc. Dar să-ți spun ceva, Katie. Pînă la urmă, toți o cacarisesc. Gîndește-te la Spintecătorul din Yorkshire.

Kate era enervată. Caitlin o plictisea îngrozitor.

– Spintecătorul din Yorkshire a omorît treisprezece femei, domnule, și pînă la urmă a fost prins în cursul unei anchete de rutină. Altfel, nu se poate ști cîte ar mai fi omorît. Ceea ce avem aici e un tip arbitrar. Profilul psihologic indică un individ care urăște femeile, atîta lucru știm deja. Un om cu o slujbă care, probabil, îl aducea în contact cu victimele, deși eu una nu cred. Dacă femeile îl cunoșteau, ar mai exista și altcineva care-l cunoaște în egală măsură. Psihologul mai spune și că sînt toate șansele să fie căsătorit. Dacă are dreptate, asta restrînge puțin unghiul. Mai cunoaște și zona bine, deci e evident localnic. În afara mașinii de culoare închisă văzută la locul celei de-a doua crime, și a unei mașini verde-închis în apropierea primei crime, alte indicii nu mai avem.

Caitlin o privi. Femeile erau întotdeauna atît de emotive. Își tratau cazurile ca pe un lucru personal.

– Ei, săptămîna asta apar în „Crimewatch" Poate iese ceva și de-aici. E posibil ca vreo persoană care nu locuiește în zonă să fi trecut prin apropiere și să fi văzut ceva.

– Mda, și poate că porcii zboară, spuse Kate cu voce amărîtă.

Caitlin mai trase un fum din țigară.

– Porcii zboară deja, sau cel puțin așa cred drogații cînd văd elicopterele poliției.

Kate închise ochii. Ăsta crede că totul nu era decît o glumă. Se ridică și-și luă haina de pe spătarul scaunului.

– Încotro?

– Mă duc să văd cum merge ancheta.

– Las-o în seama uniformelor, ne anunță ei destul de curînd dacă află ceva. Afară e un ger de crapă pietrele.

Cînd Kate deschise gura să răspundă, telefonul de pe biroul ei sună. Răspunse.

– Vin imediat.

Caitlin îi distinse emoția din glas.

– Cine-a fost?

– Cred că au găsit ceva. Haide.

Geoffrey Winbush intră cu pas ezitant în secția de poliție Grantley. Sergentul de la birou îi zîmbi.

– Ce pot face pentru tine, fiule?

– E în legătură cu dispariția lui Louise Butler. Cred că v-aș putea da o mînă de ajutor. Am impresia c-am văzut-o.

Sergentul deveni imediat activ. Deschizînd ușa de siguranță, îl conduse pe băiat pînă într-o cameră de interogatoriu.

– Numele și adresa, fiule?

– Geoffrey Winbush, 122 Tenerby Road.

Sergentul notă.

– Ei, stai jos. Vine imediat cineva să te-asculte.

Lăsîndu-l așezat la masă, se întoarse la birou și-i telefonă lui Kate. Sergentul Mathers spera ca băiatul să poată aduce o rază de lumină asupra cazului.

Kate intră în camera de interogatoriu, urmată de Caitlin. Primul ei gînd fu acela că martorul era un băiat arătos. Blond, cu ochi căprui adînciți în cap, părînd tulburat pe moment, şi bine îmbrăcat. Arăta de vreo douăzeci de ani. Avea umeri laţi şi, deşi stătea jos, Kate observă că era înalt. Îi zîmbi.

– Sînt detectiv inspector Burrows, iar dumnealui este Inspector-şef Caitlin. Înţeleg că ai nişte informaţii despre Louise Butler?

Se aşeză în faţa lui, iar Caitlin se rezemă de peretele camerei, cu trabucul fumegîndu-i în gură.

Băiatul îi privi nervos.

– Păi, n-o cunoşteam personal, dar în noaptea trecută, cred că pe ea am văzut-o cu toţii pe Woodham Road.

– Eraţi mai mulţi? întrebă Caitlin.

Băiatul dădu din cap.

– Mda, eu şi colegii mei. Mergeam la delir – eu, frate-meu Ricky şi încă trei: Tommy Rigby, Dean Calmers şi Mick Thomas.

Înghiţi un nod, iar Kate simţi o undă de regret pentru el.

– Continuă.

– Şi, cum mergeam noi pe drum, am văzut gagica, pe margine. Era singură, se părea. Oricum, am oprit şi i-am oferit s-o luăm în maşină. Da' n-a vrut să urce. Totuşi, sînt sigur că ea era.

– De ce n-a vrut să urce? A spus că aştepta pe cineva? A precizat ce făcea singură pe drumul ăla?

– Nu, nimic. Mick Thomas era şucărit de nu se poate. A zis că s-o dăm în mă-sa.

Glasul i se frînse.

– Toţi am zis. Am lăsat-o acolo, pe drum. Am lăsat-o să moară. Ne-am dus la bairam şi am lăsat-o pe jos, făcînd autostopul.

– Autostopul? Era clar că făcea autostopul?

Băiatul confirmă.

Glasul lui Caitlin îl făcu să tresară.

– Aţi lăsat o fată singură pe drum, noaptea? Aţi dat-o-n

mă-sa, vorba ta, şi-ați lăsat-o acolo? Ai surori, tinere?

– Da, domnule, două.

Caitlin strîngea havana în dinți. O scoase, înainte de a spune veninos:

– Ei, sper că dacă ajung vreodată în situația Louisei Butler, să fie tratate mai bine decît ați tratat-o voi pe fata asta. Ia, acuma, numele şi adresele celorlalți băieți. *Pronto.* Nu-mi pierd eu vremea cu mata.

Kate închise ochii. Caitlin avea dreptate, desigur. Băieții n-ar fi trebuit s-o lase acolo, sub nici o formă. Dar, pe acelaşi principiu, fata ar fi trebuit să aibă mai multă minte decît să umble noaptea pe un asemenea drum. Însă afurisitul de Caitlin trebuia să facă valuri. Trebuia să se facă auzit. Şi, cel mai rău din toate, Kate era cea care trebuia să-l asculte pe bătrînul ăsta nesuferit!

Îi surîse băiatului, alb la față.

– Să aduc nişte cafea, după care să-ți depui declarația?

– Vă rog.

Tînărul începu să plîngă.

– Nici nu ne-am gîndit c-o să fie omorîtă. Băuserăm...

– Deci, pe deasupra, mai conduceați şi beți? Şi de unde mama dracu' ştii c-a fost omorîtă? Din cîte ştiu eu, n-am găsit nici un cadavru.

Băiatul o privi spăşit pe Kate. Femeia se ridică de pe scaun şi-l conduse pe Caitlin afară. În fața uşii, îi şopti:

– Nu crezi că se simte destul de prost şi fără să-i sari dumneata în cap?

Caitlin ridică din umeri, încheindu-şi sacoul şifonat. Îi suflă fumul în față.

– Nu, Katie, de fapt... nu cred. E un bou.

Cu asta, se întoarse în camera de interogatoriu, iar Kate strînse pumnii. Dacă o mai numea o singură dată Katie, avea să se aresteze singură. Pentru vătămare corporală gravă. Se duse să ceară cafeaua.

Kate trase maşina pe alee. Era obosită. Winbush nu le fusese de nici un ajutor. Caitlin îl speriase de moarte şi, în

consecință, nu mai avusese chef să spună prea mult. Kate aranjase să-l viziteze acasă, personal. Problema cu Caitlin era că încă se mai comporta ca pe vremuri, cînd toată lumea voia să ajute poliția. Ar fi trebuit să coboare cu picioarele pe pămînt, ca toți ceilalți. De la afacerea din West Midlands, şi cu toate falsele probe oriunde te uitai, popularitatea poliției scăzuse la minus doi.

Intră în casă. Mirosul de friptură îi inundă nările şi se ținu după el pînă în bucătărie. Maică-sa întorcea fleici de miel pe grătar.

– Bună, Kate, aşează-te şi-ți fac o cafea.

Dan se ridică de la bar.

– O fac eu. Eve, vrei şi tu una?

Evelyn clătină din cap.

– A, apropo, Katie, te-a sunat cineva. Spunea că-l cheamă Pat şi să-l cauți.

Kate îşi simți inima înghețînd în piept. Era conştientă de ochii lui Dan sfredelindu-i fața.

– Mersi, mami.

Îşi aprinse o țigară, ca să facă ceva. Patrick îi telefonase acasă. Simți că se încingea toată.

– Şi cine-i Pat ăsta? Kate recunoscu o undă de gelozie în glasul lui Dan.

– Nu te priveşte, Dan, serios.

El o privi lung, iar Kate plecă ochii.

– Un prieten de-al meu, dacă trebuie să ştii neapărat.

– Înțeleg. Unde l-ai cunoscut?

Evelyn îi privea, cu un mic zîmbet pe buze. Întrebările lui Dan o iritau pe Kate şi, dacă nu era atent, putea să se trezească făcut cu ou şi cu oțet. Puse fripturile la loc pe grătar, singurul sunet din bucătărie rămînînd sfîrîitul grăsimii de miel.

– Te-am întrebat unde l-ai cunoscut, ridică Dan glasul.

Kate lăsă jos ceaşca de cafea şi-şi privi fostul soț.

– Ce naiba te-a apucat?

– M-au apucat multe. Fiica mea...

– A, bineînțeles, fiica ta. Ei, mare păcat că nu te-ai

gîndit la fiica ta cînd curvăsăreai prin toată lumea, nu? Biata iepşoară nici nu participa la cursă pe-atunci, aşa-i?

Dan se holbă la ea cu uimire. Îşi dădu seama că deschisese o cutie cu viermi.

– Tot ce vreau să spun, Kate...

– Ştii care-i necazul cu tine, Dan? Nu ştii cînd nu-ţi mai merge. Nu-mi place să ţi-o amintesc, dar dacă nu eram eu, acum ai fi fost în vreun azil, trăind din ajutoare. Îţi dau voie să stai în casă datorită lui Lizzy, dar te previn, Dan, dacă încerci să te amesteci în viaţa mea, te zbor pe uşă aşa de repede că faci gaură-n covor. E clar ce-am vrut să spun?

Chipul lui Dan devenise stacojiu şi, preţ de-o clipă, Kate fu ruşinată de sine însăşi.

– Perfect.

Şi ieşi tăcut din bucătărie.

Kate expiră prelung, rezemîndu-şi capul în mîini.

– A căutat-o cu lumînarea, Katie. Acuma nu-ncepe să te simţi prost.

– Of, mami. Nu trebuia să i-o spun. N-ar fi trebuit să scot o vorbă. Dar mă enervează atît de mult.

– Hai să-ţi mai fac o cafea. Apropo, cine-i Pat ăsta, sau mă trezesc şi eu cîrpită peste nas?

– E un bărbat pe care l-am cunoscut la lucru.

– Cel cu care-i făcut Revelionul?

Kate îşi privi pătrunzător mama şi, văzîndu-i expresia şmecheră, zîmbi.

– De fapt, da.

Evelyn deschise larg braţele.

– Eşti femeie în toată firea, Kate, faci ce pofteşti. Personal, cred că e timpul să-ţi mai vezi puţin şi de viaţa ta.

Kate oftă. Şi ea considera că era timpul, dar Patrick Kelly era un om periculos. Pentru cariera ei. Reprezenta un pericol din toate punctele de vedere însă, ştiind asta, faptul că o recunoştea în sinea ei nu-i folosea la nimic. Îl dorea cu disperare. Îi oferea atît de multă plăcere, cînd se afla cu el, şi era singură de-atîta vreme. De-atît, atît de multă vreme. După noaptea de Anul Nou, nu mai putea renunţa la el cum

nu şi-ar fi putut tăia nici mîinile.

Se înfuriase pe Dan numai fiindcă adusese vorba despre Patrick cînd ea dorise să rămînă secret.

Dar n-avea să mai fie mult timp un secret.

Îşi aprinse încă o ţigară. Ce-avea să facă atunci cînd secretul ieşea la iveală?

La momentul respectiv, urma să treacă şi puntea asta. Tot ce spuneau oamenii despre Kelly erau simple supoziţii, nu se dovedise nimic împotriva lui şi în ţara asta rămîneai nevinovat pînă la proba contrarie. Ideea suna fals.

Kate avea senzaţia că se rostogolea orbeşte într-un tumult pe care nu era destul de puternică pentru a-l înfrunta.

Dar avea să lupte. Dacă sosea momentul.

Capitolul 13

„Sexplosion" tocmai începea să se umple, cînd Tony Jones o văzu pe Tippy intrînd pe uşă. Îi zîmbi.

– Ce dracu', fetiţo, n-arăţi nici pe jumate bruftuluită.

Tippy era albă şi trasă la faţă.

– Vreau să-ţi vorbesc, Tony, *imediat*.

Rămase nedumerit.

– Bine, fetiţo, hai la mine-n birou.

Privi prin magazin după Emmanuel, care încerca să agaţe un bărbat vîrstnic în costum de oraş, fercheş.

– Emmanuel, treci naibii-n clipa asta la tejghea! Vino pe-aici, Tippy iubito.

Deschise portiţa, iar femeia trecu şchiopătînd.

În cămăruţa răpciugoasă din dos, prostituata se aşeză pe un scaun şubred. Tony o privi precaut. Era ceva în neregulă. Spera să n-aibă SIDA sau ceva. Părea totuşi bolnavă, iar Tippy nici în cele mai bune momente ale ei n-arăta prea bine. Era valabil pentru toate tipesele care lucrau în domeniul supunerii.

– Ai ceva pileală, Tony?

Deschise un dulăpior dintr-un gheridon vechi şi scoase o sticlă de gin Gordon's.

– N-am nimica să meargă alături. Bei sec?

Tippy dădu din cap.

– În momentu-ăsta, aş bea şi-o cană cu pişat rece, Tony, dacă mi-ar şterge creierii. În viaţa mea nu m-am simţit mai nasol.

Tony îi turnă o porţie generoasă într-un pahar de-un sfert de litru.

– Ia aici, fetiţo, toamă-ţi-o prin instalaţia de rîs.

Tippy trase o duşcă prelungă. Tony observă că-i tremurau mîinile. Îşi muşcă buza de jos, consternat.

– Uite, nu c-aş face pe deşteptu', scumpo, da' n-am toată ziua la dispoziţie.

Femeia îl privi pe sub pleoapele căzute.

– Pontatoru' pe care mi l-ai trimis ieri... era sucit, Tony, sucit rău.

Tony se destinse. Asta era tot?

– Toţi sînt suciţi, fetiţo...

– Nu, nu sucit la modu' normal, îl întrerupse ea. Era sonat, Tony. Sonatu' dracu'.

Tony şi-l imagină pe George cel cu maniere alese. Îi cam plăceau porcărelele şi, recunoştea, se situau aproape de limită, dar în afară de asta părea un om cumsecade, liniştit şi politicos.

– Eşti deprimată, Tippy. Toate gagicile se simt aşa în perioada sărbătorilor...

Prostituata rîse în silă.

– Ascultă, Tone, sînt în meserie de optişpe ani, de cînd eram puştoaică, şi-am avut cîţiva ciudaţi la viaţa mea, da' nici unu' ca ăsta. Uite...

Se ridică şi-şi săltă fusta. Îl auzi pe Tony inspirînd adînc.

– Fir-aş al naibii, Tip, el ţi-a făcut asta?

Dădu din cap, cu lacrimi mari umplîndu-i ochii.

– Le am pe tot corpul. Pe ţîţe, pe cur, peste tot.

Tony se holbă la tăieturile ce acopereau cruciş şi curmeziş coapsele lui Tippy. Unele erau superficiale, altele arătau

adînci. Toate aveau coajă. Abundau urmele de lovituri, vinete şi negre.

– Toată noaptea m-am pişat cu sînge, Tony. Mi-a înfipt ceva înăuntru.

Vocea i se frînse.

– M-a legat şi a scos un cuţit. Mi l-a ţinut tot timpul la gît şi m-a ameninţat...

Începu să plîngă în hohote, iar Tony, pentru prima oară în viaţa lui, simţi compasiune pentru o lucrătoare. O luă în braţe şi o legănă.

– Gata, Tippy. Linişteşte-te, iubito.

– Cum o să mai lucrez aşa, Tone? Am ieşit din pîine pe cîteva săptămîni. Şi dacă se-ntoarce? Ştie unde stau, ştie că n-o să mă duc la moş Bill.

Avea faţa mînjită de lacrimi, iar Tony o aşeză blînd pe scaun.

– Ascultă, Tippy, îţi dau eu destui bani ca să-ţi revii. Şi o să am o vorbă cu tipul, în regulă? Mă asigur eu că pe viitor te lasă în pace. O.K.?

– Promite-mi.

– Promit. Acum, hai să te duc la un doctor pe care-l ştiu, în Swiss Cottage. Banii-n mînă şi fără întrebări. Ce zici?

Tippy dădu din cap, ştergîndu-şi cu palmele faţa udă.

– Merg să-i spun lui Emmanuel să vadă de prăvălie cît lipsesc eu.

Tony Jones ieşi din încăpere. Cine-ar fi crezut? Un piticot politicos, cu un tigru-n rezervor? Clătină din cap uimit. Trebuia să-l lămurească pe George, cu tact. Nu voia să piardă un client regulat. Avea doar să-l prevină că Tippy spunea că şi-a luat o huidumă de prieten. Nimic nu era mai bun să te scape de-un pontator decît o gorilă sau o doză de sifilis. Clătină iarăşi din cap. Biata Tippy. Avea să rămînă cu cicatrice toată viaţa.

Terry Miller luă ziarul *Grantley Times*. Tocmai îşi făcuse o cafea şi stătea în bucătăria maică-sii, fumînd o ţigară. În

familia Miller erau şase copii, cu vîrstele cuprinse între nouăsprezece şi şapte ani. Terry avea optsprezece, iar fratele său, Charlie, nouăsprezece. În casa Miller, foarte rar aveai şansa să stai în relativă linişte şi pace, iar Terry savura momentul. Pînă văzu ce figura pe prima pagină.

Era o fotografie a Louisei Butler, iar Terry o recunoscu imediat pe fata care fugise în faţa maşinii lui, în noaptea de Anul Nou. Fata fugărită de gagiul cu mască ciudată. Trebuise să cotească pentru a-i evita. Citind articolul, se încruntă. Bănuiau că fusese asasinată de către Spintecătorul din Grantley, deşi încă nu apăruse nici un cadavru. Îşi trecu mîinile prin păr. Să anunţe poliţia?

Dacă se prezenta acolo, trebuia să recunoască faptul că o lăsase pe drum. Că fusese drogat cu *Ecstasy* de zbura mai sus ca un zmeu şi crezuse că se zbenguiau!

Strînse ziarul ghemotoc şi-l aruncă pe masa din bucătărie.

Ştia ce-avea de făcut. Urma să discute cu Charlie cînd se întorcea de la lucru.

Terry se mai linişti, acum cînd luase o hotărîre. Charlie avea să ştie el mai bine ce era de făcut. Întotdeauna ştia.

Căutarea Louisei Butler dura de două zile. Poliţia acoperise fiecare palmă de loc viran, buruieni, cîmpie, pădure. Pînă şi cariera.

Nimic.

Kate Burrows şi Kenneth Caitlin începeau să se îngrijoreze. Dacă nu ieşea ceva la iveală, şi repede, reveneau la căsuţa numărul unu. Scafandrii dragaseră rîul local. Fuseseră cercetate toate magaziile, garajele şi clădirile de serviciu. Louise Butler dispăruse de pe suprafaţa pămîntului.

Toţi perverşii şi violatorii fuseseră interogaţi şi li se verificase situaţia.

Tot nimic.

Spintecătorul din Grantley părea hotărît să instaleze un lung regim de teroare.

Kate stătea în birou, privind dosarele din faţa ei. Îşi

frecă ochii cu două degete ale mîinii drepte. Era obosită pînă-n măduva oaselor. Caitlin plecase la studiourile B.B.C., urmînd să apară la „Crimewatch" în cursul serii. Venise, preluase problema, şi iată că nici omul-minune nu ieşise cu nimic pe interval. Kate privi în jur, prin sala agitată.

Telefoanele sunau, display-urile computerelor afişau informaţii, şi în continuare nu aveau ce să folosească. Se gîndi din nou la asasinatele din Leicester. Dacă-i puteau convinge măcar pe o parte din bărbaţii din Grantley să-şi facă analiza sîngelui, rezolvau problema pe jumătate. Fiindcă, dacă făceau analiza numai trei mii dintre cei cinci mii de potenţiali suspecţi de sex masculin, puteau elimină trei mii. Mai exista şi şansa ca însuşi autorul să accepte analiza. Dacă trimiteau hematologi pe la firmele şi birourile locale, oamenii s-ar fi simţit obligaţi să-şi facă analizele la fel ca şi colegii lor. O formă subtilă de coerciţie.

Dar nimeni dintre autorităţi nu voia măcar să conceapă ideea. Banii. Totul se reducea la afurisiţii de bani.

Kate îşi muşcă buza. Trebuia să-i fi scăpat ceva din vedere. Nici chiar declaraţia lui Geoffrey Winbush nu le spusese altceva decît că Louise se aflase pe Woodham Road. Cu siguranţă, trebuia s-o mai fi văzut-o cineva. Era o fată frumoasă, îmbrăcată într-un trening mov cu auriu şi scurtă de aviator. N-ar fi fost uşor să treacă neobservată. La dezmăţul acela fuseseră opt sute de tineri. Cineva trebuia s-o fi remarcat.

Kate reveni cu privirea la dosarele de pe birou.

Oamenii care aveau *Orion*-uri închise la culoare continuau să fie interogaţi. Încă nimic. Pe lista de la D.V.L.C. mai rămăseseră doar cîteva nume. Poate că individul locuise la un moment dat în Grantley, iar acum stătea altundeva? Îi mai venise şi-nainte ideea, dar avea presentimentul că încă mai locuia în oraş. Iar în acest caz, cea mai sigură cale de a-l prinde consta în analiza sangvină. Înapoi la începutul jocului.

Telefonul sună, iar Kate răspunse.

– Alo, aici D.I. Kate Burrows.

– Bună, Kate.

Simți că i se oprește inima. Era Patrick Kelly.

– Mai e valabil pentru diseară?

– A, da, desigur. Nu-ți pot promite la ce oră ajung, va trebui să te sun cînd plec de la lucru. Sîntem de-a dreptul îngropați în...

– Încă nu s-a ivit nimic? întrebă el cu glas inexpresiv.

– Nu, nimic concret.

– Atunci, pe mai tîrziu. Pa.

– Pa.

Kate închise telefonul, zîmbind. Începea să-l placă pe Patrick Kelly. Să-l placă mult. Şi totuşi, latura ei rațională îi spunea să-şi bage mințile-n cap. Era polițistă, iar el era un...

Era un ce? Era un om drăguț, asta era, iar după ce pleca din secție, rămînea stăpînă pe viața ei!

Luă dosarul şi reîncepu să citească. Era plătită ca să-l găsească pe asasin şi avea să-l găsească!

Charlie Miller veni de la serviciu la ora şase şi un sfert. De-acum, casa era, ca de obicei, un pandemoniu. Toți copiii sosiseră, iar genealogia lor irlandeză punea certurile zgomotoase la ordinea zilei. La fel ca majoritatea copiilor din familii numeroase, învățaseră încă de la cea mai fragedă vîrstă să se întreacă în răcnete. Charlie urcă direct în camera lui şi a lui Terry şi-şi puse o bandă cu Fine Young Cannibals. Tocmai se dezbrăca, în momentul cînd fratele său intră cu ziarul.

– Totu-n regulă, Tel?

Băiatul clătină din cap, aşezîndu-se pe patul de jos.

– Nu, de fapt, nu e.

Charlie se încruntă, oprindu-se în mijlocul scoaterii cămăşii. Terry arăta rău. Se aşeză alături.

– Care-i treaba, frăție? Ți s-au înecat corăbiile?

Vorbea cu glas scăzut. Deşi între cei doi băieți nu era decît un an diferență, Charlie îl privea pe Terry ca pe un frate mai mic.

– E vorba de tipa care-a dispărut... Louise Butler. Uite.

Deschise ziarul, iar Charlie aruncă o privire. Terry îi studie chipul.

– Asta nu-i gagica din noaptea aia?! Cea cu tălîmbul ăla sucit cu mască!

Terry dădu din cap:

– Zic c-ar trebui să mergem la poliție. Să le spunem c-am văzut-o.

Charlie dădu din cap, viguros.

– Nici să mă tai, frăție. Nu pun eu picioru' pe-aproape de ăia. Şi nici tu!

– Dar, Charlie...

Își scoase cămaşa şi o aruncă în colțul odăiței.

– Nici un dar, Tel... Las-o baltă!

După tonul fratelui său, Terry ştiu că trebuia să facă aşa cum i se spunea. Lui Charlie nu-i plăcea ca oamenii să fie de altă părere. Băiatul scrîşni din dinți, nervos. Fata dispăruse. Poate că încă mai era vie.

Charlie se uită la fratele lui şi oftă. Terry era aşa un molîu. Își scoase blugii de lucru şi-i aruncă peste grămăjoara din colț. Aplecîndu-se, îşi privi fratele în față.

– Ascultă, Tel, îmi pare rău de gagică, înțelegi. E vorba de boul ăla de Spintecător de care vorbeşte toată lumea. Dar cu toate astea, n-am de gînd să-mi pun mutra în ramă... şi nici ție. Pricepuşi?

Terry încuviință.

– Bine. Acum, să nu mai aud de asta. În plus, eram trosniți. Ce naiba le-am putea spune care să le fie de vreun folos?

Cu asta, Charlie îşi luă deodorantul şi şamponul şi se duse să facă baie, lăsîndu-l pe Terry să stea pe pat, cu gîndurile învîrtindu-i-se. Fine Young Cannibals cîntau: „Jonny, te iubim, vino te rugăm acasă," iar cuvintele îl făceau să-i vină a plînge. Îşi dorea ca Louise Butler să vină acasă fără a fi pățit nimic, să nu se mai gîndească la ea.

Oprind banda, se culcă pe patul de jos, cu brațele încrucişate sub cap.

Aproape o călcaseră cu maşina. Dacă Spintecătorul din

Grantley îi făcuse de petrecanie, aşa cum păreau să creadă cei de la ziar, acum îşi dorea chiar s-o fi călcat-o. Cel puţin, ar fi murit uşor şi repede.

Elaine şi George stăteau în salon, urmărind „South East at Six", cînd începu reportajul despre dispariţia Louisei Butler. În momentul cînd fotografia ei apăru pe micul ecran, Elaine clătină din cap.

– Of, George, nu-i aşa că-i groaznic?

Louise era în uniformă de elevă şi arăta foarte tînără. Cu totul altfel decît fata din sîmbăta trecută.

– Da, dragă. Ştii, şi la birou, numai despre asta au vorbit.

– Şi la noi tot aşa. Mama ei îşi face cumpărăturile la supermarket. Ce-o fi simţind? Probabil că-i un coşmar. Asta-i a treia, nu-i aşa? Citeam azi în „Sun" că fata cealaltă, cum o cheamă, taică-su-i un gangster din Londra.

– Mandy Kelly.

– Aşa, Mandy Kelly. Ca să vezi, cum i-ai ţinut minte numele.

George simţi o strîngere de inimă. Era frica.

– A, mi-a rămas în minte, atîta tot.

Îl privea cumva Elaine ciudat?

– Ai vrea un ceai, dragă?

Înainte de a-i putea răspunde, la uşa din faţă se auziră bătăi puternice.

– Doamne fereşte, cine să fie? întrebă Elaine, cu voce ascuţită. În casa lor era foarte neobişnuit să bată oameni la uşă. Se ridică repede să deschidă.

George rămase aşezat. Continua să-şi revină după scăparea dinainte. Păru şi mai surprins, cînd Elaine reveni în salon împreună cu doi bărbaţi.

– George, dumnealor sînt detectivul sergent Willis şi P.C. Hemmings. Vor să vorbească ceva cu tine.

Vocea Elainei tremura.

– Să vă ofer un ceai sau o cafea, domnilor?

Willis zîmbi.

– Un ceai ne-ar face plăcere, doamnă.

George rămase la locul lui, năuc.

Ştiau că el era! Veniseră să-l aresteze!

– Luaţi loc, vă rog. Mai vrei şi tu un ceai, George?

Îşi simţi capul confirmînd din proprie iniţiativă. Fu conştient că Elaine ieşea din cameră. Ochii îi stăteau lipiţi de cei doi care acum se aşezaseră pe canapeaua lui. Respiraţia i se acceleră, iar George făcu un efort disperat să şi-o controleze.

– Ne pare rău că vă deranjăm, domnule, dar chestionăm pe toate persoanele din Grantley care au un break albastru închis. Doar ca să eliminăm suspecţi din anchetă.

Eliminăm. Eliminăm. Nu ştiau. *Nu* ştiau. George zîmbi.

Lîngă uşa salonului, Elaine se destinse şi ea. Trecînd în bucătărie, umplu ibricul electric, cu inima bătîndu-i în piept. George n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Ce-o făcuse să creadă că era în stare? Devenise prea aspră cu el. Nu fusese decît şocul de a vedea doi poliţişti în prag. La fel ca data trecută. Îngrozitor moment. Apoi îi veni un gînd. Aveau să redeschidă din nou subiectul? După atîţia ani?

Începu să prepare ceaiul. George n-ar mai fi făcut niciodată aşa ceva. Niciodată. Nici într-un milion de ani.

În salon, Willis şi Hemmings ascultau relatarea lui George despre ce făcuse în nopţile crimelor şi cea a dispariţiei.

– Am zăcut la pat, cu o gripă rebelă. Poate confirma şi soţia mea, domnilor ofiţeri. Vă pot pune o întrebare?

– Desigur.

– Dacă unul dintre dumneavoastră este ofiţer de poliţie, ar trebui, fireşte, să fie în uniformă?

Willis zîmbi:

– În cazurile de acest gen, domnule, încercăm să fim cît mai puţin formali posibil. Punem ofiţerii în uniformă să poarte haine civile, pentru ca oamenii ca dumneavoastră, care sînt eliminaţi, să nu se simtă sub presiune. Din partea vecinilor, etcetera.

– Cîtă consideraţie din partea dumneavoastră.

Elaine intră în cameră cu ceaiul. Trupul ei cu oase mari

se mişca stîngaci cînd puse tava pe măsuţa de cafea, cu un zăngănit sonor.

Willis o privi pe furiş. Era un ghem de nervi. Începu să toarne ceaiul şi, cînd termină în sfîrşit şi se aşeză, se simţea de parcă alergase la Maratonul Londrei. Încercă să se calmeze. Willis i se adresă direct:

– Acuma, doamnă, în ziua de 2 decembrie 1989, care a fost sîmbătă, înţeleg că soţul dumneavoastră a fost acasă toată seara?

Elaine dădu din cap.

– Foarte rar lipseşte seara de-acasă.

– Înţeleg. Acum, în 23 decembrie, care a căzut tot într-o sîmbătă, a fost de asemenea acasă cu dumneavoastră?

– Da.

– Şi în noaptea de Anul Nou, aţi fost acasă împreună?

– Da. Nu. De fapt, el a stat în pat, cu o febră foarte gravă. Eu m-am dus singură la petrecere, la o prietenă. George era mult prea bolnav ca să iasă din casă.

Elaine îşi dădu seama că se bîlbîia. Willis şi Hemmings o priveau amîndoi lung. Pînă şi părul roşu din cap părea să-i tremure. Willis zîmbi şi închise carnetul.

– Asta e tot. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, dar sînt sigur că înţelegeţi.

– Fireşte.

George îşi mai revenise. Simţea un chicotit în gît, gata să explodeze. Erau nişte tîmpiţi. Complet tîmpiţi. Înghiţi un nod. Chicotitul îi ajunsese aproape în cerul gurii.

– Mai doriţi un ceai, domnilor?

Hemmings era gata să spună da, cînd Willis refuză. George îi zîmbi celui mai tînăr. Hemmings surîse şi el. Elaine îi privea. Avea năluciri, sau George îşi rîdea de toţi? În ultima vreme, avea senzaţia tot mai clară că George se schimbase oarecum. Iar acum, toate astea. Îl eliminau din anchetă.

– Aţi găsit-o pe cealaltă fată? Cea care a dispărut?

– Pe Louise Butler? Nu, încă nu. Sperăm, împotriva oricărei nădejdi, că a plecat cu o prietenă sau un prieten şi va

lua legătura cu părinții. Dar cu fiecare zi ce trece e tot mai improbabil.

George țistui din limbă.

– Îngrozitor. Omul ăla, oricine-ar fi, probabil că-i foarte deștept. Vreau să zic, trei femei asasinate și nici un indiciu. Adică, dacă și această domnișoară a fost omorîtă, fireşte.

– Va face el o greşeală, domnule. Întotdeauna se întîmplă aşa.

– Întocmai, zîmbi George.

Întotdeauna greşeau, nu? Ei bine, nu și de data asta, domnule polițist Făcut Grămadă. Nu și de data asta.

– Probabil că-i un fel de animal, răsună groasă, din gît, vocea Elainei. Bietele fete. Nici o femeie nu mai e în siguranță.

Hemmings dădu din cap spre ea, spunîndu-și: „ei, dumneata eşti; oricare ar încerca să te atace, ar trebui să fie nebun!"

Willis se ridică și-i întinse mîna lui George, care i-o strînse cu căldură.

– Vă mulțumim pentru ajutor, domnule.

– N-aveți de ce. Și altă dată.

Hemmings înclină din cap, iar Elaine se ridică de pe scaun și îi conduse la uşă.

– Mulțumim pentru ceai, doamnă.

– Cu plăcere. La revedere.

Închise uşa din față și se rezemă de ea, cu inima bătîndu-i din nou mai repede. Ce se întîmpla cu ea? De ce era atît de îngrijorată?

George ieşi în hol.

– E-n regulă, dragă? Arăți groaznic.

– Mi-e bine, George. Dar a fost ca data trecută. Știi...

Lăsă fraza neterminată.

George o cuprinse cu brațul.

– Ei hai, Elaine, n-ai de ce-ți face griji. Totul a fost o confuzie groaznică. Oricum, e mult de-atunci și mi-am achitat datoria față de societate.

O conduse înapoi în salon pînă la fotoliul ei.

– Acum, nu te mai agita, iubito. Doar fiindcă am un break albastru-închis... ei, înseamnă asta că-s un ucigaş?

Elaine clătină din cap.

– Fireşte că nu, George. Iartă-mă.

– Haide, iarăşi alergi după stafii, Elaine. A rămas întotdeauna între noi, nu-i aşa?

Glasul lui George era scăzut.

Nu-l putu privi în faţă. După douăzeci de ani, era pentru prima oară cînd George se referea la ceea ce se întîmplase atunci. Şi avea dreptate, plutise tot timpul între ei. Fiindcă ei îi rămăsese mereu într-un cotlon al minţii, din clipa cînd se scula dimineaţa pînă seara cînd mergea la culcare. Chiar şi atunci, uneori, îi rătăcea prin vise.

– Iartă-mă, Elaine. Serios. Aş dori din toată inima să mă pot întoarce şi să schimb situaţia, dar nu pot, pur şi simplu nu pot.

George îi privi expresia vinovată şi simţi că-l ameninţa din nou rîsul.

– Ştiu asta, George. Doar că, atunci cînd i-am văzut, stînd în prag...

– Aşa e, iubito, înţeleg. Ştiu că nu m-ai iertat niciodată pentru ce s-a întîmplat, şi nu te acuz, draga mea. Apreciez modul cum mi-ai stat alături. Zău aşa.

Îi luă mîna dolofană într-a lui, stăpînindu-şi un tremur.

– Te iubesc, Elaine, întotdeauna te-am iubit.

Ea se şterse la ochi cu dosul mîinii, ştiind în adîncul inimii că era o scuză pentru a scurta contactul fizic cu el.

– Nu-s decît o proastă bătrînă, George. Mai fac o ceşcuţă de ceai.

George se dădu la o parte pentru a o lăsa să se ridice din fotoliu. În timp ce se apleca să ia ceştile şi farfuriile, îi văzu materialul costumului întinzîndu-se la limită. Probabil că de Crăciun lăsase baltă regimul.

După ce Elaine ieşi, se aşeză în fotoliul lui, rînjind. Toţi erau nişte tîmpiţi nenorociţi! Pînă la ultimul. Iar el era mai deştept decît un sac de maimuţe, cum obişnuia să spună maică-sa, şi avea să-i întreacă pe toţi. Începînd cu căţeaua

aia grăsană din bucătărie.

Elaine făcea ceaiul. Simți nevoia să spargă ceainicul de perete. În seara asasinării lui Mandy Kelly, George ieşise la plimbare. Îşi alungă gîndul. În cealaltă seară fusese în casă, cu ea. În noaptea de Revelion fusese bolnav. Grav bolnav. Era pur şi simplu paranoică, asta se-ntîmpla cu ea. Îşi dorea să treacă timpul mai repede, pînă la vacanța în Spania, ca să poată pleca, să-l lase-n pace pe George şi să se distreze. Turnă apă peste pliculețele de ceai şi simți că-i dădeau din nou lacrimile.

Cu toate defectele lui, George nu era un asasin. Nu era un ucigaş. Trebuia s-o creadă. Trebuia. Să trăiască pînă vineri. Avea întîlnire cu Hector Henderson şi, pe măsură ce treceau zilele, descoperea că avea nevoie de el, de simplitatea şi voioşia lui. Şi mai cu seamă de bunătatea lui.

Willis şi Hemmings discutară despre George şi Elaine în drum spre următoarea adresă.

– El părea O.K., da' femeia aia! Era un sac de nervi.

Willis ridică din umeri.

– Îi afectăm în felul ăsta pe unii oameni. Le iritărn nervii. Înțelegi, oamenii ca ea nu-l au niciodată pe moş Bill prin preajmă. Cînd apare, se pierd cu firea. Tipul însă era totuşi simpatic. Foarte politicos şi cultivat.

Hemmings dădu din cap.

– Aş vrea să fie ceva mai mulți ca ei. Să ne mai acorde şi nouă puțin respect din cînd în cînd. Săptămîna trecută am fost la o adresă – puştiul fusese prins furînd din magazin, iar taică-su a vrut să mă ia la bătaie. De parcă eu aş fi fost de vină.

Willis rînji.

– Ştiu ce vrei să zici. În ultima vreme, toți ni s-au suit în păr.

– Mie-mi spui?

Evelyn şi Dan stăteau la barul din sufragerie. Evelyn îşi aprinse o țigară.

– Cred c-ar trebui să-ți găsești un loc, Dan. În fond, ești aici de două săptămîni. Kate e o femeie bună, dar cred că riști să abuzezi de bunăvoința ei.

Sorbi din cafea, privindu-l peste buza ceștii.

– A spus ceva? Vreau să zic, în sensul că să plec?

Evelyn trase adînc aer în piept.

– Să zicem doar că, după părerea mea, s-a săturat.

Dan luă pachetul ei de țigări și-și aprinse una. Evelyn îi smulse pachetul din mînă și și-l vîrî în buzunarul șorțului.

– Doar n-oi sta atît de rău? Ai bani de țigări, nu?

Dan înălță sprîncenele, încercînd să se hotărască dacă să aibă sau nu încredere în ea. Întotdeauna, Anthea achitase notele de plată. Duseseră o viață de plăceri. Dan nu mai avusese o slujbă serioasă de zece ani. A, vorbea el despre tranzacții și piață, dar o făcea numai pentru efect.

Își dădea seama, cu deznădejde crescîndă, că la patruzeci și șase de ani nu era calificat pentru nimic. Înspăimîntătoare perspectivă.

– Ascultă-mă, Dan, nu încerc decît să te ajut. Kate nu poate suferi risipitorii, o știi la fel de bine ca și mine. Cîndva, ai fost agent de asigurări, de ce nu-ți reiei activitatea? Probabil că țipă după oameni ca tine. Fermecători, buni de papagal, care pot să vrăjească și păsările din copaci.

Cel puțin acum Dan avu bunul simț să întoarcă privirea. Cum îi putea explica bătrînei din fața lui că purta un ceas de cinci mii de lire sterline? Avea costume mai elegante decît se puteau cumpăra cu bani – cu banii Antheei. Nu mai trebuise să se gîndească la plata unei facturi sau să cumpere mîncare de Dumnezeu știe cînd. Cum să-i explice că ultima lui șansă era Kate? Fiindcă ea, cu toate defectele sale, reale și imaginare, era singura persoană care-l judecase vreodată la valoarea lui autentică.

Își privi Rolex-ul și închise ochii. Apoi, trăgînd adînc aer în piept, cu cuvintele rostogolindu-i-se pe gură, recunoscu în sfîrșit adevărul:

– Uite ce e, Eve, am trecut de patruzeci de ani. Nu știu dac-aș mai putea găsi vreodată o slujbă de comis voiajor,

fie şi începător doar. Cît aş primi? Zece bătrîne pe an? Cinşpe cel mult. Nu mi-ar ajunge nici măcar pentru haine...

Lui Evelyn nu-i scăpă autocompasiunea din glasul lui şi se răsti:

– De te-ai auzi numai! Ca un fătălău cît toate zilele, şezi aci şi-ţi plîngi singur de milă. Dacă ţi-ai fi lăsat inima, nu fuduliile, să-ţi conducă mintea, nu ajungeai în halul ăsta!

Dan o privi şocat.

– A, am văzut destui ca tine la viaţa mea, Danny Burrows, numai că majoritatea erau femei. Ceea ce ai de făcut acum e să te-aduni. Fă-ţi o viaţă, cum zice întotdeauna Lizzy. Ia-ţi bijuteriile şi amanetează-le, găseşte-ţi o locuinţă şi pe urmă caută de lucru. Asta trebuie tot omul să facă la un moment dat – se numeşte a-ţi asuma răspunderea. Ştii, în toţi anii ăştia cît am privit-o pe Kate a mea tînjind după tine, am fost uimită. Cum putea o asemenea femeie inteligentă şi elevată să dorească un risipitor nenorocit ca tine? Nu eşti bun de nimic, pe toţi sfinţii, Dan, simplul fapt că ai rezistat atîta timp mă uimeşte!

Atmosfera din bucătărioară era încărcată. Lui Dan îi venea să-şi ia elan şi să trîntească un pumn în dinţii bătrînei. Dar ştia că n-ar fi făcut-o, căci era prea laş. Anthea o ştia, motiv pentru care îi făcuse ceea ce-i făcuse. Îi spunea ce să îmbrace şi ce să mănînce, cînd să doarmă şi cînd să facă dragoste cu ea. Pe scurt, ea avusese pîinea şi cuţitul, iar Dan o lăsase. În toţi acei ani, nu avusese nici o zi cu adevărat fericită, fiindcă Anthea era întotdeauna şefa. Cum spunea ea, aşa rămînea. Călătoreau enorm, dar trebuia să-i satisfacă orice toană. Dacă ea conchidea că se săturaseră de admirat peisaje sau de altceva, atunci se săturaseră. Femeia aşezată în faţa lui avea dreptate, trebuia să-şi ia soarta în propriile mîini. Fiindcă acum n-o mai avea pe Anthea s-o facă în locul lui.

– Ştiu că ai dreptate, Eve, dar nu-s sigur că sînt destul de bărbat ca să fac ce propui.

Evelyn scoase ţigările din buzunar şi-i oferi una.

– Ascultă, Dan, lui Kate i s-a făcut silă să te tot vadă pe

canapeaua aia. Găseşte-ţi o locuinţă şi cîştigă-i din nou respectul. Ia-ţi o slujbă, fă-ţi ordine în viaţă. Dacă o doreşti cu adevărat înapoi, ăsta-i singurul mod de a o cîştiga.

– Şi cu bărbatul cu care se vede cum rămîne?

– Ce bărbat? întrebă Evelyn nedumerită.

– Ei, haide, Eve. E pe fir un bărbat sau să nu-mi zici mie Danny Burrows.

– Mă rog, dacă este, e primul de care am auzit vreodată.

Doamne iartă-mă că mint, îşi mai spuse ea. Ştia ca doi şi cu doi fac patru că fiica ei, binecuvîntată să fie, îşi găsise în sfîrşit un bărbat. Un om misterios, recunoştea, fiindcă nu putea smulge de la Kate nimic despre el, dar totuşi un bărbat.

– Rezolvă-ţi undeva o locuinţă şi pe urmă începe campania de a o cuceri pe Kate. Viaţa are căi sucite pentru a le descurca pe toate. Atîta lucru am învăţat şi eu de-a lungul anilor.

Dan îi zîmbi. Un surîs sincer. N-o plăcuse niciodată pe mama lui Kate, căci ştiuse întotdeauna că nici ea nu-l plăcea pe el. Putea citi într-însul ca într-o carte.

– Mulţumesc, Eve. Înseamnă mult pentru mine că am vorbit aşa.

Evelyn îl luă de mînă şi zîmbi.

– Încerc doar să te ajut, fiule.

Avu bunul simţ să-şi plece ochii spre verighetă, o bandă de aur veche. Nu-l mai putea privi în faţă. Tot ce dorea cu adevărat era să-l vadă plecînd din casă.

În toată conversaţia despre Kate şi domnul Mister, nu pomenise o dată măcar despre fiica lui.

Era o atitudine tipică pentru blestematul de Danny Burrows.

Lizzy îşi împinse degetele prin părul lung şi căscă. Joey zăcea alături, zîmbitor. Amîndoi erau goi. Privind prin cameră, Lizzy clipi din ochi.

– Mare spelucă şi-aicea.

Joey rîse sonor.

– Normal că da, e-o magherniță.

Pereții erau mînjiți cu pete de vopsea, ici şi colo fiind desenați ochi mari, cu pumnale ieşind din ei.

– Cine-a făcut decorațiunile, Joey?

– A, un tip, Nipper îl cheamă. Se dă mare pictor şi poet de şanț.

– Ei, eu l-aş sfătui să nu dea vrabia din mînă.

Mirosul acru al cearceafurilor îi pluti pînă la nas, făcînd-o să se strîmbe.

– Ce-ar fi să tragem un număr?

– Bine.

Joey se aşează turceşte pe pat şi începu să răsucească o țigară. Lizzy îl privea languros. Îl plăcea mult pe Joey. Era un băiat interesant. Ştia toate locurile la modă şi toți oamenii pe care merita să-i cunoască. Chiulise de la lucru toată săptămîna, Joanie telefonase şi spusese că avea gripă, şi astfel îşi petrecuse fiecare zi, lenevind prin maşina sau apartamentul cuiva, făcîndu-şi de cap. Maică-sa începea să suspecteze intervalurile lungi de timp pe care le petrecea în camera ei, dar Lizzy îi spusese că tot omul prefera uneori să fie singur.

Maică-sa era o pacoste pe capul ei. Mereu voia să ştie unde era şi ce făcea. Cu cine fusese şi ce făcuseră. Nici bunică-sa nu era mult mai brează. Imaginea gen nici-ustu-roi-n-am-mîncat-nici-gura-nu-mi-miroase a lui Lizzy rezistase cîțiva ani, dar acum voia să se elibereze. Să-şi croiască singură drum şi să se bucure de viață. Dacă tatăl ei îşi găsea o locuință, avea să se mute cu el.

Îi semăna în multe privințe. Lui Dan îi plăcea viața, trăia ca să se distreze. Mama ei îşi trăia viața într-un vid. Aştepta să se întîmple lucrurile, în loc să le facă ea să se întîmple. Ăsta era secretul.

Joey aprinse chiştocul şi trase adînc din el, dîndu-i-l apoi lui Lizzy. Fata inhală fumul în plămîni şi-l ținu acolo un timp, înainte de a-l expira încet.

– Aşa se face.

Vorbea ca Mr. Punch, iar Joey îi rînji.

Niciodată nu mai cunoscuse una ca ea. Lizzy Burrows era în stare de orice. O privi îndreptîndu-se de spate şi scuturînd scrumul pe jos. N-o deranja deloc goliciunea trupului. O apucă de un sîn şi i-l strînse. Mîna lui aspră avea negreală sub unghii. Lizzy i-o dădu la o parte. Acum nu mai voia decît să se trosnească de-a binelea şi să se culce pe saltea, rumegînd gînduri plăcute. Acasă o făcea tot timpul, ascultînd-o pe Sinead O'Connor sau pe Pink Floyd.

Îi înapoie ţigara lui Joey şi se lăsă pe spate. Joey trase un fum, după care, coborîndu-şi gura peste a ei, îi suflă fumul în plămîni. Lizzy rîse şi-l sărută la rîndul ei.

Din altă cameră se auzeau acordurile dure ale formaţiei Guns'N'Roses, ghitara grea făcînd pereţii să vibreze.

– Ei, căca-m-aş! S-a şi întors Stud. Haide, să ne îmbrăcăm şi s-o ştergem.

Lizzy îşi trase peste sîni cearceaful murdar şi rîse.

– De ce?

– Fiindcă Stud e ca un accident care aşteaptă să se întîmple, de-aia.

– Of, mi se fîlfîie, Joey! Tocmai cînd m-am trosnit aşa de mişto. Încă n-am chef să mă mişc.

Joey oftă şi-şi scărpină creştetul slinos.

– Uite, ce-ai zice să mergem să marcăm un pic de Wiz sau ceva?

– Bine, da' numai dacă ne putem întoarce aici. Ne-am înţeles?

– Înţeles. Acum îmbracă-te pînă nu intră motoriştii.

Joey era sincer îngrijorat. Motocicliştii erau o gaşcă de băieţi buni, da' cam săreau peste cal. Nu-i acorda lui Lizzy prea multe şanse dacă trăgeau concluzia că voiau puţină distracţie. N-ar fi fost prima oară.

Lizzy îşi trase lenjeria şi pantalonii. În timp ce îmbrăca tricoul, uşa se deschise.

În prag apăru un bărbat masiv, cu barbă lungă, roşcovană şi păr blond lăţos. Burdihanul îi atîrna peste cureaua blugilor jegoşi. Pe cămaşa groasă avea imprimat un cap de mort.

– Salut, Joey, asta cine-i?

Vorbea cu glas gros şi un accent tărăgănat care lui Lizzy nu-i plăcu.

– Ea e Lizzy... Lizzy Burrows. Lizzy, JoJo Downey. El e şeful aicea.

Lizzy îi distinse lui Joey teama în glas.

– Bună, salută ea, cu voce mică.

JoJo mişi ochii spre amîndoi, încruntat, apoi faţa i se crăpă într-un zîmbet ştirb şi se hlizi la ei. Era mai înfricoşător decît cu sprîncenele încruntate.

– Haideţi să beţi un rînd cu noi, voi doi.

Muzica reîncepuse să ragă, iar Lizzy încălţă cizmele şi-i urmă pe Joey şi JoJo afară din cameră. În salon, văzu vreo cincisprezece persoane, majoritatea bărbaţi. Şedeau cu ei două fete. Ambele aveau părul vopsit negru şi purtau costumul de luptă al motociclistelor, uniforma compusă din minijupă de piele neagră, bluză *lycra* neagră şi scurtă de doc 'ţ-îngheaţă-curu. Afişau machiajul tipic al motoristelor, rimel negru, gros, şi ruj carmin. Ambele îi zîmbiră lui Lizzy, care le răspunse. Îi era mai uşor, acum cînd se îmbrăcase.

– Stai jos, iubito, şi bea un pahar.

JoJo le făcu semn fetelor de pe canapeaua rablagită să se dea mai încolo, şi-i făcură grăbite loc lui Lizzy. Se aşeză între ele. Joey se ghemui pe jos, lîngă ceilalţi. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, ţinînd în poală o geacă din piele bătută în ţinte, îi luă ţigara din mînă.

În timp ce-şi sorbea cidrul, Lizzy observă ce făcea omul cu geaca de piele. Ardea ceva într-un mic creuzet, privind cum bolborosea. Apoi, punînd uşurel creuzetul pe jachetă, luă de pe jos o seringă şi începu să tragă în ea lichidul. Surprinse privirea lui Lizzy şi-i făcu cu ochiul.

Muzica fu pusă mai încet, la cererea unui grăsan care de fapt încerca să doarmă, cu tot tărăboiul. Lizzy văzu că Joey era ameţit din nou, şi scînci în sinea ei. Nu mai voia decît să iasă de-acolo. Să iasă şi să nu se mai întoarcă.

Dar Joey se relaxă iarăşi. Cele două fete din stînga şi din dreapta ei sporovăiau despre copiii lor. Pe cînd vor-

beau, în cameră intră poticnită o fetiță de vreo doi ani. Avea scutecul atît de ud, încît îi cădea în jos pe picioare. Fata din dreapta lui Lizzy întinse brațele, iar mititica țopăi spre ea. Fașele leoarcă alunecară pînă jos, iar fetița nu făcu decît să păşească afară din ele, spre marele amuzament al celor adunați. Mirosul de urină se adăugă celorlalte duhori rîncede din cameră. Lizzy privi peste creştetul copilului, spre locul unde se droga omul aşezat pe jos. Acul se înfipse în antebrațul cu vene albăstrii, iar individul închise ochii, simțind primul val. Apoi îi deschise şi se uită drept la ea.

– Vrei şi tu?

Lizzy clătină din cap.

– Atunci, nu te mai zgîi la mine-n mă-ta!

Îşi muşcă buzele, iar omul rîse.

Chiştocul pe care-l răsucise Joey ajunse din nou la ea, şi trase din el cu recunoştință. Fata de-alături îl luă, pufăind peste capul copilului.

Joey îi zîmbi, iar Lizzy se destinse. În sfîrşit, cannabis-ul îşi făcea efectul. Cineva se ridică şi puse un album cu Pink Floyd. „Great Gig in the Sky" inundă odaia, vocea bîntuită a femeii liniştind-o pe Lizzy. Aşa era mai bine, era o muzică pe care o cunoştea şi, într-un fel, camera nu mai părea atît de amenințătoare. Omul de pe jos care se injectase îi rînji, iar Lizzy se pomeni rînjindu-i la rîndul ei. Apoi JoJo îi oferi o tabletă de L.S.D. Luă fişiuța de sugativă şi şi-o frecă de limbă. Joey făcu la fel. Peste o oră, plutea undeva între realitate şi a cincea dimensiune. Se simțea nemaipomenit. Într-un fel, din dormitoarele apartamentului păreau să fi sosit mai mulți copii. Muzica, deşi încă tare, nu mai urla, iar cineva făcuse chiar şi sandvişuri, care se dădeau din mînă-n mînă, împreună cu un amestec de cidru şi vodkă. Joey zăcea pe jos, bîțîind din cap.

Apoi se auzi o bătaie puternică în uşă.

Una dintre fete se ridică să deschidă şi intrară două femei îmbrăcate elegant.

JoJo se sculă în picioare şi le duse în bucătărie. Joey

privi de pe podea cum încheiară tîrgul. Trei mii de tablete de *Ecstasy* în schimbul unui teanc gros de bani.

Joey se relaxă, bucuros să ştie că pentru următoarele cîteva săptămîni, cel puţin, n-aveau să li se termine drogurile. Exact în clipa cînd cele două femei ieşeau, se dezlănţui infernul. Poliţiştii păreau să mişune peste tot.

Lizzy era atît de departe dusă, încît se mulţumi să le zîmbească, în timp ce o duceau la dubă.

Kate şi Caitlin revedeau cu toţii probele despre „suspecţi" Asta însemna să pună deoparte toate declaraţiile făcute de delincvenţi cunoscuţi, pentru a vedea dacă puteau depista pe undeva vreo inadvertenţă. Pînă acum, ajunseseră exact nicăieri.

Caitlin căscă sonor.

– Nu-i nimic aici, Katie, o ştii bine şi-o ştiu şi eu. Omul ăsta, cine-o fi el, nu-i un sonat obişnuit. E din noua spiţă.

Kate zîmbi împotriva propriei voinţe.

– Noua spiţă?

– Nu aşa am zis? Am observat de-a lungul anilor că atacurile violente se schimbă în mod subtil. Dacă te-ntorci în anii cincizeci şi şaizeci, pe-atunci se găseau cîţiva ucigaşi ca ăsta. Dar atacurile lor, cît erau de rele – ei bine, nu erau atît de violente ca acum. Uită-te la ăsta de-l avem aicea. Omoară fetele în bătaie. Acum, majoritatea violatorilor trec peste dominaţia asupra femeii. Lupta, frica, ştiinţa faptului de a comite cel mai crud viol pe care-l poate cunoaşte o femeie. Amicul nostru însă pare să le vrea nemişcate. Ca moarte, mai bine-zis. Aproape ca şi cum ar dori suprema supunere. Femeia să accepte, dacă vrei. Să-i dea permisiunea.

Kate privi lung chipul rumen al lui Caitlin şi dădu din cap.

– Cred că te înţeleg. Însă chiar ştiind asta, totuşi sîntem la fel de departe de a-l găsi, ca de Sfîntul Graal, încheie ea fără intonaţie.

– A, o să-l găsim noi, nu te nelinişti. Problema e cînd. Asta-i treaba cea mai păcătoasă. Cînd. Va face o greşeală.

Mereu ajung acolo.

Telefonul de pe birou sună, iar Kate răspunse. Caitlin văzu uimirea aştemîndu-i-se pe faţă.

– Vin imediat.

– Ce este, Katie? Încă una? întrebă el, neîncrezător.

– A, nu, nu-i o nouă crimă. Dar probabil că pînă la urmă tot acolo o să sfîrşească, naibii.

Luîndu-şi geanta, ieşi în goană din sala de incidente, lăsîndu-l cu privirea după ea.

Capitolul 14

Kate năvăli în casă, trîntind uşa după ea. Dan şi Evelyn o auziră tropăind pe scări şi o urmară amîndoi. O găsiră în dormitorul lui Lizzy, devastînd sistematic camera.

– Ce naiba se-ntîmplă aici, Kate? întrebă Dan, nevenindu-i să creadă.

Kate scotea lenjeria dintr-un sertar, percheziţionînd fiecare articol.

– În clipa asta, Lizzy e la secţia de poliţie Grantley, inculpată pentru deţinere de cannabis.

Vocea ei era îngroşată de furie.

– Ce! îşi duse Evelyn o mînă la inimă. Eşti sigură?

– A, sînt sigură, ba bine că nu. Îmi cunosc fiica.

Scoase sertarul cu totul şi-l examină pe dedesubt. Acolo, lipit de placă, găsi un pliculeţ de celofan, cu amfetamine. Kate îl smulse şi-l îndesă în buzunarul jachetei.

– Ascultă, Kate, linişteşte-te o secundă şi spune-ne ce s-a întîmplat. Trebuie să fie o confuzie.

– Nu e nici o confuzie, Dan. Şi eu am crezut aşa, pînă am văzut-o. Am fost chemată din sala de incidente, de către sergentul de la recepţie care o recunoscuse. Era într-o speluncă din Tillingdon Place. Da, Tillingdon Place, cea mai mare hazna din Grantley, şi avea minţile duse cu sorcova.

– Nu, simţi Evelyn că i se făcea rău.

– Ba da, mami. Acum vreți să ieșiți afară? Trebuie să aflu ce-a luat, ce se întîmplă. I-am cerut medicului de gardă să-i facă o analiză a sîngelui pe care s-o văd numai eu. Îmi vine să-i rup gîtul ăla afurisit!

– Kate, poate a dus-o cineva acolo şi i-a dat drogurile...

– A, crezi că nu m-am gîndit şi eu la asta? Ei, crezi sau nu? se răsuci ea spre Dan. Am intrat în celulă, iar ea mi-a zis să mă car dracu' de-acolo. Exact aşa a spus. Răcnea şi înjura pe toată lumea. În viața mea nu m-am simțit mai umilită. Domnişoara Cumințenia Pămîntului n-a mai fost la serviciu de o săptămînă, din cîte se-aude. M-am dus valvîrtej la Joanie şi mi-a povestit totul. De Revelion, Lizzy n-a fost la ea, a fost la delirul ăla nenorocit! Nu-i decît o cățea mincinoasă şi intrigantă!

Izbucni în plîns. Evelyn se apropie de ea şi o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Fac nişte cafele, bine? Şterge-te la ochi, Kate, plînsul nu rezolvă nimic.

– Am făcut tot ce-am putut pentru fata asta. Ne-am purtat bine cu ea, am încercat s-o creştem decent. De ce ne-a făcut una ca asta? Sieşi de ce şi-a făcut-o? De parcă n-aş fi ajuns s-o cunosc niciodată.

Bătrîna o sărută pe creştetul capului.

– Cu siguranță, o mulțime de oameni trebuie să fi spus acelaşi lucru la viața lor, iubito. Îți creşti copiii, te sacrifici, iar în final fac tot ce vor ei.

– Pentru asta aş fi în stare s-o omor bucuroasă, mami. Din ce-am aflat de la Joanie, ia droguri din ultimul an de şcoală. Nu-i de mirare că n-a vrut să-şi urmeze studiile şi să-şi facă un rost în viață.

Strînse pumnii.

– Dac-ar fi acum aici, aş sfîşia-o-n bucăți. Ce fată, ce fată nesocotită!

Dan ieşi din cameră, simțind că i se învîrtea capul.

Lizzy lua droguri? Lizzy a lui? Se aşeză pe ultima treaptă, în timp ce gîndul i se limpezea în minte. Nu peste mult, suspinele lui Kate se potoliră, iar Evelyn trecu pe lîngă el

să-i facă fiicei sale o cafea. În cameră, Kate reîncepuse percheziția. Cînd intră Dan, tocmai găsise anticoncepționalele lui Lizzy.

– Uite, Dan, ia pilule. Încă o premieră pentru Madam Lizzy. Cînd ajunge acasă, am s-o măcelăresc.

– Din cauza ta, Kate. Nu i-ai fost niciodată alături. Trebuia să te fi dedicat creşterii copilului...

Discursul răsuflat al lui Dan era exact ceea ce trebuia ca s-o calmeze. Se întoarse să-l privească în față. Cînd vorbi, vocea-i era de un calm ucigător:

– *Îndrăzneşti* să-mi spui tu mie ce-ar fi trebuit să fac, Danny Burrows? Îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre copilul meu? se împunse ea cu degetul în piept. Da, copilul meu. Al tău, niciodată, Dan. Niciodată n-ai fost lîngă ea. Mama mea şi cu mine am crescut-o, şi uite unde-a ajuns. În privința fetei ăsteia, n-am nimic pe conştiință. Nimic.

Dar Kate ştia că, indiferent de cîte ori şi-ar fi spus acest lucru, întotdeauna avea să se simtă vinovată. Întotdeauna.

Începu să scoată hainele fetei din dulap, căutîndu-le pe rînd prin buzunare.

– Uită-te la tine, ai zice că eşti în casa unui suspect, nu în camera fiicei tale. Nici măcar n-ai încercat să asculți ce are şi ea de spus.

Glasul lui Dan era dezgustat. Se răsuci şi ieşi din odaie.

Kate îl urmă pe palier, strigînd:

– Şi tu eşti la fel. Poți să-ți iei catrafusele şi să dispari. M-am săturat de pomanagii. E exact ca tine, Dan, asta-i problema. Pare un înger şi e o tîrfă...

Îl auzi trîntind uşa din față şi se întoarse în dormitor. Tapetul Paddington Bear care era lipit pe pereți de ani de zile părea să-şi rîdă de ea. Pe un raft de deasupra patului se înşirau păpuşi din copilăria lui Lizzy. Luînd-o dintre ele pe Tiny Tears[1], o strînse la piept, lipindu-şi de obraz capul

1. Lăcrămioara (n.tr.)

de plastic rece al păpuşii.

O, Lizzy, Lizzy, cînd a luat-o totul razna? Cum nu fusese în stare să observe ce se petrecea chiar sub nasul ei? Ce se întîmplase cu copilul său?

Îşi linse de pe buze lacrimile sărate şi, luînd un şervețel din cutia de lîngă pat, îşi suflă zgomotos nasul.

Punîndu-şi păpuşa în poală, îi smulse picioarele. Kate ştia toate locurile unde să caute droguri. În fond, era meseria ei.

Patrick răspunse personal la uşă şi zîmbi încîntat văzînd-o pe Kate în prag.

– Bună, iubito. Intră.

Femeia păşi în antreu.

Pe cînd o conducea spre salon, Patrick se încruntă. Nu părea prea fericită. După ce îi oferi un loc pe canapea şi un pahar de brandy, o întrebă:

– Ce este, Kate? Arăți groaznic. Ceva în legătură cu cazul?

Kate sorbi din brandy.

– Nu. Nimic cu problema aia.

Apoi, totul începu să i se rostogolească pe gură. Patrick se aşeză lîngă ea, nesigur dacă ceea ce auzea era adevărat. Cînd termină, oftă din greu.

– Am impresia că fiicei tale îi trebuie un şut zdravăn în fund, dacă-mi scuzi expresia.

– Iartă-mă că-mi spăl aici rufele murdare, dar zău că n-am ştiut unde să mă duc.

Patrick o apucă de mînă.

– Ascultă, Kate, dacă ai vreodată nevoie de mine, îți stau la dispoziție. În regulă?

Nu glumea. Văzînd-o astfel, o simțea oarecum mai umană. Îl încuraja faptul de a şti că putea simți aceleaşi lucruri ca şi el. Că avea aceleaşi necazuri, îngrijorări şi speranțe ca ale lui. Era mai mult femeie şi mai puțin polițistă.

Kate îşi trecu mîinile prin părul lung şi-şi trase nasul.

– Mă gîndesc cum s-a purtat cînd am intrat în celulă.

Ştii, ca şi cum i-aş fi fost duşmancă.

– Pe moment, Kate iubito, îi eşti duşmancă. Probabil că-i e ruşine de sine însăşi.

– Ştiu ce vrei să spui, dar e drogată pulbere, Patrick. Au cules-o dintr-o maghernită greţoasă, cu o haită de toxicomani notorii. Băiatul care a dus-o acolo se numeşte Joey nu-ştiu-cum. Are deja un dosar cît braţul, şi n-a trecut de optsprezece ani. Am încercat să mă amăgesc că a luat-o cineva şi a tîrît-o acolo, cunoşti scenariul. Dar, după ce-am vorbit cu cea mai bună prietenă a ei, mi-am dat seama că fiica mea nu e decît o mică tîrfă.

Patrick o plesni brutal pe genunchi:

– Ia, ia, ascultă-mă şi pe mine, Kate, despre copilul tău vorbeşti aicea. Nu mi-ar păsa nici să ştiu că Mandy a mea ar face trotuarul pe Old Kent Road, dacă asta ar însemna c-o pot avea înapoi! Eşti prea aspră cu ea. Are şaişpe ani. Christoase Atotputernice, tu n-ai făcut nici o poznă la şaişpe ani? Copiii din ziua de azi au multe dintre care să aleagă. Drogurile fac parte integrantă din viaţa de zi cu zi. De-asta se duc la delirurile alea. În tinereţea ta, anii şaizeci şi începuturile anilor şaptezeci, şi noi făceam la fel, numai noi eram generaţia care avea să schimbe lumea. Mai ţii minte Sergeant Pepper şi toate celelalte muzici ale drogurilor? Ceea ce trebuie să faci acum e să-ncerci să legi nişte punţi cu ea. Încearcă să echilibrezi la loc siuaţia.

Kate îi privi chipul. Cuvintele lui aveau sens în unele privinţe, dar niciodată, niciodată n-o mai putea ierta pe Lizzy pentru toată prefăcătoria din ultimele optsprezece luni. Crezuse că fiica ei era curată şi cuminte şi se simţise recunoscătoare pentru asta. Cînd vedeai zilnic în faţă drojdiile societăţii, te bucurai că ai un copil normal. Sigur. În afara oricărui pericol. A afla că era toxicomană era totuna cu a descoperi că propriu-ţi frate geamăn ar fi un asasin. Incredibil. Văzîndu-şi copilul zăcînd într-o celulă, cu minţile înceţoşate de droguri, avusese senzaţia că i se răsucea un cuţit prin măruntaie.

Kelly îi urmări schimbările de expresie ale feţei, bănuind

la ce se gîndea.

– Simt c-am fost nedreaptă cu Lizzy, Pat. Cumplit de nedreaptă. Mi-am pus munca mai presus de orice. Puteam să-mi găsesc o slujbă de opt ore pe zi, dar n-am dorit-o niciodată. Am vrut să fiu poliţistă. Cred că mai ales ţie îţi vine cel mai greu de crezut.

Patrick ridică din umeri:

– Uite ce e, Katie, munca ta te priveşte, recunosc că, pînă nu te-am cunoscut pe tine, n-am prea avut mult timp pentru poliţie. Dar asta-i altă poveste. În momentul de faţă, sînt sută la sută legal.

– Totuşi, Pat, ceea ce fac eu cu tine nu diferă de fapt cu nimic de ceea ce-a făcut Lizzy cu drogurile. Vrem amîndoi ceva ce de fapt n-ar trebui să avem.

Patrick o privi în ochi, mai îmblînzit.

– Drogurile distrug oamenii, Kate. Eu, nu. Mă nemulţumeşte că faci asemenea aluzii. În viaţa mea n-am făcut nici un rău cu intenţie vreunei femei. Dacă simţi că te compromiţi în vreun fel cu mine, atunci cred c-ar fi mai bine să ne luăm amîndoi rămas-bun acum, înainte de a ne deveni şi mai greu.

Kate îi susţinu privirea. Îi oferea o şansă de scăpare, şi-i era recunoscătoare pentru asta. Cîtă vreme o altă parte dintr-însa, latura feminină, îi reproşa modul cum dorea să sfîrşească, atît de simplu, ceea ce se întîmpla între ei.

– Totuşi, îmi vei lipsi, Kate, m-ai ţinut întreg cu trup şi suflet de cînd am pierdut-o pe Mandy. Am ajuns să depind foarte mult de tine. Aş merge chiar pînă la a spune că m-am îndrăgostit. Însă ceea ce ai zis tu conţine un sîmbure de adevăr. Tot ce pot răspunde în apărarea mea e că n-am nimic în viaţă ce ţi-aş ascunde.

– Dar pe viitor?

Patrick zîmbi.

– Cine ştie ce ne rezervă viitorul?

Kate îşi mută privirea, concentrîndu-se asupra ceasului aurit de pe consolă, al cărui ticăit era singurul sunet din cameră. Îşi muşcă buzele. Se întîmplaseră atîtea în ul-

timele luni. Viața ei n-avea să mai fie niciodată la fel. Relația cu Lizzy se sfîrşise. Acum, între ele totul avea să fie altfel. După cele întîmplate, Lizzy avea nevoie de o mînă de fier. Toată încrederea se risipise. Singura persoană pe care Kate o considerase întotdeauna constantă şi bună apăruse într-o lumină întunecată. O speria. Cum era posibil să nu-ți cunoşti propriul copil? Pe de altă parte, bărbatul pe care se temuse să-l vadă, care avea o reputație proastă, cu care, dacă era în toate mințile, nu s-ar fi încurcat niciodată, reieşise ca fiind în fond un om de treabă. Un om bun şi generos, a cărui reputație era creată numai de cei ce nu-l cunoşteau cu adevărat.

– Nu vreau să mă despart de tine, Kate.

Glasul lui era scăzut şi afectuos.

– Nici eu nu vreau să nu ne mai vedem, Pat.

Nu era sigură că se mai putea opri, nici chiar dac-ar fi vrut-o.

– Cînd se întoarce acasă?

– Mîine, aş fi putut-o scoate în noaptea asta, ştii, eu fiind D.I. Dar n-am avut încredere în mine însămi, Pat, am crezut că i-aş putea face ceva, dacă se afla lîngă mine cît timp eram în starea asta.

– De ce-ai venit la mine? întrebă el în şoaptă.

– Fiindcă am încredere-n tine, cred.

Patrick zîmbi şi o ridică în picioare:

– Vino.

– Unde mergem?

– Îți pregătsc o baie bună, Katie, şi-am să te săpunesc personal pe tot trupul, prin toate ungherele. Apoi am să te culc pe pat şi-am să-ți alung cu mîngîieri toate grijile şi frămîntările din minte. După care, mîine cînd domnişoara ajunge acasă, vei fi într-o stare mai potrivită pentru a o vedea şi a lămuri situația odată pentru totdeauna.

O trase pe Kate pînă la baza scării, unde ea îşi smulse mîna dintr-a lui.

– Of, Pat, ce mă fac? Cu ancheta şi toate, şi acum povestea asta cu Lizzy...

Lăsă fraza în aer, iar Patrick o luă iarăşi de mînă.

– Reţine că acum mă ai pe mine, Kate, şi mă vei avea cît timp doreşti. Îţi sînt alături ori de cîte ori ai nevoie de cineva.

O spusese simplu şi cu sinceritate, iar Kate îl urmă bucuroasă pe scări. Pentru prima oară, de ani de zile, avea un om pe care se putea baza cu adevărat. Era un sentiment îmbătător.

– După baie, putem sta de vorbă pe îndelete. De asta ai nevoie de fapt, să ştii. De cineva care nu e prea apropiat de miezul problemei.

Kate îl însoţi pînă sus. Îl lăsase pe Dan făcîndu-şi bagajul, iar maică-sa se retrăsese în camera ei. Kate simţise că nu mai putea sta nici un moment în casa aia. Găsise în camera fiicei ei atît amfetamine, cît şi cannabis. Ceea ce spunea Patrick avea sens. Îi trebuia un umăr pe care să plîngă cu adevărat.

Abia mult mai tîrziu, după baie, cînd Patrick sforăia încet lîngă ea, îşi dădu seama de implicaţiile vizitei sale la Patrick Kelly. Ironia situaţiei nu-i scăpa. Dar, ridicîndu-se în cot pentru a-i privi chipul, înţelese adevărul. Era îndrăgostită fără nădejde. Şi se simţea bine. Nespus de bine.

Şi-o imagină pe Lizzy cînd era mică. Şosetele ei albe şi sandalele imaculate din picioruşe. Rochiţa Holly Hobby, călcată şi apretată la perfecţie. Părul negru şi lung, periat, lucitor. Prima zi de şcoală. Kate fusese atît de mîndră de ea. Ce se întîmplase, de fiica ei ajunsese să ia droguri? Cînd se îndepărtase Lizzy de ea atît de mult?

Simţi lacrimi de mamă chinuită împăienjenindu-i vederea şi clipi din ochi să şi le alunge. Terminase cu plînsul. Patrick avea dreptate, acum trebuia să refacă punţile dintre ea şi Lizzy. Să-ncerce ca din toată nenorocirea să scoată şi ceva bun.

Patrick se răsuci, punîndu-şi un braţ peste pîntecul ei. Era o senzaţie plăcută, firească. Se simţea în siguranţă. Sărutînd capul brunet de lîngă ea, se culcă la loc. Nu ca să doarmă, departe de ea aşa ceva, ci să judece şi să facă

planuri. Şocul şi furia iniţială se risipeau treptat; acum îi trebuia un plan de acţiune şi avea să-şi concentreze toate energiile asupra lui.

Undeva, la un moment dat, ratase un pas vital cu Lizzy. Îi revenea ei datoria de a rectifica acest lucru pe cît putea de bine. Şi avea să-l îndrepte.

Cuibărindu-se lîngă Patrick, închise ochii şi lăsă amintirile să-i plutească pe dinaintea pleoapelor coborîte.

Singurul lucru despre care uitase să se întrebe era cum avea să se simtă Lizzy după toate cele întîmplate.

Era o greşeală pe care avea s-o regrete curînd.

Kate simţi ochii sergentului de la recepţie sfredelindu-i ceafa în timp ce semna hîrtiile pentru eliberarea fiicei sale. Porni spre celular, cu inima grea. Faptul că Lizzy fusese reţinută vuia prin toată secţia, o ştia bine. Trecu pe lîngă Amanda Dawkins, care-i zîmbi compătimitoare. Kate privi în altă parte. În timp ce uşa celulei era descuiată, îşi ţinu respiraţia. Lizzy şedea cu picioarele încrucişate pe o saltea aşternută pe jos. Avea machiajul întins peste toată faţa, iar părul îi era o claie încîlcită. Cînd se deschise uşa, îşi privi sfidătoare mama.

– Deci ai venit?

Kate înghiţi în sec.

– Scoală-te, Lizzy.

Fata se săltă de pe saltea, ridicîndu-se cu o mînă în şold, într-o atitudine agresivă. Ofiţerul de gardă clătină din cap cu mirare. Dac-ar fi fost fiica lui, îi dădea o mamă de bătaie pe care să n-o uite cu una cu două.

– Haide, ia-ţi lucrurile, mergem acasă.

Kate vorbea încet. Se întoarse spre ofiţerul de serviciu, un om pe nume Higgins. Avea aproape cincizeci de ani, iar Kate îi distinse în ochi mila.

– A mîncat?

– Nici o îmbucătură, iubito, dar am pus-o să bea suc de portocale. Ştii, îi înviorează, are vitamina C.

– Mda, ştiu. Hai, să ieşim de-aici.

– Vreau să vină să mă ia tati.

O spusese printre dinți.

– Nu poate veni, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu mine. Acum, haide, Liz, n-am chef de jocuri.

Lizzy îşi dezveli colţii şi se aşeză la loc.

– Deci, trebuie să-l aştept pe el, nu?

– Vii cu mine acasă acum, Lizzy.

Fata rînji enervant.

– Fac ce vreau eu, mami. M-am săturat ca tu şi Buni să-mi tot spuneţi ce vreţi, ce-aşteptaţi să...

Kate simţi că se înroşea. Încercă disperată să-şi stăpînească vocea.

– Putem vorbi despre asta acasă, Lizzy. Nu e nici locul, nici momentul.

– Nu zău? Curios, fiindcă se pare că petreci destul de mult timp pe-aici. Am crezut că aici îţi place ţie, mami, mai mult decît oriunde altundeva.

– Ţi-o spun pentru ultima oară, Liz, ridică-te şi hai acasă. Putem discuta pe îndelete, să ne lămurim.

Lizzy rîse zgomotos, căscînd gura ironică.

– Îţi convine ţie, nu? Hai să analizăm totul. Hai să găsim înţelesul ascuns din toate. Of, ia roiu', mami. Vorbeşti ca-ntr-o piesă proastă!

Kate i se adresă ofiţerului de gardă, printre dinţi:

– Vrei să ne laşi singure, te rog?

Omul era atît de jenat, încît se prefăcea că studia mîzgăliturile de pe pereţii celulei. Ieşi grăbit, închizînd uşa după el. O plăcea mult pe Kate Burrows. Era o femeie cumsecade, un D.I. bun; cumplit lucru, s-o vadă făcută aşa de ruşine.

Mama şi fiica se priviră, iar Kate fu conştientă că între ele începuse un război al nervilor. Din cine ştie ce motiv, lui Lizzy îi făcea plăcere. Nu avea remuşcări, regrete, nimic din ce-ar fi fost firesc. Ba chiar părea să se distreze de minune. Unde, of, unde era fiica din urmă cu două zile? Unde era fata cu surîs deschis şi faţă veselă? Parcă ar fi avut în faţă o străină, o necunoscută cu chipul şi trupul

fiicei ei. Un trup folosit cu prisosință, judecînd după jurnalul intim pe care-l găsise.

– Ce-i cu toată povestea asta, Lizzy? Haide, spune-mi.

Fata se ridică şi merse în fundul celulei. Îi cădea părul în ochi şi şi-l dădu la o parte nervoasă.

– Îl vreau pe tati.

– Ei bine, tatăl tău n-a venit, am venit eu. Şi dacă e necesar, Lizzy, te voi scoate de-aici cu forța.

Lizzy rîse din nou:

– Vedea-te-aş încercînd!

O rostise pe un ton atît de disprețuitor, încît Kate simți ceva frîngîndu-se într-însa. Străbătu celula şi, apucîndu-şi fiica de păr, o smuci spre umăr. Avu nevoie să se opintească din toate puterile.

Lizzy, luîndu-şi avînt cu pumnul, îşi lovi mama în umăr. Kate simți lovitura şi, răsucind-o pe Lizzy cu fața spre ea, o plesni puternic, azvîrlind-o de-a berbeleacul în colțul celulei.

Ambele gîfîiau greu.

– Scoală, Lizzy, în clipa asta, pînă nu-mi ies de-a binelea din papuci! Scoală, am zis!

Ultimele cuvinte reverberară prin celula strîmtă.

Kate păşi spre ea, iar Lizzy se adună pe picioare.

– Vii acasă cu mine în clipa asta şi dacă mai deschizi gura aia spurcată, te bat de nu te mai scoli de jos.

Ceva din vocea mamei sale o înştiință pe Lizzy că vorbea serios. Kate o înşfăcă de umărul tricoului şi o tîrî spre uşa celulei. Bătu în ea cu mîna liberă, iar Higgins le deschise. Apoi Kate duse fata de-a lungul celularului, prin biroul de recepție, pînă afară din clădire, la parking. O aruncă pe Lizzy în maşină. Aşezîndu-se la volan, porni motorul.

– Ai face bine să ai un motiv serios, Lizzy, fiindcă vreau să aflu exact ce se întîmplă cu tine.

Cu aceste cuvinte, porni spre casă. Nici una din ele nu mai scoase o vorbă.

Evelyn dorea cu disperare s-o aştepte pe Lizzy cu camera curată, dar Kate îi interzisese să se atingă de ea.

Stătea aşezată pe pat, privind haosul total din jur. Pretutindeni zăceau fotografii ale lui Lizzy din copilărie. Clătină din cap. Dacă i-ar fi spus cineva că nepoata ei lua droguri, i-ar fi rîs în față.

„Nu Lizzy a mea," ar fi răspuns. Acum însă avea adevărul în fața ochilor şi părea un uragan. Fata aia frumoasă îşi distrugea viața, destrăma familia – pentru droguri.

Din ce-i spusese Kate, Lizzy consuma amfetamine de vreo doi ani. Clătină iarăşi din cap. Ridicîndu-se, privi prin odaia familiară. De cîte ori venise la Lizzy să-i ureze noapte bună, cînd era mică? De cîte ori îi sărutase pielea fină a feței? Îi periase părul lung pînă strălucea? Se duse la fereastră şi privi în lumina mohorîtă a după-amiezei. Atunci văzu jurnalul. Era un jurnal intim de fată, cu păsări şi flori zugrăvite pe un fundal verde, mătăsos. Evelyn îl deschise încet şi începu să citească.

Încă mai citea, cînd sosiră Kate şi Lizzy. Kate trebui să tragă fata afară din maşină şi, practic, s-o tîrîie pe cărarea grădinii, pînă în casă. Deschizînd uşa, îşi îmbrînci fiica înăuntru. Lizzy intră în camera din față, trecînd în bucătărie, unde începu să-şi facă o cafea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Kate îşi scoase mantoul şi-l puse pe balustradă. Îşi urmă fiica în bucătărie.

– Aşa deci, vreau să ştiu tot ce se întîmplă. Vreau să ştiu de unde ai luat drogurile, de la cine, şi împreună cu cine le consumai.

Lizzy îşi turnă lapte în ceaşcă.

– Asta, mamă, nu te priveşte.

Kate îşi împinse mîinile prin păr.

– N-am să discut cu tine toată ziua, Lizzy. Vorbesc serios. Vreau nişte răspunsuri şi le doresc în clipa asta.

Lizzy se întoarse spre mama ei, încrucişînd brațele pe piept.

– Asta eşti tu. „Vreau nişte răspunsuri şi le doresc în clipa asta." Cu cine naiba-ți închipui că stai de vorbă? Sînt fiica ta, nu o suspectă împuțită.

– Exact aici, madam, te înşeli. În ce mă priveşte, în

momentul de față eşti şi una şi alta. Eşti suspectată de trafic cu droguri, Lizzy. Te găseai în casa unui traficant notoriu, aşa că unde ajungem, precis? Ți-am găsit droguri în cameră. Ți-am mai găsit şi jurnalul. Aşa că ştiu că n-am de-a face cu Albă-ca-Zăpada.

Lizzy se întoarse spre ibric şi turnă apa fiartă în cană.

– Deocamdată, numai de-aşa ceva nu-mi arde, mami. Am avut o noapte îngrozitoare. Poate mai tîrziu o să am chef să discutăm.

Kate o privi cu uimire cum îşi amesteca nepăsătoare cafeaua. Ținea atît de strîns linguriţa, încît falangele degetelor ei lungi se albiseră. Studie silueta femeiască în tricou şi blugi. Nici măcar nu avea sutien. Tricoul era pătat şi boțit. Avea părul ca un ghemotoc de cîlți, şi nu făcea decît să stea acolo, pregătindu-şi o cană de cafea. Nu pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, Kate se întrebă ce Dumnezeu se întîmplase cu copilul ei.

Evelyn ascultase schimbul de replici, din camera alăturată. Acum intră în bucătărie, în timp ce Lizzy se aşeza la bar, şi-i aruncă în față jurnalul.

– Am văzut multe la viața mea, Elizabeth Burrows, dar n-am crezut să văd vreodată aşa ceva. Mi s-a făcut greață de la stomac, citind scîrboşeniile astea.

Vocea bătrînei era dură şi rece.

– Nu trebuia să-l citeşti, Buni, răspunse fata, cu voce mică. Bunică-sa însemna mult pentru ea.

– Să nu-mi spui tu mie Buni! Niciodată să nu mă mai numeşti aşa. Ai putut să faci asemenea lucruri cu băieți şi pe urmă să scrii despre ele... Dezgustător!

– E realitatea, ai uitat? Probabil c-ai fost şi tu tînără cîndva, ridică Lizzy glasul, încercînd disperată să şi-l controleze. Viața mea îmi aparține, am aproape şaptişpe ani. Dacă vreau să mă culc cu băieți, treaba mea. A *mea*. Nu a ta, nici a lui mami, nici a nimănui! A mea!

Evelyn îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Numai asta te interesează, aşa-i? Ştii, e ciudat, dar îmi amintesc cum de-a lungul anilor îmi spuneai mereu:

mie, al meu, a mea. Vreau, cred, eu, eu, eu. Niciodată un gînd pentru altcineva, cu-adevărat. Toți îți făceam pe plac, toți ne dădeam peste cap ca să-ți facem ție chefurile. Niciodată nu ne gîndeam la noi. Nu eşti decît o cățea mică, vicleană şi intrigantă!

– Mami!

– A, nu mă lua pe mine cu „Mami", Kate! Jurnalul ăsta spune totul. Te sufoc, aşa, cu iubirea mea? Giugiulelile mele te plictisesc? Ei bine, n-ai nici o grijă, Lizzy, fiindcă nu vreau să te mai ating în viața mea.

Cu asta, Evelyn ieşi din încăpere, adusă de umeri.

Lizzy îşi lăsă capul în mîini.

– De ce-a trebuit să se întîmple? De ce-a trebuit s-o laşi să citească chestiile-alea?

Aruncă jurnalul pe bar, iar Kate îi distinse lacrimile din glas.

– Cred c-ar trebui să te-ntrebi de ce le-ai scris, Lizzy, şi de ce ai făcut acele lucruri. Asta-i important acum, nu ce credem noi.

Lacrimile şiroiau pe obrajii fetei, iar pe Kate o îndemnau toate instinctele materne s-o consoleze. Dar descrierile din jurnal, înfipte adînc în minte, o opriră. A-ți imagina propria fată împreună cu doi băieți într-un furgon de tranzit nu e tocmai încurajator pentru solicitudinea maternă. Se căsca o prăpastie enormă, un hău despre care Kate era sigură că avea să rămînă la nesfîrşit între ele.

– De ce nu mă poți lăsa să-mi trăiesc viața aşa cum vreau?

– Fiindcă ai luat-o pe calea autodistrugerii, de-aia, Lizzy.

– Lucrurile pe care le-am scris despre tine şi Buni în jurnal nu erau serioase. Doar că la ora aia eram cam pocnită şi s-a revărsat totul din mine... O iubesc pe Buni, întotdeauna am iubit-o.

Kate se aşeză în fața ei, oftînd.

– Nu numai ceea ce ai scris ne doare, Lizzy, ci şi felul cum în tot timpul ăsta ai trăit în minciună.

– Trebuia să trăiesc în minciună! Dac-ai fi ştiut ce făceam, puneai în mişcare cerul şi pămîntul ca să mă opreşti. E viaţa mea, mami, viaţa mea.

Kate îşi aprinse o ţigară. Aplecîndu-se peste masă, Lizzy luă şi ea una din pachet.

– Da, şi fumez. Dacă pe celelalte le ştii, poţi s-o ştii şi pe asta.

Kate îşi stinse chibritul, iar Lizzy îi luă cutia din mînă. Atingerea pielii calde a fiicei sale pe a ei păru un şoc electric.

O privi pe Lizzy aprinzîndu-şi ţigara. Avea degetele mînjite de noroi, lacul de unghii jupuit. Buzele-i erau crăpate şi uscate. Arăta ca o fată care se drogase toată noaptea. Şi mai arăta şi foarte tînără şi nesigură pe ea însăşi, dar Kate ştia că aceasta nu era decît o iluzie.

De cîte ori arestase tinere fete, de-a lungul anilor? „Şteoarfe", cum le numea în sinea ei. Mici şteoarfe cu prea mult machiaj şi prea multe de spus despre ele însele. Acum, avea în faţă adevărul vieţii ei. Fiica sa se culcase cu băieţi şi bărbaţi, de la vîrsta de paisprezece ani. Kate n-o putea înţelege nici măcar zicînd că era vorba de un băiat pe care Lizzy îl iubea, cu care fiica ei era de mult în relaţii, astfel încît sexul devenise un rezultat firesc. Din cele citite în jurnal, reieşea că orice tînăr cu chip plăcut şi haine la ultima modă era candidat la o partidă de plăceri. Kate închise strîns ochii.

– Unde-i tati?

– A plecat, Lizzy. Nu ştiu unde.

– Se potriveşte. Oricum nu-ţi păsa de el.

– Ascultă, fato! L-am lăsat să stea aici datorită ţie. Dacă era după mine, de mult îl aruncam în stradă. Apărea aici cînd şi cum îi convenea. M-am gîndit că aveai nevoie de un tată, fie şi de unul aiurit. Un tată care te iubea era mai bun decît nici un fel de tată.

Lizzy rîse încetişor.

– Niciodată n-am avut tată. Şi nici mamă n-am avut de fapt, nu-i aşa?

Kate trase prelung din ţigară şi oftă.
Ce naiba se întîmplase cu viaţa ei?

Evelyn zăcea pe pat, cu privirea în plafon. Şocul celor citite trecea cu greu. În locul furiei se aşternea tristeţea. Tristeţea pentru fiica ei. Nu pentru nepoată-sa, ci pentru Kate. Se luptase împotriva tuturor sorţilor potrivnici pentru a-i dărui fetei tot ce-şi putea dori. Evelyn o privise pe Kate de-a lungul anilor punîndu-şi viaţa la mezat pentru Lizzy, şi la ce bun? Pentru ce?

Recunoştea în sinea sa că purta şi ea o parte din vină. Răsfăţase îngrozitor copilul. Dar ce altceva ar fi putut face? Cine-ar fi crezut că fata aceea inteligentă şi cultivată avea să ajungă astfel? Că fetiţa care stătea pe genunchiul bunicuţei, zîmbind şi rîzînd, avea să crească spre a se dărui oricui i-o cerea? Nu încercase să educe fata cît mai moral? Pentru a nu ştiu cîta oară, îi era un dor cumplit de soţul ei. El ar fi ştiut ce să facă. Se şterse la ochi cu dosul mîinii.

Lizzy nu cunoscuse niciodată o dragoste de tată, de tată adevărat. Kate obişnuia să aştepte în hol, aşezată răbdătoare pe scară, ascultînd să-i audă ghetele bocănind pe cărăruie. Apoi, cînd deschidea uşa, o îmbrăţişa cu putere. Kate cunoscuse liniştea iubirii, în copilărie şi la maturitate. Apariţia lui Dan o schimbase. Cînd el o părăsise, cu un copil mic, i se înăsprise cumva inima. A, o iubea pe Lizzy din toată fiinţa, Evelyn ştia asta, dar îşi canalizase energia şi către muncă. Stînd să cugete, Evelyn se întrebă dacă procedase bine. Poate dacă s-ar fi recăsătorit şi i-ar fi oferit lui Lizzy un nou tată...

Clătină din cap în sinea ei. „Ce naşte din pisică, şoareci mănîncă." De cîte ori le-o spusese oamenilor? Lizzy semăna cu tatăl ei. Folosea oamenii în propriile ei scopuri. Dan fusese la fel. Şi la fel rămăsese. Îşi făcuse bagajele şi dispăruse, ca întotdeauna, la primul semn de dificultăţi. Spunea că nu putea face faţă complicaţiilor. Exact aşa spusese. Ei bine, în genere ea provoca orice complicaţie plutea prin jur, însă n-ar fi recunoscut-o niciodată.

Auzi uşa dormitorului deschizîndu-se şi-şi acoperi ochii, pentru a se feri de lumina lămpii de pe palier.

– Ţi-am adus o cafea, mami.

Kate puse ceaşca pe comoda de lîngă pat.

– Cum te simţi?

Evelyn închisese ochii. Simţi arcurile somierei cedînd, cînd Kate se aşeză lîngă ea. Îşi încleştară mîinile.

– Nu ştiu cum mă simt, ca să-ţi spun adevărul. Acum, cînd şocul a trecut, tot încerc să-i găsesc scuze.

O auzi pe Kate oftînd.

– Ştiu ce vrei să spui.

– Of, Katie, de n-aş fi văzut niciodată ziua cînd...

I se frînse glasul.

– Ştiu. Crede-mă, ştiu ce simţi. Cel mai rău pentru mine e că n-am bănuit nimic, nici o clipă. Eu, o poliţistă, un D.I., n-am observat nici un moment ceea ce se afla în faţa mea.

– Fiindcă ai avut încredere.

Vocea lui Evelyn era atît de deznădăjduită, încît Kate se simţi din nou cuprinsă de mînie. Mînie pe fiica ei, nu numai pentru ceea ce făcuse, ci şi pentru toată nefericirea pe care i-o pricinuise bunicii sale. Evelyn făcea parte dintr-o altă generaţie, altă epocă. Se măritase fată mare, rămăsese fidelă în tot timpul căsniciei. Chiar şi cînd rămăsese văduvă de tînără, niciodată nu mai dorise un alt bărbat. Kate o invidia pe maică-sa pentru viaţa ei simplă şi curată. Acum, Lizzy luase tot ceea ce-i era scump bunicii ei şi îl tîrîse prin noroi.

Pentru asta, lui Kate îi era foarte greu s-o ierte.

Cele două femei rămaseră aşezate împreună, pradă unei disperări tăcute. Apoi sună telefonul.

Kate răspunse, după care reveni la mama ei.

– Mă cheamă Frederick Flowers. Nu dau premii cui ghiceşte de ce.

Acum vocea îi tremura.

Şeful Poliţiei fusese foarte amabil, recunoscu Kate. O întrebase ce se întîmpla, iar ea îi răspunsese cît mai sincer

posibil. Acuzația de reținere căzuse, fiindcă fiica ei avusese asupra sa doar o cantitate foarte mică. Nu destul ca să fie considerată traficantă, ci doar cît pentru ceea ce poliția denumea „uz personal"

Kate reveni spre casă, toropită. Știa că acest nor negru avea să plutească suspendat deasupra ei pe tot restul vieții profesionale. Dar nu despre asta era vorba. Adevăratul miez al problemei consta în a afla de ce simțise fiica ei nevoia să ia droguri. De ce mințise și înșelase. Ce naiba se petrecea în capul fetei.

Trase mașina pe alee și rămase privind casa. Se înserase și avusese o zi grea. Mult prea lungă și încărcată. Își frecă ceafa cu mîna înmănușată. A doua zi, trebuia să revină la lucru și să-și privească în față colegii. Devenise subiectul de bîrfă al întregii secții, putea băga mîna-n foc.

Gemînd încet, coborî din mașină. În casă domnea tăcerea. Kate se duse la bucătărie și aprinse lumina. Puse ibricul să-și fiarbă o cafea. Pregătind trei cești, urcă la etaj, în camera mamei sale. Deschise încetișor ușa, ascultînd. Nu se auzeau decît sforăieli ușoare. Închise ușa la loc și porni spre camera fetei.

Deschise și intră. Lizzy zăcea în pat, doar cu capul la vedere. Kate intră tiptil și o privi. Părul lung și negru se răsfira pe pernă. În lumina felinarului din stradă, Kate îi văzu genele lungi, coborîte peste obraji. Lizzy era într-adevăr fermecătoare. Avea atîtea avantaje, de ce simțise îndemnul de a se autodistruge? Fiindcă, în ceea ce-o privea pe Kate, numai asta doreau să facă toți cei ce luau droguri.

Simți o lacrimă prelingîndu-i-se din colțul ochiului. Întorcîndu-se privi prin odăița atît de bine cunoscută: păpușile, obiectele de machiaj împrăștiate pe măsuța de toaletă, cărțile, adunate la întîmplare pe raft. Cel puțin încercase să facă ordine. Apoi, Kate văzu foaia de hîrtie. Parcurgînd cei cîțiva pași pînă la masa de toaletă, o luă. Cuvintele i se înregistrară în minte, dar pur și simplu nu le putea înțelege. Citi scrisoarea iar și iar.

„Iartă-mă, mami... Iartă-mă, mami. Spune-i lui Buni că o

iubesc... Spune-i lui Buni..."

Îşi smulse privirea de pe foaie, iar albeaţa de moarte a pielii lui Lizzy o făcu să se însufleţească. Trase pătura şi holbă ochii. Chiar şi în lumina atît de slabă putu distinge sîngele. Pe undeva, mintea ei conştientiză faptul că încă mai continua să curgă.

Înhăţînd un prosop de pe scaunul alăturat, înfăşură strîns încheieturile mîinilor lui Lizzy. Dintr-o dată, degetele îi deveniseră ţepene, nu şi le mai putea controla. Bubuitul inimii în urechi părea o bătaie de tobe.

Alergă în dormitorul ei, să telefoneze la Salvare. Văzu sîngele de pe aparatul alb. Era sîngele lui Lizzy. Al lui Lizzy. Răspunse calm şi raţional la întrebările telefonistei, habar n-avînd cum reuşea. Poliţista din ea îşi afirma întîietatea.

„Te rog, grăbeşte-te. O, Doamne, te rog grăbeşte-te." Nu era sigură dacă nu cumva vorbea cu voce tare. Închise telefonul şi se repezi înapoi la Lizzy.

Doamne, rogu-te, fă să fie bine. Fac tot ce vrei dacă o ajuţi să scape. Am să mă duc la slujbă în fiecare zi din viaţa mea...

La fel ca atîţia alţi oameni în trecut, încerca să se tîrguiască pentru viaţa fetiţei ei. Apoi, undeva, în încremenirea din jur, auzi sirena ambulanţei.

Abia cînd ieşi împleticită din cameră, îşi văzu mama. Evelyn stătea în uşa dormitorului ei, pămîntie la faţă.

Kate n-o putu privi. Urcă în ambulanţă, după Lizzy.

Evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore nici nu se apropiau măcar de tot ceea ce aşteptase ea de la viaţă. Dacă-i spunea cineva ceea ce-avea să se întîm-ple, i-ar fi rîs în nas.

Acum, în toiul celui mai greu caz din cariera ei, înfrunta probleme pe o scară mult mai amplă şi era conştientă că viaţa ei n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Kate stătea în sala de aşteptare a spitalului. Tînărul medic îi surîdea. Observă că avea urme de foarfece în păr,

ca şi cum tocmai ar fi ieşit de la frizer. Bărbia slabă purta ţepii unei bărbi de-o zi.

– Ei, am cusut-o, doamnă Burrows. Tăieturile erau foarte adînci, dar fără a-i primejdui viaţa ca atare. S-a tăiat în lungul antebraţului, fără să nimerească arterele principale. Era inconştientă fiindcă luase nişte somnifere. Acum însă e trează, deşi cam ameţită.

– Pot s-o văd.

– Desigur. Va rămîne aici peste noapte, iar mîine o va examina psihiatrul.

– Psihiatrul? repetă Kate, cu voce mică.

– E procedură standard după o tentativă de suicid. Nici o grijă, totul va fi bine.

Kate înghiţi remarca răsuflată. Nu încerca decît s-o facă să se simtă mai bine.

Se ridică şi strivi ţigara. De fapt, se stinsese de cîteva minute, fără ca ea să observe.

– Deci, pot intra s-o văd?

– Bineînţeles. Încercaţi să n-o ţineţi prea mult timp. Acum, cel mai bun lucru pentru ea e să doarmă. Somnul e un mare vindecător.

Kate simţi o mare nevoie să-l trimită-n mă-sa. Dar nu-i spuse nimic. În schimb, zîmbi crispat:

– Mulţumesc.

Strecurîndu-se pe lîngă medic, intră în salonul fiicei sale. Lizzy avea perdelele trase în jurul patului, iar Kate păşi uşurel printre ele.

Văzu ochii fetei deschizîndu-se şi făcu un mare efort să-i zîmbească.

– Iartă-mă, mami. Zău că-mi pare rău.

– O, Lizzy!

Tot chinul şi suferinţa din ea se întetiră ca un val seismic, învăluind-o.

Mama şi fiica începură să plîngă amîndouă.

– Totul va fi bine, Lizzy, îţi făgăduiesc. Vom rezolva noi şi problema asta, îţi jur. O vom rezolva.

– Of, mami, aş fi vrut ca Buni să nu-mi vadă jurnalul.

Kate îi auzea micile sunete ca nişte sughiţuri din voce.

– Ne lămurim noi, între noi două. Tu doar concentrează-te să te vindeci.

O soră se strecură în micul spaţiu. Kate simţi miros de săpun Pears, care-i aminti de vremurile cînd fusese mai tînără. Cînd Lizzy era mică.

– Cred că acum ar fi mai bine să vă duceţi acasă. Serios, are nevoie de somn.

Kate dădu din cap. Sărutîndu-şi fiica pe buze, îşi dădu la o parte părul din faţă şi încercă vitejeşte să surîdă.

– Mai vin dimineaţă, O.K.?

Lizzy dădu din cap şi închise ochii. Kate ieşi din salon. În timp ce deschidea uşa batantă a coridorului, Patrick Kelly veni spre ea.

– Oh, Kate. Îmi pare atît de rău.

Întinse braţele, iar Kate se repezi la pieptul lui. Simţindu-i puterea, siguranţa pe care i-o oferea. Patrick o trase spre el, mîngîind-o pe păr şi sărutîndu-i fruntea. Dezlănţuirea lui de compasiune o făcu să cedeze. Începu să plîngă cu faţa ascunsă în paltonul de caşmir, simţindu-i mirosul aparte, Old Spice şi fum de havană. În timp ce Patrick o însoţea afară din spital, spre maşină, lui Kate nu-i trecu prin minte să-l întrebe de unde aflase cum s-o găsească. De unde ştia ce se întîmplase.

Era doar bucuroasă să-l revadă.

Capitolul 15

Evelyn auzi o maşină apropiindu-se şi scoase capul printre draperiile groase ale camerei din faţă. Îşi trase nasul, sonor. Maşina era mare şi scumpă, probabil venise la vreunul dintre vecini. Apoi, o văzu pe Kate coborînd din spate. Se încruntă. În ziua aceea se întîmplaseră prea multe ca s-o mai surprindă ceva cu adevărat. Văzu bărbatul ieşind din maşină şi, cînd amîndoi se întoarseră spre casă,

trase repede perdelele.

Se aşeză pe canapea, pînă cînd auzi cheia lui Kate în uşă. Nu era în stare să-şi primească fiica zgomotos ca de obicei. O auzi pe Kate vorbind, apoi glasul bărbatului, profund, important. Ştergîndu-se încă o dată la ochi cu o batistă udă leoarcă, Evelyn îi aşteptă să intre în cameră.

Patrick o ajută pe Kate să-şi scoată mantoul, după care se dezbrăcă şi el de palton. Le puse dezinvolt pe balustradă. Într-un fel, micul său gest o bucură pe Kate. Nu avea o casă grandioasă şi o ştia. Patrick însă se purta de parcă şi el ar fi trăit la acelaşi nivel, cum într-adevăr făcuse odată. Numai că, la începuturile lui, o casă ca a lui Kate reprezenta probabil un motiv de aspiraţii.

O urmă în odaia din faţă, studiind locuinţa. Remarcă totul, de la covoarele de calitate, dar uzate, pînă la cărţile care abundau în cameră. Arăta confortabilă şi caldă. Văzu o femeie scundă, îmbrăcată complet în negru, aşezată pe canapea. Avea o faţă remarcabilă, denotînd un intelect ager şi o inimă bună. Simţi imediat că o agrea.

– Mami, îţi prezint un prieten de-al meu, Patrick Kelly. M-a adus acasă de la spital.

Evelyn înclină capul. Îi observă umerii laţi, picioarele lungi şi înfăţişarea chipeşă, întunecată, conchizînd că fiica ei avea gusturi mai alese decît crezuse ea. Apoi, îşi dădu seama ce nume rostise. Era omul despre care vorbiseră la masa de Crăciun. Evelyn izgoni gîndul. Cu un nume ca Kelly, trebuia să aibă ceva sînge irlandez, deci nu putea fi chiar atît de rău.

– Ce mai faceţi?

Patrick îi zîmbi, iar Evelyn se pomeni zîmbindu-i la rîndul ei.

– Copilul? privi ea faţa trasă a fiicei sale.

– E bine, mami, sau cel puţin atît de bine pe cît poate fi în situaţia asta. Tăieturile n-au fost aşa de adînci ca să prezinte vreun real pericol. Am găsit-o tocmai la timp. Trebuie s-o examineze un psihiatru, dimineaţă.

Patrick se aşeză într-un fotoliu, lîngă foc, iar Kate se

întoarse spre el.

– Să-ți ofer ceva de băut? Am pe undeva nişte scotch.

Se duse la dulăpiorul cu băuturi şi deschise uşa. Tumă trei porții mari de whisky.

După ce fiecare îşi primi paharul, Kate se aşeză lîngă mama ei. Patrick le privea. Semănau leit, ambele cu aceiaşi pometi proeminenți şi bărbie ascuțită. Amîndouă aveau nas vag roman. Luate în parte, toate trăsăturile erau frumoase, dar în ansamblu le lipsea desăvîrşirea. În schimb, aveau o față care s-ar putea numit atractivă. Femei care arătau tot mai bine pe măsură ce îmbătrîneau. Kate, fără-ndoială, era pe placul lui. Evelyn sparse tăcerea.

– Deci urmează s-o vadă un medic de cap, aşa e? Ei bine, Kate, cred că e mai bine aşa. Se întîmplă ceva foarte grav cu fata asta.

Kate dădu din cap, privind în podea. Lui Patrick i se frînse inima de duioşie.

– Sînteți omul care şi-a pierdut fiica, nu-i aşa? îl întrebă Evelyn.

– Da.

– Mare tragedie, să vă moară aşa copilul.

Privind fața bătrînei, Patrick văzu compasiune şi înțelegere.

– Ştiți, fiul meu a plecat în Australia. Nu l-am mai văzut de douăzeci de ani. E ca şi cum ar fi murit. Primesc regulat veşti de la el, dar nu e acelaşi lucru ca a-l avea aproape. Îi priveşti cum cresc şi devin ceea ce le e sortit. Acum e un bărbat în toată firea, şi nu am decît fotografiile care arată trecerea anilor. Nu-i ca şi cum l-aş vedea cu ochii mei.

Micul ei discurs îl mişcă pe Patrick pînă-n adîncul inimii. Simțea empatia dintre ei. Ştia că se deschisese față de el, că voia să-i aline durerea şi, preț de cîteva primejdioase clipe, crezu că avea să izbucnească în plîns. Înghiți nodul ce i se pusese în gît şi bău whisky-ul dintr-o răsuflare.

– Familia dumneavoastră e irlandeză, domnule Kelly?

Evelyn trebuia să vorbească încontinuu, pentru a nu se mai gîndi la Lizzy.

– Da. Tatăl meu era din Dublin, iar mama din Cork. Eu m-am născut la Glasnevin. Am venit aici cînd aveam doi ani.

– Doamne nu mă lăsa, cunosc bine oraşul Glasnevin! Mama dumneavoastră mai trăieşte?

Patrick clătină din cap.

– Nu, mă tem că nu. A fost o femeie minunată.

– Sînt sigură că păstraţi amintiri frumoase despre ea.

Zîmbi din nou.

– Într-adevăr.

Îşi revăzu mama cu ochiul minţii, cu braţele înroşite pînă la coate de atîta spălat şi călcat pentru alţii, şi genunchii permanent umflaţi după spălatul podelelor. Dar îi mai revăzu şi micul surîs, expresia senină din fiecare dimineaţă, cînd venea acasă după slujba de la ora şase. Felul cum îi îndesa cîte un şiling în mînă de ziua lui, în fiecare an, indiferent cît de greu o duceau. La Crăciun, portocale şi o jucărioară. O, avea amintiri dragi, nici vorbă.

Kate îşi privea mama şi pe Patrick, ca în transă. Îşi dădea seama că, dacă s-ar fi cunoscut în împrejurări mai fericite, ar fi băut bine din tainiţa secretă de Bushmill's a mamei ei, depănînd amintiri toată seara. Se bucura că Patrick venise cu ea. Era ca o stîncă mare şi de nădejde, îndepărtîndu-le amîndurora gîndurile tulburi de Lizzy. Dar fiica ei era ajutată, iar acest lucru o speria pe Kate.

Ridicîndu-se, se duse la dulap să umple din nou paharele şi constată că sticla de Bell's era aproape goală. Văzînd aceasta, Evelyn se ridică şi spuse:

– Merg să aduc Bushmill's-ul meu.

Ieşi din cameră, iar Patrick îi surîse lui Kate.

– Caută şi te relaxează. Pentru moment, Lizzy e în cel mai potrivit loc. Mîine vei avea timp destul să-ţi faci griji.

– Mă simt aşa de-al dracului de inutilă. Cum s-au putut întîmpla toate astea chiar sub nasul meu?

Patrick o apucă de mînă, trăgînd-o spre el.

Îl privi în ochi.

– Ascultă, Kate, nu eşti singura persoană căreia i s-a întîmplat aşa ceva. Orice părinte spune asta la un moment

dat. Mi-amintesc cînd am aflat că Mandy se culca cu netotul ăla de Kevin. Mi-a venit să-i iau la pumni pe amîndoi. Dar faptul e consumat şi nu-l mai poţi schimba. Indiferent cît de mult ai dori. Ţi-am spus, reclădeşte acum nişte punţi. Să iasă măcar ceva bun.

O, cîtă dreptate avea, dar Kate simţea în adîncul ei că, într-un fel, fusese nedemnă de Lizzy.

Evelyn reveni grăbită, cu whisky-ul ei irlandez.

– Îi zic Apa mea Sfinţită, e bun ca tonic. Verişoara mea din Coleraine mi-l trimite, Dumnezeu s-o binecuvînteze şi să-i dea zile. Apa de munte îi dă gustul. Ştii, de fapt se numeşte *Katie Daly*. E adevărat.

Patrick rîse:

– *Katie Daly* a fost unul dintre cîntecele favorite ale mamei mele. Era vorba despre o fată care făcea *poteen*, un whisky irlandez ilegal, şi soldaţii care au venit s-o aresteze.

Evelyn turnă pentru toată lumea cîte o doză generoasă. Kate sorbi lichidul, simţind cum o ardea pe beregată.

– Mîine, cînd o examinează psihiatrul, vin şi eu, Kate, şi vom încerca să facem lumină în povestea asta. O rezolvăm noi, ai să vezi.

– Dar să-şi taie aşa venele, mami. Mai mult decît orice a tulburat-o faptul că-i citiseşi jurnalul.

– Aşa ar fi şi cazul, scîrbă mică şi nerecunoscătoare!

Patrick sorbi din pahar. Ajungeau la probleme personale.

– Cred că în curînd va fi timpul să plec, ştiu că aveţi multe de vorbit.

Kate dădu din cap. Şoferul aştepta afară şi deodată îşi aminti de el.

– O, bietul tău Willy probabil îngheaţă!

– Mă scuzi, Kate Burrows?

Împotriva propriei voinţe, rîse de exprésia scandalizată a mamei sale.[1]

---

1. Omonimie intraductibilă: *Willie* = puţă, cocoşel, ciuciulucă (n.tr.)

– E şoferul lui, mami. Se numeşte Willy. Îl aşteaptă pe Patrick afară.

– Aha, am înţeles. Păi, cheamă-l înăuntru. În casa asta, nu ţinem la protocol.

Patrick bău repede restul. Cumva, nu credea că mama lui Kate era deja absolut pregătită să-l cunoască pe Willy.

– Nu, am abuzat destul. Voiam doar să mă asigur că ajunge Kate cu bine acasă.

Se ridică, iar cele două femei urmîndu-i exemplul. Îi strînse mîna lui Evelyn.

– Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă...

– O'Dowd. Evelyn O'Dowd.

Îi surîse din nou.

– Doamnă O'Dowd, sper să ne mai revedem, în împrejurări mai plăcute.

– Şi eu, fiule.

Kate ieşi cu el în hol, iar Patrick o sărută tandru.

– Nu-ţi mai face griji, Kate, iar dacă ai nevoie de ceva, de orice, sună-mă. O.K.?

Kate dădu din cap, prea plină de lacrimi reţinute, ca să răspundă.

Îl privi plecînd pe cărare şi urcînd în *Rolls Royce*. Cînd maşina dispăru, închise uşa şi reveni în salonul cald.

– Ei bine, eşti îndrăgostită pînă peste cap, nu încape îndoială.

– Of, mami, e doar un prieten.

Kate se aşează şi-şi luă din nou paharul.

– Doar prieten, hai? Ei, dacă vrei să-ţi dau un sfat, aş zice să faci din el mai mult decît un prieten, înţelegi ce vreau să zic. Bărbaţi ca ăştia nu se găsesc pe toate drumurile.

– Are saloane de masaj, mami.

Evelyn O'Dowd avea propriul ei sistem de principii, pe care şi le schimba şi actualiza în funcţie de situaţie.

– Mă rog, nu toţi putem fi poliţişti, nu-i aşa? După cum arată, este un om bun şi generos. Urmează-mi sfatul şi înhaţă-l repede, după care îi vei putea arăta unde greşeşte.

Kate sorbi din whisky.

– Dacă şeful Poliţiei ar şti că mă întîlnesc cu Patrick, s-ar dezlănţui iadul pe pămînt.

Nu ştia că şeful Poliţiei aflase totul despre ea şi Patrick Kelly. Kelly şi Frederick Flowers se cunoşteau de mult. Erau mai apropiaţi decît bănuia oricine – în afară de ei înşişi şi, cu siguranţă, n-ar fi spus nimănui.

Evelyn se îmbăţoşă.

– Ei, în acest caz, trimite-l doar la mine, domnişoară. Ce faci cînd ieşi din secţia aia, nu-l priveşte pe el.

Dacă n-ar fi avut atîtea pe cap, Kate ar fi rîs de vocea scandalizată a maică-sii.

– Nu aşa merge, mami, şi-o ştii foarte bine. Patrick e un om drăguţ, aici ai dreptate, dar mai e şi la limita criminalităţii.

– La limita aia aş ajunge şi eu însămi, copilă, dac-aş afla numele persoanei care i-a dat lui Lizzy drogurile, i-aş lua pielea de pe faţă.

Tăcură amîndouă.

– Ascultă-mă, Katie. Dacă-ţi place bărbatul ăsta şi eşti fericită cînd vă vedeţi, atunci procedează aşa. Indiferent ce spune şeful Poliţei sau Dan, sau eu, sau Lizzy, sau pînă şi King Street Charlie. O viaţă are omul. Trăieşte-ţi viaţa cum vrei. Nici n-ai să ştii cînd vei fi bătrînă. Aşa ca mine. Iar la vîrsta mea, vei avea o altă perspectivă asupra vieţii. Dintr-o dată, fiecare zi ţi se va părea puţin mai scurtă. Simţi cum încep să te doară oasele. Ştii că partea cea mai bună şi mai fructuoasă a vieţii a trecut. Am citit odată că, atunci cînd oamenii îmbătrînesc şi se senilizează, revin într-o perioadă a vieţii cînd erau folositori. Cînd aveau copii mici şi un soţ care se-ntorcea acasă de la lucru. Mese de preparat. Poate şi o slujbuliţă. Pot înţelege că vor să scape într-un trecut cînd era „nevoie de ei". Poate fiindcă şi zilele cînd era nevoie de mine aproape s-au sfîrşit.

Kate se lăsă să lunece de pe scaun, îngenunchind în faţa mamei sale.

– Eu voi avea întotdeauna nevoie de tine, mama.

Auzind cuvîntul mama, Evelyn o strînse în braţe, nă-

pădită de amintiri. În copilărie, Kate şi fratele ei o numiseră amîndoi *mama*.

– Ei bine, Kate, îţi voi fi alături atîta timp cît vei avea nevoie de mine. Şi pentru Lizzy e valabil, Domnul s-o binecuvînteze. I-aş tăia bucuroasă picioarele, dar o voi iubi întotdeauna. Cît e ea de Mary Ann.

Doctorul Plumfield le privi atent pe Kate şi Evelyn, cum stăteau aşezate în faţa lui. Kate mai ceruse o zi liberă, pentru a încerca să-şi rezolve problemele familiale. I se acordase, fără entuziasm, şi ştia că în relaţiile cu superiorii era pe muchie de cuţit. Or fi fost ei înţelegători, dar în ultimă instanţă era D.I. şi trebuia să pună munca pe primul plan. Mai ales o anchetă de crimă.

Era sigură că toată secţia şuşotea despre tentativa de sinucidere a lui Lizzy.

Plumfield era tînăr, iar Kate găsi că arăta mai mult ca un asistent social decît ca un psihiatru. Purta o pereche de blugi decoloraţi şi o bluză de rugby. Părul i se rărea în creştet, dar la spate purta o codiţă. Avea degetele pătate de tutun, şi frămînta între ele un pix.

Se rezemă de spătar, oftînd. Kate se simţea ca o fetiţă surprinsă copiind la teză.

– Fiica dumneavoastră, doamnă Burrows, e o fată foarte nefericită şi confuză.

Îl asculta atentă, zicînd mereu în sinea ei: „spune-mi un lucru pe care nu-l ştiu."

Plumfield continuă să vorbească, pe un ton nazal, iar Kate trase concluzia că în materie de convieţuire era un demon. Nu li se adresa oamenilor ca unor egali, ci le vorbea de sus.

– Lizzy a manifestat simptome de depresie gravă, şi consider că excesul ei de droguri şi celelalte forme comportamentale ale ei necesită o mare atenţie. Pentru un copil, doamnă Burrows, o palmă e la fel de bună ca o mîngîiere. În fond, ambele sînt forme de a le acorda atenţie.

– Deci credeţi că Lizzy are nevoie de mai multă atenţie?

Plumfield ridică mîna.

– N-am terminat de vorbit, doamnă Burrows.

Kate îşi dădu ochii peste cap. Omul ăsta pur şi simplu nu putea fi adevărat!

– Pot observa că sînteţi obişnuită să fiţi stăpînă, îndreptă Plumfield un deget spre ea. Aici nu vă aflaţi la secţie.

O rostise cu un zîmbet subţire şi deodată Kate înţelese: era unul care nu putea suferi sticleţii. Kate dăduse peste ei de cînd lucra în domeniu, de la avocaţi consultanţi care încercau să-i scoată basma curată pe toţi delincvenţii din lume, pînă la asistenţi sociali care luau cuvîntul în instanţă pentru a da referinţe de caracter despre oameni ce-ar fi trebuit să fie închişi odată pentru totdeauna. Avea să dea toată vina numai pe ea.

Kate îşi muşcă buzele şi-l lăsă să vorbească.

– Fiica dumneavoastră, continuă el pe un ton acuzator, a acceptat să se internească o vreme într-un spital psihiatric, unde o putem examina adecvat. Va merge acolo azi în cursul după-amiezei. O vom interna în spitalul Warley.

Privindu-i chipul cu buze moi, Evelyn simţi că începea să-i sară muştarul.

– Mă scuzaţi, doctore Plumtree...

– Mă numesc Plumfield.

– Atunci, doctore Plumfield. Cred că aveţi un obraz ca talpa! Despre nepoata mea discutăm aici. Nu-mi place deloc atitudinea dumitale, tinere. Spune-ne doar cînd pleacă, ce i se va întîmpla şi cît timp să ne aşteptăm că va sta acolo.

Doctorul Plumfield clătină din cap de parcă ar fi avut de-a face cu doi copii recalcitranţi. Kate îi puse maică-sii o mînă pe braţ.

– Fiica dumneavoastră va rămîne acolo atîta timp cît este necesar ca s-o ajutăm, doamnă Burrows. S-a revoltat împotriva unui lucru. A cărui anume, încă nu sîntem siguri.

Spunînd aceasta, o privi pe Kate, transmiţîndu-i foarte clar mesajul.

– Acest comportament destructiv necesită atenţie. Dacă doriţi s-o vizitaţi, se poate, dar trebuie să subliniez că

n-aveți voie s-o tulburați în nici un fel.

Kate se ridică.

– Vă mulțumim foarte mult, doctore Plumfield. Înainte de a pleca... la Warley, dumneavoastră o s-o tratați?

– Nu, nu eu.

Auzind, Kate zîmbi.

– Ei bine, măcar pentru asta să fim recunoscători. Haide, mami, să mergem la Lizzy.

Îl lăsară pe doctorul Plumfield clătinînd din cap. În timp ce mergeau prin spital, spre salonul lui Lizzy, Evelyn dădu drumul unui şuvoi de injurii.

– Obrăznicătura! Să-ncerce să insinueze că am greşit noi cu ceva! Tare mi-ar mai fi plăcut să-l fac să-i crape obrazul de ruşine cu cîteva cuvinte bine alese. Şi ce i-o fi spus Lizzy, aş vrea să ştiu.

Ca întotdeauna cînd se înfuria, vocea lui Evelyn dobîndise un accent irlandez gros.

Kate lăsă să-i intre pe-o ureche şi să-i iasă pe cealaltă.

Ajunseră în sfîrşit la salonul lui Lizzy. Fata stătea aşezată în pat, ascultînd radioul la căşti. Avea faţa spălată şi părul periat. În cămaşa de noapte a spitalului, arăta foarte tînără. Îşi privi mama şi bunica, şi le surîse tremurător. Scoţînd căştile de la urechi, întinse braţele, iar Kate o îmbrăţişă.

– O, mami... Buni... cît mă bucur că aţi venit!

Evelyn o dădu pe Kate uşurel la o parte şi-şi îmbrăţişă nepoata. Lizzy izbucni în plîns.

– Ei, ei, gata acum. Totul va fi bine.

Kate se aşeză pe pat şi le privi.

– Vor să mă duc la un spital de nebuni, mami.

– Şi tu ce zici de asta?

Lizzy clătină din cap.

– Nu ştiu. Par să creadă că-s cam atinsă...

– Nu vorbi aşa, interveni Evelyn. N-ai nevoie decît de puţină odihnă, de timp ca să-ţi pui gîndurile în ordine.

– Totuşi, nu ştiu ce-i cu mine!

Lizzy ajunsese în pragul isteriei. Kate o apucă de mînă.

– Ei bine, vor afla la Warley. O sinu... ce-ai făcut tu, e ceva înfricoşător, Liz. Trebuie să-ncerci să descoperi de ce ai făcut-o.

– Ştiu de ce am făcut-o! Fiindcă a citit Bica jurnalul, nu de altceva.

– De ce luai droguri?

– A, păi în zilele noastre toată lumea ia droguri. Nu-s toxicomană, mami. N-am luat heroină, sau din astea.

– Dar din ce-am citit în jurnal, le luai des, zilnic. *Amfetamine, cannabis, Ecstasy*. Ceea ce nu înţeleg e cum s-au putut petrece toate astea fără ştirea mea.

Lizzy se culcă pe spate.

– Uneori, mami, cînd eram trosnită, coboram şi stăteam de vorbă cu tine cînd veneai acasă. Niciodată nu ţi-ai dat seama, fiindcă amfetaminele nu te fac decît vorbăreţ. Te fac să pluteşti, fericit.

– Iar fără ele nu eşti fericită?

Lizzy îşi privi bandajele de la mîini.

– Nu foarte des.

– Dar de ce? ridică mama ei vocea, iar fata din patul alăturat le privi pe toate trei.

– Nu ştiu, mami. Nu ştiu şi gata. Tot timpul mă gîndesc la moarte.

Kate coborî privirea spre dalele albe ale duşumelei. Cum putea o fată de şaisprezece ani să se gîndească la moarte? Viaţa ei era abia la început.

– Unde-i tati?

– Nu ştiu.

– Nici măcar n-a încercat să afle ce fac, nu-i aşa? întrebă ea, fără intonaţie.

– Va lua legătura cu noi, Lizzy, se gîndeşte enorm de mult la tine.

– Mda, sigur că se gîndeşte.

Vocea-i era amară, iar Kate şi Evelyn schimbară o privire îngrijorată. Lizzy avea un obicei ciudat de a te prinde la strîmtoare, îşi spuse Kate. Exact cînd credeai că s-a lămurit totul, îţi arunca în faţă cîte una de-asta.

Doctorul Plumfield avea dreptate într-o privință. Lizzy trebuia să se interneze în spitalul Warley.

Avea nevoie de ajutor, ajutor profesional, iar Kate era destul de sinceră ca să admită că nici ea şi nici mama ei nu i-l puteau acorda.

Patrick stătea în fața unei case din Barking. Îl însoțeau trei aghiotanții de-ai lui. Era ora douăsprezece fără douăzeci şi ajunsese acolo de zece minute. Făcea una dintre treburile pe care nu le putea suferi. Urmau să evacueze o familie cu trei copii dintr-o locuință închiriată. Patrick fusese chemat cînd tatăl îi amenințase echipa cu o bîtă de baseball. În împrejurări normale, oamenii săi ar fi intrat cu forța şi l-ar fi dezarmat. Dar fusese anunțată poliția, aşa că trebuia procedat ca la carte. Omul îi privea de la fereastra unui dormitor, cu măciuca la vedere.

Un tînăr P.C. se duse la cutia de scrisori şi începu să strige prin ea:

– Haideți, domnule Travers, e-o prostie asta. Dacă veniți aici, putem sta de vorbă.

Se retrase de lîngă cutie şi ridică privirea spre fereastră. Domnul Travers, un zidar care-şi pierduse casa cînd ajunsese falit, deschise încet fereastra. Scoase un cap cărunt.

– Duceți-vă toți la dracu'. I-am plătit ticălosului şi ştie că i-am plătit.

Polițistul încercă din nou. Deschise clapa cutiei de scrisori.

– Omul care v-a închiriat casa n-a plătit ipoteca. Societatea imobiliară vă evacuează, domnule Travers, nu proprietarul. Dacă veniți jos, vom încerca să rezolvăm situația.

Privi prin cutia de scrisori. Văzu în capătul culoarului o femeie cu un copil mic în brațe. Avea o expresie hăituită. Era desculță, cu hainele şifonate. Observă că avea picioarele murdare. Femeia clătină din cap, privindu-l cu mirare.

– L-am plătit alaltăieri. Patru sute de lire i-am plătit, chiria pe o lună. Sîntem aici de şase luni. N-avem alt loc

unde să mergem.

Două fetițe gemene ieşiră dintr-o cameră de la parter, mergînd spre ea. Şeful de secție oftă adînc. Închise cutia de scrisori şi reveni la grupul de pe trotuar.

– Bieți nenorociți. Se întîmplă din ce în ce mai des. Cineva cumpără o casă, o ipotechează şi pe urmă o închiriază unor sărăntoci ca ei. Încasează cele patru sute pe-o lună sau pe cît timp pot, apoi, cînd locuința reintră în posesie, se trezesc în aer. Individul dispare. Unii nemernici din ăştia au cîte opt-nouă case la activ. Fac averi.

Patrick dădu din cap. Escrocheriile cu ipoteci erau vechi de cînd lumea. Detesta treburile astea.

– Dați-mi voie să fac o încercare.

Polițistul ridică din umeri.

– Eu mă duc la Serviciile sociale. Poate le găsesc un pat şi-o masă.

Patrick încuviință şi se apropie de uşă.

Mugi prin cutia de scrisori.

– Mă numesc Patrick Kelly şi mi s-a cerut să recuperez proprietatea asta. Sînt aprod de curte. Acum, domnule Travers, sînteți acolo cu soția şi copiii şi probabil că sînt speriați de moarte. Veniți jos şi vom încerca să găsim o soluție.

Ben Travers rămase în cumpănă. Ştia cine era Patrick Kelly, toată lumea îl cunoştea pe Patrick Kelly. Ajunsese o legendă vie.

Travers privi în jur, prin încăperea sordidă. Aşa-zisul mobilier consta din două paturi vechi, cumpărate la mîna a doua, o canapea ruptă şi un aragaz care probabil făcuse şi războiul. Uitîndu-se prin cameră, simți neputința şi furia crescînd într-însul. Aici ajunsese, cu o nevastă şi trei copii de crescut.

Toți banii economisiți se duseseră pe obținerea casei, peste o mie de lire sterline, plus patru sute chiria pe o lună. Trebuiseră să scape de mama Louisei! Înainte de a veni aici, locuiseră cu ea timp de trei luni, şi-n ce-l privea pe el fuseseră trei luni mult prea lungi. Cu doi ani în urmă, avusese o prăvălie în East Ham, o mică firmă şi o familie.

Acum, uite cu ce se alesese: perceptorii pentru a doua oară la uşa lui. Mîngîie ciomagul de baseball, după care, coborîndu-l încet lîngă trup, coborî scările goale.

Soţia sa plîngea în tăcere, şi o privi trist.

– Îmi pare rău, Lou.

– Lasă-i să intre, Ben, să terminăm odată.

Dădu din cap şi se duse la uşă. O deschise, iar Patrick Kelly intră. Închise uşa cu toate zăvoarele.

– Domnul Travers? Regret nespus situaţia asta, dar ordinul de evacuare e legal. Ştiu că pungaşul care v-a înfundat o să scape basma curată. Apropo, îi ştiţi numele? Poate reuşesc să-l găsesc şi să vă recuperez o parte din bani.

Ben Travers dădu din cap.

– E Micky Danby. Am avut încredere în peştele ăla. Săptămîna trecută a venit pe-aici să încaseze chiria. Nu ne-a spus nimic. Am semnat un contract pe un an, da' nu valorează nici cît hîrtia pe care e scris. Acuma ce futu-i mama mă-sii facem?

Patrick se descheie la haină şi scoase portofelul. Îi întinse trei hîrtii de cincizeci.

– Luaţi asta ca să vă mai aranjaţi. Un B & B, sau aşa ceva. Uitaţi cartea mea de vizită. Lăsaţi-mi un mesaj la secretară unde sînteţi şi mă voi ocupa de recuperarea pierderilor. Micky Danby este un escroc şi am eu însumi cîteva datorii la el.

Omul luă banii.

– Vă mulţumim, domnule Kelly. Într-o zi, am să mă achit.

Glasul îi tremura.

– Daţi-mi măciuca şi să terminăm.

Patrick înclină capul spre femeia care-i privea.

– Bem un ceai, scumpo, cît ne înţelegem?

Femeia dădu din cap, bucuroasă că avea ceva de făcut.

Patrick deschise uşa şi le zîmbi tuturor.

– Totul e-n ordine, domnilor, acum puteţi pleca.

– Merge. Am anunţat la Serviciile sociale, le vor găsi o

altă locuință. Pe curînd, domnule Kelly.

P.C.-ul intră în maşină şi plecă. Patrick îl urmă pe Ben Travers în camera din față. Era aproape goală, cu excepția unui televizor portativ vechi şi a unei canapele din P.V.C., stil anii şaizeci. Se aşeză pe ea alături de cele două fetițe şi le zîmbi larg. Urma să aştepte pînă venea asistența socială, să vadă care era problema. Îl privi pe Ben Travers. Părea un om voinic.

– Lucrezi?

– Doar cu ziua, pe ici pe colo. În momentul de față, piața caselor e răhățită. Pun fundațiile şi pe urmă le lasă de izbelişte. O glumă nenorocită.

Patrick dădu din cap.

– Te-ai gîndit vreodată să faci munca asta?

Ben Travers se încruntă.

– Adică să fiu portărel?

– Mda, de ce nu? E o meserie bună şi sigură.

– Niciodată nu m-am gîndit.

– Ei, discută cu unul dintre băieții mei şi o să-ți spună de ce e nevoie. Eu te-aş lua. Caut tot timpul oameni civilizați, cu ceva experiență.

– Aş face-o, domnule Kelly, zău c-aş face-o.

Patrick îi zîmbi femeii, cînd aceasta le aduse ceaiul.

– Mersi, scumpo.

Făcu un gest prin jur.

– Nu merită chestia asta patru sutare pe lună.

– Nu-i ca la Ritz, naibii, se strîmbă femeia. Dac-aş putea pune mîna acum pe Micky Danby, i-aş rupe gîtul ăla împuțit.

Patrick îl privi pe Ben Travers.

– Crezi c-ar vrea şi ea o slujbă?

Ben Travers izbucni în rîs. Era un mod de-a rîde, pe care nu crezuse că-l avea. Patrick luă o înghițitură de ceai.

De cînd murise Mandy, se îmblînzise, recunoştea acest lucru. Cunoscînd suferința aşa cum o cunoscuse el, dorea să cruțe cît mai mulți oameni de o asemenea experiență. Cu excepția Spintecătorului din Grantley. Ăla era unul căruia

voia ca restul să-i plîngă de milă. Cînd acel ticălos avea să fie mort, poate urma să înceapă şi el o viaţă de om cumsecade, o viaţă care spera s-o includă şi pe Kate Burrows.

Kate începea să însemne tot mai mult pentru el. Se gîndea la ea încontinuu. În ziua cînd venise la el acasă pentru a vorbi despre problema fiicei ei, se simţise mult mai apropiat de ea. Ştia că era D.I., şi-ncă una a dracului de bună, sub toate aspectele. Ştia că proveneau din două lumi diferite, dar nimic nu l-ar fi putut descuraja.

Cînd îi spusese că era îngrijorată din pricina superiorilor ei, îi venise să-i răspundă că respectivii jucau după cum le cînta el, dar nu putuse. Kate n-ar fi acceptat aşa ceva, era prea corectă. Asta-i plăcea la ea. Din prima noapte cînd o întîlnise, cînd îl înfruntase în propria lui casă, se simţise atras de ea. Era una dintre puţinele persoane care nu se temeau de el, pînă şi şeful Poliţiei ar fi fost şocat s-o audă cum îl contrazicea uneori.

Kate era femeie în toate sensurile cuvîntului, şi o femeie care nu i s-ar fi dăruit uşor unui bărbat. Cînd se culcaseră împreună, în noaptea de Anul Nou, fusese o adevărată revelaţie. Niciodată, nici chiar cu Rene, nu simţise într-însul o asemenea forţă a dragostei. După aceea, Kate îi mărturisise că era primul ei contact sexual în răstimp de peste cinci ani. Înainte, nu mai avusese decît un singur bărbat în viaţa ei. Pentru Patrick, această declaraţie o situase mai presus de oricine. Era curată şi decentă şi o dorea sub toate motivele.

Se întrebă ce mai făcea fiica ei. Cum îşi rezolva Kate problemele. Constata că se gîndea la ea tot timpul.

În pofida durerii, era un sentiment plăcut.

Kate şi Evelyn au dus-o personal pe Lizzy la Warley. Au trecut pe-acasă şi i-au pregătit o valiză, după care au rămas s-o ajute cît se instala. Curios lucru, Lizzy păruse bucuroasă să se ducă. Cel puţin, acolo toţi păreau foarte amabili, o primiseră bine şi o făcuseră să se simtă dorită şi în siguranţă. Locuia în cameră cu o fată numită Anita, fostă

heroinomană. Anita era mignonă, blondă şi plină de viaţă; păru să se împrietenească la cataramă cu Lizzy din primul moment.

Lizzy o pusese pe Kate să-i promită că nu va spune că era poliţistă. Nu se îndemnase să accepte, dar înţelesese rostul. Într-o instituţie unde majoritatea internaţilor erau consumatori de droguri, Lizzy nu le-ar fi căzut tocmai dragă avînd o mamă care era „scîrnăvie"

Trăsăturile palide şi hăituite ale fetei o urmăreau. Kate îşi privi mama şi fiica stînd împreună şi simţi o adîncă durere, ca şi cum, într-un fel, din cauza ei s-ar fi întîmplat totul. Toată noaptea stătuse trează, gîndindu-se: „numai de l-aş fi convins pe Dan să rămînă." Dar el nu dorise. Nu ea îl alungase, practic fugise din viaţa ei. Cu cătel şi cu purcel. Lizzy îşi adora tatăl, iar acesta întotdeauna nu făcuse decît s-o lase de izbelişte. Kate se mîndrea că n-o făcuse, dar poate se înşela.

Plecînd de la spital, Evelyn o luă de mînă, în timp ce traversau drumul spre parking. Kate închise strîns ochii. Mama ei o ajuta şi acum să treacă strada. Chiar că era de rîs. O lăsă pe Evelyn acasă şi-şi continuă drumul spre slujbă. Trebuia să discute cu Ratchette, încercînd să dreagă cîte ceva şi din stricăciunile de-acolo. Cît de mult o iubea pe Lizzy, cît dorea s-o ajute, fără munca ei ar fi rămas toate trei ca într-o barcă fără vîsle.

Un lucru pe care Lizzy adeseori îl uita. În timp ce Kate şi mama ei părăseau spitalul, sosi Dan. Cu atît mai bine că nu se întîlniră. Kate n-avea chef de el. Prezenţa lui însă o făcu pe Lizzy fericită.

Ratchette şi Kate stăteau faţă în faţă. Îi oferise o cafea, iar acum sorbeau amîndoi din ceşti.

– Eşti sigură că totul e O.K., Kate? Dacă ai nevoie de un concediu...

Kate clătină din cap.

– Nu, n-am nevoie. Lizzy e foarte bine îngrijită şi mîine voi reveni la treabă.

– Mă rog, prelungi Ratchette cuvintele printre dinți, e un caz foarte complicat, Kate. Cum sînt sigur că-ți dai seama, avem nevoie de oameni care să se dedice sută la sută...

În timp ce Kate deschidea gura să răspundă, se auzi un ciocănit în uşă.

– Intră.

Năvăli Caitlin.

– Hai salut, Katie! Ce-ți mai face biata fetiță?

Îi privi radios.

– Mă bucur că te-am prins. Cînd te-ntorci? Fiindcă ți-am păstrat scris tot ce s-a întîmplat, înțelegi, ca să nu pierzi nimic.

– Mîine sînt înapoi.

– E grozav, chiar că-i grozav. Sper să se rezolve totul cu fata.

– Voiai ceva, Kenny? întrebă cu glas sonor Ratchette.

Caitlin se împunse cu degetul în piept.

– Cine, eu? Deloc. Doar am auzit că era Kate aici şi am venit să aflu cînd se-ntoarce la datorie, atîta tot. Atunci, ne vedem mîine.

Îi zîmbi şi-i făcu cu ochiul. Apoi, ieşind pe uşă, se plesni cu putere peste frunte şi se întoarse spre ei.

– Ai terminat aici, Katie?

Kate îl privi pe Ratchette, care confirmă.

– Da, domnule.

– Atunci vino cu mine să iei ultimele rapoarte. Sînt foarte interesante.

Kate lăsă pe masă ceaşca şi, salutîndu-l pe Ratchette din cap, îl urmă pe Caitlin afară din birou. Odată ce ieşiră, o luă de braț şi o conduse la cîrciumioara pe care o folosea personalul secției. Se numea „Lebăda" şi era mereu aglomerată. Comandă două whisky-uri mari şi, aşezîndu-se cu Kate în colț, bău în sănătatea fiicei ei.

– Mulțumesc, Kenny.

Caitlin dădu din mînă.

– Fii sigură că ştiu prin ce treci. Mi-amintesc cînd una din fetele mele a făcut un avort, zile-ntregi după aia am fost

ca un maniac. Pe moment, ai nevoie de muncă, ca să rămîi normală şi întreagă la mine!

– Credeam că eşti catolic?

– A, sînt, cu toţii sîntem, dar, înţelegi tu, pe vremea aia avea doar paişpe ani. A fost îngrozitor, absolut îngrozitor. Ei, şi de fapt ce face fetiţa?

Kate se pomeni confesîndu-se în faţa lui. Îi spuse totul.

– Ăle droguri sînt biciul lui Dumnezeu pentru părinţi. Da' stai cu ochii pe ea şi n-o lăsa s-o mai apuce. Frecţie la un picior de lemn, astea-s drogurile.

Kate zîmbi pentru sine. Era bine intenţionat.

– Şi cu cazul ce se mai întîmplă?

– O dulce nebunie, ca să fiu cinstit, Kate. Mai adineaori i-am dat lui Ratchette o grămadă de fleacuri. Sperăm să iasă curînd ceva la iveală. Încă-i mai urmărim pe toţi obsedaţii şi suspecţii de-a fi obsedaţi, da-i ca o pişare-ntr-un ocean, atît de mulţi sînt.

– Mulţumesc mult, Kenny, că mă sprijini aşa.

Caitlin rîse:

– Unde-o să mai găsesc eu un D.I. cu faţa aşa de arătoasă? În mod normal, m-aleg cu cîte-un beţivan gras şi transpirat care pute ca un suspensor vechi de-un an. Oricum, unu' ca mine e destul în orice caz!

Kate rînji. Îţi găseai prieteni şi aliaţi în cele mai neaşteptate locuri.

– Ce se mai aude cu Louise Butler?

– Nimic. Încă o mai tratăm drept crimă, evident, dar dacă nu apare curînd cadavrul...

Lăsă fraza neterminată.

Kate se ridică:

– Mai luăm un rînd?

– Asta-mi place mie la emanciparea femeii, că-n vremurile noastre e mai ieftin să inviţi o cucoană undeva!

Kate se duse la bar. Privi ceasul mare de pe perete. Era şase şi jumătate. Avea să mai bea o jumătate de bere, apoi pornea spre casă. La opt se întîlnea cu Patrick, iar mai

întîi dorea să dea nişte telefoane pentru a vedea dacă nu-l putea găsi pe Dan. Intenționa să-i spună vreo cîteva care n-aveau să-i placă.

Abia aştepta.

Capitolul 16

George stătea în dormitor, perplex. Se încruntă adînc. Ştia, ba chiar era absolut sigur, că avusese acul de cravată în primul sertar al mesei de toaletă. Acum, nu-l vedea nicăieri. Scoase sertarul şi îl puse pe pat. Reîncepu să cotrobăiască prin el. Nimic.

Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, consternat. Nu putea fi decît într-un singur loc. Căutase amănunțit prin toată camera, aşa că trebuia să-l fi pierdut în noaptea de Anul Nou. Începură să-l treacă năduşelile. Cînd plecase Elaine, în seara aceea, se îmbrăcase repede. Nu mai ținea minte dacă-şi pusese cravată, dar logica îi spunea că trebuia s-o fi făcut. Nu mai avea decît o singură soluție: trebuia să se întoarcă şi să caute acul de cravată la locul crimei. Slavă Domnului că avusese atîta minte ca de data asta să îngroape cadavrul! Diavolul avea grijă de ai lui – altă zicală de-a mamei sale.

Se uită la ceas. Era şapte fără cinci. În seara aceea Elaine avea program cu colegele, aşa că avea să iasă imediat după plecarea ei. Întinse cuvertura pînă stătu netedă, nu putea suferi dezordinea, şi ieşi din dormitor. Pe palier, o auzi pe Elaine cîntînd în baie. „Puteam să fi dansat toată noaptea" Se strîmbă. Cîntatul Elainei era la fel ca toate celelalte ale ei: groaznic. În timp ce George cobora scara, ajunse la un crescendo piţigăiat: „Puteam să fi dansat, dansat... toată noaptea!" George îşi simți umerii dispărînd în ceafă. Vocea Elainei îl rîşcîia pe creieri, peste tot.

La opt şi patruzeci şi cinci, George stătea lîngă mormîntul improvizat al Louisei Butler. Îşi luase cu el lanterna.

Punînd-o pe pămînt, începu să dezgroape fata. Gîfîia şi sufla greu, mănuşile de grădinărit îngreunînd înlăturarea pietrelor. Nu-şi dăduse seama c-o îngropase atît de adînc. Se opri o secundă, ghemuit, să-şi recapete respiraţia.

Atunci remarcă mirosul. Un miros îngrozitor de carne stricată. George icni, cu chipul arătînd înverzit şi bătrîn în lumina lanternei. Ridicîndu-se, îşi scoase batista din buzunar şi şi-o legă peste nas şi gură. Se încurajă şi reîncepu să tragă de pietre şi ţărînă.

Simţind ceva moale, oftă satisfăcut. În sfîrşit!

Pipăi de-a lungul pietricelelor şi, găsind o mînă, o trase din pămînt. Apoi începu să degajeze pămîntul din jurul cadavrului, aruncîndu-l cu bobîrnace meticuloase de pe faţa fetei. Aplecîndu-se în afară peste marginea gropii, apucă lanterna şi lumină leşul.

După opt zile de la moarte, Louise se umflase. Trupul pe jumătate gol stătea răsucit grotesc în pămînt. Părul frumos îi era încleiat de noroi, iar ochii care-l priveau orbeşte pe George erau de un alb lăptos. Gura stătea deschisă într-un O perfect, şi o curăţi de pămînt cu degetul mîinii înmănuşate, procedînd ca o moaşă cu un copil nou-născut. În timp ce-i scotea noroiul din gură căută prin el, frecîndu-l între degetul mare şi cel arătător.

Nici urmă de ac.

Începu s-o dezgroape mai departe, căutînd migălos, cu oroarea risipită, acum cînd instinctul de conservare dobîndea întîietate asupra tuturor celorlalte. Cercetă pretutindeni, chiar şi între picioare şi fese. Pielea devenise spongioasă şi, cînd încercă să răsucească trupul, se desprinse în mîinile lui, fîşii zdrenţuite lipindu-se pe mănuşile de grădinărie.

George ţîstui din nou. De astă dată, nervos. Boarfă mică! Putea să-l bage la apă! Îşi consultă ceasul. Era nouă treizeci şi şapte. Căuta de peste o oră. Scormonise prin pămînt, peste tot trupul tîrfei ăleia, şi acul de cravată nu se zărea nicăieri! Ridicîndu-se, începu să se scuture. Umezeala făcea ca pămîntul să fie lipicios, iar George era

conştient că trebuia să plece curînd, să se spele şi să fie gata pentru întoarcerea Elainei.

Apoi, enervarea învingîndu-l, începu să dea cu picioarele în Louise, bucurîndu-se de senzaţia cărnii omeneşti moi sub ghete. O lovi pînă obosi. Îl dureau ochii şi-i închise cîteva secunde. Cînd îi deschise, oftă zgomotos.

Faţa Louisei Butler era o masă diformă de carne.

George îşi scoase mănuşile şi le îndesă în buzunarul hainei. Se aplecă şi, simţindu-şi nervozitatea înlocuită de o delicioasă tandreţe, aranjă cu drag rămăşiţele de păr în jurul feţei, dînd la o parte un miriapod care încerca să se înapoieze în cavitatea caldă a urechii.

Mulţumit că fata arăta bine, George îşi luă lanterna şi reveni la maşină. O parcase cam la cinci sute de metri distanţă şi merse pînă acolo, murdar, cu hainele în neorînduială şi ameţit.

Unde naiba era acul de cravată?

Louise Butler era expusă complet. Trupul ei maltratat luçea albicios în lumina lunii.

Elaine stătea în restaurant, cu Hector Henderson. Îi zîmbea fericită. Hector îi surîse şi el, arătîndu-şi dinţii dezordonaţi. Elainei nu-i păsa că uneori clănţăneau cînd vorbea, sau că trebuia să-şi acopere gura cu mîna cînd şi-i împingea cu limba la loc. În ce-o privea pe ea, omul cel înalt, gras şi vesel, din faţa sa, era Rudolph Valentino-ul ei personal.

– Sper că nu-i nimic în neregulă cu tine, Elaine?

– O, da, Hector, e minunat.

O privi radios. Chipul său masiv lucea sub o peliculă fină de transpiraţie, cînd se aplecă stîngaci în scaun şi-i mai turnă un pahar de Chianti.

– Am să mă-mbăt!

Vocea Elainei era copilărească, iar în lumina scăzută arăta mult mai tînără ca de obicei. Se întrezări în oglinda mare de pe peretele opus şi fu mulţumită de sine însăşi. Regimul o eliberase de cîteva curbe nedorite. Ba arăta

chiar bine. Nu tocmai subțirică, avea oase mari şi o ştia, dar cel puțin nu mai arăta atît de umflată.

Stînd în restaurantul acela, cu Hector spunîndu-i tot ce dorea să audă, se simțea absolut veselă şi nepăsătoare. Mai fuseseră acolo de două ori. Localul se afla dincolo de tunelul Dartford şi deci, oficial, în Kent. Îl aleseseră fiindcă nu exista nici un risc de-a se întîlni cu vreun cunoscut. Acum, devenise restaurantul lor. Elainei îi plăcea mîncarea italienească şi practic se înfometase timp de trei zile, numai în scopul de a degusta o mică porție de lasagne.

Hector o privea luînd din farfurie. Îi plăceau femeile cu poftă de mîncare. Îi agrea proporțiile şi forma, plăcîndu-i femeile mari – şi el era un bărbat mare – iar în seara asta avea de gînd să-i ajungă sub fustă, fie şi de era să moară după aia. Simți un fior de excitație la acest gînd. Putea să vadă că sînii-i erau absolut enormi. Abonat regulat la „Bra Buster", acest lucru îl excita de la sine. Închise ochii şi savură imaginea lor scăpîndu-şi din opreliști, pentru a se revărsa în palmele lui desfăcute...

– Doreşti şi desert, Elaine?

Elaine zîmbi din nou ca o puştoaică.

– Zău că n-ar trebui. Greutatea mea...

Hector ridică mîna, întrerupînd-o:

– Ai silueta voluptuoasă a maturității, iar mie exact aşa îmi plac femeile.

Elaine avu impresia că leşina pe masă. De chestia cu maturitatea nu era sigură, dar restul îi suna ca o muzică în urechi. Hector îi luă mîinile într-ale lui şi-i sărută fiecare palmă pe rînd.

– Numai de-ai fi cu adevărat a mea. Dar aparții unui alt bărbat şi nu pot decît să te ador de departe, în loc de-a mă adăpa de la izvorul tău.

Elaine îl asculta fascinată.

Un chelner din apropiere îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi un hohot de rîs. Elaine însă nici nu observă. Hector îi redeştepta vechile jinduiri pe care şi le reprimase atîta vreme. O făcea să se simtă feminină şi dezirabilă. Pe scurt,

era cavalerul ei în armură strălu-citoare.

În acel moment, se hotărî să se culce cu el. Putea să se-adape pînă-i seca izvorul, dacă aşa voia.

Kate stătea aşezată pe canapea, ascultînd muzică, cu volumul pus încet ca să n-o deranjeze pe mama ei care se culcase la nouă, cu o oră mai devreme. Îl asculta pe Billy Paul cîntînd „Eu şi doamna Jones", relaxîndu-se pe acordurile melodiei şi încercînd să se gîndească raţional la Lizzy. Făcuse duş, iar acum stătea într-un vechi halat de bumbac, cu părul răsfirat pe umeri pentru a se usca de la sine şi faţa demachiată, strălucind de cremă rece *Ponds* în lumina focului. Cînd melodia se termină, Kate îşi schimbă uşor poziţia pe sofa, strîngîndu-şi picioarele sub trup. Avea nevoie de aceste momente liniştite, fără a-i ţine companie nici măcar mama ei. Uneori, i se părea că n-avea destul timp numai pentru ea însăşi, nici chiar în pat. În timp ce Sad Cafe începea să cînte „Fiecare zi doare", auzi o bătaie la uşa din faţă. Privi spre ceasul de pe consolă. Era trecut de zece. Cine să fie la ora asta? Ridicîndu-se de pe canapea, ieşi în antreu. Prin geamul uşii de la intrare văzu silueta inconfundabilă a lui Dan.

Exact asta-i mai trebuia.

Îndreptîndu-şi umerii, deschise uşa. Dan intră pe lîngă ea, cu o expresie cruntă, şi se duse în *living-room*.

– De ce nu pofteşti în casă, Dan? întrebă ea încet. Nu voia ca Evelyn să coboare.

Intră în salon, unde Dan îşi turna un brandy. Acest lucru îi înteţi mînia. Cine naiba se credea? Dădea buzna fără o vorbă şi se purta de parcă ar fi fost la el acasă, sau cine ştie unde.

Dan o privi, trăgînd o duşcă lungă de brandy, apoi îndreptă spre ea degetul, ameninţător. Kate îl văzu împungînd aerul pe cînd vorbea, pentru a-şi accentua cuvintele.

– Ce-am auzit, că te vezi cu un derbedeu? Fiica noastră e în spital – un spital de oameni bolnavi la cap, aş putea să adaug – iar tu umbli pe coclauri cu replica oraşului

Grantley la blestematul de Naş!

Kate îşi stăpîni un zîmbet. Deci asta era problema. Ştia că era în relaţii cu cineva. Nu te vreau, da' al dracului să fiu dacă o să te aibă altul.

– Îţi voi mulţumi dacă vorbeşti mai încet, nu-ţi fie cu supărare. Mama s-a culcat. Cît despre viaţa mea particulară, de-asta se numeşte particulară – mă doare-n pix de ce crezi tu despre cu cine mă văd, unde ne vedem şi ce facem. Acum, termină-ţi paharul şi pleacă. Am avut o zi foarte obositoare şi nu mi-o uşurezi cu nimic.

– Nu plec nicăieri pînă nu ajung la capătul problemei!

Kate era exasperată.

– La capătul cărei probleme, pentru numele lui Dumnezeu? Sînt o fată în toată firea, Dan. Nu te priveşte ce fac.

– Ba mă priveşte, cînd are efect asupra fiicei mele.

O spusese atît de încet, încît aproape că nu se auzi. Kate înălţă o sprînceană.

– Ce-ai spus?

Vorbea cu voce primejdios de scăzută, iar Dan ar fi trebuit să perceapă avertismentul.

– Ce-ai auzit.

În timp ce se apropia de el, Dan îi văzu poalele halatului desfăcîndu-se din mers. Întotdeauna avusese picioare frumoase.

– Ascultă, băi, m-am împăcat cu tine pentru Lizzy – dar acum te previn, Dan, lasă-mă-n pace! Nu glumesc. Să nu mai apari în faţa mea.

Dan rîse:

– Dumnezeule mare, pînă şi de vorbit vorbeşti ca un gangster! Mă previi? Tu eşti aia care se poartă ca o tîrfă. Nici nu-i de mirare că Lizzy a ajuns cum a ajuns, avîndu-te pe tine ca exemplu.

Discul se sfîrşi, iar palma pe care i-o trînti Kate răsună ca o împuşcătură în liniştea din cameră. Dan lăsă jos paharul. Kate putu vedea că tremura de nervi. Nu-i era frică, însă. Una dintre calităţile lui Dan era aceea că nu ridica niciodată mîna asupra unei femei. A, putea să le zdrobea-

scă inimile, să se folosească de ele, să abuzeze de încrederea lor, dar se considera un gentleman aşa că s-ar fi stăpînit înainte de-a o lovi.

– Dacă ţineai cu adevărat la Lizzy, Dan, te-ai fi ocupat de ea mai mult de-a lungul anilor. Ai fi încercat s-o faci să se simtă iubită, dorită şi în siguranţă. Lizzy e aşa cum e fiindcă ai tot apărut şi-ai dispărut din viaţa ei, făcînd-o să-şi clădească speranţe fragile şi pe urmă spulberîndu-i-le. Iar eu am fost la fel de vinovată, fiindcă te-am lăsat. Te-am lăsat să vii aici şi să te foloseşti de noi, printre femei şi locuinţe. Am considerat că-i făcea bine să te vadă. Dar ascultă ce-ţi spun, Danny băiete, dacă mă întreabă ceva despre tine de-acum încolo, n-o să mai audă versiunea drăguţă şi trandafirie, o să audă adevărul. Am să-i spun exact ce japiţă eşti în realitate.

Dan îşi propti amîndouă mîinile pe pieptul ei şi o împinse înapoi cu toată puterea. Kate căzu, sufocată, pe canapea. Avea chipul schimonosit de furie, dar îşi păstră glasul scăzut.

– Şi cu tine cum e? Ce se-aude cu minunata Kate Femeia Minune? Eşti o scorpie, Kate, de-asta te-am părăsit. Întotdeauna ai vrut să fiu proprietatea ta. Trebuia mereu să fiu ceea ce voiai *tu*. Ei, şi-acum ascultă, şi ascultă-mă bine – întotdeauna te-am considerat o femeie de treabă, dar cînd un vechi prieten mi-a spus că eşti căzută pe spate după Patrick Kelly, te-am văzut în sfîrşit drept ceea ce eşti cu adevărat! N-ai să-mi tîrăşti fiica după tine. Cînd iese din spital, îi voi cere să vină la apartamentul meu. Şi cînd am să-i spun despre Patrick Kelly, cred că va veni fără o singură privire în urmă.

Kate se îndreptă de spate, năucită.

– Nu-mi vine să cred ce aud.

– Iar superiorilor tăi ce-ai să le spui despre asta, hai? Aş vrea foarte mult să ştiu ce părere or să aibă despre un D.I. care umblă creanga cu un bandit nenorocit.

Deodată, Kate simţi că se săturase.

– Cred că e mai bine să pleci, înainte de-a spune amîn-

doi lucruri pe care le vom regreta. Lizzy va veni acasă, la mine, pentru scurt timp. I-am scris fratelui meu din Australia ca să aflu dacă le primeşte, pe ea şi pe mama mea, într-o vacanţă mai lungă. Cred că o schimbare de decor şi puţin soare îi vor face enorm de mult bine. Ceea ce-i trebuie lui Lizzy acum e un mod de viaţă fără complicaţii, puţin timp ca să lase în urmă tot ce i s-a întîmplat. Iar dacă încerci să-mi bagi bețe-n roate, Dan, am să ţi-o plătesc cîte zile oi avea. Vorbesc serios. Nu vei distruge şansa acestui copil de a-şi reveni, n-am să-ţi dau voie. Să-ţi spun eu ce se întîmplă cu tine, vrei? Eşti gelos fiindcă-ţi închipui că am o aventură, o relaţie sentimentală. Buna şi bătrîna Kate, care în trecut te-a aşteptat întotdeauna, şi-a făcut acum rost de un bărbat. Şi crede-mă, Dan, e mai bărbat decît vei fi tu vreodată, şi în pat şi-n afara lui!

...Spusese totul cu nervi, cu durere, dar expresia de pe chipul lui Dan îi indică limpede efectul cuvintelor asupra sa. Dan se crezuse un amant înzestrat, visul tuturor femeilor; îşi trăise viaţa pentru plăcerile trupeşti. Acum, ultima sa speranţă de a-şi recîştiga o familie normală i se acrise în faţă. Kate simţea o undă de triumf la gîndul că în sfîrşit îl descurajase, după ce el o dominase atîta timp.

– Deci, te culci cu el? E adevărat?

Toată combativitatea părea să se fi scurs dintr-însul. În răstimp de cîteva secunde, Kate îi văzu trupul înmuindu-se, văzu burta pe care încercase atît de eroic să şi-o ţină suptă, buhăiala de sub ochi, de prea mult alcool şi prea multe nopţi pierdute, moliciunea fălcilor care în sfîrşit îi trăda vîrsta. Kate îl văzu aşa cum era în realitate, ceea ce însemna sfîrşitul piesei pentru amîndoi.

Cu ani în urmă, Dan ar fi putut-o recuceri cu doar cîteva vorbe dulci, cîteva mîngîieri îndelung exersate. Acum îşi dădea seama, cu orbitoare claritate, că în seara aceea jucase un scenariu complet nepotrivit.

Kate se maturizase în sfîrşit, fără nici un echivoc. Se îndepărtase de el. Acum agresivitatea şi bombasticismul nu mai dădeau roade, căci nu se mai temea de gîndurile lui.

Cel mai rău din toate era faptul că niciodată n-o găsise mai frumoasă şi mai dezirabilă, cu obrajii împurpurați şi părul lung, mătăsos, revărsat pe umeri.

Îi venea să se arunce asupra ei, simțea nevoia de a o poseda atunci şi acolo, pe canapea, la fel ca în trecut. Pe-atunci, Kate nu rezistase niciodată cînd o atingea. Ceda şi i se abandona lui, după care totul mergea de minune, totul era roz-bombon – pînă simțea că-l apuca iarăşi dorul de ducă. Nevoia de noi păşuni, de noi chipuri, de un alt fel de viață.

Kate auzi un ciocănit în geam şi îl privi pe Dan. Cine putea fi? Traversînd camera, Dan privi afară prin perdea. Se răsuci din nou spre ea, iar Kate îi văzu spaima în ochi.

– Cine e? N-o fi cineva de la spital?

Vocea-i era plină de teamă pentru Lizzy. Se făcuse aproape zece şi jumătate, cine să bată în fereastra ei la ora asta?

– E prietenul tău, sosit la o-ncălecare-n miez de noapte, după cîte se pare.

Avu nevoie de cîteva secunde pentru ca vorbele lui să-şi facă efectul. Patrick? Aici? Se ridică de pe canapea şi ieşi în hol. Dan o trase înapoi.

– Nu deschide uşa, Kate, te rog. Fac tot ce vrei – putem să ne recăsătorim, orice – dar te rog, nu-i deschide. Dacă faci asta, va rămîne pentru totdeauna între noi.

Kate îi scrută ochii albaştri, cu ochii ei căprui-închişi. Îi distinse dorința, ştiu că de astă dată ea avea cîştig de cauză, lucru după care jinduise toată viața alături de el – şi nu însemna nimic. Patrick Kelly se afla în apropiere şi pe el îl dorea, oricît de mult sau de puțin timp ar fi fost să dureze.

Nu iubise niciodată cu frivolitate, întotdeauna iubise sută la sută, iar acum Dan ştia, privind-o în ochi, că ataşamentul ei față de el se dusese definitiv. Nu fu cu adevărat surprins cînd Kate îşi eliberă brațul şi, aranjîndu-şi halatul, porni spre uşă. Cu aceşti cîțiva paşi, retezase în sfîrşit ultimele legături rămase între ei.

Patrick stătea în prag, nedumerit. Văzuse lumina din

cameră şi se întrebase ce anume o reţinea pe Kate. Acum îi părea rău că venise atît de tîrziu, dar simţise o covîrşitoare nevoie s-o vadă. Stătuse în casă, singur, iar Mandy îi invadase gîndurile ca întotdeauna cînd nu avea altă ocupaţie, şi deodată nevoia de a o vedea pe Kate devenise atît de puternică, încît era aproape palpabilă. Luînd *B.M.W.*-ul, venise pînă la ea acasă. Acum, nu i se mai părea o idee atît de bună.

Îi văzu silueta zveltă apropiindu-se prin antreu şi simţi un val de plăcere. Cînd deschise uşa, îi zîmbi strîmb.

– Ştiu că e tîrziu, dar am văzut lumina aprinsă...

Lăsă fraza în suspensie.

Kate nu mai fusese în viaţa ei atît de bucuroasă să vadă pe cineva.

– Intră, ai îngheţat.

O urmă prin hol, pînă în salon. Kate nu se miră să vadă că era gol. Auzise uşa din spate închizîndu-se, în timp ce-i deschidea lui Patrick. Dan avea multe calităţi, însă curajul nu se numărea printre ele.

– Bei ceva? Ceai, cafea sau brandy?

Văzu paharul lui Dan pe măsuţa de cafea, unde-l lăsase. Era încă pe jumătate plin.

– O cafea va merge, în seara asta eu conduc. Mama ta unde e?

– S-a culcat. I-am dat un somnifer. Toată povestea asta cu Lizzy a afectat-o profund.

Kate era uimită cît de calmă vorbea.

– Lizzy ce face?

– Mai bine. Pare să-i folosească faptul de a se afla în alt loc. Ştiu că pare o nebunie, dar din ce-a spus doctorul, spitalul poate fi adeseori un mediu eliberat de tensiuni. Le dă oamenilor timp să-şi adune gîndurile, să ia hotărîri fără nici o presiune din afară. Sper numai să dea roade şi în cazul lui Lizzy.

Trecu în bucătărie şi puse ibricul pe foc. Nu ardea decît tubul cu neon de sub dulăpioare. Lăsă plafoniera stinsă. Patrick o urmă, scoţîndu-şi haina. Îi vedea trupul prin ha-

latul subțire şi simți un freamăt într-însul. Apropiindu-se de ea, o cuprinse cu brațele de mijloc.

Răsucindu-se, Kate îi petrecu brațele pe după gît şi-i trase fața spre a ei. Dintr-o dată, îl dorea cu disperare. Era periculos pentru ea, o ştia. Toată viața luase cu forța orice dorea. Era un sălbatic, un bandit, dar mai era şi cel mai excitant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Acea legătură îi putea distruge cariera, însă pe moment nu-i păsa.

Era acolo, o dorea şi, o Doamne, cît îl mai dorea şi ea. După lămurirea cu Dan, dorea să fie îmbrățişată, iubită, să se simtă dorită şi dezirabilă.

Patrick îi desfăcu cordonul halatului şi-i frecă uşurel sînii. Kate gemu în urechea lui. După ce gustai deliciile lui Patrick Kelly, te pomeneai dispusă să-ți asumi orice risc.

Se lăsă în voia lui, fără a şti că Dan îi privea prin fereastra bucătăriei. Cînd îşi văzu soția, cum încă o mai considera pe Kate, încolăcind talia lui Patrick Kelly cu picioarele ei lungi, simți un val de ură absolută.

Iar acum, avea o armă pe care s-o folosească împotriva ei. Urma să se ducă la şeful Poliției. Să vadă ce părere avea el despre toată situația. Se retrase pe furiş de lîngă fereastră.

Însă învăța deja un lucru: perspectiva răzbunării nu era deloc dulce. Lăsa un gust amar în urmă.

Elaine Markham şi Hector Henderson îşi făcuseră bine de cap, iar femeia intră tiptil în casă la ora douăsprezece şi jumătate. În timp ce-şi aburca pe scară făptura substanțială, George îi spuse ceva din întuneric, iar Elaine zbieră din toți bojocii, cu vocea ei considerabilă:

– Of, George! Prostu' dracu'! Mai că nu mi-ai dat un atac de inimă naibii!

Aprinzînd lumina din hol, George o văzu pe Elaine roşie la față şi încurcată, şezînd pe treapta de jos, cu mîinile peste inimă. Părul roşu şi înfoiat pe care şi-l pieptănase nu demult părea zburlit de un şoc electric.

– Iartă-mă, iubito. Ai întîrziat foarte mult.

– Şi tu ce căutai să şezi în întuneric, aşteptîndu-mă să vin? Mă pîndeşti, George Markham?

Vocea Elainei era periculos de coborîtă. La fel ca majoritatea partenerilor vinovaţi, găsea în atac cea mai bună formă de apărare.

George o privi lung, pătrunzător. Doar nu-l credea gelos? Pe toţi sfinţii, cine să se-atingă de ea, pentru Dumnezeu?

– Fireşte că nu te pîndesc. Mă durea capul, atîta tot.

Elaine miji ochii spre el, bănuitoare, vechea ei fire certăreaţă luptîndu-se cu cea nouă, mai încrezătoare şi supusă. În timp ce-şi privea soţul, deodată îi trecu prin minte că nici măcar nu-l mai ura. Nu simţea absolut nimic şi nu avea certitudine dacă asta nu cumva era mai rău. Cel puţin, atunci cînd urai, simţeai ceva.

– Să-ţi fac ceva bun şi cald, dragă, şi să-ţi aduc?

– Bine, George.

Elaine urcă scara. Era obosită. George o făcea întotdeauna să se simtă obosită şi deprimată. Slavă Domnului că-l avea pe Hector.

Nu peste mult, cînd George îi aduse o ceaşcă de Ovaltine, Elaine stătea la masa de toaletă, în corset, scoţîndu-şi ciorapii. George puse laptele pe noptieră şi o privi, surprins să vadă cît de mult slăbise. Picioarele îi deveniseră de-a dreptul graţioase! În timp ce-şi scotea ciorapii şi dădea din degete, George îi observă pe gît nişte mici semne roşii. Gura i se strînse amarnic. Elaine ridică braţele şi-şi desprinse colierul de aur, mişcarea făcîndu-i sînii enormi să se ridice odată cu sutienul armat din greu cu sîrmă. Se mişca firesc, ca şi cum, după ani de zile în care soţul ei n-o observase, ar fi devenit invizibilă în ochii lui. Îl privi şi tresări, văzînd că se uita la ea.

– Acum ce mai e, George?

Vocea ei era răspicată şi nu cerea nici un răspuns.

El continuă să privească. Elaine deschise cutia de bijuterii în care-şi ţinea cele cîteva comori şi puse înăuntru colierul.

– A, apropo, George, uite-ţi acul de cravată. Aproape că

l-am rătăcit.

Luă din sertarul cu lenjerie o cutiuță pentru inel și i-o aruncă.

– Nu știu ce m-a apucat să-l pun la mine în sertar. Voiam să ți-l dau ieri, dar am uitat.

George prinse cutia din zbor și o deschise. Înăuntru se afla acul lui de cravată. Afișă cel mai larg rînjet al său. Apropiindu-se de Elaine, o cuprinse cu brațele și o sărută în creștetul capului.

– Ei, ei, stai cuminte, George.

Îl împinse dezgustată, dar el era prea fericit ca să observe.

Avea acul de cravată.

Nu se pierduse.

Nu exista nici un indiciu.

Era liber ca pasărea cerului.

Kate se trezi cu o senzație de euforie leneșă, care părea să-i fi început de undeva din picioare, cuprinzîndu-i, pe parcursul nopții, tot trupul. Simțea mirosul lui Patrick Kelly pe ea și, trăgîndu-și pătura peste cap, îi inhală adînc aroma.

Scoțînd iarăși capul, observă că se luminase de ziuă. Perdelele dormitorului erau deschise cam de două degete și, văzînd zorii palizi, simți că-i cotropeau intimitatea. Privi spre deșteptător. Șase și un sfert. Mai putea să zacă o vreme în liniștea desăvîrșită, gîndindu-se la cele din timpul nopții. Nu la Dan, care plecase din viața ei la fel de sigur ca și cum ar fi murit, ci la Patrick. Patrick Kelly... pînă și numele lui îi trezea fiori.

Era al ei, sau cel puțin așa simțea Kate și, în acel moment, îi ajungea atît. Trăise într-un vid. Acum, la patruzeci de ani, afla în sfîrșit ce însemna viața. Sau, cel puțin, latura ei sentimentală. Dacă o putea ajuta pe Lizzy să-și vină în fire, totul avea să fie aproape perfect. Nu îndrăznea să spere o absolută perfecțiune, știind că o asemenea pretenție ar fi fost prea mare pentru oricine. Dar aproape perfect îi convenea cu prisosință.

Telefonul de lîngă pat sună.

– Alo?

– Kate, aici Amanda. A apărut cadavrul Louisei Butler.

Kate trase adînc aer în piept.

– Unde?

– În vechea carieră. Ascultă, nu vreau să spun prea multe la telefon. N-ai cum să nu găseşti locul, e plin de maşini Panda. Pe curînd.

Kate închise telefonul şi sări din pat. În timp ce făcea duş, mintea i se goli de orice, cu excepţia sarcinii care o aştepta. Ca întotdeauna cînd ancheta cîte un caz, odată ce avea o bază de lucru aceasta dobîndea prioritate faţă de toate celelalte. Din minte îi dispăruseră Patrick, Lizzy, Dan. Nu se gîndea decît la Louise Butler. În timp ce cobora la parter, gata să plece la muncă, îşi găsi mama aşteptînd-o la baza scării, cu o cafea pentru ea şi o ţigară aprinsă.

– Cinci minute nu mori, Katie. Ce se-ntîmplă?

Luă recunoscătoare cafeaua şi trase adînc din ţigară. Tuşind cu putere, mai înghiţi puţină cafea.

– S-a găsit trupul Louisei Butler.

– Dumnezeu s-o odihnească pe sărmana copilă! Te simţi în stare pentru aşa ceva?

– Cît de în stare aş putea fi vreodată.

Kate îi dădu înapoi ceaşca şi îmbrăcă mantoul, cu ţigara între dinţi, fumul care i se înălţa în ochi făcînd-o să strîngă pleoapele. Îşi sărută mama şi porni spre uşă.

– Spune-i lui Lizzy că vin diseară, da? Nu pot promite că ajung acolo după-amiază, dar am să-ncerc.

– În regulă, iubito. Du-te, şi fii atentă cum conduci.

Kate o sărută din nou şi ieşi din casă. Era o dimineaţă geroasă, şi-şi ridică gulerul pe gît.

Conduse maşina pînă la locul descoperirii, cu un sentiment de nerăbdare şi emoţie amestecate. Doamne, dă să existe vreun indiciu oarecare! După părerea ei, nu cerea prea mult. Ajunse la carieră înaintea lui Caitlin şi coborî povîrnişul prunduit care ducea la locul crimei. Cînd ajunse acolo, îşi dori să fi rămas în pat.

Trupul fetei era acoperit. Trase prelata la o parte, iar Kate simți un spasm bolnăvicios în abdomen.

D.S. Spencer o privi şi dădu ochii peste cap.

– Se pare că s-a întors aici şi a dezgropat-o!

Uitîndu-se la şefa sa, Spencer înălță sprîncenele.

– A dezgropat-o, doamnă? întrebă el sceptic. Mie mi se pare mai mult că a scurmat un animal.

– Îmi dau seama că în primul moment ai crede asta, dar uită-te cum e netezit pămîntul în jur, cum i-a fost aranjat părul. Nu, omul nostru s-a întors şi a dezgropat-o, din cine ştie ce motiv. Acoper-o, Spencer. Unde-i medicul?

– În tartina cu gem de-acolo, doamnă.

Kate merse la maşina mare de poliție şi se aşeză pe bancheta din spate.

– Deci, pîn-acum care-s concluziile? Am dreptate să cred că omul nostru a revenit şi a dezgropat-o?

– Măi, măi, în dimineața asta eşti în plină formă, Kate! Aş zice că a fost dezgropată recent, da. Rănile faciale sînt produse după moarte, pot să bag mîna-n foc.

Kate rămase năucită.

– Vrei să spui că s-a întors, a dezgropat-o şi a atacat-o din nou?

– Exact. Simpatic băiatu' pe care-l cauți, nu te invidiez. A, uite-l pe Caitlin, arată ca toți dracii. Niciodată nu e în formă dimineața la prima oră, Kenny al nostru.

Kate îl privi pe Caitlin coborînd greoi panta pietroasă, spre cadavrul Louisei Butler.

– Şi încă ceva, Katie, azi-noapte fata a fost dezbrăcată de tot. De obicei, le lasă cu hainele pe ele, tăind doar lenjeria. N-am găsit nici o urmă de activități sexuale recente, dar după semnele de pe pielea feselor aş deduce că i-au fost depărtate de puțin timp, şi-ncă destul de sălbatic. Evident, voi şti mai multe după autopsie. Am să predau raportul cît pot de curînd. Nu pot suferi hoiturile care put, Kate, mai ales cînd sînt fete tinere. În momentul ăsta, e mai putredă decît un fazan împuțit. Zile-ntregi am să simt la masă gust de formaldehidă.

Kate îl privi pe omul de lîngă ea şi-şi muşcă limba. Dînd din cap, coborî şi merse cu grijă spre locul unde Caitlin privea cadavrul. Mai putredă decît un fazan împuţit! Despre o fată de cincisprezece ani era vorba. Spera, împotriva oricărei nădejdi, să nu devină niciodată atît de cinică în meserie.

– Hai salut, Katie iubito, pluti spre ea prin vîntul rece accentul irlandez al lui Caitlin. Bulangiul a dezgopat-o, ticălos spurcat ce e!

Kate fu mulţumită de deznădejdea din glasul lui. Dacă pînă şi copoii tîrnosiţi cum era Caitlin puteau încă fi impresionaţi, mai avea speranţe.

– Ei, domnule, ne-a scutit de-o treabă, nu?

Glasul nazal al lui Spencer îi făcu pe Kate, Caitlin şi pe cei în uniforme să se întoarcă spre el.

– A, da, fiule, aşa a făcut, ba bine că nu, răspunse sarcastic Caitlin. Ce păcat că toţi perverşii nu-şi îngroapă victimele, ca să le dezgroape mai tîrziu. S-ar economisi o avere din cheltuielile de anchetă. Cretinule... Dispari din ochii mei pînă nu-ţi ard una!

Kate smuci din cap spre Spencer, iar acesta reveni la maşina poliţiei, ruşinat. Într-un sens, lui Kate îi părea rău pentru el; ştia ce voise să spună: cel puţin, cadavrul apăruse, chiar dacă în modul acela hidos. Vai de bieţii părinţi.

– Medicul crede că azi-noapte a atacat-o din nou. Dacă a avut sau nu act sexual cu ea, încă nu ştie. Consideră că fata a fost bătută recent, dar n-a găsit nici o urmă de agresiune sexuală.

– Probabil a făcut laba pe ea. N-ar rămîne nimic.

– Nu-s atît de sigură. Uitaţi-vă cum i-a aranjat părul, cum a netezit pămîntul în jur. Cred că a căutat ceva pe ea. Ştim că e sonat şi mai ştim şi că are deviaţii sexuale.

Kate îngenunche lîngă cadavru, reprimîndu-şi un fior în faţa mirosului de putreziciune.

– Să zicem că a crezut că lăsase vreun indiciu asupra cadavrului. Ce anume, nu ştiu. E posibil să se fi întors şi s-o fi dezgropat-o, ca să caute. Apoi, negăsind ceea ce

dorea, sau poate chiar găsind, a atacat-o. Există o anume logică sucită.

Caitlin dădu din cap.

– Sigur, la fel ca-ntotdeauna, eşti o fată deşteaptă, Katie. Cred că ai dreptate. Dar individul a comis în sfîrşit cea mai mare greşeală... M-a enervat, Kate. De data asta, a mers prea departe. Cînd îl vom găsi – şi-l vom găsi noi – îl bat de-i zbor creierii pe pereţi!

Privind spre agenţii în uniformă, Caitlin strigă:

– Unde-s tîmpiţii de ciocli? Acoperiţi fata şi băgaţi-o-n sac!

Kate se ridică. În lumina cenuşie a dimineţii, Caitlin arăta oribil. Chipul său bîntuit, cu ţepii suri ai bărbii, părea să se fi moleşit peste noapte. Cu toate defectele lui, şi avea o măreţime, în acel moment Kate aproape simţi că-l îndrăgea.

– Haideţi, înapoi la secţie cu mine, să-şi termine criminaliştii treaba aici.

Îl luă de braţ şi-l trase uşurel din loc.

– Mergem să băgăm în noi puţină cafea.

Observară amîndoi că nu pomenise nimic despre micul dejun.

Ronald Butler intră în morga spitalului Grantley, cu Kate alături. Asistentul mortuar trase cearceaful alb de pe trupul Louisei, iar Ronald Burrows privi rămăşiţele pămînteşti ale fiicei sale. Kate se uită în altă parte. Cu coada ochiului, văzu bărbatul ridicînd mîna la gură.

– Este fiica dumneavoastră, domnule? întrebă ea încet. Trebuia să se facă identificarea oficială.

Omul dădu din cap, apoi se îndoi de mijloc. Asistentul o acoperi repede pe Louise şi, împreună cu Kate, se repezi să-l ajute pe Butler. Acesta se ţinea strîns de piept şi, în clipa cînd căzu la podea, Kate strigă:

– Adu naibii imediat echipa de urgenţă! A făcut un infarct!

După ce asistentul fugi, îi desfăcu lui Butler cămaşa şi cravata.

Ronald Butler era cenuşiu, cu o peliculă subţire de

sudoare lucind pe față și gît. Buzele i se învinețiseră. Kate îngenunche deasupra lui, căutîndu-i pulsul la gît. Era abia perceptibil. Înlănțuindu-și degetele ambelor mîini, îi apăsă cu putere pieptul, exact la stînga inimii.

O, rogu-te Doamne, să se grăbească!

Ca răspunzînd rugăciunilor ei, auzi zăngănitul cărucio-rului de urgență care era împins prin ușile de plastic.

Kate continuă masajul cardiac pînă cînd echipa preluă bolnavul și, peste cîteva minute, avu mulțumirea de a-l auzi pe Ronald Butler respirînd relativ normal. Așteptă să fie întins pe cărucior pentru a fi dus la cardiologie. În timp ce era scos din morgă, o apucă pe Kate de mînă:

– Vă rog să-i spuneți soției mele... vă rog, spuneți-i să nu-și facă griji...

– Sigur c-am să-i spun.

Kate își simțea propriul piept arzînd. Nu era o durere fizică, ci ură, și se acumulase în ea toată ziua.

– Știți, Louise era viața noastră. Speram... speram să se întoarcă acasă. Înțelegeți, strînse el puternic ochii, pentru a-și stăvili lacrimile. Că încă mai trăia pe undeva. Oriunde.

Kate percepea chinul omului ca pe o senzație tangibilă. În timp ce cărucîorul era împins de lîngă ea, îngenunche și-și luă poșeta pe care o scăpase pe jos cînd căzuse Butler. Ridicîndu-se, se apropie de Louise Butler din nou și-i ridică cearceaful de pe față.

Cincisprezece ani. Iubită și dorită. Cu toată viața înaintea ei. Iar acum, fusese redusă la o masă de carne însîngerată.

Înghițind un nod cît pumnul, Kate părăsi morga. Se hotărîse să asiste la autopsie și acum avea să se ducă la cabinetul legistului și să aștepte ca rămășițele Louisei Butler să fie depuse pe lespezile mortuare și tăiate sistematic în bucăți.

Ronald Butler o făcuse pe Kate să simtă zădărnicia tuturor investigațiilor lor. Fiica lui era moartă, Mandy Kelly era moartă, Geraldine O'Leary era moartă. Trei femei violate și ucise în nici șapte săptămîni.

Trebuia să-l găsească înainte de a lovi din nou şi nu aveau nici un punct de pornire. Absolut nici unul. Toate căile pe care o apucau se înfundau. Nici unul dintre indicii nu ducea nicăieri. Individul era fie foarte deştept, fie foarte norocos. Sau un amestec din amîndouă.

Încă mai medita la aceste lucruri, cînd începu autopsia. Kelly primise o mică mască albă şi, cînd legistul o spintecă pe Louise Butler de la stern pînă la ombilic, se bucură că o luase. Duhoarea gazelor era doborîtoare.

Kate privi totul pe sub pleoapele îngreunate. În piept îi revenise arsura. Şi mai puternică, de astă dată.

Se întreba ce fel de om viola, omora şi îngropa o fată, după care o dezgropa şi o mutila din nou.

Trebuia să fie prins.

Capitolul 17

Kate era deprimată. Tocmai primise vestea că trupul Geraldinei O'Leary şi cel al lui Mandy Kelly puteau fi predate pentru înmormîntare. Se hotărî să anunţe ea personal familiile. Nu murea de nerăbdare s-o facă.

Se îndreptă spre casa familiei O'Leary cu o senzaţie de tremur. Opri maşina în josul străzii şi rămase la volan cîteva minute, privind casa. Perdelele erau de un alb imaculat. Evident, fie Mick O'Leary era un bun gospodar, fie îl ajuta cineva. Probabil mama Geraldinei; Kate o cunoscuse cu un prilej şi avusese impresia că era o femeie capabilă. Trăgînd adînc aer în piept, coborî din maşină şi o încuie. Merse încet spre uşă şi sună.

Îi deschise Kathleen Peterson, mama Geraldinei, care o ţinea în braţe pe Sophie, fetiţa cea mai mică. Kate o recunoscu pe Geraldine în chipul copilei: acelaşi păr lung, negru şi ochii migdalaţi, de culoarea alunei. Zîmbi.

– Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte. Sînt detectiv inspector Burrows...

– A, poftește, draga mea. Poftește.

Femeia se dădu la o parte din uşă, pentru a-i face loc să intre în antreu.

– Pe-aici.

O conduse printr-o uşă, la stînga, iar Kate o urmă în salon. Peste tot pe covor zăceau jucării. Televizorul era deschis, iar Mick O'Leary stătea în fotoliu lîngă foc, privind micul ecran. Kate fu şocată de înfăţişarea lui. Era adus de spate ca un bătrîn, se vedea clar că nu se mai bărbierise de cîteva zile şi avea hainele şifonate.

Kathleen Peterson îi surprinse privirea şi ridică din umeri. Îi făcu semn lui Kate s-o urmeze în chicinetă.

Punînd-o pe Sophie jos, închise încet uşa bucătăriei după ea.

– Ia loc. Serveşti o cafea? Un ceai?

– O cafea ar fi bună, mulţumesc, fără zahăr.

În timp ce Kathleen punea ibricul pe foc, Kate privi fetiţa. Stătea pe podea, exact în locul unde o lăsase bunica ei. Privea cu aviditate fiecare mişcare a bătrînei, săgetînd încontinuu cu ochii prin bucătărie, oriunde se ducea Kathleen. Kate îi surîse, dar Sophie se mulţumi să-i arunce o privire şi-şi urmări mai departe bunica.

După ce puse cafeaua în faţa lui Kate, Kathleen se aşeză la măsuţă şi o ridică pe fetiţă în poală. Sophie se ghemui la pieptul bunicii şi-şi vîrî degetul mare în gură, foindu-se cîteva clipe pînă ajunse să stea cît mai comod. Kathleen îi dădu la o parte părul din faţă, apoi ridică privirea spre Kate.

– Suportă foarte greu, micuţa. Şi ceilalţi la fel.

Kate nu putu răspunde nimic.,

– Aveţi veşti despre... despre autor?

Clătină din cap.

– Am venit în legătură cu Geraldine. Trupul ei poate fi predat pentru înmormîntare.

Femeia sorbi din cafeaua ei şi puse ceaşca la loc pe farfurioară, cu mîini tremurătoare.

– Slavă Domnului! Cred că dacă... mă rog, dacă am

putea-o înmormînta ca... n-ar mai părea atît de groaznic. Gîndul că...

– Ştiu. Credeţi-mă, ştiu. Vă rog, nu vă necăjiţi.

– Ce curios, începu Kathleen, pe ton confidenţial, credeam că nouă nu ni se putea întîmpla nimic cu adevărat rău. Vedeam diverse lucruri la actualităţi – ca Suzy Lamplugh, crime, violuri – de tot felul, zău aşa. Îmi spuneam: „ce cumplit," iar apoi mă apucam să gătesc cina sau să mă pregătesc pentru bingo şi îmi ieşea totul din minte, înţelegi? Uimitor cît de puţin îţi pasă, pînă nu li se întîmplă alor tăi. Propriei tale familii. A, îmi părea rău pentru victime şi rudele lor, dar de fapt nu prea mult timp... Acum, mă urmăreşte clipă de clipă. Am uneori senzaţia că e lîngă mine, îi simt prezenţa.

Kate o lăsă să se despovăreze. Presupunea, pe bună dreptate, că ea era prima persoană care le trecuse pragul, de săptămîni în şir. După trecerea primului şoc, oamenii păreau să ocolească pe departe familiile victimelor. Poate credeau într-adevăr că doreau să fie lăsate în pace, sau s-or fi temut să nu se implice prea strîns. Ca şi cum acest gen de ghinion ar fi fost molipsitor.

– Mai deunăzi făceam cumpărături în oraş şi m-am întîlnit cu o fată care a fost colegă de şcoală cu Geraldine. Era cu copiii, doi băieţi. Foarte drăgălaşi, mititeii de ei. M-a salutat, am sporovăit o vreme, şi pe urmă m-am întrebat: „de ce nu s-a putut să fii tu? De ce-a trebuit să fie Gerry a mea?"

Mai tîrziu, m-am simţit îngrozitor. Cumplit lucru, să-i doresc ei şi alor ei să treacă prin ce trecem noi acum. Vreau să zic, vezi cu ochii dumitale cum a ajuns Mick. Trăieşte cu calmante. Cum să-i doreşti una ca asta altcuiva? E o cruzime.

Dar, în adîncul sufletului, mi-aş dori s-o fi pătit oricine, nu copilul meu. Cei doi mai mari au reînceput şcoala, dar sînt foarte retraşi, iar gîgîlicea asta mică – nici nu ştie de vine sau de pleacă. Mereu întreabă cînd se-ntoarce acasă mămica ei. Poate că, după înmormîntare, ne vom împăca

puțin mai bine cu situația. Ca şi cum ne-am lua rămas bun. Înțelegi?

Kate dădu din cap, incapabilă să-şi înghită nodul din gît. Luă o gură de cafea pentru a încerca să-şi revină.

– Ei, dacă luați legătura cu cioclii, pot veni să preia rămăşițele pămînteşti ale Geraldinei.

– Rămăşițe, zîmbi Kathleen. Gerry a mea s-a dus, iubito, tot ce-a mai rămas sînt amintirile. Amintirile şi copiii. Abia aşteptam să fiu bunică. Ştii glumele cu nepoții pe care-i poți avea cînd vrei, dar poți şi să-i dai înapoi? Acum îi am tot timpul şi nu cred că pot face față. Dar aceste greutăți ni se trimit ca să ne pună la încercare, aşa se zice. Mai doreşti o cafea?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

– Ai idee cine-o fi făcut-o? Vreau să zic, Gerry a mea a fost prima din trei, iar oamenii par să creadă că va lovi din nou. Crezi că-l veți prinde?

– Îl vom prinde, vă pot făgădui asta.

Vocea lui Kate era dură, iar Kathleen Peterson o crezu.

Sophie coborî din poala bunicii. Ducîndu-se la uşa din dos, urină pe preş, continuînd să-şi sugă degetul. Kate o văzu pe Kathleen dînd ochii peste cap, deznădăjduită.

– Ei, Sophie, ştii că e urît să faci asta.

O privi pe Kate:

– În ultima vreme a apucat-o. Ciudat, totuşi, noaptea n-o scapă deloc. Haide, domnişoară, să dăm jos pantalonaşii şi ciorăpeii ăştia uzi. Deşi, dacă mai continui aşa, am să te las să-i porți toată ziua, să vedem cum ți-o plăcea.

În timp ce Kathleen se îndrepta spre fetiță, Kate se ridică.

– Acum chiar trebuie să plec, doamnă Peterson. Sper ca totul să se rezolve cu bine.

– Şi eu, draga mea. Şi eu.

– Mă descurc singură. La revedere.

– Pa, fetițo, şi-ți mulțumesc că ai venit să ne anunți. Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Kate ieşi din bucătărie şi trecu prin salon. Mick O'Leary

continua să privească imaginile de pe ecran. Nici măcar nu observase că se afla Kate acolo.

Plecă, simțindu-se şi mai rău decît la venire.

Patrick Kelly se afla în West End. Avea saloane de masaj în tot lungul şi-n latul Londrei şi al regiunilor înconjurătoare. Astăzi era în Soho, chipurile verificînd registrele contabile, dar de fapt doar făcînd act de prezență. În acel domeniu, renta să fii întotdeauna stăpîn pe situație. Dacă fetele aveau impresia că te puteau trage pe sfoară, o făceau.

În timp ce stătea în biroul improvizat, mintea îi zbura spre fiica lui. Registrele zăceau deschise în fața sa, astfel ca, dacă intra cineva, să pară o activitate oficială. Fu surprins de o bătaie în uşa biroului. Aproape imediat, în încăpere intră cu pas hotărît o femeie înaltă şi slabă.

– Gata, Pat? Totu-n ordine, la moda Bristol?

Kelly dădu din cap. Juliette Kingsley lucra pentru el de ani de zile şi, la fel ca toate fetele de prima clasă – adică, femeile de la conducerea saloanelor – îi era prietenă de încredere.

– Vreau să-ți cer o favoare, Pat, dacă nu te superi.

Se aşeză pe scaunul din fața biroului şi, aplecîndu-se, luă o țigară din cutia de pe masă.

– Ce este, Ju? Necazuri?

– Oarecum. Nimic în legătură cu localul ăsta. Îl mai ştii pe băiatul meu cel mic, Owen?

Patrick îşi scobi mințile şi-şi aminti imaginea unui băiat înalt, blond şi chipeş. Nu prea deosebit de mama lui.

– Mda. Ce-i cu el?

Juliette îşi trecu mîinile prin părul scurt şi blond, iar Patrick văzu cu mirare că era agitată.

– Îl cunoşti pe Jimmy McDougall, fătălăul?

Kate dădu din cap, încruntîndu-se.

– Ce-a făcut?

– L-a luat pe băiatul meu sus în 'Dilly. Nu-l mai găsesc, Pat, şi-s îngrijorată de-mi ies din minți. N-are decît doişpe

ani, cît e el de înalt. Ei, şi-am auzit pe străzi un zvon că l-a luat McDougall. Ştiu că nu ducea tocmai o viaţă de flăcău, n-o neg, da' toţi copiii mei au făcut treabă bună, ştii bine. Fata mea cea mare e secretară, băiatul cel mare e la universitate, Owen învăţa bine la şcoală. E copilaşul meu, Pat, mica mea surpriză, îi zic. Adică, l-am făcut la aproape patruş'unu de ani. Nu mai pot mînca, nu mai pot dormi de grijă în ce s-o fi băgat... Nu mai rezist... Sînt disperată.

Patrick o privi. Arăta îngrozitor – Juliette, care niciodată nu se prezentase prea grozav. Dar, la vremea ei, fusese una dintre cele mai bune pitipoance din meserie. Îşi cumpărase şi-şi achitase casa ei proprie şi-şi întreţinuse soţul pe picior mare, pînă cînd peştele murise de intoxicaţie alcoolică. Patrick o plăcea şi o respecta.

– Vreau să discuţi cu McDougall din partea mea. Ştiu că-i o obrăznicie...

Simţi furia crescînd într-însul şi se bucură că avea o direcţie în care să-şi canalizeze ura ce se acumula încet, zi cu zi. După părerea lui, McDougall era o scîrbă. Oricine trăia de pe urma băieţilor tineri era o scîrbă. Homosexualii nu-l deranjau deloc pe Kelly, cîtă vreme erau adulţi cu putere de consimţămînt. Cei care-l dezgustau erau bărbaţii ce se culcau cu copii, fie băieţi, fie fete. De pe urma copilandrilor se cîştigau averi. A celor foarte tineri. Însă Kelly nu înghiţea aşa ceva.

– Nici o grijă, Ju. Owen va fi înapoi acasă în cel mult douăzeci şi patru de ore. Acum du-te, ia-ţi o tărie şi lasă-mă pe mine să mă ocup.

Chipul aspru al Juliettei se destinse.

– Mersi, Pat. Dac-ai şti prin ce-am trecut.

– Cam am idee, Juliette, să ştii.

– Bineînţeles. Iartă-mă, Pat. Cu Owen, şi toate astea...

– Las-o-n seama mea, fato, şi vezi-ţi de-ale tale. De cît timp lipseşte?

– Aproape două săptămîni. Am anunţat la şcoală că e bolnav de gripă. Altceva n-am ştiut ce să spun.

– Cum s-a încurcat, din start, cu McDougall?

– Păi, din cîte-am înțeles eu, un prieten al lui din şcoală a luat-o la trap acu' vreun an. Bietul nefericit o ducea groaznic acasă. Nu se înțelegea cu amicu' mămichii. Îți faci idee, sînt sigură. Oricum, i-a telefonat lui Owen al meu şi i-a spus ce grozav o duce, iar Owen s-a dus să-i facă o vizită şi de-atunci n-am mai văzut nici urmă de el.

– Ei, nu te mai agita. Dacă-i la McDougall, va fi acasă cît ai bate din palme.

Juliette se ridică şi ieşi din cameră.

Patrick luă receptorul, formînd un număr. Abia aştepta să lămurească treaba cu McDougall.

Tony Jones conversa cu Emmanuel, în „Sexplosion", cînd intră Patrick Kelly, urmat de trei indivizi musculoşi.

– E-n regulă, Jonesy?

Glasul lui Kelly nu era prietenos, iar Tony îşi dădu seama.

– Bună ziua, domnule Kelly, cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să aflu unde-l pot găsi pe Jimmy McDougall. Acum. În clipa asta.

Tony Jones se foi în pantofi. Jimmy McDougall nu era omul cu care să te-ncurci, dar la o adică, nici Patrick Kelly nu era. Conchise că, dintre ei, mai mult îl înspăimînta Kelly. Îl privi pe Emmanuel.

– Ce caşti ochii, băi zînă mare ce eşti? Treci în spate şi pune casetele-n ordine, sau vezi tu ce faci. Şi să-ți ții clanța aia mare despre ce-auzi aici în seara asta.

Emmanuel n-avea nevoie să i se spună de două ori. Ieşi din magazin, efectiv fugind.

– Ce zi e azi? Marți... Probabil că-i la casa lui particulară de lîngă King's Cross Station. Vă scriu adresa.

Se duse la tejghea şi notă repede cîteva rînduri pe o foaie de hîrtie. Kelly o luă şi-i aruncă o privire.

– Ştii ceva, Jones? Cîndva îmi plăceai, dar constat că mă dezguşti. Să fîțîi toate porcăriile astea e una, dar să mai şi participi activ la asemenea scîrboşenii...

Kelly fîlfîi hîrtia spre el, ridicînd din umeri. Apoi scuipă pe podeaua magazinului, ieşi, urmat de oamenii săi.

Jones oftă adînc, uşurat. Îi trecu prin minte să-i telefoneze lui McDougall şi să-l prevină, dar, după ce cîntări în minte toate argumentele pro şi conta unei asemenea fapte, hotărî să n-o facă. Lui McDougall îi putea prinde bine să încaseze vreo cîteva, iar Patrick Kelly era tocmai omul potrivit ca s-o facă.

Owen stătea pe o canapea lată, uitîndu-se la video. Strălucirea noii sale vieţi se sleise deja. Nu avea altceva de făcît decît să vadă filme, să bea alcool şi să fumeze, iar ineditul tuturor acestor activităţi se risipise demult. Plus că namila aia de Jimmy, care la început fusese atît de prietenos, intrase de două ori în camera lui şi-l pusese să facă anumite chestii. Chestii de la care-i venea rău. Atunci îşi dăduse seama că era un virtual prizonier.

Noaptea trecută, fusese dus la King's Cross Station. Acolo, prietenul său Joseph acostase nişte bărbaţi complet străini şi-i întrebase dacă voiau „socoteala" În tot timpul cît se petrecuse asta, Jimmy stătuse cu Owen, ţinîndu-l strîns de braţ. În viaţa lui nu fusese mai speriat. Joseph făcea ceea ce se numea „bufonerie". Alegea cîte un pontator şi-i oferea un „puişor" Puişori era denumirea pentru băieţi. Dacă aveau sub zece ani, li se spunea „puişori de primăvară" şi valorau o avere.

La început, pe Jimmy îl cam preocupase înălţimea lui Owen, dar o singură atingere pe faţă, atît de netedă şi mătăsoasă, îi dovedea oricărui pontator cu discernămînt că era într-adevăr puişor. Norocul lui că începuse să vomite violent, aşa că Jimmy îl dusese acasă şi-i trăsese o săpuneală straşnică pentru că a fost atît de nătîng. În mintea lui Owen, asta era de preferat, în loc de a face cu unul dintre bărbaţii aceia ceea ce-l pusese Jimmy să facă. Acum, cu monoclu la un ochi şi trupul plin de vînătăi, era o vreme în siguranţă. Nu-i trebuise mult timp ca să priceapă atîta lucru.

Pe ecran, Sylvester Stallone îşi cosea rănile, iar Owen privea avid, cu o nepăsare tipic copilărească. „Rambo I" era filmul său favorit, iar Sylvester Stallone, actorul pre-

ferat. Nu-i plăceau celelalte casete, la care se uita cu mare poftă Jimmy. În unele apărea Joseph. Joseph, Jimmy şi alţi băieţi. Unii erau foarte mici. Ca acela mic pe care Jimmy îl ţinea în dormitorul unde n-avea voie să se uite nimeni. Plîngea tot timpul, aşa că trebuia să dea televizorul la maximum ca să-i acopere glasul. Din cînd în cînd, Jimmy aducea cîte un bărbat care intra acolo, după care, timp de cîteva zile, plînsetele erau îngrozitoare.

Owen îl zărise numai o dată. Avea vreo cinci ani, trăsături fine şi ochi căprui, imenşi. Dar îl mai văzuse şi în filmele video la care se uita Jimmy. Joseph spunea că, atunci cînd înregistrau benzile, Jimmy le dădea whisky şi pastile care-i făceau pe toţi să rîdă. Owen însă nu credea că ar fi rîs. N-o voia decît pe mămica lui. Pe mămica şi camera lui de-acasă. Venise aici doar pentru cîteva zile. De-atunci trecuseră două săptămîni şi i se făcuse frică. Se săturase de pizza şi pui fripţi *Kentucky.* De toate se săturase. Şi mai ales de Joseph şi Jimmy.

– Iar te uiţi la căcatul ăsta? îl smulse din reverie glasul lui Jimmy.

Individul intră. Pe trupul său mătăhălos tremurau grăsimile. Nu purta decît o pereche de chiloţi jegoşi. Instinctiv, Owen îşi trase mai strîns pe trup bluza de pijama. Nu i se dădea voie să-şi poarte propriile haine.

Jimmy se aşeză greoi pe canapeaua rablagită. Bătu perna de-alături.

– Hai şi şezi lîngă mine, să-ţi văd ochiul ăla. Nu trebuia să mă superi, să ştii, Owen. Nu-mi place să-mi bat băieţii. Vreau doar să am grijă de ei, atîta tot.

Glasul lui McDougall avea o tonalitate melodioasă, pe care Owen începuse s-o deteste, deopotrivă cu toate celelalte trăsături ale individului. Îşi dădea seama să Jimmy încerca să-l momească spre a-i face pe plac.

– Haide, Owen, doar ştii că are sens. Gîndeşte-te la toţi banii pe care i-ai cîştiga dacă te-ai juca şi tu cu mine... Îi dau lui Joseph zece sterline pe zi, să-şi cumpere cu ele ce-are chef. Şi cîţi copii de doişpe ani cunoşti care să aibă

atîția bani, mm? Ia spune-mi. Uneori, îi dau peste şaptezeci pe săptămînă. Şi la toți ăilalți băieți ai mei. Am o grămadă de băieți, să ştii... de toate vîrstele şi mărimile.

Glasul lui Jimmy dobîndise inflexiuni amenințătoare. Era o amenințare voalată, dar lui Owen nu-i scăpa înțelesul ei.

– Unii dintre băieții mei mai mari sînt foarte-ai dracu', Owen, să ştii, şi dac-ar crede că cineva, mai ales vreunu' tînăr şi verde, face nasoale, s-ar supăra foarte rău. Fiindcă mă iubesc, înțelegi tu.

Owen se simți parte uşurat, parte speriat, cînd la uşa din față se auzi o bătaie discretă. Fericit, fiindcă îl scăpa de Jimmy, şi speriat în caz că venise vreunul dintre băieții cei mare despre care tocmai i se vorbise. Jimmy sări de pe canapea şi-şi trase o pereche de pantaloni rezonabil de curați de pe podea. Apoi, netezindu-şi părul cu mîinile, se duse să deschidă.

Owen auzi glasuri înfundate, după care Jimmy reveni în cameră, cu un bărbat în costum negru. Omul ținea în mînă o servietă şi-i zîmbi lui Owen. Băiatul simți că i se înmuia inima.

– Puştiul e înăuntru, domnule. Țin uşa încuiată, fiindcă ştiți cum sînt copiii. Mereu îşi bagă nasul în treburi care nu-i privesc.

Jimmy vorbea de parcă ar fi fost un tată binevoitor, zîmbindu-i vizitatorului. Acesta zîmbi la rîndu-i, iar Owen simți că-l apuca din nou greața. Omul se ducea la băiețelul din dormitor.

Casa unde stăteau fusese cîndva o reşedință mare şi impozantă, acum fiind un amestec de apartamente şi garsoniere. Încă mai avea uşa din față comună şi, cum se aflau la parter, uşa lor dădea în salon. Încăperile care cîndva serviseră drept sufragerie şi cameră de zi erau acum dormitoare. Toate ferestrele aveau gratii, încă din construcție. Jimmy mai ocupa şi apartamentul din subsol. Avea asemenea aranjamente prin toată Londra. Odată ce Owen avea să se fi integrat şi să-i cîştige încrederea, urma să-l mute într-o altă casă sigură.

Îl privi pe Jimmy descuind uşa dormitorului, iar omul cu servietă intră. Peste cîteva minute, Jimmy ieşi, mergînd în bucătărie. Owen îl văzu aducînd o sticlă cu pastile şi un pahar de whisky. Prin uşă răsunau ţipetele băieţelului, iar Owen îşi acoperi urechile cu mîinile.

Îşi dorea mai mult ca oricînd să vină mămica lui. Ea ar fi ştiut ce să facă.

L-ar fi scăpat de Jimmy.

L-ar fi dus acasă.

Îşi dădu seama că filmul se terminase, iar ecranul televizorului lumina în gol. Rămase privindu-l, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Dacă aveau de gînd să-i facă băieţelului ceea ce-i făcuse Jimmy lui, îl aşteptau dureri cumplite.

Lui Owen îi veni iarăşi rău. Apoi se auzi o nouă bătaie în uşă. De astă dată, era puternică şi agresivă, iar Owen fu convins că veniseră băieţii cei mari despre care îi povestise Jimmy. Simţi că se scufunda în canapea.

Jimmy ieşi din dormitor, strigînd:

– Bine, bine, viu acu'. V-aţi şi găsit momentu', în mă-sa.

Deschise uşa şi, spre surprinderea lui Owen, încercă s-o trîntească imediat la loc, împingînd din răsputeri. Apoi, cel ce se afla afară fiind pesemne mai puternic, uşa fu împinsă atît de tare, încît Jimmy căzu de-a berbeleacul pe jos, iar uşa se trînti zgomotos de perete.

Lîngă el se opriră patru bărbaţi voinici, iar unul dintre ei, brunet, cu palton bej, îi dădu un şut puternic în şale. Apoi se întoarse spre băiat.

– Tu eşti Owen, nu-i aşa?

Owen dădu din cap.

– Am venit aici fiindcă mămica ta nu-şi mai vede capul de-atîta îngrijorare, fiule. Acuma, vino cu mine şi te duc acasă. O.K.?

Owen se ridică pe picioare tremurînde. Încerca din răsputeri să-şi tragă poalele pijamalei pentru a-şi acoperi organele genitale goale. Îl văzu pe cel cu palton maro-deschis încruntîndu-se:

– Unde ţi-s nădragii, fiule? Du-te şi pune-ţi-i. Te aş-

teptăm aici, bine?

Owen dădu din cap şi se duse în dormitorul pe care-l folosise împreună cu Joseph şi Jimmy. Începu să se îmbrace cît putea de repede, bucuros să simtă hainele de care se dezobişnuise. Reveni în salon, unde se încălță. Jimmy continua să zacă pe jos, iar unul dintre cei sosiți, un personaj masiv, ras în cap şi cu goluri între dinți, îi rînjea. Ținea lipită de beregata lui Jimmy o şurubelniță cît toate zilele.

– Spune-le că nu ți-am făcut nici un rău, fiule. Spune-le, bine?

Glasul lui Jimmy era înfricoşat, iar Owen îşi aminti de băiatul din dormitor. Acum, acolo se lăsase liniştea. O prea mare linişte.

– Ascultați, domnu'. Mai e un băiat acolo, arătă el spre uşă. E doar un noduleț. Şi e un om cu el înăuntru.

Chipul lui Patrick păru să împietrească şi deschise uşa. Pe pat stăteau omul cu costum negru şi băieţaşul. Bărbatul ținea mîna peste gura copilului. Era descheiat la pantaloni, iar cămaşa, apretată şi călcată cu îngrijire, îi atîrna peste penisul flasc.

– Fute-m-aş, dom' Kelly, ce se-ntîmpl-acilea?

Asta o spuse altul dintre cei trei indivizi musculoşi, un tip dur, pe nume Dicky Brewster. Intră în cameră şi-i dădu celui cu costum un pumn puternic. Băieţelul, constatînd că i se eliberase gura, începu să urle de spaimă. Ochii săi mari şi căprui se căscaseră la maximum, iar pe față îi şiroiau pînă-n gură lacrimi şi muci. Dicky Brewster luă un colț al cearceafului murdar şi-l şterse blînd pe băiat la nas şi la ochi, mîinile sale mari părînd să-i acopere capul în întregime.

Patrick şi ceilalți îl priveau cu un fel de fascinație. Toți erau şocați şi copleşiți de situația peste care dăduseră. Întrecea orice aşteptări. Dicky înveli copilul într-o pătură şi îl luă în brațe, străduindu-se, în felul său dur, să fie cît mai blînd. Kelly smuci din cap spre altul dintre însoțitorii săi.

– Ia băieții şi du-i la maşină, Dicky. Mergi şi tu cu el.

Cei doi dădură din cap şi ieşiră împreună cu copiii.

Acum suspinele băieţelului scădeau, dar Patrick aşteptă să plece, înainte de a intra în dormitor. Acolo, începu să-l lovească sistematic pe cel cu costum, în cap, în piept, unde nimerea. Îl cuprinsese o turbare sălbatică şi trebuia să se descarce. Într-un tîrziu, individul rămase nemişcat, fără ca lui Patrick Kelly să-i pese dacă îl omorîse sau nu. Gîfîind greu, reveni în salon.

– Futu-te-n cur de căcat, McDougall, o să am grijă personal să nu-ţi mai faci niciodată mendrele greţoase în oraşul ăsta.

Îi făcu un semn de încuviinţare celui ras în cap.

– Ştii ce ai de făcut. Tim. Dă-i bătaie.

Jimmy McDougall era îngrozit, iar spaima îi sporea puterile. Se zbătu cît de tare putea ca să scape de omul cu capul ras, dar Patrick Kelly îi dădu un şut în cap, ameţindu-l. Apoi Tim împinse şurubelniţa în urechea lui Jimmy, pocnind-o din răsputeri cu palma.

Jimmy rămase tăcut, nemişcat. Tim îşi şterse mîinile pe pantaloni şi ieşi împreună cu Kelly din apartament.

Erau scîrbiţi. Nu de propria lor violenţă, ci de ceea ce ştiau amîndoi că se întîmplase acolo. Pur şi simplu nu se înscria în codul lor de fapte drepte şi nedrepte.

În concepţia lui Kelly, omul avea multe lucruri de făcut, inclusiv să-i tragă o chelfăneală unuia de teapa lui McDougall. Oricine trăia din exploatarea copiilor, fie punîndu-i să facă trotuarul, fie producînd pornografie infantilă, era catalogat ca pervers sau bestie. Era absolut rezonabil şi just să-l ologeşti sau să-l mutilezi definitiv. Pentru Kelly, aşa ceva era drept. La fel cum jefuirea unei bănci era considerată o slujbă rentabilă. Îl întrista că violatorii primeau adesea sentinţe cu închisoarea mai blînde decît spărgătorii de bancă. Era aceeaşi veche, veche poveste. Proprietatea preţuia mai mult decît oamenii. O fi avut Kelly saloane de masaj şi o fi fost el neîndurător, dar n-ar fi ridicat niciodată mîna asupra unei femei sau a unui copil. Iar cei aflaţi în maşină cu el erau de aceeaşi părere.

Existau unele lucruri care pur şi simplu nu se făceau,

iar acestea se numărau printre ele. Puteau frînge brațul sau piciorul cuiva pentru neplata unei datorii scadente, dar așa ceva era drept și cinstit. Cînd omul împrumuta banii, știa care avea să fie pedeapsa pentru neachitarea lor și, în general, și-o încasa bărbățește. Așa își trăise Kelly întotdeauna viața. Așa supraviețuise. Prima sa afacere se întemeiase pe un împrumut de două mii de lire de la unul dintre cei mai mari ticăloși care umblaseră vreodată pe fața pămîntului. Kelly achitase datoria și dobîndă. Îi arătase individului respectul cuvenit, iar acum, după atîția ani, acela îi rămăsese un prieten de încredere.

Kelly era un bandit de stil vechi și se mîndrea cu asta. Nu avea timp pentru tinerii care jefuiau prin trenuri sau își puneau în cap să alerge cu cîte un *Range Rover* printr-un magazin de electrice. Îi ziceau Călărirea Berbecului. Alea erau niște jocuri cretine. Punea în seama societății vina pentru astfel de oameni. El nu se cobora la nivelul lor. Se considera, pe sine și pe colegii lui, drept oameni de afaceri. Oameni care făceau o treabă ce se cerea făcută. Ca aceea pe care tocmai o rezolvaseră.

Cînd avea să-l găsească pe Spintecătorul din Grantley, și avea să-l găsească, de-asta era sigur, urma să-i plătească însutit datoria pentru fiica sa. Avea să i-o achite dureros și cu minimum de tapaj. După părerea lui Kelly, era firesc s-o facă. Dacă nu le purtai de grijă alor tăi, atunci cine s-o facă? Clătină din cap, gîndindu-se ce se alegea de lumea asta.

În mașina lui Kelly, Owen stătea neclintit ca un mort. Ușurat că scăpase din apartament, dar încă neștiind sigur dacă se afla în afară de orice pericol. Acum, cînd ușurarea se risipise, se întreba dacă nu cumva nimerise din lac în puț.

– Te ducem acasă, fiule, la mămica ta. Dar mai întîi îl lăsăm undeva pe micuțul. În regulă?

Owen dădu din cap, prudent.

– Dă-mi telefonul, Tim.

Kelly formă un număr, iar din aparat se auzi glasul profund al unui inspector-șef, prieten cu el. Îi expuse si-

tuația în cît mai puține cuvinte posibil, apoi zîmbi şi închise telefonul.

– Îl ducem la Charing Cross Hospital, îl aşteaptă acolo. Haideți. Băgați-vă cururile-n viteză.

Îi zîmbi lui Owen.

– Cînd ai făcut ultima oară o baie? Miroşi ca două lămpi cu parafină.

– Arată ca o pereche de bagabonți, aşa, şefu', comentă şi Dicky, care era mai încîntat acum, cînd îl duceau pe băiat undeva.

Sporovăiră cu toții binevoitori pînă îl lăsară la spital pe băiatul cel mic. Kelly se întrebă un moment ce avea să se întîmple cu el. La patru, cinci ani, nu era un fugit de-acasă, ci mai curînd vîndut lui Jimmy de mama sau tatăl lui. Uimitor de ce erau unii în stare pentru cîteva uncii de heroină.

Owen fu lăsat acasă la mama lui, iar Juliette plînse de-i săreau ochii, în timp ce-şi strîngea fiul la piept, mulțumindu-le lui Patrick şi celorlalți din tot sufletul, pînă cînd Dicky roşi de jenă ca o sfeclă. Mai tîrziu, Patrick se duse acasă, simțindu-şi inima mai uşoară ca oricînd după moartea lui Mandy.

În seara următoare avea întîlnire cu Kate şi abia aştepta. Observase fericirea lui Owen cînd maică-sa îi dăduse atîta atenție, îmbrățişîndu-l şi sărutîndu-l, strigînd şi muştruluindu-l, fericită că-l avea acasă întreg. Lui Kelly îi trecu prin minte că, la vîrsta de doisprezece, douăzeci, patruzeci sau optzeci de ani, tot omul avea nevoie de cineva la care să țină, şi care să țină la el în schimb. Îşi dorea s-o mai fi avut pe Mandy a lui. Numai de-ar găsi un indiciu despre ticălosul vinovat de moartea ei.

Patrick Kelly n-avea de unde şti că, în chiar aceeaşi zi, vorbise cu omul care avea numele complet, adresa şi numărul de telefon al lui George.

În cursul serii, Patrick primi un telefon de la relația sa din poliție.

McDougall avea să trăiască, deşi urma să umble tot

restul vieții ca și cum tocmai s-ar fi dat jos dintr-un carusel.

Kelly zîmbi în sinea lui. Era o treabă bine făcută.

Acum nu-l mai voia decît pe ucigașul fiicei sale, după care se putea așeza să ducă o viață normală.

Kate îi privi îndeaproape chipul, cu inima topită după el.

– Am încercat să te găsesc ieri, dar n-am dat de tine nicăieri. Voiam să-ți spun personal.

– Știu, Kate.

O trase spre el și o sărută pe frunte.

– Într-un fel, sînt mai ușurat, dar în altul mă face ca totul să mi se pară mai real cumva. Uneori, mă trezesc noaptea și am impresia că totul n-a fost decît o uriașă confuzie, că dacă mă scol din pat și intru în camera ei, o voi găsi acolo. Dormind adînc, cu un braț peste ochi. Așa dormea cînd era mică. Dar cred că pînă la urmă voi trece și peste asta. Gîndurile pline de dorință. Voi organiza totul, mîine dimineață. Ce se întîmplă cu familia O'Leary?

– I-am spus ieri mamei; soțul suportă foarte greu...

– Vreau să zic, cum stau cu mălaiul? Cu banii?

Kate fu surprinsă.

– Nu prea știu, dar nu se scaldă-n ei. Își cumpărau casa, așa că presupun că din asigurarea pe viață a Geraldinei au achitat ipoteca. Totuși, el nu lucrează și, întrucît Geraldine lucra la bar ca să scoată un ban în plus pentru Crăciun, aș crede că oricum nu cîștiga prea mult. Mai ales cu trei copii de crescut.

Kate îl văzu pe Patrick strîngînd din fălci. Știa că mai mult decît orice îl afecta soarta copiilor rămași fără mamă.

– Îmi voi trimite oamenii să discute cu bătrîna. Le plătesc eu înmormîntarea. Voi plăti și pentru tînăra Butler, cînd va sosi timpul.

Kate tăcu. Nu-i plăcea să spună că, poate, soții Butler n-ar fi dorit ca Patrick să le achite un lucru atît de personal, dar pentru el era o atitudine salutară. În sinea lui, se pocăia și chiar lua măsuri concrete în acest sens. Mai presus de orice, știa că Patrick Kelly era fericit numai atunci cînd

făcea ordine în lucruri. În felul lui, încerca să-şi asume răspunderea pentru alţii, încerca să le uşureze viaţa.

Nu era tocmai sigură dacă proceda bine. În fond, nu era Dumnezeu.

– Vrei să ieşim undeva, Kate?

– Nu neapărat, Pat, dar hotărăşte tu.

O strînse din nou la piept.

– Bine. Am pus-o pe doamna Manners să ne facă o cină bună. Vom mînca şi ne culcăm devreme. Ce părere ai?

Încercă să-i zîmbească, dar Kate îşi dădu seama că nu-i stătea inima la asta. Însă avea să-i facă pe plac; o stăpînea sentimentul că în noaptea aceea avea nevoie de ea şi din alte motive în afara celor obişnuite. Chiar dacă nu făceau dragoste, ştia că însemna mult pentru Patrick să aibă pe cineva alături în timpul nopţii.

– Pare grozav. Mi-ar prinde bine să mă culc devreme, şi eu am avut o zi grea.

– Perfect. Merg să fac pregătirile.

După ce Patrick ieşi, Kate nu putu să nu-i observe umerii aduşi şi simţi un val de afecţiune pentru el. Rezemîndu-se de speteaza canapelei, oftă. Nu era sigură dacă era de bine sau de rău. Însă ştia că-i plăcea sentimentul.

George o privea pe Elaine. Din seara cu acul de cravată şi euforica lui uşurare de a-l fi găsit, semnele de pe gîtul nevesti-sii îl sîcîiseră neîncetat. O văzu împingîndu-şi în gură o Ryvita cu brînză slabă rasă pe deasupra. Slăbise vizibil, devenind, recunoştea el fără tragere de inimă, atrăgătoare de-a binelea pentru vîrsta ei. Îşi atenuase machiajul de la ochi şi începuse să-şi dea cu dermatograful pe dinăuntrul genelor de jos. Acest fapt mărunt făcea ca ochii să-i fie mai deschişi şi mai misterioşi. George scrîşni din dinţi. Toate erau la fel, femeile. Ştia, fără umbră de îndoială, că Elaine, neghioaba de Elaine, avea o aventură. Îşi ridica poalele pe bancheta din spate a maşinii cine ştie cui, sau şedea pe mătărînga sculată a...

– George! Te simți bine? interveni vocea ei, tăioasă.

Imaginea din mintea lui George se evaporă, iar el se tîrî înapoi la realitate.

– Sigur că da, dragă.

Răspunsese cu obişnuitul său glas moale şi umil.

– Atunci, nu te mai holba la mine, mă ia cu fiori.

George se ridică de pe scaun şi-l luă ameţeala, cînd din nou i se formă în minte o imagine. De astă dată, stătea aplecat peste Elaine, cu cuțitul elvețian ridicat deasupra capului...

– Cred c-am să ies la o plimbare, dragă, nu mă simt foarte bine. Am nevoie să-mi limpezesc minţile.

– Dar în cîteva minute începe „Taggart's".

„Taggart" era programul favorit al lui George. În seara asta însă trebuia să iasă din casă şi de lîngă Elaine pînă nu exploda.

– N-am să stau mult, dragă. Trage-mi-l pe video.

Elaine reveni cu privirea spre televizor. George ştia că, în cîteva secunde, avea să-l dea uitării. Se gîndea la papiţoiul ei. Ieşi grăbit din cameră, înhăţîndu-şi paltonul şi pălăria, şi părăsi casa. În timp de mergea pe stradă, scoase mănuşile din buzunar şi şi le puse. Simţea că turba de furie. O furie ce-l orbea. Cum îndrăznea? N-o dorea, n-o mai dorise de ani de zile, dar totuşi era soţia lui. *Soţia* lui. O luase de nevastă şi-i dăduse numele lui. O ridicase din şanţ, ca să-i fie soţie. Şi, ca toate celelalte, nu era decît o pizdă intrigantă.

O revăzu în minte, dezbrăcîndu-se, ca în seara cînd îi zărise urmele de pe gît. Apoi o văzu într-o maşină, cu un bărbat fără chip atingînd-o prin toate locurile secrete. Iar Elainei îi plăcea! Îi plăcea, curva!

George mergea din ce în ce mai repede, bocănind cu pantofii pe trotuar. Elaine era la fel ca mama lui. A, se dădeau femei cumsecade, dar în adîncul sufletului erau nişte tîrfe. La fel ca Eva, te trădau. Le dădeai totul, şi ele primeau. Luau, apoi zîmbeau şi făceau pe afectatele – şi-n tot acest timp îşi rîdeau de tine. Rîdeau de le ieşeau ochii

din capetele alea urîte şi grăsane.

Începuse să respire cu trudă.

Se opri şi privi în jur. Ajunsese în faţa blocului de apartamente unde fusese jefuit. Traversă strada şi urcă hotărît panta, pînă sub copac. Privi la etajul întîi, blestemînd-o pe Elaine fiindcă, în graba de a scăpa de ea, uitase să-şi ia binoclul de operă.

Leonora Davidson urmărea „Traggart", fără a şti că, de la nici douăzeci de metri distanţă, Spintecătorul din Grantley îi privea fereastra. Se ghemui în fotoliu, cu o cană de cafea pe măsuţa alăturată şi ţigările pe braţul fotoliului. Era mulţumită.

George îi privi fereastra timp de zece minute. Nimic. Se uită la ceas. Era zece fără zece. Porni spre bloc, scrutînd din ochi strada şi ferestrele apartamentelor, în căutarea vreunei mişcări. Leonora auzi o bătaie în uşa de la intrare şi ţistui din limbă. „Taggart" tocmai se pregătea să-l demaşte pe ucigaş. Se ridică din fotoliu şi ieşi în micul hol.

– Cine e? întrebă, cu voce sonoră şi nerăbdătoare.

– Doamna Davidson?

Leonora se încruntă. Nu cunoştea glasul.

– Cine-ntreabă?

– Sînt omul care a fost jefuit, aţi ieşit să mă ajutaţi.

Glasul lui George era calm şi molatec.

Sprîncenele Leonorei se arcuiră.

– A, da. Mi-amintesc.

Descuie uşa, trăgînd cele două zăvoare mari şi scoţînd lanţul înainte de a o deschide.

George stătea în prag, zîmbind.

– Îmi pare rău că vă deranjez atît de tîrziu, dar lucrez la nişte ore cam nepotrivite, înţelegeţi dumneavoastră. Voiam doar să vă mulţumesc cum se cuvine pentru cît m-aţi ajutat în noaptea aceea. Zău că nu ştiu ce-aş fi făcut fără dumneavoastră.

La etaj, auzi o uşă deschizîndu-se şi începu să intre în panică.

– Pot intra un moment? N-am să vă reţin mult, vă promit.

Pe palierul de deasupra răsunau paşi. Persoana avea să-l vadă. Avea să-i vadă faţa şi să ştie că fusese acolo.

Leonora făcu un pas înapoi, iar George intră în antreul locuinţei ei, închizînd uşa după el. Îi zîmbi. Micul său zîmbet, care nu-i dezvelea decît puţin dinţii. O observase săptămîni în şir şi ştia că nu locuia cu nici un bărbat în casă. Întotdeauna se culca singură.

Leonora surîse la rîndul ei. Acum, că ştia cu cine avea de-a face, era mai bucuroasă. Cînd locuiai singur, niciodată nu puteai socoti că aveai destulă grijă.

– Vreţi să poftiţi în salon? Tocmai îmi făcusem o cafea, doriţi şi dumneavoastră una?

Faţa ei deschisă era ca un balsam pentru George.

– Dacă nu vă deranjez... Nu vreau să vă încurc.

O urmă în salon.

– Luaţi loc şi vă aduc cafeaua. O beţi cu lapte şi zahăr?

George dădu din cap.

– A, vă uitaţi la „Taggart", şi mie-mi place mult acest program. Soţia mi-l imprimă pe bandă.

– Păi, staţi jos, domnule...

– Markham. George Markham.

– Luaţi loc, domnule Markham, vin într-o clipă.

George se aşeză pe sofa, o piesă veche din P.V.C. care era clar că văzuse vremuri mai bune. Constată că încăperea era curată şi ordonată, deşi foarte demodată. Avea nevoie de decoraţiuni. Îşi descheie paltonul. Privi spre ecranul televizorului, zîmbind pentru sine. Leonora reveni cu cafeaua şi i-o întinse.

– Şi, ce mai faceţi? Vă spun, domnule Markham, aici e din ce în ce mai rău. Tinerii par să devină stăpîni pe toate. Nu mai ies noaptea din casă decît dacă e neapărată nevoie. Cu borfaşii şi cu Spintecătorul din Grantley, nici o femeie nu mai e în siguranţă.

George sorbi din cafea.

– Aveţi perfectă dreptate. Şi eu îi spun nevesti-mii că trebuie să aibă mare grijă. Foarte mare grijă, într-adevăr.

Chipul i se înnoură.

Leonora îşi aprinse o ţigară.

– Aţi fost la poliţie? Au aflat cine fusese?

– A, nu. E o pierdere de timp, în vremurile astea poliţia nu mai poate prinde pe nimeni. Sau cel puţin aşa se pare, oricum.

Leonora dădu din cap, nesigură ce să răspundă.

– Sînteţi divorţată?

– Da. De zece ani, zîmbi ea cu tristeţe.

George o privi bîndu-şi cafeaua. Avea părul şaten-deschis şi ochii albaştri, spălăciţi. În jurul gurii i se întipăriseră riduri adînci. Nu era o femeie atractivă, îşi spuse el. Ochii îi coborîră spre sînii ei. Îi plăceau. Îi văzuse de multe ori.

Puse cafeaua pe masă.

– Pot merge pînă la toaletă, vă rog?

– Desigur. A doua uşă pe dreapta, în hol. Trebuie să trageţi tare de lanţ, altfel nu curge apa.

Se ridică.

– Vă mulţumesc.

Ieşi în hol şi se duse în bucătărie. Deschizînd sertarele încet, cu grijă, găsi cuţitele şi luă unul mare, de pîine, pe care şi-l înfipse sub cureaua pantalonilor, acoperindu-l cu haina. Apoi reveni în salon. Îi zîmbi femeii.

Ea zîmbi la rîndu-i.

Apoi George se apropie încet. Începu să vorbească:

– Ornamentul acesta, vă pot întreba de unde-l aveţi?

Luă o vază mare, înaltă cam de patruzeci de centimetri, din sticlă încrustată. Se afla pe consolă, deasupra sobei cu gaze. Se întoarse spre Leonora, cu vaza în mîini.

– A, aia a fost a maică-mii.

Leonora se aplecă în fotoliu, care era tras lîngă foc, cu mîinile întinse ca pentru a-i lua vaza. Cînd deschise gura să vorbească din nou, faţa îi încremeni. George ridică vaza deasupra capului, această mişcare făcînd haina să i se deschidă. Leonora îi văzu cuţitul de pîine la cingătoare şi vaza grea coborînd în acelaşi timp. Simţi urletul ridicîndu-i-se în gît, dar George fu mai rapid.

Îi trînti din răsputeri vaza în frunte. Fu uimit că forţa

loviturii nu sparse obiectul. Nici măcar nu-i crăpase pielea capului, deşi începea să apară încet un cucui de mărimea unui ou.

Femeia leşinase. George se aşeză pe sofa şi o privi cîteva minute. Zăcea răstignită în fotoliu. Fusta şi puloverul de pe ea se boţiseră într-o poziţie incomodă.

Ridicîndu-se, George puse vaza la loc de unde o luase, aranjînd-o meticulos. Apoi îndreptă ţinuta Leonorei, trăgîndu-i fusta şi puloverul în jos pentru a arăta mai firesc. După care, scoţînd cuţitul din pantaloni, îl puse lîngă fotoliul ei. Se dezbrăcă de veston şi îl împături ordonat pe canapea.

Mulţumit de rezultate, luă din nou cuţitul şi începu să-i taie puloverul de la guler pînă la burtă. Ca de obicei, îl deschise cu grijă şi se apucă să facă acelaşi lucru cu sutienul.

Braţele Leonorei atîrnau peste marginile fotoliului, iar capul îi căzuse pe un umăr, cu gîtul puţin îndoit. Cînd George începu să-i ciopîrţească fusta, femeia făcu o mişcare. Ţistuind din limbă, George ieşi în hol şi luă de pe cuier un fular de tartan. Reveni la Leonora, căreia îi trase brutal capul în faţă, de păr, făcînd-o să geamă. Petrecîndu-i fularul pe după gît, îi împinse capul înapoi. Apoi se apucă de treabă. Încrucişîndu-i fularul peste sînii goi, apucă de fiecare capăt şi-i înfăşură materialul lînos peste mîini, pentru a-l ţine cît mai bine. Începu să depărteze braţele. Privi cum ţesătura cadrilată se întindea tot mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, i se afundă în carnea gîtului.

George fluiera un cîntecel printre dinţi. Acum toată tensiunea se risipise. Simţi că se relaxa.

George redevenise stăpîn.

Capitolul 18

Elaine auzi cheia lui George în uşă şi se uită la ceas. Era douăsprezece şi douăzeci. Îl ascultă fredonînd în timp ce-şi scotea paltonul şi îl agăţa în cuier. Avea nervii întinşi la limită şi înghiţi în sec cînd George intră în salon. Chipul îi

era însufleţit. Ochii cenuşii şi morţi părură să scînteieze cînd o privi.

– Bună, dragă, să-ţi fac un lapte? Eu beau unul, am gîtul uscat.

– Unde-ai fost, George? întrebă Elaine cu voce plată.

Îi simţi surpriza, deşi rămase calm la faţă.

– Păi, am făcut o plimbare, dragă, unde Dumnezeu să mă fi dus?

– Adică te-ai plimbat mai mult de trei ore, aşa?

Elaine observă că era derutat. Îşi dădu seama că nu era conştient cît timp lipsise.

– Am... M-am plimbat, nimic mai mult. Mă plimb adesea, ştii bine.

Rămase nemişcată, privindu-l, cu ochii duri ca oţelul. Înainte de a vorbi, îşi umezi buzele cu limba. Ochii lui George stăteau lipiţi de ea, urmărind fiecare nuanţă.

– În toţi anii de cînd sîntem căsătoriţi, George Markham, pot număra pe degetele unei singure mîini de cîte ori ai ieşit la plimbare singur. Acum, deodată, nu te mai găseşte omul prin casă. Vreau să ştiu unde te duci. Şi te previn, George, dacă mă minţi, în casa asta o să aibă loc o crimă astă-seară.

O privi cîteva secunde, apoi simţi: chicotitul ascuţit care i se ridica din stomac, croindu-şi treptat drum în sus pe gîtlej. Încercă eroic să se calmeze, înghiţind un nod, dar zadarnic. Izbucni într-un rîs nervos, strident. Ca un copil care rîde de groază cînd îi este pîrît învăţătorului. În minte-i răsuna un singur cuvînt: crimă.

Comisese deja o crimă în seara asta. Elaine avea să-l ucidă pe ucigaş. De fiecare dată cînd se gîndea la asta, izbucnea în hohote de rîs isteric. Cînd trecuse timpul? Cînd naiba trecuse atîta timp?

– George?

Elaine se ridicase în picioare. Rîsul lui o speria.

– Pentru numele lui Dumnezeu, George, calmează-te.

Căzuse în genunchi, ţinîndu-se cu mîna de burtă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

Gîfîia de-atîta veselie. O veselie stranie, sinistră. Elaine rămase în picioare, privindu-l pînă se liniști.

Cînd fu în sfîrșit capabil să se miște, George își scoase batista din buzunar și-și suflă viguros nasul, înainte de a se așeza pe scaunul cel mai apropiat. Rîsul i se istovise, rămînînd numai teama de a fi descoperit. Tăios ca un cuțit, creierul îi ticăia secundele, în timp ce-și privea soția. Oare Elaine ghicise?

– Ceva e în neregulă, George, o știu. Toate plimbările astea, absențe de ore-ntregi – nu-ți stau în fire. În mod normal, trebuie să te trag afară din casă ca să mergem fie și doar la cumpărături.

Se așeză greoaie în celălalt fotoliu.

– Vreau să știu exact ce se petrece.

Glasul ei nu îngăduia nici o scuză, dar, în adîncul sufletului, nu dorea să afle. Nu voia să creadă lucrul de care se îngrozea latura ei rațională.

George se așeză tăcut, răsucind batista între degete. Avea nevoie de ceva care s-o abată pe Elaine complet în altă direcție. Ideea i se ivi în minte, și se agăță de ea ca înecatul de un pai. O privi, adunîndu-și în ochii cenușii și tulburi fiecare dram de tristețe pe care și-l putea găsi.

– Am o problemă îngrozitoare, Elaine. Îmi ieșeam din minți de îngrijorare cum să-ți spun. S-a întîmplat ceva cumplit.

Elaine simți că i se usca gîtlejul. „Dumnezeule din ceruri, rogu-te nu-l lăsa pe George să-mi spună că... Nu vreau să știu. Pur și simplu nu vreau să știu."

– Mă concediază, Elaine.

Îi privi ochii îngustîndu-se ca două mici fante.

– Pardon?

– Mă... mă vor da afară. Mi-au spus-o nu de mult. Sîntem cinci în total. Se numește dinamizare. Pur și simplu n-am putut să-ți spun, dragă. Aveam senzația că din nou sînt nedemn de tine. Umblu pe străzi, ca amețit. Te privesc, iubito, cum te uiți la televizor, și nu sînt în stare să-ți spun.

Elaine era năucită.

– Înțeleg.

George abia-şi putea stăpîni rîsul. Vulpoi bătrîn ce era. Deştept ca un sac de maimuțe. Putea scăpa basma curată din orice. Era un maestru.

– Îmi pare atît de rău, dragă. Ştiu c-ai să-l găseşti un nou eşec din partea mea. Pur şi simplu, lucrurile nu ies niciodată bine, oricît aş încerca.

Elaine rămase absolut nemişcată. Prin forța obişnuinței de ani de zile, chipul îi era de nepătruns pentru George. O părticică din ea simțea că trebuia să se apropie de el, să-l cuprindă cu brațele şi să-l compătimească. Dar nu putea. Anii de evitare a contactului fizic făcuseră imposibilă o asemenea atitudine.

Bietul George primise insulta supremă. La cincizeci şi unu de ani, fusese aruncat la gunoi. Niciodată n-avea să mai lucreze, iar ea, soția lui, se simțea uşurată că asta era tot. Că nu era un ucigaş. Nu era violator. Ştia că n-ar fi trebuit să gîndească asemenea grozăvii despre el, dar după cele întîmplate înainte...

Izgoni gîndul. Acum n-avea să se gîndească la asta. Cel puțin, îi era datoare lui George.

– Îmi pare rău, dar ne vom descurca noi cumva. Mă aştept la o compensație mărişoară. Casa e achitată. Eu am serviciu. Vom răzbi noi.

George îi zîmbi trist:

– De-asta am spus la Crăciun că vom merge s-o vizităm pe Edith în Florida. Ştiam că voi primi banii din compensație şi voiam să fie un lucru pe care să-l aştepți cu nerăbdare, înțelegi. Măcar atîta voiam să-ți dăruiesc. O călătorie în America, fără să cruțăm nici o cheltuială. O călătorie de-o viață.

George începu să se încălzească pe subiect. Împuşcase doi iepuri dintr-un foc. Ştia la ce se gîndise Elaine şi că avusese dreptate. O, cîtă dreptate. Dar el, George Markham, se furişase şi scăpase dintr-o situație foarte periculoasă. Fiindcă, dacă se ivea necesitatea, i-ar fi tăiat Elainei beregata fără a sta un moment pe gînduri. Acum îi spusese

lucrul de care se temea cel mai mult şi, în loc de acuzaţii şi ceartă, îi cîştigase înţelegerea. Îi spusese despre concediere. Era stăpîn pe situaţie.

– Nu ştiu dacă o călătorie în America ar fi o idee atît de bună acum, George, cînd ţi-ai pierdut aşa slujba.

– Mergem, Elaine. Mergem. Vreau să ţi-o dăruiesc. Dumnezeu ştie că nu te-am făcut niciodată fericită şi întotdeauna am dorit, să ştii.

Elaine îi privi ochii cenuşii, neînsufleţiţi. Licărul slab se stinsese, redevenind George cel pe care-l cunoştea.

– Vrei un ceai?

Elaine dădu din cap.

George se ridică din fotoliu şi merse la bucătărie. Ceasul arăta ora unu şi cinci. Era mai bine să se grăbească şi să se culce, altfel, dimineaţă avea să fie obosit. Fredona din nou, în timp ce punea ceainicul pe aragaz.

Dorothy Smith ciocăni la uşa Leonorei, ca de obicei. Mergeau împreună la lucru. Faţa ei grasă, sub o perucă cu păr negru, era zîmbitoare şi prietenoasă. Cînd nu i se răspunse la uşă, se încruntă. Bătu din nou, mai tare de astă dată. Tot nici un răspuns.

Doar nu plecase deja? Făceau drumul împreună de peste doi ani şi lucrau în schimbul de la zece la şase. Îşi consultă ceasul. Nouă treizeci şi cinci. Venise mai devreme, deci, unde era Leonora? Poate plecase să dea o raită prin magazine. Se aşeză pe treptele dintre parter şi etajul întîi, punîndu-şi geanta grea pe genunchi. Fumă o ţigară şi se uită din nou la ceas. Aproape zece fără zece. Frumoasă figură, aveau să-ntîrzie. Strivi chiştocul ţigării sub gheată. Apoi auzi nişte paşi urcînd scara. Se ridică să-şi salute prietena, cu un semizîmbet pe faţă, dar era vecina acesteia.

– Bună, iubito. Ai văzut-o pe Leonora în dimineaţa asta?

Cealaltă femeie ridică din umeri.

– Nu.

– Mă întreb ce i s-a întîmplat. O aştept de nu ştiu cînd.

– Poate-a dormit mai mult?

Vecina deschidea uşa apartamentului alăturat.

– Nu. Am bătut în uşă mai-mai s-o dau jos.

– Sigur n-o fi avînd zi liberă?

– Întotdeauna avem aceleaşi zile liber. Nu-mi place. Dacă Leonora ar fi fost chemată să plece undeva pe neaşteptate, mi-ar fi telefonat. Ştie că mă abat din drum ca să mergem la serviciu împreună.

Vecina îşi lăsă în antreu plasele grele cu cumpărături şi scoase cheile din uşă.

– Am o cheie. Mi-a dat-o atuncea cînd s-a încuiat. În caz că se mai întîmplă. A costat-o patruzeci de lire să-şi pună broaşte noi. Mai mare ruşinea, după părerea mea.

Dorothy dădu din cap a încuviinţare.

– Crezi că e bine să intrăm în casă? Poate a avut un accident, o fi bolnavă sau ceva.

– Mai bat o dată.

Nici uneia din ele nu-i surîdea ideea de a intra în casa Leonorei, avînd în vedere situaţia, dacă nu era neapărată nevoie.

Dorothy bătu din nou cu pumnul în uşă, zgomotul răsunînd cu ecou prin blocul de apartamente.

Nimic.

Deschise cutia de scrisori şi strigă prin ea. Apoi ascultă, în eventualitatea că Leonora era bolnavă în pat.

Se ridică.

– Televizorul e deschis.

Vecina deschise încet uşa. Holul era destul de întunecat. Se afla în centrul apartamenului şi, toate uşile fiind închise, lumina de la fereastre nu ajungea pînă acolo. Dorothy aprinse lampa. Mirosiră prin aer şi se priviră. Se simţea o duhoare destul de înţepătoare, pe sub mirosul mai puternic, al lacului de lavandă. Cele două femei porniră, stînjenite, spre dormitorul Leonorei. Dorothy deschise uşa.

– Patul e făcut, spuse ea, nedumerită.

Vecina Leonorei rămase lîngă uşa de la intrare. Avea un presentiment cumplit.

Uşa salonului era închisă complet, iar Dorothy simţi un

fior de teamă nelămurită cînd puse mîna pe clanță. Intră în salon. Focul sobei cu gaze ardea, iar la televizor se transmitea o emisiune pentru copii, cu păpuși. Mintea ei înregistră aceste fapte. Ochii însă i se ațintiră asupra prietenei sale.

Dorothy rămase nemișcată, privind rămășițele pămînteşti ale Leonorei Davidson.

În sfîrşit, după un răstimp ce păru o veşnicie, urlă – cu un zbieret ascuțit, animalic, care reverberă prin camera strîmtă, umplînd-o de spaimă şi revoltă. În semn de rămas-bun, George înfipsese cuțitul de pîine în orbita stîngă a Leonorei. Picioarele desculțe îi erau întinse în fața focului, iar pe timpul nopții se pîrliseră treptat. Undeva, într-un ungher al minții, Dorothy îşi dădu seama că de aici provenea mirosul acela ciudat.

Carne arsă.

Caitlin şi Kate erau entuziasmați. Ucigaşul schimbase din nou tactica. Intrase în locuința cuiva. Asta nu putea însemna decît un singur lucru: victima îl cunoştea.

Ancheta la domicilii încerca să stabilească nu numai unde se aflaseră oamenii, ci şi dacă văzuseră pe cineva în bloc sau prin apropiere.

Înviorarea lui Kate se risipi curînd, cînd văzu trupul femeii. Ce fel de om i-ar fi făcut aşa ceva unei alte ființe omeneşti?

– Are spermă pe gură, sîni, în vagin şi în jur. Aş îndrăzni să deduc că omul nostru s-a ospătat pe săturate azi-noapte. A şi sodomizat-o, bag mîna-n foc.

Medicul legist clătină din cap.

Caitlin privea trupul femeii ca pentru a-şi întipări imaginea sa în memorie. Din ochi încă îi mai ieşea cuțitul de pîine, ca o statuetă hidoasă. Cel puțin, cineva stinsese gazul şi deschisese ferestrele.

De jur împrejur, oamenii îşi vedeau de treburi. Cei de la locul faptei făceau fotografii. Culegeau fibre de pe covor şi mobilă. Luau fire de păr. Recoltau mostre de sînge de pe cadavru, fotoliu şi covor. Kate îl văzu pe unul băgînd două

ceşti de cafea în pungi de plastic pentru a lua amprentele şi ştiu imediat că n-avea să găsească nimic. Criminalul purta întotdeauna mănuşi. Întotdeauna. Prevăzător cît cuprinde.

Caitlin îşi desprinse privirea dinspre trupul Leonorei, ochii săi sfredelindu-i pe ai lui Kate.

– De data asta, trebuie să găsim ceva. Nu-i Omul Invizibil, pentru numele lui Dumnezeu. Cineva trebuie să-l fi văzut.

Kate nu era sigur pe cine încerca să convingă.

– Cele două femei care au descoperit cadavrul sînt ambele în spital. Şocate.

– Ei, cred şi eu că sînt, Kate. Uită-te peste ce-au dat. Dar de data asta, l-am prins. Ştiu şi gata. Simt.

Kate spera să aibă dreptate.

– Vii cu mine să asistăm la autopsie?

Caitlin dădu din cap.

– Da. Voi fi acolo, Katie. Vreau să aflu totul. Ceva anume o să ne ducă la ticălosul ăsta. O ştiu, pur şi simplu.

D.S. Spencer intră în cameră şi se uită la cadavrul Leonorei. Se înverșnea rapid. Polițistul îl privi lung, la fel ca, înaintea lui, Caitlin.

– Cred că momentul morții va fi greu de determinat. Dacă focul a ars toată noaptea, a întîrziat rigidizarea cadaverică, comentă Spencer, îngîmfat.

– Odată ce consemnăm toate declarațiile, ne vom face o idee, nici o grijă.

Kate îl antipatiza pe Spencer şi ştia că o simțise şi el, ceea ce, oarecum, îl avantaja.

– Stai pe-aici şi ocupă-te de ridicarea cadavrului, Spencer. Domnule, eu mă duc să văd cum se descurcă cei în uniformă cu ancheta la domicilii. Vreau să vorbesc personal cu cîțiva vecini, înainte de a le chestiona pe cele două care au găsit cadavrul. Poate una dintre ele va fi ştiind unde este fostul soț. Din cîte deduc, n-a avut copii, nici rude apropiate. Vrei să vii cu mine?

– Du-te, Katie, ne vedem la spital, pentru autopsie.

– O.K.

Ieşi bucuroasă din apartament. Imaginea trupului neînsufleţit îi stăruia în minte.

La prima locuinţă pe care o vizită, i se oferi o cafea, pe care o acceptă recunoscătoare. După scena de jos, avea nevoie de ceva s-o calmeze. Locatara însă oricît era de prietenoasă, nu ştia nimic. Kate se asigură de acest lucru în cinci minute. Le dădu o pistă spre soţul dispărut. Fugise cu prietena Leonorei şi locuia acum în Canada. Kate îi mulţumi şi plecă. Merse la uşa de vizavi şi ciocăni. Îi deschise un bărbat masiv, îmbrăcat într-o vestă tricotată. Fred Borrings o pofti pe Kate în micul său apartament, invitînd-o ceremonios să ia loc. Se vedea clar că o aşteptase.

– Ei şi-acuma, duduie...

– D.I. Burrows, domnule, îi surîse Kate.

– Am plecat la crîşmă aseară la zece fără ceva. Ajungem să cunoaştem toate sunetele din apartamente. Devin parte din auz, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic; ştiu pînă şi la ce oră trage apa seara fiecare locatar. Pot să-i cronometrez.

Oricum, am plecat de-aici aseară pe la zece şi, cînd coboram scara, am auzit o uşă închizîndu-se. Era a Leonorei. Mi-am zis că avea un musafir, fiindcă-mi amintesc că mi-am zis că-i ceva neobişnuit. Leonora primea rareori musafiri. Foarte drăguţă femeie, să ştiţi, da-ntotdeauna îşi vedea de-ale ei. N-o căuta nici un bărbat, dacă pricepeţi aluzia. Nu ca pe unele dintre muierile care stau în blocul ăsta! Doamne, parc-ar fi un atelier de ciocăneală. Da' Leonora era femeie de treabă.

– N-avea absolut nici un prieten?

– Nu. Muncea tot timpul. Îi era frică să iasă din casă noaptea, datorită jafurilor din cartier. Pare-se că se-adună aici toţi drogaţii, nici nu ştiu de ce. Cîteodată seara trebuie să păşim peste ei cînd urcăm scările. Intră-n holuri să scape de frig, cred. Săraca Leonora. N-ar fi făcut rău nici unei muşte.

– Deci, n-aţi văzut efectiv pe nimeni?

Fred clătină din cap.

– Nnț. Da' ştiu ce-am auzit. Acuma-mi doresc să fi bătut la uşă. Aşa fac uneori. Să văd dacă nu vrea un pachet de ţigări sau ceva, de la crîşmuliţă. Ştiu că nu iese noaptea, înţelegeţi. Cine-a venit la ea în casă, o cunoştea. Cînd ciocăneam la uşă, plecînd, ea întreba: „Cine e?" sau „Tu eşti, Fred?" Ştiţi genu'. Niciodată nu deschidea pînă nu ştia cine e.

De-asta cred că-l cunoştea. Toată dimineaţa m-am gîndit. Cînd am auzit tărăboiu', am coborît şi eu, înţelegeţi. Muieruştile-alea două zbierau de le ieşiseră ochii. Eu am telefonat la dumneavoastră şi la Salvare. De-a-tunci mă tot. gîndesc. Leonora îl cunoştea pe agresor, fata mea, nu mă îndoiesc.

Kate îl lăsă să vorbească. Avea sens ce spunea. Dacă locuia singură şi nu era un gen foarte sociabil, Leonora era conştientă de pericole. Femeile care nu duceau o viaţă socială erau întotdeauna mai prudente faţă de cei ce le băteau la uşă decît cele care mai ieşeau cît de cît în lume.

– N-aţi observat nici o maşină străină parcată afară cînd v-aţi dus la...?

– M-am dus la „Hoy and Helmet" Şi, nu, n-am văzut nici o maşină neobişnuită afară. Prietenul meu m-a adus acasă cu maşina lui pe la unşpe şi-un sfert, şi am observat că la Leonora încă mai ardea lumina. O vedeam prin ochiurile perdelelor. Cum spuneam adineaori – ajungi să ştii totul despre toată lumea. Aşa cum locuim, unii peste alţii.

– Aţi văzut-o vreodată pe Leonora cu un bărbat? Poate vreun coleg de la serviciu care s-o fi adus cu maşina pînă acasă?

– Întotdeauna mergea şi venea de la serviciu cu prietena ei, Dorothy. Nu ştiu ca vreuna din ele să fi mers vreodată singură. Îşi luau pînă şi aceleaşi zile libere.

Kate zîmbi, pentru a atenua efectul următoarei propoziţii:

– Se pare că ştiţi enorm de multe despre Leonora Davidson, domnule Borrings.

Omul o privi întunecat.

– Întîmplător îmi plăcea, duduie. Îmi plăcea mult. Nu-i nici o lege contra, nu? Încerc să v-ajut ca să găsiți vinovatul. Asta-i tot. Puteți să-mi verificați povestea. O mulțime de oameni m-au văzut la „Hoy", stau mult pe-acolo.

– Nu va fi necesar, domnule Burrows.

Avea să se verifice desigur, ca procedeu de rutină, dar Kate era prea înțeleaptă ca s-o menționeze.

– Doar că, în mod normal, oamenii sînt nehotărîți în privința multor lucruri pe care le văd sau le aud. Știți, după o spargere la bancă, fiecare martor descrie hoțul ca purtînd un pulover de altă culoare și altfel de pălăre.

– Înțeleg exact la ce bateți aluzie, duduie, replică el, dur. Da' eu nu-s așa. Nu fac risipă de cuvinte. Spun ce gîndesc și mă gîndesc la ce spun. Lumea ar arăta naibii mult mai bine dacă ar fi mai mulți la fel.

– Întocmai. Ei, v-am răpit destul timp, domnule Burrows. Vă mulțumesc foarte mult, mi-ați fost de mare folos.

Omul se ridică și o salută înclinînd din cap, însă fără prietenie. Kate știa că era genul care de obicei îi domina pe ceilalți. Din puținele fapte pe care le dedusese despre Leonora Davidson, probabil că și pe ea o dominase. Era ca un copil care știa răspunsul corect, agitîndu-se în bancă, cu mîna pe sus, trepidînd de emoție. Numai că era copilul pe care îndeobște profesorul îl trecea cu vederea.

– Sînt absolut dispus să identific oficial cadavrul, duduie. Fostul ei soț e în Canada sau cam așa ceva.

– Vă mulțumesc. Dacă va fi necesar, vă anunțăm.

Kate își luă rămas-bun și porni spre spital, pentru autopsie.

Cînd ajunse acolo, se duse mai întîi s-o vadă pe Dorothy Smith. I se făcuse o injecție cu diazepam, ca să se calmeze. Cînd se așeză pe marginea patului, Kate văzu că femeia avea ochii sticloși. Îi zîmbi, iar Dorothy încercă să-și limpezească privirea.

– Bună ziua, sînt detectiv inspector Burrows. Aș dori să vă pun cîteva întrebări, dacă vă simțiți în stare să răspundeți.

Dorothy dădu din cap.

– Sînteți sigură că e-n regulă? Pot reveni mai tîrziu.

– Nu. Nu, am să vă răspund. Tot va trebui, pînă la urmă. Mai bine acum, cît încă mi-e totul clar în minte.

– Leonora a pomenit vreodată despre un prieten bărbat? Nu doar iubiți, mă refer la prieteni în general. Poate vreun coleg de serviciu care manifesta un interes ieşit din comun pentru ea?

Dorothy clătină din cap.

– Nimic. Ştiți, nu-i prea plăceau bărbații. Trăia de una singură, genul acela de femeie era. O cunoşteam de peste cincisprezece ani şi, dacă avea un prieten, aş fi ştiut. Ne spuneam una alteia totul.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

– Era o fată bună, Leonora, blîndă şi cumpătată. De ce să fi vrut cineva să-i facă asta? De ce?

Kate nu-i putea da nici un răspuns. În schimb, puse mîna pe a celeilalte femei şi o strînse uşurel, lăsînd-o să plîngă.

Cînd se linişti, Kate îi vorbi din nou:

– Cu Fred Burrows cum era?

Dorothy îşi smulse mîna din strînsoarea lui Kate.

– Îi făcea curte, atîta tot. Cred că i-ar fi plăcut să fie mai mult decît simpli prieteni, ştiți, dar Leonora...

Vocea i se înecă din nou.

– Nici nu voia s-audă de-aşa ceva. Soțul ei obişnuise s-o bată şi jura că niciodată n-avea să se mai încurce cu bărbați.

Kate o privi pe Dorothy fără s-o vadă.

Atunci, cum naiba ajunsese individul în casa ei? Poate era îmbrăcat ca un lucrător, vechea şmecherie. Bați la uşă, spui că eşti de la gaze sau electricitate, iar oamenii îți dau automat drumul în casă. Dar, cu siguranță, ar fi observat cineva. Trebuia să aştepte rezultatele celorlalte interogatorii. Odată ce se sintetizau toate, urma să apară vreo idee ca bază de pornire.

Nu se putea să nu fi văzut cineva ceva, un amănunt cît de mic. Blocurile alea erau nişte adevărați faguri de însu-

fletire. De la aurolaci la heroinomani, acolo se adunau cu toții. Pînă și declarațiile lor, oricît de vagi, puteau determina o direcție de anchetă.

În timp ce începea autopsia, Kate și Caitlin se gîndeau la același lucru: încă o dată, asasinul venise și plecase fără să-l vadă nimeni.

Pentru prima oară după ani de zile, Kate încrucișă degetele. O stăpînea sentimentul că avea nevoie de tot norocul posibil.

Patrick auzise despre Leonora Davidson de la prietenul său, șeful Poliției. I se promiseră toate informațiile pe care le aveau, în termen de douăzeci și patru de ore. Stătea așezat în salonul casei sale, reflectînd la noul eveniment. Oricît de mult o plăcea – și o plăcea într-adevăr – Kate nu ajungea nicăieri. Și nici angajații lui, trebuia să recunoască. Închise ochii, frecîndu-și-i cu putere.

Numai de-ar fi avut un indiciu de pomire. Nu-i trebuia decît un mic amănunt. Știa că și Kate făcea tot posibilul, dar individul întrecuse măsura. Acum ședea cine știe pe unde, rîzînd pe înfundate de ei toți, iar Patrick Kelly nu era omul care să înghită una ca asta. De fiecare dată cînd se gîndea, îl apuca o furie roșie ca focul.

Alesese pentru fiica lui un sicriu alb, cu căptușeală de satin roșu-aprins. Coșciugul era dublat cu plumb, închis etanș împotriva aerului și insectelor. Gîndul la fetița lui frumoasă sub pămînt, în frig și umezeală, cu miriapozi și alte lighioane tîrîndu-i-se peste toată fața, în gură și prin părul lung și blond, îi făcea rău. Dar omul care o trimisese acolo... asta era o cu totul altă mîncare de pește. Patrick Kelly avea să ia măsuri să putrezeas-că treptat, să moară la fel de oribil pe cît ucisese.

Își frecă din nou ochii. Tensiunea începea să-și spună cuvîntul. Știa că se apropiase primejdios de punctul de explozie. Privi fotografia lui Mandy de pe consolă. Fusese făcută cu cîteva săptămîni înainte de moarte, la ziua de naștere a unei prietene. Fata o mărise, o înrămase și i-o

trimisese lui, cu o generozitate care-i adusese lacrimi în ochi. Autorul fotografiei o imortalizase pe Mandy cu capul dat pe spate, ochii semiînchişi şi dinţii arătînd ca nişte perle impecabile, în timp ce rîdea. Era unul dintre acele instantanee norocoase, surprinse uneori cu un aparat ieftin, şi-i plăcea mult.

Willy bătu încet la uşă, înainte de a intra în cameră.

– Pat, a venit Kevin Cosgrove, vrea să te vadă.

Înălţă sprîncenele.

– Să-i cîrpesc una şi să-l trimit învîrtindu-se? întrebă el, cu speranţă.

Kelly clătină din cap.

– Nu. Primeşte-l.

Simţea din nou apăsarea aceea în piept. În ultima vreme, se întrebase dacă nu cumva avea probleme cu inima, dar izgonise gîndul.

Kevin intră în cameră. Pînă şi Kelly fu şocat de cum arăta. Slăbise, iar înfăţişarea sa dintotdeauna spilcuită dispăruse. Avea părul în neorînduială şi ar fi trebuit să se radă.

– Christoase Atotputernice, arăţi ca o lampă cu parafină.

Kevin rămase nesigur în uşă, cu chipul alb de frică.

– Am venit pentru înmormîntarea lui Mandy, domnule.

Patrick ştia că băiatul avusese nevoie de mult curaj ca să vină acasă la el şi, împotriva propriei voinţe, fu impresionat. Cunoştea oameni mari, tari ca granitul, care n-ar fi îndrăznit să intre la el în casă după ceea ce-i făcuse lui Cosgrove.

– Ce-i cu înmormîntarea? întrebă Patrick încet.

Kevin privi prin încăpere, aţintindu-şi ochii asupra unei vaze japoneze înainte de a răspunde:

– Păi, vreau să vin şi eu. Vă rog.

Ultimele două cuvinte fuseseră scăzute şi prelungite. O rugăminte în sine.

Kelly îl privi lung, nehotărît.

– Poţi veni, băiete, dar să nu te-apropii de mine şi ai mei. Vorbesc serios, Kevin. Te voi acuza întotdeauna pen-

tru ceea ce i s-a întîmplat. Întotdeauna. Dacă n-ai fi lăsat-o singură acolo...

Nu continuă, simțind din nou apăsarea pe inimă.

– Du-te, ieşi. Pînă nu-mi ies iar din țîțîni. Şi ține minte ce-am spus, Kevin. Stai departe de mine, fiule. Nu ştiu de ce-aş fi capabil dacă te văd prea mult, în timp ce o îngrop.

Kevin lăsă capul în piept şi, răsucindu-se pe călcîie, ieşi din cameră, închizînd uşa după el. Patrick rămase mult timp cu privirea spre uşă. Într-un tîrziu, intră Willy, cu o cafetieră plină. Punînd tava pe o măsuță eduardiană de lîngă sofa, turnă în două ceşti, una pentru Kelly şi una pentru sine. Le garnisi pe amîndouă cu brandy din belşug. Kelly urmări încercarea neîndemînatică a namilei de a face pe valetul şi se simți amuzat.

– Mă gîndeam că ți-ar prinde bine un piculeț de taifas, Pat. Nu cred că-i bine să stai tot timpul singur. Îți trebuie nitică tovărăşie din cînd în cînd. Noroc.

Închină cu ceaşca de cafea şi sorbi, frigîndu-şi gura.

– La toți dracii, doamna Manners încearcă să-mi sudeze buzele una de alta sau ce?

Patrick rîse sonor.

Uneori, Willy era tonifiant, fără ca măcar să-şi dea seama.

– Mai ai ceva noutăți, Pat?

Formalismele se sfîrşiseră şi se pregăteau să înceapă treburile serioase ale zilei. Kelly avea o înțelegere cu Willy. Îi lăsa mînă liberă, atunci cînd era necesar. Lucrau de mult împreună.

– Nu. Nimic serios. Mîine voi avea toate datele despre ultima crimă.

– Micul stricat are tupeu, nu? Să vină aşa aicea. Voiam să-i ard o dreaptă, doar să-i simtă gustu'.

Patrick fîlfîi din mînă.

– Dă-l încolo. O să-şi încaseze el răsplata într-o zi. Dacă n-are grijă Dumnezeu de asta, o să am eu.

– Mă gîndeam, Pat...

Kelly închise ochii. Era un mare eveniment, Willy gîndea.

– Ştii, păsăreaua aia de moş Bill pe care-o ciocăneşti... vreau să zic, care eşti tu cu ea...

Patrick Kelly dădu din cap, acum în defensivă.

– Ce-i cu ea?

În ziua aceea n-avea chef de o predică din partea lui Nea Charismă.

– Păi, într-o zi v-am auzit pălăvrăgind. Zicea c-au luat probe de sînge sau nu-ş'ce pentru D.P.P. sau cam aşa ceva?

– A.D.N. Despre A.D.N. era vorba. D.P.P. înseamnă directorul procuraturii publice. Oricum, ce-i cu asta?

Chipul rotund al lui Willy era nedumerit.

– Şi-atuncea, A.D.N. ce înseamnă?

Patrick începea să se enerveze.

– De unde mama mă-sii să ştiu eu? Ce-s savant?

– Bine, bine, Pat, nu-ţi ieşi din pepeni.

– Şi, ce voiai să zici?

– Zicea că o puteau face şi-n cazul ăsta, da' ar costa prea mulţi bani.

– Ce să facă?

– Nenorocitele alea de analize. Băga-mi-aş, Pat, tu nu asculţi la nimica din ce vorbesc oamenii?

Privind expresia deschisă a lui Willy, Kelly înţelese că, o dată în viaţă, avusese o idee bună.

Într-o seară, la cină, Kate îi spusese că A.D.N.-ul era o amprentă genetică. Atîta lucru ştia toată lumea, din ziare. Pînă acum, încă nu înţelesese cu adevărat deplinul sens al cuvintelor ei.

– Fă-mi un serviciu, vrei? Sună-l pe şeful Poliţiei şi spune-i că vreau datele asupra tuturor cazurilor rezolvate prin A.D.N. Acuma ţine minte – A.D.N., nu D.P.P. Altfel, am sta aici o veşnicie cu dosarele tuturor nenorociţilor pe care i-a încălţat vreodată moş Bill.

– Îl sun acum, Pat.

Willy se ridică şi porni spre uşă.

– Şi, Willy...

Celălalt se opri.

– Mersi mult. Mi-ai fost de mare ajutor, n-am să uit.

Willy rînji.

– A.D.N... A.D.N...

Continua s-o repete, în timp ce ieşea pe uşă, parcă îngrozit să nu uite.

Patrick îşi luă cafeaua şi sorbi din ea, savurînd tăria brandy-ului.

Poate reuşea să-i împlinească lui Kate dorința.

Poate reuşeau să ajungă cu toții undeva.

Caitlin şi Kate aveau în fața lor majoritatea declarațiilor culese şi amîndoi se simțeau descurajați. Nici măcar un iz de ceva ieşit din comun.

Autopsia dezvăluise că, deşi Leonora Davidson fusese strangulată de atacant, cauza morții fusese, cel mai probabil, „inhibiția vagală" Cu alte cuvinte, murise literalmente de frică.

– Ei, încă o crimă şi n-am găsit nimic. Ce mama dracu', trebuie să fi văzut cineva ceva. E elementar.

Caitlin dădu din cap.

– Aici există indicii, doar că punem deoparte tot ce poate fi util. Oamenii văd o mulțime de lucruri şi nu rețin ce văd.

Bătu cu degetul în hîrtiile din fața lui.

– Unul dintre ăştia trebuie să-l fi văzut pe criminal, doar că încă nu-şi dă seama. Fie e localnic, aşa că-s obişnuiți să-l vadă, fie umbla prin apropiere şi au trecut pe lîngă el pe stradă. A *fost* văzut, dar nimeni încă n-a făcut legătura. Cred că a încetat să circule cu maşina. Aşa că fie ia taxiul, fie totul e la distanță de mers pe jos.

– Poate a luat un autobuz.

– Poftim, deci a *fost* văzut de alți oameni. Dacă găsim doar o singură persoană care, întorcîndu-se de la lucru, de oriunde, a văzut pe cineva neobişnuit în autobuz, am prins un fir.

– Mă rog, Spencer a luat legătura cu toate firmele de maxi-taxi şi verifică toți şoferii de taxi care au lucrat între

nouă şi douăsprezece, în noaptea crimei. Pînă acum a fost primit cu bancuri, tulburare, nervi şi nimic altceva.

– De-acum, crimele încep să provoace zîzanie. O crimă e interesantă, două sînt interesante, patru înseamnă că nu ne facem datoria şi toate persoanele chestionate cred că sînt luate la ochi.

– Şi e normal să-i apuce dracii. Ascultă, îl trimit pe Willis să discute şi cu şoferii de autobuz. Ştii, se poate ca unul dintre ei să fi văzut ceva, sau, mai precis, pe cineva.

Kate dădu din cap.

– „Inhibiţie vagală", n-am mai auzit niciodată de una ca asta. Sună groaznic.

– Mi se face rău de la stomac numai cînd mă gîndesc. Du-te şi te odihneşte, Kate. Eu mai stau un timp aici. Trage un pui de somn.

Kate se ridică, netezindu-şi fusta.

– Ai picioare frumoase, să ştii.

Înainte ca ea să poată răspunde, Caitlin continuă:

– Ce-ţi mai face fata?

– Lizzy? E bine. De fapt, mă duc s-o vizitez.

– Ei, curînd va fi din nou pe picioare, cu voia lui Dumnezeu. Mi-aduci dosarele cu W, te rog, înainte să pleci?

Kate se duse la fişet şi deschise sertarul. În fund se afla o sticlă de „Teacher's". O scoase şi i-o aduse lui Caitlin, care o destupă.

– Cumplită mai e şi ţara asta, să ştii. Un irlandez care bea whisky scoţian, clătină el din cap. Mă rog lui Dumnezeu să găsesc într-o zi un magazin unde se vinde „Bushmill's"

– Parc-ai fi maică-mea.

– A, nu mă îndoiesc că-i o femeie foarte ageră!

Kate îşi luă haina şi poşeta.

– Ne vedem dimineaţă, Kenneth.

– Kenny.

Zîmbind, îşi croi drum prin încăpere, evitînd intenţionat să privească fotografiile de pe perete ale victimelor. Se opri la biroul Amandei Dawkins.

– Ceva?

Amanda clătină din cap.
– Nimic.
– Ne vedem mîine, oftă Kate.
– Noapte bună.

Merse cu maşina pînă la Warley Hospital. Se înserase şi traficul se degajase, aşa că putu conduce fără oprire. În timp ce cobora din maşină, privind clădirea mare şi veche, simţi un nod în gît. Dar Patrick avea dreptate cînd spunea că Lizzy, cel puţin, era vie şi zglobie. Dacă ar fi trebuit şi Kate s-o identifice aşa cum fusese nevoit Ronald Butler să-şi identifice fiica, nu ştia ce s-ar fi ales de ea.

Odată cu ultima crimă, presiunea crescuse perceptibil. Individul trebuia să fie prins, şi cît mai repede. Extrem de repede. Se spunea că, dacă un ucigaş nu era capturat în trei zile, probabilitatea de a-l găsi scădea la minimum. Ceea ce era adevărat, dar acest om comitea crime una după alta. Încercase, îi plăcuse şi, după toate semnele, nu mai era capabil să se oprească.

Străbătu culoarul spre salonul lui Lizzy. Auzindu-l pe Simply Red cîntînd „Dacă de-acum nu mă cunoşti", surîse vag. Cel puţin nu era un mediu spitalicesc obişnuit. Aici, Lizzy putea asculta muzică, umbla îmbrăcată cu propriile ei haine şi avea personal instruit care să-i vorbească şi să-i asculte problemele.

Încordîndu-se şi afişînd un zîmbet, Kate intră în salon. Lizzy stătea la o masă, cu alte două fete. Kate se apropie de ea şi o sărută pe creştet.

– Bună, mami!

Lizzy arăta excelent. În săptămîna de internare progresase deja vizibil. Kate se aşeză la masă şi le salută din cap pe celelalte două. O fată osoasă se ridică.

– Să vă servesc cu o cafea?

– Mulţmesc, fără zahăr.

– Am auzit despre crimă, mami, e îngrozitor. Chiar despre asta vorbeam.

Kate nu ştia ce să spună. Lizzy îi ceruse să nu men-

ționeze că era polițistă. Acum, dădea pe gură totul.

O fată blondă, cu ochi mari şi verzi şi o claie de păr coafat permanent, clătină din cap.

– Probabil că vă solicită foarte mult munca asta. Nu înțeleg cum vă puteți uita la toate cadavrele alea, dom'le!

Kate rînji. Fata era impresionată!

– Nu-i foarte plăcut, trebuie să recunosc, dar e nevoie s-o facă cineva şi pe asta.

– Mămica mea a rezolvat o mulțime de crime, nu-i aşa, mami?

Kate se simțea de-a dreptul jenată.

– Ei, nu o mulțime, cîteva. Asasinatele nu-s chiar atît de comune pe cît s-ar crede.

– Aveți idee cine-o fi Spintecătorul din Grantley?

Kate privi în ochii verzi ai fetei.

– Nu. Sinceră să fiu, habar n-avem. Dar lucrăm să-l descoperim.

Bruneta îi aduse o ceaşcă de cafea şi cele două fete plecară. Kate simți că ştiau că ea şi Lizzy doreau să rămînă singure.

– Ăsta se cheamă timp de calitate, mami. Cînd ai un vizitator, ceilalți trebuie să plece.

– De ce se află aici? întrebă Kate, luînd o înghițitură de cafea.

– Păi, bruneta e Andrea. A încercat să se sinucidă fiindcă avea o droaie de probleme. Învăța pentru nota A la toate materiile şi n-a mai rezistat. E o fată foarte cumsecade, să ştii.

– Şi micuța blondă?

– Ea e infirmieră, mami! E greu să le deosebeşti, nu-i aşa?

Kate rîse.

– Este! Ei, şi-acum, tu cum o mai duci?

Lizzy oftă, ridicîndu-şi bretonul.

– Mă simt mult mai bine. Azi m-a văzut iarăşi psihiatrul. E foarte drăguț, mami. A spus că am un conflict de personalitate. Că încercam să fiu una, cînd de fapt eram alta. A

spus că purtarea mea a fost provocată de nesiguranță. Voiam să mă integrez, dar oarecum mă revoltam împotriva tuturor.

– Şi crezi că are dreptate?

Lizzy îşi privi mama în ochi şi dădu din cap.

– Îmi pare rău, mami, pentru ce-am făcut. Cînd am aflat că Buni citise jurnalul, pur şi simplu n-am mai vrut decît să mor. Ştiu că mă iubiți, mami, şi eu vă iubesc, pe tine şi pe Buni, dar uneori aveam senzația că eram a doua în top, înțelegi. Munca ta avea întotdeauna întîietate față de mine. Tati nu era niciodată prezent cu-adevărat. Ştiu că se foloseşte de oameni. Şi de mine se foloseşte, o ştiu de mult, dar tot îl iubesc. E tăticul meu.

Ochii ei o implorau să înțeleagă.

Kate dădu din cap.

– Munca mea cădea pe primul plan, fiindcă aveam nevoie de bani, ca să fiu cinstită cu tine, Lizzy. Tatăl tău n-a contribuit niciodată la creşterea ta. M-a lăsat cu o ipotecă, cu un copil şi cu inima frîntă.

Zîmbi, pentru a-şi îmblînzi cuvintele.

– A trebuit să aranjez un rost în viață pentru noi, a trebuit să muncesc. Am luptat să fiu avansată, fiindcă aşa cîştigam mai mult. Am cumpărat casa în care locuim azi şi încă mai am de plătit întreținerea, bunica ta nu primeşte decît o pensie mică...

Kate o apucă pe Lizzy strîns de mînă, peste masă.

– N-am vrut să te fac să te simți neglijată, Lizzy. Erai toată rațiunea mea de a munci. Voiam să ai tot ce-ți puteam oferi mai bun. De-asta n-am avut niciodată şi eu o viață personală.

– Tati mi-a spus despre iubitul tău.

Kate îşi simți inima învăluită de gheață, dar cînd o privi pe Lizzy, văzu că fata surîdea.

– Nu mai arăta atît de năucită, mami, cred că e grozav. L-am văzut o dată, pe acel Patrick Kelly. A venit la şcoala mea să facă o donație. Zău că arată bine. Brunet şi furtunos! E genul meu, mami, avem aceleaşi gusturi.

Kate lăsă capul în piept, muşcîndu-şi buzele. După ceea ce citise în jurnalul lui Lizzy, oricine părea să fie pe gustul ei. Îşi goni gîndul. Trebuia să înceteze cu judecăţile, altfel n-aveau să se mai înţeleagă niciodată.

– E un om de treabă. Totuşi, sînt puţin cam bătrînă ca să am un iubit, nu crezi? Hai să zicem că e mai mult un... prieten.

– În ce-l priveşte pe tăticul, e un iubit şi un amant trăsnet. Moare de gelozie. Cinstit acuma, mami, ar fi trebuit să-l vezi, era efectiv verde la faţă!

Lizzy hohoti de rîs, făcîndu-le pe celelalte fete din cameră s-o privească, zîmbind şi ele.

– Şi tu ce i-ai spus, Liz?

Fata se aplecă peste masă şi, cu unul dintre vechile sale gesturi, care-i aduse lui Kate un nod în gît, îşi dădu la o parte din faţă părul bogat şi zîmbi, arătînd în ochii tuturor ca o elevă de şcoală. Acea fată-femeie o făcea pe Kate să-i vină să plîngă. Îşi stăpîni lacrimile arzătoare.

– I-am spus să-şi vadă naibii de treaba lui!

Kate făcu ochii mari.

– Pariez că l-ai pus la podea, Liz!

Lizzy rîse sonor.

– Ca pe-un sac cu plumb, mami. I-am spus de-a dreptul, totuşi – redeveni ea serioasă – i-am spus că asta e problema în familia noastră, toţi fac ce aşteaptă alţii de la ei şi niciodată ceea ce vor!

Kate o privi cu uimire. Fiica ei vorbea cu mai multă maturitate şi inteligenţă decît oricînd.

– L-am trimis de-aici pus bine la punct, pot să-ţi spun.

– Oh, Lizzy!

– Nici un „oh, Lizzy" Dacă-i vorba să spun ceea ce gîndesc cu adevărat, cum a zis psihiatrul că trebuie să fac, atunci mă tem că, ţi-o place sau nu, o s-o spun!

Întinse larg braţele.

– Mă simt excelent, mami. Chiar excelent, pentru prima oară de secole. Azi-dimineaţă a venit pe-aici Joanie şi am stat mult de vorbă. Mi-a spus în termeni foarte duri cît de

total mă făceam de căcat şi a trebuit să-i dau dreptate. Dar i-am promis, şi-ţi promit şi ţie acum, am să mă îndrept. Am să mă îndrept mult.

– Lizzy, te iubesc, oricum ai fi, oricé-ai face.

Fata zîmbi.

– Ştiu, mami. Acuma, spune-mi cum e Patrick Kelly ăsta?

– Nu-i decît un prieten. Cînd a fost asasinată fiica lui, am cam... nu ştiu... am cam legat o prietenie, aş zice.

– Buni spune că-i fermecător. Fiindcă-i irlandez. Mai ţii minte cînd Boy George era în Topul Pop-urilor şi Buni, cică: „Ce Doamne iartă-mă-i chestia aia la tembelizor?" şi eu zic: „E Boy George, Buni, în realitate îl cheamă George O'Dowd. Familia lui e irlandeză." Iar Buni l-a ascultat o vreme şi pe urmă, zice: „Zău că nu-i tocmai rău!"

Kate rîse.

– Da, mi-aduc aminte.

– Aşa că, haide, mami, cum e de fapt? insistă Lizzy, serioasă.

– E un om foarte bun. Şi cu asta, ajunge, madam. Vorbeşte-mi despre tine. Ce se întîmplă pe-aici?

Lizzy începu să-i povestească despre programul zilnic, iar Kate ascultă, bucuroasă că abandonaseră subiectul Patrick.

Recunoştea însă, în sinea ei, că îi invada adeseori gîndurile. Retrăia în minte dragostea pe care o făceau, în cele mai ciudate momente. Era un bărbat excitant şi potenţial periculos, o combinaţie ucigătoare, dar lui Kate nu-i păsa. Pentru prima oară în viaţa ei, era iubită şi acest lucru o făcea să prospere.

– Să nu uit, Lizzy, ce părere ai despre o călătorie în Australia?

Ochii fetei se dilatară.

– Serios? Adică, să mă duc la unchiul Pete?

Kate confirmă.

– O, mami, ar fi excelent.

– Va veni şi Buni cu tine. Eu nu pot, fiindcă n-am cum

să-mi iau atîta timp liber de la slujbă, dar m-am gîndit c-o să-ți placă. Ar fi o schimbare. Vei face plajă, îți vei vedea verii... Lizzy se aruncă din scaun şi-şi cuprinse mama cu braţele. Kate îi simți emoția.

Îşi îmbrățişă şi ea fiica. Lui Kate i-ar fi plăcut să le însoțească, însă nu şi-o putea permite. Astfel stînd lucrurile, trebuia să facă un împrumut de la bancă pentru a le plăti drumul lui Lizzy şi Evelyn, a le da bani de cheltuială şi toate celelalte. Dar şi-ar fi vîndut bucuroasă sufletul, dacă asta însemna să-şi facă fiica fericită.

– O, mami, ce bună eşti cu mine!

Kate îi sărută părul moale, parfumat.

– Vom afla cînd ieşi de-aici şi rezerv locurile. Ai şi tu ceva ce să aştepți cu nerăbdare.

Lizzy o zbughi spre un mic grup de lîngă pickup, să le spună ce mană cerească o lovise. Kate îşi simți sufletul mai uşurat văzînd fața fiicei sale fericită cum de mult nu i se mai întîmplase.

În acelaşi moment, Dan stătea aşezat în fața lui Frederick Flowers. Trecuse de ora şapte, iar Flowers încerca pe furiş să se uite la ceas. Dan văzu şi se cam supără.

– Deci, ce măsuri luați?

Aspectul său blond-chipeş îl irritase pe Flowers din capul locului. Individul îl dezgustase din momentul cînd deschisese gura.

– Fosta dumneavoastră soție, domnule Burrows, e ofițer superior. Lucrează la un caz care o implică pe fiica domnului Kelly.

– Dar se culcă cu ăla! interveni Dan.

Flowers zîmbi enervat.

– Mă tem că în sensul ăsta nu pot decît să vă cred pe cuvînt.

Se ridică şi-i întinse mîna.

– Vă promit că voi verifica personal afirmațiile dumneavoastră.

Dan se ridică şi el, neluînd în seamă mîna întinsă. În-

dreptă un deget spre omul din fața lui.

– Se frige cu el, un bandit notoriu. Personal, consider că situația merită o atenție deosebită.

Răsucindu-se pe călcîie, ieşi din cabinet. Flowers se aşeză, oftînd.

Se şi vedea telefonîndu-i lui Patrick Kelly pentru a-i spune s-o lase-n pace pe Kate Burrows. Flowers şi Kelly erau prieteni la cataramă. Şi fuseseră de ani de zile.

Totuşi, recunoştea în sinea lui că se mira de Kate Burrows. Era o ofițereasă bună, una dintre cele mai bune. Nu crezuse că se va încurca vreodată cu Kelly. Mă rog, asta o fi fost logica feminină, bănuia el.

Dar o putea înțelege întru totul pe Kate Burrows că voia să se descotorosească de acel soț al ei chipeş şi măreț. Individul era un mîrlan.

Ridicîndu-se, îşi netezi cutele pantalonilor. Acasă, acolo voia să se afle acum. Ieşi din birou şi închise uşa, reținînd să-i spună secretarei că Danny Burrows n-avea să mai primească nici o audiență la el, indiferent cît de urgentă ar fi susținut că era.

O singură întîlnire îi fusese absolut suficientă.

Kate merse acasă, mîncă în grabă, făcu baie, se schimbă şi ieşi în timp record. Îi spuse mamei sale să n-o aştepte, la care se alese cu unul dintre zîmbetele complice ale Evelynei.

Ajunse pe aleea lui Kelly chiar înainte de ora nouă. Willy îi deschise înainte de a fi bătut la uşă şi o pofti în salon.

– Domnul Kelly vine imediat. Să vă ofer ceva de băut?

– Îl aştept pe Patrick, dacă nu te superi.

Willy îi zîmbi în cel mai prietenos stil al lui. Se înclină şi ieşi din cameră.

Kate se aşeză pe canapea, zîmbind în sinea ei. Se relaxă în confortul sofalei. La fel ca toate celelalte din casă, era elegantă şi practică. Se bucura atît de mult că Lizzy se simțea mai bine. Parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Psihiatrul spusese că mulți tineri treceau prin ceea ce se întîmpla acum cu Lizzy; făcea parte integrantă din procesul de creştere în lumea modernă. El era acela care sugerase că o schimbare de decor îi putea face bine. Spusese că drogurile nu creaseră obişnuință, nu era dependentă psihic, ci le consuma ca mijloc de evaziune. Mai remarcase şi că viața sexuală hiperactivă a lui Lizzy nu era anormală în aceste vremuri. Multe fete avuseseră cîte opt, nouă parteneri sexuali, înainte de a împlini douăzeci de ani. Era un adevărat semn al epocii. Mai mult îl interesa dacă folosise prezervativ.

Omul cît trăieşte învață, îşi spunea Kate.

Patrick intră în încăpere. Purta un halat albastru-închis.

Ai făcut o baie?

– Nu, aprindeam un foc de tabără.

Kate rîse. Patrick se apropie şi o sărută. Îi simți buzele atingîndu-i-le gingaş pe ale ei şi din nou îi simți forța animalică. Era ca un drog, creînd o dependență periculoasă.

– L-am pus pe Willy să desfacă o sticlă de Barolo. Ce zici de-un păhărel?

Kate dădu din cap, iar Patrick ieşi. Rămase în fotoliu, cu mîinile pe brațele acestuia. Alt lucru pe care-l admira la Patrick – nu se vedeau nicăieri televizoare, deşi ştia că dulapul mare de stejar de pe peretele din spatele ei adăpostea o capodoperă extraplată cu diagonala de nouăzeci de centimetri. Kate nu era o telespectatoare, ci o cititoare. Prefera această formă de destindere. Iar Patrick, de asemenea. De fapt, aveau multe în comun. O parte dintr-însa se temea de Patrick; ştia multe despre el, şi nu toate favorabile. Cînd însă era cu el, lîngă el, îi putea ierta orice. Absolut orice. Ştia că se străduia să-i găsească scuze.

Patrick reveni cu sticla şi două pahare de cristal. Le umplu pe amîndouă şi se aşeză pe podea, lîngă picioarele lui Kate.

– E minunat, Kate. Tare bine este să am din nou o femeie în casă.

– Dar cu doamna Manners cum rămîne?

Patrick sorbi din vin.

– Doamna Manners e o bucătăreasă excelentă şi o bătrînă adorabilă, dar nu mă pune tocmai pe jar, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

Privindu-i chipul colțuros, Kate simți o strîngere în inimă.

Tare-l mai dorea pe bărbatul ăsta.

– Cum merge cazul?

Acum glasul i se înnegurase.

Kate îşi simți buna dispoziție începînd să se risipească.

– Presupun că tot n-aveți nici o bază?

Clătină din cap:

– Ne străduim, dar, cum am mai spus, Pat, cu unul ca ăsta, cum să zic, e mare bătaie de cap.

Patrick se ridică în genunchi, în fața ei, sorbind din paharul cu vin.

– Ce era chestia aia care se făcuse data trecută? A.D.N.

– A, amprenta genetică. O avem absolut toți. Problema e că nimeni nu autorizează banii cît ar costa ca să faci analiza sîngelui la peste cinci mii de bărbați. Dar s-a mai făcut, în Enderby, Leicestershire. În optzeci şi trei, cred că era.

– Şi a mers?

Kate dădu din cap:

– Da, chiar au reuşit.

Tăcură amîndoi, lar Patrick se aşeză la loc pe covor. Băură din vin, tăcuți. Era o tăcere plăcută. Alt lucru care o atrăgea pe Kate la Patrick: putea sta cu el fără a scoate o vorbă. Cu Dan, dacă domnea tăcerea, era încărcată. Alături de Patrick, era firească. Se ridică şi-i luă paharul din mînă. Trăgînd-o de pe fotoliu, o sărută, prelung, apăsat.

– Hai în pat cu mine, Kate, te doresc nespus.

Dădu uşor din cap. Luîndu-şi paharele, urcară în dormitor, unde Patrick începu încet s-o dezbrace, mîngîindu-i fiecare parte a trupului pe măsură ce i se dezvăluia. Prima oară cînd îi făcuse acest lucru, Kate simțise că avea să moară de plăcere. Faptul că Patrick avea o largă expe-

rienţă în a face dragoste n-o deranja deloc. Niciodată nu mai fusese iubită astfel. Patrick făcea dragoste pe îndelete, menţinînd-o într-o stare de anticipare pe cît de erotică, pe-atît de îmbătătoare. O aducea la orgasm, mai întîi cu gura, înainte de a o penetra, după care făcea dragoste cu ea încet, cu mişcări prelungi, pînă cînd Kate se simţea gata să juiseze din nou. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea voluptate şi fericire a actului sexual. Acum îi era foarte greu să mai renunţe.

Capitolul 19

1953

Braţele lui George erau obosite. Săltă pachetele mai sus, strîngîndu-le şi mai tare la piept. Stătea la coadă, cu picioarele îngheţate şi îndurerate. Avea o nevoie disperată de pantofi noi, aceştia erau mult prea mici şi aveau în tălpi cîte o gaură mare pe care o astupa cu carton. Acum acesta devenise ud şi incomod. O privi nemulţumit pe bătrîna din faţa lui, care-şi număra restul cu mare pompă. Îi venea s-o smulgă de la tejghea şi s-o zboare afară din prăvălie. În schimb, cînd femeia se dădu la o parte, îi zîmbi şi puse mulţumit pachetele pe tejghea, de unde femeia cu ochelari începu să le cîntărească şi să le ştampileze.

Eliberată de povară, mîna îi coborî în buzunar, unde îşi îndesase la loc sigur leafa. Rînji în sinea lui. Leafa din prima lui săptămînă de muncă. Avea să se omenească singur cu o pereche de pantofi noi. Ultimul comision al zilei fiind terminat, porni pe lungul drum spre casă. De mîine încolo, putea veni la lucru cu autobuzul. Doar dacă... Scutură capul, pentru a-şi alunga gîndurile. Mergea pe străzile aglomerate, plin de încredere, ca un băiat care ştia încotro se îndrepta. De-a lungul anilor, ajunsese treptat să cunoască toate drumurile prin Londra – la nord, la sud şi la est. Mama lui se muta atît de des, încît ştia cam fiecare

cartier. Acum stăteau în Ilford şi cunoştea locul ca-n palmă.

În sfîrşit, după o oră de mers, ajunse la casa din Green Lanes. Era obosit. Obosit frînt. O calitate a mamei lui era aceea că-l aştepta întotdeauna cu o masă bună. Ocoli pînă în spate şi intră în bucătărie, ştergîndu-şi insistent picioarele pe preşul uşii din dos.

– Ai întîrziat!

Vocea lui Nancy era nemulţumită. George dădu din cap, conştient că nu-l întîmpina nici un miros apetisant. Privi consternat spre maşina de gătit.

– N-are nici un rost să te uiţi aşa, Georgie băieţaş. Pînă nu termin cu gospodăria nu mîncăm nimica. Mă gîndeam ca-n seara asta să ne facem şic, ca să sărbătorim la o adică.

George îşi scoase scurta şi o agăţă pe cuiul bătut în dosul uşii anume în acest scop. Nancy nu putea suferi dezordinea.

– Ei?

Era mai mult o declaraţie decît o întrebare.

George vîrî mîna în buzunar şi scoase pachetul cu leafa. Era nedesfăcut. Nancy i-l înşfăcă lacomă din mînă şi îl deschise. Îşi turnă monedele în mîna ei mare, roşie de la spălat.

– Asta-i tot? îşi îngustă ea ochii verzi, privindu-l. Treizeci de şilingi?

George dădu iarăşi din cap.

– Îmi trebuie pantofi noi.

– Nu la toţi ne trebuie? rîse Nancy, aruncînd pe masă două jumătăţi de coroană. Atîta-ţi rămîne, Georgie băieţaş. Douăşcinci de şilingi merg pe-ntreţinerea ta.

Îi văzu chipul şi trecu în defensivă.

– Ascultă, mă, te-am ţinut toată viaţa, ar cam fi timpul să te achiţi.

În timp ce Nancy vorbea, Jed McAnulty intră în bucătărie. Se vedea clar că dormise. Privind banii de pe masă, se lumină la faţă. Nancy văzu şi se întoarse spre el.

– Nu-i cazu' să te gîndeşti că capeţi o para din ăştia,

fincă nu capeți nimica.

George oftă şi culese în grabă cele două jumătăți de coroană. Nu putea să-şi ia pantofii şi să meargă cu autobuzul la muncă. Trebuia să facă economii. Noua libertate i se dizolvă în jurul urechilor, în timp ce Nancy se certa cu concubinul ei. George trecu în odaia din față şi se aşeză pe canapea. Nu peste mult, auzi uşa din dos trîntindu-se şi tocurile-cui ale maică-sii pe aleea de ciment. Jed veni în cameră.

– S-a dus după cartofi prăjiți, spuse el, aşezîndu-se în fotoliul de lîngă foc şi trecîndu-şi pieptenele de plastic prin păr. Nu ştiu de ce nu-ți găseşti un locşor, Georgie. Nu-i mai da mălaiu' tău la scorpia asta bătrînă.

Tăcu, privind în foc.

– Ascultă la mine, fiule, scoate o avere făcînd ceea ce face. N-are nevoie de banii tăi, îi ia numai de-a dracu'. În viața mea n-am mai cunoscut o femeie ca ea.

George îl privi calm.

– Trăieşti de pe urma ei, Jed. Acolo i se duc toți banii.

Muşcîndu-şi buza, Jed rînji.

– Io şi maică-ta avem o înțelegere. Îi ofer mijloacele să-şi facă meseria, atîta tot. Da' lăsînd asta la o parte, fiule, are o mică avere pusă deoparte, nu-i trebuie banii tăi.

George ştia că era adevărat. Ştia că Jed încerca să-l ajute. Însă, ca întotdeauna, loialitatea față de maică-sa trecu în prim plan.

– Voi toți – bărbații pe care-i întîlneşte – profitați de ea.

Jed rînji iarăşi.

– Ascultă, băiete, maică-tii îi place cum trăieşte. E una din singurele boar... muncitoare, adică... pe care o cunosc că-i place meseria.

George închise ochii. Jed aducea în casă bărbați pentru Nancy, după care stătea jos şi bea în timp ce la etaj ea îşi vindea marfa. Ultimul pe care-l avusese Nancy era un irlandez înalt, care-l băgase şi pe George în combinație. Jed, la drept vorbind, nu încerca niciodată aşa ceva. Cînd Nancy pomenise cele întîmplate, îşi ieşise din minți, spu-

nînd că era contra firii. După aceea, George îl simpatizase mult pe Jed. Părea să fi ocupat locul pe care-l eliberase Edith.

– Gîndeşte-te la ce zic eu, fiule. Ai o slujbuliță bună, încearcă şi-ți găseşte o cameră undeva.

Nici unul din ei nu observase că Nancy stătea în bucătărie, ascultînd conversația, uitînd de propria-i poşetă, doldora de bani. Bani despre care Jed ştia, dar nu-i putea găsi. Se întorsese acasă şi auzise totul. Încruntată adînc, ieşi în tăcere pe uşa din spate, pornind spre băcănie.

George zăcea în pat, ascultînd liniştea. Era obosit, dar nu putea dormi. Cuvintele lui Jed i se repetau în cap. Dacă pleca de-acasă şi-şi găsea o odăiță, putea să-şi facă singur un rost în viață. Fantaza despre o cameră cu tapet frumos şi un patefon. Vedea totul în minte ca şi cum ar fi fost real. Un aşternut brodat şi curat pe patul dublu. Un teanc de discuri lîngă patefon şi un calorifer electric ca să-i țină de cald. Poate şi un mic garderob, cu pantofi şi haine frumoase înăuntru. Şi preşuri de ambele laturi ale patului. Într-un colț al camerei se afla un fotoliu comod, cu cărțile lui favorite pe măsuța de-alături. Se adîncise atît de mult în fantasme încît nu auzi uşa dormitorului deschizîndu-se. Cînd Nancy se aşeză pe marginea patului, George tresări.

– Georgie băieţaş?

Vocea ei era scăzută şi blîndă.

Nu-i răspunse. Nancy aprinse lumînarea de lîngă pat şi îl privi, cu fața învăluită în zîmbete. Scoase din buzunarul capotului o hîrtie de zece şilingi şi o puse pe noptieră.

– Asta-i pentru tine, Georgie. Cinşpe gologani pe săptămînă ar trebui s-ajungă de întreținerea ta. Nu-mi place gîndul că mergi, aşa, pe jos la muncă, mai ales pe vremea asta.

George o privi lung, precaut. Femeia ridică mîna, făcîndu-l să tresară automat. I se auzi chicotitul gros, din gîtlej, după care George îi simți mîinile reci pe față, mîngîindu-l. Mîinile coborîră pe trupul lui, spre piept, descriind mişcări circulare care-i trezeau furnicături prin piele. Împo-

triva propriei voințe, îşi simți erecția şi trase cearceafurile şi mai sus peste abdomen. Nancy le dădu la o parte, rînjindu-i:

– N-o părăseşti tu pe mămica ta, Georgie băieţaş, nu-i aşa?

Vocea-i era senzuală, iar George îi simți parfumul cînd se apropie de el.

Îi poruncea în gînd să plece. O implora să-l lase-n pace, dar obiceiurile din copilărie sînt greu de învins. O asocia pe Nancy cu excitația. Îi simți degetele apucîndu-l de penis şi închise ochii strîns. Nancy îl masturba. Ochii ei străluceau în lumina lumînării.

– Mămica te iubeşte, Georgie băieţaş.

Ejaculă, smucindu-se frenetic din tot trupul său slab.

– Şi o iubeşte şi Georgie pe mămica, nu?

Îl sărută pe buze, trăgîndu-l spre ea. Apoi, stingînd lumina, ieşi din cameră la fel de tăcută şi neobservată pe cît intrase.

George îşi simțea coapsele încleiate şi deodată stăvilarul se sparse. Izbucni în plîns – cu suspine puternice, cutremurate, la fel de zăpăcite ca şi mintea lui. Îşi apăsă pumnii peste ochi pentru a-şi înfrîna lacrimile. Fiindcă o ura. O ura atît de mult. Ura toate lucrurile pe care i le făcuse, ura felul cum îl făcea să se simtă şi modul ei de a-l atinge. Îl înspăimînta. Dar cel mai înspăimîntător era faptul că, pe cît de mult o ura, o şi iubea.

O iubea atît de mult.

Nancy stătea culcată lîngă Jed, ascultînd suspinele băiatului, şi zîmbi. George era tot ce-avea şi n-o părăsea nimeni. Cel puțin, nu înainte de a termina cu ei.

Adormi. Jed se întoarse pe-o parte şi trase un vînt zgomotos, dormind mulțumit, fără să ştie că, după discuția cu George, zilele-i erau numărate.

George se trezi în mirosul micului dejun gătit şi luă autobuzul spre serviciu cu stomacul plin. În pauza de masă, de-o jumătate de oră, îşi cumpără o pereche de pantofi noi. Se întoarse cu autobuzul acasă, unde-l aştepta cina.

Nancy făcu mare tapaj. Abia mai spre seară, George observă că Jed plecase. Dacă ar fi fost un băiat mai umblat, poate şi-ar fi dat seama ce făcea maică-sa. Cînd colo, ca de obicei, fu recunoscător pentru pauza plină de îmbieri.

Evenimentele nopții trecute i se risipiră din minte. Pînă data viitoare.

Capitolul 20

Şeful Poliției, Frederick Flowers, stătea la biroul său, citind ultimele rapoarte despre Spintecătorul din Grantley. Nu era mulțumit de ceea ce vedea. Începuse luna februarie şi, pînă acum, omul scăpase cu patru crime la activ. Toate crimele meritau atenția presei, era de acord cu asta, dar asasinatele sexuale păreau să acapareze interesul publicului, iar ziarele cotidiene speculau acest lucru la maximum. Convorbirile sale telefonice erau acum ecranate, fiindcă atît *Sun* cît şi *Star* alergau după ceva cu care să înfiereze forțele polițieneşti. Flowers se rezemă de spătarul scaunului.

După douăzeci şi doi de ani la datorie, văzuse multe schimbări. Îşi amintea vremurile cînd poliția era respectată, admirată şi temută – da, temută. Acum, dacă apucai de braț un suspect, aveai toate şansele ca deputatul lui de circumscripție să răcnească în Camera Comunelor: „Brutalitate din partea poliției!" Iar cînd se întîmpla aşa ceva, toți se aşteptau la o arestare în interval de douăzeci şi patru de ore.

Se încruntă. Dacă-l prindeau pe făptaş, aveau să se repeadă la el inimile miloase. Cînd îşi terminau treaba psihologii, asistenții sociali şi fiecare liberal de cafenea cu numele urmat de sufixul B.S.[1], individul era găsit inapt să

1. *Bachelor of science* = licențiat în ştiințe (n.tr.)

suporte un proces şi expediat la Broadmoor, unde-l aştepta un mod de viaţă mai plăcut decît fusese deprins vreodată. O văzuse întîmplîndu-se de prea multe ori. Pe moment, însă, ziarele şi publicul se ţineau pe urmele *lui*, aşa că Băieţică trebuia prins – şi-ncă repede.

Flowers luă din nou rapoartele, cu toate că de fapt nu-i stătea mintea la ele. În ziua aceea dorise să joace golf, cum făcea în fiecare miercuri, dar acum nici nu se punea problema. Nu-i mai trebuia decît o fotografie pe teren, în timpul unei investigaţii majore, şi ziarele aveau să-i facă de petrecanie peste noapte. Era atît de adîncit în gînduri, încît, cînd îl sună secretara, efectiv sări de pe scaun.

Apăsă butonul intercomului.

– Ce-i?

În anticameră, Janet îşi rostogoli ochii în orbite. Nu-i plăcea prea mult Frederick Flowers, iar stilul său brutal o călca pe nervi.

– Vă caută doi oameni, domnule, un domn Kelly şi un domn Gabney. Să-i spun sergentului de la recepţie să-i trimită sus?

Frederick Flowers simţi că i se usca gura şi un val de greaţă îi inunda trupul. Patrick Kelly, *aici?* Dacă-i vedea cineva împreună şi aduna doi şi cu doi...

Partea logică a creierului său îi aminti că Patrick Kelly nu fusese niciodată condamnat pentru nimic, că avea tot dreptul să intre într-o secţie de poliţie. Dar instinctul îi spunea că era periculos din punct de vedere profesional să se trezească cu Kelly la secţie. Se întîlneau în societate, la fel ca atît de mulţi alţi poliţişti şi delincvenţi – făcea parte integrantă din viaţa de zi cu zi. Erau masoni, amîndoi erau membri ai aceloraşi cluburi. Ambii se vedeau regulat în înalta societate cu parlamentarii locali. Dar, cu toate acestea, să-l primească acolo, în biroul lui, în faţa întregului personal... Dacă-i trecea prin minte să-l numească Freddie?

– Domnule, pot să-i trimit sus pe domnii Kelly şi Gabney?

– A, da, da, Janet. Cheamă-i, te rog.

Rău era că n-avea nici o cale de a refuza să-l primească.

Flowers deschise un sertar al biroului şi scoase un pachețel de calmante; vîrî în gură două comprimate şi le mestecă zgomotos, în aşteptarea lui Kelly.

De ce n-aşteapta să se întîlnească la club, ca de obicei? Ce era atît de important, încît să-l aducă acolo?

Pînă cînd Janet îi introduse pe cei doi în cabinet, Flowers se calmase, dar, după ce uşa se închise din nou în urma ei, acreala îi reveni pe chip.

– Ai înnebunit? Vii aşa aici? Îți dai seama că am presa practic cu corturile pe prag? De ce n-ai aşteptat să mă vezi ca de obicei, la club?

Kelly îl privi pe bărbatul înalt şi cărunt din fața lui. Bănuia că el şi Flowers aveau cam aceeaşi vîrstă. Nemulțumirea față de propria-i viață, însă, îl îmbătrînise pe Flowers. Avea o burtă lăbărțată, pe care încerca să şi-o strîngă cu un corset, şi-şi vopsea părul. Una peste alta, Kelly îl găsea pe Flowers un prostovan vanitos şi-l antipatiza enorm.

Rosti cu glas înghețat:

– Eşti ciufut că mă vezi?

Flowers clipi rapid din ochi, în timp ce Kelly îl măsura din creştet pînă-n tălpi. Patrick îndreptă spre el un deget, distrîndu-se teribil cînd îl văzu tresărind.

– În caz că ți-a scăpat atenției, Freddie, i se adresă el disprețuitor pe numele de botez, fiica mea a fost asasinată recent. Ştiu că vestea a ajuns la tine, fiindcă mi-amintesc că eu însumi ți-am pomenit de ea cu cîteva ocazii.

Sarcasmul nu trecu neobservat nici de Flowers, nici de Willy. Patrick se aşeză, iar însoțitorul său îi urmă exemplul. Flowers reveni la scaunul de după birou. Făcuse o gafă şi o ştia. Dar era mai uşurat. Dacă presa prindea de veste cine era Kelly, atunci faptul că fiica lui făcea parte dintre victime ar fi justificat întîlnirea sa cu şeful Poliției.

– Scuză-mă, Patrick, dar pentru moment locul ăsta e literalmente sub asediu,

– Şi ai lipsit chiar şi de la golf? Mi se frînge inima pentru tine.

Lui Flowers nu-i plăcea că Patrick Kelly îl atinsese exact la locul dureros, dar înghiți insulta. Kelly era un om formidabil şi ştia prea multe despre Flowers şi ceilalți ca să şi-l facă vreodată duşman.

Janet intră cu cafeaua şi o lăsă pe birou. Îi zîmbi scurt lui Patrick înainte de a ieşi. Flowers turnă cu o mînă care tremura uşor. Kelly avea întotdeauna acest efect asupra lui.

– Ce pot face pentru tine?

– Am o propunere să-ți fac, Freddie bătrîne.

Flowers rămase perplex. Doar nu venise acolo să discute afaceri?

– Ce fel de propunere?

– În legătură cu criminalul. Cred că ştiu cum îl putem prinde pe dement.

Flowers puse jos ceaşca de cafea.

– Ştii cine e?

Ştia că Patrick Kelly pusese un preț pe capul individului. În unele cercuri, o aflase toată lumea.

Patrick sorbi încet din cafea.

– Nu, nu ştiu. Dacă ştiam, acuma era mort, Freddie. Mai mort decît o scrumbie veche de-o săptămînă. Nu. Nu ştiu cine e, dar ştiu cum îl putem prinde. Am totuşi nevoie de ajutorul tău.

– În ce fel? întrebă nedumerit Flowers.

– În Leicester, acum cîțiva ani, tuturor bărbaților din vecinătatea unui caz de crimă li s-a făcut analiza sîngelui. Ceea ce a restrîns aria de anchetă a poliției.

Flowers alungă ideea cu un gest:

– Ar costa prea mult, Patrick. Plus că n-avem nici o garanție c-o să reuşească. Nu ştii totul. Ne-am trezi cu N.C.C.L.-ul pe cap, plus toate celelalte grupări de încurcă-lume. Ar zice că nu-i decît o scuză ca să ținem evidența oamenilor. Că probele de A.D.N. ne-ar sta în continuare la dispoziție pentru investigarea oricărui caz de crimă sexuală ce ar mai interveni. Că e o încălcare a libertăților civile. A, nu ştii nici pe jumătate.

Patrick îşi termină cafeaua şi puse ceaşca pe birou.

– Ascultă, Freddie, nu dau pe toate astea nici o balegă de maimuță. O să se facă, iar eu am s-o plătesc. Aşa că ține-ți fleanca cinci minute şi-ascultă-mă. În regulă?

Ochii lui Kelly erau duri, iar Flowers simți puterea omului din fața lui.

Patrick Kelly începu să vorbească, încet, calculat. După cinci minute, îl adusese pe Flowers într-o stare de spaimă atît de acută, încît îi putea simți efectiv gustul. Dar, după încă cincisprezece minute, şeful Poliției înțelese sensul afirmațiilor lui Kelly şi se mai linişti. Două ore mai tîrziu, ajunseseră la o înțelegere amiabilă. Patrick se ridică să plece.

– Aseară a venit aici un tip – Daniel Burrows.

Flowers aşteptă cîteva secunde ca numele să-şi facă efectul, înainte de a vorbi mai departe.

– Pare să fie de părere că ar trebui să-i pedepsesc fosta soție pentru relațiile pe care le întreține cu matale.

Flowers se relaxă. Gata, o spusese!

Privi ochii lui Patrick, care păreau două cioburi de cremene. În sfîrşit, după un răstimp ce păru să se prelungească la nesfîrşit, Kelly ieşi din încăpere. Peste un sfert de oră, plecă şi Flowers. În restul după-amiezii, Patrick Kelly dădu numeroase telefoane de acasă. Spre ora opt seara, vorbise cu D.P.P.-ul, cu doi membri de cabinet proeminenți şi o mulțime de alte persoane. Îi telefonă lui Flowers să-i comunice rezultatul eforturilor.

A doua zi, Kate şi Caitlin au fost chemați amîndoi în biroul lui Ratchette. Kate fu surprinsă să-l vadă acolo şi pe şeful Poliției. Cînd toată lumea luă loc, acesta luă cuvîntul:

– Înțeleg, detectiv inspector Burrows, că întrucît după părerea dumitale tot ce avem în materie de probe este amprenta genetică a asasinului, ar trebui să întreprindem prelevarea de probe sangvine de la toți cetățenii de sex masculin, între vîrsta de paisprezece şi şaptezeci de ani, din zonă?

Kate îi privi pe cei trei bărbați din jurul ei.

– Da, domnule. Aşa consider. În cel mai rău caz, ar elimina o mulţime de posibili suspecţi.

– Dar, cu siguranţă, asasinul n-ar fi atît de necugetat, încît să se supună testului?

– Se poate, domnule, ridică din umeri Kate. Dar fie şi dacă n-o fac decît o parte din oameni, cel puţin se va restrînge numărul suspecţilor. Majoritatea acestora vor fi eliminaţi prin depoziţii coroborate. Astfel, ne-ar rămîne...

– Bine, am înţeles, o întrerupse nerăbdător Flowers.

În încăpere se lăsă tăcerea. Kate îi văzu pe Caitlin şi Ratchette privindu-se scurt. Ştiu că se întîmpla ceva.

Flowers scoase o batistă albă şi mare şi-şi suflă zgomotos nasul. O făcu cu destul tapaj, iar Kate simţi că trăgea de timp.

– Informează-i asupra tuturor detaliilor, Ratchette. Eu trebuie să plec.

Cu aceste cuvinte, ieşi din birou. Kate îl privi cu uimire cum pleca.

– Ce Dumnezeu se petrece aici? întrebă ea, pe un ton plîngăreţ.

Ratchette îi zîmbi:

– Ai obţinut ceea ce-ai dorit, Kate. Se vor face analizele de sînge şi salivă.

Se rezemă de spătar, buimăcită.

– Dumnezeule!

Caitlin rîse.

– Totul s-a aranjat, Kate. În viaţa mea n-am văzut o rezolvare mai rapidă, de la nunta fiică-mii încoace. Analizele încep luni, doisprezece februarie.

Kate se întoarse spre el.

– Cum se face că ştii? De ce era aşa de prost dispus şeful Poliţiei? Ce se-ntîmpl-aicea, dom'le?

Îi răspunse Ratchette:

– Hai să zicem că ideea ta a fost adusă la cunoştinţa ştabilor şi le-a plăcut, Kate. Şeful Poliţiei e împotriva cheltuielii, dar individul ăla trebuie să fie prins. În acest moment, protestează toată lumea, iar acum guvernul ne pune

fondurile la dispoziție. Așa că, dă-ți toată silința. Nu se știe niciodată cînd se pot răzgîndi.

– Dar de ce voi știați și eu nu?

– Să zicem că au discutat-o mai întîi superiorii noștri, bine?

Mesajul din glasul lui Ratchette era destul de clar pentru Kate, dar tot n-o mulțumea. Deși se bucura că urmau să aibă loc analizele de sînge, încă nu era prea sigură în ce mod misterios se ajunsese aici. Tonul lui Ratchette însă nu admitea nici o altă întrebare. Schimbă tactica.

– Deci, cîte unități mobile primim? Cred că dacă mergem cu unitățile la toate firmele mari, oamenii vor fi nevoiți să-și facă analizele, de ochii colegilor. L-am putea prinde pe omul nostru în felul ăsta.

– Toate la timpul lor. Ne vin opt unități mobile diferite. Ne vom concentra mai întîi asupra marilor firme. Pentru început, avem uzina *Ford* și fabrica de produse electronice. Mai instalăm una la primărie. Tuturor bărbaților din categoria de vîrstă li se vor trimite scrisori și documentație pe care s-o poată prezenta ca dovadă că și-au făcut analizele. Al șaselea formular colegiile etcetera, se vor parcurge sistematic, iar pensionarii și șomerii vor fi abordați prin scrisori, pentru a vizita unitățile mobile în zilele precizate. Avem totul în mînă. Nu ne mai rămîne decît să începem munca de bază. Astăzi se va anunța la radioul și televiziunea locală, pentru ca toată lumea să știe ce se întîmplă. Firmelor li se va cere să ne anunțe despre salariații care și-au luat pe neașteptate concedii de odihnă sau medicale. Cred că am acoperit cam toate aspectele. Orice persoană aflată în registrele electorale care nu se supune analizelor va fi declarată imediat suspectă, pînă la proba contrarie.

– Haide, Kate, e trecut de douăsprezece. Îți fac cinste cu-o băutură și-un sandviș, se ridică în picioare Caitlin, făcîndu-i cu ochiul lui Ratchette.

Kate se ridică și ea, privindu-și superiorul:

– Vă mulțumesc, domnule.

Ratchette surîse.

– Du-te şi mănîncă ceva, Kate. De-acum vei lucra ca o roabă, să rezolvi împreună cu noi toate astea şi să-ţi menţii deschise liniile de investigaţie. Ne-aşteaptă o muncă lungă şi grea, îţi dai seama?

– Mda.

Kate şi Caitlin ieşiră.

Ratchette se aşeză. Se vedea limpede că, deşi n-o ştia, Kate Burrows avea în Patrick Kelly un aliat puternic. Un aliat într-adevăr foarte puternic.

Kate muşcă dintr-un sandviş cu carne de vită şi roşii, surprinsă cît de foame îi era. Îl privi pe Caitlin sporovăind cu bufetiera în timp ce comanda băuturile. Mesteca încet sandvişul, savurîndu-i gustul. Era ceva în neregulă, dar nu ştia ce anume. Caitlin reveni la masă, cu vodka ei cu tonic, halba lui de Guinness şi whisky-ul ca să se dreagă.

– Ce se-ntîmplă, Kenny?

Kate i se adresa rareori pe numele mic, astfel că întrebarea sună mai accentuată.

Caitlin sorbi din Guinness înainte de a-i răspunde.

– Ascultă, Katie, că-ţi dai seama sau nu, ţi-ai făcut un prieten foarte influent şi acest prieten a forţat problema cu şeful Poliţiei.

Kate se opri din mestecat, privindu-l năucită pe Caitlin.

Ştia toată lumea. Toţi ştiau despre ea şi Patrick Kelly.

– Ia nu mai fi aşa de şocată. Poliţia e o lume foarte mică, să ştii. Ia-o aşa – dacă un bărbat sau o femeie vine într-o divizie, în douăzeci şi patru de ore cu toţii îi cunosc antecedentele, starea civilă, tot. La fel şi-acuma. Ei, şi băiatul cu care te-nvîrţi e un om de seamă în modul lui propriu, şi era firesc să intre în vederile oamenilor. Nu cred că ştiu şi cei în uniforme, dar Ratchette ştia, ştiam şi eu, iar acum ştie şi şeful Poliţiei. Presupun că prietenul tău l-a vizitat ieri şi se pare că are nişte prieteni de-ai lui proprii şi mai suspuşi. Probabil că aşa a scăpat neîncălţat atîta vreme.

Kate privea în pahar, jenată. Caitlin simţi o undă de

simpatie pentru ea.

– Vrei să-ți spun ceva? Un lucru pe care l-am crezut întotdeauna. Majoritatea membrilor poliției ar fi putut-o apuca fie pe-o cale, fie pe cealaltă. Sau să devină delincvenți – și mă refer la delicte ca jafurile de bănci și altele la fel, nimic legat de perversiuni sau violuri – sau să se facă polițiști. Ai nevoie de viclenia înnăscută a infractorului, dacă vrei să-l poți prinde. De-asta atîția dintre ei se descurcă așa de bine.

Eu, unul, am înfundat oameni cărora le nutream un adînc respect. Nu vorbesc despre delapidatori și hoți cu contorul. Mă refer la oameni care au organizat unele dintre cele mai mari spargeri de bănci din țară. Îi admir, Kate, chiar și atunci cînd încerc să-i găsesc și să-i închid. Oricine visează să învingă în alegeri, sau mai știu eu ce. Aceștia oameni trăiesc furînd sume care-l fac pe cetățeanul mediu de pe stradă să-i lase gura apă numai gîndindu-se la ele.

Iar Kelly lucrează în cadrul legii, și uneori imediat în afara ei, dar e în primul rînd și înainte de toate un om de afaceri. Numai că nu-i un afacerist cușer ca, să zicem... of, nu știu... Henry Ford sau altul din aceeași categorie. Face parte din noua generație, iar eu, unul, îl admir. Oricine-l poate face pe cretinul ăla de șef al Poliției să se scape-n nădragi trebuie să aibă și o parte bună.

Kate zîmbi vag, dar mințile-i erau în plin tumult. Kelly se dusese și-l făcuse pe șeful Poliției să „asculte de glasul rațiunii" Exact așa avea să se exprime, cînd ea urma să-l descoasă. În scurtul răstimp de cînd îl cunoștea pe Patrick, ajunsese să-l înțeleagă atît de bine. În mintea lui Patrick nu exista negru și alb. Doar opinia lui Patrick Kelly. Iar această opinie valora pentru el mai mult decît bijuteriile coroanei.

– Ia-o așa, Kate, ți-a obținut ceea ce doreai și – acum recunosc – ce doream și eu. E cel mai dificil caz la care am lucrat în viața mea. Avem patru crime oribile și literalmente nici un indiciu, în afară de mașina ticălosului. Iar martorii nu se pot pune de acord nici măcar în privința culorii ăleia! Profită de ocazie și folosește-o, fetițo, e ca un dar de la Dumnezeu!

Kate luă o înghiţitură din pahar şi muşcă iarăşi din sandviş. Ceea ce spunea Caitlin avea sens, recunoştea asta, dar totuşi era îngrijorată. Dacă toată lumea avea cunoştinţă despre legătura ei...

– Ascultă, Kenny, pot să te-ntreb ceva?

Caitlin trase o duşcă prelungă din Guinness şi se şterse la gură cu dosul mîinii.

– Întreabă.

– Ce se vorbeşte despre mine şi Kelly? Chiar vreau să ştiu.

– Tu ce crezi? „Kate Burrows îşi face de cap c-un bandit." Obişnuitele.

O văzu albindu-se la faţă şi-i veni să-şi tragă o palmă.

– Am glumit, Kate, o glumă proastă, recunosc, dar totuşi o glumă. De fapt se spune aşa: Kate Burrows se întîlneşte cu Pat Kelly. A, cu Pat Kelly, zice celălalt, ăsta nu-i ăla cu afacerile de reposedări? Da, el e, zice primul. Kelly norocosul, asta-i părerea generală. Christoase, fetiţo, majoritatea celor vîrstnici au încercat să ţi se bage-n budigăi la un moment dat sau altul, ştie toată lumea. Mai ştie şi că eşti o femeie respectabilă şi un D.I. al dracu' de bun. *Tu* faci mai mult tapaj pe chestia asta decît oricine. Pînă cînd Kelly nu-i condamnat sau ceva, eşti în deplină siguranţă şi, hai s-o spunem p-a dreaptă, Kate, nu prea sînt şanse să fie prins, nu-i aşa? Tot ce face e mai mult sau mai puţin pe linie. De ce nu te linişteşti? Eşti prea aspră cu tine însăţi.

– M-am luptat cu ghearele şi cu dinţii ca să ajung aici unde mă aflu azi, Kenny. Nici nu ştii ce luptă a fost.

– Nu ştiu, într-adevăr. Dar, dacă eşti atît de îngrijorată pe cît spui, nu-ţi mai rămîne decît să încetezi relaţia cu el. Eu, unul, zic c-ai face o prostie. Data trecută cînd am lucrat împreună, erai poreclită Maica Theresa din Enfield. Nu faci nimic rău, fetiţo. Te-a compromis vreodată?

– Nu.

– Ţi-a cerut vreodată ceva ce nu s-ar cuveni, să zicem?

– NU!

– Atunci, de ce atîta tărăboi? Iisuse Christoase, voi

femeile vă faceți singure crucile, zău așa. Și crede-mă că, dacă-i vorba să v-o purtați, drumul e lung și greu. Știu eu ce spun. Personal, îmi place Kelly. E un om de afaceri abil, un prieten de nădejde, aș crede și că-i un futangiu de milioane. Fă cu el ceea ce trebuie să faci. Cîtă vreme nu-ți afectează slujba, cui îi pasă? Săptămîna viitoare, vor bîrfi despre altceva.

Kate înțelegea rațiunea celor spuse de Caitlin. Avea dreptate. Nu făcea nici un rău. Iar dacă Flowers nu spusese nimic, atunci era clar că nu exista nici o problemă.

Voia s-o creadă. Trebuia s-o creadă.

– Ai dreptate. Îmi fac griji de pomană.

Luă paharul și îl dădu pe gît.

Rîzînd încetișor, Caitlin se ridică să-i mai aducă unul.

– Așa te vreau, fetițo.

Kate își aprinse o țigară și trase fumul adînc în plămîni. Își dorea ca Patrick să fie cu ea; cînd îl știa alături nu mai avea nici o îndoială. Absolut nici una. Apoi, îi trecu o idee prin minte. Cum naiba îi convinsese Kelly să aprobe analizele sangvine? De-asta era Flowers atît de supărat pe ea. Toată lumea știa că rîvnea la asta, se discutase, iar Patrick o făcuse cumva posibilă. Deodată, Kate se simți nemulțumită, foarte nemulțumită, iar cel mai nemulțumitor lucru era acela că nici nu știa sigur de ce.

Elaine și George își terminaseră ceaiul și stăteau în salon, privind buletinul de știri *Thames*. De la anunțul lui George despre concediere, conviețuiau în condițiile unui armistițiu amical. În tot orașul Grantley se vorbea despre asasinarea Leonorei Davidson, iar Elaine era pe deplin conștientă că se întîmplase într-o seară cînd George era plecat la plimbare. De-o sută de ori pe zi își spunea că nu era decît o coincidență, că în nopțile celorlalte crime fusese cu ea în casă – în afara Anului Nou, și avea convingerea că atunci fusese prea bolnav ca să se fi dat jos din pat.

Cînd prezentatorul îl menționă pe Spintecătorul din

Grantley, Elaine ciuli urechile. Pe ecran apăru o înregistrare din exterior. În fundal se vedea secția de poliție din Grantley, în timp ce pe ecran apăru o tînără fată. Elaine urmări reacția lui George pe cînd fata începea să vorbească:

– *Cazul Spintecătorului din Grantley. Astăzi s-a anunțat că poliția va recolta probe de sînge şi salivă de la toate persoanele de sex masculin înscrise în categoria de vîrstă dintre paisprezece şi şaizeci şi cinci de ani. Acest lucru înseamnă că vor fi testați peste cinci mii de bărbați şi băieți.*

Analize pe scară largă s-au mai efectuat numai o dată, în 1983, la Enderby, Leicestershire, după două violuri şi asasinate. Poliția speră că analizele vor elimina cît mai mulți oameni posibil din vînătoarea Spintecătorului din Grantley. Unitățile mobile vor circula prin fabrici şi instituții, şcoli şi birouri de şomaj. Orice bărbat care refuză efectuarea analizelor va fi declarat suspect. Vă vom ține la curent cu tot ceea ce se întîmplă în cursul investigației.

Elaine îl privi din nou pe George.

– Cred că e bine aşa, n-ai zice, George?

– Ai perfectă dreptate, draga mea. Cel mai bun lucru, dacă e să mă-ntrebi.

Nici cu prețul vieții n-ar fi reuşit să priceapă cum reuşea să vorbească atît de firesc. Îl treceau toate sudorile.

– Vreau să zic, George, oricine-ar fi omul ăla, e un maniac, un bolnav la cap, care trebuie să fie prins şi închis cît de curînd posibil. Spînzurătoarea ar fi prea blîndă pentru el. Socot c-ar trebui să fie torturat la fel cum le-a torturat el pe femeile acelea.

George dădu din cap, absent. Mintea i-o luase la galop. Ce să facă? Nu putea să treacă testul. Aveau să vină la locul lui de muncă. Avea să fie silit să dea sînge, odată cu colegii săi.

– Vrei să-ți fac un ceai, George? Eu beau unul.

– Da, dragă. Ar fi minunat.

Elaine se duse la bucătărie. Mă rog, păruse în regulă. Ea era de vină, ca de obicei. Întotdeauna îl prigonea pe

George, dar nu părea capabilă să se stăpînească. Era efectul lui asupra ei.

Oricum, medită Elaine, dacă avusese vreun motiv de îngrijorare, pînă acum şi l-ar fi trădat. Pentru ea, George era ca o carte deschisă. În timp ce turna ceaiul, George intră în bucătărie şi-şi luă ceaşca.

– Merg pînă-n hambar, dragă, vreau să sortez bulbii pentru răsădirile de primăvară. N-am să stau mult.

– Bine, atunci. Să te chem cînd începe East Enders?

– Nu. În seara asta n-o să mă uit, am prea multă treabă.

Ieşi din bucătărie, iar Elaine trecu în salon, simţindu-se ceva mai mulţumită. Dacă l-ar fi îngrijorat ceva, nu se ocupa el de fleacuri ca sortarea bulbilor de primăvară.

George se încuie în hambar şi aprinse lumina. Trase perdeaua de la fereastră şi deschise mica sobă cu gaz Callor. În curînd, magazia deveni caldă şi plăcută. Sorbi din ceai, aşezat în vechiul fotoliu, gîndindu-se profund la ceea ce-l aştepta. Nu găsea nici o ieşire. În cele din urmă, se ridică, luă cataloagele de grădinărie de pe pupitru şi-şi scoase cu respect revistele. Termină ceaiul şi se instală în fotoliu, cu ele pe genunchi.

Începu să le răsfoiască alene, dar în seara asta nu simţea nimic. Nici măcar semierecţia care-i venea de obicei numai prin simpla lor prezenţă în apropiere. Căută prin teanc şi scoase una dintre favoritele lui. Privi faţa fetei, căutînd să-şi golească mintea de orice gînd. Închizînd ochii, se închipui pe sine însuşi călare peste ea, împingîndu-i cu forţa penisul în gură împotriva voinţei ei. Respiraţia i se îngreună şi se descheie la pantaloni, apucîndu-şi membrul pentru a încerca să-l însufleţească puţin.

Începea să se anime. Încet, începu să-şi tragă prepuţul înainte şi-napoi, delectîndu-se cu senzaţia. Acum îşi făcea drum în vaginul fetei, strîngînd-o de sînii goi, iar ea îl implora să se oprească. Se ruga de el. Continuă să se frece, mai repede, mai puternic, senzaţiile alungîndu-i toate grijile şi incertitudinile. Se apropia de orgasm, cînd Elaine bătu la uşa hambarului.

– George... George! Te caută cineva la telefon. Unu' Tony Jones.

Simți pe ceafă mîna înghețată a spaimei. Își smulse mîinile de pe pantaloni cît putu de repede. Micul spațiu era încins și sufocant, de la soba cu gaz Callor, și simți un moment de greață cînd își dădu seama ce spunea Elaine.

– Mă asculți, George?

– Vin imediat, dragă. Cred c-am ațipit în fotoliu, citind cataloagele de grădinărit.

Afară, în frig și întuneric, Elaine își dădu ochii peste cap.

– Bine, grăbește-te, probabil că-l costă o avere pe omul ăla.

George se ridică și aruncă revistele în birou. Abia pe la jumătatea potecii își aminti că era descheiat la pantaloni. Își trase repede fermoarul și trase pe deasupra puloverul. Tony Jones. Acum ce naiba mai voia? Trecu prin bucătărie, pînă la telefonul din hol.

– Alo?

– Georgie? Eu sînt, Tony Jones.

– Ce vrei? întrebă George brutal.

– Calmează-te, i-am spus nevesti-tii că-s un prieten de-al tău. Doar ai prieteni, presupun?

– Ce vrei, Tony?

– Mi-au venit niște filme noi, Georgie, și cred c-o să-ți placă.

– Deocamdată, sînt cam strîmtorat cu banii.

– Păi, treci pe la mine și ne înțelegem noi. Ești un client bun, Georgie, și mi-ar părea foarte rău să te pierd.

Glasul lui Tony devenise prietenos.

– Încerc să vin în weekend.

– Neapărat trebuie să vezi filmele-astea, colega, sînt tari. Ce mai păsărele! Țîțe cum n-ai mai văzut...

George și le imagina deja, iar Tony o știa. Știa exact cum să-și vîndă marfa.

– Una din gagici e clădită ca o-mputită de amazoană și-i place treaba, Georgie. Oricît urlă și protestează ea. O

vezi cum juisează-n timp ce te uiți.

Acum George se înfierbîntase. Dorea filmele imediat.

– Vin mîine seară după lucru, O.K.?

– Să ştii că merită.

Convorbirea se întrerupse. George puse receptorul în furcă.

– Adu-mi ziarul, George.

Vocea Elainei era în plin avînt, făcîndu-l să tresară lăuntric. Luă ziarul de pe masa cu telefonul şi îl aduse în salon.

– Poftim, iubito.

– Cine-a fost?

– A, un coleg de serviciu, în legătură cu petrecerea de rămas bun.

– Petrecere de rămas bun? Pentru tine? întrebă Elaine, neîncrezătoare.

– Da, Elaine. Pentru mine.

George se enervase. Cu toate cîte se întîmplau, numai de micile insinuări ale Elainei nu mai avea chef. Las-o să creadă că avea şi el prieteni. Poate-i mai închidea gura din cînd în cînd.

– Ştiu că ți se pare greu de crezut că oamenii pot să mă placă, dar asta e!

Atitudinea lui o nemulțumea.

– Iartă-mă, George, dar după cincisprezece ani, credeam că i-ai fi putut menționa şi tu uneori pe prietenii ăştia.

– Ai vrut vreodată să ştii, Elaine? La asta să-mi răspunzi, dacă poți. Ia, cînd te-a interesat să ştii?

Cu aceste cuvinte, se înapoie în magazie. Era conştient că-şi coborîse garda cu Elaine şi se bucura. Să mai aibă şi ea un motiv de gîndire, măcar o dată. Îl lua de sigur, întotdeauna îl luase. Se încuie în hambar şi aprinse din nou soba Callor.

Peste cincisprezece minute, se pierduse iarăşi în lumea fanteziilor lui.

George stătea la biroul său. Îşi dorea să nu se fi ostenit pînă la serviciu. Singurul subiect de conversație erau ana-

lizele sîngelui. Peter Renshaw îşi făcea unele dintre apariţiile lui meteorice. George prefera să fi fost momentul uneia dintre deplasările sale de vînzări în Yorkshire sau, mai bine, în Scoţia. Insistenţele lui Peter de a-i fi prieten îl enervau. Dar nu-i spusese el aseară Elainei că avea prieteni? Cugetă un timp la acest lucru. Îl privi pe Renshaw monopolizînd conversaţia, în timp ce scruta cu ochii mica mulţime din jur ca pentru a încerca să-i prindă că nu-l ascultau.

George se întrebă dacă avea într-adevăr vreun prieten. Era pentru prima oară, în ani de zile, cînd îi venea un asemenea gînd. În copilărie nu avusese prea mulţi, dar asta fusese vina maică-sii. Nu-şi încurajase copiii să aducă prieteni în casă. George ţuguie inconştient buzele. Nici măcar nu-şi amintea să-l fi adus pe vreunul cu el. Nici un prieten adevărat nu-i venea în minte. Începea să-i pară rău pentru el însuşi. Fără prieteni. În vîrstă de cincizeci şi unu de ani, şi fără prieteni. Nici un prieten adevărat. Pînă şi Elaine avea prieteni. Casierițe grase şi umflate care se îmbrăcau ca nişte matracuci şi-şi petreceau viaţa în săli de bingo ca nişte oi deghizate în mieluşei. Maică-sa avusese dreptate în legătură cu Elaine. Spusese că avea să blesteme ziua cînd o luase de nevastă şi aşa se şi întîmplase. Dar Elaine fusese atît de dulce cîndva. Demult. Era singura fată care arătase vreodată o scînteie de interes pentru el şi-i fusese recunoscător. Se strîmbă. Recunoscător, ei?

Acum putea să aibă orice femeie dorea. *Avea* orice femeie îşi dorea. Îşi lăsă gîndurile să se abată spre Leonora Davidson. Nu simţea nici o undă de regret. Era singură, fără soţ sau copii care să se agite pentru ea. Doar o femeie singură. Chiar îi făcuse o favoare. În ultima vreme, nu-i mai plăcuse să se gîndească la Geraldine O'Leary. Copiii ei apăruseră în ziarul local. Copii frumoşi, la fel ca mama lor. Elaine spunea că soţul fusese internat într-un spital de boli psihice. Că avusese un colaps nervos. Izgoni gîndul. Avea subiecte de gîndire mai presante.

– Şi ziceam, Georgie... Cu tine vorbesc! reverberă prin încăpere glasul sonor al lui Peter Renshaw; George îl privi.

Ți-am aranjat bairamul, bătrîne. Vinerea viitoare la „Vulpea înviată" Ne întîlnim acolo cu toții, imediat după program. Am o surpriză pentru tine, bătrîne. O surpriză a dra-cu-lui de mare.

George îi zîmbi.

Josephine Denham intră în birou. Ca de obicei, avea o înfățișare imaculată. Purta o pereche de ochelari mari cu ramă gri, care o făceau să arate inteligentă şi sofisicată, şi ținea în mîini un teanc de hîrtii.

– Puteți fi atenți, vă rog?

Toți se întoarseră spre ea.

– Unitatea mobilă de hematologie va veni aici marți, în douăzeci şi doi ale lunii. Personalul de birou se va prezenta cel dintîi la analize, apoi lucrătorii din fabrică şi cei de la antrepozite. Dacă procedăm prin rotație, nu va afecta prea mult producția. Am discutat azi-dimineață cu poliția şi au spus că mai aproape de termen ne vor da chestionare. Oricine lipseşte de la lucru în ziua aceea, va trebui să-mi dea explicații mie personal. Apoi, eu voi transmite mesajul la poliție. Dacă vreunul dintre dumneavoastră se împotriveşte să suporte testul, vă rog să vă simțiți liberi să treceți pe la mine, deşi personal nu văd de ce ar obiecta cineva.

Ochii ei cercetară micul ocean de chipuri, fiind evident că oricine refuza ar fi fost considerat de îndată vinovat, cel puțin de către ea. Cum nimeni nu răspunse, se răsuci pe călcîie şi ieşi din încăpere, paşii răsunîndu-i pe dalele pardoselii în timp ce se îndepărta.

– Eu aş trece pe la ea, da' nu-n legătură cu nenorocitele astea de analize, nu, băieți? I-aş da oricînd o porție de spadă de purcel!

Bărbații rîseră, chiar şi George, deşi i se învîrtea capul.

Ce naiba avea să facă?

Se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Se ridică de pe scaun şi începu să-şi îmbrace vestonul.

– Încotro o iei, George? îl întrebă Carstairs, un om cu care George lucra de cincisprezece ani şi abia dacă-l cunoştea.

– Cobor la cîrciumă să iau o gustare.

– Da' nu-i decît unşpe jumate!

George nu pleca niciodată înainte de douăsprezece punct.

– Văd şi eu cît e ceasul, să ştii.

Şi cu asta, ieşi din birou.

– Ei fir-aş al naibii! îi privi Carstairs pe ceilalţi.

Peter Renshaw îşi luă cojocul, îl îmbrăcă şi-l urmă pe George afară. Îl ajunse din urmă la „Vulpea înviată"

George intrase în localul călduros. Ştia că Peter venea în urma lui şi încercă să nu-l ia în seamă, sperînd fără nădejde că pricepea aluzia şi-l lăsa în pace. Dar nu Peter Renshaw. În timp ce George îşi comanda băutura, Peter se înghesui lîngă el cerînd-o pe a sa şi plătind pentru amîndouă. George oftă. Luîndu-şi paharul, îl duse la o măsuţă de lîngă fereastră şi se aşeză. Renshaw îl urmă.

– Ei, Georgie, te simţi bine?

Bău jumătate din bitter şi dădu din cap. Renshaw, conchise el, era ca un virus. Trebuia să-l suporţi pînă se hotăra să te lase în pace.

– Ascultă, George, ştiu că povestea asta cu concedierea te-a lovit nasol, da' în realitate e cel mai bun lucru care ţi se putea întîmpla. Adică, după cinşpe ani de serviciu credincios. Te-aşteaptă douăş'cinci de mii bune, nu?

George făcu ochii mari.

– Atît de mult?

– Da, am vorbit cu Jones. Zice că, nedîndu-vă voi demisia, cu toţii veţi primi o strîngere de mînă aurită. Cum au făcut cu docherii şi muncitorii din industria de maşini. O să te plătească bine, Georgie băiete.

– Douăzeci şi cinci de mii?

Peter surîse.

– I-o grămadă de parale, Georgie. Cred că rîndul următor ar trebui să-l dai tu!

Zîmbi şi George. De astă dată, cu zîmbetul lui secret. Acum se simţea puţin mai bine. Mai avea patru săptămîni de muncă. După care, putea merge unde voia.

Pînă atunci, trebuia să evite analizele de sînge.
Dar cum?

Telefonul sună, iar Kate răspunse. Era cufundată pînă la gît în declarații, începuse să le revadă iarăşi şi iarăşi pe aceleaşi. Trebuie să fie ceva, un amănunt neînsem-nat pe care-l scăpaseră.

– Alo, Burrows la telefon.

Glasul lui Patrick pîrîi pe fir, iar Kate simți o strînsoare în stomac.

– Ce ți s-a întîmplat aseară? Am încercat să te sun, dar fie aveai telefonul scos din priză, fie ieşiseşi la o vîjîială.

Vorbea pe un ton jucăuş, dar Kate depistă şi o notă de nelinişte. Atent ascunsă, însă totuşi prezentă.

Închise ochii.

– Am avut ceva de terminat. Voiam să te sun azi, dar nu-mi văd capul de treburi. Deduc că ştii despre analizele sangvine?

O rostise mai brutal decît intenționase.

În receptor se lăsă un moment tăcerea.

– Ne putem vedea mai încolo, Kate? Cred că avem de vorbit.

Oftă. Caitlin citea nişte declarații, s-ar fi zis, dar ştia că avea urechile în alertă roşie.

– Te sun eu de-acasă. Cînd oi ajunge în sfîrşit.

Şi închise telefonul fără să-şi ia rămas-bun.

Se uită la Caitlin, care o privea pe față.

– La ce te zgîieşti?

Vorbea cu o voce răutăcioasă, infantilă, şi o ştia.

– Nu ştiu, n-are etichetă, răspunse Caitlin, cu un glas ca de băiețel.

– Of, Kenny, mai scuteşte-mă.

Caitlin rîse, apoi spuse cu seriozitate:

– Acuma, nu fi neroadă şi nu muşca mîna care te hrăneşte. Ți-a făcut un serviciu, fetițo, numai de-ai fi în stare să-l observi.

Kate coborî ochii, prefăcîndu-se că citea o altă declarație.

Cuvintele lui Caitlin sunau a adevăr, dar era rănită în amorul propriu. Kelly reuşise ceea ce încerca ea de luni de zile, fără un simplu murmur drept răspuns.

O înfuria.

Patrick privi receptorul pe care-l ţinea în mînă.

Îi închisese telefonul. Chiar îi închisese telefonul în nas! Nu-i venea să creadă.

Puse receptorul la loc în furcă, pe faţa sa chipeşă aşternîndu-se nemulţumirea. Cine mama dracului se credea Kate Burrows? Aseară, îl înfruntase. Acum, îi trîntise telefonul, pe lîngă sarcasmul cu analizele de sînge. Avusese impresia că le dorea făcute.

Cînd intră în camera de zi, Willy, care citise ziarul, se ridică grăbit de pe scaun.

– Stăteai comod? Sper că nu te întrerup din nimic.

– Iartă-mă, Pat, dar tocmai îmi luasem cinci minute libere.

– Du-te şi adu motorul, Willy. Dacă nu te deranjează, n-aş putea suferi gîndul că te istovesc...

Willy se repezi afară, cu ziarul foşnind pe cînd încerca să-l împăturească din mers.

Patrick zîmbi. Ochii i se abătură spre fereastră şi deodată îl asaltă amintirea lui Rene. O vedea cu ochiul minţii. Nici ea nu se jena să-i trîntească telefonul. Striga: „Acolo afară, colega," şi arăta spre fereastră, „oi fi tu un om mare, dar în casa asta nu eşti decît soţul meu. Pricepi?"

Rîse. Avea atîta umor.

Poate de-asta o plăcea pe Kate atît de mult.

Să-i închidă telefonul în nas, obrăznicătura!

Peste cinci minute, era pe bancheta din spate a *Rolls Royce*-ului, în drum spre salonul său din Manor Park.

Rînji.

Chiar îi închisese telefonul.

Nu-i venea să creadă!

Maybelline Morgan era cunoscută pentru sînii ei mari şi gura şi mai mare. Acum se certa puternic cu Violet Map-

ping, în privința unui client.

– Întotdeauna io-l iau, Vi, şi-o ştii al naibii de bine!

Violet scrîşni din dinți.

– Nu te-a vrut pe tine, Maybelline. O voia pe blondină, şi cu asta, basta.

Ochii Maybellinei scăpărară ca două bucăți de cremene. Balansă în fața lui Violet un deget cu unghia lăcuită violet-intens.

– Nu fă mişto de mine, Vi. Am nevoie de mălai şi-o ştii. Nu mă crede tîmpită. Ştiu că păsărica aia-ți pasează partea, de-asta îi primeşte pe toți pontatorii buni.

O împunse violent în piept cu degetul.

– Întîi mă reped la tine şi pe urmă la ea. În bucăți vă rup, fă, futu-vă muma-n cur...

Violet ştia că discuția era ascultată de majoritatea fetelor care şedeau în fața uşii. Dacă nu-i închidea Maybellinei gura, avea să-şi piardă toată autoritatea. O înhăță de păr, în acelaşi timp trîntindu-i un genunchi în stomac. Maybelline se încovoie. Continuînd s-o țină de păr, Violet o trînti cu fața în colțul biroului de lemn masiv. Maybelline căzu pe covor, cu sprînceana sîngerîndu-i.

Violet îi zîmbi răutăcioasă.

– În viața ta să nu mă mai amenințI. Acum poți să-ți iei catrafusele şi să te cari.

Maybelline se ridică, ținîndu-se de birou, şi o privi pe Violet în față. Chipul ei prelung şi osos, încadrat de păr roşu ca flacăra, era schimonosit de ură. Vîrînd mîna în buzunarul fustei, scoase un cuțit. Lama sări la vedere, lucind în lumina neonului.

Violet se albi la față, lucru care nu-i scăpă Maybellinei. Se năpusti înainte, dînd spre ea cu cuțitul. Violet ridică brațele să se apere şi simți răceala oțelului cînd îi tăie pielea deasupra cotului, rîcîind osul cu grețoasă ferocitate. Maybelline ridică pumnalul şi o lovi din nou pe Violet. De astă dată, îi nimeri obrazul. Ambele femei erau năclăite de sînge.

Violet făcu un efort s-o prindă de încheieturile mîinilor.

Folosindu-şi toată puterea, deloc neglijabilă, reuşi să-i ţină braţele depărtate.

Patrick Kelly şi scutierul său intrară în salonul de masaj în plină debandadă. Femeile stăteau adunate la uşa biroului, iar dinăuntru se auzeau ţipete şi înjurături.

– Ce naiba se-ntîmplă aici?

Femeile se despărţiră ca apele Mării Roşii, recunoscîndu-i glasul. Cei doi bărbaţi îşi croiră drum pînă în birou.

– Ei fir-aş al dracu'! răsună incredul glasul lui Patrick. Fără altă vorbă, o înşfăcă pe Maybelline, în timp ce Willy o înhăţa pe Violet. După încă puţină luptă, femeile fură despărţite. Patrick lovi mîna Maybellinei de birou pînă scăpă cuţitul. Apoi, o îmbrînci şi călcă pe cuţit. Willy îi dădu bucuros drumul lui Violet.

– Ce-i aici? Tu, îndreptă Kelly degetul spre Violet, ce futu-i mama mă-sii s-a întîmplat aici?

Răspunse Maybelline:

– Alege fetele, dom' Kelly, şi ne-am săturat cu toatele. Păsărica aia pe care o regulează a scos săptămîna asta peste o mie de sterline. Toţi pontatorii mai finuţi care vin pe ea o primesc. Eu şi celelalte fete nu scoatem nici jumate. Dacă nu se iau măsuri, ne mutăm la Pakistanezu' mai încolo-şa. Ăla cel puţin îşi respectă fetele.

Patrick era năucit. Pretutindeni se vedea sînge, iar gîndul la HIV nu întîrzie să-i vină-n minte.

– Vă duceţi imediat la bucătărie şi vă spălaţi, pe urmă veniţi amîndouă înapoi aici şi-ncercăm să ne lămurim. Aveţi zece minute. Aşa că, mişcaţi-vă fundurile.

Cele două femei ieşiră din birou, fiind imediat înconjurate de celelalte fete. Willy închise uşa şi-şi privi şeful, cu sprîncenele înălţate.

– Tre' să fiu cinstit, Pat, Maybelline asta are dreptate, să ştii. Am auzit că Vi e-nnebunită după păsăreaua aia. Mă rog, era dat să se-ntîmple, nu? Pînă şi şteoarfele cu vechime o iau razna pe măsură ce-mbătrînesc.

– Gura, Willy! Te plătesc să conduci maşina şi să dai cu paru'. Dacă voiam un papagal, îl angajam pe Nigel

Dempster, e clar?

Ieşind din birou, Patrick se duse la bucătărie. Bătu pe umăr o tînără negresă:

– Fă-mi un serviciu, Suzie, ia o găleată şi-o cîrpă şi fă curat în birou, bine, iubito? Am să-ţi împing un decar.

– Mda, s-a făcut, domnu' Kelly.

Peste zece minute, Patrick revenise la birou, iar Maybelline şi Violet stăteau în faţa lui ca două şcolăriţe recalcitrante.

– Vă zic eu, dom' Kelly, dacă nu facem o treabă pe cinstitelea, ne luăm tălpăşiţa. Nu-i ăsta singuru' loc de muncă, să ştiţi.

– Eu am avut întotdeauna grijă de fetele mele. Mă nemulţumeşte aluzia că te-aş nedreptăţi, Maybelline.

Violet interveni:

– Mi-am ieşit din fire, Pat. Recunosc.

Maybelline îi zîmbi, iar Kelly clătină din cap. Femeile astea îl uimeau. Acum se strîngeau de beregată, iar în clipa următoare erau iarăşi cele mai bune prietene.

– Nu-mi place ca fetele mele să poarte arme. Dacă mai aflu o singură dată că aduci înăuntru un cuţit sau altceva, Maybelline, o să ai necazuri. Ai priceput?

– Da, dom' Kelly.

– Ei şi-acum, Violet, vreau ca pe viitor să-ţi fixezi clar priorităţile, fiindcă dacă se mai întîmplă aşa ceva, mă lipsesc de tine. Şi-acuma, roiu' amîndouă şi lăsaţi-mă-n pace.

Cele două femei ieşiră din birou.

– Toarnă-mi un brandy, Willy, unu' mare.

Willy se duse la dulapul cu băuturi şi-l deschise. Ridică o sticlă de Remy Martin goală.

– N-a mai rămas decît scotch, teamă mi-e.

Patrick strînse pumnii.

– Merge şi-ăla.

Se ridică şi se duse la uşă.

– Violet!

Strigase atît de tare, încît fetele tresăriră pe scaune. Violet ieşi fuga din bucătărie, albă la faţă.

– Da, domnu' Kelly?

– Nu-mi mai bea-n mă-ta pileala! Nici nu mă mir că aicea-i ca la balamuc. Sau sînteți toate bete, sau drogate!

Şi trînti uşa biroului.

Luă paharul mare de scotch de la Willy şi-l dădu pe gît, întinzîndu-l să i-l umple imediat la loc. Apoi, aşezîndu-se la birou, deschise sertarul şi luă registrele. Dacă Violet le jupuia pe celelalte fete ca s-o finanțeze pe păsărica aia, existau mari riscuri să-l fure şi pe el.

Afurisita de Violet! Ar fi pus mîna-n foc că era cea mai de nădejde dintre toate fetele care lucrau pentru el. Erau prieteni de ani de zile.

– Willy, du-te de-mi adu o sticlă de Remy Martin şi dă-i bonul lui Violet. O.K.?

Willy dădu din cap şi ieşi din încăpere. Patrick începu să studieze registrele. Telefonul sună şi răspunse:

– Mda? Kelly.

– Pat, slavă Domnului că eşti acolo, de mult încerc să-ți dau de urmă. Fă bine şi mişcă-ți curu-ncoace, şefule.

– Ce este, Karen?

– Belea, Pat. Mare belea.

Telefonul amuți.

Kelly închise ochii. Puse registrele la loc şi aşteptă întoarcerea lui Willy.

– Haide, băiete, plecăm la Barking. Mi-a băgat Karen o sîrmă, au scandal acolo.

Ieşi din birou. Trecînd pe lîngă Violet şi fete, o arătă cu degetul.

– Nu te mai atinge de rachiu şi nici de registre, Vi.

Urcă în maşină, începîndu-şi drumul spre Barking. Alte nenorocite de probleme cu fetele, bănuia. Şteoarfele cu sifilis nu valorau nici pe jumate să-ți pierzi vremea.

Problema era mai gravă decît se aşteptase.

În timp ce intra pe uşa cu geam fumuriu a salonului de masaj din Barking, Kelly fu uimit să vadă că toate fetele erau tăcute şi palide. Intră în biroul unde Karen, şefa, bea un brandy mare.

– Ăla pe care-l bei e brandy-ul meu?

– Of, mai taci din gură, Pat. Vino-aici.

Vocea lui Karen tremura, şi o urmă fără să-i mai pună întrebări. Îl conduse în zona separeurilor, cu lacrimile mari rostogolindu-i-se pe faţă, şi arătă spre o boxă înconjurată de perdele.

– Acolo e, Pat. Eu nu pot intra. N-am ştiut ce să fac. Nu l-am anunţat pe moş Bill, pur şi simplu n-am ştiut ce să fac!

Era zdrobită. Willy îi urmase înăuntru, iar acum Patrick îi făcu semn să tragă perdeaua. Împotriva propriei voinţe, simţi un fior de spaimă.

Willy dădu perdeaua la o parte şi atît el, cît şi Patrick făcură ochii mari de uimire. Pe masă zăcea o fată. Părul ei lung şi blond aproape atingea podeaua, şi avea ochii închişi. Dacă nu i-ai fi văzut unghiul imposibil al gîtului, ai fi crezut că dormea. Era pe jumătate goală. Tricoul scurt era încă la locul lui, deşi sînii îi ieşeau de sub marginea trasă deasupra lor. Partea de jos a trupului îi era expusă, cu picioarele larg depărtate.

– E moartă, Pat. Aşa am găsit-o. Probabil că tipul a ieşit pe uşa din faţă.

Vocea lui Karen se frînse din nou.

– Cum arăta, Karen? scutură Patrick dur din cap. I-ai văzut moaca?

– Nu. Mie toţi mi se par la fel.

– Ei, cineva trebuie să-l fi văzut, naibii. Acoperiţi gagica, săraca, pentru Dumnezeu.

Ieşi în salonul din faţă. Toate fetele se aflau în diverse stadii de şoc.

– L-a văzut cineva pe individ? Poate vreuna să şi-l amintească?

Clătinară din capete, însă o fată asiatică îi răspunse:

– Cred că era bătrînul care-a venit azi după-amiază. Atunci am văzut-o ultima oară pe Gilly.

– După amiază la ce oră?

– Pe la unu. Unu jumate.

Patrick rămase nedumerit. Se uită la ceas.

– Adică zace acolo moartă de peste cinci ore? Zace acolo moartă şi voi toată gaşca vă ţineaţi de futaiuri şi n-aţi observat nici una că nu mai e?

Toate femeile îl priveau.

– Cum arăta?

Asiatica stătu pe gînduri.

– Nu ştiu. De vreo patruşopt, cinzeci. Cu barbă...

– Nu, pe-ăla eu l-am avut, interveni o brunetă. Era domnul Jenkins. Vine la mine în fiecare săptămînă.

Îl privi timidă pe Patrick.

– Întotdeauna e aşa de drăguţ, domnule Kelly, foarte politicos.

– Îl anunţ pe moş Bill, spuse calm Patrick.

Din nou se repeta situaţia cu Mandy, numai că de data asta era vina lui. Un maldăr de bălegar luase fata aia şi o omorîse, şi el era de vină, fiindcă era proprietarul localului. Proprietarul tuturor cărămizilor, tuturor boxelor şi fetelor care lucrau acolo.

Se duse la birou şi telefonă poliţiei. Apoi se aşeză pe scaun, aşteptînd să sosească.

Capitolul 21

Patrick ajunse în sfîrşit la Kate, la ora zece şi jumătate. Opri în faţa casei, mulţumit să vadă că ardea lumina din salon. Îi spuse lui Willy să ducă maşina acasă şi străbătu mica potecă pînă la uşa din faţă. Sună. Kate îşi făcea un sandviş cu brînză, în bucătărie. Se duse la uşă lingîndu-şi degetele să şi le cureţe.

– Te-am sunat la opt, dar doamna Manners a spus că erai plecat. Nu mă aşteptam să te văd pînă mîine.

Patrick intră în hol.

– Nu ştiam dacă ai sunat sau nu, ca să fiu sincer; n-am trecut pe-acasă.

O urmă pe Kate în salon.

– Scoate-ți haina. În liniște, mama doarme. Tocmai îmi făceam un sandwich, vrei și tu unul?

– Cu ce e?

Kelly nu mîncase nimic de la ora prînzului.

– Cu brînză sau cu brînză?

– Atunci, cu brînză să fie. Fac eu ceaiul.

Intră în bucătărie și lucrară amîndoi un timp în tăcere.

– Știi, Pat, m-ai supărat. Cu ceea ce-ai făcut. Dar acum îmi dau seama că, indiferent pe ce cale ajungem să facem testul, nu poate fi decît spre bine.

Patrick uitase. Ridică din umeri.

– Kate, știi că sînt reporman, nu?

Glasul său calm și serios o făcu să-l privească.

– Da, de ce?

– Știai și că am saloane de masaj?

– Da. Știam că ai un capital investit. Despre ce e vorba?

Deodată, Kate nu mai fu sigură deloc că voia să-i spună mai mult de-atît. Cum spusese Caitlin – Patrick Kelly făcea parte din noua generație a oamenilor de afaceri. Lucra în cadrul legii, la limită. Avea să-i ceară ajutorul într-o problemă nu tocmai legală?

– Una dintre fetele mele a fost asasinată azi. Nu știu dacă ai auzit la actualități. În Barking. I-a fost rupt gîtul. Frînt ca o crenguță. M-am simțit îngrozitor, Kate, cu-adevărat îngrozitor. Avea douăzeci și unu de ani. Din cîte deduc, servea în medie cinci, șase pontatori pe zi. Se culca în fiecare zi cu toți aceștí bărbați diferiți. Știi, e ciudat, Kate, dar pînă acum nu mi-a trecut niciodată prin minte. Pentru mine, femeile astea erau ca niște animale. Îți pare rău dacă oamenii le tratează urît, dar uiți repede...

Kate îl privi o secundă. Luă farfuriile cu tartine și le duse în salon, apoi turnă ceaiul și duse și ceștile.

– Hai și stai jos, Pat, cred că ai nevoie să-ți iei piatra asta de pe inimă.

Patrick o urmă pe Kate în salon. Așezîndu-se pe sofa, sorbi din ceai.

– Ce te deranjează de fapt, Pat? Faptul că a fost asasi-

nată, sau că s-a întîmplat pe terenul tău?

Kate pusese degetul pe proverbiala rană, iar Kelly fu şocat că-l cunoştea atît de bine după un timp aşa de scurt.

– Cam amîndouă, cred, ca să fiu cinstit. Trebuia s-o fi văzut, Kate, în locul ei ar fi putut să zacă Mandy a mea. Fac tot ce-i omeneşte posibil ca să ajut la prinderea boului ăstuia de Spintecător, şi totuşi, ani de zile am tolerat jigodiile ca el.

– Mă rog, Pat, femeile îşi vor vinde întotdeauna trupul. De la soft porno pînă la hard porno şi făcut trotuarul, sexul e unul dintre cele mai mari producătoare de bani din lume. Probabil că fata ar fi făcut-o oricum, dacă nu pentru tine, atunci pentru altcineva. Asta voiai să auzi? Asta ai vrut să spun?

Kate vorbea încet, dar furia din voce-i era inconfundabilă. Patrick o privi şi, pentru prima oară, văzu pe chipul ei mînie adevărată. Îl enerva.

– Am auzit despre moartea fetei aceleia, Pat, s-a dat la ştirile de seară. N-am ştiut că tu erai proprietarul salonului de masaj. Dar să-ţi spun ce mi-a trecut prin minte în timp ce ascultam radioul? M-am întrebat cine o fi omul care scoate bani de pe spinarea acelei fete. Ştiam că un bărbat trebuia să fie. Ce curios, nu-i aşa? Totuşi, nici n-am visat că tu ai fi. Omul care a plătit analizele sangvine a cinci mii de bărbaţi pentru a-l găsi pe perversul care i-a ucis fiica. Apropo, vei plăti şi ancheta asta?

Kate înălţă sprîncenele spre el, iar Kelly avu bunul simţ să-şi mute privirea.

– Nu, n-aş crede. Dacă ai venit aici să bei ceai, să fii compătimit şi să-ţi lingi rănile, teamă mi-e că ai greşit adresa, Pat. Nu am nimic pentru tine în ce-o priveşte pe fata asta. Ai contribuit la asasinarea ei ca şi cum i-ai fi rupt gîtul cu mîinile tale. Iar compătimirea mea se îndreaptă spre familia ei. Pariez că nici asta nu ţi-a trecut prin minte, nu-i aşa? Că toate femeile care lucrează pentru tine sînt fiicele şi mamele cuiva. Nu ai monopol pe suferinţă, Pat. Încearcă şi pune-te în situaţia părinţilor ei. Tu, cel puţin, cînd ai aflat

despre moartea lui Mandy, n-ai suferit şi trauma în plus de a descoperi că-şi sfîrşise zilele în timpul programului, pe cînd se futea cu bărbaţi străini.

Şi ce-ai spus adineaori? „Pentru mine, femeile astea erau ca nişte animale"? Dumnezeule mare, Patrick Kelly, mare tupeu ai avut să vii aici!

Patrick se holbă la ea.

– Ai terminat, da? Dacă voiam o nenorocită de conferinţă, mă duceam la o universitate. Am venit aici ca să-ncerc să-mi limpezesc minţile, atîta tot. Nu i-am făcut nici un rău fetei ăleia, niciodată n-am vrut să i se întîmple ceva, nici uneia dintre ele...

Dădea din colţ în colţ şi o ştia. Kate enunţase adevărul simplu şi hidos, şi singura lui cale de apărare era atacul.

– Uneori mă faci să rîd, doamnă Poliţista Încrezută-a Dracului. Ei, ţi-a dat vreodată prin cap că unora dintre fete le place meseria? Te-ai gîndit? Că dacă n-ar lucra pentru mine, ar lucra pentru alţii... Zi, te-ai gîndit? *Te-ai gîndit?*

Kate clătină din cap cu tristeţe.

– Totuşi, eu nu pe ele le văd, nu-i aşa? Eu te văd pe tine, Pat, şi nu-mi pasă cît tuni şi fulgeri, în seara asta n-am nimic pentru tine. N-am nici un strop de înţelegere, regret. Dacă vrei aşa ceva, îţi propun să te duci la părinţii fetei. Poate ei îţi vor plasa problema în perspectivă. Deşi, după ceea ce s-a întîmplat cu Mandy, aş fi crezut că tu ai putea înţelege prin ce trec oamenii ăia.

Patrick simţea că se enerva şi era destul de sincer ca să admită că nu din cauza cuvintelor lui Kate, ci fiindcă îi era ruşine. Totuşi, n-o putea recunoaşte în faţa ei:

– Mă duc, naibii. Ar fi trebuit să ştiu că o moş Bill nenorocită nu-mi poate fi de nici un folos cînd dăm cărţile pe faţă. Problema ta e că te închipui un soi de sfîntă care sîngerează, Kate. Ei bine, ascultă-mă. N-am nevoie nici de tine, nici de altcineva, ca să-mi înving neajunsurile. Sînt conştient de ele de ani de zile. De pe vremea cînd puteam înţelege ce se petrecea în jurul meu. Da, doream puţin ceai şi înţelegere, la fel ca tine cînd fiică-ta a încercat să se

sinucidă. Şi-ţi mulţumesc mult, pentru nimic. Acum să-ţi spun ceva, n-am nevoie de tine. De nimeni n-am nevoie de fapt, niciodată n-am avut şi niciodată nu voi avea.

De cum rostise aceste cuvinte, îi păru rău. Dorea s-o ia pe Kate în braţe şi s-o iubească, să fie iubit de ea, dar nu putea. Kate îl privi ieşind din cameră şi auzi uşa de la intrare trîntindu-se. Avuseseră nevoie să dea totul pe faţă. Dar îi părea rău că se întîmplase astfel. Afacerile lui cu saloanele de masaj s-ar fi interpus întotdeauna între ei; acum ştiau amîndoi cum stăteau.

Biata fată murise. Patrick se simţea vinovat, orice-ar fi spus. Dar de ea ce se alesese?

Kate îşi privi tartina. Nu-i mai era foame.

Patrick ieşi din casa lui Kate, înjurînd mut. Îi dăduse drumul lui Willy să plece şi acum trebuia să telefoneze după un taxi. Începu să hoinărească fără ţintă, în căutarea unei cabine telefonice. La fel ca George, îşi găsea alinarea în întunecime. Inspirînd aerul rece în plămîni, gîndurile i se îndreptară din nou spre Gillian Enderby. O revăzu zăcînd în separeu, cu părul revărsat de pe masă, aproape atingînd podeaua. Era o fată cu înfăţişare dulce. Nu arăta ca o prostituată, dar, în fond, nici una dintre ele nu arăta a aşa ceva la început. Îşi aminti de Violet în tinereţe – ce fată minunată fusese!

Văzu lumina unei cabine telefonice şi grăbi pasul. Pe Rene n-o încîntase niciodată prostituţia. Îi accepta latura de reposesiuni a afacerilor, dar refuzase categoric să aibă vreo legătură cu saloanele de masaj. Era o înţelegere nerostită să nu fie pomenite niciodată acasă, nici măcar în treacăt.

Intră în cabină şi, după ce încercă fără succes să găsească un taxi, îl sună pe Willy şi-i ordonă să vină să-l ia. Acesta ştia să nu întrebe de ce şeful său suna de la un telefon public şi nu de la Kate de-acasă.

Patrick aşteptă în faţa cabinei, tropăind din picioare. Era ger. Kevin Cosgrove trebuise s-o ia pe Mandy din faţa unei cabine telefonice. Aceea fusese devastată, de-asta o pornise pe jos spre casă. Îşi înfundă mîinile mai adînc în

buzunarele paltonului. În acel moment, Gillian Enderby se afla undeva la gheață. Părinții ei treceau prin aceeași stare prin care trecuse și el.

În aceeași noapte, zăcînd în pat, își dori să fi fost Kate cu el. Îi era dor de ea. Avea patruzeci de ani; era brunetă, cînd Patrick preferase întotdeauna blondele; avea pieptul plat, iar lui îi plăcuseră mereu femeile bine înzestrate; și, ca să pună capac la toate, era polițistă. De fapt, reprezenta antiteza a tot ce spusese el vreodată că dorea de la o femeie. Și totuși, o dorea cu disperare.

Mandy și Gillian Enderby i se strecurară din nou în gîndurile tulburate și, în cele din urmă, se recunoscu învins și părăsi patul, coborînd la parter. Se duse să-și facă o băutură fierbinte și o aduse înapoi la pat, după ce adăugă brandy din belșug.

Continuă să se foiască în așternut.

Kate, singură în patul ei, făcea exact același lucru.

La șase și jumătate dimineața, Willy se miră să-l vadă pe Patrick sculat, îmbrăcat și deja vorbind la telefon. Se întrebă un moment pe cine trezise din somn. După ce-și luă și el micul dejun, la șapte și un sfert, Patrick îl chemă și-i spuse că voia să se ducă la o adresă din East Ham. Era o căsuță de stat. Willy văzu un bărbat deschizînd ușa și, după un scurt schimb de cuvinte, Patrick intră.

Din ce în ce mai ciudat, își spuse el. Apoi luă ziarul și se afundă din nou în procesul de a studia femeia pe jumătate goală din pagina trei.

Patrick i se prezentă lui Stan Enderby, iar omul îl invită înăuntru. Enderby avea cam aceeași vîrstă cu el, dar nu beneficiase de avantajele banilor. Arăta mai bătrîn, de la degetele pătate de tutun, burdihanul umflat și chelia în curs de avansare, pînă la țigareta imposibil de subțire înfiptă în colțul gurii.

– Nevastă-mea-i sus, domnu' Kelly. A înghițit-o nasol, zău că da. Gilly era mîndria și fericirea ei, vezi mata. N-am știut niciodată că era... că făcea ce făcea.

Patrick îl însoți într-o odăiță de la stradă, mobilată sărăcăcios, dar foarte curată. Se așeză pe un scaun lîngă fereastră și privi scurt spre mașină.

– Vreți un ceai, sau ceva tărie? ridică Stanley o sticlă de whisky Tesco ieftin, iar Patrick consimți. Așteptă pînă cînd omul îi dădu paharul.

– Mulțumesc.

Kelly știa că Enderby era în dezavantaj. Ca de obicei, reputația sa i-o luase înainte și inhibase o reacție firească. L-ar fi bucurat o primire furioasă, un șir de acuzații. Orice, numai nu această pasivitate, prefăcătoria că ar fi fost un oaspete binevenit. Dar știa că Enderby se temea de el. În trecut, profitase de pe urma propriei reputații, însă în acel moment, dacă Enderby i-ar fi aruncat paharul de whisky în față, ar fi acceptat-o. Ba chiar l-ar fi și admirat.

– Am venit să vă prezint condoleanțele mele, domnule Enderby. Mă simt răspunzător pentru ceea ce i s-a întîmplat fiicei dumneavoastră și v-aș fi cum nu se poate mai recunoscător dacă mi-ați permite să achit eu funeraliile.

– Sînteți mai mult decît generos, domnu' Kelly. Nu ne-am așteptat la nimic...

În timp ce vorbea, ușa camerei se deschise și intră o femeie scundă. Avea părul blond spălăcit, iar Kelly știu imediat că era mama lui Gillian. Semănau leit.

– Ce pofteşti? întrebă ea, agresivă.

Stanley Enderby îşi privi soția şocat.

– Maureen, dumnealui e domnu' Kelly.

– Ia mai ține-ți gura, Stan, pentru numele lui Dumnezeu.

Se întoarse din nou spre Patrick.

– Ți-am pus o-ntrebare, Kelly, ce vrei de la noi?

Lăsă ochii în jos. Îi vedea expresia acuzatoare.

– Am venit să vă prezint condoleanțele, doamnă Enderby.

– O să plătească-nmormîntarea, nu-așa, domnu' Kelly?

Glasul lui Stanley era crispat. Nu era omul în stare să facă față la scene de nici un fel. În tot timpul căsniciei, încercase să evite conflictele cu mica, dar temperamentala

lui soție. Maureen Enderby își dezveli dinții. Ochii ei furioși îl măsurară încet pe Patrick din cap pînă-n picioare.

– Vasăzică, Pat Kelly vine-aicea cu carnetu' de cecuri, ca să dreagă totul? Mi-amintesc de vremea cînd n-aveai nici oală-n care să te pișți, băi peşte ce eşti! O țiu minte pe mă-ta şi pe surorile tele pe vremea cînd Gracie îşi țîțîia curu' pe-mputitele alea de docuri. Învățaşi de la vîrstă fragedă totu' despre curvăsării, aşa? Şi pe-urmă ai venit şi mi-ai luat fata şi-ai băgat-o-n meseria cu fututu' şi-acuma-i moartă! E, şi careva pervers ți-a luat şi ție fata, aşa? Mamă ce justiție poetică i-aş zice că e.

Patrick se albise la față.

– N-am introdus-o niciodată pe fiica dumitale în meserie, doamnă Enderby. Nici nu ştiam că lucra acolo. Pe nici unele dintre fete nu le cunosc.

Maureen se repezi la el şi începu să-l bată cu pumnii în piept, transfigurată de durere.

– Păi, atuncea, trebuia să le cunoşti! Trebuia să ştii cine erau. Fiică-mea era toxicomană. N-am ştiut niciodată, pînă azi... Niciodată n-am ştiut. Se culca cu bărbați ca să aibă bani de droguri. Droguri pe care poate că de la tine le cumpăra!

Patrick scutură violent din cap.

– Niciodată, niciodată n-am vîndut droguri. Orice altceva voi fi făcut, adevărat sau închipuit, droguri n-am vîndut niciodată!

– Nu, Patrick, replică Maureen, acum mai calmă. Numai înjosire vindeai, aşa?

Se răsuci spre soțul ei:

– Dă javra asta afară din casă, Stan. Acum!

Patrick îl privi pe omul din fața lui şi clătină capul, ca pentru a spune: înțeleg.

– Ia-ți cecurile, domnule Kelly. N-am nevoie de banii tăi murdari. Am să mi-i îngrop pe-ai mei din portofelul *meu,* nu dintr-al tău.

Patrick ieşi din căsuță, iar Stanley îl urmă pe verandă:

– Îmi pare rău, domnu' Kelly, da' asta e. I-a sucit min-

țile. O să-şi revină ea. Sîntem săraci lipiți, înțelegeți. Nu mai lucrez de patru ani. Şi-acuma, nici banii lui Gilly nu ne mai vin.

Kelly dădu din cap.

– Voi avea grijă să primiți banii, domnule Enderby.

– Cred că cel mai bine ar fi-n bancnote, n-avem cont la bancă...

Lăsă fraza în aer, iar Patrick încuviință din nou. Coborî scara, pînă la maşină. Din doi, o prefera pe mama fetei, Cel puțin, durerea ei era autentică. Tatăl lui Gillian Enderby profita de pe urma morții fiicei sale, lucru care nu prea părea să-l deranjeze.

Dar îl deranja pe Patrick. Îl deranja mult.

Kate sosise mai devreme şi stătea singură în fundul bisericii, bucurîndu-se de linişte şi singurătate. După obiceiul romano-catolic, trupul neînsuflețit al lui Mandy Kelly fusese lăsat în biserică peste noapte, pregătit pentru recviemul de dimineață. Mătuşa sa Grace era delegată să privegheze în timp ce sufletul pleca spre cer. Era o veche tradiție irlandeză, pe care noile generații o menținеau vie.

Kate îngenunche şi se rugă pentru prima oară în ani de zile. Uitase sentimentul de pace şi mulțumire pe care îl putea aduce o biserică goală. Se ruga pentru sufletul lui Mandy Kelly şi ale tuturor femeilor şi fetelor asasinate.

Înmormîntarea era programată pentru ora nouă şi jumătate, dar biserica începuse să se umple dinainte de nouă. Kate privi din spate cum apăreau feluriți delincvenți şi oameni de afaceri. Nu fu prea surprinsă cînd sosi şeful Poliției, Frederick Flowers, cu soția. Nici cînd veniră parlamentarul local şi soția acestuia. Îşi recunoscu un vag sentiment de surpriză cînd remarcă doi şefi importanți ai Brigăzii de crime calificate. Amîndoi îi strînseră lui Patrick mîna şi unul dintre ei, cunoscut în poliție ca Nebunul Bill McCormack, datorită metodelor sale neortodoxe de a opera arestări cu o coadă de tîrnăcop, chiar îl strînse la piept. Pentru Kate, însemna o veritabilă lecție, iar propria-i naivitate o

tulbura. Era o bună poliţistă, îşi cunoştea profesiunea, dar această apropiere între lumea crimei şi a poliţiei nu i se mai dezvăluise niciodată atît de flagrant. A, ştia de existenţa ei, dar i se părea că zilele cînd infractorii şi poliţiştii se întîlneau numai la adăpostul întunericului trecuseră. Acum se întîlneau în văzul lumii.

Îşi izgoni gîndurile. Era înmormîntarea unicului copil al lui Patrick şi ar fi trebuit să fie mulţumită pentru el că veniseră atît de mulţi oameni să-şi aducă ultimul omagiu. Pe unii îi ajuta să vadă că dragii dispăruţi erau populari şi iubiţi de mulţi alţii. Îl văzu pe Patrick scrutînd biserica şi, în sfîrşit, ochii săi îi găsiră pe ai ei. Kate îi zîmbi scurt. Chipul lui se destinse şi, în acele cîteva secunde, simţi din nou atracţia pe care o exercita asupra ei.

După slujbă, în timp ce îndoliata adunare ieşea din biserică şi sicriul era dus spre mormînt, Patrick îşi potrivi pasul lîngă ea. O apucă de braţ, uşor, dar ferm, ca şi cum s-ar fi temut să nu fugă. Kate îi aruncă o privire şi-i văzu lacrimile pe genele lungi şi negre. Îşi dădu seama că avea nevoie de ea şi, mai la obiect, avea şi ea nevoie de el. Îl însoţi pînă la groapă. Pe cînd preotul începea ultimele binecuvîntări, simţi durerea lui Patrick ca pe un lucru palpabil. Umerii i se smuciră şi, instinctiv, îl strînse puternic de mînă, iar Patrick i-o ţinu, trăgînd-o spre el. Ştia că avea nevoie de toată voinţa sa ca să nu cedeze atunci pe loc, în faţa tuturor. În sfîrşit, îşi înmormînta copila iubită şi deplina înţelegere a tot ce se întîmplase îl izbea de-a dreptul.

Mandy nu se mai întorcea acasă.

Nici acum, nici altcîndva.

Kate văzu că o îngropa lîngă mama ei. Bietul Patrick. Întreaga lui viaţă era acum înmormîntată în două mici parcele de pămînt. Kate o văzu pe sora lui Patrick privind-o şi plecă ochii. În sfîrşit, totul se încheie şi oamenii porniră înapoi spre maşini. Patrick stătea lîngă mormînt, neluînd în seamă condoleanţele. Kate rămase lîngă el şi îl observă pe Kevin Cosgrove stînd mai la o parte de toţi ceilalţi. Aşteptă ca la mormînt să se lase liniştea şi se apropie.

Aruncă pe sicriul lui Mandy, depus în groapă, aşteptînd să fie acoperit, un singur trandafir alb. Apoi plecă.

– Haide, Patrick, acum este mai bine să mergi înapoi acasă, îl trase ea uşurel de mînă.

– Nu mă pot întoarce în casa aia, Kate. Nu pot sta de vorbă cu toţi oamenii ăştia.

– Trebuie. Hai, vin cu tine, cu maşina. Trebuie să-i priveşti în faţă. Te loveşte doar şocul celor întîmplate.

Sora lui Patrick, Grace, porni împreună cu ei. Avea cam cincizeci de ani, aprecie Kate, şi arăta bine, ţinînd seama de faptul că stătuse trează toată noaptea. Părul îi stătea impecabil, la fel ca machiajul şi hainele. Era la fel de blondă pe cît de brunet era Patrick.

– Haide, Pat. Să terminăm odată. Nu-mi vine să cred că ne-am cunoscut, draga mea. Eu sînt Grace... Grace Kelly. Ştiu ce vei spune, dar de-acum m-am obişnuit. Vino, Pat, cu cît ducem puhoiul ăsta acasă mai repede, cu-atît mai curînd vom putea scăpa de ei. Bătrîna mătuşică Ethel e şucărită ca o mîţă şi dacă nu sîntem atenţi, o să parieze pe cît de multe roabe trebuie ca să dai ocol bisericii.

Kate îl văzu pe Patrick destinzîndu-se. Grace Kelly era vizibil o femeie pe care o ascultai, uitînd de toate. Comentă încontinuu, tot drumul pînă la maşină.

– Ascultă, Pat, te las să mergi cu sora ta. Eu trebuie să mă-ntorc la lucru, spuse Kate.

– Crezusem că vii acasă cu mine?

– Aşa voiam, dar acum, cînd o ai pe sora ta, chiar sînt de părere că trebuie să merg înapoi la slujbă.

– Ne vedem diseară, Kate?

Glasul îi era atît de chinuit şi însingurat încît nu l-ar fi putut refuza nici dacă ar fi vrut.

– Da, ne întîlnim diseară. Vino la mine acasă, Patrick.

Avea sentimentul că urma să-i fie mai bine departe de casă, cel puţin pentru cîteva ore.

George intră la „Sexplosion", în seara de după înmormîntarea lui Mandy. Nu era conştient de acest lucru, avînd

probleme mai importante pe cap, ca felul în care avea să scape de analiza sangvină. În cursul zilei, îi încolțise o idee, iar acum urma să-l sondeze pe Tony Jones, care făcea parte integrantă din ea.

Tony îi zîmbi şi-l duse în camera din spate. George nu vorbi decît după ce video-ul fu pus în funcțiune.

– Fata asta o să moară?

– Mda. Da' tot or să-i mai facă treaba.

Glasul lui Tony era plictisit.

– Aş bănui că filmele astea sînt ilegale... Vreau să zic, nu poți avea necazuri pentru că le comercializezi?

Acum Tony Jones intrase în alertă.

– Poți da de necaz şi doar fiindcă le cumperi, colega, replică el nemulțumit.

George zîmbi.

– Îți sînt recunoscător, Tony, întrebam şi eu, atîta tot. N-ai de ce să te agiți.

– Ascultă, vrei filmul sau nu?

George îi simțea agresivitatea din glas şi ştiu că era speriat. Îl bătu pe spate.

– Bem ceva, cumva, Tony? Am să-ți fac o propunere...

– Ce fel de propunere?

– Una foarte lucrativă.

Tony Jones îşi linse buzele şi îl privi intens cîteva secunde.

– Ce vrei? Bere sau una mică?

George rînji:

– Cred că-n seara asta cade bine una mică, Tony.

Aşteptă pînă se aşezară amîndoi la loc, sorbind din pahare, şi reluă:

– Am nevoie de cineva care să mă ajute într-o treabă delicată. Cineva absolut demn de încredere şi la mare nevoie de bani.

– Pentru ce? întrebă Tony Jones, intrigat.

– Vreau să facă o analiză a sîngelui în locul meu. Va trebui să se dea drept mine, de fapt.

George văzu cum lui Tony Jones îi cădea fața. Gîn-

durile i se învolburau. Analiză a sîngelui... analiza sîngelui, unde mai auzise el de asta? În ziare. Citise despre analize în ziare. George Markham era din Grantley, Essex! George Markham era Spintecătorul din Grantley! Pe capul lui George Markham se pusese preț o jumătate de milion de lire sterline...

– Futu-i mama mă-sii!

George simți un fior de spaimă.

– Eşti nenorocitul de Spintecător, nu?

Îl privi, ochii săi verzi şi morți, de peşte, înghețîndu-l pe Tony Jones. Pentru prima oară, se temea. Trebuia să scoată asul din mînecă, într-un mod cît mai şocant.

– Ce vrei de la mine?

Glasul lui Tony Jones era acum mai calm. Mai controlat.

– Sînt dispus să plătesc o sumă de bani substanțială pentru ca altcineva să facă analiza sîngelui în locul meu. Dacă sînt prins, vezi tu, va trebui să spun poliției despre complicele meu în toată tărăşenia.

– Complice? Ce complice? întrebă nedumerit Tony.

– Păi, tu, fireşte, zîmbi George din nou. Dacă nu-mi prezentai filmele dure, niciodată n-aş fi visat să omor pe cineva.

Tony se albi la față.

– N-am avut nici un amestec! Vînd filme la o grămadă de oameni şi nu iese nimeni la omor.

Intrase în defensivă. Avea viziuni cu Patrick Kelly auzind că filmele care declanşaseră asasinarea fiicei sale proveniseră de la el. Deja avusese un scandal cu el. Spera să-şi folosească noile cunoştințe pentru a reintra în grațiile lui! Kelly i-ar fi luat beregata fără să stea o clipă pe gînduri.

– De unde ştii, Tony? De unde ştii că oamenii care cumpără filmele nu sînt afectați de ele în acelaşi fel ca mine? Moartea mă excită, îi excită pe mulți, de-aici şi cererea de filme ca ale tale. Mi-amintesc că mi-ai spus că se vînd ca pîinea caldă.

Văzu fălcile lui Tony încordîndu-se şi scoase atuul.

– Am lăsat un jurnal cu fiecare vizită pe care-am făcut-o

în magazinul tău şi tot ce-am cumpărat de-aici. Am scris astfel încît să pară că eşti implicat şi tu. Dacă nu mă ajuţi, Tony, şi voi fi prins...

George lăsă propoziţia neterminată.

– Tare mă mai gîndesc să te-omor în pizda mă-tii!

– Ei, ia nu mai fii aşa de prost. Dacă mor, toate obiectele mele personale vor fi văzute, nu numai de nevastă-mea, ci şi de poliţie, aş crede. Şi nici unul dintre noi n-o vrem, nu?

Tony Jones îşi văzu jumătatea de milion de lire mistuindu-se dinaintea ochilor. Privi cum George bea din whisky, cu înghiţituri mici şi ştergîndu-se meticulos cu batista la gură, iar în minte îi scînteie o mică idee. Avea să-l învingă cu propriile lui arme.

– Cît poţi plăti?

George rînji. Aşa mai venea de-acasă.

– O mie de lire.

Tony clătină din cap, dispreţuitor:

– N-ajunge. Două bătrîne cel puţin, pentru infracţiune de fals.

– Infracţiune de fals?

– Adică a te da drept altcineva. Ceea ce voi face eu pentru tine.

– O vei face personal?

– Fireşte. Avem cam aceeaşi vîrstă. Ar trebui să aflu cîteva date personale... Moş Bill-ii sînt şireţi de futu-i mă-sa cînd i-apucă. Află ce se-ntîmplă la analize şi anunţă-mă. O rezolv eu de-aici. N-am cazier, mă crezi sau nu. Nici măcar o amendă n-am luat vreodată. Voi fi George Markham pentru două bătrîne.

George întinse mîna, dar nu fu surprins cînd Tony nu i-o strînse.

– S-a făcut.

Privindu-l pe omul din faţa lui, Tony replică în sinea sa: „Las-că vezi tu."

George ajunse acasă la opt şi ceva. Elaine stătea pe canapea şi, cînd intră pe uşă, îi strigă:

– Mă îngrijorasem pentru tine, George.

Îşi scoase sacoul şi îl puse, împreună cu videocaseta pe care o cumpărase, în dulapul din hol. Intră la Elaine.

– Iartă-mă că am întîrziat, dragă. Termin peste cîteva săptămîni şi trebuie să-i predau toate informaţiile omului care-mi ia locul.

Elaine dădu din cap.

– Hai în bucătărie, te-am aşteptat cu mîncarea caldă.

George se aşeză la masă şi, ca de obicei, o lăsă pe Elaine să trăncănească. Observase de-a lungul anilor că pălăvrăgeala ei era o formă de apărare contra liniştii pe care n-o putea suferi. Turuia încontinuu, nepărînd a fi conştientă că George n-o asculta cu adevărat.

În seara aceea, n-ar fi putut asculta nici să fi vrut. Avea în minte lucruri mai presante.

Caitlin explica echipei din sala de incidente natura exactă a analizelor de sînge. Toţi îl ascultau avizi. Majoritatea erau la curent cu existenţa unei amprente genetice, ca oricine care citea ziarele, dar sarcina propriu-zisă care-i aştepta nu le era deloc limpede. Caitlin spera să-i lămurească.

– Omul pe care-l căutăm are grupa sangvină O, ca aproximativ cincizeci la sută din populaţie. Acum, această proporţie se reduce din nou. Şaptezeci şi cinci la sută din populaţie sînt R.H. B pozitiv, celelalte douăzeci şi cinci de procente avînd R.H. D negativ. Ei bine, am plăcerea să vă spun că omul pe care-l căutăm e R.H. D. Asta înseamnă că putem elimina categoria de bărbaţi cu grupa O şi R.H. B pozitiv, prin urmare scăzînd numărul de oameni şi ore-om.

În cadrul analizelor propriu-zise, îi vom întreba care era numele de fată al mamei, numele soţiei şi copiilor, locul de muncă,. etc. Le vom mai lua şi amprentele şi, evident, vor semna un document care atestă că au acceptat să-şi facă analizele şi nu au fost supuşi presiunilor în acest timp. Asta le va închide gura cretinilor de la libertăţile civile!

Oamenii din încăpere începură să rîdă pe înfundate.

Era un măr al discordiei pentru toată lumea faptul că singura pistă pe care o puteau urma era atît de criticată. Pe de o parte, publicul dorea ca asasinul să fie prins, iar pe de alta, le îngreunau cît se putea de mult sarcina.

Caitlin îşi aprinse un trabuc. Dregîndu-şi zgomotos glasul, reîncepu să vorbească.

– Acum, veţi primi cu toţii un set de instrucţiuni descriind în detalii exacte tot ce veţi întreba, unde veţi merge, etcetera. Vi se vor aloca oameni care să vă ajute în toate anchetele de rezervă, pe care le dorim efectuate cît mai discret posibil. Se pare că destul de puţini ştiu că delincvenţii sexual au fost bătuţi de la începerea acestui val de crime şi, cîtă vreme pe mine unul nu mă interesează perverşii, nu se află sub suspiciune, aşa că au dreptul la protecţia noastră. Stăm pe un butoi cu pulbere şi nu vreau ca nimeni s-o rasolească...

Îi aruncă o scurtă privire lui Spencer.

– ...şi mai ales tu.

Ei şi-acum, majoritatea vă gîndiţi că vinovatul ar fi nebun să accepte să se supună analizelor. Şi eu sînt de aceeaşi părere. Dar psihologul poliţiei consideră că orgoliul îl va îndemna să se prezinte. Că faptul de a ne păcăli îl încîntă la fel de mult ca atacurile propriu-zise.

Se opri din vorbit şi privi marea de chipuri, lăsînd cuvintele să-şi facă efectul.

– Deci, dacă găsiţi un individ deosebit de suspect, aş dori să mă anunţaţi. Numai în secţia asta se află mai mult de un singur încrezut.

Îl privi din nou pe Spencer.

– Aşa că ştiţi genul pe care-l caut.

Din nou rîse toată lumea.

– Aşadar, aveţi întrebări?

Mîna lui Spencer se repezi în sus înaintea tuturor. Caitlin îi făcu semn cu capul.

– Ce vreau să ştiu, mai primim ajutoare? Adică, va dura o veşnicie pînă-i interogăm pe noii suspecţi...

Caitlin ridică mîna, întrerupîndu-l:

– Avem mai mult decît suficiente mijloace omeneşti – toţi renunţă la timpul liber, din întregul Essex de Sud-Est. O fi vorba şi de conştiinţa socială, dar cred că ne ajută şi programul dublu de la Fondul de Incidente Majore. De asemenea, Forţele Speciale ne vin la îndemînă în asemenea momente pentru interogatorii. Vor fi efective arhisuficiente, nici o grijă.

Îl lăsă pe Spencer, privind chipurile din faţa lui.

– Alte întrebări?

Şi, înainte să poată răspunde altcineva, reluă:

– Perfect. Luaţi-vă foile de informaţii şi s-o punem pe roate.

Kate zîmbi pentru sine. Ce era al lui, era al lui. Ştia, categoric, să conducă o sală de incidente. Răspunsese direct la cele mai importante întrebări, iar acum dorea să se termine, pentru a începe activitatea propriu-zisă. Cît de mult o călca pe nervi uneori, Kate nu putea să nu-l admire. Cel puţin, îi băga pe toţi în priză.

Oamenii îşi consultau foile de informaţii. Se părea că acum aveau un ţel pe care se străduiau să-l atingă. În cazurile de acel gen, întotdeauna se întîmpla la fel. Odată ce se deschidea o nouă linie de anchetă, le reînnoia tuturor interesul şi entuziasmul.

Kate privi din nou fotografiile femeilor şi fetelor ucise. Ochii îi zăboviră asupra lui Mandy Kelly şi se gîndi la Patrick. Apoi se apucă de treabă.

George se întoarse acasă după o zi deosebit de obositoare la serviciu. Tot biroul discuta numai despre petrecerea lui de rămas bun şi-i venise să urle la toţi să se care şi să-l lase în pace. Într-un fel, fuseseră atraşi pînă şi unii dintre lucrătorii de la magazie, iar George era nemulţumit. Nu vorbise niciodată cu vreunul dintre ei, nici măcar în trecere. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se converseze cu o şleahtă de mitocani ai clasei muncitoare. Tot ce-i interesa era strip-tease-ul. A, ştia el după ce se ţineau. Păcat că habar n-aveau despre el, asta le-ar fi închis gura. Lui

nu-i trebuiau fîşnețe defilînd despuiate, putea avea pe oricine poftea. Oricînd poftea.

Închise strîns ochii. Ca de obicei, Elaine trăncănea. Uneori, îşi dorea să aibă curajul de-a o pocni peste mutra aia idioată, să i-o plesnească pînă-i lua foc şi-i sunau urechile.

– George, asculți ce-ți vorbesc? îi sfredeli craniul vocea ei stridentă, ca un burghiu recent ascuțit.

– Fireşte că ascult, dragă. Întotdeauna te ascult.

– Ei, atunci ce părere ai despre ce ți-am spus?

– Păi... Păi nu ştiu ce să zic.

Începu să-şi strofoace creierii, încercînd să-şi amintească măcar un crîmpei de bîrfă care poate-i pătrunsese în conştiință de cînd intrase în casă, iar Elaine îşi începuse turuiala.

Femeia oftă adînc şi începu să ungă cu untură cartofii copți.

– N-ai auzit o vorbă din ce-am spus, nu-i aşa? Ziceam că administratora de la noi a spus că se gîndesc să reducă personalul...

George o întrerupse:

– Dar de tine nu se vor lipsi niciodată, Elaine.

– Cine-a zis c-au să se lipsească de mine? Mă asculți vreodată, George? Administratora a zis că am mari şanse să mă pună supervizoare peste casele de marcat. Şi nu cu anticipare, aş putea să adaug. Deci, chiar dacă reduc personalul, *eu* – se împunse Elaine în piept – tot voi rămîne angajată. Şi avansată chiar. Şi, hai s-o spunem p-a dreaptă, George, acum cînd te pregăteşti să zbori din serviciu, n-ai de ce strîmba din nas față de o leafă mare şi regulată, nu?

Ultima răsucire răutăcioasă a cuțitului în rană îl făcu pe George să respire cu mici gîfîieli superficiale. Deci, aşa avea de gînd să joace, da? Acum, cînd compătimirea se sleise sub euforia banilor, Elaine urma să devină singurul lucru pe care-l încercase toată viața. Adevărata stăpînă a casei. Cea cu pîinea şi cuțitul.

George se vedea pe el însuşi ridicîndu-se de pe scaun, luînd cuțitul mare de pîine din rastel şi tăindu-i cu el bere-

gata, curat şi precis, şi rîzînd. Rîzînd de-i ieşeau ochii în timp ce-o făcea.

Se ridică, nesigur pe picioare.

– Unde te duci?

N-o luă în seamă şi ieşi, cu toţi nervii întinşi la limită. În concepţia lui, asta era insulta supremă. Urcă scara şi intră în dormitorul conjugal. Acolo, se întinse pe pat, privind plafonul. Aproape se aştepta să dea buzna după el în cameră pentru a-l întreba de ce plecase cînd ea îi vorbea, dar Elaine îl lăsă în pace.

În bucătărie, femeii îi trecu prin minte că George tocmai întrecuse măsura.

Stătu nemişcat pînă cînd respiraţia îi reveni la normal, privindu-şi toată viaţa alături de Elaine, care i se derula pe dinainte. O văzu în ziua nunţii – pe-atunci, fusese de-a dreptul mîndru de ea. Mîndru că avea într-adevăr o soţie. Era ca o declaraţie în faţa lumii, ca şi cum ar fi strigat: „Priviţi, mă doreşte cineva!" Căsătoria o înfuriase rău pe maică-sa. Voia să continue să „vadă de el", cum spunea ea. Pe Elaine o numise tîrfă roşcovană. Ei bine, mama lui ştia totul despre ele, ea însăşi fusese aşa ceva aproape toată viaţa. Şi, în ciuda tuturor, la început mariajul nu mersese rău. Elaine îl luase fată mare, lucru pe care George îl aprecia. Niciodată n-o încercase cu ea dinainte, fiind ceea ce el numea „fată cuminte" Ştia că s-ar fi burzuluit faţă de orice în afara unui sărut cast pe buze, după o seară petrecută în oraş.

Odată căsătoriţi, însă, Elaine se transformase într-o poamă teribilă. Dorea cît de mult sex posibil. George voise să experimenteze, însă Elaine pretindea sex de-a dreptul şi nici o sărutare. George nu putea rezista cu un mod atît de plicticos de a-şi petrece serile şi, cînd rămăsese gravidă, se simţise în secret uşurat.

Cam pe-atunci îşi descoperise hobby-ul pornografic. Înainte de căsnicie, George recursese din plin la revistele sexy – sau trenţe de labă, cum le numea în sinea lui. Îşi construise o lume fantezistă, cu femei care făceau tot ce le

poruncea. Crezuse că, odată cu începutul căsniciei, n-avea să-i mai trebuiască lumea fantastică, dar descoperise că avea acum mai multă nevoie de ea ca niciCînd.

Inițial, faptul că revistele se aflau în casă îl excita. Elementul de risc îl atrăsese dintotdeauna. Ştia că, dacă găsea revistele, Elaine ar fi făcut explozie, iar acest sentiment îl delecta. Începuse să frecventeze cinematografele pornografice din Soho şi librăriile care abundau pe-acolo. Asta se întîmpla pe vremea cînd femeile goale erau fotografiate în exterior, cu stele fixate strategic spre a le acoperi la limită sfîrcurile şi părul pubian. Învățase mult din acele filme franțuzeşti şi din filmele deochiate. Atunci făcuse cunoştință cu lumea sadismului şi a sclaviei.

Prima oară cînd cumpărase o revistă sadică, George se simțise în sfîrşit eliberat. Imaginile femeilor, cu zîmbete de extaz pe fețe în timp ce erau legate în lanțuri şi umilite, atinseseră o coardă foarte sensibilă din străfundurile lui. Şi atunci comisese acea cumplită greşeală.

Fusese la un cinematograf Electric Blue şi se întorcea acasă cu trenul. Pe vremea aceea, locuiau la Chatham, în Kent. Cumpăraseră o casă veche şi, treptat, o decoraseră, făcîndu-şi din ea un cămin. George a văzut în tren o fată. Avea păr lung, roşcat-auriu, şi-i atrăsese atenția fiindcă îi amintea de mama lui în tinerețe. Fata a observat că o privea şi i-a zîmbit. Un surîs nepăsător, de parcă ar fi fost deprinsă să fie admirată.

Pe măsură ce se apropiau de Chatham, trenul începuse să se golească, pînă n-au mai rămas decît ei doi. George se gîndea la film şi la fată şi, cînd a atins-o, nu voia decît să-i simtă părul, doar elasticitatea lui moale, atîta tot. Însă fata a zbierat, un țipăt puternic, pătrunzător, iar el i-a astupat instinctiv gura. Căzuse într-o parte pe canapeaua compartimentului, puloverul i se ridicase, dezvăluind o porțiune de piele albă ca laptele. Apoi, cealaltă mînă a lui George se îndesa sub bluză, simțindu-i sînii tari. În acel moment, a cunoscut extazul, ştergîndu-i totul din minte în afară de senzațiile momentului. Nu-şi mai amintea cum îi

smulsese ciorapii şi chiloţii, nu-şi amintea cum o lovise peste faţă şi cap, totul fusese mult prea plăcut. Prea cald ca să fie ceva rău.

Fusese prins în timp ce trenul oprea în gara Chatham. Era atît de excitat încît nici nu-şi dăduse seama ce se întîmpla.

Apoi venise poliţia... Şi interogatoriul... Şi arestarea...

Şi Elaine. O Elaine cu sarcina avansată, care a fost dusă la spital în stare de şoc, după ce poliţia a bătut la uşă şi i-a spus totul.

Elaine, care a dat naştere unui copil mort.

Elaine, care i-a stat alături în tot timpul procesului, din cine ştie ce motiv, a vîndut totul şi s-a mutat la Essex, pentru ca George să aibă o casă unde să vină. Elaine, care-l vizita în închisoare şi îi scria o dată pe săptămînă.

Elaine, care nu l-a lăsat niciodată să uite, fiindcă îl ura pentru ceea ce făcuse. Îl ura pentru ce făcuse şi pentru că le ucisese copilul.

Elaine, care n-a mai adus niciodată vorba de cele întîmplate, decît într-o zi, cu cîteva săptămîni în urmă, cînd a bătut poliţia la uşă. Elaine, pe care o ura şi o iubea. O, cît o mai iubea, fiindcă fusese mama copilului lui. Singurul lucru pe care-l dorise cu adevărat în viaţă.

Fiul lui era mort. Mariajul lui era mort.

Elaine avea o aventură, ştia că aşa era. Era atît de convins, încît îi putea simţi gustul. Uneori, o vedea efectiv cu un bărbat fără chip, pe bancheta din spate a unei maşini. Îi vedea enormii sîni palpitînd de excitaţie. Îi vedea dosul mare şi gras coborîndu-se peste membrul individului. Şi îl excita. Îi trezea dorinţa de a-i privi. Dorinţa de a se ascunde şi a-i vedea cum o făceau. Îi venea să ejaculeze în pantaloni, doar gîndindu-se. Începuse să respire cu mari eforturi.

Acum nu mai era atît de ciufută, nu? În ultima vreme, Elaine nu mai adopta poziţia misionarului. Judecînd după urmele de pe gît, nu. I-ar fi plăcut să-i cuprindă gîtul în mîini şi s-o strîngă încetişor, pînă îşi dădea duhul.

Patru femei erau moarte. Dar nu din vina lui. Ele o

ceruseră, în acelaşi fel în care i-o cerea şi Elaine, şi i-o ceruse şi fata din tren. Spusese la poliție că îi zîmbise, îl încurajase. Dar nu-l crezuseră.

O crezuseră pe aia, şi era o tîrfă. Toate erau nişte tîrfe.

Iar el fusese închis ca un criminal! Ca un borfaş de rînd. Cînd nu făcuse decît să-i dea ce dorise. Ce voiau toate. Apoi, în închisoare, îl bătuseră unii care nu erau cu nimic mai presus decît animalele, şi totuşi se dădeau mai mari decît el! Dar o înghiţise. Şi pînă la sfîrşit învinsese, fiindcă ieşise, se dusese la Elaine, îşi găsise o slujbă şi cîştigase. Cîştigase bine, pînă acum, cînd îl dădeau afară.

Cum spusese Peter Renshaw? Petrece puțin timp cu nepoții...

Singurele ocazii de a petrece timpul cu nepoți erau cînd aparțineau altcuiva. George rînji în sinea sa, gîndindu-se la Mandy Kelly şi ştiind că bunicii n-ar fi fost de acord cu jocurile lui.

Se lungi pe pat, lăsîndu-se cuprins de senzațiile de căldură pe care i le dăruise Mandy Kelly. Îi părea cam rău că era moartă, fiindcă o plăcuse destul de mult. La urma urmei, Mandy era numele lui favorit.

Simțindu-se mai bine, se relaxă treptat.

La parter, Elaine mînca de cină, în bucătărie. Mai tîrziu în cursul serii avea să-l vadă pe Hector şi-i mulțumi lui Dumnezeu pentru asta. De cînd intrase în viața ei, simțise că i se luase o mare povară de pe umeri.

Marea povară era George şi tot ce-l înconjura.

Kate scurgea spaghetele, în timp ce mama ei termina sosul bolognez.

– Eşti sigură că nu te deranjează că vine la cină, mami?

Evelyn îşi privi fiica:

– Ei, şi de ce să mă deranjeze aşa ceva?

Stinse gazul sub tigaie, ducînd sosul pe masă. Kate puse spaghetele pe un platou *Pyrex* uns cu unt şi se apropie să-i dea o mînă de ajutor.

– De ce e masa pusă numai pentru două persoane?

– Deoarece, Katie, în seara asta mă duc cu Doris la bingo. Voi ciuguli acolo cîte ceva.

– Ba nici gînd! Te face să pleci din casa ta...

Evelyn o întrerupse:

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că aş fi vrut să ies mai mult de-a lungul anilor şi n-am făcut-o fiindcă întotdeauna a trebuit să mă ocup de Lizzy sau să te-aştept pe tine să vii de la lucru? Nu, nu cred că te-ai gîndit!

Văzînd expresia lezată de pe chipul lui Kate, Evelyn îi zîmbi:

– N-am vorbit serios, Kate, crede-mă. Vreau ca tu şi omul ăsta să staţi puţin singuri, atîta tot. Azi şi-a îngropat singurul copil şi cred că diseară o să te vrea lîngă el. Dar, cu toate astea, dacă doream să stau acasă, aş fi rămas. Mă duc cu Doris fiindcă vreau să joc bingo. Întîmplător, îmi place, aşa că una peste alta s-a legat bine. Acum, vrei să pui parmezanul pe masă, te rog? L-am ras eu adineaori.

Kate o îmbrăţişă, iar Evelyn o strînse cu putere la piept.

– Acum să nu fii aspră cu el, m-auzi? În seara asta, are nevoie de puţină consolare. Uită toate tîmpeniile alea despre analizele sîngelui şi celelalte, căci să ştii că ţi-a făcut o favoare.

Kate dădu din cap. Auzi o bătaie în uşă şi se duse să deschidă. Evelyn îşi scoase şorţul, cercetînd micul bar pentru micul dejun. Arăta frumos. Înţelesese că locuinţa lui Patrick era o imensitate somptuoasă, cu covoare scumpe, servitoare şi tot felul de brizbize! Ei bine, în ce-o privea pe ea, casa lui Katie a ei era la fel de frumoasă, dacă nu chiar mai mult, fiindcă avea cîştigul suplimentar de a fi locuită de Katie, Lizzy şi ea însăşi!

Gîndul la Lizzy o făcu să zîmbească. Abia aştepta să-l vadă pe Peter, în Australia. Era beată de nerăbdare, cum obişnuia să spună mama ei.

Patrick intră în antreu, aducînd o sticlă de vin roşu. Kate o luă, iar el îşi scoase paltonul, punîndu-l pe balustrada uzată. O urmă în bucătărie, iar Evelyn îl gratifică imediat cu unul dintre zîmbetele ei cele mai luminoase.

– Pofteşte şi ia loc. În seara asta e un ger de crapă pietrele!

Patrick zîmbi. Îi plăcea să asculte vocea Evelynei, parcă ar fi auzit-o din nou pe mama lui. Îi era dor de accentul sud-irlandez. Avea o anume muzicalitate, chiar cînd se vorbea pe ton ostil.

Luă tirbuşonul pe care i-l întindea Kate şi destupă sticla de vin. Tumă cîte un pahar pentru toată lumea. Evelyn şi-l luă pe al ei şi, după o duşcă zdravănă, spuse:

– Probabil că ai avut o zi cumplită azi, Patrick. Stai jos şi ospătează-te şi dumneata cu ceva cald. Mîncarea îi face pe oameni întotdeauna să se simtă mai bine.

Patrick îşi privi pantofii.

Kate făcea o salată. În timp ce spăla zarzavaturile, Evelyn o sărută pe obraz.

– Atunci, eu m-am dus, Katie. La revedere, Patrick, probabil ne vedem mai tîrziu.

– Lasă-mă să te reped eu pînă la Doris, mami.

Evelyn ridică mîna.

– Sînt întru totul capabilă să merg apostoleşte, Kate. Ia şi mănîncă, cît e caldă.

Patrick îi surîse şi o privi punîndu-şi mantoul, fularul, căciula de lînă şi ghetele îmblănite. Şi le pregătise pe toate în camera din faţă. Făcîndu-le amîndurora încă o dată cu mîna, ieşi, cu o geantă mare de piele strînsă la piept.

– E o femeie minunată, Kate, mare noroc pe tine c-o ai.

– Mie-mi spui! Ce-ar fi să pui nişte farfurii pe masă, salata e aproape gata.

Patrick începu s-o ajute. În timp ce pregăteau, conversau amical despre mărunţişuri. Distras de trebuşoarele cotidiene, nefericirea i se atenua. Pînă în ziua aceea nu-i trecuse prin minte că nu-şi plînsese cu adevărat fiica, pentru că nu crezuse realmente că era moartă. Abia coborîrea sicriului în pămînt îl lămurise. Definitiv şi irevocabil.

Kate puse pîinea cu usturoi şi salata pe placa de zinc şi se aşeză în faţa lui.

Luînd paharul cu vin, Patrick îl ridică.

– Pentru noi?

Era mai mult o întrebare decît o declarație.

Kate își luă paharul și îl atinse de al lui.

– Pentru Mandy, odihnească-se în pace.

– Voi bea pentru asta.

Patrick sorbi din vin, apoi, lăsînd jos paharul, începu să se servească din platouri. Nu-i era deosebit de foame, ziua îi alungase și puțina poftă de mîncare. De fapt, dacă n-ar fi venit la Kate, s-ar fi îmbătat pulbere.

– Asta-i prima oară cînd mănînc *salade la grque* cu spaghete bolognеze, Kate.

În timp de vorbea, înghiți o gură de salată.

– Știu. Dar se completează reciproc. Cel puțin, așa cred, și cîtă vreme ne aflăm în casa mea vom mînca așa cum găsesc eu de cuviință.

Între timp, gheața se spărsese complet și sporovăiră în timpul mesei. Nimic important sau delicat, acele subiecte mai puteau aștepta deocamdată. Seara aceasta era un interludiu. Urma să fie noaptea cînd necazul lui Patrick și implicarea lui Kate în el puteau fi lăsate deoparte. Erau doi prieteni care se consolau unul pe altul.

Patrick mînca. O privi pe Kate absorbind cu buzele o spaghete și surîse. Știa că, atunci cînd durerea avea să treacă, urma s-o asocieze pentru totdeauna pe Kate cu Mandy a lui. Întotdeauna avea să se gîndească la ele amîndouă, mai întîi la Mandy, apoi la Kate. Ea era singurul cîștig ieșit din toată situația. Știa că, dacă în seara aceea rămînea singur, ar fi clacat. Avea nevoie de companie, dar compania cuiva la care ținea, nu o întîlnire sexuală întîmplătoare. Căutînd așa ceva, simțea că ar fi desconsiderat viața fiicei lui. Încercarea de a o uita, împăcîndu-se cu gîndul înmormîntării, ar fi fost asemenea unei insulte.

După masă, cînd luaseră restul de vin în salon, începură să facă dragoste în liniște. Kate lăsă să-i fie scoase hainele și se întinse pe covor, cu o pernă tapisată sub cap, urmărindu-l pe Patrick cum se dezbrăca.

Fiorul de a-l privi începu ca o fierbințeală, în adîncul

pîntecelui, cuprinzîndu-i treptat tot trupul. Văzu că era deja erectat şi se bucură. În seara aceea, nu dorea preludiu. Voia ceva dur, dulce şi rapid.

Cînd, peste zece minute, Patrick se prăbuşi deasupra ei, simţi tensiunea risipindu-se din amîndoi şi-l strînse la piept, mîngîindu-i părul, în vreme ce bătăile inimilor le reveneau treptat la normal.

– O, Kate, mare nevoie aveam de aşa ceva.

Îl sărută pe gură, la început blînd, apoi cu forţă, împingîndu-şi limba printre buzele lui.

– Ştiu, Pat. Mă bucur că ai venit la mine.

Sărutînd-o pe sîni, se rostogoli de pe ea şi aprinse cîte o ţigară pentru amîndoi. Se culcă pe spate lîngă Kate, punîndu-i pe burtă o scrumieră mare de sticlă.

– Of, fir-ai! E rece!

Patrick îi zîmbi şi-şi lăsă capul pe covor, sprijinindu-şi-l pe un braţ.

– N-am mai zăcut aşa pe podea de ani de zile, dar tu?

– A, la secţie o facem mereu. Să ne vezi uneori în cantină!

Patrick rîse încetişor.

– Nebună mai eşti uneori.

– După atîta regulat...

Îi privi profilul.

– Eu nu numesc „regulat" ceea ce facem noi, Kate. Eu îi spun „a face dragoste". E o diferenţă, să ştii.

Întorcînd uşor capul, se uită în ochii lui:

– Eşti foarte romantic, Patrick. Ce te-ndeamnă?

Dar ştia ce îl îndemna, amîndoi ştiau. Pierderea copilului îl făcuse să-şi dea seama că fericirea se găsea ca s-o iei, iar cînd o luai trebuia s-o apuci strîns cu ambele mîini, fiindcă nu puteai şti niciodată cînd avea să-ţi fie răpită din nou.

Luîndu-i ţigara, o puse în scrumieră lîngă a lui şi mută totul pe vatra sobei. Apoi o cuprinse în braţe.

– Te iubesc, Kate. Ştiu că nu ne cunoaştem de prea multă vreme, dar recunoaşte – recunoşti că simţi legătură

dintre noi?

Kate îi cercetă ochii. Nu văzu decît sinceritate şi afecţiune. Simţi un nod în gît, absurd.

– Spune-mi că mă iubeşti, Katie, fă-mă fericit.

Era o rugăminte. În seara aceea, Patrick avea nevoie de cuvinte drăgăstoase; avea nevoie să-şi limpezească sentimentele care se formaseră treptat într-însul de cînd o văzuse prima oară înaintea ochilor. Ştia, fără umbră de îndoială, că şi dacă ar fi cunoscut-o în alte împrejurări, tot ar fi dorit-o. Nu-l atrăgea spre ea faptul că-i fusese alături de la bun început, în cel mai greu moment al vieţii lui. Ci atracţia a două spirite înrudite, amplificată de suferinţele prin care trecuseră amîndoi.

Kate îşi spunea că înmormîntarea fiicei lui era aceea care scosese toate acestea la iveală, că era nefericit şi avea nevoie de cineva, dar înlăuntrul ei îi şoptea o mică voce: „vorbeşte serios; i se citeşte în ochi."

Ştia că dacă dădea glas celor pe care le simţise în adîncul inimii, de prima oară cînd îl văzuse, n-avea să mai existe cale de întoarcere. Era un repoman, un repoman violent. Îşi vîrîse degetele în mai mult decît destule întreprinderi dubioase. Dar, cu toate astea, cu tot ce ştia despre el, adevărat sau imaginar, îl dorea.

O putea tîrî în jos după el cît ai clipi. Relaţia lor ar fi primejduit tot pentru ce muncise ea şi-i era scump. Însă chiar ştiind acest lucru, totuşi îl dorea. În viaţa ei nu mai dorise pe cineva atît de mult.

– Te iubesc, Patrick. Cred.

Vocea-i era înceată şi senzuală, iar Patrick rîse.

– Crezi, numai? Mă rog, cred că pentru moment merge şi aşa.

Kate îşi trecu degetele prin părul lui des şi-i urmări cu vîrfurile lor contururile feţei, coborînd treptat, peste trup, de-a lungul muşchilor spatelui, pînă la posteriorul rotunjit. Îl simţea puternic. Îi simţea pielea caldă şi liniştitoare, peste dînsa. O acoperea în chip firesc, ca şi cum ar fi fost croit anume pentru a se potrivi în formele trupului ei. Şi, în timp

ce se sărutau, țîrîitul strident al telefonului le spulberă toată starea.

Kate se împinse de pe covor şi lipăi prin hol, trăgîndu-şi pe ea, din mers, bluza.

Patrick rămase pe jos, aprinzînd încă o țigară. Se simțea împăcat cu sine însuşi, lucru pe care nu-l crezuse posibil, mai cu seamă într-o asemenea zi.

Kate reveni în salon şi se aşează lîngă el, sfîrcurile întunecate văzîndu-i-se prin mătasea subțire a bluzei.

– Era maică-mea. S-a hotărît să înnopteze la Doris.

Clătină din cap.

– E cam la fel de subtilă ca un baros!

Patrick îi surîse:

– Este o femeie fermecătoare, Kate. Îmi aminteşte de propria mea mamă. Şi ea avea aceeaşi poftă de viață ca Evelyn. Munca peste măsură a ucis-o, fie-i țărîna uşoară. Nu regret decît că n-a trăit destul ca să-i ofer o viață mai decentă. I-aş fi cumpărat o sală de bingo numai pentru eă.

Kate rîse, ştiind că spunea adevărul.

– Rîzi tu rîzi, Kate, dar aşa aş fi făcut.

– De-asta rîd, fiindcă ştiu că spui adevărul. Te şi văd făcînd-o.

Rînjiră amîndoi, după care Kate îi luă țigara şi trase adînc din ea.

– Vrei să stai aici peste noapte?

Apucînd-o de coapsă, Patrick i-o strînse.

– Nu-s genul, domnişoară, bătu el din gene, făcînd-o să rîdă din nou.

O privi şi ştiu că, dacă nu era ea, niciodată n-ar mai fi rîs, din ziua aceea începînd. N-ar mai fi rîs cu adevărat. Era la fel de bună ca un tonic, cum spunea mama lui, şi o iubea într-adevăr. O iubea nespus de mult.

Mai tîrziu, în pat, au făcut dragoste din nou, iar Kate i-a spus iarăşi că îl iubea. În întunecimea şi căldura nopții, cu mirosul de mosc al amîndurora impregnîndu-le reciproc trupurile, nu mai părea deloc neadevărat.

Au stat de vorbă pînă după miezul nopții, despre Mandy

şi Lizzy, exorcizîndu-şi fiecare propriii demoni. Aveau atît de multe în comun, pentru doi oameni aşa de diferiți în ochii celorlalți. Patrick era de acord cu trimiterea lui Lizzy în Australia. Spunea că la fel ar fi procedat şi el cu Mandy. Lizzy era o fată care simțea totul profund – prea profund, preciză el – iar Kate îl iubea pentru cît de bine înțelegea situația. Părea să fi ghicit că se simțea răspunzătoare de necazurile fiicei ei şi încerca, în felul lui, să-i ostoiască temerile. Într-un tîrziu, au adormit împreună, înlănțuiți, rămînînd astfel pînă dimineață.

La micul dejun, îi dădu vestea:

– Am vîndut saloanele de masaj, Kate. Pe toate. Semnez contractele în termen de cinci zile şi nu vor mai avea nimic de-a face cu mine.

Kate făcu ochii mari:

– Glumeşti?

– Nu, deloc. De cînd cu fata aia... Şi cu Mandy a mea, şi toate celelalte, nu mai vreau să am nici o legătură cu povestea asta.

Kate îşi puse mîna pe a lui, strîngîndu-l cu blîndețe.

– Mă bucur, Pat.

– M-am lămurit că omul care o omorîse pe fata mea era asemeni celui ce-a ucis-o pe Gillian Enderby – un soi de pervers. Atîta numai că Mandy a fost tîrîtă din stradă, iar Gillian a fost ca o capcană cu momeală, aşteptînd să prindă ceva. Nu-s atît de prost, încît să cred că vînzînd prăvăliile n-o să se mai repete, genul ăsta de marfă va avea întotdeauna căutare, dar cel puțin ştiu că nu mai am nici un amestec.

– Cred că Rene ar fi fost mulțumită.

Patrick surîse:

– Mda. Ar fi fost. Voi două vă asemănați în multe privințe. Rene era mică, blondă, cîtă vreme tu eşti înaltă şi brunetă, dar aveți personalități similare. Avea minte, draga mea Rene. Ştia mai multe decît bănuiau oamenii.

– Încă-i mai duci lipsa, nu-i aşa?

Dădu din cap:

– Dar nu ca înainte. Acum durerea fizică a trecut. La moartea ei, aveam senzația că îmi tăiase cineva un braț sau picior. La fel simt şi acum, cu Mandy. De Rene, însă, îmi pot aminti fără durere. E o amintire dulce-amăruie.

– Înțeleg.

– Dar acum te am pe tine, şi asta mă ajută. Mă ajută mult. Dacă m-ar vedea Rene, ştiu că ar fi de acord. Te-ar fi plăcut, Kate. Şi tu ai fi plăcut-o pe ea.

Kate nu era chiar atît de sigură, dar îşi păstră părerea pentru sine. În schimb, îi mai turnă o cafea şi zîmbi:

– Ei bine, cred că ai făcut ce trebuia. Nu cred c-ai fi fost fericit dacă aveai în continuare saloanele alea, să ştii. Oricum, peste cîteva zile începem analizele sangvine, după care ar trebui să ajungem la nişte rezultate; cel puțin vom putea elimina marea majoritate a comunității de sex masculin, ceea ce nu poate decît să ne uşureze sarcina.

– Chiar crezi că veți rezolva ceva cu analizele de sînge?

Kate dădu din cap:

– Da, aşa cred.

Patrick sorbi din cafea, apoi îi surîse la rîndul său. Şi el nădăjduia acelaşi lucru, fiindcă suporta cheltuielile, însă şi-ar fi dat întreaga avere, pînă la ultimul bănuț, ca să-l prindă pe omul vinovat de moartea fiicei lui. Nu conta cine-i dădea de urmă primul, el sau poliția, fiindcă, indiferent unde l-ar fi închis, Patrick ştia că putea ajunge la el. De fapt, avea mai mari şanse să pună mîna pe asasin odată ce se afla în închisoare. Exista mai mult de un singur puşcăriaş care să-i fie dator.

Totuşi, nu-i spuse lui Kate nimic din toate astea. Cu toate că acum erau cu-adevărat îndrăgostiți, recunoscîndu-şi angajamentele, nu vedea nici un motiv de a o deziluziona cu privire la motivele pentru care o ajuta să-l găsească pe vinovat. Avea să rezolve problema cînd sosea momentul.

Nu dorea decît un nume şi avea să se ocupe el de restul. Dacă-i surîdea norocul, Katie n-avea să-i afle niciodată planurile.

Nu peste mult, făcînd duş împreună, simți un junghi de

vinovăție că o ținea în necunoştință de cauză. Se risipi însă curînd. După cum o cunoştea, Kate s-ar fi luptat pentru dreptul ucigaşului de a fi judecat de către un juriu, predicînd despre drepturile omului. O admira atît de mult. Zîmbi în sinea lui.

– De ce rîzi?

– De tine, răspunse el glumeț.

– De mine! exclamă Kate scandalizată, iar Patrick o sărută. Era mai bine ca unele lucruri să rămînă nerostite.

Capitolul 22

Lizzy îşi făcea valijoara. Puse şi papucii de un verde-viu, Kermit broscoiul, şi apăsă capacul pentru a o închide. Părul lung îi era despletit, căzîndu-i în ochi. Şi-l dădu la o parte din față, nervoasă.

Gata, o făcuse! Luă valiza, o puse pe podea, lîngă pat, şi, ducîndu-se în colț, îşi turnă o cană mare de cafea. Se aşeză la masă, sorbind din ea.

Cele două săptămîni de spital constituiseră un punct de răscruce în viața ei. De fiecare dată cînd se gîndea la tăierea venelor, simțea că roşea de umilință. Cum putuse face una ca asta, nu numai sieşi, ci şi mamei şi bunicii sale? Era un ultim act dramatic, ca şi cum ar fi spus: „Ei bine, pe toate celelalte despre mine le ştiți, pot foarte bine să dispar bubuind, nu smiorcăindu-mă. Să vă arunc şi vouă în cap un pic de vinovăție."

În realitate, o făcuse datorită ruşinii că bunica ei îi descoperise jurnalul.

Psihiatrul îi explicase comportamentul său autodestructiv. Lizzy îl ascultase, respectîndu-i inteligența, ştiind că încerca s-o ajute să-şi revină. Şi simțea că, în două săptămîni, făcuse cale lungă. Una dintre fete suferise o prăbuşire şi nimeni nu ştia de ce. În cele din urmă, luase o supradoză de aspirină şi aproape murise. Tatăl ei era un avocat res-

pectat şi făcuse zarvă în fiecare zi petrecută de fiica lui în salon. În cele din urmă, fata, o roşcovană micuţă pe nume Marietta, recunoscuse că tatăl ei abuza sexual de ea încă de la vîrsta de opt ani, cînd murise mama ei.

Faptul de a auzi acest lucru a făcut-o pe Lizzy să-şi privească viaţa în perspectivă. Şi-a dat seama că nutrea fel de fel de rîci împotriva oamenilor. Împotriva mamei sale, de exemplu, pentru că nu-i fusese niciodată alături cînd avea nevoie de ea. Cînd Kate se strecura la spectacolele şcolii, îmbrăcată în uniformă, îi venea să moară. Îşi dorise o mamă ca a tuturor celorlalţi. O fiinţă umană caldă, care s-o ia de la şcoală cu un Volvo frumos la mîna a doua, să-i facă ceaiul şi să petreacă împreună cu ea fiecare ceas de trezie. Ceea ce avusese era o femeie care-şi croia drum pe scara carierei, cu destule obstacole în cale ca să-l facă pînă şi pe Hercule să se dea bătut.

În adîncul sufletului, Lizzy era mîndră de mama ei. Cînd oamenii aflau că era detectiv, rămîneau impresionaţi, iar uneori Lizzy fusese invidioasă. Moştenise înfăţişarea, dar nu şi mintea ascuţită a lui Kate. Una peste alta, Kate Burrows era un exemplu greu de urmat şi, cel mai rău din toate, mama ei o accepta aşa cum era; niciodată nu încercase s-o forţeze să facă nimic împotriva dorinţei ei.

Cînd îşi petreceau timpul împreună, era plăcut. Lui Lizzy îi plăcea să fie cu ea, să-i capteze atenţia, dar asta n-o făcea decît să se simtă şi mai însingurată atunci cînd mama ei se întorcea la muncă, absorbită de cîte un caz greu. Lizzy simţea că era înlăturată. Că mama ei îşi folosea toată energia pentru alţi oameni, alte lucruri, uneori sosind acasă cu cîteva ore după ce ea se dusese la culcare. Era pe jumătate trează, aşteptînd lipăitul moale al paşilor lui Kate apropiindu-se de patul ei în toiul nopţii. Îi simţea buzele reci pe frunte şi voia să-i cuprindă gîtul svelt cu braţele şi să-i spună că-i fusese dor de ea. Însă n-o făcuse niciodată. Mama ei mirosea a parfum *Joy* şi fum de ţigări, iar mirosul îi umplea lui Lizzy ochii de lacrimi.

Luă încă o înghiţitură de cafea. Acum nu mai era decît

călduță și desprinse caimacul cu degetul, depunîndu-l pe farfurie.

Apoi, tatăl ei apărea periodic, tulburînd toată viața familială cu prezența lui. Îi plăcea să-l vadă, se bucura de toată atenția pe care i-o acorda el, de cadouri, îmbrățișări și dezmierdări. După care, într-o dimineață, se scula din pat și descoperea că plecase. Acelea erau zilele cînd revenise și dormise în patul mamei ei. Kate radia de fericire – și iarăși dispărea. Lua cu el toate lucrurile frumoase. Mama ei suferea, Lizzy suferea, iar bunicuța se supăra pe toată lumea.

Își auzea mama suspinînd noaptea și i se sfîșia inima. Jura, cu sufletul ei de elevă, că dacă tatăl său mai apărea încă o dată, n-avea să stea de vorbă cu el, n-avea să-l mai lase să se folosească de ea. Și, peste cîteva luni, jurămîntul era uitat, cînd venea acasă de la școală pentru a-l găsi încopistrat într-un fotoliu, cu un zîmbet lătăreț pe fața sa chipeșă, iar glasul îi era asemeni unei mîngîieri, spunîndu-i cît de mare crescuse, cît de frumoasă era și că acum se întorsese acasă definitiv.

Dar nu dura niciodată.

Și apoi, la urmă, era bunicuța, priponul vieții ei. O iubea pe femeia aceea cu toată făptura sa. Însă, în adîncul inimii, se întreba de ce Buni nu făcea niciodată nimic pentru a o convinge pe mama ei să stea mai mult pe-acasă. De ce-și sacrificase propria viață pentru cea a fiicei și a nepoatei sale. Și, undeva pe parcurs, Lizzy începuse să-și considere bunica o neghioabă, slabă și necugetată că-și irosea viața pe lîngă fiica ei, ajunsă femeie în toată firea, și nepoata ei. Nu se alegea cu nimic din asta.

Lizzy rumegase aceste gînduri timp de două săptămîni și în sfîrșit înțelesese ceva din ele.

Dorea nespus să se ducă în Australia. Dorea să scape de amintirea a ceea ce făcuse, sieși și familiei. Voia să aibă timp pentru a se vindeca întru totul, fără a trebui să bată din nou, iar și iar, aceleași cărări. Cînd mama ei o privea cu ochii aceia căprui și mari, Lizzy vedea cît de dureros o lovise, distingea în ei nedumerirea abia ascunsă și suferea

ştiind că ea o pricinuise.

N-o interesase decît ceea ce simţea şi dorea ea. Niciodată nu-şi învrednicise cu un gînd mama şi lupta prin care încercase s-o crească, să cumpere casa, să le ţină îmbrăcate, hrănite şi la căldură.

Fuseseră o perioadă de iluminare, aceste ultime două săptămîni. Dar mai fuseseră şi un răstimp de blîndă tămăduire.

Îşi privi dungile roşii de pe antebraţe. De fiecare dată cînd le vedea, avea să-şi amintească ce făcuse. Şi la fel mama şi bunica ei.

Era cel mai bine să plece în Australia, să-i dea mamei sale posibilitatea de a-şi veni în fire.

Termină ultimele picături din zatul de cafea. Privind uşa din faţa ei, simţi o tresărire în inimă. Apăruse tatăl ei, cu un buchet de flori şi zîmbetul acela al lui care-o făcea să se crispeze.

Recunoscu în sinea ei, pentru prima oară, că de fapt tatăl său o irita.

Gînd care o întristă.

Luă florile, le admiră conştiincioasă, apoi se aşeză să stea de vorbă cu el, evitînd orice întrebare despre viaţa personală a mamei sale. Curînd avea să plece acasă şi abia aştepta.

Zîmbi la auzul micilor glume ale tatălui ei şi nu-i spuse că o externau, ştiind că ar fi insistat s-o ducă el acasă, atunci pe loc, ceea ce era ultimul lucru de care mai avea mama sa nevoie. Danny Burrows în luptă cu legea, după cum spunea el. Mai observă şi că nu avea asupră-i ceasul şi bijuteriile de aur. Evident, le amanetase.

Lizzy se maturizase, ba bine că nu.

Patrick stătea cu Willy, privind movila de pămînt sub care odihnea fiica lui. Florile erau încă proaspete, şi le rearanjă pentru a acoperi complet ţărîna. Se aduseseră peste o sută de coroane, iar el le trimisese la Grantley Hospital, pentru ca florile să fie desfăcute şi puse în sa-

Ioane. Îl emoționase numărul de oameni veniți să-şi ia rămas bun de la ea. Sosiseră pînă şi profesorii lui Mandy de la şcoală. Şi nu numai datorită lui – căci Mandy era o fată populară. Se corectă. Fusese o fată populară.

Îl auzi pe Willy fluierînd printre dinți şi se întoarse să-l privească. Citea piatra de mormînt a lui Rene. Privindu-l pe Pat, Willy zîmbi:

– Mai ştii cînd te-a încuiat Rene afară din casă?

Patrick se încruntă.

– Cînd a fost asta?

– Cînd erați proaspăt căsătoriți – aveați garsoniera aia în Ilford.

Patrick zîmbi, amintindu-şi. Fusese prima lor locuință, pe vremea cînd încă mai încerca să-şi însemne trecerea prin lume. Amîndoi aveau şaptesprezece ani, doi copii jucîndu-se de-a adulții.

Willy continuă:

– Era Ajunul Crăciunului şi fuseseşi cu mine la Ilford Palais, acum îți aminteşti? Te-ai ofticat ca toți dracii şi a trebuit să te duc acasă. Apoi, cînd în sfîrşit am ajuns acolo, Rene pusese zăvorul şi nu mai voia să-ți dea drumul. Pînă la urmă, ai înnoptat la mămică-mea.

– Mda, țin minte. Şi a doua zi, cînd m-am dus acasă, a aruncat în mine cu cina de Crăciun.

Rîseră amîndoi, desfătîndu-se cu amintirile comune.

– Grozavă fată, Rene a noastră. Zău c-am respectat-o mult, Pat.

– Ei, acum le-am pierdut pe amîndouă.

Se îndepărtă de morminte, cu inima grea. Willy îşi potrivi pasul după al lui.

– Păsăreaua asta, Kate, îmi aminteşte cîteodată de Rene. Nu zic de cum arată, da' are cam acelaşi aer.

Patrick dădu din cap:

– Înțeleg ce vrei să spui.

– E serioasă treaba? Legătura...?

Willy nu termină fraza. Ştia că păşea pe teren primejdios, dar obrăznicia sa înnăscută învingea orice teamă.

Patrick se opri pe iarba recent tunsă a Cimitirului Corbets Tey, privindu-şi vechiul prieten.

– E destul de serioasă, băi Marjorie Proops. Acum eşti mulţumit, că ştii tot scandalul?

Willy îşi repezi bărbia în sus.

– Păi, eşti colegu' meu, nu-aşa? Voiam doar să ştiu dacă ţi-e bine.

Patrick clătină din cap. Strîngînd pumnul, şi-l repezi uşurel prin aer pe lîngă faţa lui Willy.

– Sîntem de mult împreună. Ştii totul despre mine, cum şi eu ştiu despre tine. Înţeleg că vrei doar să fii sigur cum o duc şi e-n regulă, una peste alta.

– Păi, atuncea-i corect! zîmbi Willy. Ţi-ar surîde o bere la „Robin Hood"? N-am mai fost pe-acolo de ani de zile. „Sticla zburătoare" îi ziceam, cînd eram tineri, mai ştii? Şedeam afară vara cu Mandy-n cărucior şi ne speriam dacă vedeam pe cineva care ştiam că i-ar spune lui Rene că am dus bebeluşul la crîşmă!

Patrick confirmă, zîmbind sub impactul amintirilor vii.

Mandy, în rochie de organdină albă cu roz, dînd încîntată din picioruşele grăsuţe ori de cîte ori Willy se strîmba la ea.

Pentru prima oară, îi trecu prin minte că Willy putea resimţi dispariţia ei la fel de dureros ca el. Fusese ca şi copilul lui. Îi crescuse sub ochi. Nu lipsise de la nici o aniversare sau Crăciun.

Patrick simţi un nod în gît, şi şi-l înghiţi cu greutate. Îl luă de braţ pe ciomăgar, iar Willy îi bătu mîna înmănuşată.

– Mi-amintesc bine.

Evelyn făcuse o tocană irlandeză, o tocană irlandeză adevărată, destul de groasă ca să stea lingura în picioare înfiptă-n ea. O gustă şi mai adăugă un praf de sare, amestecînd o vreme preparatul. Cînd mirosul ajunse exact pe placul ei, puse deasupra găluşca de seu şi acoperi cratiţa cu un capac mare. Mîncărurile irlandeze ale lui Evelyn puteau rezista nealterate chiar şi o săptămînă. Adăuga în ele

zilnic legume şi cărnuri diferite. Cerealele şi semințele produceau o grăsime condimentată, care transforma ultimele rămăşiţe ale mîncării într-un borş gros.

Lizzy urma să vină acasă şi voia s-o întîmpine cu mirosul unei mîncări după pofta inimii.

Totul era gata. Plinea cu bicarbonat avea să intre la cuptor în momentul cînd auzea uşa din față deschizîndu-se, pentru a o avea la masă caldă şi bună, cu unt topit. Şarlota se închega în frigider, iar sticluța cu „Bushmill's" stătea cuibărită în buzunarul şorțului, de unde putea trage cîte o duşcă fără a fi văzută.

Se aşează pe taburet.

Avea să fie grozav s-o aibă pe Lizzy din nou acasă. În ultimele săptămîni se întîmplaseră atît de multe, iar Evelyn aproape recunoştea că îmbătrînise cam mult pentru toate astea.

Totuşi, Kate arăta mai bine, ceea ce era un motiv de bucurie. Copila îi topea inima şi se bucura că ea şi Lizzy ajunseseră în sfîrşit să-şi înțeleagă viața una alteia. Semănau bucăţică ruptă la înfățişare, dar temperamental erau precum creta şi brînza. Detesta să admită că Lizzy moştenise mult din egoismul lui Dan. Însă pentru asta se învinuia pe sine însăşi. Răsfățase fetița din prima zi de viață.

Îşi alungă aceste gînduri din minte. Fata venea acasă şi dorea ca totul să fie perfect. Însă ştia că lucrurile pe care le citise în jurnalul lui Lizzy aveau s-o urmărească multă vreme.

Se concentră asupra fiului său Peter şi a soției lui, Marlene. Abia aştepta să-i vadă. Să-şi vadă pentru prima oară ceilalți nepoți. Trase prelung din țigară, şi trupul firav îi fu zguduit de un acces de tuse. Trebuia să le pună capăt, aveau să-i aducă sfîrşitul. Strivi țigara în scrumieră şi auzi zgomotul cheii lui Kate în broască. Sărind de pe taburet, băgă plinea cu bicarbonat în cuptor şi se repezi în antreu.

– Bună, pisicuțelor!

Le îmbrăţişă pe rînd, privirea săgetîndu-i de sus şi pînă jos peste nepoata sa, cu un licăr critic în ochii mici şi negri.

Arăta bine, puțin cam slăbuță, dar cîteva mese bune

aveau să remedieze situația.

– Bună, Buni.

Dintr-o dată, Lizzy devenise sfioasă.

– Simt cumva miros de tocană irlandeză?

– Întocmai, una dintre cele mai bune pe care le-am făcut în viața mea. Şi am preparat alături piure. Acuma haideți să vă dau la amîndouă cîte o porție.

Peste un sfert de oră, stăteau în jurul micului bar, degustînd mîncarea, cînd la uşă ciocăni cineva. Kate se ridică, ştergîndu-se la gură cu un şervețel de hîrtie.

– Răspund eu.

Se duse să deschidă. Nu-şi putu stăpîni surpriza cînd văzu cine era.

– Caitlin?

Stătea în prag, cu trenciul său mototolit şi un mic zîmbet pe buze.

– Iartă-mă că te deranjez aşa acasă...

– Intră. Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar am avut un şoc, văzîndu-te în prag.

Îl conduse în camera din față.

– Ceva în legătură cu cazul?

Caitlin îi văzu sclipirea de speranță din ochi şi clătină din cap. Observîndu-le pe cele două femei din bucătărie, le zîmbi.

– Putem vorbi un moment între patru ochi, Kate?

Ceva din glasul lui o alarmă şi, ducîndu-se la uşa de legătură o închise, cerîndu-le scuze mamei şi fiicei sale.

– Ce este, Kenny?

Avea senzația că o strîngea de gît o mînă rece. Se întîmplase ceva, o ştia.

– Dan. S-a dus să-i spună lui Flowers despre tine şi Kelly.

Kate îşi muşcă buza.

– Înțeleg.

– Ei, pe Flowers nu l-a interesat, să ştii. Aşa că Dan a mai făcut un pas, Kate. A vorbit la C.I.B.

Kate avu impresia unui pumn în stomac.

– Mă gîndeam că ar trebui să ştii. Am aflat-o printr-un vechi prieten de-al meu, aşa că, în afară de tine şi de mine, la secţie nu mai ştie nimeni, O.K.? Nici măcar nu s-a stabilit clar c-au să investigheze, dar pentru orice eventualitate am considerat că ai dreptul să ştii. Fostul tău soţ e o lichea cu L mare.

Kate dădu din cap. Nici n-ar fi putut să confirme mai mult.

Evelyn deschise uşa, tulburată la faţă.

– E totul în regulă?

– Dumneavoastră probabil sînteţi mama lui Kate. Eu sînt Kenneth Caitlin.

– Kerry, după accent?

Îi zîmbi, micul schimb de replici dîndu-i lui Kate timp să-şi adune gîndurile.

– Hai şi bea ceva, Kenny. Ea e fiica mea, Lizzy, iar mama s-a şi prezentat.

– Mă duc acasă, Kate, văd că mîncaţi.

– Nici nu te gîndi. Scoate impermeabilul ăla îngrozitor şi hai să guşti un pic de tocăniţă, avem din belşug.

Vocea lui Evelyn nu admitea nici o discuţie. Descrierea acestui om făcută de Kate o intrigase şi acum putea judeca singură.

Caitlin simţise delicioasa aromă a tocăniţei de cînd se apropia pe cărare şi, văzînd cele trei chipuri care-i surîdeau, nu mai ezită decît o secundă. Apoi îşi scoase impermeabilul şi îl puse pe canapea.

– Poţi să-mi dai şi-n cap, că zău miroase bine!

Kate se bucură că rămînea, fiindcă avea să monopolizeze conversaţia, lăsîndu-i timp de gîndire.

Biroul de Investigaţii Criminalistice.

Futu-l în cur pe Danny Burrows!

Patrick stătea la masa din sufragerie, tocmai terminîndu-şi cina, cînd Willy anunţă că avea un vizitator. Se şterse la gură cu un şervet de in irlandez. Cînd auzi numele oaspetelui, sprînceana stîngă i se înălţă imperceptibil.

– Invită-l aici.

Willy dădu din cap şi ieşi.

Ce treabă avea Peter Sinclair de-l vizita acasă?

Sinclair intră în cameră. Era scund, vînos, şi-i întinse o mînă cu manichiura impecabilă. Patrick se ridică, îi oferi un scaun, îi turnă un brandy şi se aşeză la loc.

– Cărui fapt îi datorez onoarea?

– A trebuit să vin aici, Patrick. E vorba de fustanela aia cu care zburzi.

Imediat, Sinclair ştiu că spusese ce nu trebuia.

Chipul lui Patrick împietri.

– Şi ce fustanelă să fie aia?

De parcă n-ar fi ştiut.

– Detectiv inspector Kate Burrows, bineînţeles.

– Bineînţeles.

Glasul lui Patrick era scăzut, iar nuanţa ameninţătoare nu-i scăpă lui Sinclair.

– Deci, Peter, cum mai e viaţa la Ministerul de Interne? Agitată, după cîte se pare. Chiar faceţi treabă, nu? Mă rog, minunile nu mai contenesc, nu-i aşa?

Sinclair luă o înghiţitură de brandy.

– De data asta, ai mers prea departe, s-au băgat cei de la C.I.B. S-a compromis. Oricît de mult te simpatizez, Patrick, eşti un infractor cunoscut...

Patrick se aplecă peste masă:

– Mai exact spus, Peter, sînt un pretins infractor. Avocatul meu s-ar face foc dacă te-ar auzi vorbind aşa.

– Haide, Patrick, rînji Sinclair, să nu mai mîncăm rahat. Eşti în relaţii intime cu o ofiţereasă superioară de poliţie. Cei de la C.I.B. s-au făcut foc.

– Ofiţereasa de care vorbeşti lucrează la cazul fiicei mele.

– Ştiu şi-mi pare rău pentru ceea ce i s-a întîmplat lui Mandy, Patrick. Dar Kate Burrows e cu totul altceva. Are un fost soţ care răscoleşte rahatul şi ameninţă să se adreseze presei.

Deodată, deveni limpede ca lacrima de ce venise Sinclair

la el. Doreau să înceteze legătura cu Burrows.

– Şi dacă aş vorbi cu acest Danny Burrows şi l-aş ajuta să înţeleagă că greşeşte, ce-ar fi?

Sinclair zîmbi.

– În situaţia în care poate fi convins să recunoască faptul că nu încerca decît să-şi pună soţia într-o situaţie penibilă, totul va fi în regulă.

Patrick dădu din cap şi-şi mai turnă puţin brandy.

– Vrei un trabuc?

Sinclair zîmbi din nou, mai mulţumit acum, cînd îşi atinsese scopul.

– Nu, mulţumesc, dar nu m-ar deranja o bucăţică din acest excelent Cheddar.

– Serveşte-te. Eu am de dat un telefon.

Şi ieşi din cameră.

Caitlin se afla în mijlocul unei povestiri foarte amuzante, despre un caz la care lucrase ca P.C., cînd sună telefonul, iar Kate ieşi în hol să răspundă.

– Kate, eu sînt, Patrick. Trebuie să te văd.

– Chiar voiam şi eu să te caut.

Îşi dădu seama, după inflexiunile vocii ei, că primise deja vestea cea proastă.

– Pot ajunge la tine dimineaţă la şapte jumate, ce zici?

– Vin eu, Pat. S-a întors acasă Lizzy.

– Merge. Atunci, ne vedem dimineaţă.

Cînd închise telefonul, Kate simţi un fior de teamă străbătîndu-i trupul.

Urma să aibă de ales între Patrick şi slujba ei şi nu era prea sigură care avea să cîştige.

Reveni în bucătărie şi se aşeză, odată cu poanta povestirii lui Caitlin, dar rîsul ei suna a gol.

A doua zi dimineaţă, Kate se trezi din somn cu un sentiment de oroare. Cunoştea reputaţia C.I.B.-ului. Mai ştia şi că o ofiţereasă care trăia cu un delincvent – fie şi doar un pretins delincvent, cum îi plăcea lui Patrick să se

considere – era exact specialitatea lor. Aveau s-o crucifice.

Cu cîțiva ani în urmă, fusese martora unei acțiuni de-a respectivilor. Privea un detectiv sergent cu gustul vacanțelor exotice şi al femeilor şi mai exotice. Fusese prins asupra faptului. Kate trebuise să asiste, împreună cu colegii ei, în timp ce omul era acuzat şi concediat.

Nu fusese un spectacol prea plăcut. Îi păruse rău pentru el, fiindcă majoritatea ofițerilor îşi foloseau poziția socială în cîte un anume scop, fie cîte o masă pe gratis, fie cîteva lire sterline în plus pentru un hobby. Nu susținea că ar fi fost de acord, ci doar că aşa mergea, ca parte din meserie. Cei pe care ar fi trebuit să-i caute C.I.B.-ul erau, după părerea ei, ofițerii care la o razie printr-un apartament găseau o cantitate de cannabis şi băgau în buzunar jumătate din ea înainte de a face raportul. Cannabisul revenea pe piață, iar ofițerii încasau banii. Pentru ea, asta era o infracțiune, nu o masă bună la restaurant de aniversarea căsniciei, cu o sticlă de şampanie adaos, fiindcă ştiai că patronul conducea după orele de program un tripou.

Unele legi erau făcute numai pentru a fi încălcate şi, cînd îți dădeai în sfîrşit seama de acest lucru, deveneai un ofițer mult mai bun. De ce să umbli după tava de argint, cînd puteai pune mîna pe aurul de douăzeci şi patru de carate? Îi voia pe criminali, pe adevărații răufăcători, nu drojdiile şi aluviunile care făceau obiectul majorității arestărilor.

Era ca atunci cînd poliția îi vizita pe infractorii condamnați şi le spunea: „Ne întoarcem la tribunal şi vei mai recunoaşte încă treizeci de spargeri. Nu vor avea nici un efect asupra sentinței, vor fi clasate ca „Avute în vedere". Ceea ce făcea ca totalul de la sfîrşitul anului să arate grozav. Pe hîrtie, părea că rezolvaseră mai multe delicte decît în realitate. Atîta numai că autorii faptelor asumate de puşcăriaş scăpau basma curată. Cazul închis, mulțumim foarte mult.

Kate merse spre casa lui Patrick, cu inima grea. Munca era viața ei. La un moment dat, fusese tot ce avea, cu

excepția lui Lizzy.

Patrick îi oferi o cafea şi-i spuse despre Sinclair.

– Caitlin m-a informat deja, îi vînduse pontul un vechi prieten de-al lui.

O privi. Părea îngrijorată, cu expresia ei de obicei veselă acum crispată.

– Ei, am o soluție pentru problema noastră, dar m-am gîndit să te consult şi pe tine mai întîi.

– Care este? întrebă Kate cu speranță, iar Kelly se bucură, căci nu era deloc sigur cum avea să-i primească propunerea.

– Păi, soțul tău e cel care-a băgat bețe-n roate, nu?

Kate dădu din cap, scoțînd țigările din buzunar.

Patrick îi dădu un foc şi continuă:

– Ei bine, dacă ar fi să am o întrevedere cu el, poate l-aş încuraja să schimbe povestea, să recunoască faptul că încerca doar să-i încurce puțin treburile fostei sale soții.

Trăgînd din țigară, Kate îl privi în ochi.

– N-ai să-i faci nici un rău?

– Nici nu mă gîndesc! desfăcu Patrick brațele a negare.

Pe Kate o tenta, o tenta chinuitor, însă o părticică din ea nu era atît de sigură. Risca să autorizeze un act violent. Căci, cu toată mascarada de binevoitor prieten a lui Patrick, dacă trebuia să-i ardă lui Dan o palmă ca să-şi atingă țelul, nici n-ar fi stat pe gînduri.

– Lasă-mă să mă gîndesc, Pat.

– La ce să te gîndeşti? Merg la el, îi dau vestea cea proastă, el face-n pantaloni şi dă fuga la C.I.B. Floare la ureche.

– Ai răspunsuri chiar la toate, Pat? Un răspuns violent la orice?

Vocea-i era albă, ceea ce nu scăpă atenției lui Patrick.

– Ascultă, Kate, avem multe lucruri frumoase împreună şi nu vreau ca jigodia aia de soț al...

– Fost soț, Pat.

– Cu atît mai bine, fost soț, să încurce totul. Unde există un ticălos, se găseşte întotdeauna şi un moş Bill.

Genul nostru de parteneriat datează de la începuturile banditismului, iubito. Ştii, în inima ta, că nu faci nimic rău. Sîntem prieteni şi amanţi. Nu-ţi cer să-mi dezvălui secretele Brigăzii de crime calificate. Nu-ţi cer să scoţi din micul tău computer cu ce încearcă să mă înfunde în continuare. Nu facem decît să ne simţim bine împreună. Te iubesc, Kate, şi încerc să te ajut, nimic mai mult. Ştiu că, dacă ţi-ai pierde slujba din cauza mea, s-ar termina totul între noi. Fiindcă nu mi-ai ierta-o niciodată.

– S-ar putea termina chiar de-acum.

Patrick se încruntă. Începea să se enerveze. Crezuse că ţinea la el ceva mai mult de-atît.

– Ei, totul depinde numai de tine, scumpo!

Kate îşi stinse ţigara şi se apropie de el. Aşezîndu-se pe braţul fotoliului, îi atinse liniile feţei.

– N-am vorbit serios, Pat, am fost nedreaptă.

Acum nu se mai putea despărţi de el, nu mai mult decît să fi trecut nepăsătoare pe stradă pe lîngă un copil accidentat. Făcea parte din viaţa ei, cu prisosinţă. Dar, pentru a-l păstra, trebuia să-l lase să facă un lucru care contravenea uzanţelor.

– Lasă-mă să mă gîndesc, te rog. Mă laşi cîteva zile?

Patrick îi văzu deruta din ochi şi o luă de mînă.

– Nu vreau să te pierd, Katie. Ai ajuns să însemni groaznic de mult pentru mine.

Ea îl sărută pe creştetul capului.

– E valabil şi dincoace.

O trase pe genunchi, sărutînd-o cu tărie. Voia să-i dea şi un alt subiect de gîndire, doar în eventualitatea că uita o clipă la ce-ar fi renunţat.

Era vineri, 16 februarie 1990, iar analizele de sînge începuseră de patru zile. Poliţia era uimită de răspunsul din partea publicului. Bărbaţii din Grantley păreau de-a dreptul nerăbdători să se autoelimine din anchetă. *Thames News* raporta zilnic situaţia, şi pînă şi *News at Ten* prezentase un reportaj despre „fenomenala" testare a unei întregi

comunități.

Se iviseră deja probleme. Simpla magnitudine a sarcinii provoca mari blocaje. Numărul celor ce se supuneau analizelor depăşea pe departe capacitatea oamenilor care recoltau sîngele. Totuşi, chiar şi cu această problemă, Kate era fericită, cum de mult nu mai fusese. Avea şansa de a încerca să-l depisteze pe vinovat şi numai acest lucru era de ajuns ca s-o bucure.

Faptul că Leonora Davidson era moartă de două săptămîni începea s-o sperie. Simțea că, ținînd seama de intervalurile dintre atacurile anterioare, ucigaşul se pregătea să lovească din nou, curînd.

Telefonul o smulse din gînduri.

– D.I. Burrows.

– Kate? Dan sînt.

Se aşteptase s-o sune, iar acum simțea o mînie turbată. Dan o vizita pe Lizzy cînd ştia că mama ei lipsea de-acasă. După mica escapadă la C.I.B., ținuse capul la fund.

– Ce pot face pentru tine? îl întrebă, cu o politețe înghețată.

– Vreau să te văd.

– Dar nu vreau eu să te văd, Dan, nici acum, nici altcîndva. De data asta ai mers prea departe.

În receptor se lăsă tăcerea, iar Kate îşi dădu seama că dăduse lucrurile pe față. N-ar fi trebuit să-l lase să afle că ştia ce făcuse. Acum urma să ia legătura cu cei de la C.I.B. şi aveau să afle că se pornise deja împotriva lor. Ar fi însemnat condamnarea ei imediată.

– Dan? Mă auzi?

Domnea o linişte desăvîrşită. Doamne, rogu-te, să fie încă la telefon. Să nu fi plecat.

– Cred c-ar trebui să ne întîlnim, să discutăm.

– Ne vedem diseară la „Taurul" din Bulpham, Kate. La ora opt.

Convorbirea se întrerupse, iar Kate expiră.

– E totu-n regulă, Katie? îi zîmbi Caitlin.

Dădu din cap.

– N-am putut să nu aud conversația – doar din partea ta, desigur. Dac-aș fi în locul tău, de mîine încolo aș discuta cu el numai de la telefoane publice. Înțelegi ce vreau să zic?

Kate încuviință din nou și, luîndu-și poșeta de pe podea, părăsi încăperea. Deci, acum îi interceptau și telefonul. La birou și acasă. Se potrivea. Ieși din secție și, pornind pe stradă, se întrebă cîți dintre colegii ei erau implicați. Dintr-o dată, se simți îngrijorată. Foarte îngrijorată.

George făcuse o baie prelungită și stătea așezat pe capacul toaletei, tăindu-și unghiile de la picioare, cînd în baie năvăli Elaine.

– Mai durează mult? Într-o juma'de oră plec.

– Nu mai am mult, dragă. În seara asta unde te duc fetele?

Rostind cuvîntul „fetele", George zîmbi, imaginîndu-și o mulțime de casierițe grase, îmbătate cu Pemod, hohote de rîs răgușite scăpîndu-le printre buzele rujate gros.

În timp ce Elaine îi răspundea, o privi drept în față și, fără tragere de inimă, fu impresionat că-l mințea atît de convingător.

– A, încă nu știu, nu ne hotărîm pînă nu ne vedem în local. La bingo, probabil.

Și îi zîmbi la rîndul ei.

– Oricum, ți-am umplut cada. Ce-ar fi să sari repede-n ea? Nu mai stau mult.

Elaine ezită cîteva secunde, apoi, scoțîndu-și halatul, își ascunse ochii și vîrî delicat un picior în cadă. Intră încet, după care se relaxă recunoscătoare în apa fierbinte, aburindă. Își adunase părul roșcat în vîrful capului, iar George o privi cu fascinație morbidă cum închidea ochii, respirînd adînc, regulat.

Părea moartă.

Părea fericită, moartă.

Sînii se ridicau și coborau la fiecare respirație, cu sfîrcurile întărite de succesiunea rapidă dintre răcoare și

căldură. Stăteau îndreptate spre tavan, vîrfuri mari, trandafirii, pe care deodată George jindui să le atingă. Pielea albă lăptoasă care fusese cîndva cea mai mare calitate a ei ieşea din apă în diverse locuri. Părul pubian, acel păr roşu viu care cîndva îl scosese din minți, se rărise, dar tot era mai bogat decît al majorității femeilor. O văzuse pe Elaine goală şi relaxată de multe ori, de la Anul Nou încoace. Presupunea că bărbatul cu care se întîlnea o făcea să guste din nou viața.

George avu senzația chiar că îl simpatiza. Pentru că o făcea fericită. El n-o putea face fericită.

– Iarăşi te holbezi la mine?

Vocea capabilă să crape sticla revenise.

– Mă gîndeam doar cum ai arăta pe plajă, în Spania, dragă. Ştii, arăți atît de bine.

Elaine miji ochii spre ei. Ori de cîte ori George îi făcea un compliment, nu era sigură dacă nu cumva rîdea de ea.

George se aşeză la loc pe capacul toaletei şi-i rînji:

– Nu mai e mult şi intri în vacanță. Pariez că abia aştepți. În locul tău, ştiu c-aş arde de nerăbdare.

– Da, abia aştept, George. Ce vei face în lipsa mea?

După tonul întrebării, George ştiu că nu-i mai trecuse prin minte şi rînji din nou.

– Cred că s-ar putea să-ți pregătesc o mică surpriză pentru cînd te întorci.

Elaine se ridică în şezut, uimită, făcînd apa să se reverse pe preş.

– Ce fel de surpriză? întrebă ea, bănuitoare.

– Păi dacă ți-aş spune, n-ar mai fi surpriză, nu-i aşa?

– Of, George! Spune-mi!

Rîse bine dispus:

– Nu! Aşteaptă şi-o să vezi. Cred că meriți o surpriză, Elaine. O surpriză frumoasă.

Femeia simți un nod în gît. De ce era George atît de bun cu ea, aşa deodată?

George se ridică.

– Spală-te, iar eu îți pun prosopul pe radiator ca să fie

cald şi plăcut cînd ieşi. Să-ţi aduc ceva de băut? Un brandy şi cola? Ieri am făcut nişte gheaţă. Poate te bine-dispune pentru seara cu fetele.

Elaine îl privi lung.

George înălţă sprîncenele:

– Brandy şi cola, O.K.?

Dădu din cap, privindu-l cum o zbughea efectiv afară din baie.

Luă săpunul şi începu să se spele peste tot. Ridicîndu-se, se săpuni între picioare. Gîndurile i se abătură spre Hector. Numai de-ar fi fost măritată cu el. Numai de n-ar fi rămas alături de George. Zîmbi nostalgic. Dacă regretele erau monede, pînă acum ar fi ajuns milionară.

În bucătărie, George scotea cuburile de gheaţă din tăviţă. Turnă o porţie generoasă de brandy într-un pahar înalt şi ascultă trosnetele încîntătoare ale cuburilor în contact cu alcoolul. Apoi adăugă puţină cola. Doar nu voia ca amorezul Elainei să fie dezamăgit, nu? Să toarne-n ea cîteva pahare şi dusă era. George se întrebă într-o doară cine o fi tipul.

Putea s-o urmărească. Alungă ideea, de fapt nu-l interesa atît de mult. Indiferent cine era, o scotea pe Elaine din casă, ceea ce însemna că George îşi putea vedea de treburi în voie. Gîndul de-a o avea pe Elaine la mînă îl atrăgea, dar era posibil ca într-o zi să aibă nevoie de ea. Oricum, merita să se distreze. În fond, avea şi el distracţiile lui. Cine era, să-i strice cheful? Iar dacă legătura devenea serioasă şi Elaine îl părăsea, atunci avea s-o ajute să-şi facă bagajul şi o sărute de rămas bun.

Luă paharele şi le duse în dormitor. Cînd intră, Elaine se usca. Îi dădu paharul şi îl ridică pe al lui.

– Noroc. M-am gîndit să beau şi eu cu tine.

– Noroc.

Elaine luă o sorbitură, apoi se strîmbă şi puse paharul pe masa de toaletă. Strînse mai tare prosopul în jurul trupului, potrivindu-şi-l peste sîni.

– Ţi-am spus ce s-a întîmplat azi, George? se aşeză ea

pe taburetul măsuței de toaletă.

– Nu, răspunse, așezîndu-se și el pe marginea patului.

– Păi, unul dintre băieții care lucrează la livrări s-a dus și a dat sînge pentru analize, în incintă...

Ochii lui George luciră. Tocmai începea să treacă pe pilot automat, cînd cuvintele îi răzbătură pînă la creier.

– Nu zău! Ce interesant! Și ce s-a întîmplat?

– Ei, se pare că e puțin mai complicat decît credeau oamenii.

– În ce sens?

Simțind un ușor tremur al mîinilor, mai bău o înghițitură. Aproape că o iubea din nou. Te puteai baza întotdeauna pe Elaine ca să afli ce se întîmpla.

– Păi, au vrut să le spună numele întreg al maică-sii, adresa și numărul lui de telefon, plus locul de muncă și numărul de telefon de-acolo. Numele copiilor, apoi codul poștal! O, a fost îngrozitor, spunea el. Devenise atît de nervos, încît aproape uitase numele de fată al maică-sii!

Luă paharul și trase o dușcă. Nu se întîmpla frecvent să beneficieze de atenția deplină a lui George și se desfăta nespus să-l regaleze cu povestirea.

George, pe de altă parte, fierbea. Nu-i spunea suficient de rapid și, după cum o cunoștea pe Elaine, avea să lungească povestea la maximum, pentru efect. Scrîșni din dinți și-i zîmbi.

– Asta-i tot? Credeam că va fi ceva mai mult.

– A, a fost. I-au luat amprentele și l-au întrebat dacă îl interogaseră cu privire la crime. I-au cerut pașaportul, dar n-avea la el decît permisul de conducere și l-au întrebat ce mașină avea și cu ce număr. Apoi, după toate astea, i-au luat sînge. A spus că femeia care i l-a luat era foarte dură și i s-a umflat brațul în locul înțepăturii.

Elaine continua să trăncănească, dar pe George îl pierduse de-acum. Prelucra tăcut informațiile primite, încercînd să le folosească în avantajul său. Deodată, se ridică în picioare.

– Mai bine te las să-ți vezi de treabă, dragă, curînd

trebuie să pleci şi, dacă nu te grăbeşti, ai să întîrzii.

Elaine privi ceasul de lîngă pat şi scoase un mic chirăit, făcîndu-l pe George să închidă ochii. Comportările de fetiş-cană nu-i veneau bine, deşi ea, una, nu-şi putea da seama. Sărind în sus, se repezi la şifonier şi luă o rochie de culoare albastră care stătea agăţată pe dinafară. Era atît de ocupată să-i scoată învelitoarea de plastic, încît nici nu-l auzi pe George strecurîndu-se afară.

Peste douăzeci şi cinci de minute, după plecarea ei, George se duse în magazie şi-şi scoase toate decupajele. Avea deja un registru întreg şi citi cu drag fiecare cuvînt, iar şi iar. Într-un ziar local apăruse fotografia lui Kate Burrows, detectivul inspector care lucra la cazul lui. Lîngă ea era inspectorul şef, un anume Kenneth Caitlin. Studie fotografiile alb-negru neclare şi rînji.

Nu erau în stare să prindă nici măcar un autobuz, îşi spuse George.

Zîmbi de propriu-i joc de cuvinte şi reveni la fotografiile victimelor. Ca întotdeauna cînd o vedea pe Geraldine O'Leary, simţi un junghi de tristeţe. Bieţii ei copilaşi, să aibă o asemenea mamă! Termină paharul de brandy şi clătină din cap. Zău că le era mai bine fără ea.

Mai tîrziu, după ce-şi citise articolele, puse un film frumos la video şi, turnîndu-şi încă un brandy, se aşeză să-l urmărească. Deocamdată, cel puţin, se mulţumea să fie doar un simplu spectator al faptelor altora, pe ecran. Dar ştia că nu peste mult timp avea să-i revină nevoia şi trebuia să iasă din nou la vînătoare.

Fata de pe ecran devenise Leonora Davidson, iar cel mai violent dintre bărbaţi, George însuşi...

Simţi freamătul excitaţiei.

Odată ce Tony avea să fi dat sînge pentru analiză în locul lui, avea să fie în deplină siguranţă. Cochetă cu ideea de a se debarasa permanent de Tony Jones şi se hotărî să nu ia încă o decizie. Aştepta să vadă cum mergeau lucrurile.

Dar dacă încerca să-l şantajeze? Dacă-l ameninţa că va anunţa poliţia? De astă dată, George zîmbi amar. Urma

să treacă şi puntea asta, cînd va ajunge la ea. Pe moment, avea nevoie de Jones şi, pînă i se satisfăcea această nevoie, trebuia să rămînă în termeni buni cu el.

Tony Jones era îngrijorat. Foarte îngrijorat. Cu cît vedea mai multe la actualităţi şi în ziare despre analizele sîngelui, cu atît devenea mai convins că avea să fie prins.

Dacă îl prindeau şi-l băgau din nou în închisoare, Patrick Kelly avea să se asigure că în douăzeci şi patru de ore era mort. Dacă refuza să coopereze şi George era prins, acesta avea să verse totul şi Tony ajungea iarăşi la discreţia lui Patrick Kelly.

Vestea că Pat Kelly îşi vînduse toate saloanele de masaj se răspîndise prin Londra ca un val seismic. Se vorbea pe străzi că moartea fiică-sii îl scîrbise de a mai deţine ceva legat de sex. În acelaşi timp, însă, părea că începuse să-şi extindă afacerile cu reposedări.

Kelly era unul dintre cei mai duri repomeni din ţară. Se zvonea că recuperase pînă şi un Boeing al unui fabricant britanic de aeronave căruia o linie aeriană din Africa îi datora sute de mii de lire sterline. Îl luase în posesie pe pistă, cu toţi pasagerii la bord. Kelly avea o reputaţie serioasă. Mai cunoştea şi toţi oamenii potriviţi, inclusiv pe păsăreaua care lucra la anchetarea crimelor. Barrow sau cum o chema. Vorbea tot oraşul.

Privi din nou afară, pe uşa magazinului. George Markham ar fi trebuit să ajungă acolo de-o oră. Era nouă şi ceva şi închisese anume prăvălia. Acum, prin preajmă se învîrteau bărbaţi, aşteptînd să se redeschidă uşile, iar nenorocitul de Markham nu se zărea nicăieri.

Îi dăduse lui Emmanuel o seară liberă, plătită. Nu voia să-l vadă sau să-l audă nimeni cînd se întîlnea cu Georgie. Pierdea bani cu ghiotura. Era sîmbătă seară şi toţi obsedaţii ieşiseră în forţă. Îşi cheltuiau banii pe reviste, filme şi aşa-zise îndreptare conjugale. Tony Jones se uită din nou la ceas. Era aproape nouă şi un sfert. Poate că nu mai venea? Se răzgîndise? La acest gînd, simţi un val

de uşurare.

Un bărbat bătu cu pumnul în geamul uşii, iar Tony se apropie, privind prin sticla armată cu metal. Nu era George, ci un individ numit Merve *the Perve*. Era binecunoscut în Soho şi azvîrlea cu banii. Tony clătină din cap, arătînd anunţul scris de mînă: închis între orele 20-22.

Bătrînul îi adresă un semn cu două degete, făcîndu-l să scrîşnească din dinţi. Uite cum se ducea o afacere de cincizeci de lire bune. Îl privi pe Merve îndepărtîndu-se şi oftă.

Apoi îl văzu pe George şi, descuind repede uşa, îl lăsă să intre. Porniră tăcuţi spre fundul magazinului cufundat în semiobscuritate. George se aşeză fără a fi invitat, ceea ce nu-i scăpă lui Tony Jones. Omuleţul calm şi molatec se metamorfoza încet într-un individ primejdios. Îl speria pînă şi pe Tony.

– Am aici o listă cu întrebările care se pun şi răspunsurile pe care le vei da. Înţeleg că vor cere un paşaport, dacă e posibil, un act de identitate cu fotografie.

Îi dădu hîrtia lui Tony.

Omul o privi. Scrisul îngrijit al lui George acoperea ambele feţe ale foii.

– Pot obţine un paşaport, da' o să te coste. Îmi trebuie şi o fotografie de-a ta, şi seria de paşaport.

– Am adus una anuală pe care mi-am făcut-o azi-dimineaţă, pentru siguranţă.

O scoase din buzunarul interior şi i-o întinse.

– Cît o să coste?

– Să zicem, trei bătrîne totul.

– În regulă, banii se plătesc la sfîrşit. Cînd voi fi sigur că totul e O.K. Nu cumva să-ţi intre-n cap să încerci ceva. Ştii, e curios. Odată ce-ai ucis, îţi piere frica. E uşor să ucizi. Pentru mine a şi devenit un fel de hobby.

George îl privi pe Tony un timp, pînă cînd cuvintele îşi făcură efectul, apoi continuă:

– Vreau să dai sînge luni în nouăşpe, cam pe la şase seara. Vor veni la mine la serviciu joi, douăşdoi, dimineaţa la nouă. Vreau ca atunci să am hîrtia pregătită, ca să le

spun că mi-am făcut deja analizele. Ne întîlnim pe Duggan Road, imediat după ieşirea din Grantley, într-o bodegă numită „Leul feroce", la opt jumate, şi voi avea banii la mine.

– De ce luni la ora şase?

– Fiindcă atunci se pregătesc poliţiştii să plece. Dacă ajungi cam pe la cinci jumate, ar fi de aşteptat să-ţi vină rîndul în jurul lui şase. Fiind unul dintre ultimii, cred că vor vrea să scape de tine cît mai repede posibil. De asemenea, dacă ai paşaport, eşti în siguranţă. Celor fără acte de identitate clare li se dă de furcă.

Tony Jones dădu din cap.

– În regulă. Dar nu pot ajunge luni. Am nevoie de cîteva zile ca să rezolv cu paşaportul.

George păru nemulţumit.

– Bine, atunci cînd ne putem întîlni?

– Miercuri. Miercuri, douăzeci şi unu. Păstrăm acelaşi plan cu locul de întîlnire, dar pentru paşaport am nevoie de timp. Miercuri, sau niciodată.

– S-a făcut, numai asigură-te că o rezolvi pînă atunci.

Se ridică.

– După ce ai memorat răspunsurile, descotoroseşte-te de hîrtie.

Ieşi din odăiţă fără un singur cuvînt de rămas bun, iar Tony Jones privi hîrtia pînă auzi uşa magazinului închizîndu-se. Vîrînd-o în buzunar, ieşi din cameră şi aprinse luminile ca să reînceapă vînzarea. În timp ce lucra, îl tot sîcîia un gînd.

Îşi amintea de ziua cînd venise Tippy bătută şi tăiată. Ar fi trebuit să-şi da seama încă de-atunci că dobitocului îi lipsea o doagă. Dacă putea zdrumica o boarfă cu vechime ca Tippy, atunci era capabil de orice.

Cum naiba se băgase în povestea asta?

George străbătu Londra, spre Essex. Cînd ajunse la Tunelul Dartford, tocmai asculta un dialog radiofonic la Radio Essex. Era vorba despre Spintecătorul din Grantley.

Telefonau femei, spunînd că ar fi trebuit să fie castrat

cînd îl prindeau, să i se facă o injecție aducătoare de moarte, să fie închis la Rampton sau Broadmoor.

George se distra ascultîndu-le sugestiile tîmpite. Niciodată n-aveau să-l prindă.

Kate îi telefonase lui Patrick, spunîndu-i despre întîlnirea cu Dan la „Taurul" Acum stătea așezată lîngă ușă, privind oamenii care intrau și plecau, cu un sentiment de groază. Îi spusese lui Patrick că mai întîi avea să se întîlnească ea cu Dan, pentru a încerca să apeleze la uzul rațiunii. Dacă nu reușea, ieșea din local și-i făcea lui Patrick un semn. El aștepta împreună cu Willy, după care putea schimba o vorbă, două, cu Dan. Una din vorbele lui speciale.

Kate spera să nu se ajungă acolo.

Dan intră în cîrciumă la opt și zece. Purta pantaloni negri și un pulover roșu intens. Intrînd, își scosese mantaua, agățîndu-și-o nepăsător pe braț. Kate observă din nou că nu puține femei se uitau lung după el. Marele și seducătorul ei soț. Îi venea să spună cu glas tare: „Nu vi-l puteți permite, fetelor. Nu și-ar întina el mîinile cu femei dintr-o crîșmă de mîna a treia." O nemulțumea faptul că încă mai putea s-o facă să se simtă inadecvat.

Dan se duse la bar fără s-o ia în seamă și reveni cu un Spritzer pentru el și o vodkă cu tonic pentru ea.

– Bună, Kate, o salută el înfumurat, așezîndu-se alături. Știa ce ascendent avea asupra ei.

Kate dădu din cap:

– Dan.

Îi privi gura peste buza paharului. Cîndva, însemnase totul pentru ea. Acum, era uimită să constate că nu mai simțea nimic față de el, nici măcar dispreț.

– De ce-ai făcut-o, Dan?

Stătu un timp pe gînduri, căutîndu-i pe față vreun semn a ceea ce gîndea de fapt.

– Fiindcă, îndreptă el un deget spre dînsa, de data asta m-ai împins prea departe, Kate.

– *Eu* te-am împins pe *tine* prea departe? repetă ea, nevenindu-i să creadă.

Dădu din cap, înfierbîntîndu-se:

– Exact. Am venit la tine să-mi caut alinarea, dacă preferi. Întotdeauna te-am considerat o femeie de treabă, şi acum, peste ce dau? Dau peste mama copilului meu, cu un bandit împuţit! Dumnezeule, Kate, pur şi simplu nu mi-a venit să cred. Mare tupeu ai avut, să te lipseşti de mine pentru un borfaş.

Şi mai trase o duşcă prelungă din Sprizter.

– Nu mai are nici o legătură cu tine, Dan. Viaţa mea îmi aparţine. Lucrez la un caz greu...

– Nici o legătură cu mine? Cînd copilul meu e neglijat!

Kate îl apucă de mînă şi i-o împinse înapoi pe masă cu atîta forţă încît conţinutul paharului pe care-l ţinea îi stropi puloverul roşu.

– Ascultă aici, Danny Burrows. Am înghiţit mai mult decît destul rahat de la tine de-a lungul anilor, dar de astă dată, băiete, s-a terminat. Punct. Dacă-mi pierd slujba, cine-mi va plăti ipoteca? Nu tu, cu siguranţă. N-ai putea să te întreţii singur nici într-un milion de ani. De-asta te fuţi cu Antheele de pe lumea asta. Eşti un peşte, Dan, şi n-am să stau cu mîinile-n sîn, lăsînd să-ţi baţi joc de viaţa mea cum ţi-ai bătut de a ta. Te previn...

Kate începea să se enerveze. Ştiuse că n-avea nici un rost, iar acum se întreba de ce încercase, măcar, să-i spună ce avea de spus; era incapabil de sentimente reale. Inteligente.

– Mă previi? Ce neobrăzare. Ar trebui să-mi cazi în genunchi, fato, fiindcă-n acest moment eu – se împinse el în piept – pot să te strivesc sau să te fac om, Kate Burrows. Toată cariera ţi-e în mîna mea.

Întinzînd mîna în faţa ei, o strînse pumn.

Kate văzu cît de mult se distra şi se întristă. Cîndva, demult, omul acesta fusese cel mai important lucru din viaţa ei. Se culcase cu el, gătise pentru el şi-i făcuse un copil; o părăsise, iar ea îl aşteptase atîta timp cu lampa

aprinsă în fereastră. Acum, îl vedea aşa cum îl văzuse mama ei şi simţea că-şi irosise viaţa, fiindcă amînase prea mult să renunţe la visurile ei zadarnice.

Se ridică şi-şi luă ţigările şi poşeta.

– Unde crezi că te duci?

– Aşa n-ajungem nicăieri. Îmi arunci în faţă atîtea acuzaţii şi totuşi nu poţi dovedi nimic. Ştii ceva, Dan? Mă plictiseşti. Mă plictiseşti de moarte. Nu-mi doresc decît s-o fi înţeles cu zece ani mai devreme.

Ieşi din cîrciumă, iar Dan o urmă. Afară, pe pietrişul parkingului, o ajunse din urmă şi, apucînd-o de braţ, o răsuci cu faţa spre el. Îi trase o palmă. Nu tare, dar usturător.

Atunci îi văzu pe Willy şi Patrick.

Kate îi observă schimbarea de expresie în lumina obscură a parcării şi se întoarse, pentru a-l vedea pe Patrick apropiindu-se în fugă peste pietriş.

– Futu-te-n cur de curvă, mi-ai întins o cursă!

În momentul cînd Dan se răsucea s-o ia la fugă spre maşină, Willy îl prinse şi, sub ochii lui Kate, îl trase spre B.M.W.-ul lui Patrick. O tînără pereche intră în parcare, ieşind din maşină. Îi priviră pe Dan şi Willy, cu o expresie şocată. Kate se apropie de ei şi scoase legitimaţia:

– Poliţia Grantley, am capturat un traficant de droguri notoriu. Întîmplător aţi văzut pe cineva în drum, venind încoace?

Amîndoi clătinară din capete, nedorind să se amestece. Patrick o luă pe Kate de braţ şi o însoţi calm spre B.M.W., înclinînd capul spre cei doi. Willy îl silise deja pe Dan să intre în maşină. Kate avea senzaţia că era prinsă în gheara unui coşmar. Se aşeză pe fotoliul din faţă, Patrick urcă în spate lîngă Dan, iar Willy scoase B.M.W.-ul din parcare, pe Grantley Road. Kate se răsuci în scaun, privindu-l pe Dan. Era îngrozit. Willy încetini, iar Patrick aprinse o ţigară. I-o trecu lui Kate, în faţă, şi-şi aprinse şi lui una. Trase din ea pînă cînd jarul se înroşi viu.

Kate îl privi, pentru a-l vedea făcîndu-i cu ochiul. Apoi, Patrick îl înhăţă pe Dan de păr şi-i apropie ţigara la cîţiva

milimetri de ochi.

– Te-aş putea orbi, Danny băiete, te-aş putea orbi fără să stau un moment pe gînduri.

Kate dădu să spună ceva, dar Willy îi puse o mînă pe picior pentru a o preveni să tacă.

Patrick continuă să vorbească, pe acelaşi ton melodios, iar Kate îl privi pe Dan, fascinată acum, stînd încremenit. Nu i se clintea nici un muşchi.

– Vezi tu, m-ai supărat, iar cînd mă supăr, fac lucruri groaznice. Pot chiar să ologesc pe cineva, dacă mă supără prea tare. Şi m-ai supărat, Danny băiete.

– C-c-ce vreţi? răsună glasul lui Dan, ascuţit ca al unei fete.

– Cred că ştii ce vreau, cred că ştii ce vrea şi soţia ta. Şi cred c-o vom obţine. Fiindcă, la nevoie, te voi căuta prin ţara asta în lung şi-n lat, Danny, şi pînă la urmă tot pun mîna pe tine. Sînt la fel ca SIDA. Nici măcar n-ai să ştii că exist, ani de zile, dar cînd mă arăt, consecinţele vor fi distrugătoare. Pricepi aluzia?

Dan înghiţi zgomotos. Kate îl auzi, chiar peste zgomotul motorului.

– Da.

– Deci, eşti băiat cuminte şi spui la C.I.B. că i-ai tras în piept, nu-i aşa?

– Da.

– Perfect. Willy, opreşte maşina şi dă-i drumul omului să plece.

Patrick îndepărtă ţigara de faţa lui Danny şi scuturâ scrumul pe jos.

Willy opri. Aplecîndu-se peste Dan, Patrick deschise portiera şi îl împinse violent afară. Trînti portiera în timp ce demarau, lăsîndu-l pe Dan trîntit în drum, atît de speriat, încît credea c-avea să facă pe el. Îşi văzu mantaua aruncată pe geam şi simţi înţepătura lacrimilor. Kate stătuse alături, lăsîndu-i s-o facă. Nu-i venea să creadă.

De un lucru însă era sigur: avea să se supună ordinelor lui Kelly. Aşa cum recunoscuse întotdeauna în sinea lui, nu

avea stofă de erou.

Kate privea afară din maşină, nesigură că tot ceea ce văzuse se întîmplase cu adevărat.

– În regulă, Kate? întrebă încet Patrick.

Dădu din cap. Patrick oftă. Mare păcat că trebuiseră s-o facă în faţa ei.

– Ia-o aşa, Kate, dacă nu l-am fi speriat – şi asta-i tot ce am făcut, l-am speriat – puteai să-ţi iei adio de la slujba ta. El a vrut-o, fetiţo. Al naibii ce-a mai vrut-o.

– Poţi să mă duci înapoi la maşina mea, te rog?

– Întoarce, Willy, Kate vrea să se ducă acasă.

Patrick avea un sentiment de absolută zădărnicie. Încercase s-o ajute, dar poate că mersese prea departe. Uneori, uita că ea făcea parte dintr-o altă lume. Noaptea aceea avea să-i apropie sau să-i despartă, o ştia, dar Kate avea oricum slujba, ceea ce, ştia Patrick de asemenea, însemna mult pentru ea. Măcar atîta lucru îi dăruise.

Cînd ajunse acasă, Kate continua să tremure. Urcă la etaj şi se încuie în baie, umplîndu-şi cada cu apă fierbinte. Intră în ea şi se culcă, încercînd să-şi pună în ordine gîndurile răscolite.

În seara aceea văzuse o altă faţă a lui Patrick Kelly. N-o cucerise. În sfîrşit, vedea exact cu cine avea de-a face şi o înfricoşa. Dar, cu toate acestea, într-un chip ciudat, îi plăcuse să-l vadă pe Dan primindu-şi răsplata. Toţi acei ani în care o rănise, în care ştia că se folosise de ea. Faptul de a vedea astă-seară cît o disprețuia, o duruse mai mult decît crezuse că e posibil. Îi plăcuse s-o aibă la mînă. N-o bucura ceea ce-i făcuse Patrick, dar o încîntase să vadă spaima lui Dan, să-l vadă tremurînd astfel.

Aceste sentimente o speriau mai mult decît orice.

George avusese un accident. Îşi scăpase ciocolata fierbinte pe tot covorul din *living-room* şi pierduse aproape o oră curăţînd-o. Luase din hambar Bex Bissel-ul, începînd să spele covorul. Apoi, locul unde fusese pata arătase mai curat decît restul, aşa că pînă la urmă îl curăţise în între-

gime. Acum, peste trei ore, termina în sfîrşit şi se întreba dacă mai avea timp să se uite la film, cînd auzi zgomotul scăzut al unui taxi. Privi printre perdele, în timp ce Elaine îl plătea pe şofer, cu gesturi stîngace. Era beată mangă.

Curvă ordinară!

O văzu împleticindu-se afară din taxi, apucîndu-şi poşeta şi încercînd să vină pe cărarea cimentată, spre uşă. O auzi bîjbîind după chei şi încercînd să le potrivească în broască. Totul părea mărit de o mie de ori. Uşa din faţă se trînti de perete şi-i auzi paşii grei apropiindu-se de salon. George se aşeză în fotoliu, aşteptînd-o, dar Elaine trecu prin dreptul uşii şi intră în bucătărie.

Auzi ţăcănitul tuburilor de neon şi tocurile răsunînd pe linoleum, după care se strîmbă, cînd o auzi vomînd în chiuveta curată-lună. Ridicîndu-se încet, o urmă. Se opri în uşă, pentru a-i privi spatele şi umerii zbuciumîndu-se în timp ce vărsa porto şi brandy în chiuveta albă.

Se apropie de ea.

Văzu în chiuvetă petele roşii-închise, ca nişte cheaguri de sînge, şi deschise robinetul de apă rece. Privi hipnotizat cum mînjitura devenea de un roz-deschis, înainte de a se învîrteji scurgîndu-se prin gaură, în conductă.

Luînd un prosop de bucătărie, îl înmuie în apă rece şi-l puse pe fruntea Elainei. Apoi, ţinînd-o strîns de ceafă, în timp ce ea încerca să-l împingă, îi coborî cîrpa udă leoarcă peste nas şi gură şi apăsă din răsputeri.

Elaine inspiră, pentru a simţi micii stropi de apă care-i pătrundeau în fosele nazale, arzînd-o în timp ce-i inspira. Încercă să mişte capul, dar simţi strînsoarea de menghină a mîinii lui George la ceafă. Începu să se zbată, dîndu-şi seama, prin aburii alcoolului, ce se întîmpla.

George îi ţinea prosopul ud pe faţă, delectîndu-se cu panica ei, bucurîndu-se de suferinţa şi groaza pe care i le provoca. Asta avea s-o înveţe minte.

Luptîndu-se, Elaine smulse suportul de vase de lîngă chiuvetă, doborîndu-l pe duşumea. Cănile ricoşară şi se sparseră, cu un zgomot cutremurător, cioburile ajungînd

prin toate colțurile bucătăriei.

George îi împinse capul în jos, pînă sub robinetul deschis. Apa rece ca gheața îi tăie și bruma de respirație ce-i mai rămăsese. Cu un ultim efort, Elaine încercă să ridice capul și simți durerea sfîșietoare a loviturii de țeava din oțel inoxidabil.

George auzi dangătul înfundat și văzu sîngele începînd rapid să-i pateze cu roșu părul portocaliu. Se relaxă, în timp ce Elaine își pierdea cunoștința, și o mai ținu cîteva secunde în brațe. Apoi o coborî încet pe pardoseală, lăsînd prosopul să-i cadă din mînă, în chiuvetă.

Elaine rămase căzută pe jos, printre cănile sfărîmate. Machiajul aplicat cu atîta grijă i se întinsese pe față. Rimelul de pe gene se desprinsese în cocoloașe, presărat pe piele, în jurul nasului și peste obraji. Sîngele roșu-aprins curgea din rana de la cap, pe dalele imaculate, în pîrîiașe ce se bifurcau și se uneau, formînd insulițe ca pe o hartă.

George o privi lung. Părul portocaliu îi stătea în neorînduială și avea rochia udă leoarcă. Pleoapele i se zbăteau și, cînd le deschise, văzu că nu era pe deplin conștientă de cele întîmplate.

Elaine închise ochii la loc și gemu încet. Acest geamăt îl însufleți.

Trecînd în spatele ei, îi ridică trupul, petrecîndu-și mîinile pe la subsuorile ei și încleștîndu-le peste sînii enormi, și o tîrî prin haosul de cioburi, pînă în salon, unde o întinse pe covor. Scoase husa de dantelă a unui scaun, o împături și i-o puse sub cap, pentru a apăra de sînge covorul. Apoi, alergînd la bucătărie, luă trusa medicală de sub chiuvetă și îi obloji delicat rana. Fu mulțumit să vadă că era superficială; sîngele o făcea să pară mult mai gravă decît în realitate.

Lucra calm și rapid. Cînd termină, îi puse o pernă sub cap și-i scoase rochia udă. Apoi o acoperi cu o pătură caldă, din dulapul încălzit pentru așternuturi și prosoape. Mulțumit că făcuse tot ce putea, se duse și începu să curețe bucătăria.

Măturînd cănile sparte, întinse cu mătura apa însîn-

gerată prin toată bucătăria, ca o pictură abstractă. Diversele nuanțe păreau să-l hipnotizeze în timp ce lucra. Cînd duşumeaua fu în sfîrşit curată, lui George îi păru rău că o ştersese: îi plăceau formele, culorile şi mirosul – aroma bogată a sîngelui proaspăt.

Reveni la Elaine şi o apucă de mînă durdulie. Aproape c-o făcuse fiartă, ştia. Dacă o omora pe Elaine, ar fi însemnat sfîrşitul. Femeia gemu din nou şi deschise ochii. Stătuse inconştientă timp de peste o oră.

– Ce-ce s-a întîmplat, George?

Vocea încă îi mai era îngălată de beție.

Îi zîmbi blînd:

– Cred că ai băut prea mult, dragă. Ai avut un accident.

Elaine îl privi cîteva secunde cu ochii ei verzi şi rugători, iar pe George îl luă cu frig. Părea că aveau înscrise acolo toate evenimentele serii, în văzul tuturor. Apoi, îi închise strîns.

Chiar dacă-şi amintea ce se întîmplase, n-o spuse. George era şi mai îngrijorat. Dacă ştia? Atunci ce urma?

– Să-ți fac ceva cald şi bun?

Elaine dădu din cap cu mare chin, ridicînd mîna la bandaj. Se ridică de lîngă ea şi merse la bucătărie, sfredelind cu ochii prin toate colțurile, pentru a se asigura că înlăturase toate urmele.

În lipsa lui, Elaine rămase nemişcată pe covor. Apoi, pe neanunțate, de sub pleoapa ei îşi croi drum o lacrimă mare şi grasă. George încercase s-o omoare. Îşi amintea totul. Probabil că ştia despre Hector.

Cînd George reveni cu ceaiul aburind, Elaine plîngea sonor, umerii ei largi agitîndu-se din nou.

Puse ceaiul pe masă şi o luă în brațe.

Ştia.

– Iartă-mă, Elaine, îmi pare aşa de rău pentru ce ți-am făcut. Crezusem că ai un amant, sau ceva. Acum îmi dau seama că e ridicol. Iartă-mi momentul de sminteală şi gelozie.

Elaine îşi trase zgomotos nasul, oarecum mulțumită că

George putea fi gelos, dar cîtuşi de puţin sigură că-i plăcea chestia cu „ridicolul"

Încă nu ştia cu certitudine despre Hector, şi totuşi o atacase fizic. O rănise.

Pe viitor, trebuia să aibă mare grijă.

George îi privi faţa şi ştiu tot ce gîndea. Parcă ar fi văzut un ecran de televizor. Slavă Domnului că n-o omorîse. Auzi, să fie prins în felul ăsta Spintecătorul din Grantley!

De un lucru însă era sigur: trebuia să joace cartea cu mare grijă. Elaine n-avea să uite prea repede întîmplarea.

Simţind schimbarea din atitudinea lui George, femeia se cutremură. Era la fel ca înainte. Ca atunci cînd avuseseră marele necaz. Numai că, de data asta, ea era de vină.

Închise ochii. Bietul George.

Capitolul 23

Era luni dimineaţă, iar George îi aduse Elainei micul dejun la pat. Soţia lui se simţea şi arăta îngrozitor. I se umflase capul în locul unde se lovise de robinet, iar crusta formată se uscase pe părul din jur, făcînd cu neputinţă să atingă locul, nici măcar uşurel. Odată ce trecuse efectul alcoolului, îi rămăsese o migrenă atroce, iar manierele pline de solicitudine ale lui George n-o ajutau.

O enervau la culme.

După atacul din partea lui – şi fusese un atac, îşi spunea Elaine – nu mai voia să aibă nimic de-a face cu George. Avea nevoie de timp ca să se gîndească pe îndelete la toate.

– Ţi-am făcut ouă cu şuncă, Elaine, şi cîteva roşii fripte slab.

Glasul lui George era din nou moale şi blînd.

– Ouăle le-am fiert, pentru regim.

Îi puse tava pe genunchi, cu un zîmbet sfios.

Elaine se uită la mîncarea din farfurie, orice, numai să

nu-l privească în față.

– Cred că după cîteva zile fără muncă te vei simți mai bine, nu?

Luă furculița şi începu să plimbe mîncarea prin farfurie, concentrîndu-se asupra albastrului livid al desenului cu sălcii, în marea-i nevoie de a-l ignora pe George.

Acesta ezită cîteva momente, aşteptînd un răspuns.

– Ei... Te las să mănînci în liniște. Am sunat la administrație şi le-am spus că ai o viroză. Ne vedem diseară. O să-ți fac o cină delicioasă.

„Te rog, George, pleacă," spuse Elaine în sinea ei.

Ieşi, făcînd-o să se bine dispună un moment, cînd auzi uşa din față închizîndu-se.

Închizîndu-se, nu trîntindu-se, căci ca George să trîntească o uşă ar fi fost acelaşi lucru ca şi Papa înscriindu-se în partidul comunist.

Dar o atacase.

Împinse tava încărcată în cealaltă parte a patului. George era capabil de violențe. În trecut, o atacase pe acea sărmană fată din tren. Doctorul spusese că suferea de amărăciune şi nefericire datorită copilăriei şi mamei lui excesiv de autoritară. Că starea Elainei şi iminența naşterii îl suprasolicitaseră, făcîndu-l să se comporte nècaracterisic.

De ce simțise că era numai din vina ei?

De ce rămăsese cu el, de ce-i stătuse alături?

Fiindcă nu ştiuse ce altceva să facă, de-asta. „La bine şi la rău, în sănătate şi în suferință." De ce nu conținea textul ceremoniei nimic şi despre închisoare?

O durea capul. Închise ochii şi îl văzu pe Hector. Bunul Hector, care-i spusese că o iubea. Hector, care rîdea tot timpul şi voia să se amuze. Nimic mai mult, nimic mai puțin, doar amuzament.

Zîmbi uşor. Şi ce se mai amuzaseră! Nu putea să renunțe la Hector! Era sprijinul ei în viață. Paşaportul ei spre un tărîm mai fericit. Se rezemă de perne, privind prin dormitor. Avea nevoie de decorațiuni. Toată casa avea nevoie. Cu ani în urmă, George fusese un negustor D.I.Y. dibaci.

Ceasuri întregi petreceau privind diagrame cromatice şi alegînd culori, modele şi tapete. Dar asta se întîmplase înainte de necazul lui, cum îl numeau – cînd se refereau la el cît de cît.

George ieşise alt om din închisoare. Niciodată prea sociabil, înainte fusese totuşi un gen vesel. Revenise la ea, însă posomorît şi nefericit, cu o spăşeală ce friza umilinţa. Atîta numai că, uneori, Elaine bănuia că totul era numai o faţadă. Nu era în stare decît de grădinărit. Ca şi cum interiorul casei ar fi devenit acum lipsit de sens şi doar aparenţele trebuia să fie salvate într-un fel sau altul. Uneori, îşi spunea că întocmai la fel era şi George însuşi. Avea o cochilie exterioară pe care o purta zi şi noapte, dar pe dinăuntru era gol.

Gol şi înspăimîntat.

Cînd începuseră crimele din Grantley, fusese tentată să creadă că el era autorul, dar ştia că nu era cu putinţă. George n-ar fi putut fi niciodată un ucigaş abil. De tot ce făcea se alegea pur şi simplu praful.

Nu, George era doar un biet nătărău. Dar izbucnirea sa îi dovedise că simţea totuşi ceva. Că încă o mai considera soţia lui. Partea cea mai proastă de cînd cu necazul fusese aceea de a afla că venea de la un cinematograf pornografic. Acest lucru, din cine ştie ce motiv, i se păruse Elainei mai grav decît atacul asupra fetei.

O singură lacrimă, mare cît aluna, i se prelinse din colţul ochiului drept, şerpuind peste obrazul rotund, pînă îi simţi gustul sărat pe limbă.

De ce se încurcase totul? Unde era tînăra fată care-şi aşteptase cu atîta nerăbdare naşterea copilului? Cînd devenise o ridicolă femeie între două vîrste, furişîndu-se la întîlnirile cu un alt bărbat?

Cînd, pentru numele lui Dumnezeu, avea să se sfîrşească totul?

Kate plecă de-acasă la şapte dimineaţa. Era ceaţă, în aer plutind mirosul intens al primăverii timpurii. În timp ce-şi

descuia maşina, simţi prezenţa unui bărbat şi se răsuci brusc spre el. Crezuse că era Dan. Atît de plină de el îi fusese mintea toată noaptea, încît abia dormise. Gîndurile la el şi nesomnul o făcuseră să plece atît de devreme de-acasă. Încă n-o putea privi pe Lizzy în faţă.

Întorcîndu-se, dădu cu ochii de faţa ca o lună a lui Willy. Tresări, ducînd instinctiv mîinile la piept.

– Iartă-mă că te-am speriat, voiam doar o vorbă să-ţi spun. Nu te ţin mult.

O luă de braţ şi o conduse pe trotuar pînă la *Rolls Royce*-ul lui Patrick. Deschise portiera din spate, iar Kate se aşeză înăuntru. Toate instinctele o îndemnau să nu se sperie, însă nu-şi putea alunga complet temerile. Willy porni maşina, demarînd fără zgomot de lîngă bordură. Coborî geamul despărţitor şi începu să vorbească.

– Ştiu un locşor unde putem lua un micuţ dejun, dacă vrei.

Kate dădu din cap, conştientă că o privea în oglindă.

– O cafea ar merge, mulţumesc, Willy.

Merseră în tăcere pînă la o cafenea mică la margine de drum, pe A13. Willy parcă *Rolls*-ul într-un loc unde să-l poată vedea de la fereastră şi o conduse înăuntru. Localul era gol, cu excepţia a două femei şi a unui camionagiu singuratic, care o măsură pe Kate în timp ce se aşeza, iar Willy aduse două cafele. Mai mulţumită acum, cînd se afla în văzul altor oameni, Kate se destinse treptat. Îşi aprinse o ţigară şi sorbi din cafea.

– Voiam să-ţi vorbesc despre cele de-aseară, Kate. Pot să-ţi zic Kate?

Încuviinţă.

– Ce-a fost aseară?

– Păi, după ce te-am lăsat acasă, Pat a fost prăbuşit rău. Cred că ştia că făcuse o greşeală, lăsîndu-te să vezi ce-avea să se-ntîmple, dar trebuie să-l înţelegi, Kate – Patrick nu avea în minte decît interesul tău. Încerca să-ţi salveze slujba şi legătura cu el. Are ceva trecere la ăia marii, cum probabil ai ghicit. Odată ce căcă... adică, odată ce

fostul tău soț le dă vestea că nu-ncerca decît să bage zîzanie, vor închide cazul pe loc şi niciodată nu se va mai vorbi de el.

Kate mai luă o înghiţitură şi-şi aprinse încă o ţigară, de la chiştocul celei dinainte.

Willy oftă.

– Pat nu i-ar fi făcut nici un rău, ştiu sigur. Uneori, trebuie să foloseşti nitică insistenţă prietenească...

– Dacă asta-i insistenţă prietenească, aş detesta să vă văd făcîndu-i-o unuia care nu vă place!

– Da' tocmai asta e – l-am speriat doar, atîta tot. Cînd Pat l-a văzut pălmuindu-te în parcare, şi-a ieşit din minţi. Ca toţi dracii. Încerca doar să te ajute, nimic mai mult.

Kate trase din ţigară, fumul învolburîndu-se în jurul ei ca un nor.

– Trebuie să-l înţelegi pe Pat. Vine dintr-o zonă săracă, şi adică săracă rău. Nu aveam nimic. A muncit de i-au sărit capacele ca să obţină ce voia. Nu se ostenea cu oameni ca bătrînul tău. Nu-nseamnă nimic pentru el, absolut nimic. Chestia de-aseară pentru tine a făcut-o.

Pînă acum, Pat n-a mai băgat niciodată în sperieţi pe cineva care nu era amestecat direct în afacerile lui. În meseria noastră, cînd cineva o ia razna, îl ameninţi cu-o mică chelfăneală. E legea străzii şi după ea trăieşti. Adică, s-a mai auzit şi că moş Bill sperie un suspect de-i ţîţîie curu' de frică pînă mărturiseşte ceva ce n-a făcut. Uită-te la ăia cu bombele-n crîşme şi alţii ca ei. Moş Bill i-a bătut de s-au căcat pe ei. Ei, noi, numa' amenințăm.

„Doamne iartă-mă că mint," adăugă, în sinea lui.

Kate continua să tacă, iar Willy începea să fie exasperat.

– Nu voia decît să-ţi ţii împuţita aia de slujbă! Îl îngrijora felul cum te compromentase...

– Compromisese, Willy. Ăsta-i cuvîntul pe care-l cauţi.

– Mda, bine, ăsta şi toate ălelalte. Da-nţelegi ce vreau să zic, fato, că tîmpită nu eşti. Ştii care-i scoru'. Babacu' tău n-o să aibă cu nimica de suferit după ce i s-a întîmplat. El a

cerut-o. Ştiu că ţie trebuie să-ţi fi părut nitel cam înfricoşător, fincă nu eşti obişnuită, da' crede-mă, Pat nu şi-ar fi dat osteneala decît numa' pentru tine. Pentru tine şi slujba ta. Ştie ce mult înseamnă pentru tine slujba.

– Acum poţi să mă duci acasă, Willy? Trebuie să merg la lucru, cu maşina.

Willy dădu din cap şi reveniră în tăcere acasă la Kate. Traficul se îndesise şi simţea privirile celorlalţi şoferi, întrebîndu-se cine se afla în *Rolls Royce*-ul cel mare. Cînd coborî, în fundul străzii ei, îl bătu pe Willy pe braţ.

– Ştii, îi eşti bun prieten lui Patrick.

– Îl ador pe omul ăsta, Kate. Ştiu ce-are bun în el. Cred că şi tu ştii, altminteri n-aş crede că te-ncurcai cu el din capu' locului. Nu pune prea mult la inimă ce-a făcut aseară. Te iubeşte, ştiu că aşa e, şi nu voia decît să te-ajute. Doar că-i nitel cam grosolan în felu' cum procedează, atîta tot.

Auzind aceste cuvinte rostite de unul ca Willy, Kate zîmbi. Un surîs pe care, pentru moment, nu crezuse să-l aibă la îndemînă. Categoric, era o temă de gîndire.

Willy se întoarse la Patrick, cu inima grea. Încercase. Dacă Pat ar fi ştiut unde fusese, l-ar fi omorît de-a binelea. Dar trebuise să încerce.

Kate şi Patrick erau o pereche reuşită.

George şedea la birou, ascultînd glasul lui Peter Renshaw turuind la nesfîrşit despre „seara în oraş". Se hotărîse în fine s-o facă miercuri, peste doar două zile. George se sili să zîmbească, în timp ce Peter îl desfăta cu anecdote despre bairamurile de despărţire la care participase în trecut. Din cîte putea deduce George, la a lui aveau să vină vreo douăzeci şi cinci de oameni, dintre care cu majoritatea nu stătuse de vorbă în viaţa lui.

Doamna Denham intră în birou.

– Putem discuta un moment, domnule Markham, în cabinetul meu?

George o urmă, văzînd că sprîncenele lui Renshaw se înălţau mitocăneşte. Se bucura să scape de bonomia a-

proape frenetică a celuilalt. Anecdotele şi bancurile îl plictiseau peste măsură. Odată ajunşi în birou, doamna Denham îi oferi lui George un scaun şi închise uşa.

Aşezîndu-se, George o privi cum se înghesuia spre scaunul ei, taiorul de mătase bej foşnindu-i pe coapse cînd se aşeză.

Zîmbi obosit.

Josephine Denham surîse la rîndul ei. La fel de obosită. Îşi drese vocea, cu nervozitate.

– În legătură cu compensaţia dumitale – am aici o notiţă despre suma pe care o vei primi.

Îi întinse o hîrtie peste birou, iar George o privi.

– Dacă doreşti să pleci mai devreme decît ai anunţat, vom face tot ce putem ca să te ajutăm. Jones pleacă la sfîrşitul săptămînii...

Lăsă fraza în aer, privindu-i chipul şocat.

– Douăsprezece mii de lire? Credeam că va fi mai mult de-atît.

I se învîrtea capul. Elaine avea să-şi iasă din minţi. El îi spusese despre douăzeci sau douăzeci şi cinci de mii, ceea ce îndulcise lovitura, în ce-o privea pe ea. Douăsprezece mii de lire. Era egal cu nimic, cu nimic.

Josephine Denham îi văzu nedumerirea de pe faţă şi avu un moment de compătimire. Niciodată nu-l simpatizase. La fel ca pe majoritatea femeilor din firmă, o stînjenea. Nu c-ar fi făcut vreodată ceva rău, nici gînd. Doar prin modul de a o privi. Prin felul cum o privea pe sub pleoapele lăsate. Simţi furnicături în ceafă, văzînd că expresia i se transforma din derută în furie.

– Am nevoie de mai mult! De mult mai mult.

– Uite ce e, domnule Markham, totul ţi s-a reţinut din salarii. Aj...

George o întrerupse:

– Ştiu toate astea. Lucrez la contabilitate, ce, ai uitat? Doar că crezusem că va fi mai mult! Mult mai mult. Îmi trebuie mai mult de-atît, pentru numele lui Dumnezeu. Nu eşti în stare să pricepi, şteoarfă cretină?

Ochii Josephinei Denham se dilatară la maximum, şi se ridică în picioare, cu toată demnitatea pe care şi-o putea aduna.

– Înţeleg că eşti supărat, domnule Markham, dar vorbindu-mi astfel nu rezolvi nimic. Cred că ar fi mai bine ca acum să pleci şi să discutăm în altă zi. Cînd vei simţi...

George gîfîia. Douăşpe mii de lire. Cuvintele îi vuiau prin cap, bubuind şi ciocnindu-se de ţeastă. Douăşpe mii de lire nenorocite. Era ca o melodie.

Rămase pe scaun. N-o mai vedea pe Josephine Denham. Nu mai vedea decît cele trei mii pentru paşaport, şi pentru ca Tony Jones să-i ia locul la analize.

Femeia ieşi din încăpere, în birourile de contabilitate. Îl trase pe Peter Renshaw deoparte şi, după cîteva cuvinte şoptite în grabă, acesta o însoţi înapoi în cabinet.

Era gol. George plecase.

– Credeam c-o să mă lovească!

O dată în viaţă, Peter Renshaw o privi pe atrăgătoarea femeie fără a-i vedea sînii, ochii, părul, picioarele. Ştia ce se întîmpla cu George. Locul acela era viaţa lui. Refugiul lui.

– Nu v-a trecut niciodată prin minte că poate omul ştie că e terminat? Că nu va mai lucra niciodată? Că zeci de tineri şi tinere aşteaptă să ocupe orice post la care ar putea să candideze? Că are o nevastă acasă? Nu, bineînţeles că nu v-aţi gîndit, doamnă Denham, fiindcă niciodată nu vă gîndiţi la nimeni, numai la dumneavoastră şi la firma asta împuţită. Ei bine, cînd o să-ţi vină rîndul – şi-o să-ţi vină, scumpo, să n-ai nici o îndoială – sper că cine te-o zbura afară o va face cu ceva mai mult tact.

Cu aceste cuvinte, Renshaw ieşi, lăsînd-o pe Josephine Denham cu gura căscată. Pe birou se afla foaia de hîrtie pe care i-o dăduse lui George. O luă şi o privi. Douăsprezece mii de lire. Nu era mult, după cincisprezece ani de muncă.

Elaine se săturase să mai zacă în pat şi luase hotărîrea să se scoale. După ce-şi făcu o cafea şi citi ziarul în bucătărie, conchise că avea nevoie de ceva care să-i distragă

gîndurile. În timp ce-şi spăla ceaşca, privi în grădină şi-i veni o idee. Putea germina seminţele de tomate. În fiecare an, pe vremea asta, George le punea în dulapul încălzit, gata să fie duse în sera lui. Apoi, toată vara aveau pătlăgele mari, roşii şi zemoase.

Urcă la etaj şi se îmbrăcă. Durerea de cap i se ameliorase mult, după două aspirine. Îşi trase un pulover vechi, atentă la rana din creştet, şi îmbrăcă o pereche de pantaloni vechi de trening. Elaine era o femeie care avea nevoie de activitate. De-asta era casa atît de imaculată. Dacă-i rămîneau cinci minute pentru ea însăşi, atunci gîndurile i se abăteau spre modul cum trăia şi iarăşi îi pierea tot cheful.

Îşi croi drum spre magazia din grădină. Mirosea a mucegai, ca orice hambar, iar Elaine privi în jur. George şi-o aranjase confortabil de-a binelea. Acesta era micul lui regat. Refugiul lui. Petrecea mult timp aici.

Deodată, Elaine se simţi ca o intrusă. Ridică din umeri. Era şi magazia ei, nu numai a lui George. El îngrijea grădina, la fel cum îngrijea ea casa. A lui şi a ei.

Deci, unde erau seminţele? Începu prin a căuta pe micile rafturi confecţionate de George. Văzu bulbi de gladiole aşteptînd să fie plantaţi în pămînt. Anul acesta avea să-i ceară să pună cîteva lîngă uşa de la intrare, să învioreze faţada casei cu o frumoasă tuşă de culoare. Subiectul o încălzea. Planurile pentru grădină îi dădeau noi teme de gîndire. Odată ce George ieşea din serviciu, avea să petreacă mult timp în grădină. Putea să înlocuiască totul. Să cumpere nişte trandafiri frumoşi. Elainei îi plăceau trandafirii, iar George era un bun grădinar. Răbdător şi scrupulos. Nicăieri n-aveau să mai crească buruieni.

Începu să cureţe de resturi vechiul pupitru, apoi îl deschise şi găsi revistele de grădinărie. Ia să le răsfoiască, poate-i veneau cîteva idei. Îşi puteau face chiar şi un iaz mai mare, cu ceva pietrărie drăguţă.

Scoase cataloagele şi deodată îngheţă. Se holbă la reviste ca şi cum n-ar fi fost sigură de ceea ce vedea.

De jos o privea o fată, o chinezoaică, aproape goală şi

cu un lanț la gît.

Zîmbea.

Elaine luă revista şi o privi, simțind fierea inundîndu-i stomacul. Dedesubt se afla încă una. Pe asta scria „Torționari naziști". Avea pe copertă două femei în uniforme SS, tîrînd între ele o fată îmbrăcată sumar.

Elaine închise strîns ochii, apoi îi deschise din nou. N-avea nici un rost, tot acolo erau.

Încet, scoase toate revistele. Avea inima grea. Sub reviste se găseau nişte registre şi le luă şi pe acestea. Aşezîndu-se în fotoliul confortabil al lui George, deschise unul. Era plin de tăieturi din ziare, despre Spintecătorul din Yorkshire, îngălbenite de vreme şi sfărîmicioase.

Apoi urmau fotografiile victimelor. Titlurile urlau la ea: AM FOST ALES PENTRU A UCIDE. OCHII EI MĂ SCOTEAU DIN MINȚI. SPINTECĂTORUL ÎN BOXA ACUZAȚILOR.

Închise albumul şi deschise un altul.

De astă dată, decupajele erau mai noi, toate despre Spintecătorul din Grantley, şi deodată Elaine ştiu ce se întîmplase. Era limpede precum cristalul.

George ucisese toate acele femei.

Era bolnav.

O atacase!

Elaine începu să pună grăbită revistele şi albumele la loc unde le găsise. Trebuia să anunțe poliția. În grabă, bîjbîia şi nu fu conştientă decît vag de umbra care trecu prin dreptul ferestrei. Nici măcar nu auzi uşa hambarului deschizîndu-se. Se întoarse şi dădu față în față cu George. Atît de mare-i era groaza, încît, în loc să urle, gemu, ținîndu-se de pupitru ca să nu cadă de pe picioare, leşinată.

George o privea fix. Şi zîmbea. Micul zîmbet care abia îi dezvelea dinții.

– Vino şi bea o ceaşcă de ceai, dragă, eşti albă ca hîrtia. Ai avut un şoc, cred.

Kate se afla la cantină, mîncînd de prînz, cînd i se spuse că era chemată la telefon. Se duse la aparatul de

lîngă uşă şi ridică receptorul.

– Burrows la telefon.

– Kate? Dan sînt.

La auzul glasului său dezolat, Kate simţi un val de teamă. Se întoarse spre perete, pentru a încerca să nu se facă auzită în jur.

– Ascultă, Dan. În legătură cu cele întîmplate. Jur că habar n-aveam...

– Ştiu asta, o întrerupse el. S-o spunem p-a dreaptă, Kate, am căutat-o cu lumînarea. Poţi să-i spui... prietenului tău, că s-a rezolvat. Ţi-am luat din cîrcă C.I.B.-ul. Am trecut pe la Lizzy şi i-am spus că mă întorc la Anthea.

– Şi te întorci?

– Mda. Am sunat-o azi dimineaţă. Vom mai face o încercare.

Era o minciună. Dan pleca cît de departe posibil de Grantley. Nu voia să-i mai amintească nimic de Patrick Kelly.

– Sper să reuşiţi, Dan, crede-mă.

Receptorul pîrîi, Dan murmurase ceva nedesluşit, iar Kate îi mai rosti de cîteva ori numele înainte de a închide. Reveni la masă şi-şi aprinse o ţigară. Cantina se umplea, dar Kate nu lua în seamă murmurul de glasuri şi rîsete.

Continua să se gîndească la Patrick şi la ceea ce făcuse el. După ce Willy o adusese înapoi acasă, se gîndise îndelung la Patrick şi, oricît de mult îl iubea, recunoştea în sinea ei că o înspăimînta.

Cel mai rău era că, speriată, supărată pe el sau ce-o mai fi simţit, mai presus de orice îl dorea. Cu disperare. Acest lucru o speria mai mult decît toate celelalte.

– Un penny pentru ce gîndeşti?

Glasul lui Caitlin era prietenos.

– N-aş lua bani de la un bătrîn.

Rîse, surprins:

– Cu treaba cealaltă e totul în regulă?

Kate dădu din cap, iar Caitlin rînji.

– Danny ăla e cu siguranţă un dobitoc. Ca să vezi de

ce-a fost în stare. Totuşi, analizele de sînge merg bine, aşa că tot e ceva.

– Merg fără-ndoială mai bine decît se aşteptase toată lumea, asta-i sigur.

– Ai auzit de Spencer?

Kate clătină din cap.

– Ei bine, deopotrivă cu toţi ofiţerii bărbaţi, a primit o scrisoare, la fel ca toată lumea. Moare de draci! Crede că e o pată aruncată anume asupra caracterului său.

Caitlin hohoti de rîs, atrăgînd o mulţime de ochi asupra lui şi a lui Kate.

– Dar tot necazul a pornit cu-adevărat de la ceea ce i-a spus Amanda.

Kate era intrigată. Îi surîse:

– Hai, atunci, spune-mi.

Aplecîndu-se peste masă, Caitlin şopti:

– A spus că citise un raport secret al psihologului care declara că Spintecătorul din Grantley e un poliţist în vîrstă de aproape treizeci de ani, cu antecedente de paranoia şi comportament violent şi turbulent!

– Zău că i se potriveşte! chicoti Kate.

– Întru totul de acord! hohoti Caitlin din nou. Mare figură, gagica. Deci, Kelly s-a întîlnit cu babacul tău?

Schimbase vorba atît de repede încît o prinse pe nepregătite.

– Da. Aşa e.

– Foarte dibaci om, Patrick Kelly ăsta, să ştii. Lasă-l doar să le rezolve el pe toate. Mare noroc ai cu un prieten atît de bun.

Kate lăsă privirea în jos.

– Haide, Kate, mai avem o juma' de oră. Vino să-ţi ofer un păhărel la cîrciumă. Mi-e gîtul uscat ca un găoz de bondar!

Kate închise ochii.

– Dezgustător mod al de a le întoarce.

– La fel zicea şi nevastă-mea, biata femeie. Dumnezeu să-i odihnească sufletul ăla cicălitor.

– Ți-e dor de ea, nu-i așa?

– Mi-este, Katie, cu fiecare zi tot mai mult. Avea o limbă de viperă, dar era nevastă-mea. Hai să bem ceva, gagico. În locu-ăsta mă ia cu tremurici. Tot tineretul de-aici îmi întoarce stomacul pe dos.

Kate se ridică și ieșiră din cantină. I-ar fi prins bine un păhărel.

Elaine stătea la masa din bucătărie, vizavi de George. Îi făcuse o cafea care acum stătea în fața ei, răcită, cu un caimac gros de lapte plutind deasupra. George tăcea, zîmbindu-i doar din cînd în cînd în vreme ce sorbea din cafeaua lui.

– Elaine.

Vorbise atît de încet, încît abia îl auzi, dar cu toate acestea zvîcni în scaun.

– Nu te speria, Elaine. Ți-aș face eu vreun rău? Zi, ți-aș face?

Elaine își mușcă buza.

– N-am vrut să omor pe nimeni, crede-mă, draga mea. S-a întîmplat pur și simplu, desfăcu el mîinile, într-un gest de neputință. Nu știu ce este. Le văd, și gata – toate-s niște tîrfe, pînă la ultima.

Acum dădea din cap, iar Elaine își simți propriile unghii înfigîndu-se în carnea palmelor.

– Pînă și curva aia de O'Leary, cu copiii. Le e mult mai bine fără ea, crede-mă. Tu n-ai văzut-o așa cum am văzut-o eu, Elaine. Trîntită în noroi. N-avea dres pe ea, știi, și afară era ger. Era o stricată... o desfrînată ordinară și împuțită.

Elaine își acoperi urechile cu mîinile, să nu-i mai audă glasul. George se ridică. Cuprinsă de spaimă, Elaine dădu să se repeadă spre ușa bucătăriei. Din fugă, George o înșfăcă de păr. Zbieră, sfîșiată de durere. Rana de la cap începu să-i sîngereze peste buclele portocalii. George o împinse la podea, cu toate mișcările calculate și controlate. Aplecîndu-se asupra ei, clătină din cap.

– Eşti o pacoste pe capul meu, Elaine, ştiai?

Buzele Elainei se umflaseră deja de la lovituri şi simţea gustul sîngelui în gură.

– De ce n-ai divorţat de mine? De ce-a trebuit să şezi aci atîţia ani, ca o amintire tăcută a ce făcusem?

Îi dădu un şut sălbatic în stomac, făcînd-o să se sufoce.

– Acuma, trebuie să te omor. Înţelegi asta, nu-i aşa? N-aş avea nici o posibilitate să te las în viaţă, cînd mi-ai descoperit micul secret.

Elaine îşi privi soţul, cu ochi tulburi.

Înţelegea în sfîrşit că George era nebun de legat şi n-avea să-l mai vadă niciodată pe Hector, pe prietenele ei, pe nimeni. Era ca şi moartă.

George păşi peste trupul ei greoi şi ieşi în hol. Elaine îl auzea fluierînd printre dinţi, un obicei care de-a lungul anilor o zgîriase pe creier. Văzu, de pe duşumea, că deschidea dulapul de paltoane din antreu şi ridica placa de jos. Se ridică în genunchi, cu chiu cu vai. Ţinîndu-se de perete, se săltă împleticită. Pardoseala era plină de sînge şi, în timp ce se clătina, încercînd să se rezeme, simţi stropii curgîndu-i pe bărbie şi prin cutele gîtului.

George scoase cuţitul milităresc şi veni hotărît spre ea. Ţistuia din nou, ca şi cum ar fi avut în faţă un copil recalcitrant.

Îl auzi oftînd şi, cînd încercă să fugă spre uşa din spate, simţi o împunsătură tăioasă, cuţitul sfîşiind lîna puloverului, pînă în omoplat. Îşi adună toate puterile şi încercă să se ferească după masa din bucătărie. Tăişul zimţat al cuţitului se agăţase în material, iar George o privi fascinat cum se îndepărta clătinîndu-se, şiroind de sînge, cu pumnalul legănîndu-se pe jumătate înfipt în spinare.

Clătină din cap. Elaine fusese dintotdeauna atît de dificilă. O urmări cum mai făcea cîţiva paşi împleticiţi, înainte de a cădea în genunchi, gîfîind rapid, dureros.

Se apropie şi, desprinzînd uşurel cuţitul din pulover, îi ridică deasupra capului. În timp ce o făcea, Elaine se întoarse, privindu-l în ochi.

– George! Te rog... te rog, George...!

Tuşi, din colţul gurii prelingîndu-i-se un fir de sînge. George îi înfipse cuţitul drept în mijlocul omoplatului, pînă la prăsele.

Elaine căzu înainte, după care George îi văzu braţele şi picioarele zvîcnind în ultimele spasme ale morţii. În cele din urmă, oftă.

Femeia zăcea nemişcată, cu obrazul lipit de dalele albe, privind cu ochi verzi şi goi plinta de la baza peretelui.

Îngenunche lîngă ea şi-i aranjă părul portocaliu, împingîndu-i-l în jurul feţei încremenite. Elaine fusese toată viaţa o femeie atît de capricioasă, dar acum îşi găsise liniştea.

Îşi mai făcu o cafea şi se aşeză, bînd-o calm, cu privirea spre trupul neînsufleţit.

Puţin mai tîrziu, începu să fluiere iarăşi printre dinţi. Acum trebuia să-şi facă nişte planuri. Trebuia să pună totul în ordine. Aşa, cel puţin, o scăpase de a afla despre compensaţia care i se oferise. Niciodată nu i-ar mai fi dat pace după asta.

Se uită la ceas. Era trei şi un sfert. Încă nu putea întreprinde nimic. Îşi făcu un sandviş şi se duse cu el în salon. Avea să se uite la un film şi să se relaxeze. Avusese o zi foarte obositoare.

Tony Jones îl privi pe omul din faţa lui. Larry Steinberg îţi putea face rost de orice. Datorită acestei calităţi, infractorii cu care avea de-a face îl porecliseră „Harrods". Dacă doreai un yak nepalez, Larry ţi-l găsea, şi-ncă la un preţ rezonabil. Tony îl văzu pe individul cel scund împingîndu-şi pince-nez-ul în sus pe şaua nasului, potrivindu-l chiar sub o umflătură mare.

– Cu ăsta mi-a fost puţin cam greu, Tone, dar pentru tine m-am descurcat cît am putut de repede. Nevoia te învaţă, cînd te mînă dracul, mm? La ce ziceai că-ţi trebuie?

– N-am zis.

– A, mă rog, ai evident motivele tale. În ultima vreme, amicii mei de la oficiul de paşapoarte s-au scumpit foarte

mult. Dar pentru tine, ca vechi prieten, o fac la acelaşi preţ.

Tony scoase din buzunarul de la piept un plic cafeniu şi îl puse pe birou. Larry îl deschise, numărînd banii cu grijă. Exact o mie de lire sterline. Nu era rău, pentru o zi de muncă. Deschise un sertar şi împinse peste birou un mic paşaport de culoarea vinului burgund.

– Ţi-am rezolvat pînă şi-o E.E.C. din-astea noi.

Tony deschise paşaportul şi-şi privi fotografia de pe pagină.

– Mulţumesc, Larry. Îţi rămîn dator, cred.

Se ridică, vîrînd paşaportul în buzunarul interior al hainei. Larry îl privi ieşind din birou, apoi se duse la fereastră. De acolo, îl văzu pe Tony traversînd strada şi oprind un taxi negru.

Larry era intrigat.

Datele din paşaport aparţineau unui anume George Markham, din Grantley, Essex. Respectivul avea deja un paşaport turistic pe un an, precum şi un paşaport pe zece ani, cu optsprezece luni pe el. Larry ştia că nu se întîmpla un lucru tocmai cuşer, dar habar n-avea despre ce era vorba.

Îi suna un semnal de alarmă în cap, însă îi era imposibil să spună clar ce şi cum.

Reveni la birou şi băgă în portofel mia de lire din plic. Cel puţin, fusese plătit prompt. În ultima vreme, aşa ceva era mare lucru.

Tony Jones intră în „Sexplosion" şi-şi tumă un scotch mare. Îl dădu pe gît, alcoolul arzîndu-i beregata şi esofagul, pînă în stomac, unde-l lovi drept în ulcer.

Enormitatea a ceea ce ştia despre George Markham îl apăsa. I se făcea rău de fiecare dată cînd se gîndea.

Toată viaţa, Tony trăise printre infractori, proxeneţi şi prostituate. Avusese de-a face, la vremea lui, cu majoritatea aşa-numiţilor boşi de bande. În meseria sa era inevitabil să nimereşti peste ei într-un moment sau altul.

Întotdeauna se mîndrise cu abilitatea de a lucra cot la

cot cu cei mai violenți oameni, ținîndu-și afacerile pe roate și capul deasupra liniei de plutire. Nu-i trecuse niciodată pe lista cu felicitări de sărbători, dar îi acordaseră un respect moderat.

Magazinul său se număra printre cele mai vechi din West End. Tatăl lui îl ținuse ani de zile, înainte de a i-l lăsa unicului său fiu. Tony voia ca într-o bună zi să i-l predea și el fiului său. Era o afacere lucrativă, acum cînd pornografia devenise mai acceptabilă în societate. Tratase cu prostituate care i-ar fi dat mari bătăi de cap lui Frank Bruno înainte de a le înfrunta, și cu proxeneți care te spintecau dintr-o privire. Și totuși, nici unul dintre acești oameni nu-l speriase la fel de tare ca George Markham, omulețul cu zîmbet caraghios.

Își mai turnă o tărie, iar Emmanuel intră grațios în birou, fîlfîindu-și genele rimelate gros.

– Am nevoie de-o mînă de ajutor, Tone, dacă nu te superi. Cad de pe picioare.

Tony îl privi încruntat.

– Emmanuel, ieși afară și azi să nu te mai prind că mă deranjezi decît dacă ne încalță copoii sau vine Joan Collins să-și cumpere un vibrator. Ne-am înțeles?

Băiatul își țuguie buzele roșii ca o cireașă și ieși intempestiv. Al dracu' mai putea să fie, Tony Jones ăsta. Observă un nou client, într-un costum maro îngrijit, și imediat se înveseli. Murea după novici.

Îi zîmbi omului. Cu cel mai drăguț zîmbet al lui. Avea toată ziua la dispoziție. După cum se-arăta, Tony avea să se îmbete praștie. În ultima vreme, o făcea tot mai des.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul în costum cafeniu zîmbi spășit.

Emmanuel îi zîmbi și el, larg. Merita pe puțin cincizeci.

George se uitase la film, iar acum se simțea destins și înveselit. Stinse video-ul și se așeză la loc, zîmbind. Gata cu Elaine. Gata cu nevoia de politețuri.

Se întunecă la față. Gata și cu alibiurile.

Apoi se învioră. Mintea-i duduia din răsputeri. Dacă plănuia totul perfect, putea să scape basma curată din toate.

Putea să plece, iar la întoarcere să spună că Elaine îl părăsise. Dacă se ducea la Edith, în Florida, putea spune că acolo se întîmplase. Iar acum, cînd nu mai avea serviciu, îşi putea vinde casa, rămînînd liber. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai viabil i se părea planul.

Se simţea absolut minunat. Ce deştept era! Se felicită în sinea lui. Mai deştept ca un sac cu maimuţe.

Dar cu Elaine ce-avea să facă? Trebuia s-o ascundă undeva. Se gîndi s-o îngroape în grădină, însă alungă imediat ideea.

Urma s-o pună sub nasul tuturor, şi totuşi n-aveau s-o găsească. Nu trebuia decît să se gîndească bine...

Telefonul sună, făcîndu-l să sară din fotoliu. Zbîrnîitul strident răsuna cu ecou prin casa tăcută, iritîndu-l pe George. Se furişă în hol şi ridică receptorul agresivului aparat.

– Alo, George. Aici Margaret. Ce mai face Elaine?

Îşi simţi bătăile inimii acelerîndu-se.

– A, e bine, Margaret, se simte puţin mai bine... Dar mă-ndoiesc că va veni la lucru săptămîna asta.

– Pot vorbi cu ea?

– Doarme deocamdată. Dar am să-i spun c-ai căutat-o, Margaret, îi va părea rău că n-aţi vorbit.

– Bine, atunci, o sun eu mai spre sfîrşitul săptămînii. Pa.

George închise telefonul.

Toată conversaţia durase mai puţin de două minute, dar lui i se păruseră două săptămîni.

Intră în bucătărie ca o furtună, simţind că se enerva. Elaine continua să zacă pe jos, privind cu ochi lipsiţi de vedere spre plintă.

– Te-a sunat prietena ta, Margaret. Îţi ţinea socotelile, ca de obicei. M-asculţi cînd îţi vorbesc?

Îngenunche şi-i săltă capul, de părul în culoarea flăcării. O privi feroce drept în faţă.

– Nu eşti decît o pacoste, Elaine. Asta ai fost toată viaţa.

Apoi, ca şi cum realitatea evenimentelor l-ar fi izbit pe neaşteptate, începu să-i legene capul în braţe, plîngînd.

Evelyn auzise inelul de la uşă şi ieşi în hol să răspundă. Auzea muzica răsunînd puternic din camera lui Lizzy şi zîmbi, ştergîndu-şi mîinile pe şorţ. Copila redevenise o fetişcană, iar acest gînd o înveselea.

Deschise uşa. În prag stătea Patrick Kelly.

– A, bună. Kate nu-i acasă, dar pofteşte totuşi. Tocmai mă pregăteam să-mi fac o cafea.

Patrick intră în hol, unde auzi muzica putemică răsunînd de sus. Evelyn rîse:

– Asta-i Lizzy. Te iert dacă o crezi puţin cam surdă.

Trecură în bucătărie, unde Patrick îşi descheie paltonul şi se aşeză la bar.

– Pregăteam o iahnie bună de miel pentru cină.

– Miroase delicios.

Bătrîna turnă două cafele.

– Îmi place să gătesc. Mă relaxează.

Patrick luă ceaşca şi sorbi o înghiţitură.

Aşezîndu-se în faţa lui, Evelyn îşi aprinse o ţigară şi suflă zgomotos fumul.

– Deci, cu ce-ţi pot fi de folos, sau e o vizită de curtoazie?

Patrick surîse uşor. Era o vulpe bătrînă.

– Cam şi una şi alta, de fapt. În legătură cu călătoria voastră în Australia.

– Ce-i cu ea?

– Păi, adevărul este că, din cîte cred, Kate nu şi-o poate permite cu adevărat, nu?

Evelyn mai trase un fum. Ştia că fiica ei, într-adevăr, nu şi-o putea permite, că încerca să se împrumute de la bancă pentru a achita costurile. Dar îi spusese lui Lizzy că avea să plece şi acum nu mai avea cum s-o dezamăgească, chiar dacă asta însemna să vîndă maşina şi toate bijuteriile pe care le avea.

Patrick bănui la ce se gîndea Evelyn. Oftă. Scoase un plic din buzunar şi îl puse pe masă.

– Ce-i asta?

– Aici, doamnă O'Dowd, sînt două bilete de clasa întîi pentru Sydney, cu escală de patru zile la Singapore. Lung e drumul pînă-n țara lui Oz, înțelegeți, și vă veți bucura de popas, credeți-mă. Vreau să luați biletele astea și să-i spuneți lui Kate că vă rămăseseră niște bani de la... în fine, cum credeți. Să creadă că dum-neavoastră le-ați plătit.

Evelyn atinse cu degetul plicul cafeniu gros și-l privi pe Patrick în ochi.

– S-a întîmplat ceva între voi doi, nu-i așa?

Kelly dădu din cap. N-avea nici un rost să mintă. Îi povesti despre Dan. Evelyn nici nu clipi, în tot timpul cît îl ascultă.

– Așa ceva ar fi împotriva principiilor lui Kate. Și într-alor mele, ca să fiu sinceră. Dar eu sînt puțin mai realistă decît fata mea. Știu că momentele disperate cheamă măsuri disperate. Dar să-ți dau un mic sfat în ce-o privește pe Kate, bine? Să nu uiți niciodată că munca e cel mai important lucru din viața ei. S-a luptat din răsputeri ca să ajungă acolo unde e acum și, cred, faptul că și-a permis să se încurce cu dumneata, cunoscîndu-ți reputația, spune enorm de mult. A avut un singur bărbat în viața ei, pe Danny Burrows. Acum, te are pe dumneata. Sau poate ar trebui să spun că te-a avut? Nu știu. Numai Kate știe. Dacă ții la fiica mea, și cred că ții, atunci trebuie să reții aceste lucruri. Îți vor prinde bine în viitor. Kate e cinstită cît cuprinde.

Patrick avu cel puțin bunul-simț să-și mute privirea, iar Evelyn îl admiră pentru acest lucru. Știa că o iubea pe fiica ei, o distingea în tonul cu care-i rostea numele, o vedea în felul cum încerca, pe căile lui proprii, să-i ușureze viața. Ca de pildă, biletele pentru Australia. Un mod costisitor de a se răscumpăra, însă Evelyn știa că asta încerca să facă. Deschise plicul. Biletele erau pentru data de 4 martie 1990, de la Heathrow. Îl privi, încruntîndu-se.

Patrick simți tensiunea așa că întinse mîna și luă plicul, punîndu-l la loc în buzunar. Rămase tăcut. Totuși în sinea lui spera că le va lua.

– N-am spus că le primesc, aşa-i?

Vocea bătrînei se îmblînzise. Întinse mîna, iar Patrick îi dădu plicul înapoi. Plecă peste cîteva minute, cu inima mai uşoară.

Evelyn îl conduse pînă la uşă şi, în timp ce o închidea, privi în susul scării. Continuau să se audă duduiturile muzicii lui Lizzy.

Era cu atît mai bine că fata nu ştia de vizita lui. Kate era destul de isteaţă ca să adune doi şi cu doi. Evelyn spera numai să-i creadă povestea cu banii de asigurare rămaşi după moartea soţului ei.

Se duse în bucătărie şi băgă plicul în buzunarul şorţului. Faptul de a-l şti acolo îi încălzea sufletul. Avea să-şi vadă ceilalţi nepoţi şi totul numai mulţumită lui Patrick Kelly.

Indiferent ce credeau alţii, îl plăcea. Era un produs al lumii în care trăiau, iar stilul lui de viaţă nu-i încărca nici cu-o fărîmă conştiinţa.

Cît despre ceea ce-i făcuse lui Dan... ridică din umeri. O căutase cu lumînarea, ani de zile.

Nu regreta decît că nu fusese de faţă, s-o vadă cu ochii ei.

Capitolul 24

George se uită la ceas. Era şase fără douăzeci şi cinci, iar afară încă nu se luminase. Se frecă la ochi. Şi-i simţea înăspriţi şi mirosi ceva ciudat pe mîini. Întinzîndu-se din pat, aprinse mica veioză. Se strîmbă cînd lumina crudă îi străpunse ochii.

Avea pe mîini pete ruginii. Le ridică în faţa lui, ca şi cum nu le-ar mai fi văzut niciodată, şi se săltă în capul oaselor. Era complet îmbrăcat. Se încruntă.

Dînd pătura la o parte, ieşi din aşternut, ridicîndu-se nesigur pe picioare.

Avea gura uscată şi scămoasă, şi înghiţi cu dificultate.

De-o cafea avea nevoie. Coborî scara, fredonînd. Intră în bucătărie şi apăsă comutatorul tubului de neon. Se aprinse pîlpîind, pentru a lumina cadavrul Elainei. Neluînd-o în seamă, George se duse la chiuvetă şi umplu ibricul cu apă. Păşind peste trupul inert, îşi făcu o cafea tare şi dulce şi o puse pe masa din bucătărie. Apoi ieşi în salon, de unde-şi aduse trabucele primite la Crăciun. Îşi aprinse unul, pufăind cîteva secunde pînă luă bine foc.

Oftă mulţumit. Cafea şi ţigări. Ţigări şi cafea.

Rînji pentru sine. Acum era complet liber.

În sfîrşit, privi spre Elaine.

Astăzi, avea să dispară pentru totdeauna. Ştia ce avea de făcut. Dar, mai întîi, trebuia să facă un duş.

George îşi făcuse duşul şi acum tocmai o încărca pe Elaine în două pungi mari şi negre. Îi acoperi mai întîi capul şi umerii. Ochii lipsiţi de vedere îl scoteau din sărite. Capul i se lipise de duşumea, într-o băltoacă de sînge coagulat, brun-roşiatic. Încă mai avea încleiate înăuntru şuviţe lungi de păr blond-portocaliu. Mai tîrziu, trebuia să spele pardoseala. În sfîrşit, trase punga peste cap şi o legă cu sfoară în jurul gîtului. Apoi îi privi partea de jos a trupului. O întorsese pe spate, ca să-i fie mai uşor, iar acum stătea cu picioarele larg desfăcute. Imaginîndu-şi-o fără pantalonii de trening, zîmbi, simţind familiara excitaţie. Sîngele împroşcat peste tot îi provoca o erecţie.

Îi plăcea sîngele. Îi plăcea calitatea lui cleioasă, ca o spermă stacojie. Scoţîndu-i tenişii şi pantalonii, privi fascinat picioarele albicioase. Avea pe ea o pereche de chiloţi albi, pe lîngă marginile căruia părul pubian ieşea cu o obrăznicie care-l încîntă enorm pe George. În felul acesta, Elaine era femeia ideală pentru el. Fără faţă, fără pretenţii şi complet la dispoziţia lui.

O apăsă cu un deget între picioare, pipăindu-i moliciunea. Îşi plimbă degetul pe dinăuntrul materialului mătăsos al chiloţilor, împrejurul părului pubian.

Se linse pe buze, simţind transpiraţia care începuse să i

le îmbroboneze. Agățînd chiloții cu degetele, îi trase în josul picioarelor, încet, blînd, dezvăluindu-i locurile cele mai intime.

Își descheie pantalonii, captiv sentimentelor aproape sublime ale lumii lui de fantasme. Începu să-i frămînte coapsele, simțindu-le tăria rece. Încercă să-i despartă picioarele și mai mult, pentru a-i scoate chiloții, dar nu voiau să se clintească! Trase mai tare, căutînd să le depărteze cu forța.

George nu se gîndise la rigor mortis.

Acum respira cu trudă, de efort și de excitație.

Se încruntă.

Elaine fusese întotdeauna la fel: dificilă. Pînă și moartă, rămînea inaccesibilă.

Își șterse fața cu o mînă rece. Deodată, haosul din jurul lui deveni real. Mai bine să facă imediat curățenie. Pentru distracție, avea timp destul.

Distracție adevărată, cu femei mai de soi decît Elaine.

Începu s-o introducă în celălalt sac negru, cu mișcări mai grăbite. În cele din urmă, se așeză pe călcîie și-și admiră opera. Elaine era împachetată ca un pui.

Ridicîndu-se, își încheie la loc pantalonii, nu înainte de a-și băga înăuntru cu grijă poalele cămășii. Avea să bea un ceai bun, după care începea a doua fază a operațiunii.

Kelly aștepta în fața localului unde luau masa Kate și Caitlin. Cînd îi văzu B.M.W.-ul negru, simți o tresărire în piept. Caitlin îi rînji:

– Cred că ai companie, Kate. Ne vedem mai tîrziu.

Intră în restaurant, lăsînd-o singură pe trotuar. Kate vedea chipul lui Patrick prin parbriz și, împotriva propriei rațiuni, merse spre mașină și intră.

– Bună, Kate.

Patrick vorbea pe un ton firesc, făcînd-o să înghită un nod.

– Patrick.

Îl lăsă să pornească mașina. Vecinătatea lui îi tăia

respirația. Îi simțea mirosul after-shave-ului. În ciuda oricăror resentimente, se bucura să-l vadă. Acest fapt, recunoscut și acceptat, o nemulțumea.

Patrick conduse pînă la el acasă, unde Kate coborî și-l urmă înăuntru. Nu schimbaseră aproape nici o vorbă. În sufragerie, masa era întinsă pentru două persoane, iar un miros delicios de friptură îi asaltă nările.

Se așeză pe scaunul oferit de Patrick.

– Iartă-mă, Kate. Știu că n-a fost bine ce i-am făcut lui Dan. Dar jur că încercam să te ajut, atîta tot. Voiam să te lase în pace ăia de la C.I.B. și altă cale nu aveam. N-am avut intenția să-i fac nici un rău, doar să-l sperii.

Kate îi distingea disperarea din glas. Îi vedea deplina sinceritate de pe chip. Dar mai simțea și atracția pe care o exercita asupra ei. Privi prin încăperea elegantă: covorul de pluș, acuarelele de pe pereți, pînzeturile și tacîmurile scumpe, și știa că le simțise lipsa, dar cel mai mult simțise lipsa lui. I-o simțise cu toată ființa, indiferent ce făcuse. Era pentru ea ca un suflu vital și avea nevoie de el. Orice atracție funcționa între ei, era destul de puternică pentru a o face să admită că de fapt nici nu conta ce-i făcuse lui Dan, cîtă vreme era cu ea, se afla aproape, putea să întindă mîna și să-i atingă chipul.

Îl privi pe Patrick, iar el o privi la rîndu-i. Era mai mult decît un simplu schimb de priviri: părea că între ei exista o forță tangibilă. Fiecare îl cunoștea pe celălalt la un nivel intim, fiecare simțea atracția care o adusese în această zi pe Kate acolo. Fiecare dorea ca prăpastia dintre ei să se astupe, pentru a-și putea continua viața împreună.

Ochii lui Kate erau asemeni unor lacuri întunecate de lumină lichidă. Patrick căută în ei vreun semn că se îmbunase. Că era iertat. Cînd Kate ridică paharul de vin și-i zîmbi, avu senzația că i se făcuse o injecție de fericire pură.

– Noroc, Pat.

Sorbi din lichidul roșu și tare și, în acel moment, știu că nu mai avea cale de întoarcere. Îi acceptase sută la sută

modul de viață. Dan urma să fie dat uitării, totul era dat uitării, cu excepția nestăpînitei lor dorințe.

Patrick deschise tava de servit pusă pe masă de către Willy înainte de sosirea lor şi umplu farfuria lui Kate cu felii de friptură de vită.

În momentul cînd Kate luă farfuria, degetele îi se atinseră iscînd un şoc aidoma unei dureri fizice.

– Ce face Willy?

Patrick, care îşi umplea farfuria, rînji:

– Bine.

– Mă bucur. Îmi place Willy.

Şi nu mințea. Ştia că Patrick şi-ar fi ieşit din minți dacă afla că Willy o căutase, dar discuția purtată cu el o ajutase să se hotărască.

– Ne putem vedea diseară, Kate?

Surîse, luînd o îmbucătură de carne suculentă şi ştergîndu-şi buzele cu şervetul.

– Nu găsesc nici un motiv să nu.

Lăsînd jos cuțitul şi furculița, Patrick ocoli masa şi o cuprinse în brațe. Nu se sărutară, dar în timp ce el îşi freca obrazul în părul ei moale, Kate avu senzația că venise într-adevăr acasă.

Reprezenta un pericol pentru ea, ştia. Dar era hotărîtă să-l aibă.

Peste o oră, se afla din nou la birou, cu inima uşoară cum de zile-ntregi n-o mai avusese şi plină de viață. Arăta şi se simțea excelent, lucru pe care-l observară aproape toți cei din încăpere.

D.S. Spencer, pe care încă îl mai ustura gluma practică a Amandei, îi şopti lui Willis la ureche:

– Cordeala cu banditu' ăla pare s-o înveselească, ceva de groază.

Willis se uită urît la el. Spencer îl călca pe nervi. De fapt, Spencer îi călca pe toți pe nervi.

– Ia mai beş de-aici, Spencer.

Willis se îndepărtă de el. Sintetizarea tuturor analizelor

de sînge era mai grea decît crezuse oricine, dar le dăduse un imbold suplimentar. Era o cale nebătătorită. Reprezenta marea lor şansă de a-l prinde pe Spintecătorul din Grantley.

Cînd unui bărbat i se recolta sînge, îi luau şi amprentele. Dacă avea cazier, amprentele se confruntau. Era un alt mod de a confirma alibiurile. În cazul oamenilor fără cazier, erau necesare paşapoartele sau alte acte de identitate. Se accepta şi permisul de conducere, însă documentele cu fotografie erau mult mai concludente. Acest lucru ocupa atît de mult timp. Nu aveau destul oameni ca să ţină piept acumulărilor de nume. Totuşi, era mai mult decît nimic şi mult mai mult decît avuseseră la dispoziţie înainte.

Willis luă un nou dosar. Se ocupa de delincvenţi sexuali cunoscuţi. Datorită unui decalaj al sistemului de computer, abia primiseră toate numele delincvenţilor sexuali din zonă care fuseseră judecaţi şi condamnaţi în alte regiuni ale ţării. Aceştia erau cunoscuţi ca „flotanţi", în trecere spre o altă condamnare cu închisoarea. Erau drojdiile şi scursorile lumii interlope, detestaţi de poliţişti şi infractori deopotrivă. Teancul era aranjat în ordine alfabetică, iar Willis luă primul dosar.

Numele: Desmond Addamson.

Willis răsfoi dosarul: viol, incendiere şi exhibiţionism, plus jaf cu violenţă. Apăruse în Grantley la mijlocul lunii ianuarie. Prea tîrziu pentru primele crime. Ridică receptorul. Era bine să fie verificat oricum. Avea să înceapă cu ofiţerul care-l eliberase pe cuvînt de onoare. Întinzînd mîna spre telefon, răsturnă de pe birou teancul de dosare. Puse receptorul la loc în furcă şi încercă să le prindă. Prea tîrziu.

Dosarele aterizară cu o bufnitură înfundată, hîrtiile împrăştiindu-se peste tot. O mică ovaţie se înălţă dinspre ceilalţi din cameră, iar Willis zîmbi binevoitor, în timp ce se apleca să adune hîrtiile. Avea să dureze o veşnicie pînă le punea pe toate la loc în dosarele corespunzătoare. Ridică pe birou ultima grămadă, de deasupra căreia îl privea chipul lui George Markham. Mai tînăr, cu păr mai des şi mai în-

chis la culoare dar, inconfundabil, George Markham.

Willis aruncă o privire fotografiei, fără s-o vadă.

George băuse cu plăcere o ceaşcă de ceai, iar acum se întreba cum s-o urce pe Elaine în pod. Se gîndise îndelung unde s-o ascundă, iar soluția îi venise grație unei inspirații fulgerătoare. Exista doar o singură problemă: Elaine era grasă. Cum avea s-o urce acolo?

Răspunsul era atît de şiret, încît rînji satisfăcut. Era deştept, ba bine că nu.

Se ridică şi privi cadavrul Elainei, înfăşurat în pungile de plastic discordante.

– Ies puțin, dragă, nu voi întîrzia mult.

Trecu în hol şi îmbrăcă paltonul cel bun. Apoi, încuind cu grijă, merse cu maşina pînă în centrul comercial din Grantley, opri în parkingul supraetajat şi se îndreptă pe jos spre un mic magazin de închiriat produse tehnice.

„Închirieri Unelte la Stellman" funcționa în Grantley de douăzeci de ani. George nu fusese niciodată acolo şi se opri nehotărît printre piesele de maşini pentru tuns iarba şi cojit tapetul. Un tînăr se apropie, zîmbindu-i.

– Cu ce pot ajuta-vă?

– Mă scuzați? întrebă George, din nou timid.

– Un banc, nene, îl privi lung băiatul, ridicînd din umeri. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Punctă în ultimul moment cuvîntul „domnule" de la sfîrşit.

– Păi... ăă... vreau să ridic un motor dintr-o maşină. Ştiți, un prieten de-al meu urmează să-mi pună un motor nou la maşină...

Se întrerupse, nesigur. Ar fi trebuit să-şi pregătească dinainte textul.

Tînărul trecuse la subiect:

– Înțeleg. Aveți nevoie de Haltrac.

Văzîndu-l pe George nedumerit, rînji:

– Micul palan. Suportă cam o tonă, dar e uşor. Nu ca alea vechi, de-acum cîțiva ani. Îl instalați, şi n-aveți treabă. Tracțiune manuală, tot ce trebuie. Pentru cît timp îl doriți?

George zîmbi. Era mai uşor decît se aşteptase.

– A, două zile cel mult.

– În regulă. Eu, însă, vi l-aş da pentru o săptămînă. Dacă plouă, atunci n-o să faceţi cine ştie ce. Oricum aşa e mai ieftin. Opt lire pe zi, dar numai şaisprezece pe săptămînă. Plus T.V.A.-ul, bineînţeles. Nu trebuie să uităm de blestemul lui Maggie[1], nu?

George era copleşit. Băiatul ştia să vîndă, atîta lucru era clar. Pe moment, însă, George ar fi plătit orice sumă pentru scripetele respectiv şi era chiar şocat că se închiria atît de ieftin.

– Cum credeţi că e mai bine. Pot să-l iau acum?

– Bineînţeles că puteţi.

Băiatul începu să întocmească actele, iar George achită cu banii pe masă. Plecă, ţinînd strîns Haltrac-ul în mîini. Reveni pînă acasă cu inima nespus de uşoară.

Odată ajuns înăuntru, începu treaba cea mai serioasă a zilei. Mai întîi, deschise chepengul podului şi, după ce-l curăţi cu grijă, îl puse pe patul lui. Nu era nevoie să murdărească totul în casă. Detesta mizeria de orice fel. Apoi duse scripetele la etaj. Urcă treptele de oţel inoxidabil, asigurate, spre trapa pătrată din tavanul palierului şi începu faza doi a operaţiunii.

Săltîndu-se în pod, privi în jur cu un ochi critic. Acoperişul se înălţa oblic, avînd în paralel cu fiecare latură cîte trei şiruri de grinzi, bîrne mari de lemn care susţineau şiţele acoperişului. Coborî înapoi scara şi reveni cu o coardă din poliester, groasă de un centimetru, de o fermecătoare culoare albastru-viu. O petrecu împrejurul grinzii din stînga, legînd-o strîns şi smucind cu putere pentru a fi sigur că rezista. Grinzile se aflau la peste doi metri înălţime, iar George lega frînghia stînd în echilibru precar pe o ladă mare de ambalaj.

---

1. Aluzie la sistemul de taxe al premierului Margaret Thatcher (n.tr.)

Coborî de pe ladă şi sări în sus, agăţîndu-se de coardă ca s-o verifice. Se ţinu de ea cîteva secunde, legănîndu-se, cu picioarele în aer. Era perfect.

Dădu drumul funiei, căzînd uşurel pe vîrfurile picioarelor. Se simţea vesel de-a binelea. Era ca în copilărie, cînd se jucau pe bătătoarele de covoare, atîrnînd nesigur deasupra solului, pentru a avea apoi acea minunată senzaţie de cădere pînă pe pămîntul ferm. Zîmbi pentru sine, apoi repetă din nou tot procesul, balansîndu-se de astă dată cu cîteva secunde mai mult, dintr-o parte în alta.

Apoi semnificaţia a ceea ce făcea îi răzbătu din nou în creier, făcîndu-l să redevină practic. Coborî scara şi urcă în pod palanul. Agăţă cîrligul scripetelui de laţul corzii, lăsînd palanul propriu-zis să coboare prin gura podului. Era gata.

Simţi un fior de nerăbdare străbătîndu-i tot trupul. Reveni în bucătărie. Apucînd trupul Elainei de subsuori, prin plastic, începu s-o tîrască pe hol, în susul scării. Era mai grea decît se aşteptase şi trebui s-o lase proptită la mijlocul scării pentru a bea ceva răcoritor. Transpirase ca un porc. Acum euforia i se risipea şi se simţea de-a dreptul descurajat. Elaine îi crease întotdeauna dificultăţi. De fiecare dată cînd plănuia ceva, ea îi dădea totul peste cap.

O jumătate de oră mai tîrziu, îl făcu să tresară ţîrîitul ascuţit al telefonului, răsunînd prin casa tăcută. Probabil iarăşi era curva aia obraznică, aşa-zisa prietenă a Elainei. Se ridică de pe scaun, mergînd la telefon. Bucătăria mînjită de sînge încă nu-i ajunsese la nivelul conştient.

– Alo, răspunse, regăsindu-şi glasul moale şi umil.

– George?

Îl cuprinse deznădejdea. Era Renshaw.

– Tu eşti, Georgie băiete?

– Da. Salut, Peter.

– Urîtă treabă, aia de ieri, şi i-am spus vacii ăleia de Denham şi părerea mea. Rămîne valabil pe mîine seară? Futu-i în cur pe toţi, vom avea o noapte de neuitat, ce zici?

– Mîine seară? repetă George, nedumerit.

– Bairamul tău de rămas bun, normal.

– A... Aha, da. Da, voi veni.

– Bine. Ne vedem în „Vulpea înviată", la opt jumate, O.K.?

– Da. Ar fi perfect.

– Nu te condamn că ți-ai dat drumu', să știi, George. Cățeaua aia avea nevoie să i se zică vreo două. Pînă la urmă, cu toții o pățesc.

– Întocmai.

– Deci, ne vedem mîine?

– Da.

Convorbirea se întrerupse, iar George puse receptorul la loc în furcă. Peter Renshaw avea dreptate. Toate aveau nevoie să fie puse la punct, iar el era omul cel mai potrivit!

Urcă scara şi se holbă la forma grotescă a Elainei. Alta ca ele. Sfîşiind punga de sus, privi cu fascinație cum i se rostogolea la vedere părul portocaliu. Apoi, apucîndu-l cu nădejde, îşi înfăşură şuvițele groase pe mîini şi-i tîrî trupul peste treptele rămase. Această mişcare scoase capul cadavrului din pungă, iar George rîse văzîndu-i ochii lăptoşi. Îl priveau cu pasivitate, sticloşi şi uscați.

Cu un ultim efort, o trase pe palier. Apoi, coborînd palanul, agăță de el coarda care înfăşura pungile negre. Mulțumit, urcă scara metalică şi, trăgînd-o după el, apucă funia moale legată de scripetele superior al palanului şi o ridică pas cu pas pe Elaine în pod.

Mergea mai uşor decît se aşteptase. Urca uşor ca fulgul şi, în timp ce se balansa, cu capul expus căzut într-o parte, privindu-l cu mirare parcă, legă coarda în jurul uneia dintre grinzile mai de jos şi-şi admiră opera. Se simțea din nou aproape vesel.

Trupul Elainei se balansa încet înainte şi-napoi, privit de George cu fascinație amuzată. Acum pielea îi dobîndise o culoare cenuşiu-verzuie, iar George îşi spuse că arăta foarte rău. Ridică din umeri. Cu cît o vîra la păstrare mai repede, cu atît mai bine.

Dar mai întîi avea şi altele de făcut. Lăsînd din nou scara, coborî şi luă de pe pat capacul podului. Îl puse la loc

cu grijă, lăsînd-o pe Elaine atîrnată în podul întunecos. Apoi luă scara şi o duse înapoi în hambar, după care reveni cu pas hotărît în bucătărie. Privi în jur, prin tot haosul, ţistuind mărunt din limbă, înainte de a-şi sufleca mînecile şi a umple chiuveta cu apă caldă.

Categoric, pe ziua aceea îl aştepta o muncă istovitoare!

Dură trei ore pînă să curețe bucătăria. Dalele albe imaculate ale pardoselii nu-şi reveneau la strălucirea obişnuită. Sîngele lăsa pete ruginii şi, în cele din urmă, George luă o sticlă de Domestos şi o vărsă cu dămicie pe duşumea. Lichidul gros fu apoi întins egal, amoniacul arzîndu-i lui George mîinile şi ochii. În fine termină, pardoseala arătînd mai bine. Mult mai bine. Dar petele rămîneau vizibile. Ţistui iarăşi şi ridică din umeri. Îşi dăduse toată silința.

Lustrui prin toată casa, căutînd amănunțit. Schimbă aşternutul şi plapuma, apoi îşi făcu o omletă. Se uită la ceas. Era şapte şi un sfert.

Spălîndu-şi farfuria, o lăsă la uscat. Intră în salon, trase perdelele şi aprinse lampa. Deschise televizorul, mută pe canalul 3, pagina 251 a teletextului. Studie mai întîi vacanțele, imaginîndu-se în Thailanda, cu vreo femeiuşcă thai. Citise undeva că puteai agăța o fată la bar pentru circa doi dolari pe noapte. Într-o zi, avea să se desfete cu aşa ceva. Mare păcat că Elaine nu murise de infarct sau altceva. Ar fi putut revendica banii pe asigurare.

Trecu la pagina curselor aeriene ieftine. Văzu imediat ceea ce dorea: ORLANDO FLYDRIVE 21 SEARA 23 FEB.

Vineri.

Avea să se prezinte acasă la Edith şi să-i spună cum îl părăsise Elaine pentru alt bărbat. Încîntată că-l vedea pe neaşteptate, urma să uite curînd de ce venise la ea. Totuşi, trebuia să rezolve inteligent problemele de-aici, cu prietenele Elainei, dar toate la timpul lor. Păcat că-i muriseră părinții. Ar fi putut spune că se dusese la ei.

Luă receptorul telefonului de-alături şi formă numărul de pe teletext. Se răspundea la apeluri pînă la orele nouă şi jumătate. În cinci minute, îşi rezervase locul, plătise cu

cartea de credit şi aranjase să-şi ia biletele şi viza la aeroportul Gatwick.

Închise telefonul şi se rezemă de spătarul fotoliului. Mîine seară avea loc bairamul său de rămas-bun. Avea să se ducă. Îi mai rămîneau zilele de miercuri şi joi ca să pună la punct ultimele amănunte. Oftă mulţumit.

Ocupat, mereu ocupat, aşa era el. Pentru prima oară în viaţă, se afla în centrul atenţiei şi-i plăcea. Era complet stăpîn.

George telefonă la birou miercuri dimineaţă la ora zece. Întrebă politicos de doamna Denham şi aşteptă cu nervozitate pînă îi auzi vocea pe fir.

– Alo?

– Doamnă Denham, la telefon George Markham.

Se lăsă tăcerea, iar George continuă grăbit:

– Doresc să-mi cer scuze pentru ieri. Mă tem că am cam suferit un şoc...

Glasul îi era dulce ca mierea.

– Înţeleg. Cred că undeva ni s-a întrerupt comunicarea.

George îi distingea zîmbetul în voce.

– Dacă aţi prefera să nu mai veniţi la birou, se poate aranja.

Acum redevenise ezitantă.

– Chiar e posibil? Soţia mea e îngrozitor de bolnavă...

– Desigur, rezolv imediat.

George simţi că se bucura să scape de el, iar gura i se strînse cu înverşunare.

– În legătură cu banii...

– A, aceia vi se vor vira în contul de la bancă, peste circa trei săptămîni. Mai devreme mă tem că nu se poate.

– E perfect. Minunat. Vă mulţumesc foarte mult.

– N-aveţi pentru ce. Vă doresc succes.

– Mulţumesc, la revedere.

Josephine Denham închise telefonul, simţind pentru un moment o plăcere cu totul deosebită. Ceea ce făcea ea pentru George Markham nu era strict regulamentar, însă ca

să scape de el era în stare de orice. Îi trezea fiori. Voia să se achite şi să dispară cît mai curînd posibil.

Tony Jones era nervos. Venise în Grantley de la zece dimineaţa, ca să se deprindă cu locurile. Ce mizerie! După părerea lui, Fumul[1] era singurul loc unde merita să locuieşti. Cîmpiile verzi îl tulburau. Pline de balegă, mai mult ca sigur.

Se aşeză în „Wimpy Bar"-ul din centrul oraşului, privind oamenii care veneau şi plecau de la analize. Îşi linse din nou buzele, ducînd nervos mîna la paşaportul din buzunarul hainei. Plătise o porţie zdravănă pentru el, şi mai avea de recuperat banii de la George Markham. Simţea un imbold nebunesc să se ducă la maşina de poliţie din apropiere şi să le spună că ştia cine era Spintecătorul din Grantley. Ştia că ar fi fost cel mai civilizat lucru. Dar Tony Jones iubea banii mai presus de orice.

Dorea cele trei mii de la George, după care avea să se ducă la Kelly şi să încheie un fel de tîrg. Îl cunoştea destul de bine pe Pat Kelly ca să ştie că, dacă acesta afla că Tony ştiuse numele Spintecătorului şi nu i-l comunicase imediat, atunci el, unul, era ca şi mort. În plus, mai erau şi banii pe care îi oferea Kelly... Mai întîi să scape de problema analizelor sîngelui, după care avea să-l abordeze pe Kelly.

Era ora prînzului, iar Tony observă că şirul oamenilor ce făceau coadă la analize se lungea. În pauza de masă? Clătină din cap cu mirare. Dacă era unul dintre ei, ar fi profitat de scuză ca să tragă chiulul, o după-amiază sau o dimineaţă. Oamenii îl uimeau, zău că da. Niciodată nu ştiau să profite de ocazii.

Mai comandă o cafea şi privi. Îl aştepta o zi lungă.

George făcuse baie şi se simţea roz-trandafiriu. Aşa obişnuia să spună maică-sa. Roz-trandafiriu, după o baie

---

1. – (În orig.) *the Smoke;* Londra (n.tr.)

bună şi fierbinte. Se îmbrăcă într-o pijama care cunoscuse vremuri mai bune şi, încălţînd papucii, se duse să ia scara pentru a urca din nou în pod.

Elaine era tot acolo, agăţată, iar George îi zîmbi. Sărăcuţa de ea! Pesemne îngheţase. Apoi, ducîndu-se în colţul podului, îşi frecă palmele şi se opri cu privirea spre rezervorul de apă.

Locul de odihnă veşnică al Elainei.

Casele de pe strada lui George fuseseră clădite înainte de război şi încă se mai lăudau cu vechile rezervoare a cîte şaizeci de galoane. Majoritatea locuinţelor se modernizaseră, însă George şi Elaine nu se deranjaseră niciodată cu a lor. Rezervoarele pentru apă erau atît de mari, încît fuseseră instalate înainte de a fi montat acoperişul. Prin urmare, cînd oamenii modernizau construcţia, trebuiau să lase vechiul rezervor de metal galvanizat în pod, neavînd nici o posibilitate de a-l scoate. În cazul lui George şi al Elainei, încă mai foloseau apa din el la toaletă şi cadă, iar în bucătărie îşi montaseră un mic boiler cuplat la sistemul de încălzire centrală. George săltă capacul rezervorului şi privi în apa dinăuntru. Deasupra plutea un şoarece mort. Îl pescui de coadă şi-l aruncă în colţ, cutremurîndu-se.

Rezervorul avea un metru pe unu şi douăzeci, şi cam un metru adîncime. George simţi un moment de panică. Dacă nu încăpea?

Dînd capacul pe spate, pentru a se putea mişca mai uşor, George aprinse lumina şi începu să coboare trupul Elainei din scripete. Cadavrul căzu îndesat pe podelele prăfuite, iar George se apucă să-l tragă cu mare greutate spre rezervor.

Podul fusese bătut în scînduri şi avea de jur împrejur cutii cu haine şi fotografii vechi, perdele, chiar şi un pat de fier, deşurubat, sprijinit de latura acoperişului.

George tîrî leşul, cu pijamaua deja pătată de sudoare şi praf, pînă lîngă rezervor. Acolo, împingînd cu putere, o ridică de la podea şi o băgă cu capul în vas. Apa dădu imediat pe dinafară, făcîndu-l să înjure. Şocul rece ca gheaţa

îi tăie respirația. Ridicînd picioarele Elainei, încercă s-o răstoarne în rezervor. Căută s-o îndoaie de mijloc, dar burta ei grasă nu-i dădea voie, iar apa continua să se verse peste tot. Avea pijamaua şi papucii uzi leoarcă. Apa se scurgea în pungile negre, îngreunîndu-i şi mai mult încercările de a o apuca.

În cele din urmă, enervat la culme, o scoase din rezervor, trîntind-o neceremonios pe podeaua udă. Inima i se zbătea în piept şi-şi apăsă deasupra o mînă, simțind satisfăcut palpitația bubuitoare a vieții.

Apoi auzi un gîlgîit gros şi inima i se opri în loc. Capul îi zvîcni spre Elaine. Avea fața lipită de podea, cu pielea strînsă în zbîrcituri cenuşii, iar printr-un colț al gurii îi curgea apă. Toate gazele din trup şi aerul blocat înăuntru se dislocaseră prin absorbția apei, producînd efectiv impresia că gemea.

George avu un moment de teamă bolnăvicioasă, înainte de a se lămuri ce se întîmpla.

O îmboldi cu papucul, iar Elaine gemu din nou, de astă dată acompaniindu-se şi cu un vînt zgomotos.

Rînji, scăpat de orice spaimă.

Crezuse că încă mai trăia!

Ştia că l-ar fi ucis pentru că o lăsase peste noapte împachetată ca un pui.

Izbucni în rîs, un cotcodăcit subțire, vecin cu isteria. Elaine scoase din nou bolborositul lichid, iar George trebui să se aşeze pe marginea rezervorului de apă, cu lacrimile şiroindu-i pe față. O, nu se mai distrase atît de bine de-un veac. Se şterse la ochi cu mîinile şi hohoti răguşit. Apoi, în fine, se calmă.

Schimbarea se produse rapid. De la voia bună tunătoare, chipul i se închise într-o expresie rece, calculată.

Ştia unde greşise. Nu golise apa.

Legă flotorul din vas cu o sfoară, lipindu-l de marginea rezervorului. Apoi săltă chepengul şi coborî în baie, unde deschise robinetele de la lavabou şi cadă. La fel făcu şi în bucătărie. Puse ibricul pe foc şi-şi pregăti o cafea. Pija-

maua udă îl făcea să-i fie frig, aşa că îşi trase pe deasupra paltonul.

Bău cu mulţumire cafeaua fierbinte, apoi reveni la treabă. Între timp, rezervorul se golise. O trase pe Elaine alături şi o împinse înăuntru, cu capul în jos. Trecu apoi în partea cealaltă şi, apucînd-o de subsuori, o aşeză cu spatele drept, forţîndu-i şi picioarele să intre. În sfîrşit, îi apăsă capul între genunchi şi împinse din răsputeri. Aşa rămase.

În timp ce o introducea în rezervor, flotorul se desprinsese din locul unde-l legase pe traversă, iar acum îl potrivi în adîncitura spatelui Elainei. Astfel, se afla destul de departe de nivelul apei.

În sfîrşit, George ridică la loc capacul şi-l trînti peste rezervor. Era din nou fericit.

Făcu ordine în pod pe cît putea de bine, apoi se lăsă să cadă pe palier. Era cazul să se spele. În seara aceea, avea treabă în oraş.

Dădu drumul la apă şi mai făcu o baie. Se gîndea la seara care-l aştepta.

Elaine era dată uitării, în timp ce rezervorul începea să se umple încet, foarte încet, fiindcă flotorul era blocat în spatele ei.

Tony Jones stătea aşezat în micuţa cabană portativă, repetînd neliniştit răspunsurile la întrebările pe care ştia că aveau să i le pună.

Era atît de nervos încît, cînd îl întrebară numele, aproape că răspunse „Tony Jones". Îl strigaseră pe George Markham, iar Tony se întreba de ce nu răspundea nimeni. Se ridică în picioare, nesigur.

– Mă scuzaţi, eram cu gîndul în altă parte, le zîmbi el celor doi bărbaţi.

– Pe-aici, domnule.

Îi urmă în micul birou de alături şi se aşeză.

– Sînt doctoriţa Halliday şi vă voi lua sînge. Vreţi să scoateţi haina, vă rog?

Tony zîmbi larg.

Nu era urîtă. Cam scoabă, dar, la o adică, intelectualele erau întotdeauna slăbănoage. Sau, cel puțin, așa descoperise el.

Își scoase vestonul și-și suflecă mîneca de la cămașă, acum regretînd că nu-și pusese una mai curată. Își simțea propriul miros de sudoare stătută de la subsuori. O văzu pe doctoriță strîmbind din nas și roși. Cel mai vîrstnic dintre cei doi polițiști îi zîmbi și se așeză nepăsător pe marginea biroului. Bănuind că se amuza de jena lui, Tony se încruntă.

Sticleți scîrboși, toți erau la fel. Se concentră asupra scopului pentru care venise.

– Așa, domnule Markham, unde lucrați?

Tony trase adînc aer în piept, cu o strîmbătură, cînd acul i se înfipse în venă.

– Lucrez la Kortone Separates.

– Adresa?

– Cartierul Industrial Grantley, numerele 16-38.

– Telefonul?

– 04022 795670.

Simți că doctorița îi tampona brațul, aplicîndu-i apoi un mic plasture rotund. Începu să-și lase mîneca la loc, bucuros că-și punea din nou sacoul. Celălalt polițist intră și el. Îi zîmbi doctoriței, dădu din cap spre Tony și i se adresă colegului său:

– E ultimul, putem închide prăvălia.

– Slavă Domnului. Mergi la cîrciumă?

– Mhm. Să-ți iau și ție o halbă?

– În regulă, ne vedem peste vreo zece minute.

Tony fu uimit cît de ușor mersese.

Celălalt plecă, iar polițistul se întoarse din nou spre Tony:

– Aveți un act de identitate vă rog, domnule?

Scoase pașaportul din buzunar, iar omul îi aruncă o privire și notă seria.

– Dacă vreți să semnați aici, domnule, apoi puteți pleca.

Tony semnă declarația și, în treizeci de secunde, era

afară din cabana portabilă.

Nu-i venea să creadă! Nici nu era de mirare că nu-l puteau prinde pe Spintecătorul din Grantley. După cele la care tocmai asistase, ar fi fost uimit dacă erau în stare să prindă măcar autobuzul!

Clătinînd din cap, porni spre maşină. Avea întîlnire cu George la opt şi jumătate. Se uită la ceas. Abia trecuse de şapte. Avea timp să bea cîteva păhărele. Le merita.

George era gata. Se mai controlă încă o dată în oglindă şi zîmbi.

N-arăta rău. N-arăta rău deloc. Îşi netezi părul rar cu palmele, rînjind. Acum avea chef de-o ieşire în oraş. Poimîine urma să plece în vacanţă, iar gîndul îl înveselea. Elaine îi pierise din gînduri.

Îşi închipuia faţa lui Edith cînd avea să bată la uşa ei. Simţi în piept un freamăt de emoţie. Îl aştepta o vacanţă minunată.

Înainte de a pleca, încuie cu grijă uşile casei şi porni cu maşina spre „Leul feroce". Ajunse acolo la cîteva minute după şapte şi jumătate şi intră în barul pustiu. Tony Jones stătea înghesuit într-un colţ. George se apropie şi luă loc în faţa lui.

– Ai ajuns mai devreme.

– Cum vezi. Mai bei una?

Tony dădu din cap, nedumerit de veselia din glasul lui George.

– Iau un scotch mare.

George se duse la bar şi luă băuturile. După ce se aşeză din nou, îi zîmbi lui Tony:

– Ai paşaportul?

– Ai banii?

Glasul lui Tony era dur, iar George ţuguie buzele.

– Sînt în maşină.

– Atunci, mergi şi adu-i.

– Nu fi prost, barmanul ne pîndeşte ca un uliu. Oamenii au ţinere de minte, să ştii. Îşi va aminti că ne-a văzut

schimbînd nişte plicuri. Nu, afacerile le facem afară.

Tony mîji ochii, sorbind din scotch. Avea sens.

– Bine. Am trecut testul. Acum pot să-ţi spun că a fost greu. Mi-au pus tot felul de întrebări încuietoare...

George deveni imediat atent.

– Sper că nu te-ai încurcat?

Ameninţarea din voce era clară.

– Mîine trebuie să vină la firma mea. N-am nevoie de alte griji pe cap, Tony.

Tony îşi dădu seama de greşeală. Încercase să-i bage-n cap lui George că-şi merita banii, şi nu reuşise decît să-l neliniştească. Iar neliniştea lui George îl neliniştea şi pe Tony.

– Nici o grijă, am făcut o treabă excelentă, jur. N-au bănuit nimic, pe cinstite.

George se relaxă vizibil, şi Tony la fel.

Uita încontinuu că George era un ucigaş. Un om periculos. Numai de n-ar fi arătat atît de banal. Toţi criminalii despre care citise sau pe care îi cunoscuse – şi cunoscuse cîţiva la viaţa lui – aveau vizibil o doagă lipsă. Dar boul din faţa lui avea mai mult mutră de exhibiţionist. De pervers de duminică. De multe – numai de asasin nu.

Nu părea periculos. Dar era.

– Bea şi să mergem. Am o întîlnire.

Tony dădu paharul pe gît şi ieşiră amîndoi în seara rece. Îl însoţi pe George pînă la maşină.

– Unde-s banii?

George deschise portiera şi-i făcu semn să urce. Tony se aşeză pe scaunul din stînga. Nervozitatea îi revenise.

– Arată-mi paşaportul, te rog.

Tony îl scoase din buzunar, iar George îi aruncă o privire în lumina slabă a becului din maşină.

– Şi cel temporar, pe care ţi l-am dat?

Tony îl scoase şi pe acela. George băgă ambele paşapoarte în compartimentul de bord, apoi se întoarse spre el.

– Nu-ţi dau nici un ban.

– Ce spui!?

– Am spus că nu te plătesc, Tony, rînji George. Ei, haide, doar nu credeai că-ți dau banii, nu? Te credeam un om de lume.

Chicoti. Se distra.

Lui Tony i se învîrtea capul. Privindu-l pe George în ochi, își dădu seama că adineaori se înșelase. Astfel, cu chicotitul acela oribil, gutural, și ochii febrili, George *arăta* a asasin. Arăta diabolic.

Tony îi văzu gura deschizîndu-se și mai larg, cavema neagră în care se afla limba roz părînd să-l atragă înăuntrul ei. Nu vedea numai banii pe pașaport ducîndu-se pe copcă, ci și banii din șantaj.

George avea toate atuurile, fiindcă știa că Tony se temea de el.

– Hai să zicem că am avut o mică neînțelegere în privința banilor, de acord, Tony?

Celălalt plecă privirea, dînd din cap.

George rînji în sinea lui.

– Bravo, băiete. Acum, dacă nu te superi, am o întîlnire importantă.

Tony se strecură afară din mașină și-l privi pe George plecînd. Apoi reveni în bar și mai ceru un scotch mare.

Barmanul îl privi curios, în timp ce Tony lua paharul și se întorcea la masa din colț.

Nu-i mai rămăsese decît o singură cale: Patrick Kelly.

Acum nu mai era vorba numai de bani. Voia să-l vadă pe George primindu-și răsplata.

Mai exista doar un singur nor la orizont. Cum să-i comunice lui Kelly numele, fără a se descoperi rolul pe care-l jucase el? Dacă Patrick afla că-l cunoscuse pe ucigașul fiicei sale și nu-i spusese... Dacă descoperea că el, Tony Jones, făcuse analiza sîngelui în locul celui vinovat... Simțea că leșina de frică doar gîndindu-se. Cum naiba se încurcase în halul ăsta?

O mică voce din străfundurile minții îi șoptea: „Fiindcă ești hrăpăreț, Tony, de-asta."

Dădu de dușcă băutura și rămase așezat. Exista o cale

de a-l întîlni pe Kelly şi avea să şi-o pregătească, dar îi trebuia timp de gîndire.

Urma să i-o plătească însutit lui George Markham şi, în acelaşi timp, să-şi salveze propria piele.

George intră în căldura plină de fum a „Vulpii înviate", unde-l găsi pe Peter Renshaw, împreună cu o gaşcă de alţi bărbaţi, stînd la bar. Peter îl văzu şi strigă:

– Iată-l, omul momentului!

George zîmbi. Toţi ceilalţi îi surîseră şi ei. I se împinse în mînă un pahar şi zîmbi din nou. Acum nu-l mai deranja că veniseră magazionerii. Euforic cum era, îi simţea ca pe nişte amici de suflet. Întorsătura îl bucura. De l-ar fi văzut Elaine, numai. Păi, acolo trebuie că erau douăzeci şi cinci de oameni. Pentru bairamul lui de plecare. Pentru el.

Renshaw îl bătu pe spinare, apropiindu-şi de el chipul roşu ca o fragă:

– Mai tragem cîteva aici, apoi facem paşi la un night-club. Ştiu exact locul potrivit. Bea, dom'le. Ţi-am luat-o binişor înainte cu cîteva!

Unul dintre magazioneri, un individ mare şi mătăhălos pe nume Pearson, îi făcu lui George cu ochiul, apoi strigă spre barmaniţă:

– Înc-un rînd aici, păpuşă!

Rîgîi sonor, iar George simţi familiarul dezgust, dar în seara asta şi-l înfrînă.

Avea să se distreze cu orice preţ.

Bău brandy-ul dintr-o suflare şi aproape imediat simţi altul vîrît în mîna lui. Cîrciuma se umplea, iar zgomotul creştea tot mai puternic. Intrau şi ieşeau oameni. Grupul lui George ocupase latura din dreapta a barului. Era în mijlocul mulţimii. Pentru prima oară în viaţa lui, simţea că-şi găsise locul. Cei de la magazie îl făceau să se simtă binevenit. Îl băteau pe spate şi-i urau noroc. Făceau remarci porcoase despre sînii doamnei Denham, iar George se simţea implicat în toate. Peste o oră, cînd plecară, cu două microbuze, era entuziasmat.

Categoric, Renshaw ştia să se distreze, pe toţi sfinţii. Acum George regreta că nu participase la toate celelalte petreceri organizate de Renshaw.

Microbuzele se opriră în faţa unui club din cea mai răpciugoasă parte a oraşului Grantley. Se îmbulziră pe trotuarul murdar, după care Renshaw scoase un teanc de bilete şi intrară cu toţii zgomotoşi pe lîngă bărbaţii în costume negre de la uşă. George auzise de Clubul Flamingo, ba chiar la un moment dat dorise să se înscrie, dar teama că Elaine ar afla îl descurajase. Acum, iată-l, aşezat la o masă cu prietenii lui şi aşteptînd ca fetişcanele drăguţe în costumaţii sumare să le servească de băut.

Luminile scăzură şi se aprinse un spot, luminînd micul ring de dans. Toţi bărbaţii chiuiră, pe cînd în lumina puternică păşea o femeie. Purta o uniformă de elevă şi avea părul împletit în două cosiţe lungi care ieşeau oarecum în evidenţă ca ale unei fete de la St. Trinian. Pe nas avea desenaţi pistrui mari, iar sînii îi întindeau materialul tunicii.

Ochii lui George străluceau de emoţie.

Din difuzoare trosniră acordurile melodiei „Tăticul o să-mi cumpere un Bow-Wow"

Femeia se aplecă, arătîndu-şi chiloţii bleumarin, şi şi-i îndepărtă de trup. Toţi bărbaţii răcniră cînd li se dezvălui crăpătura roz. George privi în jur cu uimire. Spre surprinderea lui, găsi în faţa sa un nou pahar şi îl bău lacom, plescăind din buze, cum îi văzuse făcînd pe magazioneri.

Acum ochii nu i se mai desprindeau de scenă, în timp ce femeia începea să se dezbrace, iar bărbaţii fluierau şi ţipau. Se apropie de mesele lor şi, rînjind, se aşeză pe genunchii unuia dintre magazioneri, cu picioarele depărtate. Se frecă încet în lungul coapselor lui. După care, descheindu-şi nasturii laterali, lăsă tunica să cadă pe jos. Sînii mari şi grei ţîşniră eliberaţi, iar femeia şi-i îndesă în mutra omului. George era absolut sedus.

Ridicîndu-se, îşi trase chiloţii bleumarin în susul trupului, pînă cînd buzele vulvei îi ieşiră în lături, după care se apucă să şi-i coboare treptat, plimbîndu-şi ochii peste toţi

cei din jur, ca şi cum spectacolul i-ar fi fost destinat personal fiecăruia în parte.

Apoi muzica se opri, luminile se stinseră şi fata dispăru, printre aplauze, fluierături şi tropăieli din picioare.

Urmă un travestit. La cîteva mese distanţă stătea o gaşcă de tineri ieşiţi la vînătoare de armăsari. Primiseră pui cu cartofi prăjiţi, în coşuleţe, iar omul de pe scenă, machiat ţipător şi cu perucă roşie, se apropie de un mesean şi spuse:

– Auzi, scumpule, ştii care-i diferenţa între un cocoş mare şi un picior de pui?

Băiatul roşi la faţă şi clătină din cap, în timp ce prietenii lui se stricau de rîs. Bărbatul îl cuprinse cu un braţ, întrebîndu-l:

– Vrei să vii la un picnic?

George rîdea la fel de tare ca toţi ceilalţi. Fu uimit să descopere că acum avea în faţă trei pahare diferite. Peter îi surprinse privirea şi-i făcu cu ochiul, iar George se simţi deodată cuprins de afecţiune pentru el, uitînd de obişnuita plictiseală. Peter organizase totul, iar George avea să-l ţină minte pînă la sfîrşitul zilelor. Era acolo unde trebuia să se afle. Printre bărbaţi cărora le plăcea ceea ce-i plăcea şi lui. Care vedeau femeile aşa cum erau ele de fapt.

Travestitul terminase şi apăru o altă stripteuză. Peter Renshaw îl strigă, iar omul se apropie de masa lor, parodiind unduirile femeieşti.

– Salut, Peter, ce faci?

– Splendid, Davey. Avem un bairam de plecare. Cît costă un *live show?*

Travestitul rînji:

– Ca de obicei, Peter. Tu faci cheta iar eu aleg fetele. Nu uita să adaugi cinstea mea, bine?

Renshaw rînji:

– Bravo ţie.

– Te deranjează? rîse travestitul.

– Haideţi, băieţi, scoateţi lovelele, ne-am făcut de-un show pe viu.

Se întoarse spre George:

– Ai mai văzut vreunul?

George clătină din cap, uluit.

– O să-ți placă, Georgie băiete. De tot hazu'

Se ridică de la masă şi trecu pe la toți ceilalți. Oamenii puneau bani mînă de la mînă. În mijlocul mesei se adună o moviliță de bancnote, aşa că George scoase portofelul şi adăugă la colectă douăzeci de lire sterline. Era media sumelor cu care contribuiau ceilalți.

În cîteva minute, Peter aranjase totul. George era impresionat. Paznicii de la uşă primiră cîte cincizeci fiecare, ca să țină de şase pe toată durata, iar fetele fură plătite şi ele. Acum în club domnea un aer de expectativă.

George se dezbrăcase de haină. Îşi linse de pe buze o peliculă de transpirație.

Spotul se reaprinse. Două femei pe jumătate goale stăteau de vorbă fumînd, în timp ce se pregătea decorul. Tînărul viitor mire şi unul dintre magazioneri fuseseră aleşi în unanimitate ca vedete şi toți ceilalți aşteptau cu respirația tăiată să înceapă adevăratul spectacol.

Travestitul veni cu un microfon în mînă şi anunță că avea să fie maestru de ceremonii. Tînărul mire şi magazionerul fură dezbrăcați în pielea goală, femeile îşi stinseră țigările şi, trîntindu-şi pe fețe nişte zîmbete profesionale, trecură pe scenă, zîmbind şi făcînd cu mîna publicului.

George era ca hipnotizat. Cele două femei îngenuncheară şi îi luară pe bărbați în gură. Începură să se pună pariuri pe care avea să ejaculeze primul. Magazionerul trăgea femeia de păr şi-şi împingea penisul în gura ei. Ortacii săi răcneau excitați.

– Dă-i la muie, fiule!

– Îneac-o pe-mputita de curvă!

Magazionerul făcea mutre desfrînate şi dădea din şolduri, delectîndu-se că i se acorda atenție.

Tînărul viitor mire nu putea nici măcar să se erecteze. Rîdea, în acelaşi timp fiind complet jenat. În sfîrşit, unul dintre ceilalți de la masa lui se ridică şi, dîndu-şi jos panta-

lonii, se repezi la fată.

– Na poftim, muşcă-aicea!

Se înalță o ovație sonoră.

George privea în transă cum femeile se lăsau folosite de bărbați. În sfîrşit, travestitul anunță încheierea jocurilor şi bărbații reveniră la mese ca nişte eroi cuceritori.

Cele două femei părăsiră scena, epuizate. Coafurile lor elaborate atîrnau lățoase, iar machiajul corporal le era descompus şi ud de sudoare.

Toți bărbații îl lăudau pe magazioner, care se îmbrăca printre strigăte şi înjurături.

George stătea în mijlocul lor. Spectacolul îl excitase. Acum ochii-i erau congestionați şi febrili. El însuşi urlase răguşit alături de ceilalți.

Nici în cele mai sălbatice visuri nu-şi imaginase vreodată aşa ceva. Pentru prima oară în viață, George îşi împărtăşea hobby-ul cu alții. Alții, care se distrau împreună cu el.

Avea o absurdă senzație de fericire, care-l făcea să-i vină să plîngă. Simți usturimea lacrimilor şi clipi grăbit să şi le alunge.

Peter Renshaw observă şi îl cuprinse de umăr.

– Înveseleşte-te, Georgie băiete. E bairamul tău.

Întorcîndu-se spre Peter, George răspunse:

– E cea mai frumoasă seară din viața mea, Peter. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc atît de mult.

Peter Renshaw era încîntat că George se distra atît de bine. Întotdeauna simțise o anume tristețe la el, o stranietate care uneori îl deranja. Acum îi zîmbi. Conchise că băutura îi făcea pe amîndoi să devină sentimentali.

– Mai ia una, Georgie băiete, într-un minut vine încă o stripteusă.

George dădu din cap şi-şi luă paharul.

Cineva propuse un toast pentru George şi, roşu de fericire, îi văzu pe toți ridicînd paharele. La masă sosi încă un rînd de băuturi, oamenii începînd să bea serios.

Nu peste mult, cele două femei care oferiseră spectacolul veniră la masă, complet îmbrăcate, pentru a-şi în-

casa banii. Cea mai vîrstnică, o blondă cu față aspră, întinse mîna spre Peter Renshaw:

– Vrem banii, şefule, acum.

Vocea-i era obosită.

– Da' „te rog" nu ştii să zici, boarfă bătrînă?

Asta o spusese magazionerul care luase parte la procedurile dinainte. Femeia se întoarse spre el:

– Ia mai ține-ți gura să dai curului o şansă!

La aceste cuvinte, toți izbucniră în rîs. Magazionerul luă o halbă de bere, făcîndu-le semn şi celorlalți. Îi urmară exemplul. Apoi, ca la un semnal, aruncară berile peste cele două femei, udîndu-le leoarcă.

Lui George îi străluceau ochii; strigă:

– Să fie lecție de bună purtare, fă, grămadă de balegă scîrnavă!

Toți ceilalți rîseră, mai mult de uimire.

– Bravo ție, Georgie, bine le-ai zis-o.

– Arde-o peste muian!

Auzindu-i, George se umflă în pene.

Femeia se şterse pe față şi întinse din nou mîna:

– Dați-mi banii. Vă rog.

Peter, acum părîndu-i rău pentru ele, li-i întinse. Se întoarseră în vestiar, abătute. Întotdeauna era la fel, după un *live show*. Bărbaților li se năzărea pe ele, fiindcă în adîncul sufletului le era ruşine de ceea ce făcuseră. Odată ce excitația se risipea, le învinuiau pentru propriile lor perversiuni. Acum aveau să se ducă acasă, la neveste sau iubite, plini de ei. Mîine, seara petrecută în oraş avea să facă deliciul cîrciumilor. Dar înlăuntrul lor, adînc, se ruşinau de ei înşişi. Se ruşinau de ceea ce făcuseră sau văzuseră.

Fata cea mai tînără avea ochii în lacrimi, iar colega ei o cuprinse cu un braț.

– Toți sînt nişte lăbari, iubito, nu pune la inimă. Ne-am tras cîte două sutare, ăsta-i principalu'. Fiul meu ăla mare vrea o motocicletă de cros, tu pe-ai tăi pe ce ți-i cheltuieşti?

Încerca să aducă o undă de normalitate în conversație. Era singura şansă de a supraviețui.

Capitolul 25

Tony Jones nu dormise toată noaptea. Sucelile şi învîrtelile lui o deranjaseră atît de mult pe nevastă-sa, Jeanette, încît la ora trei şi jumătate s-a dat jos din pat şi a trecut în fosta cameră a fiicei lor, acum liberă. Tony zîmbi, împotriva propriei voinţe. Prefera şi el să-l lase singur.

În sfîrşit, după ceasuri îndelungi de nelinişte, se ivi ideea unui plan. Principalul lucru de reţinut era acela că Patrick Kelly nu era omul căruia să-i stai în cale. După povestea cu băieţii de închiriat, ştia fără umbră de îndoială că nu se număra printre favoriţii lui Kelly. Ridică din umeri în sinea lui. Oricum n-ar fi fost niciodată unul dintre ei. Totuşi, Kelly n-avea să uite prea curînd rolul pe care-l jucase în afacerea cu băieţii. Dacă se ducea la repoman cu vreo poveste cusută cu aţă albă, Kelly avea să se asigure că nu mai apuca să-şi încaseze recompensa. Dacă bănuia, măcar, că ştia numele asasinului fiicei lui... Tony înghiţi în sec.

Dar – căci exista întotdeauna şi un „dar" – dacă susţinea că-şi revăzuse listele cu clienţi şi întîmplător observase numele unui oarecare George Markham din Grantley? Sau, mai bine, lista de expediţii. Da, părea mult mai convenabil. Ca şi cum nici nu l-ar fi cunoscut vreodată personal.

Frămîntă o vreme ideile în cap, pînă la urmă încredinţîndu-se că, dacă juca bine, avea s-o scoată la capăt cu cîteva lire frumoase şi gîtul întreg. Acesta din urmă fiind aspectul cel mai important.

Avea să-şi pună planul în aplicare dimineaţă la prima oră.

George se trezi în zorii unei zile frumoase şi reci, rînjind în sinea lui. Evenimentele din noaptea trecută i se ciocneau

în minte, potopindu-l cu imagini erotice. Se ghemui în patul cald. Toată viața dorise să facă parte din lumea bărbaților şi întotdeauna trebuise să stea pe tuşă. Privind ca un spectator din afară. În noaptea trecută, părea să i se fi deschis o uşă prin care se strecurase în lumea vrăjită a bărbaților ce petreceau împreună. Se îmbătase cu misterul ei. La un moment dat, trăise un extaz atît de acut încît i se umpluseră ochii de lacrimi.

Părăsi căldura patului, intrînd în baie. Stătu îndelung în apa caldă, rumegînd amintirile nopții.

Pe la nouă, terminase de împachetat, bifînd toate punctele de pe lista pregătită cu grijă. Îşi pusese de toate, de la haine subțiri pînă la ochelari de soare. Îi cumpărase cu cîțiva ani în urmă. Aveau lentile-oglindă. Putea privi oricît de mult, fără să ştie nimeni la ce se uita. George îi păstra cu drag într-un toc de piele.

Îşi îngădui luxul de a se imagina pe plajele aurii ale Floridei, privind toate fetele şi femeile. Urmărise emisiunile de călătorii, ştia la ce să se aştepte. Simți un fior de nerăbdare. Avea să-şi ia zborul a doua zi dimineață la şapte şi jumătate şi se hotărîse să înnopteze în hotelul aeroportului. Să-şi înceapă vacanța cum se cuvine. Trebuia să se prezinte la avion la cinci şi jumătate, aşa că avea nevoie de o noapte odihnitoare, o masă bună, după care putea să se îmbarce în avion şi să se relaxeze.

Îşi controlă paşaportul, apoi pe cel obținut de Tony Jones. Le vîrî în buzunarul hainei. Bietul Tony Jones, îl trăsese pe sfoară. Dar, reflectă el, pornograful o meritase.

Casa începea să-i dea o senzație de claustrofobie. George înclină capul într-o parte, cu o expresie concentrată. Ascultă avid. Nimic. I se tot părea că o auzea pe Elaine strigîndu-l.

Ridică din umeri. Las' să strige, oricum n-o asculta. Duse bagajele la maşină, apoi îi veni o idee. Putea merge să-i facă o vizită maică-sii. I-ar fi plăcut s-o vadă înainte de a ajunge la Edith. Să-i facă o surpriză plăcută.

Rînji. Dacă afla că pleca la Edith, urma să moară de

ciudă. Poate că avea s-o menționeze. Dar asta însemna ca Nancy să știe unde mergea. Se încruntă. Văzînd și făcînd. Fericit că avea un plan în minte, începu să se pregătească serios. Era plăcut să fie ocupat, își spuse George. Să fie căutat. Să fie... cum spuneau tinerii în ultima vreme? Agent liber. Zîmbi pentru sine, satisfăcut; exact asta era.

Sus, în podul casei, trupul Elainei își schimbă ușor poziția, sub presiunea apei ce umplea rapid rezervorul. Flotorul blocat în scobitura spatelui se mută odată cu trupul, iar rezervorul începu să se umple și mai repede.

Patrick Kelly o sărutase pe Kate de rămas bun la șase și jumătate, iar acum se îndrepta spre un om care avea veşti pentru el. Ştiri importante, după toate probabilitățile. Încleştă pumnii, agitat. N-ar fi stricat să fie ceva concret, altfel avea să explodeze.

Traficul londonez era dens, iar Rolls Royce-ul lui Patrick era privit cu invidie și comentat. La fiecare stop, oamenii încercau să se uite înăuntru, crezînd că era cineva celebru. Patrick Kelly zîmbi pentru sine. Într-o oarecare măsură, era celebru, și nu numai în sensul la care se gîndeau oamenii aceia. Rolls-ul ajunse în urma unui cortegiu funerar, făcîndu-l să se încrunte. Îl simți pe Willy schimbînd vitezele, mai mult decît să-l fi văzut, și bătu cu pumnul în geamul despărțitor, strigînd tăios:

– Îndrăznește numai, Willy, și te omor!

Willy reveni la viteza întîi, oftînd. Acum aveau să piardă ceasuri întregi. În ultima vreme, Pat era ca o babă. Kelly clătină din cap, cu mirare. Putea să-și închipuie chipurile îndoliaților, cînd i-ar fi ocolit în viteză un *Rolls Royce*. Uneori, Willy era ca un animal.

– Nu te grăbi, ajungem curînd.

– Bine, Pat.

Kelly auzi glasul ursuz al lui Willy și continuă:

– Dă dovadă de puțin respect. E o înmormîntare, pentru numele lui Dumnezeu.

Willy își văzu de-ale lui, deși în adîncul sufletului spera

ca într-o zi Pat să-şi ia o limuzină lungă, pentru a putea merge la propria-i înmormîntare în stil mare, cu viteză şi pompă. Primul cadavru de lux!

Totuşi, nu-i pomeni nimic lui Pat. Îl încerca bănuiala că n-ar fi rîs.

Kate se furişă în casă la ora şapte, mulţumită că toată lumea dormea. În timp ce făcea duş, îşi auzi mama trezindu-se, apoi zăngănitul îndepărtat al vaselor, cînd începu să pregătească micul dejun. Intră în dormitorul ei şi răvăşi patul, zîmbind cu acest prilej. La vîrsta ei, nu mai avea de ce să-şi facă griji că petrecea noaptea la un bărbat, dar era vorba de respect. Respect pentru mama şi fiica sa. Simţea aura care continua să-i înconjure trupul. Avusese o noapte lungă. Cu Patrick, sexul era o trudă a iubirii, şi-i fusese dor de el. O, cît de dor îi fusese! Retrăi în minte dragostea făcută încet, pe îndelete. Ştia că era pierdută, dar nu-i păsa.

Mama ei scosese un as din mînecă pentru călătoria în Australia. Remarcabil lucru, cum reuşise să păstreze atîta vreme secretul banilor. Kate simţi un puternic val de afecţiune pentru ea, ştiind că Evelyn nu încerca decît să-i ia povara de pe umeri. Lizzy, la gîndul plecării, parcă era un cîine cu şase stîlpi la dispoziţie. Părea că, după toate necazurile prin care trecuseră, în sfîrşit se remedia totul. Acum, Kate nu-l mai voia decît pe Spintecătorul din Grantley – şi avea să pună mîna pe el. Iar cînd o făcea, urma să-l bage la închisoare pentru totdeauna. După care se putea concentra din nou asupra lui Patrick şi a familiei ei. Abia aştepta să se concentreze asupra lui.

Lizzy bătu la uşa camerei şi intră.

– O, mami, abia m-am trezit şi primul lucru la care m-am gîndit a fost: „Luna viitoare pe vremea asta, voi fi în Australia!" Nu-mi vine să cred. O vacanţă de şase săptămîni încheiate, în ţara lui Oz! Abia aştept.

Kate îi surîse, cu bucurie sinceră.

– Vino-aici, păpuşico.

Întinse brațele, iar Lizzy se cuibări în ele.

– Azi-noapte ai fost cu ornul ăla, mami? Cu Patrick Kelly ăla?

Kate își privi fiica în fața atît de asemănătoare cu a ei și, oftînd ușor, dădu din cap.

– Cred c-ar trebui să te ții de el, zău că-i sexy.

– A, deci asta e părerea ta, nu? zîmbi Kate.

– Mmm, pe bune.

Își sărută mama pe obraz și se ridică, arătînd foarte tînără și inocentă în cămașa de noapte albă și lungă, care părea să-i ascundă formele femeiești.

– Nici pe mine nu m-ar deranja să-mi fac de cap cu el!

O zbughi din cameră, rîzînd. Rîse și Kate, dar stînjenită. Știind tot ceea ce știa despre viața sexuală a fiicei sale, remarca devenea dureroasă. Nu datorită lui Patrick, ci ca încă un memento al faptului că fiica ei avea efectiv mai multă experiență decît ea. Kate își izgoni gîndul. Lizzy era aproape o femeie în toată firea și avusese probleme – probleme pentru care Kate se învinuia singură.

Recunoscu în sinea ei că, într-un fel, avea să se bucure conducînd-o la aeroport. Avea nevoie să scape de Lizzy, cum și Lizzy avea nevoie de libertatea ei. Ideea o întristă.

Se consolă. Aștepta cu nerăbdare diminețile cînd avea să se trezească din somn lîngă Patrick. Dar, mai presus de orice, abia aștepta să petreacă nopțile cu el.

Larry Steinberg îl introduse pe Patrick în biroul său și-și strînseră mîinile. Mai fusese o dată acolo. Larry Steinberg se ocupa de probleme legale, mai precis de latura inacceptabilă a acestora. Mai era și falsificator, și se ocupase de unele treburi ale lui Patrick pe care le considera situate dincolo de simplele plastografii. Patrick nu-l simpatiza, dar îi purta un respect ostil. Iar pentru Patrick, în materie de afaceri, respectul era adeseori de preferat în locul simpatiei.

Îi ceruse lui Larry să-i apere pe doi repomeni de-ai lui, cu cîțiva ani în urmă. Făcuseră o razie la cineva acasă ca

să-i ia maşina înapoi şi fuseseră primiţi cu ranga şi puşca fără ţeavă. Nu era ceva neobişnuit în jocurile lor; adeseori, oamenii erau nu tocmai mulţumiţi de apariţia repomenilor. Unul dintre aceştia însă smulsese ranga din mîna pontatorului şi i-o înfipsese în ţeastă, lăsîndu-l cu o cicatrice, semiparalizat şi suferind de epilepsie.

Larry aranjase ca acuzaţia de tentativă de omor să fie anulată şi să se ajungă la o înţelegere neoficială, cam crispată, care garantase un deznodămînt satisfăcător pentru toate părţile implicate. Arma cu ţeava tăiată dispăruse ca prin farmec din arsenalul Poliţiei Metropolitane şi folosită, de-atunci încoace, la două jafuri diferite, însă pe Patrick asta nu-l mai privea. Un lucru pe care-l ştia cu certitudine era că omul lovit cu ranga se afla înapoia jafurilor. Era un delincvent cu gazometrul care lucra în stil mare, iar achitarea asigurării din partea lui Patrick şi certificatele medicale îi asigurau acoperire completă.

Larry îşi suflă nasul şi smîrcîi zgomotos. Ochii săi bulbucaţi lăcrimau şi şi-i şterse cu degetele. Patrick îşi ascunse dezgustul cît putea de bine.

– Aşa deci, Larry, hai să nu ne-ascundem după deget, ce ai pentru mine?

– E ceva în legătură cu Tony Jones. A venit nu de mult la mine să-i aranjez un paşaport.

– Şi ce mă priveşte pe mine treaba asta?

– Paşaportul nu era pentru el, ci pentru altcineva, un tip din Grantley.

Patrick ciuli urechile.

– Continuă.

Larry Steinberg se mai şterse o dată la nas, cu o batistă soioasă. Ştia că, dacă lungeai povestea, oamenii îşi pierdeau răbdarea şi te ascultau mai atenţi.

– Nu mi-a plătit prea mult, domnule Kelly, reluă el, pe un ton smiorcăit.

Patrick închise ochii.

– Ascultă, Larry, vei primi banii pe capul bulangiului de cum îi am mutra. Acum fă bine şi spune-mi numele nenoro-

citului ăluia!

Larry se conformă grăbit:

– Markham îl chema. Un anume George Markham.

– Tony a spus de ce tipul voia paşaport?

Păstreaz-o pe cea mai bună pentru la sfîrşit, aceasta era deviza lui Larry.

– Aici e toată ciudăţenia; pe paşaport era fotografia lui Tony Jones.

Urmări expresia lui Kelly şi se repezi mai departe:

– Acuma, fiţi cinstit, domnule Kelly, eu nu-s decît un plastograf. Dacă sînt plătit destul, rezolv orice, dar am ştiut că e ceva-n neregulă cu toată treaba şi de-aia vă spun. La început, n-am bănuit nimic, ştiţi cum e. Apoi am citit despre analizele de sînge din Grantley şi mi-a venit ca... cum să zic, ca o revelaţie de la Dumnezeu...

Clătină din cap, pentru a obţine efectul maxim.

– Am avut de-a face cu spărgători de bancă vrînd să se retragă în străinătate, cu pleava lumii interlope. Dar, pe cinstea mea, domnule Kelly, n-aş acoperi un asasin sadic. Am auzit la radio-şanţ că îl căutaţi pe omul care-a luat viaţa fiicei dumneavoastră şi m-am gîndit că e de datoria mea să vă informez despre ce ştiam.

Aceste cuvinte Larry Steinberg chiar le credea, atît de bine îşi juca rolul.

Patrick dădu din cap.

– Sper că v-am fost măcar de puţin ajutor.

– Vei primi banii, Larry, dacă ăla-i omul, ai cuvîntul meu.

Întinse mîna, iar Larry i-o strînse. Simţind puterea animalică a lui Kelly, se cutremură lăuntric.

Bietul Tony Jones. Totuşi, judecă el, Kelly bătuse palma, ceea ce din partea lui era la fel de valabil ca un contract semnat şi parafat. Steinberg fu nevoit să facă un efort pentru a nu-şi freca mîinile de satisfacţie.

Ar fi fost un gest de prost gust, chiar şi pentru el.

Patrick ieşi din birou. Urcînd în *Rolls Royce,* strigă la Willy:

– La spelunca lui Tony Jones, imediat!

Willy porni maşina, în timp ce Patrick îl informa despre cele petrecute. Cînd ajunseră la sex shop, amîndoi erau gata să facă moarte de om.

Emmanuel fusese singur toată dimineaţa şi era extenuat. Tony nici măcar nu se deranjase să-i telefoneze ca să spună cînd venea. Singurul punct de interes constase în două întîlniri clare pentru seara, stabilite cu doi domni destul de bine îmbrăcaţi. Tony nu putea suferi ca Emmanuel să-şi facă agăţările în magazin, deşi ieşeau bani din asta. Mai mult îi auzi, decît să-i vadă, pe Kelly şi Willy intrînd. Uşa zbură de perete, împrăştiind pe jos un rastel cu reviste *Masochist Monthly*.

– Unde e? întrebă Patrick Kelly cu glas scăzut, iar Emmanuel îi percepu furia.

– Cine? răsună ascuţit, chiţcăitor, glasul băiatului.

– Tony futu-i, Jones, cine! După cine credeai c-am venit aici? După Prinţesa Diana?

– Nu ştiu unde-i. Azi n-a venit la magazin.

Willy îl înşfăcă pe Emmanuel de gît şi-l zgîlţîi.

– Unde locuieşte? Vreau să-i ştiu adresa, imediat.

Un bărbat masiv, în haine de lucru, intră pe uşă, iar Patrick îl apucă de piepţii salopetei şi-l îmbrînci pe trotuar atît de tare, încît omul nimeri în nişte trecători. Între timp, observaseră şi alţi prăvălieri ce se întîmpla şi urmăreau incidentele din puncte strategice.

Emmanuel scrise adresa, cu mîini tremurătoare. Rimelul îi curgea în ochi, usturîndu-l.

Patrick smulse hîrtia pe care i-o întindea şi-i făcu un semn din cap lui Willy, care începu prompt să devasteze magazinul. Emmanuel privea cu groază.

Indiferent ce făcuse Tony, probabil că era ceva rău. Se întrebă în treacăt dacă n-ar fi fost bine să-şi caute alt post.

După ce Willy termină, cei doi plecară. Privind rămăşiţele din jur, Emmanuel reîncepu să plîngă. Ceilalţi negustori intrară, nu înainte de a se asigura că nu mai era nici o primejdie şi, sub pretextul că-l ajutau să se calmeze, încer-

cară să smulgă cîte ceva de la el. Bănuia că era în legătură cu momentul cînd Kelly venise în căutarea băieților de închiriat şi le-o spuse şi celorlalți. Dar se vedea clar că de fapt nu ştia mai nimic.

Povestea făcu înconjurul străzilor din Soho în mai puțin de-o oră, devenind subiectul de bîrfă al zilei.

Oamenii dădeau din cap, înțelept. Tony Jones căutase întotdeauna necazul cu lumînarea şi în sfîrşit îi bătuse la uşă.

Tony însuşi află vestea cu zece minute înainte ca Patrick şi Willy să ajungă acasă la el. În timp ce aceştia îi zburau uşa din țîțîni, Tony şi Jeanette, foarte speriată, se aflau în drum spre locuința celei mai mari fiice a lor, din Brighton.

Nancy Markowitz, cum îi plăcea acum să se numească, tocmai bea o ceaşcă de ceai fierbinte. Nora ei, Lilian, făcea paturile. Nancy se încruntă. Lily gospodărea casa ca mîța cînd îşi linge labele. Cînd era ea mai tînără, locuința ei strălucea bec, arătîndu-le tuturor vecinilor ce însemna o casă curată. Petrecu din ochi, duşmănoasă, plintele din sufragerie. Le-ar fi prins bine să fie şterse de praf. Ce n-ar fi dat ea să aibă o casă frumoasă ca asta!

Clătină din cap. Lily fusese întotdeauna superficială, nici măcar copiii ei nu arătau cum se cade. Nişte gîngănii cu mutre păstoase, asta fuseseră. Şi încă mai erau, la o adică. Nancy sorbi din ceai. Ud de mîță, Lilian nu era în stare nici măcar un ceai normal să facă. Mai mult ca sigur că turna apa peste pliculețe. Frunzele de ceai adevărate ar fi fost o corvoadă prea mare pentru ea.

Trăgea de timp făcînd paturile. Nancy se uită la ceas. Era aproape douăsprezece. Clătină iarăşi din cap. Cînd te gîndeşti că nu făcea paturile pînă la ora mesei! Boarfă puturoasă.

Rămase bîndu-şi ceaiul, cu mintea scormonind după toate nimicurile posibile împotriva lui Lily; tot ce făcuse sau ce nu făcuse, în realitate sau în închipuire.

Nancy Markham avea geniul de a le găsi nod în papură altora. Toată viața, acesta fusese marele ei ideal. Reprezenta puterea sa asupra oamenilor şi o folosea, împreună cu brutalitățile şi sarcasmele, ca să-i iasă ei cît mai bine.

De fapt, Lilian zăcea în pat, citind o revistă, ea însăşi cu un ceai şi biscuiți. Savura jumătatea de oră petrecută fără soacră-sa. Era singurul moment al zilei pe care-l avea numai pentru sine, cînd vocea bătrînei nu-i agresa gîndurile, cînd clopoțelul n-o întrerupea din lucru, iar prezența nu i se putea simți ca o forță malefică. Uneori, Lily avea impresia că Nancy era o vrăjitoare. Oricît de năstruşnic părea, era singurul motiv pentru ca toată lumea s-o urască atît de mult. Inclusiv propriii ei copii. De cîte ori promisese Joseph, la adăpostul întunericului şi al plăpumii, că avea s-o întemeze într-un azil? Şi de cîte ori, ajuns față în față cu ea, bătuse în retragere? De prea multe ori.

Totuşi, Lily recunoştea în sinea ei că o asemenea sarcină n-o ispitea. Nancy o înspăimînta. Îşi înspăimînta nepoții. Îşi înspăimînta fiul. Fiul ei, pe care Lily îl iubise cîndva din toată inima, iar acum îl disprețuia pentru slăbiciunea lui, o slăbiciune de care profitase ea însăşi, după ce învățase toate trucurile de la soacră-sa. Pînă şi Elaine şi împiedicatul de George refuzaseră ca Nancy să se mute la ei.

Lilian încercă să se concentreze asupra numărului din „Best". Nu merita să stăruie asupra situației din casă. Şi-aşa era destul de apăsătoare. Totuşi, rabinul urma să sosească a doua zi. Chiar dacă practicarea religiei mozaice de către Nancy o enerva pe Lily, îi mai oferea şi o după-amiază liberă cînd putea pleca de-acasă liniştită, ştiind că tînărul rabin era prea speriat de Nancy ca s-o lase singură înainte de întoarcerea ei. Îşi stăpîni un rînjet. Cînd sosea în sfîrşit, chipul bietului băiat era de rîsul lumii. Nancy, preacuvioasă şi prietenoasă de-a binelea, era şi mai înfricoşătoare decît în obişnuita ei formă autoritară şi rea.

Lily se sili să revină cu atenția la revistă, exact în momentul cînd se auzi soneria. Se ridică pe pat. Cine putea fi? Sărind în picioare, îşi scutură în grabă hainele de firimiturile

biscuiților care ar fi dat-o de gol. Soneria se auzi din nou, iar Lily ieşi în fugă din cameră.

Între timp, începuse să sune şi clopoțelul soacră-sii. Era un clopot de şcoală, demodat, iar Lily avea uneori impresia că-i marca viața irosită. Se grăbi să deschidă.

– Bună, Lily, îi zîmbi din prag George.

– A... Ce surpriză.

George intră în holul spațios.

– Unde-i Elaine?

Vizita lui George era un şoc, dar George fără Elaine însemna un şoc şi mai mare.

– A, e la serviciu. Aveam puțin timp liber şi ce mi-am zis, ştii, hai să-i fac o vizită lui biata mama.

Fața lui Lily îngheță. Ce om în toate mințile ar fi vizitat-o pe Nancy Markham, pardon, Markowitz, dacă nu era neapărată nevoie?

Vocea lui Nancy tună din sufragerie:

– Lily, cine e? Cine dă jos nenorocita aia de uşă?

Îşi dorea ca vizitatorul să fi fost tînărul rabin; tare i-ar mai fi plăcut ca Nancy să-şi dea arama pe față în prezența lui.

Clopoțelul începu să sune furios, iar George arătă cu capul spre uşa din dreapta:

– Presupun că e acolo?

Intră în cameră.

– Bună ziua, mamă.

Glasul îi redevenise umil. Maică-sa avea întotdeauna acest efect asupra lui.

Nancy îşi regăsi rapid echilibrul.

– A, tu erai?

George o sărută conştiincios pe obraz. Simți mirosul parfumului de levănțică şi al pudrei.

– Mă gîndisem să-ți fac o mică vizită, să văd cum o mai duci.

Bătrîna pufni:

– Încă nu-s cu un picior în groapă, băiete, dacă la asta te gîndeai.

Sună iarăşi din clopoţel, cu furie. George îi privi mîna mare apucînd mînerul de lemn şi ridicînd clopoţelul peste umăr, pentru ca apoi să-l smucească spre podea.

– Lily, adu un ceainic cu ceai proaspăt.

O auziră grăbindu-se pe culoar, spre bucătărie.

– Şi vezi să fie mai tare decît pişatul ăla de ţînţar de-adineaori, mai strigă Nancy.

Se instală din nou în fotoliu. Vasăzică, fiul ei se hotărîse s-o viziteze, nu? Pe buze îi jucă un zîmbet plin de răutate.

– Azi unde-i Tessie Kilotona?

George pufni. Crudă mai era în stare să fie maică-sa.

– Elaine lucrează, mamă.

Se aşeză pe canapea şi privi prin cameră. Era într-adevăr fermecătoare; cu plafon înalt, încă păstrînd cornişa ornamentală de la început şi trandafirii de pe tavan.

– Oricum n-ar fi venit.

George îşi desprinse ochii dinspre plafon.

– Cine?

– Elaine, fireşte. Cine credeai? îşi bătu Nancy cu degetele scandalosul păr roşcat. Da', la o adică, ce te-aduce aici?

– Mamă, am venit doar ca să-ţi dau bună ziua.

– Halal. Niciodată nu m-ai mai vizitat. Ai tu vreun necaz.

– Ce fel de necaz să am? întrebă George, cu glas scăzut.

Nancy ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu? Ai făcut ceva rău, Georgie băieţaş? Mie-mi poţi spune oricînd, ştii doar.

Vocea-i devenise confidenţială şi îmbietoare.

George o privi, surprins să constate că, în ziua aceea, teama de ea părea să-i fi scăzut. În mod normal, vocea ei certăreaţă făcea din el un pachet de nervi, expresia duşmănoasă îi dădea palpitaţii la inimă, dar astăzi nu-l făcea decît să-i vină să rîdă de ea.

– Mai ai vreo veste de la Edith, mamă?

Simţi temperatura din încăpere coborînd pînă la punctul de îngheţ şi continuă:

– Eu mai aflu cîte ceva despre ea, din cînd în cînd. Ştii, o duce extrem de bine.

Văzu gura mamei sale strîngîndu-se într-o liniuţă amarnică. Se distra pe seama ei.

– De ce nu eşti la serviciu? întrebă ea, pe ton acuzator.

– Ies la pensie.

– Hm! Te dau afară, mai bine zis. Elaine i-a spus lui Gură Bogată, care mi-a zis mie, îşi împunse ea pieptul cu un deget durduliu.

George simţi că i se risipea toată încrederea.

– Nu te mai voiau, ăsta-i adevărul. Cîţi ani ai tu acuma? Cinzeşunu... cinzeşdoi. Ai trecut de coama colinei, băiatul meu.

George începea să se enerveze. De ce venise aici? Ştia ce-avea să se întîmple, ce se întîmpla întotdeauna. Strînse pumnii. Nancy se încălzea pe subiect.

– Niciodată n-ai avut ce-i trebuie unui bărbat, Georgie. N-ai avut niciodată prieteni...

– Ba am prieteni. O mulţime de prieteni, mamă. Aseară, am fost cu ei în oraş. Tare aş mai dori să nu încerci mereu să mă necăjeşti. Eşti atît de insuportabilă, mamă, nici nu-i de mirare că nu te vizitează nimeni. Cum naiba te înghit Joseph şi Lily, nu ştiu.

În timp ce spunea ultimele cuvinte, cumnata lui tocmai intră în cameră cu ceaiul. De frică, mai că scăpă tava din mîini.

– Ce-ai spus?

Vocea lui Nancy devenise precum granitul. Dar George ajunsese prea departe.

– Ai auzit ce-am spus, mamă, ai nişte urechi ca de elefant. Mereu fîlfîi din ele, ascultînd totul.

Fură o privire spre Lilian care, albă la faţă, stătea cu tava, şi se sili să zîmbească.

– Stai, lasă-mă să te-ajut, Lily.

– Pune-o pe măsuţă, te rog, murmură ea, sufocată.

Nancy îşi privi fiul printre gene. Era destul de şireată ca să-şi dea seama că, dacă o ţinea tot aşa, avea să plece, şi

nu voia. Era primul dintre copiii ei care o vizita de bunăvoie, din senin, fără a-l fi chemat.

– Să torn? întrebă George, cu glasul din nou sonor.

Singurul sunet din cameră era clinchetul ceştilor şi al linguriţelor, şi ticăitul greu al pendulei mari.

Lily îi privi pe cei doi din faţa ei. Parcă înaintea ochilor i s-ar fi desfăşurat un dans tainic. Acum soacră-sa era supusă, urmărindu-şi fiul pe sub pleoapele lăsate. Pielea ei îngălbenită dobîndise o nuanţă cenuşie pe care adineaori n-o avusese.

George, pe de altă parte, arăta bine. Ba chiar excelent. Nu-şi mai amintea să-l fi văzut vreodată arătînd atît de grozav. Avea o siguranţă de sine contrară aparenţelor. Se îmbrăca întotdeauna umil. Era un lucru ciudat şi, dacă Lily n-ar fi văzut cu ochii ei, ar fi jurat că era imposibil. Cum putea cineva să se îmbrace umil? Ei bine, George reuşea. Numai că azi, în cămaşa sa albă, cravata gri şi puloverul bleumarin tricotat de mînă arăta aproape fercheş. Îşi luă ceaiul, în tăcere.

Avea loc o subtilă schimbare de poziţii, iar Lily nu era sigură că-i plăcea sau nu. Dacă George îşi supăra mama, atunci ea, Lily, avea să încaseze proasta dispoziţie a lui Nancy, după plecarea lui.

– Eu îmi beau ceaiul în bucătărie, dacă nu vă supăraţi, am de terminat nişte treburi...

Se bîlbîia. Ieşi stîngace din cameră. Indiferent de deznodămînt, nu voia să aibă parte de el – dar lăsă uşa bucătăriei larg deschisă.

– Ei, mamă, e frumos, nu-i aşa?

Glasul lui George era hotărît.

Nancy zîmbi, un rarissim surîs sincer din partea ei. Văzînd cum îi îmblînzea trăsăturile, George simţi un nod în gît. Preţ de cîteva secunde, păru din nou tînără. Văzu gingăşia pe care o manifesta cîteodată, îngăduind uneori să răzbească prin învelişul aspru. Era surîsul fetei din tinereţe, de demult, foarte demult, înaintea căsătoriei, a naşterii copiilor şi a celeilalte vieţi.

Înaintea bărbaților.

George își dorea cu fervoare s-o fi cunoscut atunci. Nutrea iluziile lui despre maică-sa, avea nevoie de ele. Nu putea accepta ideea că, încă din copilăria lui, fusese o forță a răului. Că se folosise de bărbați spre propriul ei avantaj încă de la începuturile adolescenței. Că Nancy Markham își petrecuse toată viața uzînd și abuzînd de oameni, și cel mai mult de propriii ei copii.

– Acolo, în gheridon, sînt albumele mele cu fotografii. Adu-mi-le, Georgie.

George luă albumele voluminoase și i le puse pe genunchi.

– Așază-te la picioarele mele, să depănăm amintiri.

Se supuse, ca pe vremuri, cînd cuvîntul ei era literă de lege.

Nancy începu să întoarcă paginile, cu ochii îndulciți de nostalgie.

– Ia, uită-te la asta, Georgie. O mai ții minte?

Îngenunchind, George privi fotografia. Îl reprezenta pe el, cam la vîrsta de cinci ani, cu mama lui. Nancy purta un costum de baie din două bucăți, foarte picant pentru vremurile acelea, privind în obiectiv cu o expresie bosumflată. Părul îi stătea impecabil; picioarele ei lungi și frumoase erau parțial acoperite de un băiețel ce ținea în mînă o uriașă vată pe băț. George își văzu pantalonii scurți și largi din care ieșeau picioarele ca două bețe, părul tuns perie și chipul ca al unui spiriduș serios.

Era o zi care i se întipărise în memorie, fiindcă fusese frumoasă. O zi fericită. Rară. Momentul îi reînvie în piept ca o pasăre captivă, bătînd cu aripile în coastele lui. Simți din nou mirosul verii, al nisipului și al oamenilor. Măgărușii, vata de zahăr și aroma margarinei topite din tartinele cu gem. Aproape că putu simți gustul gemului de fragi, scrîșnind de nisip desprins de pe degetele nespălate. Atinse încă o dată, aproape, apa albastră și sărată a mării. Fusese o zi atît de frumoasă, de la drumul cu trenul, dimineața în zori, pînă la epuizarea somnoroasă cu care se culcase în așter-

nutul scrobit, gata să adoarmă buştean. Şi-o amintea pe Nancy sărutîndu-l la culcare. Faţa ei ca o piersică, zîmbindu-i.

– Era la Camber Sands, Georgie băieţaş. Frumoase zile au fost. Pe-atunci, arătam ca un tablou. Atrăgeam toate privirile, toate cele, pe vremea aia.

– Şi acum arăţi minunat, mamă.

Era o minciună blîndă, ceea ce dorea, ce aştepta să audă.

– Ei, poate nu la fel de bine ca atunci, dar nici prea rău pentru vîrsta mea, mm?

Şi vocea-i era mai blîndă, aproape glumeaţă. Cînd vorbea despre sine însăşi, Nancy era animată şi fericită.

Dădu pagina. De astă dată, urma o fotografie cu ea singură. Un bust. Cu buzele abia despărţite, arătîndu-şi dinţii albi, perfecţi. Părul arămiu închis îi încadra faţa, şi avea pe buze un ruj portocaliu viu. Fotograful colorase manual imaginea, prinzînd nuanţa exactă a părului şi pielii.

Nancy atinse pagina cu degetele ei zbîrcite, mîngîind fotografia.

– Îmi amintesc de parc-a fost ieri. Omul care a făcut poza spunea că ar fi trebuit să mă fac model. Aveam o structură osoasă perfectă, aşa zicea.

„Şi ştia el ce ştia," continuă George în sinea lui. „S-a mutat o vreme la noi, dacă ţin bine minte." Închise strîns ochii. Revedea atît de limpede ziua aceea. Se fotografiaseră cu toţii, după care mama lor îi trimisese acasă. Şi-o imagina în minte pe Edith, mînîndu-i spre autobuz, apoi acasă, făcîndu-le ceva de mîncare. Mai tîrziu, venise şi mama lui, cu bărbatul acela, un individ voinic şi vorbăreţ, cu mustăcioară subţire, ca trasată cu creionul, şi un costum cadrilat *Prince of Wales*. O adusese acasă pe mama lor, cam beată, plus un pachet cu peşte şi cartofi prăjiţi, care-i cuceri imediat pe Joseph şi George, văzînd că nu uitase de ei. Le mai adusese şi o sticlă mare de Tizer, după care îi făcuse pe toţi să rîdă cu istorii de cînd făcuse armata. Le povestea celor doi băieţei cu ochi avizi cum împuşcase

el friți.

Apoi, în aceeași noapte, mult mai tîrziu, George se trezise cu dureri de burtă de la pește, cartofii prăjiți și Tizer. În drum spre toaletă, auzise gemete răsunînd din camera mamei lor. Deschisese încet ușa, să vadă ce era. Își văzuse mama îngenuncheată pe pat, cu bărbatul acela. Omul își ținea mîinile în părul el lung și des, răsfirîndu-l în jurul capului, trăgînd de el. Gemea:

– Așa, Nance. Suge-o toată, Nance.

Vedea trupul gol al mamei sale în lumina slabă a flăcărilor, îi vedea capul și gura mișcîndu-se în sus și în jos pe membrul bărbatului. Apoi, individul îl zărise. Trăgînd-o pe Nancy la o parte de păr, își acoperise goliciunea cu un cearceaf. George văzu prea tîrziu furia de pe fața mamei lui.

– Ieși afară, băgăcios neobrăzat ce ești!

În clipa următoare, se dădea jos din pat, cu fața schimonosită de nervi și bărbia mînjită cu ruj. Venea spre el cu pașii ei lungi, căscînd gura ca o peșteră neagră.

George avea trei ani pe-atunci.

– Uite, Georgie, ia uită-te la asta.

Reveni în prezent.

– Uite ce rochie aveam. Mi-amintesc că am făcut economii o veșnicie, pentru rochia asta.

George se sili să privească fotografia. Își simți bătăile repezi ale inimii potolindu-se.

– Cine-i fata de lîngă tine?

– Asta, Georgie băiețaș, e Ruth Ellis.

Privi atent fotografia.

– Lucram la clubul ei. Se numea „Micul Club", nici mai mult, nici mai puțin. În Knightsbridge.

Nancy își privi fiul, cu un vag zîmbet pe buze, bucurîndu-se de șocul pe care i-l provoca.

George cercetă din nou fotografia.

– Avea un bordel.

– Nu tocmai bordel, Georgie băiețaș. Mai degrabă un club pentru gentlemeni.

George o privi în față, şi-i văzu licărul din ochi. Acum îşi folosea trecutul, trecutul pe care nu-l pomenise nici unui suflet de om, pentru a încerca să-l umilească, să-l intimideze. Din bunică habotnică, întruchipare a bunei-cuviințe, revenea la zilele de curvăsărie, pentru a-l înjosi. O cunoştea atît de bine. Cît de fățamică putea fi. Îşi amintea cum o insultase pe Edith atunci, cînd rămăsese gravidă; îşi amintea falsa impresie de sărăcie sclivisită pe care-i plăcea să le-o dea vecinilor. Îşi amintea cum le spusese tuturor despre căderea lui Edith în dizgrație. Acum, adevărata ei viață putea fi folosită pentru a-şi lovi unul dintre copii, şi o folosea fără preget. Simți nevoia s-o lovească.

Nancy privi chipul fiului ei, bănuind la ce se gîndea. Vechea răutate îi revenise.

– Odată, cineva mi-a spus: „Nancy, tu şezi pe o mină de aur". Cîtă dreptate avea! Şi ştii cine-a spus-o? Fratele tatălui tău. Am fugit cu el. Tatăl tău n-a murit, George. Eu l-am părăsit.

– Ai spus că era mort! Crezusem...

Nancy rîse iar.

– E mort, acum. A murit de vreo zece ani. Poliția mi-a dat de urmă şi m-a anunțat. Crăpase într-o chichineață din sudul Londrei. Era mort de zece zile cînd l-au găsit. Obraznicii de bulangii voiau ca eu să plătesc înmormîntarea! Le-am spus unde să şi-o bage, cu toate cele. Nu era bun de nimic, Georgie, netotu' dracului. Nici măcar să moară cum se cade n-a fost în stare. Singur pînă-n ultima clipă.

George simți că se ridica de jos, conştient că picioarele îi amorțiseră la un moment dat, aşa cum stătea în genunchi, iar în clipa următoare, o plămui. Ştiu că o lovise, căci auzi trosnetul palmei desfăcute în contact cu obrazul fleşcăit, simți forța capului ei zvîcnind înapoi şi-i auzi urletul scandalizat.

Lily, în dreptul uşii, țopăia de pe un picior pe altul, agitată.

– Tîrfă spurcată! Tîrfă murdară şi scîrboasă!

În colțurile gurii i se adunaseră clăbuci de salivă.

– Tatăl meu trăia. M-ar fi putut salva de tine. Ne-ar fi putut salva pe toți de amanții și de apucăturile tale desfrînate. Lăsai bărbații să se-atingă de mine, pentru bani... Să mă atingă și să mă folosească!

Mintea-i era ca un ulcer în erupție, revărsîndu-și toată ura. Ajunsese primejdios de aproape de lacrimi, așa că și le înghiți.

– Futu-te-n cur de curvă scîrnavă! Boarfă împuțită!

Toată viața se desfătase rănindu-l, în timp ce altora le vindea plăceri la mezat. Simți bila ridicîndu-i-se în gît, arzîndu-l. Strînse din buze, ca să n-o împroaşte pe femeia aşezată în fața lui cu acelaşi rînjet batjocoritor.

– Nici unul dintre copiii mei n-a fost vreodată cît de cît dibaci. Toți ați fost ca el, slabi și bolnăvicioşi. Pe toți v-am urît.

Vocea-i era plină de răutate şi de altceva.

De frică.

Se temea de el, de ceea ce provocase. De posibilul deznodămînt.

George căzu într-un fotoliu. Deodată, se simțea extenuat. Greşise venind aici. Ar fi trebuit s-o ştie. Îi furase copilăria, inocența şi tatăl.

Pe-aceasta din urmă nu i-o mai putea ierta niciodată.

De cîte ori fugise de la ea, numai ca să fie adus înapoi, cînd tot timpul avusese un tată la care să se fi putut refugia. Un bărbat care să-l îngrijească bine.

Își privi mama, parcă văzînd-o pentru prima oară. În sfîrșit, o ura sută la sută. Îl dezgusta. Era o tîrfă. Toate erau tîrfe, pînă la ultima.

Deodată, izbucni în rîs, un rîs ascuțit, vecin cu isteria, şi acest sunet înfricoşător o făcu pe Lily să năvălească în cameră.

Cățeaua bătrînă! Toți acei ani de boscorodeli ipocrite, de a-l asculta pe Joseph flatînd-o, Lily rămînînd mereu a doua pe lîngă monumentul de virtute care suna din clopoțel ca o învățătoare dementă, răcnind: „Adu-mi aia, adu-mi ailaltă!" Cînd, în realitate, fusese o prostituată ordinară!

– Vacă bătrînă şi mincinoasă!

Tot rafinamentul lui Lily, cîştigat cu atîta trudă, se risipise.

– Ai făcut trotuaru' pe mă-ta!

Nancy îşi privi nora, cu ochii ca două crîmpeie de cremene.

– Ne-ai scos pe toţi din minţi. Ei, a-nţărcat bălaia, fata mea. Azilul te mănîncă. Puţin îmi pasă cît o costa. Stai numai să vină Joseph! Îţi dau eu ţie Ruth Ellis! Mare păcat că nu te-au spînzurat dracu' pe *tine,* curvă bătrînă!

George se şterse la ochi cu batista şi, aruncînd o ultimă privire spre mama sa în sfîrşit înfricoşată, ieşi din cameră şi din casă. Răcnetele lui Lily răsunau în urma lui.

Porni maşina. Pe bancheta din spate avea valiza gata pentru vacanţă.

Abia aştepta să-i spună lui Edith. George ştia că n-avea să-şi mai vadă niciodată mama.

Patrick Kelly se îndrepta spre Brighton. Nu-i trebuise mult pînă să afle adresa familiei lui Tony Jones. La nevoie, putea să-i ia fiica mai mare ostatică, pînă ieşea Jones la iveală. N-avea să dureze mult ca bîrfa din străzi să ajungă la el, Patrick o ştia bine.

Rolls Royce-ul opri la o adresă din Steyning. Kelly dădu din cap spre Willy şi coborîră din maşină. În micul bungalou, Tony Jones bea scotch, sub privirile soţiei. Îşi ţinea pe genunchi nepoata, Melanie.

Fetiţa îşi iubea bunicul şi stătea cuibărită la pieptul lui lat. Fiica lui Tony deschise uşa şi se dădu tăcută la o parte, în timp ce intrau.

Patrick dădu din cap spre tînăra femeie. Nu era părtaşă, ştia.

– Unde-i, iubito?

Arătă spre o uşă din capătul culoarului.

– Acolo. Ascultaţi, domnule Kelly, e şi fetiţa mea cu el...

Fără s-o ia în seamă, intră în cameră.

– Salut, Tone, de mult nu ne-am mai văzut. Am venit să

te iau la o plimbare cu maşina. Să mai schimbăm oarece vorbe.

Tony Jones păli. Fetiţa din poală îi simţi spaima şi-l cuprinse şi mai strîns.

Kelly îi privi părul lung, blond, şi enormii ochi albaştri. Ar fi putut să fie Mandy a lui, cînd era mică. Întinse mîna, mîngîindu-i părul ca un puf moale.

– Hai salut, drăguţă. Cum te cheamă?

Fetiţa privi în sus şi se hlizi, dezvelindu-şi dinţişorii ca nişte perle.

– Melanie Daniels si am t'ei ani.

– Eşti fetiţă mare pentru vîrsta ta, nu-i aşa? Lasă-l pe tata-mare să-şi ia paltonul, iubito, pînă stăm noi doi puţin de vorbă.

Copilul îşi privi bunicul şi se bucură văzîndu-l că dădea din cap a încuviinţare. Conchise că îi plăcea omul cel înalt cu palton lung. Willy îl privi fascinat pe Patrick cum lua mîna fetiţei într-a lui. Apoi îl însoţi pe Tony Jones să-şi ia paltonul. Tony deschise gura să vorbească, dar Willy îl făcu să tacă.

– Se vede că te-ai scrîntit, de-ai crezut că-l poţi păcăli pe Pat, pentru bălegarul ăla.

Tony lăsă capul în piept.

Melanie stătea pe genunchiul lui Patrick, delectîndu-l cu poveşti despre viaţa ei.

– Am un pisoias pe nume Sooty. Tu ai pisic?

Patrick clătină din cap.

– Da' un cuţu? Ai un cuţu?

Patrick îi zîmbi cu sinceră voie bună. Era o fetiţă încîntătoare.

– Vă pot face o cafea, domnule Kelly?

Vocea Jeanettei era plată. Îl cunoştea destul de bine pe Patrick Kelly ca să ştie că nepoata ei era în siguranţă. Fusese prietenă cu Rene, în urmă cu mulţi ani. Era convinsă că Patrick avea să-şi amintească.

– De ce nu? o privi el în ochi. Îmi pare rău pentru tot, Jeanette, dar ştii care-i situaţia.

Nu-i putu înfrunta privirea, aşa că se duse în bucătărie. Willy şi Tony reveniră în cameră.

– Si mă duc la scoala de zucat, continua Melanie să sporovăiască, distrîndu-l pe Patrick cu conversaţia.

– Serios? Şi ce faci acolo?

Melanie îşi muşcă buza de sus, îngîndurată.

– Cîntăm si pictăm, cîteodată. Io stiu să cînt „Loţile autobuzului", pînă la capăt.

Această ultimă informaţie fu exprimată printr-o smucitură a pletelor blonde, care-l făcu pe Kelly să rîdă.

– Eşti o fetiţă deşteaptă, Melanie.

– Tata-male spune că sînt flumoasă ca un tablou. Si cîntă cîntecele mele. Nu-i aşa, tată-male?

Tony dădu din cap, privind scena din faţa lui.

Uitîndu-se direct la el, Patrick spuse:

– Şi ce cîntece îţi cîntă?

– Pot să cînt unu', tată-male? Te log?

Tony încuviinţă din nou, iar fetiţa începu să cînte.

Patrick îl lăsă pe Tony Jones să mai fiarbă în suc propriu încă douăzeci de minute, pînă se hotărî să plece. Între timp, Melanie se înamorase atît de tare de el, încît urlă ca din gură de şarpe că voia să meargă cu ei. Ţipetele sale îi urmăriră pînă afară.

Insistase s-o sărute toţi trei, iar Patrick trebui să se încrunte sever la Willy pentru a-l face să se supună. Pe de altă parte, Patrick o mîngîiase pe cap şi o consolase înainte de plecare, bucurîndu-se de nevinovăţia şi drăgălăşenia ei; o inocenţă care-i amintea de o altă viaţă, o viaţă cînd avea soţie şi copil.

În maşină, se întoarse spre Tony:

– Fermecător copil. Precis că eşti foarte mîndru de ea.

Tony dădu din cap, neputînd răspunde.

– Nu-i aşa că-i drăgălaşă mititica, Willy?

Acesta întoarse pe jumătate capul de la volan:

– A, mda.

Patrick continuă, pe ton de conversaţie:

– Imaginează-ţi ce-ai simţi dacă cineva ar răpi-o, ar

sodomiza-o şi pe urmă ar lăsa-o moartă pe o podea murdară. Cu jumătate din țeastă făcută praf, cu părul lipit de pardoseală într-o băltoacă de sînge. Dacă ar trebui s-o vezi murind, încet, în chinuri, pe un pat de spital. S-o vezi luptîndu-se ca să trăiască, după operații în care i s-a tăiat puțin cîte puțin craniul fiindcă i se umflase prea mult creierul în cap. Ți se face rău numai cînd te gîndeşti, nu-i aşa?

Tony dădu din cap, abia perceptibil.

– Ei, acum poate vei înțelege de ce ai să capeți cea mai împuțită chelfăneală din viața ta, nu? Dar mai întîi vreau adresa pizdosului ăluia, telefonul, codul poştal. Vreau să aflu tot ce ştii despre el. În regulă?

Tony confirmă din nou.

Cel puțin, Kelly nu spusese că avea să-l omoare. În ce-l privea pe Tony, era un rezultat bun.

Cartea a doua

Capitolul 26

George se cază la hotelul Hilton din Gatwick. Era tulburat. Ştia că n-avea să poată dormi.

Deschise valiza. Îşi împachetase una dintre revistele sale favorite, iar în astă seară avea nevoie de ea. O deschise la paginile din mijloc. O fată îl privea din fotografie. Avea păr arămiu autentic. George ştia că era veritabil, căci aceeaşi culoare se afla şi sus, şi jos.

Se dezbrăcă şi-şi agăţă ordonat hainele în dulap, după care, în chiloţi, se întinse pe pat să se relaxeze. A doua zi pe vremea aceea, avea să se afle în S.U.A. Îşi îngădui un rînjet. Urma să fie în Florida, începînd o viaţă nouă.

Vîrful limbii îi ieşea prin colţul gurii, în timp ce-şi concentra energiile, elaborînd diverse situaţii şi distracţii cu fata din revistă.

George începea să se simtă mai bine.

Patrick îi zîmbi lui Tony Jones.

– Deci vrei să spui, Tony, că ţi-ai făcut analiza sîngelui în locul ăluia?

Tony dădu din cap, cu ochii aţintiţi spre podea.

– Chiar te-ai dus şi ai dat sînge – sînge pentru analiza pe care *eu* o plătesc – astfel ca maldărul ăla de căcat să umble liber?

– N-a fost aşa, domnule Kelly. Mă apucase de boaşe...

– Te-apuc eu de ele într-un minuţel, colega, se auzi glasul lui Willy, încet, ameninţător.

Tony îl privi pe Patrick, deznădăjduit.

– Vînd filme muc şi sfîrc. A cumpărat şi el. A zis că mă dă-n gît...

În glas i se simţea disperarea.

Un timp, domni tăcerea. Kelly şi Willy îl priveau amîndoi pe omul din faţa lor, cu ochii îngustaţi, parcă încercînd să

înțeleagă ce aveau în față.

– Filme muc? Vinzi filme muc. Faci afaceri cu scîrnăvii care închiriază băieței, vinzi moarte şi vrei să fiu îngăduitor cu tine? Vrei să spun: „A, nici o grijă, Tone, cît timp scoți un cîştig frumuşel..."?

Patrick îşi luă avînt şi începu să-i care la pumni în față şi cap. Îşi simțea falangele învinețindu-se în contact cu țeasta lui Tony Jones, simți prima şuviță de sînge cînd arcadele i se sparseră şi tot nu se putea opri. Mînia îi bîntuia prin cap, alimentată de imagini ale feței şi trupului zdrobit al lui Mandy. De cunoştința faptului că fusese sodomizată, violată şi umilită de un sadic care nu avea mai multă considerație pentru ea decît pentru un cîine turbat.

Şi totul, numai din vina ăstuia! El fusese codoşul, mijlocul prin care acel George Markham îşi hrănea fanteziile bolnave. Într-un tîrziu, istovit, se duse în colțul garajului. De afară se auzea rîcîitul Rottweiler-ului care aparținea unuia dintre repomenii lui. Amuşina pe sub uşă, scoțînd mici schelălăieli. Din cînd în cînd, îl auzea pe Jimmy Danks potolind fiara. Lui Patrick îi trecu prin minte că era posibil ca în curînd Tony să fie mort.

Ridică din umeri. În acel moment, nici nu-i prea păsa. Îşi înfrînă lacrimile; nu era sigur dacă erau de furie sau de tristețe. Numai la copila lui se putea gîndi. Avea întîietate asupra tuturor. Nu mai putea face nimic ca s-o aducă pe Mandy înapoi. Accepta situația, dar avea să-l găsească pe acel George Markham şi să-l facă să plătească scump pentru ceea ce făcuse. Nu numai pentru Mandy, ci şi pentru toate celelalte.

Auzi un geamăt şi, întorcîndu-se, văzu că Tony Jones îşi recăpăta cunoştința. Patrick îl privi aduncîndu-se de pe duşumeaua murdară şi aşezîndu-se iarăşi pe scaunul şubred. Deschise uşa şi-i făcu un semn din cap omului cu Rottweiler-ul. Apoi mai aruncă o ultimă privire spre Tony Jones şi, chemîndu-l pe Willy, ieşi din garaj. Acum cîinele trăgea de lesă, adulmecînd aerul. Fălcile sale enorme clămpăneau, cu sunete seci. Kelly se opri lîngă maşină,

privind cum omul scotea zgarda şi-i dădea drumul cîinelui să se repeadă în garaj, închizînd uşa după el.

Cînd Tony Jones îşi dădu seama ce se întîmpla, şaizeci de kilograme de muşchi se aruncau deja asupra lui.

Kelly şi Willy plecară, în urletele lui de groază. Stăpînul cîineiui îşi răsuci o ţigară. Le făcu semn vesel cu mîna, în timp ce se îndepărtau.

George se îmbrăcase şi ieşise din hotel la orele opt şi treizeci şi şapte. În seara aceea nu se putea destinde. Nici chiar revista nu reuşise să-l facă să se simtă mult mai bine. Mama lui îl tulburase atît de tare! Se plimbă o vreme cu maşina, prin cap învîrtindu-i-se lucrurile pe care i le spusese.

Tatăl lui nu fusese mort. Îşi amintea doar un bărbat înalt şi slab, cu păr blond-închis şi miros de tutun. George îşi amini că stătea împreună cu el într-un şezlong mare. Apoi, într-o zi, plecase.

Cele mai vechi amintiri despre mama lui constau în momente cînd ea îl lua în braţe şi-l săruta pe gură, ţinîndu-l strîns, cu toate că încerca să scape. Braţele ei îl strîngeau ca nişte cercuri de oţel.

Se cutremură.

O maşină claxonă, iar George se smulse din reverie, pentru a constata că ajunsese la un giratoriu. Demară şi coti pe prima la dreapta. Privind indicatorul, află că se afla pe A26, îndreptîndu-se spre Maidstone. Poftim, iată cît de răvăşit era. Condusese maşina fără a-şi da măcar seama încotro mergea.

Numai mama lui putea să-l răscolească atît de mult.

O luă pe drumul lăturalnic care ducea la Nettlestead. Trecuse de nouă şi jumătate. George înainta încet, căutînd să-şi adune gîndurile.

Apoi, văzu o femeie, la vreo treizeci de metri mai în faţă. Stătea lîngă un *Range Rover* mare, efectiv făcîndu-i semn să oprească!

George trase maşina în spate şi coborî geamul. Cynthia Redcar o luă la fugă spre el, cu canadiana largă, bărbă-

tească, deschizîndu-i-se din goană. Rămăsese în pană de treizeci de minute.

– Ascultați, îmi cer mii de scuze că vă deranjez, dar mi s-a stricat mașina.

George îi văzu dinții albi și părul negru, bogat. Avea bărbie prelungă și oricine o privea observa că era genul „călos".

– Puteți vă rog să mă duceți să caut ajutor? Trebuie să-i telefonez soțului meu, i s-o fi făcut rău de îngrijorare.

Și îi zîmbi din nou.

– Care să fie problema?

Femeia își strînse canadiana pe trupul subțire, strîmbîndu-se.

– Nu mă pricep o iotă la mașini, teamă mi-e. Pur și simplu s-a oprit, a murit sub mine. Of Christoase, iar o luăm de la-nceput.

Reveni în fugă spre *Range Rover,* de unde se auzeau scîncetele unui copil.

George coborî din mașină și porni după ea.

Femeia ținea la piept un copil de vreun an și jumătate, mîngîindu-i cu blîndețe capul brunet și gîngurind așa cum numai mamele știu. Ridică sprîncenele spre George.

– Mare pacoste, sărăcuțul, îi e frig și foame.

Își luă geanta de pe bancheta din spate și se apucă să încuie *Range Rover*-ul. Apoi se opri în fața lui George, gata de plecare, așteptînd cu sprîncenele înălțate întrebător.

Zău că era un omuleț ciudat, își spuse ea. Nu scotea aproape nici o vorbă. Porni spre *Orion,* cu pas hotărît. Deschizînd portiera din spate, depuse copilul, care între timp se calmase, pe canapea și se așeză alături, vorbind încet și mîngîindu-i picioarele. George îl văzu închizînd ochii și relaxîndu-se. Frumoasa imagine îl captiva.

Văzîndu-l că o privea, femeia zîmbi.

– Mai am trei ca el acasă, teamă mi-e. Sper că Dicky nu uită să le dea de mîncare! Uneori, nu-i de nici o nădejde. Totuși, fac prinsoare că a hrănit caii, de ei nu uită niciodată!

Rîse voioasă. George o privea lung, iar Cynthia simți primul fior de neliniște.

– Ascultați, nu vreau să insist, dar dacă m-ați putea duce doar pînă în sat?

Ridică din nou sprîncenele, de astă dată cu speranță.

George privea în jur. Drumul era pustiu. Dacă se afla acolo de o jumătate de oră, atunci reieșea clar că era foarte puțin circulat. În dreapta se întindeau păduri, în stînga o porumbiște. Căută în buzunarul paltonului, iar mîna sa apucă prăselele cuțitului. Era rece la atingere. Drumul avea felinare, dar lumina era scăzută, ca și cum constructorii ar fi știut că nu se folosea prea des.

– Locuiți departe?

– Nu, cam la opt mile. Problema e că, la vreo milă mai încolo, lumina încetează și nu mă atrage să umblu pe jos prin întuneric.

Vocea-i era plină de viață. George bănui că era o companie foarte amuzantă. O și vedea jucîndu-se cu copiii, cocîndu-și singură pîinea. Părea genul care-și făcea griji pentru pătura de ozon și pădurile tropicale. Și călărea.

George chicoti.

– S-a-ntîmplat ceva? Dacă vă încurc...

Acum părea și mai nesigură, iar George îi văzu ochii scrutînd drumul după alte vehicule. Chipul îi încremeni într-o mască întunecată. Copilul începuse să sforăie încet, iar George rînji:

– Jos din mașină.

– Mă... mă scuzați?

O apucă de brat:

– Am zis: dă-te jos din mașină.

Dădu să ia și copilul, iar George scoase cuțitul:

– Lasă-l acolo.

Cynthia Redcar se holbă la el. Confuzia din ochii ei negri era vizibilă. George putea efectiv să-i simtă mirosul fricii. Ieși din mașină, cu mișcări poticnite.

– Scoate-ți haina și acoperă-l. Pare să-i fie frig.

Cynthia rămase ca trăsnită, privindu-l.

George îşi dădu ochii peste cap. De ce erau femeile mereu atît de dificile?

O plămui peste obraz, cu putere.

– Nu mă enerva, te previn. Fă ce spun eu şi totul va fi bine.

Cynthia îşi scoase canadiana. Vîntul o muşcă de braţe. Aşternu uşurel haina peste copil.

– Acum, închide portiera şi să mergem la o plimbăricâ.

Peste un minut, se aflau în pădure. În penumbră, Cynthia îi simţi mîna atingînd-o pe sîni şi instinctiv i-o împinse.

– Cum îl cheamă pe băiat? întrebă el, încet, ameninţător, iar Cynthia simţi primejdia ca pe o lovitură fizică.

– Te rog... te rog, nu-i face nici un rău lui James. Fac orice, numai nu te atinge de băieţelul meu.

Aşa mai venea de-acasă.

– Scoate-ţi hainele.

O privi cum bîjbîia la nasturii blugilor. Cum îşi scoase puloverul peste cap. Ochii nu i se desprindeau o clipă de el. Îi vedea tremurul mîinilor în timp ce se mişcau.

Avea sîni mari, lăsaţi. George bănui că erau brăzdaţi, putu vizualiza venele vinete rămase de la alăptat. Patru copii spusese că avea? Iarăşi gîndea ca prin ceaţă. Frica femeii îl excita. Îi plăcea frica. Îi plăcea să fie stăpîn. Acum femeia stătea desculţă, cu braţele încrucişate peste sîni, încercînd să-şi ascundă goliciunea.

– Culcă-te jos.

– Te rog... oricine-ai fi, nu face asta.

Vocea-i era înecată de lacrimi.

– Culcă-te.

Păşi spre ea, iar Cynthia tresări cînd lama cuţitului i se apropie de faţă. Se culcă pe pămîntul umed şi rece, cu mîinile între coapse. George o privi cîteva secunde, înainte de a-şi scoate haina şi a îngenunchea în faţa ei, desfăcîndu-i forţat picioarele cu genunchii.

– Ai să-mi faci cîteva lucruri, dragă. Şi dacă, dar numai dacă, le faci foarte, foarte bine, îţi dau drumul acasă.

Se descheie la pantaloni.

Cynthia simți un val de greață.

George era fericit din nou. Ziua nu fusese chiar atît de rea, la urma urmei.

Kate bătu în uşa lui Patrick la ora nouă şi jumătate. Îi deschise chiar el.

– Ți-am primit mesajul, Pat, totul e în ordine?

– Mda. Am avut nişte treburi, atîta tot.

Intrară în salon, iar Patrick tumă de băut pentru amîndoi. Kate îşi scoase mantoul şi îl puse pe un scaun. Privi prin încăperea familiară, simțindu-se cuprinsă de o văpaie caldă. Îi plăcea casa lui Patrick, foarte mult îi plăcea.

– Afară e tot frig, Kate?

– Da, e clar că în curînd o să plouă.

Se aşeză pe canapea şi sorbi din pahar.

– Eşti sigur că e totul bine, Pat?

Patrick tresări. Se gîndea la viitorul apropiat, cînd avea să pună mîna în sfîrşit pe George Markham.

– Sigur, răspunse el scurt, încercînd să se calmeze. Am avut nişte mici greutăți cu unul dintre repomeni, asta-i tot. Se întîmplă mereu.

Ar fi trebuit să-i lase un mesaj la mama ei, spunîndu-i că aveau să se întîlnească a doua zi. Nu trebuia să stabilească întîlnirea pentru astă seară. Se înțeleseseră pentru ora opt, şi-i telefonase mamei sale, spunîndu-i să-i transmită lui Kate că se amîna pentru nouă şi jumătate. Făcuse o greşeală. Dacă afla ce avea de gînd să facă în noaptea aceea...

– Ce fel de greutăți? întrebă Kate, preocupată. Patrick o privi, simțind o asemenea afecțiune pentru ea, încît îi venea să plîngă.

– Nici un motiv de îngrijorare, Kate. Tu cum stai?

Glasul i se mai îmblînzise. Kate îl privi aprinzîndu-şi o țigară. Îi tremurau mîinile.

– Bine. Analizele de sînge merg din plin.

– Nu mă îndoiesc, răspunse el sec.

Îi venea să-i spună că totul era o pierdere de timp, că

Spintecătorul din Grantley, George Markham, plătise un alt om să facă analizele în locul lui. Era o mascaradă nenorocită, totul.

– Facem ce putem, să ştii, continuă Kate încet, stîrnindu-i un moment de vinovăţie fugară. Imediat, o înlocui teama. Dac-ar fi ştiut, numai, ce urma să facă... Ar fi însemnat sfîrşitul relaţiei lor. Ceea ce-i făcuse lui Danny Burrows era nimic pe lîngă ce avea să simtă Kate cînd Markham era găsit omorît. Lui Patrick nu-i păsa dacă-l prindeau, cîtă vreme ucigaşul îşi plătea fapta.

Kate era îngrijorată. Arăta încordat ca o coardă de arc. Parcă ar fi ştiut un secret devastator, fără însă a-l putea dezvălui nimănui.

– Ai mîncat, Pat?

Patrick nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Vorbea exact la fel ca mama lui: ori de cîte ori se producea cîte o criză sau alt necaz, voia să le dea tuturor de mîncare. Mîncarea era modul unei femei de a vindeca. Numai de-ar fi mers atît de uşor.

– Vino aici.

Era un ordin.

Kate puse jos paharul şi se apropie. Rămase în faţa lui, cu mîinile în şolduri.

– Fii sigur că nu-mi place tonul tău!

Rîdea, iar Patrick simţi un fior în pîntec, ca o mînă strîngîndu-l de măruntaie. Ştia ce încerca să facă. Kate credea că avusese o zi proastă din cauza lui Mandy şi căuta să-l înveselească. Şi se pricepea. Kate era o femeie de ispravă. O trase pe genunchi şi-şi strecură mîna sub puloverul ei, frecîndu-i pielea fină a sînilor.

– Of, Kate...

Era un tînguit din adîncul inimii, iar Kate îl simţi ca pe o lovitură fizică.

– Patrick, spune-mi ce s-a întîmplat. Vreau să-ncerc să te-ajut. Ai vreun necaz?

– Nu. Nimic de genul ăsta, îţi jur.

– Atunci, de ce eşti aşa? Din cauza lui Mandy? Stai ca

pe ace, din cine ştie ce motiv.

Coborî vocea:

– Mandy e cauza, nu-i aşa?

Oricum nu-i putea spune adevărul.

– Mda... de Mandy e vorba.

– Ți-e dor de ea? E firesc, să ştii. Adesea îi loveşte pe oameni dintr-o dată. Am mai văzut-o întîmplîndu-se.

Îl privea cu o expresie deschisă, iar Patrick îşi simți bătăile inimii accelerîndu-se. Voia să-i spună că îi era dor de ea în fiecare clipă din zi şi din noapte; că o avea alături dimineața cînd deschidea ochii şi seara cînd îi închidea. Nici chiar visele nu-l ajutau să evite simțămintele de zădărnicie. Acum însă îl avea pe făptaş în mînă şi în noaptea aceea urma să comită o crimă. Şi abia aştepta!

Ştia însă că ea nu i-ar fi înțeles nevoia. Nevoia de a-l distruge pe omul care nimicise singurul lucru decent din viața lui. Avea să-l purifice. Ştia că se putea minți singur, spunîndu-şi că scăpa lumea de-o scîrnăvie. Aşa se exprimase Willy. Însă, în adîncul său, ştia că asta nu reprezenta decît o mică parte. Ceea ce dorea era răzbunarea. Răzbunarea şi senzația de sînge pe mîini.

Kate privi emoțiile care-i străbăteau chipul, cu inima frîngîndu-se de dragul lui. Apoi, deodată, se aflau pe jos.

Hainele lui Kate fură înlăturate de pe trup, iar Patrick o pătrunse, împingînd de parcă de-asta ar fi depins viața lui. Niciodată nu mai cunoscuse o dragoste atît de brutală şi de frumoasă. Juisară împreună, într-un orgasm cutremurător, pentru a rămîne apoi unul lîngă altul pe covor, strîns îmbrățişați.

Patrick îi privi ochii negri, dorindu-şi să nu fi fost nevoit să facă ceea ce urma. Căci, dacă făptura aceea minunată afla, avea să piardă încă o dată totul. Însă nici chiar iubirea lui Kate nu-i era de ajuns. Răzbunarea avea deja un gust amar, dar nu mai exista cale de întoarcere.

George fredona încetişor. Cynthia era tăcută şi maleabilă. Îi aranjă încă o dată membrele după gustul lui. Avea

coapse musculoase. De la călărie, bănui el. Leşinase de spaimă, lucru ce-l nemulţumea. Fiindcă în seara aceea dorea, îi trebuia, o femeie care să cerşească îndurare.

În realitate, mama lui ar fi trebuit să cerşească. Să se roage de el s-o ierte. Însă n-avea s-o facă.

Simţi că-l apuca din nou furia, după care auzi sunetul. Un plînset de copil.

James se trezise.

Cynthia se mişcă sub el. Plînsul copilului ei îi pătrundea pe undeva în subconştient. Deschise ochii şi, amintindu-şi ce se întîmplase, îl privi pe George îngrozită.

Băiatul plîngea tot mai tare. Micile suspine cu sughiţuri îi înjunghiau inima ca nişte cuţite.

Cît timp zăcuse fără cunoştinţă? Îi făcuse individul vreun rău lui James? Încercă să se ridice.

George ţistui din limbă. Simţi mîinile femeii pe pieptul lui, căutînd să-l împingă la o parte. Trupul îi părea animat de o putere animalică. Fiul ei avea nevoie de ea. Copilul ei era în pericol.

Toate erau la fel.

Cynthia ridică genunchiul. Panica o însufleţea, electrizantă. Îl nimeri pe George între picioare, făcîndu-l să geamă, cu testiculele străpunse de o durere insuportabilă. Repezindu-şi mîna cu cuţitul, i-l trecu dintr-o mişcare peste beregată, spintecînd pielea şi venele cu o precizie chirurgicală.

Cynthia ridică mîinile la gît, şocată. Şi le retrase, pline de sînge. Deschise gura, dar nu ieşi decît un horcăit sufocat.

George îi privi capul căzînd pe spate, în timp de adormea pentru totdeauna, într-un ultim spasm, cu sîngele ţîşnind din rana căscată.

Şi rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra lui.

George şterse tăişul pe pămînt, lîngă el, apoi se ridică şi-şi aranjă hainele. Luîndu-şi paltonul, îşi scoase mănuşile albe de bumbac şi le îndesă în buzunar. Porni înapoi spre maşină.

James plîngea foarte tare. Se trezise într-o maşină străină, cu un miros necunoscut, iar mama sa nu era acolo.

Se ghemui în canadiana ei, încercînd să-i inspire parfumul.

George deschise portiera şi-l luă în braţe. Apoi reveni cu el la Cynthia.

Copilul se zbătea, iar George îl strînse şi mai tare.

– Taci odată!

James trase o gură de aer în piept şi urlă. George îl lăsă să cadă pe pămîntul acoperit cu frunze. Copilul dădea din picioare, zbierînd, iar George îl privea, fascinat de forţa acelui trup mic. De hotărîrea de a obţine ceea ce voia.

Îl privi poticnindu-se în jur pe picioruşele grase, în căutarea vreunui lucru familiar. Spaima şi panica îi stînjeneau mişcările. George încercă să-l apuce de mînă, dar copilul nu-l lăsă.

Îşi retrase braţele, ţipînd tot mai tare şi mai tare pînă cînd George începu să-l lovească.

În drum spre hotel, George porni din nou să fredoneze.

Patrick şi Willy ajunseră pe Bychester Terrace la două şi un sfert. În timp ce mergea pe cărare, Patrick simţi un spasm în măruntaie. Cît ai bate din palme, avea să-l întîlnească pe asasinul fiicei lui. La acest gînd, îl cotropi o fierbinţeală interioară. Cele cîteva ore petrecute cu Kate fuseseră distruse de disperare. Acum, Kate îi dispăruse din minte. Nu mai putea gîndi, nu mai putea vedea decît viitorul său fără Mandy. Copilul lui.

Cînd ajunse la uşa din faţă, ştiu că în casă nu era nimeni. Avea acel aer de părăsire. Ciocăni totuşi şi aşteptă.

Furia îi revenise. Arzătoarea furie care pornea din piept îşi croia drum prin tot trupul, infiltrîndu-se în tendoane şi oase. Înnebunindu-l. Îl voia pe George Markham. Voia să-l sugrume încet. Voia să-l castreze. Voia să-l chinuiască, mai mult decît dorise orice altceva în viaţa lui.

Omul acela îi folosise fiica de parcă ar fi fost o zdreanţă, iar Patrick Kelly urma să se asigure că se făcea dreptate.

Ocoli pînă în spatele casei, urmat de Willy. Cînd trecură pe lîngă ţeava de scurgere, îi stropi un fir de apă.

– Rahat! Apa asta-i rece ca gheaţa, şopti Willy.

Scoase din buzunar un diamant şi tăie o gaură în geamul uşii din dos. Peste cîteva clipe, se aflau în casă.

Era pustie, nici pomeneală.

Patrick înjură printre dinţi.

Aprinzînd lanternele, începură să caute vreun indiciu despre locul unde plecase locatarul. Pînă mîine seară, cel tîrziu, aveau să-i cunoască toate mişcările. Patrick Kelly luase deja măsuri, în eventualitatea că vizita din această noapte nimerea în gol.

Poşeta Elainei se găsea în dulapul din hol, iar Willy căută prin ea. Scoase o agendă maro jerpelită şi puse geanta la loc, de unde o luase. Patrick îi făcu semn că plecau.

Simţea că plutea pe sus, ca un zmeu. Adrenalina îi circula prin vene. Nu ajunsese atît de aproape pentru ca individul să-i scape tocmai acum.

Fie şi cu preţul restului vieţii, avea să-l găsească. Mai ales după ce-i aflase numele.

Nancy zăcea în pat, revăzînd evenimentele din timpul serii. Ştia că Lily n-o plăcuse niciodată, sentimentul fiind dintotdeauna reciproc. Dar nu-şi dăduse seama, pînă astă seară, de proporţiile antipatiei celeilalte.

Pentru prima oară în viaţă, Nancy Markham se temea. Îşi dădea seama că, la optzeci şi unu de ani, ajunsese aproape de sfîrşit şi, dacă ameninţarea de astă-seară se împlinea, avea să-şi încheie socotelile cu lumea într-un azil.

Un azil! Cum îndrăznea curva aia împuţită s-o ameninţe cu azilul?

Dar o făcuse.

Iar Joseph fusese de acord. A, nu, nu cu voce tare, nu cu atît de multe cuvinte. Fiul ei era prea laş pentru aşa ceva. Dar acceptase din privire. Din ochii aceia la fel de cenuşii şi fără viaţă ca ai tatălui său. Strînse pumnii, enervată. Cînd se gîndea cît luptase ca să le asigure o viaţă decentă! Iar Nancy o credea într-adevăr.

Cînd se gîndea la sacrificiile pe care le făcuse pentru ei...

Una dintre trăsăturile pe care George le moştenise de la mama lui era capacitatea de a fabula.

În camera de alături, Lily turuia în plin avînt.

– De data asta se duce, Joseph. Ar fi trebuit internată cu ani în urmă. O ştii bine şi o ştiu şi eu.

Joseph rămase cu privirea în tavan.

– E scrîntită ca o gleznă nenorocită. Da-i drăgălaşă.

Lily legănă degetul spre el:

– A, este drăgălaşă, mie-mi spui? Ei bine, îţi spun eu ţie, Joseph Markham, m-am săturat. Atîţia ani a trebuit s-o suport. Îţi convine ţie, că lipseşti de-acasă cît e ziua de lungă. Ai idee cum e, să-ţi sune-n cap clopoţelul ăla nenorocit, de dimineaţa pînă seara? Zi, îţi faci o idee?

Joseph închise strîns ochii.

– Pînă şi copiii o urăsc. Nici nu mai apuc să-i văd. I-a alungat din casă.

Deodată, simţi că era prea mult şi vocea îi şovăi. Îşi înghiţi lacrimile. Joseph se întoarse spre ea şi, ezitînd, o cuprinse în braţe. Această manifestare de afecţiune întrecu limita, iar stăvilarul se sparse. Tot trupul i se zguduia în suspine, pe cînd Joseph o strîngea la piept, revăzînd-o în minte pe fata de altădată.

– Gata acum. Taci acum, Lily. Totul o să fie bine. Găsesc eu o soluţie pentru ea, mîine.

Lilian se retrase de lîngă el:

– Pr-Promiţi?

– Îţi promit.

Acum, cînd în sfîrşit o rostise cu glas tare, ştiu că era adevărat. Avea să vorbească la prima oră cu doctorul. Dacă putea, urma s-o lase în grija municipalităţii. Dacă nu, plătea el totul. Venise vremea să-i pună capăt. Făcuse tot ce era omeneşte posibil pentru ea. Tot ce-i datora fusese plătit cu vîrf şi-ndesat. În repetate rînduri.

Curios, dar, după tot ce auzise în seara aceea, nu se mai temea de ea.

Se întîmplase aşa cum îi spusese soţia lui: în sfîrşit, îşi

spurcase cuibul.

Mîngîie părul lui Lily, zîmbind în sinea sa. Avea să fie plăcut să-şi vadă mai des copiii.

În Mile End Hospital, două surori stăteau aplecate deasupra lui Tony Jones. Era anesteziat puternic. Jeanette plecase de la spital cu zece minute în urmă.

– Bietul om! Va rămîne cu cicatrice toată viața.

– Cîinii ăştia nenorociți ar trebui împuşcați, cu toții. Cînd te gîndeşti că s-ar putea să mai hoinărească şi-acum prin preajmă. Imaginează-ți că ar ataca un copil!

– Mhm. Nu ți s-a părut că nevastă-sa era puțin cam ciudată?

– În ce sens?

– Păi...

Sora coborî glasul, confidențial:

– Parcă ştia că era grav. N-a părut nici surprinsă, nici şocată, cînd l-a văzut.

– Nu pot spune că am observat.

– Da, mă rog, poate mi s-a părut numai.

– Hai să bem o cafeluță înainte să-ncepem rondul.

Tony gemu, în somnul tranchilizat, iar cele două femei îl priviră un moment. Se linişti din nou.

– Săracul de el. O să ştie el totul, cînd vor începe să i se strîngă cusăturile de pe față.

– Hai la cafeaua aia cît mai avem timp.

Capitolul 27

George tocmai luase masa în avion, iar acum urmărea un episod hilar din filmul *Unele mame le-ncasează.* Frank Spencer juca rolul unui mesager pe motocicletă, de la o firmă numită Demon King, care livra accidental filme pornografice în loc de scrisori şi pachete. Toți pasagerii avionului hohoteau de rîs şi-şi reglau căştile audio. George rîdea cel

mai tare dintre toți. Se distra nemaipomenit de bine.

Mîncase tot, descoperind că era flămînd ca un lup, cînd văzuse muşchiul Stroganoff, cartofii Duchesse şi mazărea. Mai primise şi o sticlă mică de vin roşu.

Stătea pe un fotoliu de lîngă fereastră, privind norii de vată, şi avu un moment de euforie. Mergea în Florida, urma s-o vadă pe Edith. Pe Edith a lui. Avea să se simtă bine.

Se gîndi la noaptea trecută şi, o secundă, expresia fericită i se şterse. Amintirea copilului îl tulbura.

Apoi, ridică din umeri. Toți copiii mîncau bătaie în unele momente, de la părinți sau profesori. O ştia cu certitudine. Convins din nou că nu făcuse nimic cu adevărat rău, savură încă o dată deliciile trupului femeii. Îşi simți excitația şi alungă aceste gînduri, concentrîndu-se asupra norilor şi albastrului mării ce se ivea ades prin albeață, amintindu-şi că părăsea Anglia. Anglia, pe Elaine, pe mama lui... nu trebuia să uite de mama lui... şi toate necazurile.

În Florida, avea s-o ia de la început, aşa hotărîse. Avea să vîndă casa. Acum era numai a lui. Îl încercă un mic sentiment de nemulțumire, doar ca o părere, că Elaine trebuise să moară în felul acela. Nu fiindcă s-ar fi simțit vinovat cu ceva, ci pentru că nu mai putuse solicita prima de asigurare. Pusese totul la punct. Cînd se întorcea pentru vînzarea casei, avea să spună că Elaine fugise cu cineva. Îşi afişă micul rînjet. Acest lucru avea să cîştige imediat simpatia oamenilor. Urma să scoată casa la vînzare, după care se întorcea în Florida, la Edith.

Mai trebuia şi s-o scoată pe Elaine din mormîntul ei lichid şi s-o îngroape undeva. Împachetînd-o în pungi negre, împreună cu resturile din grădină, avea s-o arunce într-o groapă de gunoi. Acest gînd îl făcu să rîdă din nou. Elaine la groapa de gunoi! Mai mult decît merita, poate. Să ajungă acolo şi o rezolva el şi pe asta. Oricum, scăpase de ea.

Lîngă el şedea o fetiță. Stătea înghesuită între George şi mama ei. Femeia continua să rîdă de Frank Spencer, dezvelindu-şi dinții albi ca sideful.

George conchise că era de acord cu ea. Arăta aşa cum

se cădea unei mame. Cu pieptul plat, curată şi onorabilă. Fără machiaj sau bijuterii. Programul se sfîrşi, iar pe ecran apăru Desmond Lynam, pentru a prezenta filmul următor. George îşi scoase căştile şi se destinse. Fetiţa făcu la fel. Îi surîse, timidă. George zîmbi la rîndul său, simţind mirosul gingaş al micului trup. Observă că avea un pachet de cărţi şi se aplecă spre ea:

– Vrei să jucăm o partidă de şeptic?

Fetiţa îşi aruncă pe spate, cu dispreţ, părul lung şi blond.

– Nu joc şeptic. Joc poker, pontoon sau *five card stud*.

Văzînd descumpănirea de pe chipul lui George, se grăbi să adauge:

– Mai joc şi rummy şi atu.

George zîmbi din nou.

– Atunci, ce-ai zice de-un rummy?

– În regulă.

Începu să amestece cărţile cu gesturi experte, iar George oftă.

Nimeni şi nimic nu mai era ceea ce părea a fi.

Five card stud, nici mai mult nici mai puţin!

Kate privi cele două cadavre şi simţi că-i venea greaţă. Femeia zăcea răşchirată pe pămînt, cu rana de la gît căscată. Sîngele i se uscase pe umeri şi pe sîni. Gura deschisă forma un O perfect. Era destul de rău, dar cel mai mult o afecta trupul copilului.

Faţa lui mică era zdrobită complet, cu nasul şi obrajii adînciţi spre creier. Degeţelele grase, de bebeluş, îi stăteau încîrligate în palme. Zăcea ghemuit lîngă trupul mamei sale.

Legistul clătină din cap:

– Ea e moartă de mai mult timp decît copilul. Cred că s-a tîrît la ea să caute alinare, apoi s-a sufocat cu propriu-i sînge.

Arătă cu pixul spre chipul copilului:

– Vedeţi, acolo? Iată, lovitura a făcut ca sîngele să-i curgă prin fundul beregăţii. N-a putut ieşi prin nas, n-avea pe unde. Practic s-a înecat în propriul lui sînge. Sărăcuţul!

Lui Kate îi venea să plîngă. Voia cu disperare să plîngă. Dar nu acolo. Refuza, deşi bănuia, pe bună dreptate, că nu puţini dintre bărbaţii adunaţi în jur simţeau acelaşi lucru.

Priveliştea copilului ucis era înfiorătoare.

Cînd primiseră vestea că Spintecătorul din Grantley se hotărîse să-şi extindă zona, cu toţii se simţiseră cuprinşi de ruşine. Nu-l opriseră, iar individul pornise la drum.

Iar cazul dobîndise o nouă dimensiune. Acum omora şi copii mici. Numai Dumnezeu ştia unde avea să dea următoarea lovitură.

Kate auzi suspine şi se răsuci spre stînga. Într-un pîlc de tise stătea D.S. Willis, cu capul plecat. Caitlin îl bătea pe umăr şi-i aprindea o ţigară. Era primul cadavru de copil din cariera tînărului.

Kate simţi un impuls de afecţiune pentru el. Şi pentru Caitlin. Oricît încerca să fie ştie-totul cu chip dur, Kate îşi dădea seama că de fapt era un om bun la inimă. Privi cele două cadavre şi-şi imagină micuţa victimă căutînd căldura mamei sale. Chinuit de durere, plîngînd, se tîrîse pînă lîngă ea. Crezînd, aşa cum cred toţi copiii, că avea să-l apere. Să-l facă bine. Numai că mămica lui era deja moartă, iar clipele copilului erau numărate.

Dicky Redcar anunţase poliţia despre dispariţia soţiei sale la ora unsprezece şi un sfert.

Doi agenţi de patrulă găsiseră Range Rover-ul la unsprezece şi patruzeci şi nouă şi presupuseseră că pornise pe jos, mergînd poate la vreun prieten. Nu aveau nici un motiv să suspecteze ceva rău. La unu şi douăzeci şi cinci, începuseră căutarea; trupurile fuseseră găsite imediat după două.

Kate fusese alertată la cinci şi jumătate că Spintecătorul din Grantley decisese să-şi extindă aria de operaţiuni. A.D.N.-ul prelevat de pe femeie fusese concludent. Era acelaşi autor şi singurele indicii pe care le aveau erau urmele de cauciucuri.

După cum remarcase Caitlin, dacă nu deţineau o descriere clară a maşinii, urmele de pneuri erau ca o picătură

într-un ocean. Cît de multe break-uri închise la culoare existau, pentru numele lui Dumnezeu?

Kate îl văzu pe Frederick Flowers sosind şi lăsă să-i scape un oftat. Veniseră greii. Asta însemna că ziarele muşcaseră deja prada.

Dicky Redcar era în stare de şoc. Cei trei copii ai săi rămaşi fuseseră preluaţi de rude. Sora lui dorise să stea cu el, dar avea nevoie să fie lăsat singur.

Stătea în cabinetul său, cu o fotografie a lui Cynthia şi James pe genunchi. Îl auzea pe Major, unul dintre cai, nechezînd dincolo de fereastră.

Fotografia o reprezenta pe Cynthia ţinîndu-l pe micul James călare pe un ponei. Stătea în cea mai firească poziţie. Era valabil pentru toţi copiii lor. Rosie, în vîrstă de unsprezece ani, era deja un nume în circuitul de echitaţie pentru juniori. Jeremy, de nouă ani, îi călca pe urme. Pînă şi Sarah avea talent, la cinci ani. Pentru asta trăiau. Pentru cai, pentru copii şi unul pentru celălalt.

De cînd se întorsese din Falklands, abandonase cariera militară şi-şi începuseră „viaţa reală", cum o numeau ei. Văzuse acolo destulă moarte şi carnagiu. Nu se aşteptase niciodată să le întîlnească şi acasă.

Se auzi o bătaie la uşă, iar Dicky închise ochii.

Simţi trecerea unei umbre prin dreptul ferestrei de lîngă el şi ridică privirea. Doi bărbaţi stăteau alături, zîmbindu-i. Cine naiba mai erau şi ăştia?

Se ridică de pe scaun, deschizînd fereastra şi punînd fotografia pe pervaz.

– Ce vreţi?

– Bună ziua.

Omul era înalt şi zvelt, cu un zîmbet luminos.

– Mă întrebam dacă am putea schimba o vorbă.

Al doilea ridică un aparat foto, iar blitzul îl făcu pe Dicky Redcar să se clatine. Lua-i-ar dracu' de reporteri!

– Plecaţi de-aici! Lăsaţi-mă-n pace. N-am nimic de zis.

– Ei, haideţi, domnule, e subiect de presă. Cinci minute

şi ne-am dus.

Dicky se retrase din calea lor ca şi cum ar fi fost ciumaţi. Ocoli scaunul şi ieşi împleticit din cameră. Cei doi îl priviră luînd-o la fugă şi ridicară din umeri unul spre altul. Cel înalt băgă mîna pe fereastra deschisă şi luă fotografia.

– Uite ce-am găsit, înălţă el sprîncenele, încîntat. N-arată deloc rău bucăţica. Cam fără piepţi, da' nimeni nu-i perfect. Mare păcat de copil. Are faţa cam neclară. Haide, să vorbim cu vecinii, să vedem ce mai putem aduna. Sper că era erou de război, ăştia fac întotdeauna succes în ziare.

Cei doi se retraseră.

Major necheză din nou, întrebîndu-se unde era stăpîna lui, cu morcovul de dimineaţă.

Patrick era surescitat. Nu mai dormise de cînd plecase de la domiciliul lui George Markham, cu toată energia dedicată efortului de a afla totul despre el.

Acum stătea în faţa firmei *Kortone Separates,* aşteptînd să sosească oamenii la lucru. Adresa şi numărul de telefon figuraseră în agenda Elainei.

Un bărbat masiv, cu puţină chelie, opri în parcare, cu un *Granada,* iar Patrick coborî din *Rolls Royce.* Frigul de dimineaţă îl înfioră, expediindu-i spre cer respiraţia ca nişte rotocoale de fum.

– Mă scuzaţi. Putem schimba cîteva cuvinte?

Peter Renshaw se întoarse spre el. Sprîncenele i se înălţară la vederea *Rolls Royce*-ului. Ce-o fi vrînd?

– Da? Vă pot ajuta?

– Lucraţi aici? arătă Patrick cu capul spre fabrica de vizavi.

– Da!

Era o întrebare, rostită cu uimire.

– Întîmplător, cunoaşteţi un anume George Markham? continuă Patrick, prietenos şi neutru.

Chipul omului se relaxă.

– Pe bătrînul Georgie? Îl ştiu bine.

Patrick îi adresă un zîmbet lătăreţ.

Deschise portiera *Rolls*-ului şi urcă, făcîndu-i semn lui Peter Renshaw să-l urmeze.

Peter intră, fără urmă de teamă. Simţea mirosul de curăţenie al maşinii şi se relaxă pe tapiţeria de piele.

– Frumos motor.

– Mulţumesc. Vă pot oferi ceva de băut?

Patrick deschise minibarul. Reuşea întotdeauna să impresioneze oamenii, mai ales pe cei ce conduceau maşini *C-reg Granada.*

– Cam devreme pentru mine, e abia opt jumate!

– Să zicem că merge.

Îşi turnă un brandy şi îl roti în pahar.

– Sînt Patrick Kelly, nu ştiu dacă aţi auzit de mine.

Văzu cum celuilalt îi cădea faţa.

– Nu vă temeţi, n-am nici o problemă cu dumneavoastră. George Markham mă interesează. „Bătrînul Georgie", cum tocmai l-aţi numit, domnule...

Acum, Peter Renshaw îşi dorea să fi acceptat băutura. Patrick Kelly însemna belele serioase. Pentru ce Dumnezeu îl căuta pe George?

– Renshaw. Peter Renshaw. De fapt, nu-l cunosc pe George chiar atît de bine...

Se bîlbîia.

Patrick mai turnă un brandy şi i-l întinse.

– Cred că eu şi dumneata avem de discutat ceva, Peter. Pot să-ţi spun Peter?

Renshaw dădu din cap. Dacă era după el, Patrick Kelly îl putea numi cum avea chef!

Motorul începu să toarcă.

– Unde... Unde mă duceţi?

– La o mică plimbare. Acum, calmează-te. Cred că eşti un om de bun-simţ. Că pot avea încredere în tine.

Ameninţarea era limpede ca lumina zilei.

– Pot, nu-i aşa?

Peter goli paharul dintr-o înghiţitură.

– Da, domnule Kelly. Puteţi avea încredere.

– Zi-mi Pat. Toţi prietenii mă numesc aşà şi vreau să fim prieteni, Peter. Acum, începînd cu începutul, vreau să-mi

spui tot ce ştii despre George Markham.

– Dar pentru ce?

O rostise înainte de a-şi fi dat seama ce spunea.

– Fiindcă, Peter, te-am întrebat eu. Şi, în ce mă priveşte, alt motiv nici nu-ţi mai trebuie. O.K.?

Renshaw trase adînc aer în piept.

– Nu-l cunosc decît de la serviciu, sîntem colegi. E un omuleţ liniştit. Cred că s-ar putea spune că mi-a părut întotdeauna puţin cam rău pentru el.

Sprîncenele lui Patrick se ridicară. Un omuleţ liniştit? N-avea să mai fie liniştit, cînd punea Patrick mîna pe el. Avea să urle de-i ieşeau ochii din cap. Avea deja marca şi numărul maşinii lui Markham. Asta fusese partea cea uşoară. Partea grea era să afle unde naiba se afla ticălosul. Dar, dacă reuşea să dea de urma maşinii, îl putea găsi şi pe George Markham.

Pînă atunci, îi vîna pe toţi. Folosind, la nevoie, forţa. Toţi oamenii lui aveau descrierea şi detaliile maşinii lui George Markham. Fusese la nişte prieteni din Met, care o căutau şi ei. Pînă la urma, ceva trebuia să se afle.

Şi atunci, îl avea în buzunar.

Peste douăzeci de minute, îl lăsă pe Peter Renshaw în faţă la Kortone Separates. Devenise evident că nu ştia nimic important. Decît că George nu mai revenea la birou.

Era ceva necurat la mijloc. Unde dispăruse nevastă-sa? Era cu el? Dacă da, căutau o pereche.

În care caz, Patrick trebuia fie să scape de ea, fie să-l răpească pe George din stradă.

Oricum, avea să-l prindă.

Apoi, la radio se transmise ştirea despre crime. Willy dădu mai tare şi cuplă pe intercom. Patrick ascultă glasul monoton al crainicului. Simţi un junghi rece prin măruntaie. Auzind despre copil, privirea sa o întîlni pe a lui Willy, în oglinda de deasupra parbrizului.

Ticălos spurcat!

Nu făcea decît să-l încrîncneze şi mai mult.

Patrick îl simţi pe Willy accelerînd şi se rezemă de spătarul canapelei. Privi peisajul în trecere, după care

scoase agenda din buzunar.

– Cred că urmează casa lui frate-său, Willy. Îl tîrîm afară dacă trebuie şi mă fut în ele de consecinţe. Gata cu delicateţurile.

Willy dădu din cap. Era întru totul de acord.

Joseph dăduse telefoane toată dimineaţa. „Paginile Galbene" erau un stup de sanatorii. Ca toţi oamenii de afaceri talentaţi, studia preţurile înainte de a lua o hotărîre. O fi avut maică-sa optzeci şi unu de ani, dar mai putea avea binişor de trăit. Primăria îl informase că nu cădea în sarcina lor şi se întrebase un moment dacă nu cumva o cunoscuseră vreodată. După o asemenea ocazie, în general, oamenii păstrau distanţa.

În acel moment, Nancy striga la Lily, glasul ei sfredelindu-i lui Joseph ţeasta. Soţia sa îi luase clopoţelul de şcoală, iar acum bătrîna îl pretindea înapoi.

Lily se schimbase peste noapte. Parcă descoperirea despre trecutul soacrei sale o eliberase de orice teamă.

Joseph ridică receptorul şi începu să formeze numărul de la „Căminul de bătrîni Amurgului".

Imediat, se auziră bătăi în uşă.

– Răspund eu, draga mea.

Lăsînd telefonul, deschise uşa din faţă, pentru a vedea doi bărbaţi.

Unul era mătăhălos, chel şi rînjea ştirb. Celălalt era înalt, atletic şi foarte elegant îmbrăcat.

– Joseph Markham?

– Da. Vă pot fi de folos cu ceva?

– Ar fi posibil să vorbim în casă, domnule Markham? Despre George e vorba.

Fără a zăbovi să se gîndească, Joseph se dădu la o parte din drum, pentru ca vizitatorii să poată intra.

– Cine-i la uşa aia împuţită?

Vocea lui Nancy atinsese un timbru febril. Era convinsă că aveau să vină după ea din clipă-n clipă.

– Mama mea. E... nu se simte prea bine.

Willy se încruntă.

– Pare în putere.

Lui Patrick îi venea greu să se stăpînească.

– Ascultați, în legătură cu George. Ne întrebam dacă nu cumva știți unde poate fi. Acasă nu este. Avem mare nevoie să-l găsim urgent.

Joseph se încruntă.

– Nu e acasă? A fost pe-aici ieri. Venise în vizită la mama.

– Aşa? Era singur?

– A, da, Elaine era la serviciu. Ascultați, despre ce e vorba?

Patrick porni în direcția glasului. Deschise uşa şi intră.

Văzîndu-l, Nancy se calmă imediat.

Patrick o privi. Parcă-i crescuse o nouă piele, în cîteva secunde. Ridurile se neteziră, chipul dobîndindu-i o expresie sublimă:

– Ce mai faceți? Nu vreți să ocupați loc? Lily, fă un ceai.

Îi zîmbi bătrînei, larg şi prietenos. Deci, asta era mama scîmavului.

Lily îi privi pe cei doi, înălțînd întrebătoare sprîncenele. Joseph, în uşă, ridică din umeri nedumerit. Dar, dacă-i închideau gura maică-sii, din partea lui puteau rămîne toată ziua.

– Fă ceaiul, Lily, spuse el încet.

Lilian ieşi. Patrick şi Willy se aşezară.

– Sîntem prieteni cu George, doamnă Markham. Ne întrebam dacă cineva de-aici ar şti unde-l putem găsi.

Nancy Markham îşi aranjă părul ciufulit şi pufni:

– Cred că-i o greşeală la mijloc.

– Mă scuzați? surîse din nou Patrick.

– Fiul meu nu are nici un prieten.

Willy şi Patrick schimbară o privire.

Nu era de mirare că dobitocul era smintit. Toată familia părea să aibă cîteva doage lipsă.

În bucătărie, Joseph şi Lily pregăteau caiul.

– Cine naiba-s ăştia? şuieră ea.

– Nu ştiu.

– Ei, şi nu crezi c-ar fi cazul să afli? La urma urmei, s-au proţăpit la noi în living, cu maică-ta.

Joseph îşi îngădui un mic rînjet:

– Cred că se poate descurca singură, Lily, ce zici?

Puse cîţiva biscuiţi pe o farfurie şi o aşeză pe tavă. Avea să se aşeze şi să asculte conversaţia. Din cine ştie ce motiv, nu-l tenta să se stropşească la cei doi. Păreau capabili să-şi poarte foarte bine de grijă.

George ieşi din avion şi-i zîmbi stewardesei. Coborînd scara, ridică faţa spre soarele strălucitor al Floridei. Era în America. Pînă să se dezmeticească, îşi luase bagajul, schimbase nişte bani şi se afla într-un autobuz al firmei de închiriat maşini Lindo's, pe Sandlake Road.

Şoferul autobuzului era un bărbat robust, cu şapcă de piele, purtînd numele echipei de baseball „Chicago Bulls" înscris cu litere roşii pe frunte. Vorbea un accentul tărăgănat din sud, iar George îl asculta cu plăcere. Era atît de american.

– Aeroportul Orlando are una dintre singurele trei piste pe care poate ateriza o navetă spaţială în caz de urgenţă. Cum ştiţi 'mneavoastră, Kennedy Space Centre e la numai douăzeci de minute de-aici, aşa că dacă naveta nu nimereşte ţinta, poate ateriza la noi, în deplină siguranţă.

Tăcu un moment, pentru a obţine efect maxim, şi continuă:

– Dacă vă uitaţi pe ferestrele din stînga, veţi vedea un bombardier B52. A fost folosit în războiul din Vietnam, iar acum se află aici în scop strict ornamental.

George privi captivat bombardierul, la fel ca majoritatea băieţeilor din autobuz.

– În Anglia, înţeleg că vedeţi pe şosele iepuri şi pisici moarte. Ei bine, aici în Florida, să nu fiţi surprinşi dacă veţi găsi pui de aligatori striviţi în mijlocul drumului. Aligatorii sînt vietăţi nocturne din fire şi foarte rar se văd în timpul zilei. Oferă un sistem natural de pază pentru Centrul Spaţial, cum vă puteţi da seama.

Tăcu din nou şi toţi rîseră cu nervozitate.

– Dar dacă vă duceți în Gatorland, puteți să vă fotografiați cu ei şi să vedeți luptele de 'gatori. Acolo se servesc răcoritoare şi chiar burgeri cu carne de 'gator.

George asculta în extaz. O, de ce nu venise aici mai devreme?

Drumul de la aeroportul Orlando pînă la Lindo's nu dură decît zece minute şi, curînd, George şi ceilalți pasageri stăteau într-un perimetru larg, cu bagajele la picioare, aşteptînd maşinile repartizate. George îi dădu actele unui negru înalt şi slab şi rămase cu gura căscată de uimire cînd acesta reveni la volanul unui Chevrolet Caprice. În America, aceasta era o maşină mică şi solidă; pentru George, echivala cu un Porsche sau un Ferrari.

Negrul cu salopetă Lindo's îi arătă cum să deschidă portbagajul, sau „cufărul", cum îi zicea el, cum să pună maşina pe conducere automată, cum funcționau farurile şi unde se afla rezervorul de benzină.

George asculta extaziat, cu un zîmbet permanent. Omul îi îndesă valiza în portbagaj şi clătină din cap la adresa vizibilei încîntări a lui George. Îi mulțumi şi deschise imediat portiera, aşezîndu-se pe locul din dreapta.

Negrul îi rînji:

– Fă bine şi te-obişnuieşte cu volanu' pe stînga, băiatu'. Că de nu, o să faci un accident.

George coborî din maşină, spăşit, şi ocoli pînă în stînga. Îi îndesă negrului în mînă o hîrtie foşnitoare de cinci dolari.

Era entuziasmat. Avea contractul de închiriere a maşinii vîrît la loc sigur, în buzunar, o hartă a oraşului Orlando de la compania de închiriat maşini şi un teanc de dolari. Se simțea ca un milionar.

Studie harta, pentru a găsi adresa lui Edith. Se găsea pe Apopka Vineland Road, Windermere, Orange County.

La numai cîțiva kilometri de locul unde se afla ei!

Se relaxă şi porni maşina. În timp ce demara cu grijă, fetița din avion îi făcu semn cu mîna, din Dodge-ul mamei sale. George îi răspunse cu un mic gest. În final, cîştigase de la el trei lire şi cincizeci.

Ieşi pe Sandlake Road şi porni spre casa surorii sale,

fremătînd de emoție.

Priveliştile şi zgomotele din jur îi năuceau ochii şi urechile. Panouri mari proclamau deliciile de la „Wet'n Wild", „Disney World", „Universal Studios" şi „Gatorland", despre care aflase deja.

George sorbea totul din priviri.

Trecu prin dreptul unor hale comerciale mari, pe lîngă care pieţele din Anglia erau de mai mare ruşinea. Vedea oameni bronzaţi, cu înfăţişare sănătoasă, forfotind prin jurul parcajelor, urcînd sau coborînd din maşini. Cineva din avion spusese că aici nimeni nu mergea nicăieri pe jos, iar acum George înţelegea de ce.

Totul era mult prea mare.

Deschise radioul şi prinse ştirile de prînz. Clătină din cap cu mirare.

În Anglia era ora cinci. Minunile avionului! În opt ore şi jumătate, străbătuse mii de kilometri, pînă într-o altă zonă orară.

Opri într-un parking mare şi cercetă harta. Aproape ajunsese. Spre deosebite de Anglia, drumurile americane aveau deasupra lor panouri indicatoare mari, purtînd denumirile locurilor înscrise cu litere negre. Era aproape imposibil să te rătăceşti. Nu-ţi mai încordai vederea pentru a găsi indicatoarele la intersecţii. A, nu. Numele străzilor erau marcate de-a curmezişul acestora! Mai avea de trecut prin două intersecţii şi ajungea la destinaţie.

Ieşi din parking, reluîndu-şi drumul. Americanii, văzîndu-i însemnul „Dollar" pe maşină, îl lăsau să treacă şi-i făceau semne binevoitoare. George le zîmbea radios, camaraderește. Îi plăceau americanii.

Intră pe Apopka Vineland Road. Era vizibil un cartier rezidenţial, dar nu aşa cum se aşteptase. Casele erau mari şi frumoase. Edith locuia la numărul 22620. George nu-şi putea imagina numere atît de mari ale caselor. Parcurse încet strada liniştită, observînd împrejurimile.

Pesemne că Edith şi Joss se descurcaseră într-adevăr foarte bine, putîndu-şi permite să locuiască acolo. Se gîndi la casa mare a lui Joseph, din Anglia. Arăta ca o co-

cioabă, pe lîngă proprietățile de aici. Numerele trecuseră deja de 22600, iar George simțea o emoție crescîndă.

Apoi, o văzu.

Opri maşina, holbînd ochii spre casa lui Edith. Era mare, la fel ca toate celelalte, şi retrasă la o bună distanță de drum. Avea o alee lungă, arcuită, care ducea spre o clădire de lemn alb, enorm de întinsă. Trebuia să aibă cel puțin treizeci de metri lățime. Din centrul acoperişului roşu ca o cireaşă se înalța un turnuleț cu ferestre de jur-împrejur, ca un observator. Toate ferestrele casei aveau obloane roşii, iar uşa dublă de la intrare era tot roşie. Grădina din lungul aleii cobora spre drum, într-o bogăție de arbuşti şi copaci. George văzu un lămîi cu o bancă albă sub el. Peluzele erau tunse perfect şi putea auzi sunetele slabe ale aspersoarelor care stropeau iarba.

Îşi dorea s-o fi avut pe bancheta din spate pe mama lui, ca să vadă şi ea ce bine se aranjase Edith. Dar numai o secundă. Dacă era acolo şi Nancy, ziua ar fi fost distrusă.

Distrugea totul.

Avea să-i trimită totuşi o fotografie a casei, ca s-o enerveze. Străbătu precaut aleea pînă în fața uşii şi opri maşina.

În clipa următoare, se dezlănțui infernul.

De după colțul casei apărură ca prin farmec doi dobermani uriaşi. George văzu două boturi pline de colți repezindu-se spre el şi închise imediat geamurile electrificate, în timp ce lătrăturile feroce ale cîinilor îi stîrneau fiori de spaimă.

Imediat, auzi vocea unei femei:

– Dante... Inferno... Aici, băieți.

Cei doi cîini se opriră imediat locului şi alergară în direcția glasului, dînd din cioturile mici ale cozilor ca nişte pămătufuri de bărbierit, spre femeia care apăruse lîngă casă. Era Edith.

O Edith complet schimbată.

Purta o rochie albă cu centură neagră, lată, şi pantofi negri, cu tocuri înalte. Era zveltă şi cu forme rotunjite. George rămase uimit. Edith nu avusese niciodată sîni. Acum arăta mai bine decît cu douăzeci de ani în urmă. O văzu ridicînd mîna streaşină la ochi, pentru a încerca să vadă cine era

în maşină.

George deschise portiera şi coborî.

Cel mai mare dintre cîini dădu să se repeadă spre el, iar Edith îl chemă înapoi.

– Bună, Edith. De mult nu ne-am văzut.

Privi fericit cum ochii i se deschideau larg şi gura i se arcuia într-un zîmbet.

– George?

Vocea-i răguşise de emoţie.

Dădu din cap şi imediat Edith o luă la fugă spre el, pînă în braţele lui, urmată de cîini, care simţeau că era prieten.

– O, George... George! Ce bine-mi pare că te văd! De ce nu m-ai sunat, să mă anunţi că vii? Unde-i Elaine? Ce mai e pe-acasă?

Cuvintele i se rostogoleau pe gură, împiedicîndu-se unele de altele, în timp ce-l conducea în casă. Îi plesnea inima de fericire. O legau de George atîtea amintiri, era ruda ei cea mai apropiată. Confidentul ei din copilărie. Singura parte a vieţii ei din Anglia de care regreta că se despărţise. Iar acum cînd era aici, cu ea, fericirea lui Edith nu mai cunoştea margini. George o ţinu strînse de braţ pe cînd intrau în casa frumoasă, cu un nod de emoţie în gît.

Nimic nu se compara cu familia.

Patrick şi Willy se înapoiau spre Grantley.

– Îţi zic eu, Pat, aia era mai sonată decît o veveriţă beată. Şi nici boul ăla de Joseph nu stătea mult mai grozav.

Patrick dădu din cap, absent. Fusese o pierdere de timp. Nu ştiau nimic.

Dar omul trebuia să se afle undeva. Dacă-şi folosea cartea de credit, atunci Patrick îi putea da de urmă. A, cunoştea toate mutrele care-l puteau ajuta. Nu degeaba era el reponen. Putea găsi cam pe oricine, dacă avea timp.

Dar timpul era un lucru care-i lipsea.

Dacă afla Kate cine era Spintecătorul, atunci avea să înceapă şi poliţia să-l caute pe Markham. Îi putea el veni de hac şi în închisoare, dar n-ar mai fi avut accentul acela personal. Iar Pat voia să facă treaba cu mîinile lui.

Capitolul 28

Patrick ridică receptorul. Se auzi o voce de femeie:

– Domnul Kelly?

– La telefon, confirmă el, căscînd.

– Sînt Louella Parker, de la *Columby Credit*. Am nişte informaţii privitoare la un anumit domn George Markham.

Patrick simţi un val de emoţie.

– Continuă.

– În condiţiile obişnuite, bineînţeles, răspunse femeia, crispată. Îmi cam vine să mă las de chestiile-astea.

– Bine, bine, nu face tărăboi. Dacă-mi spui ceea ce vreau să ştiu, primeşti mălaiu'.

Femeia îşi drese delicat glasul şi, un moment, Patrick se bucură că era la celălalt capăt al firului, altminteri ar fi înşfăcat-o de gît, s-o zgîlţîie pînă deşerta toate informaţiile.

– George Markham a luat un bilet de avion pentru Orlando, prin cartea de credit, pe data de douăzeci ale lunii. Urma să plece în douăzeci şi trei. A zburat cu o cursă a companiei Tropical Tours.

Patrick rămase uimit. Ticălosul îi scăpase printre degete!

– Domnule Kelly, mai sînteţi la telefon?

– Ce? A, mda. Scuze.

– Cred că asta voiaţi să ştiţi, nu?

– Ăă... da. Da. Vei primi banii, domnişoară Parker, pe calea obişnuită.

În timp ce femeia îi mulţumea, Patrick închise încet telefonul, privind pe fereastra bibliotecii. Plecase în State? Începu să caute în cartea de telefon numărul companiei Tropical Tours. Odată ce afla numărul cursei şi dacă George Markham fusese la bord, avea să-şi plănuiască următoarea mişcare.

Frederick Flowers scrută marea de chipuri din faţa lui. Se simţea întotdeauna nervos cînd se adresa presei. Nu

ştiai niciodată prea exact ce urma să fii întrebat.

– E opera Spintecătorului din Grantley? întrebă un bărbos şleampăt, privindu-l în ochi.

– Serios, nu pot divulga asemenea informaţii, cum bine ştiţi. În acest moment, cooperăm cu Corpul Poliţienesc din Kent, pentru a stabili dacă a fost aceeaşi persoană.

– Atunci, ce caută aici detectivul inspector Kate Burrows? Credeţi că o ofiţereasă poate rezolva cazul altfel? Mai bine?

Flowers făcu un efort conştient să nu se strîmbe de enervare.

– Detectivul inspector Burrows e o poliţistă foarte capabilă, respectată de colegi şi de mine însumi. Sexul dumneaei nu are nici o legătură cu cazul.

Reporterita continuă, nedescurajată:

– Totuşi, este neobişnuit ca un D.I. de sex feminin să primească un caz de asemenea proporţii.

– Fată dragă, presupun că scrii punînd accentul pe feminism, da? Ei bine, mă poţi cita în sensul că ne aflăm aici ca să capturăm un criminal crud, cu sînge rece, nu să discutăm despre politica sexualităţii.

Îşi desprinse privirea dinspre ea, uitîndu-se în jur:

– Cine urmează?

Reporterii rîseră.

– Aveţi idee cine e autorul? Vreun indiciu? strigă un glas bubuitor.

– A fost molestat şi copilul? întrebă altul.

Kate îl urmă pe Caitlin afară din clădire, pînă la maşină. Caitlin îşi aprinse un trabuc.

– Ştii, Kate, e ciudat, dar de ce să fi venit individul aici?

– Şi eu m-am gîndit la asta, Kenny. M-am întrebat dacă nu cumva făcuse o vizită pe-aici. Poate lucra în zonă? O fi locuind familia lui în cartier? Crimele din Grantley erau comise în mod clar de cineva care cunoştea împrejurimile. Poate că acum locuieşte aici, dar a crescut în Grantley? De ce să fi omorît atît de brutal copilul?

Caitlin clătină din cap.

– Analizele de sînge s-au înmulţit, ai auzit?

– Am auzit, dădu Kate din cap. Ne trebuie mai mulți oameni.

– Rezultatele sînt cele care iau timp. Totuşi, le vom continua. Nu avem timp, dar totuşi avem, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Kate surîse vag.

– Mă tot gîndesc la copilul ăla. Cum se poate să nu avem nici o pistă? Iisuse Christoase!

– Ascultă, fetițo, pentru găsirea lui Peter Sutcliffe au trebuit ani de zile. Apoi, a mai fost şi Dennis Nilsen. Ăla mergea pînă la a fierbe capetele bietelor nenorocite şi nu l-ar fi prins nimeni, dacă nu-şi înfunda țevile de scurgere cu carne omenească. Asasini ca ăştia nu sînt prinşi repede decît în cărți şi la televizor. Realitatea e cu totul altceva. Omul probabil că discută despre crime cu familia, prietenii, colegii, prefăcîndu-se la fel de şocat ca ei. Dar, în fond, rîde şi de ei, şi de noi. A, da, mai ales de noi. Citeşte ziarele şi rînjeşte cu toată fața.

Dar reține ce-ți spun, va comite o greşeală şi, în acel moment, noi îl vom aştepta. Şi ştii care-i primul lucru pe care am să-l fac?

– Care?

Caitlin se aplecă spre ea, rînjind.

– Am să-i ard cîte o mamă de bătaie pentru fiecare cadavru pe care l-am văzut purtîndu-i urmele, şi de două ori mai mult şi mai tare pentru copil. Asta o să mă țină în acțiune.

Kate întoarse capul. Înainte de a putea răspunde, reporterii începură să iasă din secția de poliție, iar Kate porni maşina. Nu-i mai lipsea decît s-o prindă ziariştii.

Totuşi, cuvintele lui Caitlin o tulburau. Mai mult decît îi convenea să recunoască. Era conştiență că toți suspecții pe care-i aveau se puteau afla acum în mare pericol. James Redcar aruncase o cu totul altă lumină asupra întregii anchete. Toată lumea ştia că pînă şi criminalii aveau propriul lor cod de conduită cînd era vorba de ucigaşii de copii. De îndată ce Spintecătorul din Grantley era identificat, avea să-l urmărească nu numai poliția. Spera doar ca

ei să ajungă primii la el.

În timp ce revenea spre Tunelul Dartford, văzu un avion decolînd de la Gatwick, şi oftă.

Cît îşi mai dorea să fi fost la bordul lui.

Patrick parcursese din nou agenda Elainei; rînji. Willy rînji şi el.

– S-a dus la soră-sa. Ei bine, curînd îi vom putea opri galopul. Adu-mi-l pe Shaun O'Grady pe fir, mi-a venit o idee grozavă.

În timp ce Willy forma numărul, Patrick turnă o nouă ceaşcă de cafea. Pusese mîna pe el. Era convins.

Se gîndi în treacăt la Kate. Dacă afla ce avea de gînd să facă, nu l-ar fi iertat niciodată. Gura i se înăspri. Asta n-avea nici o legătură cu Kate, era o problemă de familie. Sorbi din cafeaua fierbinte şi-şi aprinse o ţigară. Willy îi dădu receptorul.

– Shaun? Eu sînt, Patrick, ce mai faci?

În luxoasa lui locuinţă din Miami, Shaun O'Grady chiui de încîntare.

– Hiya, Pat. Cum-s' trebile?

– Am nişte necazuri, Shaun, necazuri în familie.

Shaun O'Grady o împinse la o parte pe femeia de lîngă el. Se ridică în şezut şi-i făcu semn să-i aprindă o ţigară.

– Ce fel de necazuri în familie?

– Cu Mandy. Mandy a mea. A murit.

– A murit? repetă neîncrezător glasul gîjîit al lui O'Grady. Ce s-a întîmplat? A fost bolnavă, ce?

Luă ţigara oferită şi trase adînc din ea, plimbîndu-şi ochii prin încăperea spaţioasă fără a vedea nimic. Colabora cu Patrick Kelly de peste cincisprezece ani. Deşi nu se întîlniseră personal decît de două ori, legaseră o prietenie plină de respect reciproc prin telefonul internaţional.

Shaun O'Grady era o versiune americană a lui Patrick Kelly. Atîta numai că Shaun O'Grady se extinsese şi în alte zone, pe care Kelly le ştia doar din auzite. Una dintre ele consta într-un serviciu ce oferea lovituri profesioniste.

În timp ce Kelly vorbea, femeia privi chipul lui O'Grady.

Oftînd adînc, îşi trase pe ea un neglige şi ieşi din cameră. Deschise televizorul cu diagonală de nouăzeci de centimetri din dormitor şi, tolănindu-se pe pat, începu să urmărească I Love Lucy.

Îl cunoştea bine pe Shaun şi, cînd pe chipul lui apărea acea expresie, era mai bine să nu-i stai în cale.

– Pat, Pat, mă doare inima pentru tine.

O'Grady se gîndea la cele trei fiice ale lui, instalate într-o casă mare din Palm Springs, cu fosta sa soţie. Poate că nu petrecea prea mult timp cu ele, era un om ocupat, dar erau copiii lui, carnea şi sîngele lui. Avu un moment de vinovăţie, amintindu-şi că nu le mai văzuse din vacanţa de sărbători.

– Cu ce te pot ajuta? Zi-i pe nume.

– Omul nostru este în momentul ăsta în Florida. De asta te-am sunat, Shaun. Vreau să dispară de pe faţa pămîntului. Îl vreau mort.

– Este ca şi făcut, Pat. Dă-mi detaliile şi mă ocup imediat.

– Îţi trimit banii în cîteva zile...

– Nu-i nevoie de nici un ban.

– Cinstea obligă, Shaun, voi plăti. Te sun peste vreo două ore să-mi spui amănuntele.

Dacă ar fi fost una din fiicele lui... O'Grady închise ochii. Nu suporta gîndul. Începu să noteze adresa lui Edith şi, după alte cîteva cuvinte, amîndoi închiseră.

O'Grady se aşeză pe canapeaua sa italiană de piele albă, privind tabloul de Salvador Dali de pe perete. Avea cincizeci şi opt de ani, chelie, obraji buhăiţi şi un burdihan pe care nimic nu reuşea să-l dea jos. Picioarele şi braţele îi erau scurte şi butucănoase.

Îşi văzu imaginea reflectată în oglindă şi-şi trecu mîna peste ţepii bărbii.

Se gîndea la casa fostei sale soţii, cu mobilă veche şi comodă, şi la cele trei fete. Auzind vocea Lucillei Ball de la televizorul din dormitor, se strîmbă. Schimbase toate astea pe-o matracucă şi-un bîrlog burlăcesc de două milioane de dolari. Ironia era că Noreen, fosta lui soţie, nu încercase

niciodată să-i împiedice afacerile, aşa că de ce naiba renunţase la ea?

Luă din nou telefonul şi formă numărul ei. Răspunse fiica lui cea mică, Rosaleen.

– Bună, tăticule!

Auzi sunetul receptorului pus pe masă şi vocea ei strigîndu-şi mama.

– Mămico, mămico, tăticul la telefon!

O'Grady încercă să ignore tonul surprins al fiicei sale. În telefon se auzi accentul blînd, neo-englez, al lui Noreen. Noreen avea clasă, recunoscu O'Grady în sinea lui. N-ar fi trebuit să divorţeze de ea.

– Alo, Shaun, ce surpriză.

În timp ce O'Grady începea să răspundă, femeia ieşi din dormitor. Încă mai avea pe ea neglige-ul, prin care i se vedeau picioarele bronzate, imposibil de lungi. Îşi împinse înapoi părul negru şi des şi-şi aprinse o ţigară, cu graţia ei înnăscută.

O'Grady o privi, fascinat, apoi vorbi în receptor:

– Vin în weekend să văd fetele. O.K.?

– Perfect. Anunţă-mă cînd treci să le iei, ca să fie gata. Le e dor de tine, să ştii.

– Mai sun eu, să stabilim detaliile, Noreen.

– Perfect.

Şi închise telefonul.

O'Grady începu imediat să formeze un nou număr, cu ochii spre bucile femeii, care sclipeau prin mătasea subţire. Îi zîmbi, la care ea îi răspunse cu o jumătate de zîmbet, retrăgîndu-se iarăşi în dormitor.

– Alo, Duane? Vino imediat aici, am o treabă pentru tine.

Închise telefonul şi stinse ţigara. Auzea rîsul lui Ricky Ricardo şi deduse că filmul se apropia de sfîrşit.

Tashei îi plăceau filmele vechi: *I Love Lucy, The Three Stooges*. Îi cumpărase toată colecţia cu Fraţii Marx. Avea douăzeci şi cinci de ani.

Noreen cît mai avea? Treizeci şi opt? Treizeci şi nouă?

Avea să se întîlnească mai mult cu fetele, era hotărît.

Christoase, ceea ce-i spusese Pat îl punea pe gînduri! Cine spusese că numai în America existau smintiți?

George era centrul atenției și se desfăta cu fiece clipă. Edith arăta fantastic și nu-și mai putea lua ochii de la ea. Avea o coafură perfectă. Știa că trebuia să-și fi vopsit părul, dar avea o culoare naturală, care-i venea bine. Nu arăta ca o femeie trecută de cincizeci de ani. Joss, pe de altă parte, își arăta cu prisosință cei șaizeci și cinci de ani. Avea chipul bronzat intens, tăbăcit. Amîndoi vorbeau cu un accent american pe care George îl găsea interesant și atrăgător. Edith turuia ca o moară stricată.

– Am luat legătura cu copiii și vin amîndoi mîine. Joss junior, cum îl numim noi, ia avionul de la Denver – asta-i în Colorado. Lucrează la o mare firmă de medicamente. Iar Natalie vine cu mașina de la Miami, unde lucrează la o companie de cosmetice. Știi, e achizitoare. Stai numai să-i vezi, George. Sînt foarte frumoși.

– Mi-aș fi dorit ca și Elaine și cu mine să fi fost binecuvîntați cu copii, dar, după moartea băiatului...

Lăsă fraza neterminată, iar Edith îl privi cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

Cum era posibil ca Elaine să-l fi părăsit? Și-ncă după atîta timp. Femeia aia era o cățea fără inimă și, dacă avea s-o mai revadă vreodată, lucru pe care-l recunoștea ca improbabil, intenționa să i-o spună în față. Bietul George. Nu avea noroc la femei. Mai întîi, vagaboanda aia de mamă a lor, iar acum Elaine. Își țuguie buzele rujate impecabil cu culoare corali.

Glasul puternic, bubuitor, al lui Joss, îi întrerupse șirul gîndurilor.

– Ce-ai zice să-l ducem pe Georgie în Orlando, la un restaurant șic? Am putea merge la Mercado, pe International Drive.

Edith zîmbi larg, arătîndu-și toată dantura scumpă.

– O, hai. George, acolo au niște fripturi de treizeci și două de uncii.

George era îngrijorat.

– Nu cred că aş putea mînca atîta, Edith.

– Prostuţ bătrîn, le împărţim! Haide, să ne pregătim.

În adîncul sufletului, îşi dorea ca George să fi adus cu el un costum decent. Arăta atît de-al dracului de turistic.

Totuşi, cugetă ea, era minunat că se revăzuseră. Îşi înfrînă impulsul de a-l strînge din nou la piept. Era atît de încîntată să-l vadă, îi venea să-l mănînce. În schimb, îl cuprinse cu braţul şi-l sărută uşurel pe obraz.

– Ce mult mă bucur că te revăd, George. Tare mult.

– Şi eu pe tine, Edith, draga mea. A trecut atîta timp.

Îl însoţi în spaţioasa cameră de oaspeţi. Era uimită că fratele ei, pe care crezuse cu toată sinceritatea că n-avea să-l mai revadă niciodată, se afla efectiv la ea în casă. În frumoasa casă despre care spera să-i vorbească mamei lor, la întoarcere. Căţeaua bătrînă avea să se zgîrie pe ochi!

– Ce face mama, George?

Se aşeză pe pat, acum tulburată. De fiecare dată cînd se gîndea la mama ei, îşi amintea şi de copil.

George se aşeză lîngă ea, luînd-o de mînă:

– La fel ca întotdeauna, Edith. Invidioasă, rea. Nu s-a schimbat.

– Sînt convinsă, răspunse ea cu vehemenţă. Ştie despre Elaine? Că te-a părăsit, adică?

George scutură din cap cu tărie:

– Nu. Urma să-i spun, am vizitat-o chiar înainte de a pleca încoace, dar ne-am cam certat.

Sprîncenele lui Edith se arcuiră.

– Doar nu vrei să spui că s-a certat cu tine? întrebă ea, din nou pe un ton jucăuş.

– Nu, rînji George. De fapt, i-am spus ce părere am despre ea. Nu-mi doresc decît să n-o fi amînat atîta vreme.

Îşi frecă ochii cu o mînă.

– Edith, ştiai că mama.. a fost... în fine, damă de companie?

Îi venea greu să articuleze cuvintele. Dar şi mai greu, să înţeleagă rîsul lui Edith.

– Ce-i de rîs?

Acum începea să se enerveze.

– Of, George, întotdeauna ai fost eternul inocent. Uneori, cred că de-asta se lua atîta de tine. Nu-ți mai amintești de toți cei pe care-i aducea cu ea? Ai uitat certurile cu ei și crizele de beție?

– Sigur că mi le amintesc, dar n-am crezut niciodată că... cum să spun, că-i taxa.

Edith oftă:

– Schimbă-te, George, și mergem să luăm un biftec mare în sînge și să ne simțim bine. Mama e la mii de mile distanță. Acum nu ne mai poate face nici un rău, chiar dacă ar vrea.

George zîmbi a consimțire dar, înlăuntrul lui, îl sîcîia un mic glas: „Oare?" Ar fi fost surprins să afle că Edith se întreba exact același lucru.

Singur în camera lui, privi în jur, la mobilierul verde și albastru. Pe podelele de esență tare, covoare indiene erau plasate în puncte strategice, iar cuvertura patului se asorta perfect cu ele. Era într-adevăr o odaie adorabilă, foarte diferită de casa în care copilărise.

Deschise ușa dulapului și, spre surprinderea lui, găsi o baie. Umplu cada și turnă în apă niște săruri găsite pe pervazul ferestrei.

Era în America, în Florida, cu Edith a lui. Mama n-avea să-i strice cheful. Se cufundă în apă și-și lăsă mintea să rătăcească spre alte gînduri, mai liniștitoare.

Edith, mai tulburată decît prefera să recunoască, se duse în camera ei și, deschizînd șifonierul, luă o cutie mică de pe raftul de sus. Punînd-o pe patul mare, oval, o deschise și scoase vechile fotografii alb-negru.

Acolo se afla George, în ținută de școală, pantaloni scurți și șosete gri treisferturi. Mai erau și ea și Joseph. Privi fiecare poză, timp îndelungat. În absolut toate fotografiile, nici unul dintre copii nu zîmbea.

Patrick era în extaz. Pusese mîna pe George Markham! Era dezamăgit că nu-l putea executa el însuși, dar accepta situația. Era recunoscător că putuse face ceva. Frustrarea

de a şti că individul se afla undeva la adăpost, rîzînd pe sub mustață, fusese aceea care îl sîcîia cu adevărat.

Acum, însă, îl prinsese. Shaun O'Grady avea să se asigure că nu mai exista. Simplul gînd îi stîmea lui Patrick fiori.

Dacă afla Kate ce aranjase... Închise ochii. Kate era bună. Kate însemna tot ceea ce era drept şi cinstit şi o iubea pentru aceste calități. Pînă interveneau asupra preocupărilor lui, mai bine zis. Ştia că, dacă ar fi bănuit că Patrick cunoştea numele şi locul unde se afla Spintecătorul din Grantley, ar fi făcut tărăboi. Ea dorea să-l aducă în fața justiției. Într-a justiției ei.

Ei bine, individul avea să suporte justiția lui Patrick, care, în ceea ce-l privea pe el, avea un gust mult mai dulce. Strînse pumnii. Curînd, George Markham avea să fie mort.

Mort, mort, mort!

Privi fotografia lui Mandy de pe consolă şi deveni serios. Ce n-ar fi dat s-o aibă înapoi. Uneori, noaptea tîrziu, cînd în casă domnea tăcerea, i se părea că-i auzea glasul.

Se trezea, scăldat în sudoare, auzind-o plîngînd. Chemîndu-l, deznădăjduită. Îşi acoperea urechile pentru a opri sunetul.

Atunci, îşi imagina groaza ei.

Frica acută care cu siguranță o cuprinsese cînd individul începuse s-o lovească în față cu pumnii. Gîndul la Mandy zăcînd acolo, pe podeaua aia murdară, în timp ce ticălosul o siluia...

Încă îi mai vedea fața, desfigurată în bătaie, aşa cum zăcea în spital. Încă mai auzea zumzetul scăzut al aparatelor de reanimare, nereuşind să-şi îndeplinească misiunea. Îi vedea trupul plin de vînătăi, zguduindu-se sub şocurile electrice cu care încercau să-i reînvie inima.

A, pe George Markham îl aştepta o mare răfuială.

Telefonul sună, făcîndu-l să tresară.

– Alo?

– Alo, Pat? Aici Jerry. Lupta are loc la vechea fabrică de pălării de lîngă Drumul Roman. Ți-am trimis prin fax instrucțiunile, O.K.? Începe la nouă jumate.

Patrick închise ochii; uitase de luptă.

– Ascultă, Jerry, s-ar putea să nu ajung. Am multă treabă aici.

– S-a marcat. Totuşi, o să fie o luptă reuşită. Dacă vii, ne vedem acolo. Hai salut.

Închise telefonul, oftînd. Abia aşteptase lupta. Îi plăceau meciurile ilegale de box. Semănau cu vechile lupte de demult, cu pumnii goi. Nimeni nu ştia unde se ţineau meciurile, pînă cu cîteva ore în avans. Astfel, pînă afla moş Bill unde avea loc întîlnirea, era prea tîrziu pentru a mai face ceva. Combatanţii şi spectatorii plecau de mult.

Patrick îşi mai turnă o porţie generoasă de whisky şi se uită la ceas. Îşi dorea să-l sune O'Grady cu amănuntele, ca să se poată relaxa într-adevăr. Luă o înghiţitură mare din pahar. Nu peste mult, telefonul sună din nou, iar Kelly răspunse. Avu mulţumirea să audă pîrîiturile şi pocnetele îndepărtate ale apelului internaţional.

– Ura, Pat. M-auzi O.K.?

– Te-aud, clar ca un clopoţel.

– S-a aranjat. Omul tău va dispărea în următoarele trei zile. Te costă cincizeci de miare – dolari, adică. L-am pus să se ocupe de treaba asta pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei. Pregăteşte deja totul.

– Îţi trimit banii în douăzeci şi patru de ore. Mulţumesc, Shaun, nu voi uita ce-ai făcut pentru mine.

– Ei, pentru ce există prietenii? Te ţin la curent, O.K.? Tu încearcă doar să-ţi învingi pierderea, Pat. În partea asta, le rezolv eu pe toate.

– Îţi mulţumesc, Shaun. Salut.

– Nici o problemă. Mai vorbim noi.

Telefonul amuţi.

Avea adresa lui George, iar acum ştia şi cînd urma să moară. Patrick zîmbi. La urma urmei, nu era prea tîrziu ca să ajungă la meciul de box. Poate avea să-i ia mintea de la altele, pentru un timp.

Willy opri în faţa fabricii de pălării, iar Patrick o ajută pe Kate să coboare. Peste tot se vedeau oameni. Kate era

conştientă că sosirea lor provocase o anume agitaţie şi, instinctiv, se ţinu aproape de Patrick. Acesta îşi croi drum spre intrare, salutînd în stînga şi-n dreapta. Apoi, intrară. Pe amîndoi îi izbi în faţă fumul de ţigări, iar un omuleţ cărunt alergă spre ei, cu un rînjet lătăreţ despicîndu-i faţa.

– Pat! Pat! Ai reuşit. Bună, draga mea.

– Jerry, ea e Kate, o prietenă deosebită de-a mea. Kate, Jerry. Un desfrînat bătrîn.

Kate zîmbi, luînd mîna mică a individului într-a ei.

– Ce faceţi?

Jerry o măsură expert din ochi. Nu era obişnuita ţîţe-cur cu care se înşeua Kelly, dar nici urîtă pentru vîrsta ei.

– Fac foarte bine, draga mea. Haide, v-am ţinut nişte locuri în rîndul întîi.

Patrick o conduse prin mulţime, de braţ. Din difuzoare răsuna puternic muzică *soul*, şi toţi răcneau ca să se facă auziţi. Sala era deja plină pînă la refuz, iar Kate fu uimită de imaginile şi sunetele din jurul ei. Agenţii de pariuri înregistrau pe faţă mizele, iar cînd apăru ringul spaţios de box, fu şi mai nedumerită. Doar n-o adusese la un meci ilegal?

Jerry îi duse la locurile rezervate. Kate îl privi severă pe Pat:

– Asta-i ceea ce cred eu că e?

Par rîse:

– Da. Repede, Kate, uită-te-acolo!

Îi arătă cu degetul. În partea opusă a ringului stătea şeful Poliţiei, Frederick Flowers, şi, după cum i se păru lui Kate, jumătate din Brigada de crime calificate. Făcu un semn vlăguit cu mîna, cînd Flowers fluieră şi-i strigă, vizibil beat. Patrick se prăpădea de rîs, iar Kate se răsuci spre el.

– M-ai adus aici intenţionat, nu-i aşa?

Văzîndu-i nedumerirea din ochi, Patrick regretă că rîsese.

– N-am ştiut că vin şi ei, Katie, pe cuvîntul meu. Veneam pe cont propriu, iar apoi m-am gîndit c-o să-ţi placă. Voiam doar să fiu cu tine.

Zîmbi, ducînd mîna la inimă, ca un şcolar:

– Pe cuvînt de cercetaş.

– Mă rog... ai spus că va fi o experienţă.

– Şi va fi. Acuma, cît să pariem?

Kate se încruntă:

– Ce-ai zice de-un cincear?

– Ascultă, scumpo, dacă pariez aici un cincear, praful o să se-aleagă de reputaţia mea, mai repede ca de Bushmill's-ul pe gratis la un priveghi irlandez! Pun un sutar pe Rankin Rasta Dave, iubito. O să-l facă arşice.

În timp ce vorbea, din difuzoare se auzi leit-motivul din „2001: o odisee spaţială", iar din vestiarul improvizat ieşi un Rastafarian masiv. Kate scoase o mică exclamaţie de surpriză. Individul era uriaş, cu braţe şi picioare enorme. Purta părul legat la spate într-o coadă de cal, cu şuviţe groase ca nişte cîmaţi. Avea o faţă chipeşă şi mîndră. Mulţimea ovaţiona sau huiduia, în funcţie de cum pariaseră.

Pat se ridică şi spuse:

– Continuă să te uiţi la el cu ochii plini de dragoste, pînă mă duc să mizez, în regulă?

Kate rînji, împotriva propriei voinţe. În viaţa ei nu mai văzuse un asemenea gigant. Stătea în ring, săltînd, boxînd în gol şi flexîndu-şi muşchii uleioşi. O femeie din apropiere o bătu pe Kate pe umăr şi strigă:

– Poate să-şi bage ghetele sub patu' meu în fiecare zi din săptămînă!

Kate duse mîna la gură, şocată, apoi izbucni în rîs. Imediat, muzica se schimbă şi o auzi pe Dana cîntînd *All Kinds of Everything,* odată cu un val de urale însufleţite.

În ring urcă o altă namilă. Îşi ţinea braţele ridicate deasupra capului, într-o poziţie arogantă. Avea un chip masiv, cizelat fin, cu păr roşcat, lăţos. Ochii săi mici şi albaştri, ca două cioburi de silex, îl priveau pe adversar găsindu-l, spre satisfacţia suporterilor, vizibil neînzestrat. Ridică spre Rasta o mînă mare, înmănuşată, şi scuipă pe jos, agresiv.

Patrick se aşeză la loc. Glasul lui o luă prin surprindere:

– Ăsta, Katie, e Big Bad Seamus. A venit aici anume, de la Dublin, ca să lupte cu londonezul, Rasta Dave. În seara asta se pun la bătaie o groază de bani.

Kate îl privi cu ochi tulburi.

– Nu-mi vine să cred că sînt aici. În viaţa mea n-am mai

văzut aşa ceva. O să se bată pînă-şi zboară creierii, nu?

Kelly rînji.

– Pe toţi dracii, aşa sper, fetiţo. De nu, gloata o să-i sfîşie ea însăşi în bucăţi.

Un bărbat scund, în costum de seară, urcă pe ring şi începu să anunţe regulile luptei, care pentru Kate nu păreau să însemne decît un singur lucru: era permis orice, în afară de cuţite şi puşti cu ţeava tăiată. Apoi, amîndoi combatanţii se aşezară în colţuri, în vreme ce o fată pe jumătate goală dădu ocol ringului, în fluierăturile şi chiotele mulţimii, ţinînd un carton cu inscripţia „Runda 1" Răsună un clopot, şi cei doi se repeziră unul spre altul ca nişte tauri în proverbialul magazin de porţelanuri.

Kate privi, uimită, începutul luptei. Rasta luă iniţiativa încă de la primul pumn. Începu să îngroape capul irlandezului sub lovituri. Kate privea cuprinsă de o fascinaţie morbidă. Acum irlandezul îşi revenise. Se aruncă spre Rastafarian, trîntindu-i un cap chiar sub ochi, cu o bufnitură greţoasă. Kate văzu umflătura apărînd şi duse mîna la gură. Închise strîns ochii. Era o barbarie. Doi oameni în toată firea, ciomăgindu-se de moarte. Atmosfera din antrepozit era încărcată, iar Kate privi în jur. Văzu femei ridicate în picioare, zbierînd la cei doi; acum, cînd lupta devenea violentă de-a binelea, părea că aşteptaseră să înceapă adevărata bătaie. Ochii lui Kate fură atraşi spre Frederick Flowers, care sărise şi el de pe scaun şi striga sfaturi către ring.

– Arde-l pe nenorocit! Nu-l lăsa pe peştele irlandez să scape doar cu-atîta!

Negrul din ring păru să urmeze povaţa şi reîncepu să-l pocnească de moarte pe irlandez.

Kate îl privea pe Flowers de parcă în viaţa ei nu l-ar mai fi văzut. De-a lungul anilor, făcuse declaraţii în presă despre meciurile ilegale de box, la fel ca şi asupra atîtor altor subiecte. Era unul dintre fenomenele pe care el ar fi trebuit să-l nimicească. Fără uniformă şi cu prea mult alcool la bord, arăta exact a ceea ce era de fapt, un sticlete de mîna a doua. Dispăruse aura de respectabilitate, atitudinea înţeleaptă pe care o adopta toată ziua, în calitate de şef al

Poliției. În locul ei se vedea o cu totul altă personalitate asumată. Cea a personajului „Zău că-s unul din băieți" Între el şi Patrick nu era o distanță prea mare.

O femeie brunetă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, îi aduse lui Flowers un pahar, pe care acesta i-l luă din mînă fără a-i băga în seamă prezența. Femeia se aşeză pe scaunul eliberat de el, trăgîndu-şi fără nici un rezultat poalele fustei. Se vedea clar că nu era doamna Flowers. Kate o întîlnise pe soția lui Flowers cu două ocazii. Era o femeie foarte rafinată, deprinsă să poarte stofe ecosez de culoare închisă şi pantofi sobri.

De ce o adusese Patrick acolo, în fond?

Undeva, în adîncul minții, Kate auzi un semnal de clopot. Privind în ring, îi văzu pe cei doi clătinîndu-se spre colțurile opuse.

– E-n regulă, fetițo? întrebă preocupat Patrick.

Kate îl privi. În pofida zgomotului şi a agitației, părea să-i perceapă sentimentele.

– Katie? înălță el cu o cîtime sprîncenele, iar Kate îşi mută privirea. Mîna lui Flowers ajunsese sub fusta piți-poancei. Patrick îi urmări privirea. Kate îl văzu rînjind şi simți o piatră pe inimă. Întoarse din nou ochii spre ea:

– Mare pişicher, bătrînu' Freddie. Aia nu-i păsărica lui permanentă, Kate. Taxează cam două sutare pe noapte. A ieşit la vînătoare.

Ochii lui Patrick reveniră spre ring. O altă fată, negresă de astă dată, îşi legăna şoldurile slăbănoage în jurul ringului, ținînd o bucată de carton pe care scria „Runda 2". Cînd trecu pe lîngă irlandez, acesta o înşfăcă şi o aruncă peste umăr, prefăcîndu-se a o mușca de fese. Fata chițăi încîntată, bucurîndu-se că i se dădea atenție. Kate îl privi pe Rasta băgînd complet capul într-o găleată cu apă, de unde şi-l scoase scuturîndu-şi părul ca un cîine lățos, stropind în toate părțile.

Patrick aprinse două țigări şi-i dădu şi ei una. O luă cu recunoştință.

– Patrick...

Voia să-i spună s-o ducă de-acolo, dar răsună din nou

clopotul şi fu prea tîrziu. Toată atenţia lui Kelly se îndreptă spre ring.

Kate privi, îngreţoşată, cum reîncepeau loviturile şi bubuielile, cu şi mai mare putere. Peste vreo două minute, atmosfera se schimbă din nou, încărcîndu-se de răutate. Negrul era oarecum diferit. Pumnii săi cădeau grei pe chipul irlandezului. Kate vedea umflăturile formîndu-se în jurul ochilor şi gurii. Apoi, gloata sări de pe scaune. Irlandezul căzuse într-un genunchi. Luptătorul negru prinse ocazia şi profită. Luîndu-şi avînt cu tot braţul său enorm, începu să-i care celuilalt la pumni peste faţă şi cap.

Mulţimea era în delir. Femeile, ca şi bărbaţii, le urlau sfaturi luptătorilor. Kate privi îngrozită cum negrul îl ridică pe irlandez de jos şi, ţinîndu-l, începu să-i îngroape sub lovituri chipul şi trupul. Irlandezul nici nu se mai ţinea pe picioare, iar bombardamentul nemilos continua totuşi. În sfîrşit, după un timp, ce păruse o veşnicie, Rasta îl aruncă pe jos, aplicîndu-i, ca lovitură finală, un şut rapid între picioare.

Irlandezul se prăbuşi, ca şi crucificat, cu braţele întinse în lături. Gloata îşi ieşise din minţi. În sală izbucniseră mici încăierări între suporterii adverşi. Negrul dădea ocol ringului, cu braţele ridicate, ca un erou învingător. Şuviţele de păr i se eliberaseră, zburîndu-i încoace şi-ncolo în jurul feţei, cu fiecare mişcare. O femeie albă, înaltă şi arătoasă, de vreo treizeci de ani, urcă pe ring şi i se aruncă în braţe, aplicîndu-i un sărut răsunător pe buzele umflate şi învineţite.

Patrick se răsuci spre Kate.

– Aia-i Veronica Campella, cunoscută altfel şi ca violenta Veronica... E managera lui. Veronica are unul dintre cele mai mari grajduri din Anglia şi-şi cunoaşte bine meseria. Pentru seara asta, i-a pregătit o pungă cu douăzeci de bătrîne. Nu-i rău, după două runde, nu? Îşi duce băieţii la lupte tocmai în China şi State.

Glasul lui Kelly era admirativ.

Kate tăcea, privind cum irlandezul era ajutat să coboare din ring. Negrul veni spre el şi se îmbrăţişară ca doi vechi prieteni. Irlandezul ştia evident să piardă.

– Acum putem pleca, Pat, te rog?

– Mai urmează încă două lupte, Kate, răspunse el, privind-o atent. Ce este?

Era sincer nedumerit.

– Nu vreau decît să plec de-aici. E oribil. Toate astea, desfăcu ea brațele, arătînd în jur, mă fac să-mi vină rău de la stomac.

Preț de-o secundă, văzu o umbră de nemulțumire străbătînd trăsăturile lui Patrick. Apoi păru să-şi amintească cine era, căci îi zîmbi trist:

– N-a fost o idee prea bună, nu-i aşa?

Kate îşi luă geanta de jos, clătinînd din cap.

– Nu tocmai. Nici boxul legal nu-mi place, Patrick. Nu suport nici o formă de violență.

– Atunci, mai bine să mergem, da?

Ştia că, de data asta, îl supărase cu adevărat. Glasul îi era inexpresiv şi porni prin mulțime înaintea ei, dînd din cap şi strîngînd mîini în trecere. În timp ce părăseau căldura şi agitația sălii, ieşind în noaptea rece, Willy apăru ca prin farmec alături.

– Cît ai scos, Pat?

– Nu atît de mult pe cît mă aşteptasem, Willy. Tu?

Auzindu-i tonul, Kate scrîşni din dinți.

– Mi-am tras o bătrînă iute. Ştiam eu că cioroiul îi poate veni de hac, Pat. Ştiam şi gata. Băiatul ăsta se pricepe să lupte!

Patrick îi zîmbi:

– Stai şi uită-te pînă la sfîrşit, Willy.

– Dar voi doi?

– Sînt perfect capabil să-mi conduc singur maşina, Willy, oftă Patrick.

Willy ştia că ceva era în neregulă. Kate arăta ca un weekend ploios în Brighton, şi nici Patrick nu se prezenta mult mai bine. Îi întinse cheile:

– Păi... Dacă eşti sigur...

Nu-i plăcea ca Pat să conducă Roller-ul, maşina era puicuța lui.

– Şi, să n-o ambalezi, bine? Nu-i tocmai deprinsă cu tine la volan. Trebuie să ştii cum s-o mînuieşti...

– Willy! îl întrerupse sec Patrick.

– Ce?

Împingîndu-şi faţa aproape de a celuilalt, Patrick spuse:

– La revedere.

Cu aceste cuvinte, îi deschise lui Kate portiera din stînga şi ocoli pînă la locul şoferului. Kate urcă, într-o tăcere mormîntală. Willy îi privi atent, tot timpul, clătinînd din cap. Patrick porni motorul şi ieşi din parcare, împroşcînd cu pietricele în toate părţile. Pe şosea, se fixă la o sută de kilometri pe oră şi, în întuneric, Kate îl auzi rîzînd amar.

– Ce-i aşa de comic? întrebă ea cu voce uscată.

– Afurisitul de Willy, uneori mă întreb de ce l-am ţinut atîta timp. Mi-e mai mult ca o mamă, decît ciomăgar.

– Îţi este prieten bun, de-asta.

Observaţia critică a lui Kelly îi sporea nemulţumirea.

Patrick trase maşina pe acostament şi opri motorul.

– Ascultă aici, n-am nevoie de gogoşile astea, Kate. Din clipa cînd l-ai văzut pe Freddie Flowers, ţi-au venit dracii...

Kate îl întrerupse:

– Nu-i adevărat! Ai avut tupeul să mă duci la un meci ilegal de box, Patrick. Simplul fapt că şeful Poliţiei era şi el acolo, distrîndu-se ca niciodată, nu-nseamnă să spun că a trebuit s-o fac. Mi s-a părut o barbarie, crudă şi degradantă, nu numai pentru cei doi care luptau, ci şi pentru oamenii care plăteau bani ca să asiste.

– Totul se reduce la un singur lucru, Kate. Provenim din două lumi diferite. Nu-mi cer scuze pentru că te-am dus acolo, orice-ai spune. Sînt ceea ce sînt, Kate, ia-mă ca atare.

– E valabil şi pentru mine, Pat, nici eu nu-mi cer scuze.

Se priviră în penumbra maşinii, într-o atmosferă încărcată şi ostilă. Kate îşi simţea bătăile inimii; trebuia să-i spună ce simţea. Dintr-o dată, nu mai era vorba de box, ci de ei, despre ei doi ca oameni. Despre diferenţele dintre ei.

Patrick aprinse încă două ţigări.

– Ce vrei de la mine, Kate? întrebă el, rugător.

Kate tăcu un moment.

– Vreau puţin respect. Vreau consideraţie. Dar, mai

presus de orice, vreau să simt că nu mă compromit în nici un fel fiind cu tine. Acest... acest... spectacol din seara asta mi-a făcut rău în sens fizic. Cînd au început să se lovească de-a binelea, m-am speriat.

Kate auzi bîzîitul geamului electronic coborînd.

Patrick privea în lungul drumului. Pe lîngă ei treceau maşini, motoarele acestora invadîndu-le lumea. Sufla un vînt rece. Patrick oftă. Era un oftat de om bătrîn.

– Iartă-mă, Kate. Ai dreptate. Ce pot spune mai mult? Ştiu că sîntem diferiţi, dar în cea mai mare parte a timpului ne aflăm pe aceeaşi lungime de undă. În ultimele cîteva luni, a trebuit să regîndesc mult din viaţa mea. Ca atunci cînd am vîndut saloanele de masaj...

Se opri să tragă din ţigară.

– Nu trebuia să te duc acolo astă-seară, acum îmi dau seama. Chiar dacă n-ai fi fost un... adică, un D.I... nu eşti pregătită pentru aşa ceva. Nici Rene nu era. Tot ce pot spune în apărarea mea e...

Se întoarse cu faţa spre ea.

– A trecut mult timp de cînd n-am mai avut o femeie care să nu accepte tot ceea ce voiam eu să fac.

Kate îi cercetă chipul în întuneric, putîndu-i distinge trăsăturile, şi i le mîngîie din privire una cîte una. El o sărută uşurel pe buze, trimiţîndu-i prin tot trupul un şoc aproape electric.

– Nu regret ceea ce sînt, Kate, s-o stabilim clar. Îmi cer scuze că nu m-am gîndit la tine şi la ceea ce simţi. E bine aşa?

Kate dădu din cap.

– Ei, atunci, dă-mi o sărutare cum se cade.

O luă în braţe, sărutînd-o apăsat pe gură. În momentul cînd se desprinseră, Kate văzu un cap privind pe fereastră.

– E totul în regulă, domnule?

Nici unul dintre ei nu observase maşina *Panda* care oprise în spatele lor.

– Da, mulţumesc, domnule ofiţer, totul e perfect. Tocmai plecam.

Kate îi zîmbi poliţistului şi, în timp ce Patrick demara de

pe acostament, îi puse mîna peste a lui, pe volan.

– Nu vreau să ne certăm, Pat.

– Hai să uităm totul. Acum, ce zici de-o mîncărică? Ce preferi? Italienească, franțuzească, spaniolă, chinezească, de care?

Kate rîse.

– Ce-ai zice de-o cină indiană?

– Recunosc că e singura de care am uitat! Uite ce, dacă am sări masa şi ne-am duce direct la culcare?

– Nici pomeneală.

Patrick oftă:

– Merita să-ncerc.

Kate îi strînse încet mîna.

– Niciodată nu mă culc cu stomacul gol.

Dintr-o dată, îl dori atît de tare, încît îi putea simți gustul pe limbă. Îl văzu apăsînd cu putere pe accelerator.

– Willy ți-a spus să nu ambalezi maşina.

Patrick îi aruncă o privire, zîmbind.

– Willy n-a spus nimic despre situații de urgență.

Mult mai tîrziu, culcată lîngă el, cu mirosul lui în nări şi cuprinsă de lenea pe care o aducea dragostea făcută brutal, reflectă la întreaga situație.

Omul cald şi iubitor de lîngă ea l-ar fi omorît pe Spintecătorul din Grantley cît ai bate din palme. Era capabil de crimă, o ştia. Niciodată nu i-o ascunsese.

Şi totuşi, îl dorea.

Reprezenta tot ceea ce contravenea principiilor ei. Patul în care se afla era plătit din vreo afacere de-a lui aflată la limita legii, şi o dusese la un meci de box ilegal. Cu toate acestea, o singură privire spre chipul lui frumos o făcea să-i ierte totul.

Totul? se întrebă din nou, fără să poată răspunde.

Cel puțin, nu sincer.

Se cuibări şi mai mult în brațele lui. Îi simțea penisul flasc pe picior, umed şi moale, şi simți din nou fiorul prezenței lui. Patrick se trezi un moment şi o trase spre el, parcă surprins s-o găsească acolo. Kate îl sărută pe gură,

flămîndă, încercînd cu disperare să-şi golească mintea de gînduri. El îi frecă aspru sînii, iar ea răspunse sărutîndu-l cu şi mai mare putere.

– Kate?

– Ce?

– Poţi s-o negi dacă vrei, dar cred că Rasta ăla mare te-a pus pe jar.

– Of, fi-ţi-ar...!

Patrick o cuprinse şi o sărută din nou, trecînd deasupra ei ca şi cum ar fi fost croiţi unul pentru altul. O bucura.

Nici unul dintre ei nu pomenise despre crime sau meci. Parcă ar fi avut o înţelegere tacită să nu abordeze subiectul. Însă, chiar şi în chinurile orgasmului, continua să stăruie în minţile amîndurora.

Într-un tîrziu, totul avea să reînceapă. Deosebirile dintre ei, opiniile împărţite asupra a ce era drept şi ce nu, toate acestea urmau să-i aducă din nou în conflict.

Şi să le aducă suferinţe.

Capitolul 29

Duane Portillo urmărea casa de la numărul 22620, pe Apopka Vineland Road. Stătea aşezat vizavi, mîncînd un sandviş şi aşteptînd ca prada să se arate. Primise o descriere ce corespundea perfect omului pe care-l văzuse mai înainte. Acum nu mai trebuia să stabilească decît că individul era englez. Muşcă din sandviş, savurînd gustul puiului suculent şi al salatei proaspete. Stătea acolo de peste două ore, iar din poartă îl priveau doi dobermani, cu ochii ca nişte mărgele.

Duane aproba prezenţa cîinilor. Să fi avut o asemenea casă, îşi lua şi el doi cîini din rasa aceea. Ştia exact ce ţi se putea întîmpla dacă se hotăra cineva să te jefuiască. O ştia, fiindcă el însuşi fusese cîndva spărgător. Acum, se bucura de plăcerile vieţii. Arunca doar cîteva bucăţele de plumb şi primea o mare sumă de bani. Era o formulă care-i

convenea. Avea să-i mai acorde tipului încă treizeci şi şase de ore, înainte de a-l executa, la ordinul domnului O'Grady.

Duane deducea, în modul lui şiret, că aştepta sosirea banilor, înainte de a se implica. Domnul O'Grady era un om deştept. Duane binecuvînta ziua cînd îl cunoscuse.

Mîngîie cutia puştii de pe scaunul din dreapta. Conţinea arma lui favorită, un Ruger mini 14. Trăgea cu precizie pe o rază de pînă la patru, cinci sute de metri, şi folosea gloanţe de calibrul 223 care se folosiseră în Vietnam. Puteau zbura creierii unui om, cu un sunet nu mai puternic decît o şoaptă.

Îşi termină tartina şi porni din loc. După cîteva sute de metri pe drum, întoarse maşina şi începu să supravegheze casa dintr-un alt unghi.

Nu avu nici o îndoială că vedea ceea ce căuta.

Luă binoclul şi-l privi prin el pe individ. Nu arăta ca un om cu cincizeci de mii de dolari preţ pe capul lui. Duane ridică din umeri în sinea sa. Ei bine, nu conta cum arăta omul. Ceea ce conta era că supărase pe cineva din Anglia destul de tare pentru a merita să i se spulbere ţeasta. Şi exact asta avea să facă Duane.

George se sculase devreme şi se desfăta cu razele soarelui, în grădină. Nu se putea abţine să nu privească spre piscină. Apa ei strălucea, albastră şi răcoroasă, şi-şi dorea să fi avut curajul de a sări în ea. Dar George nu ştia să înoate.

Nepoata şi nepotul său urmau să sosească în cursul zilei, iar perspectiva întîlnirii cu ei îl emoţiona. Mai ales cu Natalie. Îi văzuse fotografiile şi era într-adevăr o fată frumoasă.

Edith îl informase că nu se trezea niciodată înainte de zece, aşa că avea toată dimineaţa la dispoziţie. Femeia de serviciu, o mexicană drăguţă, îi spuse că ar fi fost bine să exploreze locurile, iar George se gîndi să-i urmeze sfatul. Luă cheile maşinii şi ieşi din casă. Cei doi dobermani îl mîrîiră cînd trecu pe lîngă ei, aşa că deschise grăbit poarta şi scoase maşina. După care o închise cu grijă la loc şi porni.

Nici nu observă Buick-ul mare ce-l urmărea. George străbătu oraşul Orlando, bucurîndu-se de strălucirea curată a soarelui din Florida. Îşi suflecase mînecile cămăşii şi acum, cu capota deschisă şi o uşoară briză jucîndu-i prin păr, se destinse. După un timp, găsi ceea ce căuta: Orange Blossom Trail.

Aseară la cină, Edith şi Joss îi vorbiseseră despre Orange Blossom Trail, spunîndu-i că fermecătoarea denumire era înşelătoare. Se afla în centrul oraşului Orlando, unde turiştii ce mişunau spre Disney nu ajungeau decît accidental. Era versiunea din Orlando a cartierului Soho, iar George abia aştepta să ajungă acolo.

Conducea maşina, captivat. Cartierul era plin de hoteluri jegoase, făcînd reclamă la filme deochiate şi saltele cu apă. Femei de toate formele, culorile şi fizionomiile umblau prin tot locul, îmbrăcate în mici bikini, cu trupurile bronzate ca nişte statui de mahon. Unele dintre femei stăteau rezemate de propriile lor rulote, case mobile pe care le foloseau pentru a-şi distra clienţii, economisind astfel banii de hotel. George absorbea totul, ca un om murind de sete. Le zîmbea diverselor femei şi se bucura cînd îi zîmbeau şi ele. Ajunse într-un loc numit Casa Păpuşilor, care făgăduia plăceri ca dansatoare cu pieptul gol şi tovarăşi de pahar.

George conduse mai departe, pînă ajunse în inima cartierului Orange Blossom Trail. Aici nu se mai vedeau marile hoteluri de pe International Drive şi halele comerciale. Dispăruseră şi oamenii cu chipuri amabile care urau „o zi frumoasă". Aici se aflau maghernițe cu oameni prăvăliți în fața lor, în diverse stadii de beție sau letargie drogată. Aici, copii desculți priveau cu ochi goi cum trecea prin fața lor mașina unui om vizibil străin. Aici, bărbați nespălați se desprindeau de pereți, pentru a se repezi spre mașina lui George, făcîndu-l să apese pe accelerator. Aici se afla ultimul bastion al săracilor, toxicomanilor și delincvenților.

George privi în jur, descumpănit. Întorcînd mașina, reveni spre Casa Păpușilor și opri. În cîteva secunde, o mulțime de femei și bărbați îi făceau propuneri. George coborî din mașină, o încuie și porni agale. O fată îi făcu cu mîna,

apropiindu-se alene de el. George se opri să-şi desfete ochii cu ea.

– Salut.

– Bună, dragă.

– A, mi-eşti englez. Din Londra?

George zîmbi.

– La origine. Nu mai locuiesc acolo.

Fata păru dezamăgită. Credea că Londra era în Anglia.

– Ce cauţi pe-aici-şa? Poate poci să te-ajut.

Stînd în strada murdară şi prăfuită, sub razele fierbinţi ale soarelui, George simţi un fior de nerăbdare.

– Caut să mă distrez puţin.

Fata zîmbi, arătîndu-şi dinţii strîmbi.

– Păi, e sigur c-ai venit la locu' potrivit. Sînt Loretta.

– George.

– E, George, ce-ai zice să mergem noi doi la o plimbărică? Am rulota mai încolo-şa pe drum.

George porni împreună cu ea, ascultîndu-i sporovăiala. Saluta oamenii pe lîngă care trecea. Conchise că-l atrăgea accentul ei sudist, moale şi tărăgănat. N-avea mai mult de optsprezece ani. George urcă în rulotă după ea, iar Loretta închise uşa, întorcîndu-se spre el zîmbitoare.

– Oi vrea să bei ceva. N-am frigider, da' berea de obicei e destul de rece.

Dădu din cap, iar fata se aplecă să deschidă un dulăpior de sub micul lavabou. George îi privi bikinii intrînd în şanţul feselor. Cînd se ridică la loc, cu o cutie de bere şi un mic surîs pe buze, văzu că omul o privea într-un chip ciudat.

Englezii erau atît de reci. Poate din cauza climei.

– Eşti O.K.?

George zîmbi, cu micul său zîmbet care abia îi dezvelea dinţii.

– Perfect.

Duane privea din Buick. Îşi aprinse o ţigară şi începu să aştepte ca englezul să-şi termine treaba.

Jack Fenton era un caporal de armată în retragere care locuia în Bychester Terrace de zece ani. Nu se amesteca

mult cu vecinii, însă le ştia obiceiurile. Soţia sa, Daisy, spunea că era băgăreţ, dar în ce-l privea pe el, nu era decît perspicace.

Ca de pildă, în noaptea trecută, cînd auzise o maşină oprindu-se tîrziu pe stradă, un *Rolls Royce*, nici mai mult, nici mai puţin, şi doi oameni intraseră la familia Markham din vecini. Recunoştea că asta-i atrăsese atenţia. Soţii Markham îşi vedeau numai de ale lor, iar după părerea lui Jack aşa se şi cuvenea. Totuşi, ar fi vrut să ştie cine erau cei doi. Aveau o maşină frumoasă. Pînă la urmă, alesese varianta rudelor bogate.

Ei, dar ţeava de scurgere era altă poveste. Observase, cînd se dusese să-şi ia ziarul şi ţigările *Woodbine*, că scurgerea lor crea unele probleme. Lîngă casă se formase o băltoacă mare. Bătuse la uşă dar nu primise nici un răspuns. Aşa că, după o ceaşcă de ceai tare, îşi informase soţia că se ducea pînă-n vecini să facă o recunoaştere. Continua să folosească argoul militar, spre nemulţumirea lui Daisy, care detesta din toată inima forţele armate.

Trăgîndu-şi wellington-ii, Jack merse în vecini. Era o dimineaţă senină şi rece, şi trase de cîteva ori aer în piept, simţindu-i arsura pe gîtlej. Apoi începu să tuşească primejdios, aşa că scoase ţigările, pufăind dintr-una pînă se potoli. Privi ţeava de scurgere cu probleme, ţinînd strîns în dinţi ţigara *Woodbine*.

Se înfundase undeva, putea face prinsoare. Deschise poarta din spate şi intră în grădină, ferindu-se de apa care curgea. Dacă George şi Elaine nu erau atenţi, aveau să ajungă cu pereţii umezi.

Apoi, văzu uşa din dos a casei Markham.

Merse hotărît spre ea şi clătină din cap. În geam se vedea o gaură perfect rotundă, tăiată lîngă clanţă.

Jack încă mai avea la uşă geamul iniţial, întărit cu sîrmă. Soţii Markham aveau în spatele casei o uşă din lemn de esenţă tare, cu patru ochiuri de geam în partea de sus.

Nu fu surprins cînd uşa se deschise. Intră în bucătărie, cu nasul palpitîndu-i ca al unui cîine de vînătoare.

Încăperea era imaculată. Trecu în salon, pe care-l găsi

la fel. Nimic nu fusese atins.

Acolo era ceva în neregulă, sau să nu-i spună lui pe nume. Luă receptorul şi formă numărul poliţiei. Apoi se aşeză la masa din bucătărie, aşteptîndu-i răbdător să sosească.

În sfîrşit, peste o oră, apăru o maşină Panda. Jack deschise uşa şi le arătă în tăcere priveliştea. Cei doi tineri P.C. priviră în jur conştiincioşi, declarînd apoi că avea dreptate. Se produsese o pătrundere prin efracţie.

– Ştiţi unde sînt locatarii casei?

Jack îi privi ca pe nişte imbecili. Amîndoi la un loc nu aveau vîrsta lui.

– La lucru, bineînţeles.

– Unde lucrează? Ştiţi cumva?

– Sigur că ştiu. Sînt vecinul lor, nu?

Cel mai vîrstnic dintre poliţişti trase adînc aer în piept.

– Ei, aţi fi atît de amabil să ne spuneţi?

– Ea, adică nevasta, Elaine, lucrează la supermarketul din oraş. Cum îi zice? *Lowprice* sau cam aşa ceva. Cît despre George, el lucrează în Kortone Separates, Proprietăţi Industriale.

– Vă mulţumim. Aţi observat ceva suspect, înainte de a vedea fereastra?

– Păi, nu ştiu dacă înseamnă ceva, dar am văzut azinoapte aici un Rolls Royce. Au coborît doi oameni şi au bătut la uşă.

– Sînteţi sigur că era un Rolls Royce?

– Sigur că-s sigur. Tocmai am zis, nu?

Glasul său strident începea să-i enerveze.

– Ar trebui să chemaţi un instalator, băieţi, scurgerea aia o să strice ceva, vă zic eu. Ei, am plecat acasă. Locuiesc alături, dacă mai aveţi nevoie de mine.

Ieşi, clătinînd trist din cap. Se aşteptase cel puţin la nişte detectivi.

P.D. Dendy transmise vestea spargerii la dispecerat. Ofiţerul de serviciu trimise un comisar la *Lowprice*, să stea de vorbă cu doamna Markham, unde i se spuse că era bolnavă de o săptămînă. Apoi se dusese la *Kortone Sepa-*

rates, aflînd că domnul Markham ieşise recent la pensie.

Nedumerit, transmise prin radio ambele mesaje, iar sergentul de la recepţie, suspicios din fire, purtă o discuţie cu ofiţerii în civil. Se întîmpla mai mult decît vedeau cu ochiul liber. *Rolls Royce*-uri apărînd în toiul nopţii? Găuri tăiate în geamuri şi video-ul încă în camera din faţă? Nici unul dintre locatari nicăieri? Ea bolnavă, el pensionat? Nu se lega.

Caitlin află despre misteriosul caz în pauza de cafea şi ar fi rîs, dacă nu exista un anume detaliu: *Rolls Royce*-ul. Un *Rolls Royce* roşu-închis. Maşina lui Kelly. Luă adresa de la sergentul recepţioner şi se duse personal în Bychester Road. Cei doi P.C. fură surprinşi să-l vadă.

– A mai trecut cineva pe-aici?

– Nu, domnule. Nu pare să lipsească nimic din casă.

– Vreau să căutaţi peste tot, în amănunt. Casa, magazia, garajul. În amănunt, nu vă fie cu supărare.

– Ce anume căutăm, domnule?

Caitlin zîmbi.

– Aici e-aici, băieţi. Nici eu nu ştiu.

Se afla afară, în maşină, fumînd o ţigară, cînd un P.C. veni şi-i bătu în geam.

– Cred că ar trebui să vă uitaţi la asta, domnule. Nu ştiu dacă înseamnă ceva.

Caitlin îl urmă prin casă şi grădină, pînă în hambar. Acolo se aflau toate revistele şi registrele lui George.

Dădu din cap. Presimţise corect. Un singur lucru era în neregulă: se părea că Patrick Kelly îl găsise primul pe Spintecătorul din Grantley.

Se înapoie la maşină şi anunţă prin radio.

Kate sosi în zece minute, cu toată echipa. Începură să scotocească sistematic toată casa. Nimeni nu era foarte sigur ce anume căutau, pînă cînd D.S. Willis şi D.S. Spencer urcară în pod.

– Draci! Ce-i cu mirosul ăsta îngrozitor?

În timp ce vorbea, Spencer aprinse lumina, iar Willis săltă capacul rezervorului de apă.

Spencer îl privi cum se retrăgea împleticit, cu mîinile peste gură, pînă dispăru dincolo de uşa podului. Apoi se

apropie de rezervor şi-şi acoperi nasul cu batista.

Elaine zăcea pe o parte, cu capul îndoit într-un unghi imposibil. Ochii-i erau ieşiţi din orbite şi de un alb lăptos. Pielea îngreunată de apă se umflase, vînătă-cenuşie.

Leşină exact în momentul cînd urcară în pod Kate şi Caitlin. Kate strigă prin trapă:

– Veniţi careva aici să-l luaţi pe Spencer, vă rog, şi chemaţi legistul.

Îi aruncară o privire Elainei, apoi se uitară unul la altul. Era casa Spintecătorului din Grantley, nu încăpea nici o îndoială, cu tot cu soţia lui moartă. Mai rămînea o singură întrebare: unde era George Markham?

În mintea lui Caitlin, se mai punea o întrebare: unde naiba era Kelly?

Reţinu să omită din declaraţia vecinului fragmentul cu Rolls Royce-ul. Cel puţin, pînă afla mai multe.

O privi pe Kate, cu o expresie tristă. Ea îi puse instinctiv mîna pe braţ, presupunînd că îl întrista soarta sărmanei femei din faţa lor.

Nu-i trecu nici un moment prin minte că era posibil ca pe ea însăşi s-o compătimească.

În sala de incidente domnea o atmosferă de entuziasm pur. Îl găsiseră pe Spintecătorul din Grantley.

Kate îi permise lui Caitlin să-i ofere un pahar de whisky. Toţi se băteau pe spinări, rîdeau şi glumeau. Telefonul sună, iar Kate răspunse. Era Frederick Flowers. Kate ridică mîinile să facă linişte, cuplînd telefonul pe intercom.

– Bine lucrat, una peste alta. Ştiam eu c-o să-l prindeţi. Transmit presei ştirea în cîteva ore. Puteţi fi cu toţii foarte mîndri de voi înşivă.

În timp ce închidea, dinspre toţi se înălţară urale puternice. Caitlin o sărută pe Kate pe obraz, iar ea îl îmbrăţişă. Se terminase. Acum nu le mai rămînea decît să-l găsească şi, avîndu-i numele, aceasta era o formalitate. Apoi, Amanda Dawkins o bătu pe umăr. Expresia serioasă a tinerei o făcu pe Kate să se încrunte.

– Ce este?

– Cred c-ar fi mai bine să puneți capăt petrecerii, doamnă. Lui George Markham i-a fost testat sîngele. E negativ.

– Ce!?

Strigătul lui Kate răzbătu prin hărmălaia din jur, care se potoli treptat. Luă de la Amanda foaia de hîrtie şi citi abătută rezultatele.

Analizele lui George Markham erau negative. Sărbătoriseră prea devreme. Îi dădu hîrtia lui Caitlin, care o privi timp îndelungat.

– Căcat... scrîşni el prelung, printre dinți.

– Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred, spuse încet Kate, încleştînd pumnii. Crezusem c-am pus mîna pe el!

Polițiștii şi polițistele începură să şoptească între ei, pe măsură ce înțelegeau concluzia. Atmosfera din cameră se linişti în cîteva secunde. Kate trase o duşcă zdravănă de scotch; avea mare nevoie.

– Deci, dacă nu el e Spintecătorul din Grantley, oricum şi-a asasinat soția şi a luat-o la picior. Este oare cu totul altceva?

– În mare, cam asta e, mda, răspunse Caitlin cu glas scăzut. Totuşi, revistele şi casetele alea video... Iisuse, eram gata să-mi pun capul că e omul nostru.

Apoi îi veni o nouă idee.

Şi Patrick Kelly credea că el era făptaşul.

Kate îl privi cum se repede afară din încăpere. Dacă n-ar fi tulburat-o atît de tare vestea analizelor negative ale lui George, s-ar fi întrebat ce se întîmpla cu el.

Cel mai mult o nemulțumea că pe ea o lăsase să-i dea vestea lui Flowers. Cum putuseră presupune atît de multe înainte de a avea confirmarea? Termină dintr-o înghițitură scotch-ul şi luă receptorul. Această treabă n-o încînta deloc.

Patrick Kelly vorbise cu Caitlin, asigurîndu-l că nu ştia nimic despre nici un George Markham. Probabil că vecinul, pe jumătate adormit, făcuse o greşeală. Îl ascultă pe Caitlin spunîndu-i despre analizele sangvine negative şi scoase cuvenitele sunete de nemulțumire la adresa greşelii lor.

Apoi închise telefonul şi zîmbi. Micul plan al lui George Markham rentase.

Ştia, după cum o ştia şi Tony Jones, că analiza sîngelui lui George ar fi ieşit pozitivă. Acum Tony Jones era în spital, iar George Markham urma să-şi întîlnească soarta. În total, nu fusese deloc o zi proastă.

Kate ajunse la el acasă cu un taxi, peste două ore.

– Bună, Patrick. Am avut o zi groaznică. Dă-i banii tîmpitului ăstuia de taximetrist pînă nu-l arestez!

– Eşti beată? întrebă şocat Kelly.

– Puțintel. Şi dac-ar fi după mine, m-aş îmbăta şi mai rău.

O luă de braț şi o ajută să treacă prin hol, pînă la scară.

– Unde mergem?

Vocea ei dobîndise o intonație agresivă.

– Te bag sub duş, fata mea. Acum, urcă scările astea.

Willy apăru în hol, iar Kelly se răsti la el:

– E morcovită. Plăteşte taxiul şi pe urmă adu-i o cafea.

Willy dădu din cap şi-l privi pe Patrick aproape tîrînd-o pe Kate, beată, la etaj.

În dormitor, o lăsă să cadă pe pat şi începu să-i scoată hainele. Acum era docilă. Agresivitatea se transformase într-o resemnare obosită.

– Crezuserăm că am pus mîna pe el, Pat, dar nu era adevărat. Nu era... N-am prins decît un alt ucigaş. Şi-a asasinat soția...

– Bine, bine, calmează-te.

O ridică de pe pat, goală, şi o duse în baia anexă. Deschizînd robinetul cu apă rece, o ținu sub duş. Stropii înghețați o făcură să icnească sufocată, încercînd să sară afară din cuva duşului. Patrick o ținu pe loc, cu oarecare dificultate, udîndu-şi cămaşa albă.

– Lasă apa să curgă peste tine, Kate, te va face să te simți mai bine.

– Ticălos împuțit ce eşti! Scoate-mă imediat de-aici! În-îng-îngheț!

Kate privi cum i se forma, ca prin farmec, piele de găină, şi-şi stăpîni un rînjet. Sfîrcurile i se făcuseră enorme!

Încă o mai ținea sub șuvoiul de apă cînd, peste vreo cinci minute, îl auzi pe Willy aducînd cafeaua în cameră. Închizînd robinetul, Patrick o înfășură într-un prosop mare de baie.

– Haide acuma, în dormitor.

– Flowers m-a săpunit bine de tot azi. Pe Kenneth Caitlin, însă, nu. A, nu. Numai pe mine.

Îi turnă o cafea tare, dar, cînd i-o aduse la pat, Kate adormise deja.

Părul ei lung stătea lipit de trup. Picăturile de apă îi îmbrobonau pielea. Prosopul abia o acoperea. Niciodată nu arătase atît de vulnerabilă și de dezirabilă. Preț de-un fugar moment, privind-o, îi păru rău pentru ce făcuse. Știa, fără umbră de îndoială, că George Markham era omul căutat. Dar nu i-o putea spune cu nici un chip.

Totuși, putea face un lucru, și anume să-l pună la punct pe Frederick Flowers. Gîndul îl consolă o vreme.

În sfîrșit, peste trei ore, Kate deschise ochii. Privi în jur, încercînd să se adune. Apoi îl văzu pe Patrick.

– Bună, iubito, te simți mai bine?

Kate se ridică în capul oaselor.

– Mă simt groaznic, de fapt.

– Sun să-ți aducă niște cafea proaspătă.

În timp ce Patrick telefona la bucătărie, Kate își strînse mai tare pe trup prosopul umed, întrezărindu-se în oglinda din fața patului. Se încruntă. Arăta oribil. Patrick se așeză lîngă ea.

– Îmi pare rău pentru boul ăla de Markham.

– A, nu-mi aminti de el, te rog.

O sărută pe umărul gol.

– Numai de-am fi verificat analizele sîngelui înainte de a-l arăta cu degetul, Pat. Mă simt ca o proastă nenorocită, dar aș fi jurat pe-un teanc de Biblii că era omul nostru. Filmele muc, revistele. Totul se potrivea. Fusese pînă și închis, pentru agresiune și tentativă de viol. Și pe-asta am aflat-o tot prea tîrziu.

– Mă rog, și-a omorît soția...

Kate îl întrerupse:

– Oare? Din cîte ştim, e la fel de posibil ca altcineva s-o fi asasinat şi pe ea şi pe Markham, aruncînd cadavrul lui în altă parte. Pînă nu-l găsim, viu sau mort, nu ştim nimic.

Willy bătu la uşă şi aduse cafeaua.

– Telefon din State, Pat.

Patrick sări de pe pat, ieşind.

– Să torn, doamnă?

– Da, Willy, te rog. În clipa asta, n-am mîinile foarte sigure.

– Am plătit taxiul. Ştiţi, eraţi beată rău.

– Ştiu.

Luă ceaşca.

– Parc-aţi fi fost sedusă şi abandonată!

Kate nu-şi putu reţine un surîs.

– Aşa mă şi simt, Willy.

Omul îndreptă spre ea un deget scurt şi bondoc.

– Atunci, să vă fie de-nvăţătură. Niciodată nu mi-a plăcut să văd o femeie băută, e oribil.

– Voi ţine minte, pe viitor.

Willy ieşi, iar Kate sorbi din cafea. Numai Dumnezeu ştia cum se simţeau ceilalţi, se îmbătaseră şi mai rău decît ea. Odată ce efectul şocului iniţial trecuse, se apucaseră serios de băut. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era Caitlin lunecînd de pe scaun. Toţi pînă la unul erau pulbere.

Dar, pe toţi sfinţii, de ce nu? După vestea primită, al dracului cîtă nevoie aveau.

Închise ochii, cuprinsă iarăşi de frustrare. Toată ziua o bîntuise imaginea micului trup al lui James Redcar.

Patrick reveni în dormitor, se aşeză lîngă ea şi-i trase prosopul de pe sîni, mîngîindu-i-i.

– Cred că ţie şi mie ne-ar prinde bine să ne înveselim un pic. Ştiu un mic joc care poate-o să-ţi placă. Să-ţi mai alunge problemele din minte.

– Care-i ăla?

– Se cheamă „camioanele şi garajele" Nu ştiu dacă l-ai mai jucat vreodată.

Kate îl privi, înălţînd o sprînceană:

– Nu pot spune că da.

– Ei bine, vezi chestia asta? îi puse el mîna pe membrul său erectat. E camionul meu, exact. Şi trebuie să găsesc un loc de parcare. Pricepi aluzia?

Kate hohoti de rîs.

– Of, Patrick, mare nevoie am de tine în seara asta. Am atîta nevoie!

Patrick îi privi ochii căprui. Genele îi sclipeau de lacrimi, făcîndu-l să simtă o copleşitoare tristeţe. Kate suferea, iar el i-ar fi putut opri durerea cu cîteva cuvinte. Rezolvarea cazului însemna totul pentru ea, şi-i putea spune tot ce dorea să ştie.

În schimb, începu s-o sărute, pierzîndu-se în mirosul dulce al trupului ei, cînd o simţi răspunzîndu-i. Îi simţi limba strecurîndu-i-se printre buze. Unghiile ei îi coborîră pe spinare, sub trup, să-i cuprindă testiculele în căuşul palmei.

Apoi, începu să se cutremure sub el. Îi privi faţa în timp ce-şi repezea şoldurile într-însul şi, în acel moment, o iubi. O iubi de moarte.

Curînd, totul urma să se sfîrşească, iar Kate n-avea să ştie nimic.

Cel puţin, aşa se ruga el.

Amanda Dawkins rămăsese relativ trează. Stătea în sala de incidente, sintetizînd toate datele despre George Markham. Privi fotografia din dosar. Atacase o tînără fată, într-un tren, cu optsprezece ani în urmă. Fusese o agresiune brutală şi fusese închis la Broadmoor. Stătuse trei ani. Soţia lui născuse un fiu mort, ceea ce contribuise la eliberare.

Amanda clătină din cap, citindu-i declaraţia: „Fata a cerut-o, îmi zîmbea. Mă zădăra."

De cîte ori auzea un poliţist asemenea cuvinte?

Privi din nou fotografia. Omul anonim care se uita la ea. Avea doi ochi cenuşii lipsiţi de viaţă şi o bărbie redusă, aproape inexistentă. Nu arăta deloc ca un pervers sexual. Arăta ca unchiul cuiva.

Îşi mai turnă un scotch în paharul de hîrtie de-alături. Chiar crezuseră că îl aveau în mînă.

Ochii ei se abătură spre fotografiile de pe perete. Acum

li se adăugaseră Cynthia Redcar şi micul ei fiu. Imaginea chipului desfigurat al băieţelului părea să i se fi întipărit în minte. Cine dracu' putea maltrata astfel un copil?

Reveni cu ochii la dosarul din faţa ei. Mai devreme, se certaseră în problema asta. Caitlin şi Kate doriseră să ştie de ce nu fusese adus în atenţia lor George Markham. Amandei îi păruse rău pentru Willis. Răsturnase un teanc întreg de dosare şi le amestecase pe toate la grămadă. Apoi le băgase într-un fichet şi uitase imediat de ele. Abia cînd luaseră legătura cu computerul central aflaseră că deja li se trimisese un exemplar al dosarului lui Markham, alături de altele. Înjurăturile lui Caitlin se auziseră în toată clădirea.

Amanda sorbi din scotch şi privi din nou declaraţia. Caligrafia lui George Markham era ascuţită, abia lizibilă. Deodată, se aplecă în scaun, cu o smucitură. În timp ce căuta prin hîrtiile din faţa ei, inima începu să-i bată cu putere.

În sfîrşit, găsi ceea ce căuta: declaraţia lui George Markham de la analiza sîngelui. O semnase cu un scris mare, copilăresc. Puse cele două semnături una lîngă alta, cu mîinile tremurîndu-i. Apoi dădu de duşcă scotch-ul rămas şi luă receptorul. Răspunse mama lui Kate. Lăsîndu-i numărul ei de acasă, Amanda îi spuse lui Evelyn ca fiica ei s-o sune imediat ce sosea.

Kate ajunse acasă la unu şi jumătate, revăzînd ca prin ceaţă toate evenimentele zilei, mai puţin dragostea ei cu Patrick. Intră în casă şi urcă scările, direct spre camera ei. Biletul de pe masă, lîngă telefon, rămase neobservat.

Auzi deşteptătorul sunînd la şase şi coborî din pat. Îşi simţea gura uscată, de parcă ar fi fost plină cu bumbac. Luă pe ea halatul şi lipăi desculţă în baie. Avea nevoie de un duş fierbinte şi cel puţin o cană mare de cafea ca să se dreagă pentru ziua ce o aştepta. După fiascoul de ieri, ştia că ziua de azi n-avea să fie prea bună.

Sub duş, îşi săpuni absentă trupul. Patrick o făcuse să se simtă bine. O ţinuse în braţe şi-i spusese că o iubea, lucru de care ea avea atîta nevoie. Fusese aşa de în-

ţelegător, încît Kate aproape avea senzaţia că ştia prin ce trecea, că avea faţă de ea o anume afinitate, o cunoaştere deosebită.

Ce norocoasă era să-l aibă!

Se înveli în prosopul mare de baie şi, încălţînd papucii, coborî scara să-şi facă o cafea. Era şase şi un sfert.

Trecînd pe lîngă telefon, văzu hîrtia pe care i-o lăsase mama ei şi o citi în lumina din hol.

Formă numărul.

– Alo, Amanda?

– Oh, Kate, mi-am ieşit din minţi de îngrijorare! Ascultă, cred că George Markham *este* omul nostru...

– Cum!? ridică vocea Kate.

– I-am revăzut dosarul. Semnăturile de pe declaraţii diferă. Probabil că a pus pe altcineva să facă analizele în locul lui.

Pătrunsă de importanţa cuvintelor Amandei, Kate simţi un val de emoţie.

– Cui ai mai spus?

– Nimănui.

– O, Amanda, eşti minunată! Ne vedem în vreo douăzeci de minute, O.K.?

– O.K.

– Şi, Amanda... îţi mulţumesc de-un milion de ori.

– N-ai de ce. A, şi încă ceva, i-am dat maşina în urmărire. Le-am spus să se concentreze asupra regiunii Kent. E evident că pe-acolo a fost ultima oară.

– Excelent, Amanda. Vei ajunge un D.I. grozav, fetiţo.

Cele două femei rîseră şi-şi luară rămas-bun. Kate închise telefonul şi jucă puţintel în loc. Ştiuse ea că el era omul.

O ştiuse, în adîncul inimii. Era viclean. Probabil că avea un prieten foarte bun, de făcuse analizele în locul lui. Mai ales într-un caz de crimă. Un om care putea aranja o asemenea cacealma nu era, evident, lipsit de imaginaţie.

Trase rapid hainele pe ea şi-şi luă mantoul şi geanta, lăsînd cafeaua să se răcească lîngă telefon. Uitînd complet de ea.

Avea să-l găsească pe George Markham oriunde-ar fi fost. Avea să-l găsească şi să-l închidă.

Deprimarea dinainte i se risipise.

Acum, Kate se simţea minunat.

Capitolul 30

Ratchette şi Caitlin o priveau amîndoi cu nerăbdare.

– Am dovada că George Markham e omul nostru.

Îi văzu făcînd ochii mari.

– Aseară, Amanda Dawkins a verificat dosarul lui George Markham. Se pare că semnăturile de pe declaraţiile lui de la analizele sangvine diferă de cele de la arestarea trecută. Nu pot să presupun decît că a pus pe altcineva să dea sînge în locul lui. Este, categoric, cel pe care-l căutăm.

Caitlin se lumină la faţă.

– Ştiam eu că el e bulangiul. O ştiam pur şi simplu, din instinct.

– Ei bine, trebuie să-i mulţumim Amandei Dawkins pentru asta. A văzut ceea ce se găsea sub nasul tuturor. Cred că ei i se cuvine tot meritul.

Ratchette zîmbi cu blîndeţe.

– Altă femeie de ispravă care îngroaşă rîndurile, mm, Kate? E o veste excelentă. Îl anunţ pe Flowers imediat.

– Asigură-te că află despre Dawkins. După părerea mea, a făcut o treabă excepţională.

– Am eu grijă. Deci, de-aici încotro o iei?

– Amanda Dawkins a dat în urmărire maşina lui Markham. De astă dată, le-a cerut să se concentreze asupra zonei Kent-ului. E clar că pe-acolo a poposit ultima oară. Nu pot decît să deduc că nevastă-sa l-a descoperit, a omorît-o, iar acum încearcă să se dea la fund. La un moment dat, cineva ar fi vrut să afle unde a dispărut femeia. E moartă de cîteva zile, aşa că are un avantaj faţă de noi. Cred că pe Cynthia Redcar a atacat-o cînd se afla în Kent. Dumnezeu ştie unde va lovi mai departe.

– Ei bine, urmăreşte toate pistele necesare. Şi transmite-i felicitări lui Dawkins. Vorbesc şi eu cu ea, mai încolo. Acum cred că ar fi timpul să-i informezi pe toţi ofiţerii care se ocupă de caz. Ar prinde bine să le mai ridicăm puţin moralul pe ziua de azi.

Caitlin ieşi din birou împreună cu Kate, cuprinzînd-o de umeri.

– Zău că vouă, femeilor, vă place să fiţi unite. Dac-am fi fost eu şi Ratchette, ne-aţi fi acuzat că vă dăm la o parte.

Kate îi rînji.

– Kenny?

– Ce?

– Ba p-a mă-tii. Aşa mi-ai fi răspuns dacă te acuzam că mă dai deoparte.

Caitlin rîse sonor.

– Înveţi, Katie, iar tînăra Amanda a făcut o treabă bună. Oricum, o să-i fie ca un cui în cap lui Spencer.

Intrară în sala de incidente, iar Caitlin ceru să se facă linişte.

– Am un anunţ pentru toată lumea, care cred c-o să vă şteargă expresiile astea acre de pe mutre.

Toţi se ridicară în picioare, privindu-l.

– Mulţumită unei anumite tinere domnişoare, arătă el spre Amanda Dawkins, care roşi toată de jenă, avem motive să credem că George Markham *este* omul nostru.

Se auzi un murmur de mirare.

– Se pare că a pus pe altcineva să facă analiza sangvină în locul lui. Semnăturile de pe declaraţii nu corespund. Trebuie să ne concentrăm pe a afla cine a fost şi pe căutarea lui George Markham. Una poate duce la alta.

Telefonul sună, iar Amanda Dawkins răspunse, bucuroasă că avea ceva de făcut. Toţi îi zîmbeau.

– Astăzi, ne ocupăm de oamenii care au cunoscut familia Markham: colegi de serviciu, prieteni, rude. Absolut toţi. Să-ncepem!

Agitaţia revenise în atmosferă. Ţigările se aprindeau cu înfloriturі, dezamăgirea din seara trecută evaporîndu-se. Kate privea schimbarea stării de spirit a echipei, simţind

cum îi circula adrenalina prin vene.

Aveau să-l găsească pe George Markham. Era convinsă de asta.

Patrick mîncă un mic dejun copios şi se apucă de lucru. Reuşise să-şi alunge sentimentele de amărăciune vizavi de Kate. Se convinsese că ceea ce nu ştia nu-i putea face nici un rău. Odată ce George Markham era eliminat, avea să se poată relaxa din nou. Îşi achita cu vîrf şi-ndesat datoria faţă de fiica lui. Putea trăi iarăşi.

Le zîmbi celor din birou, care îi răspunseră cu surîsuri, întrebîndu-se cine îi adusese de fapt zîmbetul pe buze.

– Domnilor, anunţă el, contramandez oficial vînătoarea asasinului fiicei mele. Omul care mi-a dat informaţia va fi plătit complet, în cîteva zile.

Îi văzu pleoştindu-se.

– Iar acum, înapoi la muncă. Larry, vreau ca azi să te duci la Colchester şi să recuperezi un *Jag*. Proprietarul e un pakistanez care n-a plătit decît prima rată. Compania de credit crede că a prăpădit maşina. Vreau să aflaţi.

Mai este şi un antrepozit mare din Surrey care trebuie curăţit, în principal televizoare color şi echipamente video. Tot stocul trebuie luat de-acolo şi confiscat. N-o spun decît o dată, aşa că ascultaţi bine. Nu se pot rătăci decît un televizor sau un video din fiecare. Dacă aflu că s-a vîndut pe sub mînă ceva din marfă, o să iasă cu scandal. Just, Jimmy?

Jimmy lăsă capul în piept. Pat îl mirosise, nici vorbă. Toţi rîseră.

– Acum, mai avem azi de săltat şi un set de mobilă, ştiţi scorul. Apartamente la stat, cu canapele de piele şi mese de sufragerie din stejar masiv, în primul rînd colecţii de catalog, aşa că uitaţi-vă bine după materiale. Aveţi afară cîte o listă pentru fiecare dintre voi, cu harta traseului. Luaţi furgoanele mari, de mutări. În momentul ăsta, e iureşul de după Crăciun, aşa că avem de lucru foarte mult. Nu-i bruscaţi pe locatari decît dacă e neapărată nevoie. Mi-a şoptit cineva că ai lui Dinny Morris au plesnit o păsărică tînără

săptămîna trecută, nu-mi place comportamentul de genul ăsta. Şi voi aţi face tărăboi dacă ar veni cineva să vă ia mobila din casă, încercaţi să ţineţi minte. Aveţi un dram de înţelegere pentru ei.

Ceilalţi îl priviră din nou pe Jimmy.

– Nu ştiu de ce vă uitaţi toţi la mine! Eu n-aş plesni în viaţa mea o păsărică!

– Cel puţin, nu dacă ai trăi cu ea.

Glasul lui Ronald Baker era dur, iar ceilalţi se neliniştiră. Jimmy trăia cu sora mai mică a lui Ronald.

– În regulă, rezolvaţi-vă problemele familiale afară din biroul şi din compania asta. În sfîrşit, vreau să le spuneţi echipelor că, atunci cînd colectează datorii, vreau ca toţi banii să fie plătiţi rapid. Aud mereu cum oamenii ţin acasă banii ridicaţi sîmbăta, pînă luni dimineaţă. Chestia asta trebuie să înceteze. Cunosc fiecare para chioară, iar vreo doi colectori au aruncat cu bani în stînga şi-n dreapta, pînă luni, după care se jurau pe toţi sfinţii că nu-i încasaseră. Încă o poveste din asta şi au zburat, cu tot cu şeful de echipă, care e unul dintre voi.

Îşi aprinse încet o ţigară, pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul.

– În rest, nu cred că mai avem altceva de spus.

Oamenii se ridicară, pornind spre uşă.

– Mai poţi sta un minut, Ronnie?

Baker îşi reluă locul, aşteptînd ca încăperea să se golească.

– Am o treabă specială pentru tine.

– Ce fel de treabă? întrebă Ronnie, pe un ton neutru.

– Una foarte lucrativă. Eşti dispus?

Ronnie dădu din cap. Avea înfiptă într-un colţ al gurii sale cu buze subţiri o ţigară răsucită strîns. Se mişca în sus şi-n jos după cum vorbea. Kelly nu-şi amintea s-o fi văzut vreun moment aprinsă.

– În Spania, există un anume exilat bătrîn care-i datorează o sumă de bani considerabilă unui prieten de-al meu. Vrea ca datoria să fie încasată săptămîna asta.

Ronnie dădu iarăşi din cap:

– Partea mea cît e?

– Vei lua zece la sută, ca de obicei în asemenea cazuri. Suma de recuperat se cifrează la optzeci de bătrîne.

Ronnie încuviință din nou.

– Cine-i fugarul?

Patrick trase adînc aer în piept.

– William Carlton.

Expresia taciturnă a lui Ronnie nici nu tresări.

– Spune-i tipului că vreau douăzeci la sută, şi vreau să-mi facă el rost de trăgător. Aduc banii cu vaporul.

– Se poate aranja. Urmează să pleci mîine dimineață.

– Merge.

Ronnie se ridică.

– Încă ceva, Pat. În curînd, Jimmy va înceta lucrul pentru cîteva luni bune. Mă gîndeam să ştii, ca să poți să-l înlocuieşti.

Patrick dădu din cap:

– Care-i treaba?

– I-a tras lui soru-mea o bătaie sîmbătă, crede că nu ştie nimeni, da' ea i-a telefonat lui mămica. Nu mai pot să-nghit, Pat. Are abia douăşdoi de ani şi-i gravidă în luna a cincea. Jegul ăsta nici măcar n-o s-o ia de nevastă.

– Şi cu ea ce-i, nu poate să-l părăsească?

– N-o s-o facă. Crede că-i luminează soarele din cur. Nu e decît un copil, Pat. Încă nu ştie ce-i prinde bine în viață.

Patrick se ridică şi-i strînse mîna:

– Îți mulțumesc că m-ai anunțat. Îmi pare rău de ce aud despre Clare, e o fată bună.

– Mersi, Pat. Mă bucur că l-ai aflat pe bălegarul care i-a făcut-o lui Mandy a ta. Adevărat de futu-i mă-sa, nu? Căcatul care bubuie-n ultima vreme. Nimeni nu mai e în siguranță.

Patrick îl conduse la uşă şi se aşeză înapoi la birou. Ei bine, jigodia care i-o ucisese lui pe Mandy avea zilele numărate. Cu siguranță. Începu să fluiere printre dinți, în timp ce studia registrele.

Hector Henderson era îngrijorat. Foarte îngrijorat. Nu mai primise nici o veste de la Elaine, de peste o săptămînă.

Trecuse pe la Margaret Forrester pe-acasă, unde fusese informat că Elaine lipsea de la serviciu, fiind bolnavă. Un soi de gripă. Numai că avea toată ziua la dispoziție să-i telefoneze, cît timp George era plecat la lucru, şi ea, nimic! Absolut nimic.

Îşi rodea unghia degetului mare, cu chipul său rotund şi gras strălucind de transpirație. Dacă nu voia să-l mai vadă? La acest gînd, roase şi mai înverşunat, făcîndu-şi dantura prost potrivită să scoată mici pocnete, clănțănind pe gingii. De la Anul Nou încoace, începuse să țină la Elaine. Mai mult decît doar să țină, de fapt. Era gata chiar să meargă pînă la a spune că o iubea.

Da, n-avea nici un rost s-o nege, o iubea al dracului de mult.

Era o femeie de ispravă, buna Elaine, amuzantă şi foarte comodă. Mai mult ca sigur că ştia şi să gătească. Era de la sine înțeles, după ce proporții avea. Numai de n-ar fi fost măritată cu băiatul ăla, George.

Oftă. Era totuşi posibil ca Elaine să-l părăsească. Singura problemă era cum s-o convingă să renunțe la el? Privi prin mica sa garsonieră. Aici nu puteau locui. Poate că, dacă Elaine vindea casa, reuşeau să-şi cumpere un mic apartament. Dădu din cap. Aşa ar fi fost cel mai bine. La urma urmei, nu voia să-l lase pe soțul ei fără nimic. Ultima oară cînd o văzuse, era ca o pară coaptă, gata de cules, iar el o culesese, ba bine că nu. Zîmbi în sinea lui. Ba chiar se şi întrecuse pe sine! Mamă ce-i mai plăcuse Elainei şarpele c-un singur ochi! Asta era alta din atracțiile ei.

Se rezemă de spătarul fotoliului său larg. Îşi făcea griji degeaba. Elaine îi spusese în termeni fără echivoc că îl iubea. Probabil că exact în acel moment zăcea la pat, pe jumătate moartă de gripă şi arzînd ca focul. Şi-o şi imagina. De-asta nu-l căutase, binecuvîntată fie-i inima. Se dojeni în sinea sa pentru nedemnele gînduri de adineaori. Elaine a lui era un diamant, un diamant de 24 de carate. Avea să-l caute, sigur că da. Avea să-l scoată din mocirla asta.

Trebuia. Hector se baza pe acest lucru.

Îl surprinse o bătaie în uşă. Cîteva momente stătu

nemişcat. Dacă venea cățeaua aia bătrînă după banii de chirie, de obicei îl anunța cu un răcnet. Nimic. Simți panica trecîndu-i. Poate era Elaine?

Sări din fotoliu, în timp ce ciocănitul reîncepea, privind peste haosul din cameră. Îi venea să se ia la palme, ar fi putut şi el să facă puțină ordine. Se studie în oglinjoara spartă de pe consolă. Netezindu-şi grăbit părul, deschise uşa cu un gest curtenitor şi un zîmbet larg pe chipul său rotund.

– Domnul Henderson?

Hector dădu din cap crispat, scobindu-şi creierii să-şi amintească dacă nu cumva îi era dator cuiva.

– Sînt detectiv inspector Burrows, iar dumnealui este colegul meu, inspector şef Caitlin. Am dori să stăm puțin de vorbă.

Hector privi micile legitimații pe care i le arătau.

– Despre ce?

– Despre Elaine Markham. Am înțeles, de la Margaret Forrester, că erați prieteni apropiați.

Hector făcu un pas în lături, pentru a-i lăsa să intre. Nasul lui Caitlin se încreți simțind mirosul acru.

– Mă tem că avem o veste proastă pentru dumneavoastră, domnule Henderson. Elaine Markham a fost asasinată.

Kate îi văzu şocul şi neîncrederea de pe chip şi-i păru rău pentru el.

– Nu... Nu poate fi adevărat. Nu Elaine.

Glasul îi scăzuse la o şoaptă distrusă. Toate visele i se spulberau înaintea ochilor. Un cămin cumsecade, o soție, o tovarăşă la bătrînețe. Hector ştia cum te văd şi cum mă vezi că Elaine Markham fusese ultima lui şansă.

– Asasinată, ziceți?

Caitlin dădu din cap.

– Ei bine, n-am fost eu. N-am mai văzut-o de peste o săptămînă.

Acum Hector se gîndea să-şi scape pielea. Poate îl credeau pe el autorul?

– Sîntem destul de siguri cine a omorît-o, domnule Hen-

derson, şi nu faceţi parte dintre suspecţi. Dorim doar să ne spuneţi tot ce ştiaţi despre Elaine Markham şi orice v-a spus despre soţul ei.

Hector-Henderson dădu încet din cap. Privi în jur, prin garsoniera slinoasă, şi oftă. Fusese prea frumos ca să fie adevărat. Hainele lui de dans atîrnau pe umeraşe, prin jurul camerei, batjocorindu-l, şi-i veni să plîngă.

Elaine fusese o partidă bună. I-ar fi aranjat viaţa.

În rulotă era zăpuşeală. Loretta zăcea pe pat, privindu-l pe englez. Cînd acesta ridică braţul pentru a-şi trece mîna prin păr, tresări.

– Nu te speria, draga mea, nu-ţi fac nici un rău.

Îi zîmbi, arătîndu-şi dinţii mici.

Loretta înghiţi în sec. Îşi duse o mînă între picioare, pentru a încerca să-şi aline arsurile.

– Lasă-mă să-mi beau berea şi pe urmă ne apucăm iar de treabă.

Loretta închise ochii. O durea peste tot.

Englezul era rece, aşa cum se gîndise de la început. Rece şi crud. Niciodată nu mai trebuise să îndure lucrurile pe care i le ceruse el, iar acum le făcuse pe toate, fusese nevoită să le facă. Individul era de o intensitate înspăimîntătoare. Îşi lua sexul în serios. Se culcase peste ea şi o izbise pe dinăuntru, de parcă ar fi ştiu exact unde o durea cel mai rău.

Din fericire pentru ea, Loretta zăcuse pasivă, lăsîndu-l să facă tot ce poftea; o şiretenie înnăscută îi spunea că acela nu era un om căruia să i te împotriveşti. Chiar şi cînd îşi înfipsese degetele cu putere şi ură în organul ei genital, nu făcuse decît să scîncească, muşcîndu-şi zbieretul care încerca să-i scape.

Nu voia să-l supere.

George îi privi faţa tînără şi proaspătă. Din buza umflată i se prelingea un firicel de sînge.

Chiar că era o drăgălaşă mică.

– Întoarce-te pe burtă, dragă.

Loretta se supuse şi, cînd îl simţi încălecînd-o, îşi

muşcă din nou buza de jos. Lacrimi mari i se scurseră dintre pleoapele închise. Simţi durerea ascuţită a penisului lui George intrîndu-i în anus şi începu să-l roage să se oprească, vorbele devenindu-i incoerente pe măsură ce durerea o podidea din nou.

George privi trupul prelung şi bronzat şi zîmbi.

Afară, în soarele Floridei, Duane căscă şi se aşeză mai confortabil în fotoliul maşinii.

Categoric, tipului îi plăcea să nu arunce banii în vînt.

Kate reveni în secţie la ora două şi jumătate. Tocmai îşi luase o cafea, cînd Amanda veni la biroul ei.

– I s-a găsit maşina. În prakingul aeroportului Gatwick. Caitlin porneşte chiar acum într-acolo, te aşteaptă afară.

Kate îşi luă geanta şi se repezi pe uşă. Ajunseră la Gatwick în timp record, abia schimbînd o vorbă.

Pe amîndoi îi stăpînea acelaşi gînd: plecase din ţară. Fie asta, fie cineva îi lăsase maşina acolo. Ştiau deja că aveau de-a face cu un om deştept.

Cursele aeriene erau controlate, la fel ca şi cele maritime. Încă nu ştia că fusese găsit cadavrul soţiei sale. În ce-l privea pe el, George Markham încă se mai afla în afara oricărei bănuieli. Presa încă nu mirosise nimic.

În parcare, maşina lui George era deschisă. Pe bancheta din spate se afla canadiana Cynthiei Redcar. Avea în buzunar o jucărioară de plastic. Privind-o, Kate simţi un val de tristeţe.

Mai tîrziu, după ce maşina ajunse la laboratorul criminalistic, Kate şi Caitlin priviră cum era pudrată pentru amprente, înainte de a fi percheziţionată, cînd primiră vestea.

George Markham plecase la Orlando, cu un zbor charter, în urmă cu trei zile.

Cynthia Redcar fusese ultima lui victimă înainte de îmbarcare. Urma să se întoarcă la data de 16 martie. Plecase în vacanţă. Ceea ce însemna că se putea afla oriunde.

Curînd, însă, aveau să-l chestioneze pe fratele lui. Poate reuşea el să aducă o rază de lumină asupra călătoriei. În casa Markham nu găsiseră nici o agendă. Adresa lui

Joseph Markham figurase pe o scrisoare veche.

Înainte, însă, aveau să se ducă la Kortone Separates.

George ajunse înapoi la Edith fericit şi relaxat şi, plin de bonomie bine dispusă, îşi îmbrăţişă nepotul, pe Joss junior.

– Natalie tocmai coboară, George. E atît de emoţionată!

George îi auzi paşii pe scară şi se întoarse într-acolo, cu un zîmbet larg pe faţă. Cînd fata intră în încăpere, chipul lui George împietri. În carne şi oase, Natalie era imaginea vie a mamei lui. Nu semăna deloc cu fotografia pe care o văzuse în ajun. Avea părul de aceeaşi culoare intens-roşcată, ochii la fel de verzi-albăstrui. George îşi simţi bătăile inimii accelerîndu-se. Aproape că se aştepta să spună ceva tăios, cum ar fi făcut Nancy. În schimb, fata alergă spre el şi-l îmbrăţişă, învăluindu-l într-un nor de parfum *Giorgio*. Automat, George îi cuprinse talia zveltă. Îi simţea mirosul de mosc al transpiraţiei. Nu neplăcut, conchise el, dar femeiesc.

– O, unchiule George, am auzit atîtea despre dumneata. Am senzaţia că deja te cunosc!

Vocea-i era pur americană, la fel ca a lui Joss, iar amintirea lui Nancy se risipi. George surprinse ochii lui Edith şi-şi dădu seama că sora lui ştia la ce se gîndea.

Joss senior intră în cameră, cu o carafă de Martini.

– Cine vrea să bea? bubui glasul lui.

Toţi ieşiră la soare, iar George începu să asculte pălăvrăgelile familiei. Joss junior, spre deosebire de tizul său, era foarte retras. De fapt, îi amintea lui George de el însuşi, în tinereţe. George îi zîmbea din cînd în cînd, iar băiatul roşea uşor şi dădea din cap la rîndul său.

Edith avea impresia că-i plesnea inima de emoţie. Toţi oamenii importanţi din viaţa ei erau în jur, lucru pe care era sigură că n-avea să-l mai trăiască niciodată.

– Pe unde-ai fost azi, George?

George păli.

– A, m-am plimbat şi eu, ştii... Am aruncat o privire.

Natalie chiţăi.

– Ştiu, hai să-l ducem mîine la M.G.M. O, unchiule George, or să-ţi placă la nebunie studiourile.

George se lumină la față. Deja îi plăcea la nebunie Florida. Chiar că nu-şi mai încăpea în piele. O oră mai tîrziu, îi asculta pe jumătate pe Joss, Joss junior şi Edith tăifăsuind, în timp ce o.privea pe Natalie înotînd în piscină.

Era Nancy Markham renăscută, de la sînii mari şi cărnoşi pînă la oasele proeminente ale bazinului. Privind-o atent, George dădu din cap în sinea lui. Şi ea avea pofta de sex a bunică-sii. Se vedea clar, în toate mişcările pe care le făcea. O umbră de repulsie îi străbătu chipul. O văzu ieşind din piscină şi ştergîndu-se, frecîndu-şi tare pielea cu prosopul şi făcîndu-şi sînii să se zbată în micul sutien.

Toate erau la fel. Pînă la ultima. Dintr-o dată, se ridică şi urcă în camera lui.

Edith, Joss şi copiii se priviră nedumeriți.

– Cred că îşi face efectul zborul, spuse Edith. Scuza suna jalnic pînă şi în propriile ei urechi.

George se încuie în baie. Se aşeză pe capacul toaletei, cu mintea plină de imagini ale trupului şi prezenței nepoatei sale. Viziuni erotice îi jucau pe dinaintea ochilor. Simți familiara nevoie crescînd într-însul.

Avea să le-arate el. Avea să le-arate el tuturor. Toate erau nişte curve ordinare!

Mama lui, Edith, Elaine... îşi imagină toate femeile pe care le asasinase şi undeva, înghesuită chiar la capăt, se afla nepoata sa, Natalie. Cu ochiul minții, o văzu sub el, cerşindu-i să n-o mai lovească, iar el zîmbea.

La parter, Natalie stătea cu familia, simțindu-se în deplină siguranță. Bucuroasă că era cu ei, că făcea parte din viața lor. George îi auzea rîsul cristalin; plutea spre el pe adierile dense ale Floridei şi, undeva în adîncul minții, trase concluzia că rîdea de el.

Ei bine, avea să-i dea o lecție pe care să n-o uite.

Edith îşi privea cu mîndrie copiii. Petrecuse o viață întreagă apărîndu-i. Nu bănuia că amenințarea cea mai mare cu care se confrunta fiica ei se afla la etaj, în propria casă.

Peter Renshaw era nervos. Kate îi simțea sudoarea emanînd prin toți porii.

– Deci, erați în relații foarte prietenoase cu domnul Markham?

– Îl cunoşteam de la lucru, atîta tot.

Kate se încruntă. Îi ascundea ceva.

– Ascultați, domnule Renshaw, înțeleg că i-ați organizat petrecerea de rămas bun. Am impresia că sînteți unul dintre puținii oameni care i-au fost apropiați lui George Markham.

– Ascultați, de ce se interesează toată lumea de George, aşa deodată? Ce se crede c-a făcut?

Glasul lui Renshaw era ascuțit şi neliniştit.

– Cum adică, toată lumea? Cine l-a mai căutat?

– Nimeni. Absolut nimeni. De ce să-l fi căutat cineva?

Kate îl privi rozîndu-şi unghia.

– Ascultați-mă, domnule Renshaw – accentuă ea cuvîntul „domnule" Puteți să stați de vorbă cu mine aici, sau vă pot trambala fundul ăla gras pînă la secție. Dumneavoastră decideți. Dar vă previn – nu-mi place ca oamenii să-mi ascundă adevărul. Acum, cine l-a mai căutat pe George Markham?

– Dacă vă spun, îmi promiteți că păstrați secretul?

Ochii lui bulbucați erau imploratori.

Kate dădu din cap.

– Era un tip dur din partea locului... Patrick Kelly. M-a descusut acu' cîteva zile.

Se ridică, privind-o pe Kate.

– Acum sînteți mulțumită?

– Patrick Kelly? şopti ea.

Renshaw încuviință. O privi, apoi, cum ieşea ca o furtună. Clătină din cap. Se ruga de toți sfinții să-şi țină promisiunea.

Kate reveni spre Grantley cu toată viteza. Patrick discutase cu Renshaw. Ştia deja pe cine căutau. George Markham se afla în America, iar Patrick primise un telefon din State... Simțea nişte degete de gheață la ceafă. Nu-i spusese el că avea să plătească moartea fiicei lui? Nu aşa îi spusese?

Ştiuse tot timpul unde se afla George Markham. Făcuse dragoste cu ea, ştiind acest lucru. Ştiind că plănuia o crimă.

Se vede că Patrick o crezuse cea mai tîmpită matracucă pe care o-ntîlnise în viaţa lui. Îşi rîsese de ea. Dacă ştia unde se găsea Markham, atunci Markham era un om mort – doar dacă nu lua ea vreo măsură.

Conduse cît putu de repede pînă la secţia de poliţie Grantley şi porni în căutarea lui Caitlin. Între timp, o cuprinsese o furie atît de pătimaşă, încît tremura toată.

Patrick Kelly avea de învăţat o lecţie: niciodată să n-o mai scoată din sărite pe Kate Burrows!

Caitlin se afla în sala de incidente, cu fumul gros şi cenuşiu al trabucului învăluindu-i chipul brăzdat de vînturi şi ploi. Aruncă o singură privire expresiei lui Kate şi imediat o împinse pe uşă afară, spre marea tristeţe a celorlalţi ofiţeri prezenţi, care ştiau să miroasă un şobolan încă înainte de-a se împuţi.

Spencer privi spre Amanda Dawkins:

– Părea gata să facă moarte de om. Mă întreb ce se întîmplă?

Amanda ridică din umeri:

– De unde naiba să ştiu eu?

Caitlin o dusese pe Kate într-o cameră de interogatoriu goală. Acum, stătea în faţa lui. Era clar ca lumina zilei. Pînă şi Caitlin înţelesese ce se petrecea. Îi venea să urle de nervi.

– Ştiai, nu-i aşa?

– Ce să ştiu, Katie? făcu el pe nonşalantul.

– Nu mă lua tu cu „Katie" pe mine, Kenneth Caitlin. Ştii ce urmează să zic, nu? Pe toţi sfinţii, trebuie că-s cine ştie ce neghioabă. Ar trebui să-mi schimb numele în detectiv inspector Capsec.

Caitlin se aşeză la masă şi pufăi din havană.

– Stai jos, femeie, şi spune-mi ce te frămîntă.

Kate îşi rezemă ambele mîini pe masă, privindu-l pe Caitlin drept în faţă.

– Aseară, eram la Kelly, cînd a primit un telefon din State. Azi dimineaţă, aflu că acolo s-a dus George Markham.

Acuma, de tine nu ştiu, dar mie asta-mi spune că George Markham e ca şi mort.

– Poate fi o coincidență.

– Coincidență, sula! Cînd mă gîndesc cîtă muncă s-a consumat cu cazul ăsta. Analizele de sînge, oamenii... Şi tot timpul am lucrat pentru Patrick Kelly futu-i!

Ochii lui Caitlin se dilatară la maximum. Două cuvinte porcoase rostite de Kate Burrows dintr-o răsuflare îi indicau clar cît de furioasă era.

– Ei, n-o să-i meargă, amice. Mă duc la Flowers. Vreau nişte răspunsuri şi le vreau imediat!

Ieşi trîntind uşa, iar Caitlin o urmă cît putea de repede. O ajunse, în sfîrşit, la parcare, unde-i bătu cu pumnul în geamul maşinii, făcîndu-i semn să descuie portiera din stînga.

– Cară-te de-aici!

Caitlin privi mica maşină plecînd şi oftă. Apoi se duse la maşina lui, începînd s-o urmărească. Avea nevoie de tot ajutorul posibil la întîlnirea cu Frederick Flowers.

Episodul din parcare îi avusese martori pe toți cei aflați în sala de incidente.

Spencer clătină din cap.

– De-asta n-ar trebui să fie primite femeile în poliție. Sînt prea emotive. Uitați-vă la ea cum s-a ambalat.

Ceilalți îşi lăsară ochii să studieze tavanul.

Frederick Flowers stătea la birou, doftoricindu-şi o mahmureală, cînd ciripitul secretarei îl informă că detectivul inspector Kate Burrows cerea să-l vadă. Flowers se strîmbă. Femeia asta afurisită îl călca pe nervi. Pînă s-o poată refuza, Kate apăru personal în fața lui, trîntind de perete uşa biroului. Zgomotul îi biciui feroce capul îndurerat. Apoi uşa se deschise din nou, iar Flowers se mai linişti, văzîndu-l pe Caitlin.

Kate duduia din toți cilindrii.

– Ascultă-mă bine! George Markham, indiferent ce-a făcut, e în pericol de moarte, şi trebuie să luăm măsuri. Patrick Kelly a jurat că-l va omorî şi ştiu că o va face. E la curent cu mişcările lui George Markham şi sîntem datori

să-l apărăm pe acel om ca să poată compărea în fața instanței.

Pieptul îi palpita, iar Flowers îi aruncă o privire strengărească înainte de a răspunde. Așa cum era acum, cu obrajii îmbujorați de nervi și ochii aruncînd flăcări, își dădea seama ce găsea Kelly la ea. Părul brunet și mătăsos îi fusese strîns grabnic într-o coadă, strălucind în soarele rece de februarie.

– Nu ai nici o dovadă, Burrows, totul nu e decît o chestiune de conjunctură din partea dumitale. Din informațiile pe care le-am primit, Markham se află în vacanță la sora lui. Găsirea cadavrului soției nu va apărea în ziare, iar Markham se va întoarce în Anglia fără să bănuiască nimic. De cum păşeşte de pe scara avionului pe pămîntul britanic, va fi arestat.

– Dar tocmai asta e! Se va întoarce în Anglia într-un sicriu nenorocit! strînse Kate pumnii. Am toate motivele să cred că Patrick Kelly i-a pus un preț pe cap.

Caitlin închise ochii. „Of, Katie, muiere proastă ce eşti," spuse, în sinea lui.

– Ascultă, Burrows, cred că eşti prea obosită. Ar trebui să te duci acasă şi să te gîndeşti în linişte la tot ce mi-ai spus. Sînt nişte alegații foarte grave şi, dacă nu ai probe concludente, te-aş sfătui să-ți păstrezi gîndurile pentru dumneata. Patrick Kelly nu s-ar abține să ne dea în judecată pentru defăimare de persoană. Aş putea adăuga că, după ce ți-am ascultat bolboroselile astea isterice, nici nu l-aş condamna.

Kate deschise gura să vorbească. Flowers ridică mîna pentru a o opri, dar ea nu-l luă în seamă.

– Sînteți toți implicați, nu-i aşa? spuse ea, cu voce joasă şi amară. A, ştiu că nimeni nu v-ar putea dovedi, cum nu l-ar putea dovedi nici pe Kelly. Dar ştiți cu toții scorul, nu? Sînteți dispuşi să-l lăsați să se achite singur, nu-i aşa?

Vorbea pe un ton dezgustat, iar Caitlin avu cel puțin bunul simț să-şi mute privirea.

– Se vede că am trăit într-un fel de paradis al nebunilor. Credeam sincer în munca mea. Probabil mă credeți cu toții

o cretină.

Îşi repezi un deget spre Flowers, care tresări, cînd acesta ajunse la un centimetru de faţa lui.

– Ei bine, am să vă aranjez eu, fie şi dacă-i ultimul lucru pe care-l fac în viaţa mea.

Flowers îşi găsi graiul.

– Mă ameninţi? Căci, dacă da, ascultă-mă, şi ascultă-mă bine, Burrows. Ştiu că dumneata, detectiv inspector, te-ai întîlnit cu Patrick Kelly de mai multe ori. Acum, aş zice că asta înseamnă o pată pe integritatea dumitale, nu-i aşa?

Kate rămase buimăcită.

– Dumneata îl cunoşti de mult mai mult timp decît mine, Flowers, răspunse ea într-un tîrziu.

Flowers rînji:

– Sigur că-l cunosc pe Kelly, e o figură notorie, dar gîndeşte-te cu mare atenţie, Burrows. Eu nu mă culc cu el, nu-i aşa? Soţul meu nu a făcut nici o declaraţie în sensul ăsta la C.I.B.

Mînia născută din neputinţă o înecă pe Kate.

– Ticălos murdar şi împuţit!

– Cît despre momentul de faţă, Burrows, nu te mai ocupi de acest caz şi eşti suspendată din toate îndatoririle. Caitlin, du-o de-aici, pentru numele lui Dumnezeu.

Fîlfîi din mînă, într-un gest de lehamite, iar ochii lui Kate se umplură cu lacrimi de enervare.

– Vrei să-ţi spun ceva, Flowers? Pentru prima oară în viaţa mea, îmi dau seama exact ce eşti. Eşti absolut dispus să laşi un om să fie asasinat cu sînge rece, nu? Nu înseamnă nimic pentru dumneata, nu? Eşti gata chiar să-mi sacrifici şi mie cariera, numai pentru ca Patrick Kelly să se răzbune pe Markham.

Caitlin o trase de braţ. Stătuse tăcut în tot timpul schimbului de replici, dar acum îşi dădea seama că trebuia s-o ducă acasă şi să-i bage minţile în cap. Măcar atîta lucru îi datora.

– Haide, Katie, pînă nu mai spui şi alte lucruri pe care le vei regreta.

– Să le regret? rîse ea zgomotos. Nu regret decît că

m-am înhăitat cu voi.

Glasul lui Caitlin deveni mai ferm:

– Închide dracu' gura aia neferecată şi dă-mi cheile. Conduc eu.

În maşină, nici unul nu scoase o vorbă, pînă cînd Caitlin coti de pe carosabilul cu două benzi, pe un drum de ţară, oprindu-se la un mic restaurant.

– Haide, Kate, mîncăm ceva, bem şi stăm puţin de vorbă.

Îl urmă, cu umerii aduşi. Ştia că era învinsă. Nimic, în întreaga ei experienţă, nu o pregătise pentru aşa ceva.

Aşezîndu-se în barul confortabil, Caitlin comandă două fripturi şi o sticlă de Chianti. Apoi mai adăugă două pahare mari de scotch.

Absentă, Kate spuse:

– Depăşim limita.

– Las-o-n seama mea.

În sfîrşit, fără ca ea să-şi fi atins băutura, Caitlin începu să-i vorbească:

– Ascultă-mă, ştiu ce simţi, crede-mă. Ceea ce pari să fi uitat este că George Markham era un criminal de cea mai joasă speţă. A luat şapte vieţi, Katie, şi numai Dumnezeu ştie cîte altele ar fi răpit. A violat şi a asasinat femei şi fete nevinovate. Era un sadic.

Kate îl întrerupse:

– Tocmai ai spus că *era* un criminal. Ai folosit timpul trecut, Kenny. Deci, e deja mort?

– A, a fost doar o scăpare, Kate. Ceea ce încerc să-ţi spun e că, oricît de nobile ţi-s sentimentele, cu el ţi le iroseşti de pomană.

– Flowers m-a prins la înghesuială, nu? Cu toţii mi-aţi făcut-o. Tu, Flowers şi să nu-l uităm nici pe Kelly, nu-i aşa?

– Fiica lui Kelly a fost asasinată în mod brutal, Kate. Chiar dacă-l lichidează pe Markham, gîndeşte-te şi la cealaltă variantă. Toţi banii cît ar costa ţinerea lui în închisoare pe tot restul vieţii, fiindcă asta s-ar întîmpla. Mă dezamăgeşti, Kate. Întotdeauna te-am considerat o femeie inteligentă. Îţi pui în joc cariera pentru o scîrnăvie. Dacă este

închis, nu se poate aştepta decît la ani de maltratări din partea deţinuţilor şi gardienilor deopotrivă. Cu ani în urmă, a atacat o fată într-un tren şi a bătut-o de-a băgat-o în spital. Soţia lui a adus pe lume un copil mort, din cauza asta. Aici nu avem de-a face cu un şmecheraş, Kate, avem de-a face cu un violator sadic.

– Tocmai de asta e vorba. Ştiu cu cine avem de-a face şi indiferent cum o zugrăviţi tu, Flowers, Kelly sau împuţitul de King Street Charlie, tot tolerarea unui asasinat rămîne!

Caitlin clătină din capul său lăţos. Părul îi stătea ciufulit în toate direcţiile, după cum îşi trecuse degetele prin el.

– Kelly e cel care a plătit analizele de sînge, Kate. El a obţinut aprobarea. A încercat din răsputeri să ne ajute să-l găsim pe asasin.

– Ştiu că a plătit analizele, replică ea, cu voce amară. Ce frumos din partea lui. Doar ca să găsim autorul, pentru propriile lui scopuri!

– Încă nu ştii cu certitudine dacă i-a pus un preţ pe cap. Cum spunea Flowers, din partea ta nu avem decît argumente de conjunctură.

Kate făcu o strîmbătură:

– Of, fii serios, Kenny, pentru Dumnezeu. Ştii la fel de bine ca mine că Markham e un om mort. Dar, numai pentru siguranţa mea, am să merg personal să discut cu Băiatul de Aur.

Kate se ridică. Înhăţîndu-şi cheile de pe masă, ieşi din local ca o furtună. De astă dată, Caitlin nu mai încercă s-o urmeze. În schimb, îşi turnă în pahar băutura ei şi contramandă una dintre fripturi.

Îşi făcuse datoria. Acum, totul depindea de ea.

Kelly era ca un motan pe cărămizi fierbinţi. Aranjase plata celor cincizeci de mii de dolari, o sumă minusculă, pentru ceea ce dorea el să se facă. Acum, nu mai aştepta decît confirmarea acţiunii. De fiecare dată cînd suna telefonul se repezea să răspundă, cu o senzaţie de emoţie în piept.

Nu se putea linişti pînă cînd bălegarul ăla nu era mort.

Ochii i se îndreptară automat spre fotografia lui Mandy. În gît i se ridică obişnuitul nod.

O văzu aşa cum era la vîrsta de unsprezece ani. Cu părul ca o văpaie blondă în jurul micii feţe în formă de inimă.

– Mămica nu se mai întoarce acasă, prinţeso.

Senzaţia trupşorului ei slab suspinînd îl ajutase să-şi aline propria durere. Trebuise să se adune şi să-şi revină, de dragul lui Mandy. O consolase de-a lungul inevitabilelor coşmaruri şi depresiuni. Se străduise din răsputeri să-i fie un tată bun. Să-i fie alături toată viaţa. S-o apere.

Şi pentru ce? Pentru ca obsedatul ăla să-i împrăştie creierii pe o podea murdară în timp ce o viola. Ar fi fost mai bine dacă era în maşină cu mama ei. Aşa, cel puţin, ar fi murit fără toată groaza şi ruşinea aceea. Totul s-ar fi sfîrşit în cîteva secunde.

Willy bătu încet la uşă şi intră în cameră:

– Vreo veste, Pat?

Clătină din cap.

– Nu contează, nici o veste înseamnă veşti bune. Să-ţi aduc o cafea, sau ceva?

Kelly privi faţa ca o lună a lui Willy şi simţi un val de afecţiune.

– Te iubesc, Willy, ştiai?

Cuvintele fuseseră rostite calm, iar bătăuşul le cunoştea semnificaţia. Împreună, cunoscuseră tot ce avea mai rău viaţa de oferit.

Willy zîmbi.

– Numai de poponar nu te ştiusem, Pat.

Kelly rîse dureros.

– Of, Willy, numai ţie ţi-ar fi ţinut figura.

– Bea o cafea bună, Pat, să-ţi mai linişteşti nervii.

– Bine. Toarnă-n ea şi-un strop de brandy, da?

Willy deschise uşa. Privind înapoi peste umăr, spuse cu cel mai reuşit glas al său „ca între bărbaţi":

– Sentimentul e absolut reciporc.

– Vrei să spui reciproc, Willy.

– Ei, cui îi pasă, Pat? Ştii tu ce vreau să zic.

Kelly zîmbi. Kate avusese dreptate: Willy era cel mai bun prieten pe care-l avea. Uneori, îl considera singurul lui prieten. Cel puțin, singurul autentic.

Ca şi cum gîndurile lui ar fi chemat-o, maşina lui Kate frînă afară, scrîşnind.

O singură privire spre expresia ei întunecată îi spuse totul şi se încordă în aşteptarea măcelului care ştia că avea să urmeze. Un avocat de-al lui îi spusese odată: „Nu şi nu şi nu, ia-l pe nu în brațe." Ei bine, de tactica asta avea nevoie acum.

Kate se împinse pe lîngă Willy, pînă în antreul casei.

– Unde-i?

Willy era atît de şocat, încît nu făcu decît să arate spre uşa bibliotecii. Kate intră ca o furtună, pentru a-l vedea pe Patrick aşezat la birou, fumînd calm o țigară.

– Bună, Kate, se ridică el, cu un surîs larg.

– Nu mă „îmbuna" tu naibii pe mine! Tocmai am trecut prin al treilea război mondial cu Frederick Flowers, în problema ta. Ți-am mirosit jocul, Patrick Kelly.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– A, nu ştii? Păi, atunci să te iluminez. Ieri cînd eram eu aici, ai primit un telefon din State. Iar George Markham, omul pe care-l căutăm pentru ancheta noastră asupra asasinatelor Spintecătorului din Grantley, este în State. În Florida, mai exact.

– Şi ce legătură are asta cu mine? interveni el.

Kate îşi repezi fața spre a lui.

– Mi-ai jurat că-i vei veni de hac pentru ceea ce i-a făcut lui Mandy.

– Şi poți să mă învinuieşti? Spune, poți? Tu ce-ai simți dacă i s-ar fi întîmplat lui Lizzy? Şi lăsînd asta la o parte, Kate, am multe tranzacții de afaceri în America şi Europa. Fă bine şi nu veni aici să-mi citeşti Legea Revoltelor pentru un nenorocit de telefon!

– Eşti exact ca Dan, ştiai? Cea mai bună apărare e atacul. Ei bine, în clipa cînd aflu că George Markham a pățit ceva, am să mă duc la ziare, Pat. Vorbesc serios. Am să urlu dracu' de pe acoperişuri.

Patrick clătină din cap, trist.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, Kate.

Glasul îi contrazicea expresia din ochi, care erau asemenea granitului.

– Eşti dezgustător, ştiai? Ce-oi fi găsit la tine? Poate mi-era milă, datorită fiicei tale, nu ştiu. Dar un lucru ştiu – acum, simplul gînd că m-ai atinge mă face să-mi vină greaţă.

Vorbise printre dinţi, iar vehemenţa cuvintelor ei îl străpunse pe Patrick pînă la os.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci, Kate. Pînă nu spunem amîndoi lucruri pe care le vom regreta.

– A, nici o grijă, mă duc. Cînd te văd, îmi vine să vărs. Dar ţine minte ce-am spus, Pat. De cum aud că Markham a murit, voi deschide gura. Poţi să i-o spui lui Flowers, cînd vorbeşti cu el. Voi ajunge pînă la D.P.P. sau la mînistrul Justiţiei. Pînă şi la afurisita de regină am s-ajung.

Telefonul de pe birou sună strident, iar Patrick îl privi o secundă, înainte de a răspunde. Accentul american al lui O'Grady pluti din depărtări.

– Un moment, te rog.

Puse mîna peste receptor şi o privi pe Kate în ochi.

– Cred că e cazul să pleci, pînă nu te dau eu afară.

Aruncîndu-i o ultimă privire, Kate ieşi. Patrick aşteptă să trîntească uşa, după care i se adresă omului de la celălalt capăt al firului:

– Iartă-mă că te-am ţinut. Ce se-aude?

O văzu pe fereastră urcînd în maşină şi plecînd. Avea senzaţia că o parte vitală din el însuşi plecase odată cu ea.

– Totul e aranjat pentru mîine dimineaţă. De cum s-a făcut treaba, te caut.

– Nu se poate azi?

– Nu merge, Pat. Lasă grijile. Omul va fi scos din joc mîine. O treabă profesională ca asta are nevoie de planificare. Pentru asta plăteşti.

– Atunci, mîine să fie.

Închise telefonul, iar Willy intră cu cafeaua.

– Mîine va fi, Willy.

Celălalt dădu din cap şi turnă, adăugînd o cantitate

îmbelşugată de brandy. Apoi, oftînd, spuse:
– Deci, deduc că n-ai s-o mai vezi pe Kate?

Kate merse acasă şi intră. Era linişte. O prea mare linişte. Se duse în bucătărie şi-şi făcu un ceai. Cu mantoul încă pe ea, se aşeză la masă. Nu putea înţelege evenimentele din ultimele cîteva ore. Totul ieşise prost. Îngrozitor de prost. Slujba ei era pe muchie de cuţit, se despărţise de Patrick, toate cele în care credea erau călcate în picioare. Rezemîndu-şi braţele pe masa din bucătărie, începu să plîngă.

În noaptea trecută, se culcase cu un ucigaş. Un om care putea da bani ca să i se ia altuia viaţa. Latura logică a creierului ei îi spunea că Patrick egala scorul pentru moartea fiicei lui, în singurul mod pe care îl cunoştea. Pentru el, nu exista decît negru şi alb. Distrugi ceva de-al meu, distrug şi eu ceva de-al tău. Dar, în adîncul sufletului, Kate ştia că asemenea gînduri contraveneau esenţei profesiunii ei, credinţei ei. Patrick Kelly continua să trăiască după vechiul principiu: „ochi pentru ochi". Şi asta nu era bine. Nu putea fi bine. Altminteri, tot ce făcuse pentru a-şi învăţa propriul copil, pentru a trăi şi a munci, nu mai valora nimic. *Absolut nimic!*

Şi totuşi, o mică îndoială sîcîitoare o ardea pe dinăuntru. Dacă Patrick avea dreptate?

Dacă fiica ei ar fi fost ucisă, ar fi fost în stare să spună cu deplină cinste că putea să ierte? Ar fi fost fericită ştiind că autorul faptei era în viaţă, închis poate, dar viu, cîtă vreme copilul ei era mort? Îşi amintea că citise undeva despre mama uneia dintre victimele Myrei Hindley, care aflase cînd murise mama lui Hindley şi venise la înmormîntare ca s-o ocărască. În calitate de mamă, putea înţelege acest sentiment de ură.

Dar, o crimă?

Îşi linse lacrimile sărate de pe buze.

Flowers era gata să se folosească de legătura ei cu Patrick Kelly în propriile lui scopuri. Îi luase cazul şi, cu toate strigătele ei despre D.P.P. şi Lordul ministru de Jus-

tiție, ştia că era terminată. Dacă se ducea la ziare, avea să facă valuri cîteva zile şi nimic mai mult. Fiindcă Patrick Kelly ar fi apărut în ochii tuturor ca un erou. Un vigilent care luase legea în propriile-i mîini. Oare cîți oameni existau care să nu simpatizeze cu el?

Avea să pară un Robin Hood modern, în vreme ce ea ieşea pe post de țiitoare înverşunată care, alungată fiind, încerca să se răzbune.

La un loc, Kelly, Flowers şi Caitlin o loviseră exact unde doreau. Dar cel mai rău era că, după tot ce făcuse şi avea să facă Patrick, încă îl mai dorea.

Capitolul 31

Edith era îngrijorată – de ce anume, nu ştia sigur. După ciudata reacție a lui George față de Natalie, simțea un fior de teamă străbătînd-o de fiecare dată cînd erau împreună. Era o prostie, desigur. George era ruda ei cea mai apropiată. Copilul ei era ca şi al lui.

Ridică din umeri. Fusese doar obosit şi nimic mai mult. Zborul, emoția îşi spuseseră cuvîntul.

Azi, la prînz, părea ceva mai relaxat. Edith îl privi cum se uita peste masă, la fiica ei. I se părea totuşi că o fixa prea îndelung pe Natalie. Trebuia să facă un efort pentru a-şi desprinde ochii de la George şi a-l privi pe Joss cînd vorbea.

George, la fel ca ea, observase în mod clar surprinzătoarea asemănare a Nataliei cu mama lor. De-a lungul anilor, şi pe ea o tulburase, aşa că îi bănuia simțămintele. Pe dinăuntru însă Natalie era antiteza lui Nancy. Era generoasă, blîndă, iubitoare; avea o mulțime de prieteni, prieteni adevărați, care dovedeau acest lucru. Era o persoană frumoasă pe dinăuntru şi pe dinafară. Iar dacă dădea crezare vorbelor, încă mai era fecioară.

Nu, Natalie n-avea nimic din răutatea mamei lor. O fată profund religioasă, ducea o viață curată, fericită şi împli-

nită. Niciodată n-ar fi avut de ce-şi face griji pentru ea.

Inconştientă de freamătul pe care îl stîrnea, Natalie îşi asculta tatăl spunînd una dintre plictisitoarele lui poveşti lungi, de la golf. Era o fiică bună, care rîdea în toate momentele potrivite, iar Joss o iubea fie şi numai pentru acest singur motiv. Pe de altă parte, fiul lui părea să se plictisească, la fel ca George şi Edith. Termină mai devreme ca de obicei povestirea şi se concentră asupra bifteculuí.

George continua s-o privească îndeaproape pe Natalie, fără a-şi da seama că Edith îl observa.

Fiecare mişcare a fetei era la fel cu a mamei lui, pînă şi felul cum îşi dădea la o parte părul din faţă. Sub rochia subţire, avea aceiaşi umeri ca Nancy. Arătau prea fragili ca să-i susţină sînii enormi.

George tăie friptura cu atîta putere încît cuţitul scîrţîi pe farfurie, făcînd cîteva şiruri de dinţi să se încleşteze cu nervozitate.

– Cît stai, unchiule George?

Pe Joss junior nu-l prea interesa, dar simţea că această întrebare era aşteptată din partea lui.

– Două săptămîni. S-ar putea să vînd casa şi să mă mut aici. Acolo nu mi-a mai rămas nimic.

Inima lui Edith se înmuie imediat de duioşie. Bietul George. Nu era de mirare că se comporta atît de ciudat. Faptul că Elaine îl părăsise trebuia să fi fost o lovitură crudă.

– Mă rog, eşti binevenit să rămîi aici cît vrei, pînă-ţi găseşti o locuinţă proprie.

George îi zîmbi recunoscător, iar Joss senior îşi mestecă mai cu putere friptura.

Fratele lui Edith îl tulbura. Era prea al dracului de moleşit şi umil. Ochii i se îndreptară spre fiul său şi înghiţi cu un nod. Se întrebase adeseori cu cine semăna băiatul; acum ştia. Oricît încerca, nu-şi putea iubi cu adevărat singurul fiu. Avea ceva neliniştitor. Acelaşi lucru îl simţea şi faţă de George Markham. Dar el era fratele lui Edith, cea mai apropiată rudă a ei, şi avea să-i ofere toată ospitalitatea.

Exista ceva ciudat la familia lui Edith. La tot decorul.

Mama lor fusese nebună de legat, ceilalți copii ca niște șoareci speriați. Băiatul cel mare, Joseph, i se păruse mai mult ca un amant al maică-sii decît ca un fiu. Din crîmpeiele care-i scăpaseră lui Edith de-a lungul anilor, știa că avuseseră o copilărie îngrozitoare. Își amintea cînd se dusese să-i spună lui Nancy Markham că o lua de soție pe Edith. Răutatea cu care îl informase despre copilul nelegitim al fiicei sale îl șocase.

Era bolnavă la cap, acea Nancy Markham. Nu era de mirare că toți copiii ei ieșiseră suciți. Cu excepția lui Edith. Era cea mai dulce fată pe care o cunoscuse și, cu toate că de-a lungul anilor o înșelase sistematic peste tot și cu oricine, încă o mai iubea. Încă o mai considera aceeași fată fermecătoare cu care se însurase. Dar Edith nutrea un adînc dezgust față de sex, față de atingeri, chiar și față de sărutări. A, încercase să și-l ascundă, dar știa el ce știa. Întotdeauna își dădea seama cînd atențiile lui erau binevenite și cînd nu. Însă era o soție și o mamă a naibii de bună, și numai asta conta.

Natalie își privi unchiul cum mînca și îi surîse. Toată viața auzise povestiri despre unchiul George. Era cea mai apropiată rudă în viață a mamei ei. Știa că bunica sa trăia. Nu primeau vești de la ea decît rareori și, după fiecare comunicare, mama ei era întotdeauna nervoasă timp de cîteva săptămîni.

Ochii ei verzi-albaștri priviră în jur, prin încăpere. Iubea casa aceea. Îi plăcea să fie înăuntru, cu familia. Într-o bună zi, cînd avea să-l întîlnească pe bărbatul potrivit, urma să aibă o casă exact la fel, pe care s-o umple cu copii și rîsete. Acest gînd o făcu să zîmbească pentru sine.

Pînă atunci, avea slujba și cîinii. Natalie le pusese numele celor doi dobermani. Citise „Infernul" lui Dante, care-i lăsase o impresie profundă. Pentru ea, dobermanii erau cîinii diavolului. Dar îi iubea, la fel cum iubea toate animalele.

George își privea nepoata. Cînd îi zîmbise, avusese convingerea că în față-i stătea mama lui. George simțea stranietatea care îl cuprindea în răstimpuri. Ca și cum, la

un moment dat ar fi fost mînă în mînă cu realitatea, pentru ca în următorul să rămînă în afară, plutind. Marginile camerei se destrămau. Nimic nu mai arăta solid. Mintea-i era plină de gînduri, se înghesuiau în ea ca şi cum nu ar fi avut destul loc de manevră. Imagini pîlpîitoare pătrundeau în acest haos dens. O văzu pe Geraldine O'Leary, cu părul ei lung şi frumos, zăcînd sub el. O văzu pe Mandy Kelly, apoi o văzu pe Elaine. Toate îi intrau şi ieşeau din minte plutind, şi după fiecare viziune în faţa lui apărea fata de-acum. Îi venea să ia cuţitul de friptură şi să i-l înfigă în beregată. Să bolbocească sîngele din rană, să sugrume vocea mamei lui.

Parc-o şi auzea: „Cine-i soldăţelul lui mămica, Georgie băieţaş?"

Simţea mirosul cearceafurilor de pe pat, parfumate cu fulgi de săpun Lux. Auzea groaznicul taca-taca al focului antiaerian. Bombele aveau să cadă peste casa lor, dar mama îi punea să stea în pat, pe cînd ea bea ceai şi fuma. Simţea durerea din intestine şi carnea vie a rectului, unde-i fusese împins furtunul prin sfincter. Fruntea îi şiroia de sudoare. O simţea curgînd pe perne, amestecată cu lacrimile de spaimă. De ce nu venea? De ce nu-l mîngîia? Doar era soldăţelul lui mămica, nu?

– George... George. Joss vorbeşte cu tine, dragă.

Reveni în prezent, privind în jurul mesei, uimit.

– Te simţi bine, George? întreba preocupată Edith.

Joss junior se uită la ceas.

– Zău că-n curînd trebuie să plec, mamă, dacă vreau să prind avionul.

Edith se alarmă imediat. George profită de ocazie, pentru a încerca să se adune.

– Compania Nataliei i-a lăsat o săptămînă liberă ca să stea cu unchiul ei. Aş fi dorit ca şi a ta să facă la fel.

Joss junior zîmbi.

– Ei, mamă, eu am o funcţie importantă. Nu-şi pot permite să se lipsească prea mult timp de mine.

Edith fu încîntată să audă aceste cuvinte.

– Tatăl tău şi cu mine te vom duce la aeroport. Termină-ţi mîncarea.

Natalie se întinse în scaun, trecîndu-şi degetele lungi, conice, prin păr, cu un gest eminamente feminin. Edith şi Joss senior o priveau cu mîndrie. George o privea cu ură. Joss junior nici nu o lua în seamă.

– Vii şi tu cu noi la aeroport, George?

– Nu, Edith, cred că rămîn să mă odihnesc. Mă simt atît de obosit.

– Vrei să rămîn aici cu unchiul George? întrebă îngrijorată Natalie.

– Nu. Lasă-l pe unchiu-tău în pace, să se odihnească, Natalie. Vino cu noi să-ţi conduci fratele la aeroport.

Din cine ştie ce motiv, Edith nu voia ca George şi fiica ei să rămînă singuri.

George le zîmbi cînd, puţin mai tîrziu, îi făcură cu mîna. Apoi, urcînd în maşina lui, porni spre Orange Blossom Trail.

Duane Portillo privi familia urcînd în marele *Lincoln Continental*. Peste cîteva minute, îl urmări pe George Markham spre Orange Blossom Trail.

Linette Du Bouverie era ceea ce în Trail se numea o prostituată „îndărătnică". Era mignonă şi roşcată naturală. Dar, cu siguranţă, şi „îndărătnică". I se dusese vestea ca fiind cea mai certăreaţă, mai zgomotoasă şi mai spurcată la gură femeie din cartier. Vocabularul murdar îi era detestat de celelalte tîrfe, proxeneţi şi poliţişti, în ordinea respectivă. Era heroinomană şi avea nevoie cu disperare de dozele zilnice. La nevoie, Linette ar fi servit un bărbat pentru cinci dolari amărîţi.

Azi, bătea în uşa micii garsoniere a lui Elis Carmody.

Elvis era un peşte cu origine nesigură. Avea părul negru sîrmos şi pielea roşiatică a unui mexican. Maică-sa, o agăţătoare, obişnuia să spună în glumă că era Heinz 57 al ei. Nici nu ştia cu cine îl făcuse. Elvis îşi organizase un soi de firmă. Furniza heroină, cocaină cristalizată, marijuana, stimulente, calmante... orice, de fapt, pe ce putea pune mîna. Îi deschise Linettei uşa, fluierînd spre ea printre dinţi:

– Arăţi groaznic, puişor!

Femeia intră în cameră, pe tocurile ei înalte. Îi era greu

să vadă limpede în lumina slabă. Undeva în cameră auzi un foşnet de aşternuturi şi, cătînd prin penumbră, distinse silueta şi faţa unei mici prostituate portoricane numită Marigold. Înjură printre dinţi. Dacă Elvis tocmai servise o bucăţică de fofoloancă, n-avea să poftească la a ei, ca să-i dea o doză pe credit.

– Ce pot face pentru tine, Linette?

Elvis voia deja să scape de ea.

– Îmi trebuie o doză. Ţi-o plătesc peste vreo oră, dom'le, numai că încă nu umblă nimeni pe străzi. După ce se întunecă, o să forfotească locu'.

Elis îşi aprinse un Marlboro şi suflă zgomotos fumul.

– Nici vorbă, puişor, încă-mi mai datorezi douăzeci de marafeţi de ieri.

Linette simţi că-i veneau faimoşii ei draci. Apropiindu-se de pat, o apucă pe Marigold de păr.

– Da' ei i-ai da nitică totuşi, nu, futu-te-n cur pe mă-ta de jeg? O să-ţi plătesc împuţiţii ăia de bani, da' mai întîi îmi trebe un piculeţ pe credit.

Elvis veni spre ea şi-i desprinse degetele din părul celeilalte. Marigold nici nu clipise.

Apucînd-o pe Linette de ceafă, Elvis o împinse pînă la uşă şi o aruncă pe podeaua murdară de afară.

– De ce nu termini tu să mai enervezi lumea, Linette? Dacă nu te-ai purta aşa de nasol, poate că oamenii ar fi mai înclinaţi să te ajute.

Şi-i închise uşa în nas. Adunîndu-se pe picioare, Linette se aruncă în uşă, dînd pumni şi şuturi. Din ochii ei verzi şiroiau lacrimi de neputinţă.

– O să-ţi tai gîtu', futu-te-n cur pe mă-ta de jeg împuţit!

Din cameră nu-i răspunse nimeni. Plîngîndu-şi singură de milă, Linette ieşi din clădire, în lumina soarelui de afară.

George văzu o fată scundă şi zveltă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, stînd rezemată de un zid. Părul ei roşcovan reflecta razele soarelui şi purta un costum mulat pe trup, din piele verde. Sînii amplii i se revărsau din material, iar

George îi zîmbi. Zîmbetul lui secret, care abia îi dez-

văluia dinții.

Linette, știind să recunoască un pontator cînd îl vedea, îi răspunse la zîmbet. Cu surîsul ei cel mai dulce.

George deschise geamul mașinii. Linette se apropie alene.

– Hai salut.

George zîmbi din nou, mai larg de astă dată.

– Bună, dragă.

– Cum ți-ar plăcea niță companie?

– Urcă.

Linette ocoli mașina și urcă.

– Hai la „Lazy Q" Acolo putem lua o cameră, filme, tot ce vrei.

George pornise deja. Linette își aprinse o țigară și zîmbi în sinea ei, în timp ce se apropiau de motel. Știa încotro să se îndrepte, deci nu era chiar un novice. Se întrebă cu cît să-l taxeze. Putea deja simți sudorile care-i anunțau nevoia unei doze. Și repede.

Omul care le dădu cheia se uita la un episod din „Căsătorită, cu copii" George se întrebă un moment dacă se desprindea vreodată din fața televizorului. În cameră, Linette ridică receptorul și comandă o sticlă de Bourbon. Avea să-i mai calmeze nervii, pînă putea marca doza de smac.

În timp ce aștepta comanda, își scoase hainele. George o privi, fascinat. Parcă nici nu și-ar fi dat seama de prezența lui. Nu încercase să lege vreo conversație. Așezîndu-se pe pat, George scoase niște mărunțiș. Introduse două monede de cîte cincizeci de cenți în aparatul de taxat al televizorului, răsuci șalterul, iar pe ecran începu să se deruleze un film porno. Linette îi deschise ușa băiatului, ce aducea băutura, goală, cu excepția pantofilor. Nu-și scotea niciodată pantofii. Niciodată.

Îl privi pe George.

– Îmi trebuie zece dolari.

George desprinse calm banii dintr-un sul mare și i-i dădu. Tînărul negru o privea complet fascinat, cum își unduia spre el trupul gol, doar cu pantofii în picioare.

– Poftim, băiete. Uită-te bine. Și cînd iei leafa, copile, hai și-i fă o vizită lui Linette.

– Da, doamnă.

O spusese cu toată bărbăția de care era în stare puștiul de paisprezece ani.

Linette închise uşa, rîzînd. Scoase dopul şi bău direct din sticlă.

– Da' mulți bani mai ai tu acolo, iubițel.

George se dezbrăcă, împăturindu-şi cu grijă hainele pe scaun.

– Cît vrei?

Îi plăcea umilința lui.

– Taxez şaizeci de dolari, cel mai bun număr din viața ta.

George îi întinse trei hîrtii de cîte douăzeci.

Privi un moment filmul. Era cu o femeie, un cîine şi un negru uriaş.

Linette se aşează lîngă el, pe pat. Îndesîndu-şi sînii în brațul lui, îi mîngîie penisul flasc. Dorea să termine cît mai repede posibil.

– Haide, puiuț, Linette n-are toată noaptea la dispoziție.

George îi simțea mirosul sudorii. Părul ei i se revărsa peste brat şi-i vedea sfîrcurile roz. Mîna de pe penis avea unchii lăcuite cu roşu-aprins. Arăta exact ca maică-sa. Pînă şi mirosul era acelaşi cu al maică-sii. Îi dădu mîna la o parte, enervat.

– Nu mă atinge aşa.

Glasul lui George era dur. Linette căzu pe spate, împinsă de el.

– Pe cine naiba crezi tu că îmbrînceşti, băi căcățişule?! ieşi la suprafață ostilitatea ei înnăscută.

George se întoarse spre ea. Se ridicase în picioare, cu sticla de whisky încă în mînă. Avea picioarele lungi şi frumoase, în prelungirea tocurilor înalte. Mai trase o duşcă prelungă de *Jim Beam*. George se ridică în fața ei.

Era exact ca Nancy. Exact ca Natalie. Toate erau nişte tîrfe, pînă la ultima. Se dăruiau oricui avea cîteva parale. Toate femeile erau la fel. Nişte curve. Ei bine, ştia el ce avea de făcut cu curvele, nu? Nu le arătase el lor, în Grantley? Apucînd-o de păr, îi dădu un pumn în față, din răsputeri. Privi, cu un zîmbet pe buze, cum Linette se clătină

de-a-ndaratelea şi căzu lîngă perete. Lovitura o nimerise în gură, şi rămase rezemată de perete, cu sînii scuturaţi de gîfîieli. Scoase din gură vîrful limbii mici, trandafirii, simţind gustul sîngelui ce-i curgea din buza spartă. Îi privi prudentă apropiindu-se de ea. Gol fiind, burta i se clătina la fiecare pas. Cînd George ridică din nou pumnul, Linette îi dădu un şut. George simţi o înţepătură şi, coborînd privirea, văzu că-i apăruse o tăietură pe burtă.

Linette Du Bouverie avea cîte o lamă în tocul fiecărui pantof, truc învăţat în puşcărie.

De-asta nu se descălţa niciodată. George privi sîngele care începea să-i curgă, apoi ridică ochii spre femeie, uimit. Se repezi la ea, întinzînd mîinile s-o apuce de păr, şi nimeri în gol.

Linette îi mai dădu un picior. De astă dată, îi atinse spatele. Îl cuprinse o durere prelungă, arzătoare. Îi sfîşiase pielea, exact deasupra şalelor. Era o tăietură adîncă de peste un centimetru. În timp ce George cădea în genunchi, Linette mai trase un gît de whisky, apoi sparse sticla de scrinul aflat lîngă pat. Spinarea lui George sîngera abundent.

Adunîndu-şi toate puterile, George îi trînti un pumn în plexul solar. Linette se cocoşă, sufocată. George se adună pe picioare; avea mîinile pline de sînge.

Pe ecran, negrul, femeia şi cîinele se zbenguiau, nepăsători faţă de ceea ce se întîmpla.

– Jeg împutit, nimeni nu dă-n mine, nimenea. Nici tu, nici nimenea.

Gura-i arăta ca o ruptură schimonosită. De astă dată, lama îl nimeri de-a latul coapselor, făcînd sîngele să ţîşnească în stropi purpurii, din pielea ce se despica încet, parcă sfiindu-se să dezvăluie carnea de dedesubt. George căzu iarăşi în genunchi, dîndu-şi seama pentru prima oară că înfrunta o voinţă mult mai puternică decît a lui. Femeia asta era de acelaşi calibru cu maică-sa. Ridicîndu-i capul de păr, Linette îi rînji, trăgîndu-i muchea colţuroasă a sticlei de *Jim Beam* peste beregată.

George se prăbuşi la podea, cu capul întors spre televizor. Ultima imagine pe care o văzu reprezenta femeia,

gemînd, în timp ce negrul îşi împingea în ea membrul imposibil de mare, iar cățelul alerga în jurul lor lătrînd.

Linette se aşează pe pat, lăsînd sticla să cadă. Îşi duse la piept mîna plină de sînge, pentru a-şi potoli bătăile inimii. Privindu-l pe George, îşi răsfrînse buzele de pe dinți, scîrbită.

Linette fusese maltratată fizic şi psihic în toată scurta ei viață. Tatăl său fusese principalul agresor, frații ei îi urmaseră exemplul. Maică-sa se făcuse că nu vede. La cincisprezece ani, cînd fugise de-acasă, Linette fusese azvîrlită într-o lume unde n-o salvaseră decît înfățişarea şi sexul. Îşi ingerase prima doză şi făcuse primul număr la treizeci şi şase de ore după contactul cu strada. Nu se pricepea decît să-şi vîndă trupul. Niciodată nu ştiuse altceva decît să le lase bărbaților frîu liber. Dar, odată plecată de-acasă, Linette se zburlea ori de cîte ori era bătută. Acest lucru îl ura cel mai mult. Sexual, era capabilă de orice pentru bani. De orice. Dar a fi bătută de un bărbat sau de o femeie însemna să se recunoască învinsă. Dacă reuşea să se apere, atunci încă mai avea cît de cît respect de sine însăşi. Era foarte important pentru ea. Reputația de violență o stînjenise mult în ultimii cîțiva ani. O tîrfă violentă nu era dorită de codoşi, o tîrfă violentă nu putea fi jefuită de alte tîrfe. Legea străzii era forța şi, chiar scundă fiind, avea putere şi-şi putea purta singură de grijă. Omul de pe covor nu însemna nimic pentru Linette, era un truc, un zero, un mijloc de a atinge un scop. Fără a-l mai învrednici cu vreo privire, se ridică de pe pat şi intră la duş. Îşi spălă sîngele de pe trup, apoi se îmbrăcă, liniştită, se pieptănă şi-şi drese machiajul, simțind uşoara umflătură apărută deja în jurul ochiului. Luă toți banii şi cecurile de călătorie ale lui George. Îi lăsă cărțile de credit; ar fi devenit imediat suspectă dacă încerca să le folosească. Privindu-se pentru ultima oară în oglindă, ieşi din cameră, închizînd calmă uşa după ea. Peste zece minute, era la Elvis, unde cele opt sute de dolari ai lui George îi asigurară o primire foarte călduroasă. În timp ce-şi înfigea acul în braț, simți primele valuri de euforie năvălindu-i spre creier; inspiră adînc, lăsîndu-se să

plutească pe senzațiile plăcerii.

George Markham dispăruse deja din mintea ei.

Duane Portillo o văzu pe Linette ieşind din hotel. Se îndreptă de spinare, aşteptînd să apară şi George. Dar George nu ieşi.

George continua să zacă pe covorul camerei, privind cu ochi goi spre filmul deochiat. Sîngele încetase de mult să mai curgă. Fata din film părea a-l privi la rîndul ei, cu fața ca o mască de plăcere prefăcută.

George, însă, n-o mai vedea. Mare păcat, zău aşa. Cît i-ar mai fi plăcut.

Edith începea să se îngrijoreze. Se întorseseră de la aeroport, iar George nu se zărea nicăieri. De fiecare dată cînd auzea cîte o maşină, se repezea la fereastră să vadă dacă era el.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Edith, e un om în toată firea, spuse Joss. Probabil a ieşit să bea o bere şi a intrat în vorbă cu cineva.

Nu se osteni să-i răspundă. Ţistui din buze. Greu şi-l imagina pe George intrînd în vorbă cu cinéva. Uneori, îşi spunea că Joss nu pricepea nimic din tot ce se întîmpla în jurul lui. Auzi, George să stea de vorbă cu străini!

Natalie le ură noapte bună şi se duse la culcare. Edith o privi urcînd scara, cu aceeaşi mîndrie dintotdeauna față de copiii ei. Le făcuse o viață frumoasă. Întotdeauna avusese grijă de ei şi îi apărase.

Poliția răspunse la unsprezece şi jumătate. Recepționerul hotelului îşi smulsese ochii dinspre televizor, la unsprezece şi douăzeci, pentru a se duce la camera 14. Intraseră acolo de peste cinci ore. Între timp, venise altă pereche care dorea camera. Le spuse să aştepte şi urcă să bată la uşă.

Domnea o tăcere de moarte.

Descuie uşa cu şperaclul lui. Nu fu prea şocat de ceea ce găsi. Le spuse celor doi să revină altă dată şi ascunse

cărțile de credit ale lui George înainte de a telefona la poliție.

Edith fu informată exact la douăsprezece și zece.

Duane Portillo urmări procedurile, înainte de a părăsi locul faptei. Se duse direct la Shaun O'Grady să-l anunțe. Shaun se scărpină în cap, uimit.

– Adică tipul pe care trebuia să-l omori a fost omorît! De-o curvă nenorocită, pentru numele lui Dumnezeu!

Duane dădu din cap. Nici chiar lui însuși nu-i venea să creadă. Shaun O'Grady vedea latura comică a faptului.

– Ei bine, cine naiba ar fi crezut?

Rîse și Duane Portillo. Mai mult ca sigur, fusese o zi ciudată.

Kate o ajuta pe Lizzy să-și aleagă hainele pe care le lua cu ea. De cînd i se luase cazul Spintecătorului din Grantley, încercase să simuleze un aer de nonșalanță, dar acesta se destrăma treptat.

– Mami?

– Da, iubito?

Lizzy își răsuci mama cu fața spre ea.

– De fapt, ce s-a întîmplat? Ai avut nasoale cu Patrick?

Lui Kate îi veni să plîngă și să rîdă în același timp. Nasoale? Lizzy se așeză pe pat, privind-o.

– Te rog, spune-mi ce-i cu tine, mami. Nu suport să te văd așa de nefericită.

Kate privi în ochii căprui, atît de asemănători cu ai ei, simțind un val de iubire pentru fiica sa.

În timp ce încerca să vorbească, vocea i se frînse, iar Lizzy o cuprinse în brațe. Kate scăldă umărul fiicei sale în suspine sfîșietoare, din adîncul inimii.

De undeva, un glas mărunt îi șoptea că totul mergea pe dos. Că ea ar fi trebuit să-și consoleze fiica. Dar se simțea atît de bine avînd pe cineva care s-o țină în brațe, s-o sărute pe păr și să-i spună că totul avea să fie bine. Chiar dacă în sufletul ei știa că nimic n-avea să mai fie bine vreodată. Că tot ceea ce dorise și-i era scump fusese dis-

trus. Că fusese folosită de un bărbat pe care-l iubea cu atîta disperare, încît chiar şi acum l-ar mai fi primit, dacă venea la ea.

Lizzy, mîngîind părul mamei sale, oftă încet. Era plăcut s-o poată ajuta, măcar o dată; să simtă că era stăpînă pe situaţie. Că mama ei îşi putea coborî garda, recunoscînd că nu era Femeia Minune, că şi ea avea probleme.

O făcea să pară oarecum mai umană.

Lizzy ştia, cu acuitatea tipic feminină, că îşi putea ajuta mama îmbrăţişînd-o cu drag. Pentru prima oară în viaţa lor, erau egale. Vindecaseră o prăpastie care acoperea cinci-sprezece ani. În pofida durerii din suflet, Kate se simţea bine. Se simţea foarte bine.

Mai tîrziu, stînd în salon cu mama ei şi cu Lizzy, auzi declaraţia-şoc de la *News at Ten*. Tocmai bea un bacardi cu Cola, imediat după baie. Lizzy i-o pregătise, umplînd cada cu levănţică aromată, ca s-o ajute să se calmeze.

Avu nevoie de tot calmul, cînd Sandy Gall începu să vorbească:

– Un turist britanic a fost asasinat astăzi în Florida, de către o prostituată. George Markham a fost ciopîrţit sălbatic şi i s-a tăiat beregata. Din informaţiile pe care le avem pînă în acest moment, domnul Markham, în vîrstă de cincizeci şi unu de ani, era căutat de poliţia britanică în legătură cu asasinarea a şase femei şi un copil. Se crede că el era Spintecătorul din Grantley. Poliţia a confirmat că dorea să-l interogheze la întoarcerea din Florida.

Azi, în Liban...

– Iisuse! răsună încet, şocată, vocea Evelynei.

Kate se holbă un moment la chipul lui Sandy Gall. Apoi, sărind din fotoliu, ieşi în hol şi-i telefonă lui Caitlin acasă. Răspunse de la al doilea apel.

– Bănuiesc că ai aflat vestea, Kate?

– Deci e adevărat?

– A, e-adevărat, ba bine că nu. Se pare că şi-a primit răsplata. L-a omorît o prostituată notorie, numită Linette nu-ştiu-cum. A spus poliţiei că o atacase şi era în legitimă apărare.

Kate dădu din cap, uitînd că interlocutorul nu putea s-o vadă.

– Mai eşti acolo, Kate?

– Da. Of, Kenny, mă simt ca o proastă.

Cînd Caitlin răspunse, îi distinse zîmbetul din glas:

– Ţi-am spus să nu te repezi, dar nu m-ai ascultat, nu?

– Nu.

– Ascultă, Katie, mai stai acasă cîteva zile. Am să vorbesc eu cu Flowers pentru tine. Eşti o poliţistă bună şi ştiu că nu vrea să te piardă. Acum, că s-a terminat povestea asta cu Spintecătorul, cred că ne putem linişti cu toţii.

Kate îşi luă rămas-bun şi închise.

Se simţea ca o idioată nenorocită. Îl acuzase pe Patrick Kelly că încerca să-l asasineze pe Markham. Se dusese la el acasă şi răcnise de se zguduiseră pereţii. Putea auzi din nou tot ce-i spusese, şi-i ardeau obrajii de umilinţă.

Cu siguranţă, era dezgustat de ea. Şi ce om întreg la minte l-ar fi putut învinui?

Rezemîndu-şi fruntea de peretele răcoros, oftă. Totul ieşise prost, şi numai din vina ei. Era suspendată de la serviciu, dar, mai important, îşi compromisese singura şansă de adevărată fericire pe care o avusese.

Cum ar fi spus Patrick, era o tîmpită de 24 de carate.

Mintea-i era plină de gînduri despre nopţile petrecute cu el. Emoţia. Apropierea. Iubirea împărtăşită.

Îi spusese că o iubea, iar ea cum îl răsplătise?

Patrick primi telefonul la şapte şi un sfert.

Willy îl văzu exclamînd:

– Glumeşti!

Glasul lui O'Grady pîrîi pe fir:

– Nu, Pat, a fost o capodoperă, îţi spun eu. Am aşteptat pînă am aflat toate amănuntele, înainte de a-ţi telefona. Individul a agăţat o prostituată din Orange Blossom Trail. Ăla-i Soho-ul Floridei, înţelegi. Ei, şi se pare că situaţia i-a cam scăpat din mînă şi a atacat-o. Aşa se apără orice curvă, fireşte: omul m-a atacat, aşa că am scos cuţitul, pistolul, ce-o fi.

În orice caz, zice că n-a anunțat poliția fiindcă știa că n-aveau s-o creadă. Cînd s-a anunțat azi la *C.N.N.* că individul era căutat în Anglia ca ucigaș în serie, aici s-a dezlănțuit balamucul. Tipa a ajuns o-mputită de eroină națională, pe toți sfinții.

– Iisuse, nu-mi vine să cred ce spui. Markham mi-a omorît fiica. L-aș fi urmărit pînă la capătul pămîntului. Dar să i se întîmple așa ceva... vreau să zic, e pur și simplu incredibil.

O'Grady reluă, calm:

– Crede-o, amice. E mort. Acum, vezi-ți de viața ta. Mă ocup eu să primești mîine banii înapoi. Dar omului meu tot trebuie să-i dau ceva. Știi, el totuși l-a urmărit.

– Cum spui tu, Shaun.

Kelly închise telefonul și îl privi cîteva secunde, de parcă n-ar fi fost sigur că purtase într-adevăr acel dialog.

Se uită la Willy.

– Pe-asta n-ai s-o crezi.

– Încearcă-mă.

Privind trupul neînsuflețit al lui George, Edith simți usturimea lacrimilor.

– Este fratele dumneavoastră, doamnă?

Glasul polițistului era scăzut și liniștitor. Dădu din cap.

Îl privi în timp ce-i făcea semn asistentului mortuar să acopere din nou chipul lui George. Deodată, se simți foarte bătrînă și înfricoșată.

– Doamnă, mai am o veste tristă pentru dumneavoastră.

– Ce anume? Ce ar putea fi mai rău de-atît?

– Am fost anunțați de poliția engleză că fratele dumneavoastră asasinase șapte persoane, inclusiv pe propria lui soție, și un copil mic. Se pare că polițiștii englezi îl așteptau să revină în Marea Britanie pentru a-l aresta.

Edith își dădu seama că știuse tot timpul acest lucru. Continua să citească ziarele engleze, știa totul despre acel Spintecător din Grantley. În adîncul sufletului, știuse că era fratele ei. Privi chipul compătimitor al polițistului.

– Joss, te rog, du-mă acasă.

Joss se ridică obosit de pe scaun şi-şi luă de braţ soţia. În maşină, Edith vorbi din nou:

– Ştiu că ceea ce a făcut George a fost rău şi voi regreta tot restul vieţii că a venit aici. Dar, Joss, numai eu ştiu de ce a ajuns aşa. Şi, ştiind ceea ce ştiu, nu pot decît să-mi fie milă de el.

Soţul ei nu spuse nimic. Dacă ar fi apărut în faţa lui tîrfa care o făcuse, Joss i-ar fi strîns mîna.

Joseph Markham şi soţia lui urmăriră actualităţile într-o tăcere năucită. Amîndoi o priviră pe Nancy, pentru a vedea că avea faţa pămîntie şi trasă.

Lily fu prima din toţi trei care-şi reveni.

– Cum vom mai putea trăi cu asta? ţipă ea. Fratele tău, Spintecătorul din Grantley!

– Of, mai taci, Lily. George a fost întotdeauna un prost şi-un nebun. Toţi copiii mei au fost nişte buni de nimica, se răsti Nancy. Uită-te la el, arătă ea cu capul spre Joseph. Şade acolo ca un mălai mare ce e. Frate-su-i un violator ucigaş şi el doar şade colo. Cel puţin, George a avut ceva snagă-n el.

– Va trebui să vindem casa, nu mai pot trăi aici. Vecinii or să rîdă pe-nfundate. De fiecare dată cînd ieşim din casă, oamenii au să ne arate cu degetul, o să ne bîrfească.

– Ştiam eu că era ceva cu George, i-am spus-o şi poliţistului, alaltăieri. Fiii mei sînt nişte nimicuri fără şira spinării. Toţi copiii mei sînt la fel. Nici unul dintre ei n-a moştenit nimica de la mine. Toţi sînt ca tatăl lor. Şi el era exact la fel.

Joseph Markham asculta vocea ascuţită a soţiei sale şi tirada groasă a mamei şi, în sfîrşit, după treizeci de ani, vorbi şi el:

– GURAAMÎNDOUĂ!

Nancy şi Lily se holbară la el şocate.

– Tu, arătă el spre mama lui, te duci la azil, dimineaţă la prima oră. Nu mai aştept eu încă o săptămînă ca să scap de tine.

Nancy dădu să protesteze, dar Joseph ridică mîna,

amenințător:

– Ți-am spus să taci, femeie.

Nevastă-sa rămase cu gura căscată.

– Casa asta se vinde, Lily, şi primeşti jumate din bani. Eu îmi cumpăr un apartament şi nici una din voi două n-o să-mi ştiți adresa. Mi-am pierdut toată viața ascultînd; întîi pe tine, mamă, apoi pe Lily, şi pînă la urmă pe amîndouă, fir-ați ale dracu'. Cred că-s singurul om din toată creştinătatea cicălit stereo. Ei, acuma a-nțărcat bălaia. George a omorît toate femeile alea, inclusiv pe Elaine, şi nici uneia din voi nu vă pasă. Te îngrijorează vecinii. Mă fut în ei de vecini! Mă doare-n cot de ei. Fratele meu e mort, şase femei şi un copil au fost omorîte de el. Aşa că mai țineți-vă gurile alea împuțite şi tîmpite, şi gîndiți-vă măcar o dată şi la alții! Spurcăciunile dracului!

Dădu să iasă din cameră.

– Unde te duci? întrebă speriată Lily.

– Unde mă-ta crezi? Mă duc să-i telefonez sărmanei Edith. Probabil că-i într-un hal fără de hal. După aia, îmi iau haina şi plec la un hotel. Mîine vin să rezolv cu internarea ei – cît mai departe posibil, pot s-adaug – şi cu toate ăstelalte, arătă el în jur cu mîinile.

Peste zece minute, îi auziră maşina pornind şi îndepărtîndu-se.

– Numai tu eşti de vină! se răsuci Lily spre soacră-sa.

– Ia mai du-te-n pizda mă-tii, răspunse Nancy, plictisită.

Lily țuguie buzele. Auzise prea multe înjurături într-o singură seară, pentru gusturile ei. Exact cînd ea şi Joseph începeau să se înțeleagă, trebuise să se întîmple nenorocirea asta!

La volanul maşinii, Joseph încerca să reconstituie în minte evenimentele serii.

George o luase în sfîrşit razna. De ce nu observase nimeni? Fusese lăsat prea mult cu ale lui, bănuia Joseph. Rareori se vizitau, cu excepția Crăciunului. Era fratele mai mare al lui George şi ar fi trebuit să fie mai atent la el.

Ei bine, şi maică-sa mersese prea departe. Probabil că fusese nebun s-o suporte atîția ani. Amenințarea față de

Lily era lipsită de fond, n-avea s-o părăsească, dar îl încerca sentimentul că, speriind-o cu asta, putea asigura un viitor mai liniştit.

Edith era într-o stare groaznică, abia dacă putea vorbi coerent. Şi, în adîncul sufletului, ştia şi ea, la fel ca el, că mama lor era de vină. Îşi amintea ruşinat cum îl ţinuseră pe George sub călcîi, în copilărie. Treptat, Nancy îi strangulase toate instinctele fireşti.

Joseph trase maşina pe dreapta şi stătu cîteva minute să se calmeze. Mîinile îi tremurau pe volan.

În minte i se ivi o imagine cu George cînd era mic, cu ochelarii *National Health* şi şosetele treisferturi gri. Se jucau de-a v-aţi ascunselea, în timp ce mama lor era plecată la lucru, iar George rîdea de se prăpădea. Un rîs real, robust, copilăresc. Joseph şi-l amintea clar, fiindcă se întîmpla atît de rar. În cea mai mare parte a timpului, copiii Markowitz nu aveau nici un motiv de rîs.

Joseph plînse.

Plîngea pentru George cel pe care-l cunoscuse. Băieţelul pe care ar fi trebuit să-l apere mai mult. Băieţelul care plîngea în fiecare noapte, care se temea de mama lui şi totuşi o iubea atît de mult. Indiferent ce-i făcea.

În noaptea aceea, Patrick Kelly dormi adînc, somn lung, binecuvîntat, pentru prima oară de cînd fusese asasinată fiica lui.

Ultimul său gînd, cînd aţipi, se îndreptă spre Kate. Îşi dorea s-o fi avut alături, dar, după tot ce-i spusese, ştia că prăpastia dintre ei era prea largă.

Kate Burrows era un lux pe care nu şi-l putea permite. Mîine, avea să-şi scoată carneţelul negru. Să se întoarcă la femeile care-l înţelegeau. Care nu doreau de la el nimic mai mult decît puţină distracţie.

Nu avea nevoie de Kate Burrows. Era o femeie de patruzeci de ani, cînd el putea avea orice fată trăsnet voia. Şi urma să le aibă. Urma să redevină un playboy.

Acest gînd îl făcu să zîmbească. Willy avea să se bucure. Întotdeauna îi plăcuse să observe aventurile şefului său.

Kate Burrows n-avea decît să se ducă dracului.
Fericit că-şi pusese viaţa în ordine, Patrick adormi.

Kate rămase trează, cu mintea într-un tumult de gînduri şi trupul jinduind să fie atins. S-o aline dragostea cu Patrick Kelly.

Capitolul 32

4 martie 1990

Kate se afla în salonul aeroportului, privindu-le pe mama ei şi pe Lizzy care se pregăteau de îmbarcare. Stătea mai retrasă, în timp ce bagajele le erau etichetate şi luate la încărcat. O cuprinse un sentiment de pustietate. Avea să rămînă singură timp de şase săptămîni.

Nu-i mai rămăsese decît munca ei, care nu o bucura, recunoştea ea în sinea sa. Îşi dorea să se fi urcat în avion împreună cu ele. Să plece undeva unde să poată uita de ultimele luni.

Lizzy şi Evelyn se apropiară. Kate o privi pe fata înaltă şi zveltă, care atrăgea nu puţini ochi bărbăteşti, şi pe bătrîna gheboşată de lîngă ea.

Cînd se cocoşaseră umerii mamei sale? Cînd îmbătrînise?

Le însoţi spre punctul de control, sporovăind despre nimicuri. Îi era groază să-şi ia rămas-bun, dar ştia că trebuia ca Lizzy şi Evelyn să plece. Mama ei avea să-şi vadă celălalt copil şi nepoţii pe care nu-i cunoştea decît din fotografii şi cu care rareori vorbise, cînd le-o permitea bugetul. Încă le mai păstra toate scrisorile şi le făcuse cronica vîrstelor, din fotografiile de şcoală păstrate cu drag.

Draga de bunicuţa... Acum avea să-i vadă cu ochii ei. Kate se bucura nespus pentru ea. Numai egoismul îi trezea dorinţa de a le reţine acasă.

Ajunseseră la punctul de control. Kate îşi strînse mama la piept şi o sărută cu putere.

– Distracţie plăcută, mami. Să ai grijă de copilaşul meu.

Privind-o în ochi, Evelyn spuse serioasă:

– N-am avut întotdeauna? Ai tu grijă de tine.

Lizzy plîngea, iar Kate îi surîse, o singură lacrimă scăpîndu-i din colțul ochiului.

– La revedere, puiule.

Fata se aruncă în brațele mamei ei şi o strînse.

– Of, mami, tare-aş mai vrea să vii şi tu cu noi. O să-ți fie bine singură?

Kate o sărută din nou.

– Du-te şi te distrează. Bucură-te. Nici n-ai să ştii cînd te-ntorci din nou acasă.

Evelyn o mîngîie pe obraz:

– Să-l suni pe Patrick Kelly ăla, auzi ce-ți spun?

– Of, mami! Dați-i drumul şi să-mi trimiteți o ilustrată din Singapore.

– El a plătit călătoria asta, să ştii. Eu n-am mai avut nici un ban. Dacă aveam, i-aş fi cheltuit de mult. Să-ți intre bine-n minte. Ştiai că mergem cu clasa întîi? A făcut-o ca să te ajute, cînd Lizzy se simțea rău.

Kate îşi privi mama cîteva secunde, după care Evelyn o luă pe Lizzy de braț şi intrară în salonul de plecări.

I se învîrtea capul. Patrick achitase vacanța. Era umilința supremă. Îl acuzase de toate hidoşeniile din lume, iar el cheltuise o avere pe bilete de avion şi hoteluri pentru mama şi copilul ei. Of, generozitatea lui. Grija lui pentru ea. Iar ea luase tot ce-i oferise şi i le azvîrlise înapoi în față.

Le privi pînă nu se mai văzură, după care porni înapoi, spre casa pustie. În timp ce introducea cheia în broască, simți că locuința îşi rîdea de ea.

La şase fără douăzeci şi cinci, îşi turnă primul pahar. La şapte, dormea beată.

Oprah Winfrey privea în obiectiv, zîmbitoare. Publicul din studio termina de aplaudat, iar genericul de început tocmai se sfîrşise.

– Vă mulțumesc, privi ea în jur spre spectatori. Acum cinci săptămîni, în Windermere, Florida, un bărbat a atacat o prostituată. Femeia, domnişoara Linette Du Bouverie, i-a

ținut piept, omorîndu-l. A părăsit locul faptei pentru că se temea de consecințe. Ulterior, a fost identificată de un tînăr lucrător al hotelului, care adusese în cameră o sticlă de Jim Beam. A reieşit că domnişoara Du Bouverie ucisese de fapt un vicios asasin în serie, din Anglia. În seara asta, vom afla despre femei care i-au omorît pe cei ce le-au atacat. Să începem prin a-i strînge mîna Linettei Du Bouverie.

Spectatorii părură să-şi iasă din minți. Linette veni pe scenă, surîzînd. Era drăguță, mignonă şi arăta ca vecina oricărui cetățean onorabil. Elvis o privi zîmbind în obiectiv şi izbucni în hohote. Mare figură, Linette asta.

Kate se întoarse acasă de la lucru şi-şi făcu o cafea. În luna de cînd plecaseră mama ei şi Lizzy, programul nu i se schimbase deloc. Casa goală părea s-o batjocorească şi dădu drumul la radio, ca în fiecare seară, pentru a umple pustiul. Ce n-ar fi dat să audă urlînd muzica lui Lizzy!

Telefonul sună, iar Kate răspunse. Era Amanda Dawkins.

– Bună, iubito.

– Mă întrebam dacă te deranjăm, Phil şi cu mine. Să trecem în seara asta, Kate? Avem o videocasetă excelentă şi o sticlă de vin.

Kate zîmbi. Amanda o făcea atît de des, vizitînd-o împreună cu prietenul ei, ştiind că se simțea singură şi-i prindea bine puțină companie.

– Ar fi minunat, Amanda, cîtă vreme eşti sigură că nu aveți altceva mai bun de făcut.

– Deci, ne vedem pe la opt jumate.

– Ce-i pe casetă?

– *Beaches,* cu Bette Milder.

– Pariez că pe-asta nu Phil a ales-o!

– Ai nimerit la fix! Dacă era după el, ne-am fi uitat la *Nightmare on Elm Street,* sau *Hallowe'en!*

– Atunci, ne vedem mai tîrziu.

Îşi unse un sandviş şi urcă să facă o baie.

Patrick Kelly aruncă o privire spre fata de lîngă el. Leona avea cei mai mari ochi albaştri pe care-i văzuse în viața lui

şi cei mai enormi sîni. Îi surîse, arătîndu-şi dinţii albi.

– Mai vrei un pahar de vin?

– Te rog.

Avea un mic sîsîit, care fusese încîntător prima oară cînd o întîlnise. Acum începea să-l enerveze.

Leona făcea parte dintr-o serie de femei cu care se vedea de cînd se despărţise de Kate. Patrick spera, împotriva oricărei nădejdi, că una din turma de drăgălaşe avea să i-o alunge din minte o dată pentru totdeauna. Sperase ca Leona să fie aceea. Îi turnă un pahar de vin alb. Era un *Liebfraumilch* ieftin. Nici o şansă să-i dea vinuri scumpe. Îl bău din două înghiţituri. Patrick o privi cum îl dădea pe gît, lăsînd o dîră roşie, groasă pe buza paharului.

– Cîţi ani ai, Leona?

– Douăzeci şi unu, de ce?

– Mă întrebam şi eu, atîta tot.

Kelly sorbi din paharul său, scobindu-şi creierii după un subiect de discuţie.

Leona îi privi chipul tulburat. Era a treia lor întîlnire şi n-o încercase nici măcar o dată. Aşa ceva reprezenta o noutate pentru Leona şi nu era sigură dacă-i plăcea sau nu. Tipul arăta al dracului de bine pe lîngă aproape toţi foştii ei amanţi.

Îşi stabilise o regulă neabătută să frecventeze numai localuri cu clienţi bogaţi, activi şi nu prea mofturoşi. Era destul de dibace ca să ştie că, avînd o faţă şi un trup ca ale ei, putea să-i agaţe uşor.

Circula cu un *Golf Gti* nou-nouţ, avea apartament proprietate personală, cumpărat şi achitat, şi se baza pe oameni ca Patrick Kelly care să-i îmbogăţească stilul de viaţă. Absolvind şcoala fără nici o calificare şi fără nici un alt atu, în afara chipului şi al măsurii duble la sutien, îşi evaluase rapid poziţia, începînd să-şi investească propriul patrimoniu.

Pînă acum, pe lîngă apartament şi maşină, acesta îi mai adusese şi înconjurul lumii.

Totuşi, pe respectivul Kelly putea să-l placă. Era un bărbat bine, cu un aer care o atrăgea. Abia aştepta să se

bage-n pat cu el. Părea şi foarte generos, ceea ce pentru Leona conta în primul rînd.

Îl privi chinuindu-se să găsească o temă de conversaţie.

– Vorbeşte-mi despre tine, Patrick.

Leona se relaxă în scaun. Cineva îi spusese odată că secretul de a face un bărbat fericit consta în a-l pune să abordeze subiectul său favorit: el însuşi. Se dovedise corect în repetate rînduri; le dădea o ocupaţie de ceasuri întregi. Lăsînd-o pe Leona să se gîndească la subiectul *ei* favorit: ea însăşi.

Patrick continua să şcormonească, în timp ce-i spunea diverse mărunţişuri. Nu voia să-i destăinuie nimic din problemele lui personale. De fapt, nici nu voia s-o aibă lîngă el.

Nu mai suporta efortul de a face conversaţie. Luă taurul de coarne.

– Vrei să mergem la culcare?

Leona ridică din umeri.

– O.K.

Îl urmă pe scară, evaluînd din mers tot ce vedea.

Era bogat, nu încăpea nici o îndoială.

Phil le studia pe Kate şi Amanda în timp ce se uitau la film. Zîmbi în sinea lui. Nimic nu le plăcea mai mult femeilor în filme decît o moarte frumoasă. Îl uimeau. Suportase cu ele *Terms of Enderament* şi *Who Will Love My Childern?* Amanda se dădea în vînt după ambele filme, în timp ce el nu le putea suferi. Scenele pe patul de moarte nu erau subiectul lui favorit. Prefera să vadă *Predator,* acolo se murea cu toptanul, dar nu destul de încet şi moleşit ca să fie pe placul Amandei. Sau al lui Kate, la o adică. Femeilor le plăcea un delicios cancer sau să-şi tuşească cineva un plămîn afară. Asta le atrăgea pe ele.

Îşi mai destupă o bere şi le turnă celor două femei vin. Kate şi Amanda aveau o cutie de *Kleenex*-uri între ele pe canapea şi din cînd în cînd se putea auzi cîte un mic sughiţ.

Kate privea micul ecran, trăgîndu-şi nasul. Îi plăceau lacrimogenele frumoase şi era plăcut să aibă o tovarăşă de

plîns. Bette Milder se afla pe plajă, cu fiica prietenei ei celei mai bune, încercînd să se împrietenească înainte de a muri maică-sa. Sorbi din vin şi iarăşi se şterse la ochi. Se simţea atît de singură. Nespus, nespus de singură.

Se ridică de pe canapea şi plecă în bucătărie. Făcuse nişte sandvişuri, iar acum luă de pe ele celofanul şi le aduse în salon. Phil, cu părul său arămiu-strălucitor, reflectînd lumina ecranului, îi zîmbi în timp ce lua farfuria şi începea să înfulece.

Kate spera să nu stea prea tîrziu noaptea. Îi plăcea să se vîre în pat şi să citească un timp, pînă o cuprindea somnul. Amanda se apropiase mult de ea de cînd cu cazul Spintecătorului din Grantley, lucru pe care Kate îl aprecia. Dar, uneori, te puteai simţi singur chiar şi aflîndu-te în mijlocul unei mulţimi, iar Kate exact asta simţea. Pentru prima oară în viaţă, avea mai mult timp să se ocupe de sine însăşi, şi fiecare secundă era o tortură.

Ştia ce se întîmpla cu ea şi cine ar fi putut s-o vindece. Dar nu se putea îndura să-i formeze numărul sau să se ducă acasă la el.

Patrick zăcea în pat, gol, fumînd o ţigară. Leona încă se mai dezbrăca. Observă că-şi agăţa hainele în dulapul lui şi rînji în sinea sa, cu amărăciune. În mod clar, credea că se instalase pentru cîteva luni. O văzu răsucindu-se spre el, cu sînii ei incredibili şi o părere de surîs pe buze, aşteptînd efectul pe care-l avea întotdeauna asupra bărbaţilor.

Mai ales asupra celor vîrstnici.

Patrick îi aruncă o privire şi inima îi căzu printre măruntaie.

Ce încerca să-şi dovedească?

La fel ca şi celelalte pe care le avusese în săptămînile din urmă, Leona nu avea absolut nici un efect asupra lui. Îi văzu gura tresărind dezamăgită şi un moment îi păru rău pentru ea. Se apropie de el, timidă.

– Nu mă placi? întrebă ea, cu voce mică.

– Sigur că te plac, eşti frumoasă.

Se bosumflă drăguţ şi-i frecă penisul moale.

– Leona vrea să se joace!

Patrick oftă. Ce n-ar fi dat pentru un pachet de cărți sau un eşichier de dame!

Leona îl decalotă, încet şi cu pricepere, iar Patrick simți înlăuntrul lui primii fiori. Închise ochii. Cînd îi simți umezeala caldă a gurii cuprinzîndu-l, gemu.

Leona începu să sugă de parcă de-asta ar fi depins însăşi viața ei. Pentru prima oară de cînd se ştia, trebuia să preia ea inițiativa şi n-o încînta deloc. În general, o singură privire spre lăptăriile ei îi făcea să sară-n sus. Îl simți întărindu-i-se în gură şi-şi înfrînă imboldul de a icni.

Leona detesta sexul oral. De obicei, îl păstra pentru momentul cînd bărbatul începea să se plictisească de ea. În mod normal, atunci o punea în avantaj.

Părul blond-închis i se revărsa peste față, şi cuprinse testiculele lui Patrick cît putea de gingaş. Apoi, convinsă că era destul de dur, îl încălecă.

Era uscată ca iasca, dar totuşi şi-l înfipse cu forța. În timp ce se mişca în sus şi-n jos, cu sînii frecîndu-i-se de pieptul lui, Patrick deschise ochii.

În locul părului lung şi mătăsos, brunet, avea în fața lui un păr blond şi des. În locul sînilor mici şi ascuțiți ai lui Kate, cu sfîrcurile lor roşii precum cireşele, peste mutră i se bălăngănea o pereche enormă. În locul ochilor căprui sfredelindu-i pe ai lui, îl priveau doi ochi albaştri şi parcă mirați.

Patrick Kelly îşi pierdu erecția în timp record.

Leona îl simți dezumflîndu-se în ea şi sări de pe el, enervată. Cum îndrăznea? După tot ce-i făcuse!

Se aşeză pe marginea patului, cu brațele încrucişate peste sîni şi fața drăgălaşă încruntată.

– Iartă-mă, iubito, sînt obosit, atîta tot.

Leona îi aruncă o privire feroce. De un lucru era sigură: trupul ei era cel mai grozav pe care-l văzuse nesimțitul ăsta în viața lui. Precis era homosexual, sau aşa ceva. Se cutremură, acum dorindu-şi să-l fi pus să folosească un prezervativ.

Îl privi printre pleoape.

– Sînteți fătălău cumva, domnule Kelly?

Patrick se holbă la ea, în timp ce cuvintele îşi făceau efectul. Apoi, spre uimirea amîndurora, izbucni în rîs. Rîse atît de tare, încît Willy, care se afla la parter în bibliotecă, degustînd un brandy în timp ce citea ziarul de curse, ridică ochii spre tavan, bucuros că Patrick se distra atît de bine.

Rîse pînă cînd pe obraji începură să i se rostogolească lacrimi mari. Cît despre Leona, toate aveau o limită. Se îmbrăcă pe cît de repede putea. Stînd lîngă pat, cu demnitatea regăsită odată cu hainele, îi înfipse în piept un deget cu manichiură perfectă.

– Am mai auzit eu de bărbaţi ca dumneata. Ar trebui să te dai pe faţă. Nu mai e o crimă. I se zice ieşire din dulap. Dimineaţă îţi trimit nota pentru timpul pierdut.

Şi cu asta, coborî scara să cheme un taxi.

Patrick rămase rezemat de perne. Încă îi mai simţea parfumul.

Începu să rîdă din nou de ce-i spusese. Apoi, brusc, se opri din rîs.

În realitate, ar fi putut să fie Mandy a lui. Mandy era mult mai învăţată, o ştia, dar avea aceeaşi vîrstă. Ce şi-ar fi zis dacă afla că fiica lui se culca cu un bărbat mai bătrîn decît ea cu peste douăzeci de ani? Şi nu din dragoste, ci doar pentru cîteva sterline şi ca să-şi facă de cap.

Închise ochii, frecîndu-şi-i cu degetele, pentru a încerca să şteargă imaginea acelor sîni. Simţea singurătatea crescîndu-i în suflet. Ar fi trebuit s-o aibă alături pe Kate. Dar după tot ce se întîmplase între ei...? Ştia că avea cea mai proastă părere posibilă despre el şi acum se bucura că Markham murise de mîna altcuiva. Se bucura că nu el îi adusese sfîrşitul.

Sperase fără nici o nădejde ca ea să-i telefoneze cînd aflase vestea, pentru a-şi cere iertare. Atunci, ar fi putut-o lua de la capăt. Dar, nimic. Nici un cuvînt. Şi, fiind genul de om care era, orgoliul îl împiedica s-o caute el.

Ceea ce-i spusese ea îl duruse, căci era adevărat. Îl mirosise, cum să nu. Abia după ce ştiuse că Markham era mort, cînd euforia se risipise, îşi dăduse seama că răzbunarea nu e atît de dulce pe cît crezi la început. În ziare

apăruse totul despre cumplita copilărie a individului. Sora lui din America deşertase totul. Ca să clarifice lucrurile, explica ea.

Kelly citise articolele, simţind o ciudată părere de rău pentru George Markham. Era bolnav la cap. Dar el o ştiuse dinainte, nu? Încă de cînd plănuia să-l omoare.

Se foi stînjenit în pat. Kate nu minţise. Omul avea nevoie de ajutor. Îşi dorea s-o fi avut lîngă el. Dorise s-o aibă pe Kate alături din primul moment cînd o văzuse. Acum o recunoştea.

Cum obişnuia să spună bătrîna lui mamă?

„Dumnezeu nu bate cu parul."

Ei bine, atît el, cît şi George Markham plătiseră preţul cu vîrf şi îndesat.

Kate şi Amanda se priviră, după ce filmul se sfîrşi, şi începură amîndouă să rîdă printre lacrimi. Phil se ridică şi aprinse lampa din plafon.

– Voi, femeile, mă înnebuniţi. Cînd mă gîndesc că vă uitaţi la ceva care vă întristează!

– Of, Phil! A fost un film minunat.

Phil ieşi în hol şi tocmai ajunsese la baza scării, pregătindu-se să se ducă la baie, cînd sună telefonul. Pe negîndite, răspunse.

– Alo?

Nu se auzi nimic, şi repetă:

– Alo, cine e?

Auzi declicul telefonului.

Kate ieşi în hol:

– Cine-a fost?

– Greşeală, ridică Phil din umeri.

Urcă mai departe scara spre baie, iar Kate se duse să mai facă nişte cafele.

Patrick Kelly stătea în pat, cu receptorul într-o mînă şi degetele celeilalte pe furcă.

Fierbea. Mult îi trebuise ca să-şi găsească altul!

Se uită la ceas. Era trecut de unsprezece şi un sfert.

Probabil le întrerupsese amorul. Cățea fătarnică! Cînd te gîndeşti că renunțase la o femeie perfectă, din cauza ei. Din cauză că era atît de prost încît să se-nchipuie îndrăgostit de ea.

Ei bine, din partea lui, ăsta era sfîrşitul. Să se învețe minte să mai creadă că o putea înlocui vreodată pe Rene.

„Recunoaşte, băiete," îşi spuse, „eşti pe liber şi cu cît îți dau seama mai curînd, cu atît mai bine."

La parter, Willy îşi turnă încă un brandy. Fata plecase, iar Patrick încercase să dea un telefon. Willy auzise clopoțelul cînd ridicase receptorul, apoi din nou, cînd îl pusese la loc.

Clătină din cap cu înțelepciune.

Problema cu Patrick Kelly era că nu ştia cînd îi era bine. Şi tare bine-i mai fusese cu bucățica aia de Burrows. Însuşi Willy o plăcuse. Nu era ea prea bine mobilată, dar avea clasă.

Mai luă o înghițitură din brandy-ul şefului său şi reveni la lectura ziarului.

Kate lucra la o serie de spargeri care se produseseră pe o perioadă de doi ani. Toate avuseseră acelaşi autor. Era un om singuratic, care intra în timp ce femeia dormea, molestînd-o sexual înainte de a devasta dormitorul, luînd cu el bani şi bijuterii. Violurile erau cele care o necăjeau. Se folosea de jafuri ca de un paravan. Pusese de-un şir de violuri pe scară mare, putea băga mîna-n foc.

Sună telefonul.

– Burrows.

– Bună, Kate.

Luă receptorul de la ureche şi îl privi înainte de a continua.

– Tu eşti, Willy?

– Da.

Se lăsă tăcerea.

– Ei, ce pot face pentru tine?

– Mă-ntrebam dacă ne putem vedea, la o adică.

– În ce problemă?

– Păi, nu-mi place să spun la telefon. Putem să ne

întîlnim, te rog?

Kate îşi linse buzele uscate.

– Unde vrei să ne întîlnim?

– Îţi convine la restaurantul Cartella? Diseară, la opt jumate?

– E ceva în legătură cu Patrick?

Willy înghiţi în sec, iar Kate auzi sunetul prin telefon.

– A, nu. M-ar omorî dacă ar şti că te-am sunat.

Kate îşi simţi inima prăbuşindu-se în pantofi. Deci, nu voia nici măcar să-i fie pomenit numele. Mă rog, nu-l putea condamna pentru asta.

– Atunci, ne vedem la opt jumate.

Înainte de-a apuca să-i răspundă, convorbirea se întrerupse.

Să ia masa cu Willy? Îşi izgoni gîndul şi reveni la hîrtiile din faţa ei. Urma să se hotărască ea mai tîrziu ce avea de făcut.

Patrick intră în salon, rînjind:

– Unde te duci, aşa dichisit?

Willy îşi pusese un sacou de seară şi mirosea ca un sac plin cu draci.

– Am o întîlnire, de fapt.

– O ce?! N-ai mai ieşit la o întîlnire de ani de zile!

– Păi, toate au un început, nu? Mi-am tras o păsărea clasa-ntîi pentru seara asta.

Patrick rîse zgomotos.

– Noroc şi ce se mai zice. De cît te toacă?

Willy păru nemulţumit.

– Dacă nu ţi-e cu supărare, Pat, doar fincă tu-ţi petreci mai tot timpul cu patachine, nu-nseamnă că toţi e musai. Asta-i o femeie foarte respectabilă. Are servici bun, toate cele. De fapt, dac-ai vedea-o, te-ai da la ea.

Patrick îl privi şi surîse. De obicei, Willy ieşea cu femei pe lîngă care ar fi arătat bine pînă şi un sumoka japonez. Dar îşi păstră vorba pentru el.

– Bine, atunci ia *Rolls*-ul, Willy, o s-o impresioneze.

– Mulţam, Pat. La ce oră ţi-ai rezervat masa?

– La opt făr-un sfert. Nu-ți face probleme să mă duci, sînt absolut capabil să iau una dintre maşini.

– Atuncea, s-a marcat, Pat.

Willy îl privi pe Patrick ieşind, apoi se aşeză un moment. Spera să apară Kate la întîlnire.

Kate hotărî să-l întîlnească pe Willy. Dacă nu de altceva, măcar ca să mai afle ce făcea Patrick. Gîndul de a fi văzută cu el în public o îngrijora, totuşi. Arăta ca un accident grav, bătrînul Willy, oricît de fermecător era pe dinăuntru.

Îşi cumpărase un nou costum cu pantaloni. Era de un roşu intens, scoţîndu-i perfect în evidenţă părul brunet. Şi-l puse, cu o bluză albă pe dedesubt, apoi făcu un pas înapoi, admirîndu-se în oglindă.

N-arăta rău.

Ajunse în parkingul de la Cartella la opt şi douăzeci, iar acolo, în *Rolls Royce*-ul lui Patrick, o aştepta Willy. În timp ce Kate îşi încuia maşina, veni spre ea.

– Arăţi minunat, Kate.

Ea îi rînji, mirosul sufocant al after-shave-ului său făcînd-o să tuşească. Arăta aproape prezentabil, în sacoul de seară, şi simţi un uriaş val de afecţiune pentru el. Pe cînd intrau în restaurant, îl luă de braţ. Willy o bătu uşurel pe dosul mîinii, zîmbindu-i.

Patrick îi surîse fetei din faţa lui. Era într-adevăr fermecătoare. Din seara cînd o sunase pe Kate acasă şi-i răspunsese un bărbat, se ambiţiona să se distreze.

O cunoscuse pe Michelle cu trei zile în urmă. Era o fată trăsnet şi văzuse cum o măsurau toate perechile de ochi bărbăteşti, în timp ce se îndreptau spre masă. Era înaltă de un metru şaptezeci, zveltă şi, la fel ca toate predecesoarele ei, avea sîni imenşi. În rochia albă strînsă pe trup, deşi acoperiţi ostentativ, sînii ei se aflau de fapt în văzul tuturor, datorită modului cum se mula materialul pe formele sănătoase, bronzate. Avea păr lung şi blond şi ochi violeţi.

Pentru prima oară în cîteva luni de zile, Patrick simţea

că putea chiar ajunge s-o placă. Michelle era o femeie de carieră. Lucra ca secretară personală a directorului administrativ al unei firme de export, iar Patrick o cunoscuse întîmplător în cabinetul respectivului. Spre deosebire de înaintaşele ei, avea minte şi o conversaţie care îl stimula.

Îşi alese singură felurile de mîncare, Patrick fiind mulţumit de apetitul ei. Detesta femeile care ciuguleau cina, îngrijorate că fiecare dumicat va însemna un kil în plus. Mai ales cînd masa costa o mică avere.

Dar Michelle era genul de femeie care-şi trăia viaţa din plin.

– N-am mai fost niciodată aici. Frecventezi mult restaurantul ăsta? Şeful de sală părea să te cunoască.

Patrick avu delicateţea să roşească.

Şeful de sală mai ştia şi cîte femei adusese acolo. La un moment dat, ţinuseră în bucătărie un registru cu pariuri pe cît avea să dureze fiecare fată anume. Michelle merita mai mult de-atît. Din acest motiv n-o invitase niciodată pe Kate în acel local.

– Ştii, e mai retras. Nu mă tentează întotdeauna să merg pînă-n Londra.

Michele continuă să pălăvrăgească, în timp ce Patrick o privea, fascinat. Era într-adevăr o fată adorabilă.

Cînd Willy şi Kate intrară în restaurant, *maître d'hotel* îi întîmpină cu un zîmbet fericit. Era vineri seară, localul era plin şi putea auzi casele de marcat ţăcănind. Pierre, pe adevăratul său nume Albert Diggins, era patron în parte la Cartella, iar acum, cînd într-adevăr renta, era un om fericit. Se apropie de Kate şi Willy, întrebîndu-se un moment ce făcea o femeie atît de atractivă cu urîtul ăla.

– Numele, monsieur?

– Gabney îmi zice. Domnul William Gabney. Am rezervat o masă pentru doi.

– Ah, masa specială. Îmi amintesc rezervarea, eu însumi am făcut-o.

Surîse destul de larg pentru a-i cuprinde pe amîndoi şi pe toţi străinii din vecinătate. Gabney avea repartizată

masa de şampanie, care deja îl costa o sută de lire.

– Urmaţi-mă, vă rog.

Făcu un gest curtenitor cu braţul. Kate, stăpînindu-şi un zîmbet, îl urmă împreună cu Willy. Încă îl mai ţinea de braţ, cînd Patrick Kelly ridică nasul din friptură şi-i văzu. Cît pe-aci să se înece.

Kate îl privi în ochi, pentru a-şi regăsi oglindită acolo propria surpriză. O privi pe zeiţa blondă din faţa lui ridicîndu-se de pe scaun pentru a-l bate jucăuş pe spinare în timp ce Patrick tuşea. Mişcarea făcu sînii fetei să se vălurească într-un mod care le atrase atenţia nu numai lui Willy şi tuturor bărbaţilor din local, ci şi lui Pierre, care nimeri într-un scaun, lovindu-se dureros la picior.

Kate nu ştia cum îşi păstrase capul limpede. Strîngînd-o şi mai tare de braţ, Willy îl urmă pe Pierre, ajuns efectiv cu picioarele încrucişate, pînă la masa lor. Se afla la doar doi metri de a lui Patrick, iar şampania era deja pusă la frapat.

Pierre o destupă cu mare ceremonie, sperînd să-i ispitească şi pe alţi meseni cu aceeaşi comandă. Era „Cristal", iar Kate sorbi nervoasă din lichidul efervescent. Stătea drept în faţa lui Patrick şi se tot uitau unul la altul pe furiş.

Michelle simţi că se întîmpla ceva şi privi în spatele ei.

– O cunoşti pe femeia aia, sau ce?

Patrick se îmbujoră.

– O cunosc vag.

Michelle rîse.

– Eu cred c-o cunoşti puţin mai mult decît vag, nu-i aşa?

Dădu din cap.

Willy bău din şampanie, observînd faţa lui Kate. Acum îi părea rău că o adusese acolo. Kate îl privi şi clătină din cap.

– Scuză-mă, Willy, trebuie să merg pînă afară.

Se ridică şi ieşi din salonul restaurantului. În hol, intră direct la toaletă. Se rezemă de lavoar, cu faţa aprinsă de ruşine. Îşi studie imaginea din oglindă.

Arăta bine, o ştia, dar nimeni nu putea concura cu fata de la masa lui Patrick. Bietul Willy. Îl lăsase mască în faţa

tuturor.

De ce Dumnezeu acceptase să vină?

Îşi stropi obrajii cu puţină apă rece, încercînd să se calmeze. Mai aplică puţin ruj şi ieşi din toaletă.

Patrick o aştepta. Îl privi drept în ochi.

– Bună, Kate.

– Patrick.

Avu senzaţia că o ceaţă fierbinte îi umplea treptat capul. Apropierea lui îi provoca un rău fizic. Trebui să-şi folosească toată voinţa pentru a nu întinde mîna să-l atingă pe păr, pe trăsăturile chipului.

Coborî ochii în pămînt, incapabilă să-l privească.

– Ce mai faci?

– Bine. Şi tu?

Se minuna cît de firesc îi suna vocea.

– Cu atît mai bine, cu cît te văd.

Ochii i se înălţară spre faţa lui, parcă din proprie iniţiativă.

– Mi-a fost dor de tine, Kate.

Patrick făcea lucrul pe care jurase să nu-l facă niciodată. Dacă pleca acum din calea lui, avea să se simtă umilit şi învins pentru toată viaţa.

Kate îl privi drept în ochi.

– Serios?

– Serios. Te iubesc, Kate.

– Şi-atunci, cum rămîne cu ţîţîlina de colo? arătă ea cu capul spre sala de mese. Şi pe ea o iubeşti?

Patrick simţi un moment de euforie.

Era geloasă.

Kate îi văzu surîsul şi-şi regretă imediat cuvintele.

– Nu, Kate, de fapt, n-o iubesc. Numai pe tine te vreau. Nu pot mînca, nu pot dormi, nici măcar să mă ciocănesc nu mai pot de cînd ne-am despărţit, dacă ţii neapărat să ştii.

Kate rîse. Patrick putea fi atît de comic! Iată-l, rugîndu-se să-l mai primească o singură dată, şi cînd colo din vina ei se despărţiseră!

– Deci, ce facem?

– Ieşim din restaurantul ăsta şi ne ducem acasă. Acasă

la mine, Kate.

– Dar Willy şi... fata aia?

– Cu Willy rezolv eu. Cît despre Michelle, ea mi-a spus să vin aici. Deşteaptă fată, o s-ajungă departe.

Kate privi în adîncurile albastre ale ochilor lui Patrick şi recunoscu în sinea ei adevărul. Avea nevoie de acel om. Cînd era cu el se simţea vie, vie cu adevărat, şi dorea ca acest sentiment să dureze toată viaţa.

– Mi-a fost dor de tine, Patrick.

În timp ce stăteau acolo, Willy veni la ei.

– O duc eu pe Michelle acasă.

– Mulţumesc, Willy.

Patrick şi omul cel mătăhălos îşi strînseră mîna, apucîndu-se unul pe celălalt de încheieturi.

Willy roşi la faţă.

– Ştiam eu că dacă voi doi vă vedeţi numai, totul o să se dreagă.

Kate îi zîmbi, iar Willy se întoarse în restaurant.

– Atunci, mergem acasă?

Kate luă braţul pe care i-l întindea.

– Da, Pat, hai acasă.

În parking, se opriră lîngă B.M.W.-ul lui Kelly. O luă în braţe şi o sărută.

Willy îi privea prin vitrina restaurantului. Se potriveau perfect, ca două piese de puzzle. Ridică paharul, într-un toast tăcut: pentru Pat şi Kate.

Sfîrşit